

தமிழ்ப் பேரவைச்செம்மல்
வெள்ளைவாரணனார்
நூல்வரிசை - (19)

தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம்
செய்யுளியல் (முதல் பகுதி)

ஆசிரியர்
பேராசிரியர் **க.வெள்ளைவாரணனார்**

நூற்குறிப்பு

நூற்பெயர்	: வெள்ளைவாரணனர் நூல் வரிசை: 19 தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் - செய்யுளியல் (முதல்பகுதி)
ஆசிரியர்	: பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணனர்
பதிப்பாளர்	: இ. தமிழமுது
மறு பதிப்பு	: 2014
தாள்	: 16.0 கி. மேல்லித்தோ
அளவு	: 1/8 தெம்மி
பக்கம்	: 16 + 600 = 616
படி-கள்	: 1000
விலை	: உரூ. 580/-
நூலாக்கம்	: டெலிபாய்ண்ட் சென்னை -5.
அட்டை வடிவமைப்பு	: வி. சித்ரா
அச்சு	: வெங்கடேசுவரா ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ் இராயப்பேட்டை, சென்னை - 14.
கட்டமைப்பு	: இயல்பு (சாதாரணம்)
வெளியீடு	: மாணவர் பதிப்பகம் பி-11, குல்மொகர் அடுக்ககம், 35, செவாலியே சிவாசி கணேசன் சாலை, தியாகராயர் நகர், சென்னை -600 017 தொ.பே: 2433 9030
நூல் கிடைக்கும் இடம்	: தமிழ்மண் பதிப்பகம் தொ.பே. : 044 2433 9030

தமிழ்ப்பேரவைச் செம்மல்

க. வெள்ளைவாரணனார்

தோற்றம்

14.01.1917

மறைவு

13.06.1988

பதிப்புரை

19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிப்பகுதியும், 20ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கப்பகுதியும் தமிழ்ப்புலமையும் தமிழாய்வும் மேலோங்கி வளர்ந்த பொற்காலமாகும். இப் பொற்காலப் பகுதியில்தான் **தமிழ்ப்பேரவைச் செம்மல்** பெருந்தமிழறிஞர் **க. வெள்ளைவாரணனார்** தோன்றி வளர்ந்து வாழ்ந்து தாய்மொழித் தமிழுக்கு வளமும் வலிமையும் சேர்த்தார்.

இப்பெரும்பேரறிஞர் எழுதிய நூல்கள் அனைத்தையும் வெளியிட முடிவுசெய்து **க.வெள்ளைவாரணனார் நூல் வரிசை** எனும் தலைப்பில் 21 தொகுதிகள் முதல் கட்டமாக வெளியிட்டுள்ளோம். கைக்குக் கிடைக்கப் பெறாத நூல்களைத் தேடியெடுத்து இனிவரும் காலங்களில் வெளியிட முயல்வோம்.

தமிழ் இசை, தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கணம், சைவ சித்தாந்தம் ஆகிய நால்வகைத் துறைகளை மையமாகக் கொண்டு இவர் எழுதிய நூல்கள் தமிழுக்கும் தமிழருக்கும் பெரும் பயன்தரக் கூடிய அறிவுச் செல்வங்களாகும். ஆழ்ந்த சமயப்பற்றாளர், பதவிக்கும் புகழுக்கும் காசுக்கும் தம்மை ஆட்படுத்திக் கொள்ளாது தமிழ்ப்பணி ஒன்றையே தம் வாழ்வின் மூச்சாகக் கொண்டு வாழ்ந்தவர், நடுவணரசு தமிழகத்தில் கலவைமொழியாம் இந்தியைக் (1938) கட்டாயப் பாடமாகத் தமிழ்நாட்டுக் கல்வி நிறுவனங்களில் புகுத்தியபோது அதனை எதிர்த்துப் போர்ப்பரணி பாடிய தமிழ்ச் சான்றோர்களில் இவரும் ஒருவர். **காக்கை விடுதூது** எனும் இந்தி எதிர்ப்பு

நூலை எழுதி அன்று தமிழ்நாட்டு ஆட்சிக் கட்டிலில் முதல்வராக அமர்ந்திருந்த இராசாசிக்கு அனுப்பித் தம் எதிர்ப்பைப் பதிவு செய்தவர்.

தம்முடைய தமிழாய்வுப்பணி மூலம் தமிழ் வரலாற்றில் நிலைத்து நிற்பவர், தமிழையும் சைவத்தையும் இரு கண்களெனக் கொண்டவர். தமிழிலக்கணத் தொன்னூலாம் **தொல்காப்பியத்தையும்**, பின்னூலாம் **நன்னூலையும்** ஆழ்ந்தகன்று கற்று ஒப்பாய்வு செய்தவர், தம் கருத்துகளும் வாழ்க்கை முறையும் முரண்படாமல் எண்ணியதைச் சொல்லி, சொல்லியபடி நடைமுறையில் வாழ்ந்து காட்டிய பெருந்தமிழறிஞர்.

தொல்காப்பியன் என்ற பெயர் இயற்பெயரே என்று நிறுவியவர், தொல்காப்பியர் காலத்தில் வடக்கே **வேங்கடமலைத்தொடரும்**, தெற்கே **குமரியாறும்** தமிழக எல்லைகளாக அமைந்திருந்தனவென்றும், கடல்கோளுக்குப் பிறகு **குமரிக்கடல்** தென் எல்லை ஆனது என்பதையும், தொல்காப்பியர் இடைச்சங்கக் காலத்தவர், தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கக் காலத்தில் இயற்றப்பட்டது என்பதையும், முச்சங்க வரலாற்றை முதன்முதலில் கூறியது இறையனார் களவியல் உரைதான் என்பதையும், தொல்காப்பியம், சங்கச் செய்யுளுக்கும் திருக்குறளுக்கும் நெடுங்காலத்திற்கு முன்னரே இயற்றப்பட்டது என்பதையும், திருமுலர் தம் **திருமந்திரமே** சித்தாந்த சாத்திரம் பதினான்கிற்கும் முதல் நூலாக திகழ்வது என்பதையும், திருமுறை கண்ட சோழன் **முதலாம் இராசராசன்** அல்ல **முதலாம் ஆதித்தனே** திருமுறை கண்ட சோழன் என்பதையும், **வள்ளலாரின் திருவருட்பா** தமிழின் சொல்வளமும், பொருள் நுட்பமும், ஒப்பற்றப் பேரருளின் இன்பமும் நிறைந்தது என்பதையும், சைவ சமயம் ஆரியர்க்கு முற்பட்டது என்பதையும், பழந்தமிழ் நாகரிகத்தின் ஊற்றுக்கண் தமிழும் சைவமும் என்பதையும் தம்

நூல்களின் வழி உறுதி செய்தவர். தம் ஆய்வுப் புலமையால் பல புதிய செய்திகளையும் தமிழ் உலகுக்கு அளித்தவர்.

இவர் எழுதிய நூல்கள் தமிழ்உலகிற்குப் பெருமை சேர்ப்பன. தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிற்கு கூடுதல் வரவாக அமைவன. இவருடைய அறிவுச் செல்வங்கள ணைத்தையும் ஆவணப்படுத்தும் நோக்குடன் தொகுத்து தமிழ் உலகிற்கு வைப்பாகக் கொடுத்துள்ளோம். இதனை வெளிக்கொணர எமக்குத் துணையாயிருந்த எம் பதிப்பகப் பணியாளர்கள், நூல்கள் கொடுத்து உதவியவர்கள், கணினி, மெய்ப்பு, அச்சு, நூல் கட்டமைப்பு செய்து இந்நூல்வரிசை செப்பமுடன் வெளிவரத் துணைநின்ற அனைவருக்கும் நன்றி. எம் தமிழ்க் காப்புப் பணிக்கு துணை நிற்க வேண்டுகிறோம்.

2010

பதிப்பகத்தார்

தமிழ்ப்பதிப்பு முன்னோடிகளை வணங்குவோம்!

“தமிழாராய்ச்சியின் வளர்ச்சியில் புதிய போக்குகளை உண்டாக்கிய பெருமைக்குரியவர்கள் பழந்தமிழ் நூல்களைப் பதிப்பித்த அறிஞர் களேயாவர். ஏட்டுச் சுவடிகளில் இருந்த இலக்கிய, இலக்கணப்பெருஞ் செல்வங்களை அனைவரும் அறியுமாறு செய்து புதிய ஆய்விற்குத் தடம்பதித்தவர்கள் இவர்களே ஆவர்.

மேலை நாட்டார் வருகையினால் தோன்றிய அச்சியந்திர வசதிகளும், கல்வி மறுமலர்ச்சியும் புதிய நூலாக்கங்களுக்கு வழி வகுத்தன. ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879) சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை (1832-1901), உ.வே. சாமிநாதையர் (1855-1942) ஆகியோர் தமிழ்ப்பதிப்பு முன்னோடிகளாய் விளங்கித் தமிழுக்கு வளம் சேர்த்தனர்” என்று தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தின் மேனாள் துணைவேந்தர், இ. சுந்தரமூர்த்தி தனது ‘பதிப்பியல் சிந்தனைகள்’ எனும் நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். இந்நூல் தொகுதிகளை வெளியிடுவதன் மூலம் தமிழ்ப்பதிப்பு முன்னோடிகளை வணங்குவோம்.

அணிந்துரை

டாக்டர். **இராம.** **பெரியகருப்பன்**
மதுரைக்காமராசர் **பல்கலைக்கழகம்**
("தமிழண்ணல்") **மதுரை - 625 021**
பேராசிரியர், துறைத்தலைவர் **3-4-1989**
தமிழியல் துறை,
இந்திய மொழிப்புலம்

தொல்காப்பியம் என்னும் தமிழ் முதல்நூல் இன்னும் உலகிற்கு முறையுற உணர்த்தப்படாமலேயே இருக்கிறது. தமிழரிலும் அப்பெருநூலைக் கற்றவர்கள் விரல்விட்டு எண்ணத் தக்கவர்களாகி விட்டனர். அரிஸ்டாட்டில், பரதமுனிவர், பாணினி என்ற வரிசையில் வைத்து எண்ணத்தகுந்த இவர்தம் நூற் கருத்துக்கள் உணரப்படாமலும் உணர்த்தப்படாமலும் போவது நினைந்து இரங்குதற்குரியதாகும்.

பேராசிரியர் **க. வெள்ளைவாரணனார்** அவர்களைக் கொண்டு தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்திற்கு உரைவள நூல்களை, மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டு வருவது மேற்கூறிய குறையினை அகற்றுவதற்கு மிகுதியும் பயன்படும் பணியாகும். இப்பல்கலைக் கழகத்தில் 'தமிழியற்புலம்' என்று ஒன்று தொடங்கப்பட்ட பொழுது அதன் முதல் ஆய்வறிஞராகவும், ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் பணிபுரிந்தவர் பேராசிரியர் **க. வெள்ளைவாரணனார் ஆவார்**. அவர்கள் இங்குப் பணிசெய்த காலத்தில் புறத்திணையியல் முதல் உவமயியல் ஈறானவற்றிற்கு மட்டுமே உரைவளம் பதிப்பை உருவாக்கினார்கள். தஞ்சைத் தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் இலக்கியத்துறைத் தலைவராக அவர்கள் செல்ல நேரிட்டதால் செய்யுளியல், மரபியல் ஆகிய இரண்டும் நிறைவுறாமல் எஞ்சி நின்றன. பொருளதிகாரம்

முழுமைக்கும் உரைவளம் வேண்டும் என்ற எம் விருப்பத்திற் கிசைய அன்னார் பணியினின்று சென்ற பிறகும் இதே நினைவாக இருந்து, இப்பின்னிரண்டு இயல்களையும் உரைவளப்பதிப்புக் களாக எழுதித் தந்தார்கள். பணியிலிருக்கும் பொழுதே கடமையை மறந்துவிடும் இக்காலத்தில் பணியை விடுத்துச் சென்றபிறகும் கடமையை முடித்துத் தந்த பேராசிரியரது பணி நன்றியறிதலுடன் போற்றத் தக்கதாகும்.

இந்நூல் வரிசை சிறந்த அமைப்புடையதாய், இளம்பூரணர் முதல் சோமசுந்தர பாரதியார் வரையிலான உரைகளை உடைய தாய்த் திகழ்கின்றது, ஒவ்வொரு நூற்பாவின் இறுதியிலும் உள்ள வெள்ளைவாரணனாரின் ஆய்வுரைக் கருத்துத் தெளிவுதந்து தொல்காப்பியக் கல்விக்கு வழிகாட்டுவதாய் அமைகிறது. மேலும், வெள்ளைவாரணனார் தாம் தந்திருக்கும் அடிக்குறிப்புக்களின்வழி மூலத்திலும் உரையிலும் கண்டிருக்கும் பிழைபாடுகளை நீக்கத் துணைபுரிகின்றார். ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கும் மாணவர்களுக்கும் இப்பதிப்புக்கள் பெரிதும் பயன்படும். மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், பேராசிரியர் க. வெள்ளைவாரணனார் அவர்களுக்கும் தமிழுலகம் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வரைவளப் பதிப்புக்களின்வழித் தொல்காப்பியக்கல்வி வளரும் வகை செய்தல் வேண்டும். அதுவே அமரராகிவிட்ட பெரும் பேராசிரியர் வெள்ளைவாரணனாருக்குத் தமிழுலகம் செய்யும் அஞ்சலியாகும்.

தமிழண்ணல்

சுருக்க விளக்கம்

அகம்	—	அகநானூறு
ஆசாரக்	—	ஆசாரக் கோவை
உ. வே	—	உரைவேறுபாடு
ஐங்குறு	—	ஐங்குறுநூறு
கலி	—	கலித்தொகை
குறுந்	—	குறுந்தொகை
சிந்	—	சீவகசிந்தாமணி
சிலப்	—	சிலப்பதிகாரம்
சீவக	—	சீவகசிந்தாமணி
சீவகசிந்	—	சீவகசிந்தாமணி
சூளா	—	சூளாமணி
திருமுரு	—	திருமுருகாற்றுப்படை
நற்	—	நற்றிணை
நன்	—	நன்னூல்
நாலடி	—	நாலடியார்
நான்மணி	—	நான்மணிக்கடிகை
நெடுநல்	—	நெடுநல்வாடை
பத்து	—	பத்துப்பாட்டு
பா. வே	—	பாடவேறுபாடு

பு. வெ	— புறப்பொருள் வெண்பாமாலை
புறம்	— புறநானூறு
பெரும்பாண்	— பெரும்பாணாற்றுப்படை
மலைபடு	— மலைபடுகடாம்
முத்தொள்	— முத்தொள்ளாயிரம்
மொழி	— மொழிமரபியல்
யா. காரிகை	— யாப்பருங்கலக் காரிகை
யா. வி	— யாப்பருங்கல விருத்தி
வெண்	— புறப்பொருள் வெண்பாமாலை

பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணனார் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

- பிறப்பு : 14.01.1917
- மறைவு : 13.06.1988
- பெற்றோர் : கந்தசாமி, அமிர்தம்
- ஊர் : தஞ்சை மாவட்டம் - திருநாகேச்சரம்
- குடும்பம் : மனைவி திருமதி. பொற்றடங்கண்ணி,
மகள் திருமதி மங்கையர்க்கரசி திருநாவுக்கரசு
- கல்வி :
- திருப்பெருந்துறைத் தேவாரப்பாடசாலை (1928 - 1930).
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வித்துவான் - (1930 - 1935); அறிஞர் கா.சுப்பிரமணியப் பிள்ளை, சுவாமி விபுலானந்தர், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோர் ஆசிரியர்கள். ஆய்வு மாணவர்.
- அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் - நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் வழிகாட்டி (1933 - 37) தொல்காப்பியம் - நன்னூல் எழுத்ததிகாரம் ஒப்பாய்வு.
- கல்விப்பணி : கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் - விரிவுரையாளர் (1938 - 1943)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் - விரிவுரையாளர் (1943 - 1962)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் - இணைப் பேராசிரியர் (1962 -77)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர், துறைத் தலைவர், புலமுதன்மையர் (1977 - 79)
மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக் கழகம் - சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியர் (1979 - 1982)

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் - இலக்கியத்துறைத் தலைவர்,
சிறப்புநிலைப் பேராசிரியர், புல முதன்மையர் (1982 - 87)

எழுத்துப்பணி : **கவிதை:**

1. காக்கை விடுதூது - (இந்திமொழி கட்டாயப்பாட எதிர்ப்பு, 1939)

2. விபுலானந்தர் யாழ்நூலுக்குச் சிறப்புப்பாயிரம்

உரைநடை : சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள்- (1948) சென்னை

குறிஞ்சிப்பாட்டாராய்ச்சி - பத்துப்பாட்டுச்
சொற்பொழிவுகள் (கழகப் பதிப்பு) திருநெல்வேலி.

தமிழிலக்கிய வரலாறு - (தொல்காப்பியம் 1957)

தொல்காப்பியம், நன்னூல் - எழுத்ததிகாரம் (1962),
(அ.நகர்)

சேக்கிழார் நூல்நயம் - (1970) சென்னை.

பன்னிருத்திருமுறை வரலாறு -1ஆம் பகுதி (1961)

பன்னிருத்திருமுறை வரலாறு -2ஆம் பகுதி (1969),
(தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது). தில்லைப்பெருங்கோயில்
வரலாறு (1984), சிதம்பரம் மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

திருவருட்பாச் சிந்தனை - (1986), சிதம்பரம், (தமிழக அரசு
பரிசு பெற்றது)

தொல்காப்பியம் - நன்னூல் சொல்லதிகாரம் (1971).
இசைத்தமிழ் 1979, சிதம்பரம்.

திருத்தொண்டர்வரலாறு (சுருக்கம்) 1986, அரிமணம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரஆய்வு, 1987 தஞ்சாவூர்

சைவசித்தாந்த சாத்திர வரலாறு 2002

சைவசித்தாந்தத்தத்துவத்தின் வேர்கள்.

உரை : 1) அற்புதத்திருவந்தாதி, (1970), சிதம்பரம்

2) திருவுந்தியார், திருக்களிறுப் பாடியார் (1982),
திருப்பனந்தாள்,

3) திருமந்திர அருள்முறைத்திரட்டு (1973), சிதம்பரம்.

4) கம்பராமாயணத்தில 16 படலங்கள், (1963)

5) திருவருட்பயன் - 1965 சென்னை.

அபதிப்பு : பரதசங்கிரகம் - 1954 - அண்ணாமலைப் பல்கலைக்
கழகம் -சிதம்பரம்

உரைவளப்

பதிப்பு : 1.தொல்காப்பியம்: புறத்திணையியல் - 1983
2. தொல்காப்பியம்: களவியல் - 1983
3. தொல்காப்பியம்: கற்பியல் - 1983
4. தொல்காப்பியம்; பொருளியல் - 1983
5. தொல்காப்பியம்; உவமையியல் - 1985
6. தொல்காப்பியம்; மெய்ப்பாட்டியல் - 1986
7. தொல்காப்பியம்; செய்யுளியல் - 1989

ஆகியவை மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக்கழக
வெளியீடுகள்.

சிறப்புகள்:

1. சித்தாந்தச்செம்மல் - தூத்துக்குடிச்சைவசித்தாந்த சபை (1944)
2. திருமுறை ஆராய்ச்சிக் கலைஞர் - தருமபுரம் ஆதீனம் (1971)
3. திருமுறை உரைமணி - காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீசங்கரமடம் (1984)
4. கலைமாமணி - தமிழ்நாடு இயல், இசை, நாடக மன்றம் (1985)
5. தமிழ்ப்பேரவைச் செம்மல் - மதுரைக்காமராசர் பல்கலைக்கழகம் (1984 - 1989)
6. தமிழகப் புலவர்குழு உறுப்பினர்
7. திருச்சிராப்பள்ளித்தமிழ்ச்சங்கத் திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை நினைவுப் பொற்கிழி (1986)

தொல்காப்பியம்
பொருளதிகாரம்
செய்யுளியல் (முதல் பகுதி)

தொல்காப்பியம்

பொருளதிகாரம்

செய்யுளியல்

உரைவளம்

1. மாத்திரை யெழுத்தியல் அசைவகை எனாஅ
யாத்த சீரே அடியாப் பெனாஅ
மரபே தூக்கே தொடைவகை எனாஅ
நோக்கே பாவே அளவியல் எனாஅ
திணையே கைகோள் பொருள்வகை எனாஅ ☆
கேட்போர் களனே காலவகை எனாஅ
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை எனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை எனாஅ
மாட்டே வண்ணமோ டியாப்பியல் வகையின்
ஆறுதலை யிட்ட அந்நா லைந்தும்
அம்மை அழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே இயைபே புலனே இழைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய எட்டொடுந் தொகைஇ
நல்லிசைப் புலவர் செய்யு ளுறுப்பென
வல்லிதிற் கூறி வகுத்துரைத் தனரே.

என்பது சூத்திரம்.

இளம்பூரணம் :

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், செய்யுளிய
லென்னும் பெயர்த்து. செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையாற்
☆ கூற்றுவகையெனாஅ என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

பெற்ற பெயர். மேலுணர்த்தப்பட்ட பொருண்மையெல்லாவற்றிற்கும் இஃதிடமாதலின்¹ அவற்றின்பிற் கூறப்பட்டது.

இதன் றலைச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோ வெனின், செய்யு ள்றுப்பெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இதன்பொருள்) மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட முப்பத்துநான்குஞ் செய்யுட்கு உறுப்பென்றவாறு.

பிற்கூறிய எட்டும் மேற்கூறிய இருபத்தாறினோடும் ஒரு நிகரன அன்மையின்.¹ வேறுதொகை கொடுக்கப்பட்டது. அவை யாமாறு தத்தஞ் சூத்திரத்துக் காட்டுதும். (1)

பேராசிரியம் :

இவ்வோத்து என்ன பெயர்த்தோ வெனின், செய்யுளிய லென்னும் பெயர்த்து; செய்யுளிலக்கணம் உணர்த்தினமையான் அப்பெயர்த்தாயிற்று. எனவே ஒத்து நுதலியதூஉஞ் செய்யுளிலக்கண முணர்த்தலென்பது பெற்றாம். மேற் பாயிரத்துள்,

**“வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதலி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும்” (தொல். பாயிரம்)**

ஆராய்வலென்று புருந்தமையால், எழுத்தினுஞ் சொல்லினும் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன விராய்க்கூறிப் பொரு ளதிகாரத்துள்ளும் இதுகாறும் பெரும்பான்மையும் வழக்கிற்கு வேண்டுவனவே கூறிவந்தான், அப்பொருள்பற்றிச் செய்யுள் கூறுமாதலின் இவ்வதிகாரத்துட் செய்யுளிலக்கணமெல்லாந் தொகுத்துக் கூறுகின்றது இவ்வோத்தென்பது.² எனவே, முற்கூறிய

1. 'இஃது' என்றது, செய்யுளை.

1. பிற்கூறிய எட்டு என்பன அம்மை முதலிய எண்வகை வனப்புக்கள். மேற்கூறிய இருபத்தாறாவன மாத்திரை முதல் வண்ணம் ஈறாகவுள்ள செய்யுளுறுப்புக்கள். இவை இருபத்தாறும் தனிநிலைச் செய்யுட்கு இன்றியமையாதனவாகவும் பிற்கூறிய வனப்புக்கள் எட்டும் தனிநிலைச் செய்யுட்கள் பல தொடர்ந்தமைந்த தொடர்நிலைச்செய்யுட்குரியனவாகவும் வருதலின் 'ஒருநிகரன அன்மையின்' என்றார்.

2. எழுத்ததிகாரத்துஞ் சொல்லதிகாரத்தும் உலக வழக்கிற்குஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கும் வேண்டும் விதிகளைக் கலந்து கூறிப் பொருளதிகாரத்தில் இதற்கு முன்னரூள்ள ஏழியல்களிலும் பெரும்பாலும் உலகவழக்குப் பற்றிய விதிகளையே கூறிவந்த தொல் காப்பியனார், இவ்வதிகாரத்துட் கூறவேண்டிய செய்யுளிலக்கண மெல்லாம் இவ்வியலால்

எழுவகையோத்தும் வழக்கிற்குள் செய்யுட்கும் பொது வென்பதூஉம், இது செய்யுட்கே உரித்தென்பதூஉம் பெற்றாம். மற்றிதனை யாப்பதிகாரமென வேறோரதிகாரமாக்கி உரைப்பாரு முளர்; அங்ஙனங் கூறின் வழக்கதிகாரமெனவும் வேறு வேண்டுமென மறுக்க; அல்லதூஉம் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளுமென மூன்றற்கும் மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகாரமொன்றற்கு ஒன்பதோத்தாகத் தந்திரஞ் செய்ததனோடு மாறுகோளாம் இதனை வேறதிகாரமென் பார்க்கென்பது¹. மற்று, ஒத்துநுதலிய தெல்லாம் நுதலுவதன்றே ஒத்தினுள்வைத்த சூத்திரம்; அதனான், இதன் முதற் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின், இவ்வோத்தினு ஞ்ணர்த்தப்படுகின்ற செய்யுட் குறுப்பாவன இவையெனவே.² அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.³

(இ-ள்.) இக்கூறப்பட்ட முப்பத்துநான்கும் பேரிசைப்புலவர்⁴ செயப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென அவ்வாறு செய்தல் வன்மையால் கூறினார் புலவர் (எ - று).

அப்பெயர்-பெயர்; அம்முறை-முறை; அத்தொகை-தொகை. தொகை 'ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்து' மெனவும், எட்டெனவும் இருவகையால் தோன்றக் கூறியது, ஏனைய போலாமல் எட்டுறுப்பும்தொகுத்துக்கூறுகின்றாராதலின் இது செய்யுளியலென்னும் பெயருடையதாயிற்று. பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல் முதலாக முன்னுள்ள எழியல்களும் உலக வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாகிய விதிகளைக் கூறுகின்றன. செய்யுளியலாகிய இது செய்யுட்கேயுரிய விதிகளைக் கூறுகின்றது.

1. பொருளதிகாரத்தின் பகுதியாகிய செய்யுளியலை யாப்பதிகாரமென வேறோரதிகாரமாக்கியுரைப்பவர் இறையனர் களவியிலுரையாசிரியர். "தமிழ்தான் நான்கு வகைப்படும் எழுத்துஞ்சொல்லும் பொருளும் யாப்புமென" என்பது இறையனார் களவியலுரை. வழக்குஞ் செய்யுளும் ஆகியவிரண்டனுள் யாப்பினை மட்டும் பிரித்துத் தனியதிகாரமாக்குதல், இயற்றமிழிலக்கணத்தினை எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றதிகாரமாகக் கொண்டு ஒவ்வோரதிகாரத்தினையும் ஒன்பது ஒன்பது இயல்களாகப் பகுத்துரைத்த தொல்காப்பியனாரது நூலமைப்புக்கு மாறுபட்டதாம் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

2. 'இவையென' என்றிருத்தல் பொருத்தம்.

3. இயலின் முதற்கண் உள்ள சூத்திரம் அவ்வியலிற் கூறப்படும் பொருள்களைத் தொகுத்துச் சூட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும்.

4. 'நன்று பெரிதாகும்' எனவரும் உரியியற் சூத்திரத்தையுளங்கொண்டு 'நல்லிசைப் புலவர்' என்பதற்குப் 'பேரிசைப்புலவர்' எனப்பொருள் வரைந்தார். பேரிசைப்புலவரான பா. வே.

ஓரோர் செய்யுட்கு ஓரோவொன்றேயும் வருமென்ப தறிவித்தற்கும். அவைதாம்.¹ அச்செய்யுள் பல தொடர்ந்தவழியே பெரும் பான்மையும் உறுப்பாமென்ப தறிவித்தற்கும் அவ்வாறுகூறினார் என்க. எனவே, ஒழிந்த உறுப்பிருபத்தாறும்² ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாவென்பது பெற்றாம்.

இனி **மாத்திரை** யென்பது, எழுத்திற்கோதிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் விராய்க்கிடக்கும் அளவையென்றவாறு.³ மாத்திரையது மாத்திரையினை ஈண்டு மாத்திரையென்றான். அது மாத்திரையளவும், (314) என்றதனாற் பெற்றாம். **எழுத்தியல்** வகையென்பது, மேற்கூறிய எழுத்துக்களை இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு.⁴ **அசைவகை** யென்பது, அசைக்கூறுபாடு;⁵ அவை இயலசையும் உரியசையு மென இரண்டாம். **யாத்தசீ** ரென்பது, (360) பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரென்றவாறு; எனவே, அசைபல தொடர்ந்து சீராருங்கால் அவ்வசையுந் தத்தம் வகையாற் பொருள்பெற்று நின்றலும் அவ்வாறன்றிச் சீர்முழுவதும் ஒரு சொல்லாங்கால் அவ்வசை பொருள் பெறாது நின்றலும் அடங்கின. தேமா என்று பொருள் வேறுபெற்றன; சாத்தன் எனப் பொருள் வேறு பெறாது நின்ற அசையாற் சீர்யாத்து நின்றது. பொருள்பெற நின்ற எழுத்தும் அசையுஞ் சிறப்புடைய **வென்பாருமுள்**.⁶ அற்றன்று பொருள்பட நிற்பன எழுத்து யாண்டு மின்மையானும், பொருள் பெறநின்ற

1. 'அவைதாம்' என்றது அம்மை முதலிய எட்டினையும். இவைபெரும் பாலுந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கே உறுப்பாவன.

2. இருபத்தாறாவன மாத்திரைமுதல் வண்ணம் ஈறாகச் சொல்லப்பட்டவை. இவை இருபத்தாறும் ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையனவாய் ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் இன்றியமையா உறுப்புக்களாகும்.

3. மாத்திரை - அளவு; எழுத்திற்குச் சொல்லிய மாத்திரையினது அளவு மாத்திரை யென்னும் உறுப்பாகும்.

4. மேல் எழுத்ததிகாரத்துக்கூறிய எழுத்துக்களைச் செய்யுளுக்கேற்ப இயற்றிக் கொள்ளுங்கூறுபாடு.

5. முற்கூறிய எழுத்தாலாகிய அசைகளின் கூறுபாடு.

6. "பொருள்பயந்து நிற்பன 'சிறப்பசை' என்றும், மொழிக்கு உறுப்பாய் நிற்பன 'சிறப்பிலசை' என்றும் வழங்குப" எனவும் "சீர்வயின் பொருள்பயந்து நிற்பனவற்றைச் 'சிறப்புடைச்சீர்' எனவும் வகையுளியேர்ந்து நிற்பனவற்றைச் 'சிறப்பில்சீர்' என்றும் சொல்வார்" எனவும் வரும் யாப்பருங்கலவுரைப்பகுதி இங்ஙனங்கூறுவார் கூற்றை யெடுத்துரைத்தல் காணலாம்.

அசையானாகிய தேமாவென்னுஞ் சீரும் அவ்வசைச் சிறப்பினாற் சிறப்புடைச் சீரெனப்படாமையானும் சாத்தனெனத் தன்பொரு ளொடு தான் துணிந்து நின்றவழி அதுவுஞ் சிறப்புடைச் சீரெனவும் படுமாதலானுமென்பது.¹ அடி யென்பது, அச்சீர் இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தாவதோர் உறுப்பு. யாப்பென்பது, அவ்வடிதொறும் பொருள்பெறச் செய்வதோர் செய்கை. மரபென்பது, காலமுமிடனும் பற்றி வழக்குத் திரிந்தக்காலுந் திரிந்த வற்றுக்கேற்ப வழுப்படாமைச் செய்வதோர் முறைமை. மற்றுச் சொல்லோத்தினுட் கூறிய மரபிற்கும் மரபியலுள் உரைப்பன வற்றுக்கும் இதற்கும் வேற்றுமையென்னை யெனின், இது செய்யுட்கே உரித்து; அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொது வென்பது; அல்லதாஉம் அவற்றது வேறுபாடு முன்னர் அகத்திணையியலுள் கூறிவந்தாம்² தூக்கென்பது, பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தல். தொடைவகையென்பது, தொடைப் பகுதி பலவுமென்றவாறு : அவை வரையறையுடையனவும் வரையறையில் லனவுமென இருவகைய.³ இப்பகுதி யெல்லாம் அடியாற் கோடலின் அடிக்கும் இஃதொக்கும்.⁴ நோக்கென்பது, மாத்திரை முதலாகிய உறுப்புக்களைக் கேட்டோர்க்கு நோக்குப்படச் செய்தல். பா என்பது, சேட்புலத்திருந்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லுந் தெரியாமற் பாட மோதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இன்ன செய்யுளென்று உணர்தற்கேதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை. அளவியலென்பது, அப் பாவரையறை. திணையென்பது, அகம் புறம் என்று அறியச் செய்தல். கைகோளென்பது, அவ்வத்திணை யொழுக்க விகற்பம் அறியச் செய்தல்; அது களவுங் கற்பும். கூற்றுவகையென்பது, அச்

1. அசையினும் சீரினும் அன்னோர்காணும் சிறப்பும் சிறப்பின்மையும் ஏற்புடையன வல்ல என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

2. சொல்லதிகாரத்தும் மரபியலிலும் கூறப்படும் மரபுகள் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொதுவாகவரியன. செய்யுளுறுப்பாகிய மரபென்பது செய்யுளுக்கேபுரியதாகும். இவ்வியலுக்குப் பேராசிரியர் உரைவரைந்துள்ளார் என்பது இதனாற் புலனாம்.

3. நாற்சீரடிதன்னையே எழுத்தெண்ணிப் பதினேழ்நிலத்து ஐவகையடிகளாகப் பகுத்துரைக்கும் அடிகளிற் கொள்ளப்படும் தொடைவகை வரையறையுடையன. நாற்சீரினிகந்து ஐஞ்சீரடி முதலாகவரும் சீர்வகை அடிகளிற் கொள்ளப்படும் தொடைகள் வரையறையில்லாதன.

4. இவ்வியலில் நாற்சீரடிதன்னையே எழுத்தெண்ணிக் கட்டளையடிகளாகப் பகுத்துரைக்கப்படும் அடிகள் வரையறையுடையனவாகவும் ஐஞ்சீரடி முதலாகவுள்ள சீர்வகையடிகள் வரையறையில்லாதனவாகவும் வருதலின் அடிக்கும் இஃது ஒக்கும் என்றார்.

செய்யுள் கேட்டாரை இது சொல்லுகின்றார் இன்னாரென உணர்வித்தல். இவை யென்பது பாடமாயின், எண்ணிய மூன்றையுந்தொகுத்தவாறே பிறிதில்லை.¹ கேட்போரென்பது இன்னார்க்குச் சொல்லுகின்றது இதுவெனத் தெரித்தல். களனென்பது, முல்லை குறிஞ்சி முதலாயினவும் இரவுக்குறி பகற்குறி முதலாயினவும் உணரச்செய்தல். மற்றுத் தன்மை முன்னிலை படர்க்கையுமாம். காலவகையென்பது, சிறுபொழுது பெரும்பொழுதென்னுங் காலப்பகுதி முதலாயின. பயனென்பது, சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச் செய்தல். மெய்ப்பா டென்பது சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கண்கூடாதல். எச்சவகையென்பது, (518) சொல்லப்படாத மொழிகளைக் குறித்துக்கொள்ளச் செய்தல்: அது கூற்றினுங் குறிப்பினும் வருதலின் வகையென்றான், முன்னமென்பது, உயர்ந்தோரும் இழிந்தோரும் ஒத்தோருந் தத்தம் வகையான் ஒப்பச் சொல்லுதற்குக் கருத்துப்படச் செய்தல்.² பொருளென்பது, புலவன் தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்யப்படுவ தோர் பொருண்மை.³ துறைவகையென்பது, முதலுங் கருவும் முறைபிறழ் வந்தாலும் இஃது இதன்பாற் படுமென்று ஒரு துறைப்படுத்தற் கேதுவாகியதோர் கருவி அச்செய்யுட் குளதாகச் செய்தல்; அவையும் பலவாதலின் வகையென்றானென்பது. மாட்டென்பது, பல்வேறு பொருட்பரப்பிற்றாயினும் அன்றாயினும் நின்றதொனாடு வந்ததனை ஒரு தொடர்கொளீஇ முடித்துக்கொள்ளச் செய்தல். வண்ண மென்பது, ஒருபாவின்கண்ணே நிகழும் ஓசை விகற்பம், எனாவென்பன, எண்ணிடைச் சொல்.

யாப்பியல்வகையின் ஆறுதலையிட்ட அந்நாலைந்து மென்பது, யாப்பிலக்கணப்பகுதியாகிய இருபத்தாறு மென்றவாறு. இவை யாப்பிற்கு இன்றியமையாத இலக்கணப் பகுதியவென

1. 'கூற்றிவையெனா' என்பது பாடமாகக்கொள்ளுமிடத்து இவையென்பது திணைகைகோள் கூற்று என்னும் மூன்றையும் தொகுத்துச்சுட்டிய சுட்டுப்பெயராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

2. கூறுவாரும் கேட்பாரும் இன்னார் என வுணர்தற்கேற்ற சொல்லமைப்புச் செய்யுளில் அமையச் சொல்லுங்கருத்தமைதி முன்னம் என்னும் செய்யுளுறுப்பாகும். முன்னம் - கருத்து.

3. செய்யுள் செய்யும் புலவன் தன்புலமைத் திறத்தால் தானே வகுத்துரைக்கும் பொருட்கூறு.

விதந்தோதவே, இனிக் கூறும் உறுப்பெட்டும் இன்றியமையாமை இல்லை யென்றவாறு.

**“அம்மை யழகு தொன்மை தோலே
விருந்தே யியைபே புலனே யிறைபெனாஅப்
பொருந்தக் கூறிய வெட்டொடுந் தொகைஇ”**

யென்பது, இக்கூறப்பட்ட எண்வகை வனப்பொடு முன்னர்க் கூறிய இருபத்தாறுந் தொகுப்ப முப்பத்து நான்குறுப்பா மென்றவாறு. மற்றிவற்றை வனப்பென்று கூற்றுகுக் காரணம் அவற்றைக் கூறும் வழிச் (547) சொல்லுதும்.

நல்லிசைப் புலவர் செய்யுளென்பது, இவ்வுறுப்பனைத்துங் குறையாமற் செய்யப்படுவன நல்லிசைப் புலவர் செய்யுஞ் செய்யு ளெனப்படு மென்றவாறு. நல்லிசைப்புலவர் செய்யுள் எனவே **எழுநிலத்தெழுந்த (391,476)** செய்யுளுள்ளும் அடிவரையறையுடையவற்றுக்கே இவ்விலக்கண மென்பதூஉம், திணையே கைகோளெனக் கூறும் உறுப்பு முதலாயினவெல்லாம் ஏனை **அறுவகைச் செய்யுட்கும் (476-7)** உறுப்பாகா வென்பதூஉம் அவையொழிந்த உறுப்பினுள் ஏற்பன பெறுமாயினும் ஆண்டு வரையறையின்மையிற் கூறானென்பதூஉம், அவை செய்தாரெல்லாம் அவற்றானே நல்லிசைப் புலவரெனப்படா ரென்பதூஉம் பெற்றாம்.¹

இனி, நூலும் உரையுஞ் செய்தார் நல்லிசை யுடையரென்பது, அவற்றை நூலினான் உரையினானென இதற்கு இடையின்றி வைத்தமையிற் பெறுகுமென்பது. “வல்லிதிற்கூறிவகுத்துரைத்தனர்.” நல்லிசைப் புலவரென்பது, அவற்றை நூலினான் இனி இங்ஙனங் கூறிய¹

1. எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளாவன: பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் என்பன. இவற்றுள் முதற்கண்வைத்துரைக்கப்பட்ட பாட்டு என்பன அடிவரையறையுடையன. திணை கைகோள் முதலிய உறுப்புகள் இத்தகைய பாட்டுக்கேயுரியன; பாட்டொழிந்த அடிவரையறையில்லாத ஏனைய அறுவகைச் செய்யுட்கும் இவை உறுப்பாகா.

1. ‘இங்ஙனங்கூறிய’ எனவரும் இவ்வுரைத்தொடர் ‘வல்லிதிற்கூறி’ எனச் சூத்திரத்தில் வினையெச்சமாக அமைந்தாற் போன்று ‘இங்ஙனங்கூறி’ என்றிருத்தலே பொருட்பொருத்தமுடையதாகும். ‘ஓதல் வேண்டுமே’ என்புழி ஏகாரம் உடன்படுதற் குறிப்பின் வந்த தேற்றேகாரமாகும். ‘அறியவைத்தானல்லனே என்பது ‘அறியவைத்தான் அல்லவா’ என வினாப்பொருளதாய் ‘அறியவைத்தான்’ எனத் தேற்றப்பொருள் தந்தது.

நல்லாசிரியரிலக்கணமே கூறியொழிந்தார், எல்லா வற்றானும் எல்லாமமையச் செய்யுஞ் சுவடுடையராகி அவ்வத்துறை போயினார் தாமும் என்றவாறு; எனவே, இவ்வுறுப்பமையச் செய்தனவே செய்யுளெனப் படுவனவென்று சிறப்பித்தவாறு.

மற்றுக் 'கூறி' யெனவும் 'உரைத்தன'ரெனவும் இருகாற் சொல்லியதென்னையெனின், - அச்செய்யுளானே கூறி அவற்றுப் பொருளுரைத்தா ரென்றவாறு; என்றார்க்குச் செய்யுட்குற்றம் ஈண்டோதாரோவெனின், ஓதல்வேண்டுமே? இவ்விலக்கணத்துப் பிறழ்த்துங் குன்றியும் வருவனவெல்லாம் வழுவென்பதறிய வைத்தானல்லனே, ஆசிரியனென்பது.

மற்றுச் செய்யுளுறுப்பு ஈண்டோதினார்; செய்யுள் யாண்டோதுபவெனின், அறியாது கடாயினாய், உறுப்பென்பன உறுப்புடைப் பொருளின் வேறெனப்படா; பொருள் எனப்படுவன உறுப்பே, அவற்ற தீட்டத்தினை முதலென வழங்குபவாகலான் உறுப்பினையே சொல்லியொழிந்தார்; முதற்பொருள்திலக்கணமென உறுப்பிலக்கணத்தினையே வேறுபடுத்துக் கூறலாவதின்மையானும் உறுப்புரைப்பவே அவ்வுறுப்புடைய பொருள் வழக்கியலாற் பெறலாமாகலானுமென்பது.²

மற்று, யாத்தசீரே யடியாப் பென்றதென்னை? தளையென்பதோர் உறுப்புப் பிறர் வேண்டுபவாலெனின், இருவருஞ் சீரது தொழிலே தளையென வேண்டுப, தளைத்தலிற் றளையாதலானும் வேறு பொருளென வேண்டாரென்பது; என்றார்க்கு, அசையின்றிச் சீருமில்லை, சீரின்றி அடியுமில்லையாம்பிறவெனின், அற்றன்று; உறுப்பும் உறுப்புடைச் செய்யுளும்போல அவை கொள்ளப்படுந் தளையென வேறொன்றின்மையிற் கொள்ளாள்;¹ என்னை? அது குறளடியென வேறுறுப்பாயினமையின் என்பது; தளையென்றிதனைக்

2. மாத்திரை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட உறுப்புக்களின் தொகுதியே செய்யுளாகிய முதற்பொருளாதலின், அதன் உறுப்பிலக்கணமுணர்த்தவே உறுப்புடைய முதலாகிய செய்யுளிலக்கணமும் வழக்கியலாற் புலனாகும் என்பதாம். ஈட்டம்-தொகுதி.

1. அசை, சீர், அடி எனப்படும் அவை உறுப்பும் உறுப்புடைச் செய்யுளும் போல முறையே சிணையும் முதலுமாகக் கொள்ளப்படுவன. தளை என்பது சீரது தொழிலே யாதலானும் இருசீர் கூடியது குறளடியென வேறோருறுப்பாதலானும் தளையினை ஓர் உறுப்பாகக் கொண்டிலர் தொல்காப்பியனார்.

கோடுமேல் அதனைக் குறளடி யெனலாகாதென்பது, அல்லதூஉம், ஈரசை கூடி ஒரு சீராயினவாறு போல இருசீர் கூடியவழி அவ்விரண்டனையும் ஒன்றென்று கோடல்வேண்டும்; கொள்ளவே நாற்சீரடியினை இடைதுனித்துச் சொல்லுவதன்றி நான்கு பகுதியானெய்திக் கண்டம்படச் சொல்லுமாறில்லையென்க. 'யாத்தசீர்' என்றதானே அசைதொறுந் துணித்துச் சொல்லப்படா சீரென்பதூஉம், அச்சீரான் அடியானவழிச் சீரெல்லாந்துணித்துச் சொல்லப்படுமென்பதூஉங் கூறினான் இவ்வாசிரியனென்பது.² அற்றன்றியும், அவ்வாறு தளைகொள்வார் சீரா னடிவகுப்பதூஉங் குற்றமென மறுக்க. மற்றுத் தொடை கூறியதென்னை? அடியிரண்டு தொடுத்தற்றொழில் தின்மை யினெனின், அற்றன்று, தொடுத்தற்றொழின் மாத்திரையானே தொடை யென்றானல்லன், அவ்வடிக்கண் நின்ற எழுத்துஞ் சொல்லும் பிறபொருளாகலான் அவற்றானே தொடை கொண்டமையின் வேறுறுப்பென்றா னென்பது, அஃதேற், சீருஞ் சீரும் இயைந்தவழி அவையிடமாக நின்ற அசையால் தளைகொள்ளாமோவெனின், கோடுமன்றே, அதனை அடியென்னா மாயின் என முற்கூறியவாறே கூறி மறுக்க. அல்லதூஉம் அவ்விரண்டசையுங் கூடிச்

2. இனி, அசையிரண்டு கூடிச் சீராமாறுபோலச் சீரிரண்டுக்கூடித் தளையா மென்றால் நாற்சீரடியினை முதலிருசீரும் ஒன்றாகவும் பின்னிருசீரும் ஒன்றாகவும் துணித்துக் கூறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு நாற்சீரடியினை இருசீர் இருசீராக இரண்டாக இடையே துணித்துக்கூறாது ஒவ்வொரு சீரினையும் தனித்தனியே துணிந்து நான்கு பகுதியாகத் தாள அறுதிபடக் கூறுதலே ஓசைமரபாக அமைந்துளது, அன்றியும் 'யாத்தசீர்' என அடைபுணர்த்தோதினமையால் சீரினை அசை தொறுந் துணித்துச் சொல்லின் சீராகா தென்பதும் அசைகளைப் பிரிவின்றிச் சேர்த்துச் சொல்லவே சீராமென்பதும், சீரால் அடியாகும் நிலையிற் 'சீரியைந்திற்துசீர்' (323) எனக் கூறுதலால் அடியிலுள்ள சீர்கள் எல்லாம் தாள அறுதிப்படத் துணித்துச் சொல்லப்படுமென்பதும் தொல்காப்பியனார் கொள்கையாதல் நன்கு புலனாம்.

கண்டம்படச் சொல்லுதலாவது, அடிக்கணுள்ள சீர்களை அறுதிபடத் துணித்துச் சொல்லுதல்.

1. அடியிரண்டு தொடுத்தல் தொழில்பற்றித் தொடைகொண்டாரல்லர்; அங்ஙனம் தொடுக்கப்படும் அடிக்கண் அமைந்த எழுத்துஞ் சொல்லும் பற்றித் தொடை கொண்டமையின் எழுத்துஞ்சொல்லுமாகிய அவற்றின் அமைப்பு தொடையென்னும் உறுப்பாயிற்று.

சீருஞ்சீரும் இயைந்தவழி அவையிடமாகநின்ற அசையால் தளையென்பதனை உறுப்பாகக் கொள்ளலாகாதோ என்றால், சீரும் சீரும் இயைந்த அவ்வமைப்பினை அடியென்றதோர் உறுப்பாகக்கொள்ளுதலால் அதனையே தளையெனக் கொள்ளுதல்

சீராமன்றோ வெனின் என்பது.¹ மற்று நாற்சீரடியுள் இருசீரியைந்தவழிக் குறளடி யென்னாமாகலின் அதனைத் தளையென்னாமோவெனின் அங்ஙனங்கொள்ளின் இருசீரடிக்கட்டளை வேண்டா தானாம்; ஆகவே, ஒருவழிக்கொண்டு ஒருவழிக்கொள்ளாமை 'மயங்கக்கூறல்' (663) என்னுங் குற்றமாமென்பது² அல்லதூஉம், அங்ஙனமன்றி வருமாயின் அடிக்கெல்லாம் பொதுவகையால் தளையுறுப்பெனப்படாது எழுத்தும் அசையும்போல யாண்டும் வருவனவெல்லாம் உறுப்பெனப்படுவன வென்றற்கு.

“இணைநூன் முடிபு தன்னூன் மேற்றே”

என்பதனாற் காக்கைபாடினியார் ஓதிய தளையிலக்கணம் ஈண்டுங் கோடல் வேண்டுமெனின், அதுவே கருத்தாயின் அவர்க்கும் இவர்க்கு முடிவே பற்றித் தளை களையல்வேண்டும். அல்லதூஉம், இவர்க்கு இளையரான காக்கைபாடினியார் தளை கொண்டில ரென்பது இதனாற் பெற்றாம். தளைவேண்டினார் பிற்காலத்து ஓராசிரிய ரென்பது. என்னை?

**“வடக்குங் தெற்குங் குணக்குங் குடக்கும்
வேங்கடங் குமரி தீம்புனர் பெளவமென்
றிந்நான் கெல்லை யகவயிற் கிடந்த
நூலதி னுண்மை வாலிதின் விரிப்பின்”**

எனக் கூறி வடவேங்கடந் தென்குமரியெனப் பனம்பாரனார் கூறியவாற்றானே எல்லைகொண்டார் காக்கைபாடினியார். ஒழிந்த காக்கை பாடினியத்து,

**“வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென்றிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்”**

(தொல்-பொருள். 650)

பொருந்தாது. அன்றியும் நின்ற சீரின் ஈற்றசையும் வருஞ்சீரின் முதலசையும் கூடித் தளையென்றதோருறுப்பாமெனின் அவ்விரண்டும் கூடிய நிலையில் மற்றொரு சீராகவும் கொள்ளப்படுமல்லவா? என வினவி மறுத்தவாறு.

2. இருசீர் இணைதல் குறளடியென அடியென்பதோர் உறுப்பாமெனக் கொள்ளினும் நாற்சீரடியுள் இருசீர் இணைந்த நிலையினைக் குறளடியெனக்கூறும் வழக்கமில்லையாதலால் நாற்சீரடிக்கண் தளையென்றதோருறுப்பு கொள்ளலாமல்லவா என்றார்க்கு, அவ்வாறு நாற்சீரடிக்கண் தளையென்றதோருறுப்பினைக் கொள்ளுதலும் இருசீரடிக்கண் தளை கொள்ளாமையும் மயங்கக்கூறல் என்னும் குற்றமாம். ஆதலின், ஈரிடத்தும் தளையென்பதனை உறுப்பெனக் கொள்ளாமையே ஏற்புடையதாம் என்றவாறு.

எனத் தென்றிசையுங் கடலெல்லையாகக் கூறப்பட்டதாகலான் அவர் குமரியாறுள்ள காலத்தா ரல்லரென்பதூஉங், குறும்பனை நாடு அவர்க்கு நீக்கல் வேண்டுவ தன்றென்பதூஉம் பெற்றாம். பெறவே, அவர் இவரோடு ஒருசாலை மாணாக்கரல்லரென்பது எல்லார்க்கும் உணரல் வேண்டுமென்பது.¹

மற்றிது முறையாயவாறென்னை யெனின், மாத்திரை எழுத்தினது குணமாதலானும் அசையுஞ் சீரும் அடியுந் துக்கும் பாவும் வண்ணங்களுமென்று இன்னோரன்னவெல்லாம் மாத்திரை நிமித்தமாகத் தோன்றுவனவாதலானும் அது முன் (314) வைத்தான். அக்குணத்திற்குரிய எழுத்தினை அதன்பின் வைத்தான். அவ் வெழுத்தான் அசையும், (315) அசையாற் சீருஞ் (324) சீரான் அடியும், (346) அவ்வடி பெற்றவழி அதனை ஆக்கு மாற்றியக் கூறும்

1. 'இணைநூன் முடிபு தன்னூன் மேற்றே' எனப் பேராசிரியருரையிற் காணப்படும் பழங்கூத்திரம், "ஒருகாலத்து வாழ்ந்த கருத்தொற்றுமையுடைய ஆசிரியர் இருவர் செய்த இரண்டு நூல்களுள் ஒன்றிற்கூறிய முடிபு மற்றொன்றிலும் பொருந்தியமைதல் வேண்டும்" என்னும் கொள்கையினை விதிப்பதாகும் எனக்கருதவேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியனாருடன் ஒருசாலை மாணாக்கராய் அகத்தியனார்பால் தமிழியின்ற காக்கைபாடினியார் என்பவரையே 'இவர்க்கு (தொல்காப்பியனார்க்கு) இளையரான காக்கைபாடினியார்' எனப் பேராசிரியர் குறித்துள்ளார். தொல்காப்பியனாருடன் பயின்ற காக்கைபாடினியார் தொல்காப்பியனார் போலவே செய்யுளுறுப்புக்களுள் ஒன்றாகத் தளை என்பதனைக் கொள்ளவல்லையென்பதும் தளையினைச் செய்யுளுறுப்பாகக் கொண்ட காக்கைபாடினியார் என்பவர் தொல்காப்பியனார் வாழ்ந்த காலத்திற்கு நெடுங்காலம் பிற்பட்டுத் தோன்றிய மற்றோராசிரியர் என்பதும், தொல்காப்பியனாருடன் ஒரு சாலைமாணாக்கராகிய காக்கைபாடினியார் என்பவர் தம் காலத்தில் வாழ்ந்த பண்பாரனார் கூறியவாறே தமிழகத்தின் வடவெல்லை வேங்கடமெனவும் தென்னெல்லை குமரியாறெனவும் குறித்துள்ளார் என்பதும், தொல்காப்பியனார் காலத்திற்கு நெடுங்காலம் பிற்பட்டுத் தோன்றிய காக்கைபாடினியம் என்றநூலில் தமிழகத்தின் தென்னெல்லை கடலாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளமையால் இந்நூலாசிரியராகிய காக்கைபாடினியார் என்பவர் தமிழ் நாட்டின் தென்னெல்லை குமரியாறாக விளங்கிய தொல்காப்பியனார் காலத்தில் வாழ்ந்தவரல்லர் என்பதும் தமிழகத்தின் தென்திசையிலோடிய குமரியாறு கடலாற் கொள்ளப்பட்டுத் தமிழ்நாட்டின் தென்னெல்லை கடலாய் மாறிய பிற்காலத்தில் வாழ்ந்தவரென்பதும் நன்கு புலனாம். தொல்காப்பியனார் காலத்தில் வாழ்ந்த காக்கைபாடினியார் இயற்றிய காக்கைபாடினியத்தின் வேறாக ஒழிந்த காக்கைபாடினியம் என்னும் பிற்காலயாப்பிலக்கண நூலையியற்றிய காக்கைபாடினியார் என்பவர் தொல்காப்பியனாரோடு ஒருசாலைமாணாக்கரல்லர் என்பது தமிழிலக்கிய வரலாற்றை உள்ளவாறுணரவிரும்புவோர் எல்லோரும் இன்றியமையாததுணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய வரலாற்றுச் செய்தியென்பதனை வற்புறுத்தும் முறையில் பேராசிரியர் எழுதிய இவ்வுரை விளக்கம் அமைந்துள்ளமை கூர்ந்துணர்த்தகுவதாகும்.

யாப்பும் (390) அவ்வடியகத்தன சொல்லும் பொருளுமாகலான் அதன்பின் மரபும் (392) வைத்தான். அவ்வடியிரண்டினைத் தொடுக்குங்கால் அவற்றை ஓரடியென ஒரு தொடர்ப்படாமைத் துணிப்பது தூக்காகலான் (399) அதனைத் தொடைக்குமுன் (400) வைத்தான். அவ்வடியிரண்டு தொடுத்த வழியுங் கொள்ளப்படும் நோக்கென்பதறிவித்தற்கு (416) அதனைத் தொடைப்பின் வைத்தான். அவ்வடி இரண்டும் பலவுந் தொடர்ந்தவழி முழுவதுங் கிடப்பது பாவாகலான் அதனை அதன்பின் (417) வைத்தான். அப்பாத் துணிந்த துணிவினை (501) எண்ணுதலான் அளவினை (496) அதன்பின் வைத்தான். திணையுந் திணைக்குறுப்பாகிய (497) ஒழுகலாறும் அவ்வொழுக் கத்தவாகிய கூற்றும் (506) அதன்பின் வைத்தான். கேட்போருங் (508) கேட்கும் இடனும் (510) அதுபோலப் புலப்படாத காலமும் (514) இவற்றாற் பயனும் (515) பயனது பரத்துவரும்¹ மெய்ப்பாடும் (516) இவற்றினெல்லாம் ஒழிந்துநின்ற எச்சமும் (518) அவ்வெச்சத்தோடுங் கூட்டி யுணரப்படும் முன்னமும் (519) அம்முறைமையான் அதன்பின் வைத்தான். அவற்றிற் கெல்லாம் பொதுவாகிய பொருளை (520) அதன்பின் வைத்தான். அப்பொருட் பிறழ்ச்சியை ஒருதுறைப்படுக்குந் துறையை அதன்பின் (521) வைத்தான். மேல் (523) எச்சமும் மாட்டு மின்றியும் வருஉமென்பவாகலான் மாட்டினைத் துறை வகையின் பின் வைத்தான். அவற்றுள் எச்சத்தினை முன் ஒதினான் அது செய்யுட்கணின்றி வருஞ் சிறுபான்மையாதலானென்பது; வண்ணம் பாவினது பகுதியுறுப்பாதலான் அதனை அவற்றுப் பின் (547) வைத்தான், வனப்பினை (525) எல்லா வற்றுக்கும் பின் (547) வைத்தான், அவற்றை ஒன்றொன்றாக நோக்குங்கால் அவ்வெட்டுமின்றியுஞ் செய்யுள் செய்வாகலினென்பது. மற்றிவ்வுறுப்பினையெல்லாம் ஆசிரியன் குறியென்றுமோ உலகு குறியென்றுமோ வெனின், அவ்விருதிறத்தானும் ஏற்பனவறிந்து கொள்ளப்படுமென்றொழிக. இவற்றை உயிருடையதனுறுப்புப் போலக் கொளின் உயிர் வேறு கூறல்வேண்டுவதாம்; அவ்வாறு கூறாமையிற் கலவையுறுப்புப்போலக் கொள்க.

1. பயனது பரத்துவரும் மெய்ப்பாடும் – பயனைச் சார்பாகக்கொண்டு தோன்றும் மெய்ப்பாடும். பரம்-சார்பு. பயன(துபாத்து(ய்ப்ப) வரும். பா. வே.

நச்சினார்க்கினியம்

இவ்வோத்து செய்யுளது இலக்கணம் உணர்த்தினமையிற் செய்யுளியல் என்னும் பெயர்த்து: எனவே இவ்வோத்துநுதலியது செய்யுளிலக்கணமாயிற்று. பாயிரத்துள்

**“வழக்குஞ் செய்யுளு மாயிரு முதவி
னெழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் ஆராய்வல்”**

என்றமையான் இதற்கு முன்னர்க்கூறிய அதிகாரங்களிலும் இவ்வதிகாரத்தும் எல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் வேண்டுவன கூறி, அவ்விரண்டும்பற்றிச் செய்யுள் நிகழுமாதலால் அச்செய்யுட் குரிய இலக்கணத்தையெல்லாம் இவ்வோத்தினுட்கொகுத்துக் கூறுகின்றார் என்றுணர்க. இங்ஙனங்கூறவே, முற்கூறிய ஒத்துக்களோடு இயைபுடைத்தாயிற்று.

இவ்வோத்தினுள் இத்தலைச்சூத்திரம்¹ :- இவ்வோத்தினுள் மேற்கூறுகின்ற செய்யுட்கு உறுப்பாவன இவையென்று அவற்றது பெயரும் முறையும் தொகையும் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மாத்திரையென்றது எழுத்திற் குரித்தாக எழுத்ததி காரத்தோதிய மாத்திரைகள் தத்தம் அளவின் இறந்து பாவின ஓசை வேறுபாடுகளையுணர்த்தி விராஅய் நிற்கும்நிலையை: மாத்திரை யென்றது மாத்திரையளவை என்பதூஉம், எழுத்தியல் என்றது எழுத்தியல்வகையை என்பதூஉம் மேலைச்சூத்திரத்தாற்² பெறுக. எழுத்தியல்வகையென்றது எழுத்ததிகாரத்துக் கூறிய எழுத்துக்கள் செய்யுட்கியலும் வகையை. அசைவகை யென்றது இயலசையும் உரியசையும் என இருவகையாம் அசைக் கூறுபாட்டினை. யாத்தசீர் என்றது பொருள்பெறத் தொடர்ந்து நிற்குஞ் சீரை: எனவே அசையும் தனித்தனியே பொருள்பெறுவனவும் தனித்தனிப் பொருளின்றிச்சீராய வழிப் பொருள் பெறுவனவும் என இருவகையாம்; தேமா, சாத்தன்³ எனவரும். அடியென்றது அச்சீர் இரண்டும்பலவுந்

1. தலைச்சூத்திரம் - முதற்கூத்திரம்.

2. மேலைச்சூத்திரம் - இதனை அடுத்து வரும் இரண்டாள் சூத்திரம்.

3. 'தேமா' என்றது, தனித்தனியே பொருள்தரும் அசையால் இயன்ற சீருக்கு உதாரணம். 'சாத்தன்' என்றது, அசை தனித்தனியே பொருள் தராது சீராயவழிப் பொருள் பெற்று வந்ததற்கும் உதாரணம்.

தொடர்ந்ததோ ருறுப்பை. யாப்பென்றது அவ்வடிதொறும் பொருளேற்றுநிற்பச் செய்வதோர் செய்கையை. மரபென்றது காலந்தோறும் இடந்தொறும் வழக்குத் திரிந்தவாற்றுக்குக்கேற்ப வழுப்படாமற் செய்வதோர் முறைமையை. தூக்கென்றது பாக்களைத் துணித்து நிறுத்தலை. தொடைவகையென்றது எழுத்துச்சொற் பொருள்களை எதிரெதிர்நிறீஇத் தொடுக்கின்ற தொடைப்பகுதிகளை. நோக்கென்றது மாத்திரை முதலிய உறுப்புக்களை யுடைத்தாய்க் கேட்போர்க்கு நோக்குதல்படச் செய்தலை. நோக்குதல் - பயன் கோடல். பாவென்றது இவ்வறுப்புக்களையுடைத்தாய்ச் சேட்புலத்திருந்து சொல்லும் பொருளுந் தெரியாமல் ஒருவன்கூறிய வழியும், இஃது என்னசெய்யுளென்றறிவதற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபடச் செய்வதோரோசையை. அளவியல் என்றது அடிவரையறையை. திணையென்றது அகத்திணையும் புறத்திணையும் அறியச்செய்தலை, கைகோள் என்றது அவ்வத்திணையொழுக்கம் அறியச் செய்தலை. கூற்றுவகையென்றது அச்செய்யுட் கேட்டோரை இது கூறுகின்றோரின்னோரென அறிவித்தலை. கூற்றிவை என்பது பாடமாயின் அஃது எண்ணிய மூன்றினையுந்¹ தொகுத்ததாம். கேட்போர் என்றது இன்னார்க்குக் கூறுகின்றது இதுவெனத் தெரித்தலை. களனென்றது இயற்கைப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் பாடும் முதலியன உணரச்செய்தலை. காலவகை யென்றது முக்காலத்தும் திணைநிகழ்ச்சிக்கண்ணே பொருணி-கழ்ச்சியுணரக் கூறலை. பயனென்றது சொல்லிய பொருளாற் பிறிதொன்று பயப்பச்செய்தலை. மெய்ப்பாடென்றது சொற் கேட்டோர்க்குப் பொருள் கட்புலனாதலை.² எச்சவகை யென்றது சொல்லப்படாத ஒழிபும் தழீஇக்கொள்ளச்செய்தலை: அது கூற்றும் குறியும்³ எனவருதலின் வகையென்றார். முன்னமென்றது கூறுவாரையும் கூறக்கேட்டோரையும் குறிப்பான் எல்லாரும் கருதும்படி செய்தலை. பொருள் என்றது புலவன் றான்றோற்றிக் கொண்டு செய்வதோர் பொருண்மையை.⁴ துறைவகை யென்றது முதலுங்

1. எண்ணிய மூன்றாவன: திணை, கைகோள், கூற்று என்பன,

2. 'மெய்ப்பாடு' என்புழி மெய் - பொருள்; பாடு - தோன்றுதல் (கட்புலனாதல்).

3. 'கூற்றும் குறிப்பும்' என்றிருத்தல் வேண்டும்.

4. தான் தோற்றிக்கொண்டு செய்தலாவது, செய்யுள் செய்யும் புலவன் தானே பொருள் வகையினைப் புதுவதாகப் படைத்துக்கொண்டு செய்தல்.

கருவும் முறைபிறழ்ந்தாலும் இஃது இதன்பாற்படுமென்று ஒருதுறைப்படுத்தற்கேதுவாயதோர் கருவியுளதாகச் செய்தலை. மாட்டென்றது அகன்றும் அணுகியுங் கிடந்த பொருள்களைக் கொண்டுவந்து தொடராகக் கூட்டி முடித்தலை. வண்ண மென்றது ஒருபாவின்கண் ணிகமும் ஓசை விகற்பத்தை. எனாஅ என்ற எல்லாம் எண்ணிடைச்சொல். ஏகாரங்கள் எண்ணுப்பொருட்டு.⁵ யாப்பியல் வகையி னாறுதலையிட்ட அந்நாலைந்தும் என்றது யாப்பிலக்கணப் பகுதியால் அவ்வண்ணத்தொடு கூறிய இருபத்தாறும் எ-று. அம்மை வகுத்துரைத்தனரே என்றது அம்மைமுதலிய எண்வகை வனப்பொடும் முற்கூறிய இருபத்தாறுந் தொகுத்து முப்பத்துநான்குறுப்பாக்கி இம்முப்பத்துநான்கும் நல்லிசைப்புலவர் செய்யப்படுஞ் செய்யுட்கு உறுப்பாமென்றுகூறி, அங்ஙனம் இலக் கணமே கூறி விடாதே அவற்றைத் தாஞ் செய்தல் வன்மையினமைந்து சுவடுபட வகுத்த¹ அவ்வத்துறையெல்லாம் போயினார் என்றவாறு.

செய்யுளுறுப்பெனக்கூறி வல்லிதின் வகுத்துரைத்தனரென மாறுக. இருபத்தாறு என்றும் எட்டு என்றும் இருவகையாற் றொகை கூறியது. இருபத்தாறும் தனிநிலைச் செய்யுட்கு ஒன்றொன்றனை இன்றியமையாவாய் வருதலும், அவ்வெட்டும் பல செய்யுட் டொடர்ந்த தொடர்நிலைச்செய்யுட்கே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாய் வருதலும், தனிநிலைக்கண் ஒரோ வொன்றாயும் வருதலும் அறிவித்தற்கு என்க. இவ்வறுப்புக் குறையாமற் செய்யுட் செய்வார் நல்லிசைப்புலவர் என்பதூஉம், அடிவரையறை கூறியவற்றிற்கே இவ்விலக்கணமென்பதூஉம், அடிவரையறையில்லா நூன்முதலிய ஆற்ற்கும் திணைமுதலிய உறுப்பு ஆகா என்பதூஉம், அவற்றுள் நூலும் உரையும் ஒழிந்த நான்கும் செய்தார் இசைப் புலவராகார் என்பதூஉம் உணர்க. இனி நூலும் உரையும் செய்தாரும் நல்லிசைப்புலவர் என்பது பின்னர் அவற்றிற் கிலக்கணம் கூறும்வழி யுணர்க. உறுப்பெனவே உறுப்புடைச் செய்யுளும் அதன்கண் அடங்கும், உறுப்பினது ஈட்டம் முதலாதலின்².

5. 'எண்ணுப்பொருள்' எனத் திருத்துக.

1. 'சுவடுபட வகத்தார்' என முற்றுச்சொல்லாகத் திருத்திக் கொள்க.

2. "உறுப்பினது ஈட்டம் முதலாதலின், உறுப்பு எனவே உறுப்புடைச் செய்யுளும் அதன்கண் அடங்கும்" என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. உறுப்பினது ஈட்டம்-அங்கங்களின் தொகுதி. முதலாதல்-அங்கியாதல்.

இவ்வாசிரியர் தளையை உறுப்பாகக் கொள்ளாத தென்னை-யெனின்: - தளையாவது சீரினது தொழிலாய்ப் பாக்களின் ஓசையைத்தட்டு இருசீரிணைந்ததாகும்; அவ்வாறிணைந்த இரு-சீரினையும் ஆசிரியரெல்லாம் இருசீர்க்குறளடியென அடியாகவே வகுத்துக்கொண்டாராதலின் தளையென வேறோ நுறுப்பின்றாம். அன்றியும், தளையான் அடிவகுப்பாரும் உளராயினன்றே அதனை உறுப்பென்று கொள்ளவேண்டுவது; அங்ஙனம் வகுத்துக் கொள்ளாமையின் உறுப்பென்னாது சீரது தொழிலாய் ஓசையைத் தட்டு நிற்பதொன்றென்றே கொண்டார். அதனை யுறுப்பென்பார்க்குச் சீரான் அடிவகுத்தல் குற்றமாம் **தொல்காப்பியரோடு ஒரு சாலை மாணாக்கராகிய காக்கைபாடினியாரும் உறுப்பென்னார்; பின்றோன்றிய காக்கைபாடினியார் முதலியோர் கொள்வர்: அது பொருந்தாது.**

இச்சூத்திரத்துட் கூறிய முறையே முறையாமாறு வருகின்ற சூத்திரங்களின் பொருட்கிடையான் உய்த்துணர்க. வனப்பெட்டும் தனித்தனி வருமாறும் தம்முள் இயைபுடைமையும் ஆண்டுணர்க. இவ்வுறுப்பினை ஆசிரியன்குறியும் உலகத்தார்குறியுமாகக் கொள்க. இவற்றை உயிரில்லாத கலவையுறுப்புப்போற் கொள்க.¹

ஆய்வுரை :

முன்னர் உணர்த்தப்பட்ட அகமும் புறமுமாகிய பொருண்மையெல்லாவற்றிற்கும் இடமாகிய செய்யுளது இலக்கணம் உணர்த்தினமையால் இது செய்யுளியல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. எழுத்ததிகாரத்திலும் சொல்லதிகாரத்திலும் உலக வழக்கிற்குஞ் செய்யுள் வழக்கிற்கும் வேண்டும் விதிகளை விரவிக் கூறிப் பொருளதிகாரத்தில் இதுகாறும் பெரும்பாலும் உலக வழக்கிற்கு வேண்டிய விதிகளையே கூறிவந்த ஆசிரியர், அப்பொருள்பற்றிச் செய்யுள் இயலுமாறு கூறக்கருதி, இவ்வதிகாரத்துட் குறிக்கத் தகுந்த செய்யுளிலக்கணமெல்லாம் இவ்வியலில் தொகுத்துணர்த்துகின்றார். எனவே பொருளதிகாரத்தின் முன்னுள்ள ஏழியல்களும் உலக வழக்கும் செய்யுள் வழக்குமாகிய அவ்விரண்டற்கும் பொது வென்பதும், செய்யுளியலாகிய இது, செய்யுட்கேயுரித்தென்பதும்

1. நச்சினார்க்கினியர் தரும் இவ்விளக்கம் பேராசிரியர் உரையை அடியொற்றியமைந்ததாகும்.

நன்கு பெறப்படும். இவ்வியலில் அமைந்த சூத்திரங்களை இளம்பூரணர் 235-ஆகவும், பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் 243-ஆகவும் பகுத்து உரை வரைந்துள்ளார்கள்.

இனி, செய்யுளியலாகிய இதனை யாப்பதிகாரம் எனவேறோர் அதிகாரமாக்கிக் கூறுவாருமுளர். அங்ஙனங்கூறின் வழக்கதிகாரம் என வேறொன்று கூறுதல் வேண்டுமாதலானும் எழுத்துஞ் சொல்லும் பொருளும் என மூன்றற்கும் மூன்றதிகாரமாக்கி அதிகாரம் ஒன்றற்கு ஒன்பது இயல்களாக ஆசிரியர் நூல் செய்த முறையோடு மாறு கொள்ளுமாதலானும் அது பொருந்தாது என மறுப்பர் பேராசிரியர்.

இந்நூற்பா செய்யுளுறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்து உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) மாத்திரை, எழுத்தியல், அசைவகை, சீர், அடி, யாப்பு, மரபு, தூக்கு, தொடைவகை, நோக்கு, பா, அளவியல், திணை, கைகோள், கூற்றுவகை, கேட்போர், களன், காலவகை, பயன், மெய்ப்பாடு, எச்சவகை, முன்னம், பொருள், துறைவகை, மாட்டு, வண்ணம் என வரும் யாப்பிலக்கணப்பகுதியாகிய இருபத்தாறும், அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு எனவரும் வனப்பு எட்டும் ஆக இங்குக் கூறப்பட்ட முப்பத்து நான்கும் நல்லிசைப்புலவர் கூறும் செய்யுளுக்கு உறுப்பாம் என்றவாறு.

இதன்கண் மாத்திரை முதல் வண்ணம் ஈறாக முற்கூறப்பட்ட இருபத்தாறும் ஒவ்வொரு செய்யுட்கும் இன்றியமையாதனவாய் வரும் உறுப்புக்கள் எனவும், பிற்கூறப்பட்ட அம்மை முதலிய எண்வகை வனப்புக்களும் செய்யுட்கள் பல தொடர்ந்தமைந்த தொடர்நிலைப் பனுவலுக்கே பெரும்பான்மையும் உறுப்பாகவும் தனிநிலைச் செய்யுட்களில் ஒரோவொன்றாகவும் வருவன எனவும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் தெளிவாகக் குறித்துள்ளனர்.

செய்யுளுக்குரிய உறுப்புக்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்துக் கூறுவதாகிய இச்சூத்திரத்தில் தளை என்பது தனியுறுப்பாக எடுத்துரைக்கப்படவில்லை. தளையாவது, நின்ற சீரின் ஈற்றசையுடன் வருஞ்சீரின் முதலசை ஒன்றியும் ஒன்றாமலும் தம்முள்

தளைத்து (கட்டப்பட்டு) நின்றல், சீர்து தொழிலாகிய இத்தளையைச் செய்யுளுக்குரிய தனியுறுப்பாகக் கொள்ளாது, சீராலாகிய அடியின் அமைப்பாகவே கொண்டு இலக்கணங் கூறினார் தொல்காப்பியனார். இவ்வாறன்றிச் சிறுகாக்கைபாடினியார் முதலிய பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள் தளையென்பதனைச் செய்யுளுக்குரிய தனியுறுப்பாகவே கொண்டனர். இருசீர் இணைந்தது குறளடியாம் என்பது ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்க்கும் பிற்கால யாப்பிலக்கண நூலாசிரியர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததாகும். இனி, சீரிரண்டு தளைத்து நின்றல் தளையென்னுந் தனியுறுப்பாமெனக் கொள்ளின் இவ்விருசீர் இணைப்பைக் குறளடியென வேறோர் உறுப்பாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அன்றியும் தளைபல அடுத்து நடப்பதே அடியெனக் கொள்ளும் பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்க்குத் தாம் உறுப்பெனக் கொண்ட தளையால் அடிவகுப்பதன்றிச் சீரால் அடிவகுத்தல் குற்றமாய் முடியும். ஆதலால் சீர்து தொழிலாகிய தளையென்பதனைச் செய்யுளுக்குரிய தனிவேறுறுப்பாகக் கொள்ளுதல் கூடாதென்பது பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோர் துணிபாகும்.

2. அவற்றுள், மாத்திரை வகையும் எழுத்தியல் வகையும் மேற்கிளந் தனவே¹ யென்மனார் புலவர்.

என்பது சூத்திரம்.

இளம்பூரணம் :

(இ - ள்.) என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்டவற்றுள் மாத்திரை வகையு மெழுத்தியல் வகையு மேல் எழுத்ததிகாரத்துச் சொல்லப்பட்டன வென்று சொல்லுவர் புலவரென்றவாறு.

ஈண்டு வேறுபாடில்லை யென்றவாறு.² அவையாவன குற்றெழுத் தொருமாத்திரை; நெட்டெழுத்து இரண்டு மாத்திரை; உயிரளபெடை மூன்றுமாத்திரை; குற்றிய லிகரமுங் குற்றியலுகரமும்

1. 'மேற்கிளந்தன்ன' என்பது பேராசிரியருரையிற்கண்ட பாடம்.

2. மாத்திரையளவும் எழுத்தியல்வகையும் மேற்கிளந்தனவே என்றமையால் மேல் எழுத்ததிகாரத்திற்கூறப்பட்ட அவற்றினியல்பு செய்யுளியலாகிய இவ்விடத்தும் வேறு படுதலில்லையென்பதாம்.

ஆய்தமு மெய்யும் ஒரோவொன்று அரைமாத்திரை; ஒற்றளபெடை ஒரு மாத்திரை; ஐகாரக் குறுக்கம் ஒரு மாத்திரை; மகரக்குறுக்கங் கால்மாத்திரை; ஏறிய உயிரினளவே உயிர்மெய்க்களவு.³

எழுத்தியலாவது—உயிரெழுத்து, மெய்யெழுத்து, சார்பெழுத் தென மூவகைப்படும். உயிரெழுத்து குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து,

3. இவ்வுரைத் தொடரையடியொற்றி எழுத்துக்களின் மாத்திரை வகுத்துரைப்பது,
 “மூன்றுயி ரளபிரண்டாநெடி லொன்றே
 குறிலோ டையெளக் குறுக்க மொற்றள
 பரையொற் றிஉக் குறுக்க மாய்தங்
 கால்குறள் மஃகா னாய்த மாத்திரை.” (நன். எழுத்தியல்-43)

என்வரும் நன்னூற் சூத்திரமாகும்.

இளம்பூரணர் செய்யுளியலில் எழுத்துக்களைப் பகுத்தாற்போலவே, யாப்பருங் கலக்காரிகையாசிரியரும்.

- “குறினெடி லாவி குறுகிய மூவுயி ராய்தமெய்யே
 மறுவறு மூவின மைதீ ருயிர்மெய் மதிமருட்டுஞ்
 சிறுநுதற் பேரமர்க் கட்செய்ய வாயைய நுண்ணிடையாய்
 அறிஞ ருரைத்த வளவு மசைக்குறுப் பாவனவே. (யா.கா-)

எனப் பகுத்துக் கூறியுள்ளார்.

குற்றியலுகரம் பற்றியும் ஆய்தம்பற்றியும் குற்றியலிகரம் பற்றியும் விளக்கும் நிலையில் இளம்பூரணருரையிற்காணப்படும் இவ்வுரைத் தொடர்களை முறையே யடியொற்றியமைந்தன.

- ‘நெடிலோ டாய்த முயிர்வலி மெலியிடைத்
 தொடர்மொழி யிறுதி வன்மையு ருகரம்
 அஃகும் பிறமேற் றொடரவும் பெறுமே’ (எழுத்தியல் – 39)

எனவும்,

- ‘யுகரம் வரக்குற ளுத்திரி யிகரமும்
 அசைச் சொன்மியாவி னிகரமுங் குறிய’ (எழுத்தியல் – 38)

எனவும்,

- ‘குறியதன் முன்ன ராய்தப் புள்ளி
 உயிரொடு புணர்ந்தவல் லாறன் மிசைத்தே’ (எழுத்தியல் – 35)

எனவும்,

- ‘தற்கட் டளபொழி யைமூவ ழியும்
 நையும்’ (எழுத்தியல் – 40)

எனவும்,

- ‘ணன முன்னும் வஃகான்மிசையு மக்குறுகும்’ (எழுத்தியல் – 41)

எனவும் வரும் நன்னூற் சூத்திரங்களாகும்.

அளபெடையென மூவகைப்படும். மெய்யெழுத்து வல்லினம், மெல்லினம், இடையினமென மூவகைப்படும். சார்பெழுத்து, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தமென மூவகைப்படும். மெய்யினுட் சிலவும் ஆய்தமும் அளபெடுக்கப் பெறும்.

குற்றெழுத்து அ, இ, உ, எ, ஓ, நெட்டெழுத்து ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ. அளபெடை ஆஅ, ஈஇ, ஊஉ, ஏஎ, ஐஇ, ஓஓ, ஔஉ-வல்லினம் க ச ட த ப ற. மெல்லினம் ங ஞ ண ந ம ன. இடையினம் ய ர ல வ ழ ள. குற்றியலுகரமாவது நெட்டெழுத்தின் பின்னரும் மூன்றெழுத்து முன்னான மொழியினும் வல்லெழுத்தை ஊர்ந்து வந்த உகரம். நாகு-நாக்கு; காசு-காச்சு; காடு - காட்டு; காது - காத்து; காபு - காப்பு; காறு - காற்று என இந்நிகரன. குற்றியலிகரமாவது இவ்வுகரந்திரிந்து மகர மூர்ந்து யகர மோடியைந்து வரும். நாகியாது உகரந்திரிந்து; கேண் மியா மகர மூர்ந்து; பிறவு மன்ன. ஆய்தமாவது குற்றெழுத்திற்கும் வல்லெழுத்திற்கும் இடை வரும். அஃதாவது எஃகு என வரும். ஒற்றளபெடையாவது மெல்லினமும் வயலளவும் ஆய்தமும் அளபெடுக்கும். அவை மங்ங்கலம், மஞ்ச்சு என வரும்.

இனி உயிருமெய்யுங் கூடி உயிர்மெய்யெழுத்தாம். அவை ககர முதல் னகரவீறாகிய இருநூற்றொருபத்தாறாம். இன்னும் ஐகாரக் குறுக்கமும் மகரக்குறுக்கமும் என்பவமுள. ஐகாரக்குறுக்கம் அளபெடையுந் தனியு மல்லாதவழிக் குறுகும். மகரக் குறுக்கம் னகர னகர ஒற்றின்பின் வரும். புணர்மொழிக்கண் வகரத்தின் மேனின்ற மகரங் குறுகும்.

இவையெல்லாம் எழுத்ததிகாரத்துட் காண்க.

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்த முறையானே முதற்கணின்ற மாத்திரையும் எழுத்தியலு முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மாத்திரைகள் பல தொடர்ந்து செய்யுட்கண் விராய் நிற்கும் அளவையும்,¹ எழுத்துக்களியற்றப்பட்டு எழுத்ததிகாரத்தின்

1. எழுத்தொலிக்குரிய கால அளவு தொடர்ந்து செய்யுட்கண் அமைந்து நிற்கும் அமைப்பு இங்கு மாத்திரை அளவு என்பதாகும்.

வேறுபட்ட தொகையென¹ இரண்டினமும் மேல் எழுத்தோத்தினுட் கூறப்படாதனவல்ல;² அவையே : அவற்றை ஈண்டு வேண்டு மாற்றாற் கொள்க என்பான் மேற் கிளந்தவகையிற் பிறழாமற் கொள்க என்றானென்பது.

அன்னவெனவே, இம் 'மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும்' வேறென்பதாஉம், வேறாயினும் ஆண்டுக் கூறியவற் றோடு வேறுபடாமைக் கொள்க வென்பதாஉம் உரைத்தானாம். எனவே, எல்லா வழியும் வரையாது எய்தற்பாலவாகிய மாத்திரைகள் ஒரோவழி வரையப்படுமாயினும் அவை முற்கூறாத வேறு சில மாத்திரையுமல்ல, ஈண்டுப்பதினைந்து எழுத்தென்று கூறிப் பயங்கோடுமாயினும் ஆண்டை முப்பத்து மூன்றெழுத்தின் வேறுபடப் பிறந்தன சில வெழுத்துமல்லவென்பான், மேற்கிளந் தன்னவென்றா னென்பது. மாத்திரையென்றொழியாது மாத் திரையளவுமென்றதனான் அம்மாத்திரையை விராய்ச்செய்யும் அளவை ஈண்டுக் கூறினானென்பது கருத்து. மற்று, எழுத்தியல் வகையினை மாட்டேற்றான் முப்பத்து மூன்றெனக் கொள்வதன்றிப் பதினைந்தென்று கொள்ளுமாறென்னையெனின் எழுத்தோத்தினுட் குறிலுநெடிலும் உயிருமெய்யும் இனமூன்றுஞ் சார்பெழுத்து மூன்றுமெனப் பத்தும் இயல்புவகையான் ஆண்டுப் படுத் தோதினான், உயிர்மெய்யும் உயிரளபெடையுந் தத்தம் வகையாற் கூடுமாறும் ஐகாரம் ஓளகாரம் போலிவகையாற் கூடுமாறும் யாழ்நூலகத்து ஒற்றிசை நீளுமாறும் ஆண்டுத் தோற்றுவாய் செய்தான். செய்யவே, அவை ஈண்டுக்கூறும் எழுத்தியல் வகையோடொக்குமென்று உய்த்து உணர்ந்துகொள்ள வைத்தா னென்பது. இவற்றோடு மகரக்குறுக்கமுங் கூட்டிப்பதினாறெழுத்து என்பாருமுளர்.³ அதனாற் பயனென்னையெனின் பாட்டுடைத்

1. எழுத்ததிகாரத்தில் முப்பத்துமூன்று எனக் கூறப்பட்ட தொகை இங்குச் செய்யுளியலிற் பதினைந்தென இயற்றிக்கொள்ளப்படுதலின் எழுத்ததிகாரத்தின் வேறுபட்ட தொகை என்றார்.

2. எழுத்ததிகாரத்திற் கூறப்பட்டனவே.

3. அளபெடையினை உயிரளபெடை ஒற்றளபெடை என இரண்டாகக் கொண்டு மகரக்குறுக்கத்தை எண்ணாது எழுத்துக்களைப் பதினைந்தாக இயற்றிக் கொள்ளுதல் தொல்காப்பிய மரபாகும். அளபெடையை ஒன்றாக எண்ணி மகரக் குறுக்கத்தைக் கூட்டிப் பதினைந்தாக எண்ணினார் யாப்பருங்கலவாசிரியர். எனினும்.

தலைவன் கேட்டுக்குக் காரணமாமென்பர். முற்று உயிர்மெய்த் தொடக்கத்து ஐந்தனையும் மேல் எழுத்தென் நிலனாகலான் ஈண்டு எழுத்தியல்வகையுள் எழுத்தாக்கி அடக்கு மாறென்னையெனின், ஈண்டு அன்னவெனவே ஆண்டு இரண் டெழுத்தின் கூட்டமெனவும் மொழியெனவும் போலியெனவுங் கூறினானாயினும் அவற்றை எழுத்தியல் வகையெனப் பெயர் கொடுப்பவே ஆண்டு நின்ற வகையானே ஈண்டு எழுத்தெனப் படுமென்பதாயிற்று.

இதன் கருத்து, 'இய' லென்றதனான் இயற்றிக்கொள்ளும் வகையான் எழுத்து இணையதென்றானாம். 'வகை' யென்பதனான் முப்பத்து மூன்றினைக் குறிலும் நெடிலுமென்றற் றொடக்கத்துப் பெயர் வேறுபாட்டாற் பத்துவகைப்பட இயற்றுதலுங் கூட்டவகையா னிரண்டும் போலிவகையா னிரண்டும் யாழ்நூல்வேண்டும் வகையா னொன்றுமென ஐந்துவகையா னியற்றுதலுமென இரு வகையுங் கொள்ளப்படும்.¹ அல்லதுஉஞ் செய்யுட்கள் அவ்வெழுத்து வகையான் இன்னோசையவாக விராய்ச்செய்தலுங் கொள்க. மற்றளபெடையை மேல் மொழி யென்றான் ஈண்டெழுத் தென்றானாகலின் இதனை ஓரெழுத்தென்று கோடுமோ இரண்டெழுத்தென்று கோடுமொவெனின்,

¹தனிநிலை யொற்றிவை தாமலகிலவே

அளபெடையல்லாக் காலை யான' (யாப்பருங்கலம் கு-3)

என ஒற்றெளபெடுத்தலையும் அவ்வாசிரியர் உடன்பட்டுரைத்தலால் அவரும் அளபெடையினை உயிரளபெடை ஒற்றளபெடை என இரண்டாகப் பகுத்துக் கொண்டமை புலனாம். எனவே அசைக்குறுப்பாம் எழுத்துக்கள்; உயிர், மெய், உயிர்மெய், குறில், நெடில், உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை, வல்லெழுத்து, மெல்லெழுத்து, இடையெழுத்து, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம், ஐகாரக்குறுக்கம், ஔகாரக்குறுக்கம், மகரக்குறுக்கம் எனப் பதினாறாயின.

1. உயிர் பன்னிரண்டும் மெய்பதினெட்டும் சார்பெழுத்து மூன்றும் ஆக முப்பத்து மூன்றெழுத்துக்களையும் குறில், நெடில், உயிர், மெய், வலி, மெலி, இடை, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் எனப் பத்துவகையாகப் பகுத்துரைத்தல் இயல்புவகையாற் கொள்ளப்படும் பகுப்பாகும். உயிர்மெய், உயிரளபெடை, என்னும் இரண்டும் எழுத்துக்களிரண்டு கூடிய கூட்டத்தினாற் பெற்ற பெயர். ஐகாரக் குறுக்கம், ஔகாரக்குறுக்கம் என்பன இரண்டும் போலிவகையாற் கொள்ளப்பட்டன. ஒற்றிசை நீளுதல் ஒன்றும் இசைநூல் வேண்டுமாற்றான் கொள்ளப்பட்டது. எனவே இவையைந்தும் செயற்கைவகையால் இயற்றிக் கொள்ளப்படும் பகுப்பாகும்.

‘நெட்டெழுத் திம்ப ரொத்தகுற் றெழுத்தே’

(தொல்-எழுத்-மொழி. 8.)

என்று கூறியவாற்றான் ஆண்டிரண்டெழுத்தெனக் கொள்ளக் கிடந்ததாயினும் முன்னர்ப் போக்கி,

‘அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே’

(தொல்-செய். 17)

என்றவழி எழுத்து நிலைமையும் எய்துவிக்குமாகலான் எதிரது நோக்கி ஈண்டு ஒரெழுத்தென்று கோடுமென்பது.¹ இனி அவற்றுட் குறிலும் நெடிலும் குற்றுகரமும் அசைக்குறுப்பாம். மற்று,

‘ஓற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி’ (தொல்-செ. 3)

என்பதனான், ஒற்றும் அசைக்குறுப்பாகாவோவெனின், அச்சுத்திரத் தானன்றே அவை குறிலும் நெடிலும் அடுத்து வந்தும் வேறுபடாது நேர்நிரையாதலெய்தியது நோக்கி அவை அசைக் குறுப்பாகா வென்றதென்க.² மற்று இடைநின்று நிரையாதலை விலக்காவோ வெனின், அன்னதொரு விதியுண்டாயினன்றே இவை இடைபுகுந்து விலக்கவேண்டுவதென மறுக்க. நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் உயிரும் உயிர்மெய்யும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஐகாரக்குறுக்கமும் ஓகாரக்குறுக்கமுமெனப் பத்துந் தொடைக்கு உறுப்பாம். குறிலும் நெடிலும் அளபெடையிரண்டும் இனம் மூன்றும் ஆய்தமும் வண்ணத்திற்கு உறுப்பாம். இங்ஙனமே வேறு படவந்த பயனோக்கி எழுத்தினை இயற்றிக்கோடலின் எழுத்தியல் வகை யென்றானென்பது அஃதேல் ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஈண்டோதிய தென்னை யெனின், ஒற்றள பெடையான் அசைநிலையுஞ் சீர்நிலையுங் கோடலின் ஈண்டு ஒற்றுக் கூறினான். குற்றுகரமும்

1. குறிலும் நெடிலும் ஒற்றொடு வந்தாலும் ஒற்றினறித் தனித்து வந்தாலும் நேரசையாம். எனவே, அசைகொள்வதில் ஒற்றெழுத்துக்கெனத் தனிமதிப்பில்லை யென்பது பெறப்படுதலால் ஒற்றுக்கள் அசைக்கு உறுப்பாகா என்றதாயிற்று.

2. உயிரளபெடையினை நெடிலும் குறிலும் ஆகிய இரண்டெழுத்தின் கூட்டம் என எழுத்ததிகாரத்திற்கொண்ட தொல்காப்பியனார். இவ்வியலிற் பின்னர் ‘அளபெடை யசைநிலை யாகலும் உரித்தே’ (செய். 17) என ஒரெழுத்தாம் நிலைமையினையும் எய்துவிக்கின்றாராதலின், எதிரது நோக்கி இவ்வியலில் உயிரளபெடையினை ஒரெழுத்து எனக் கொள்வோம் என்பர் பேராசிரியர். கொள்-தும்-கோடும் எனப்புணர்ந்தது. கோடும்-கொள்வோம்; தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று.

உயிராயினும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குங்கால் எண்ணப்படாதென்றற்குக் கூறினானென்பது.¹ அஃதேல்.

“ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்” (320)

என்பவாகலின், அதை ஈண்டுத் தழாஅற்கவெனின், அக்கருத்தினால் அவ்வாறும் அமையுமென்பது; அற்றன்று, இதனை மேற்புள்ளிபெறு மென்றிலனாதலான் புள்ளிபெறு மென்றற்கும்

“ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்” (320)

என்றானென்பது.²

இனி, ஒருசாரார் மாத்திரையென்றது எடுத்தல்லோசையாகிய குறிப்பிசை கொண்டானென்பர்.³ அக்குறிப்பிசை உறுப்பாக வருஞ் சான்றோர் செய்யுள் யாண்டுங் காணாமையின் நாம் அது வேண்டாமாயினாம். சிறுபான்மை ஒரோவழி வரினும் அத்துணை யானே அஃது இன்றியமையாத உறுப்போடு எண்ணப்படாதென மறுக்க. உறுப்பன்று என்றார்க்குக் குறிப்பிசை யாண்டுப் பெறுது மெனின்,

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” (தொல் - செய். 11)

என்புழிப் பெறுதுமென்பது.⁴

1. ஒற்றளபெடையால் அசையுஞ் சீர்நிலையுங் கொள்ளுதலானும், குற்றிகரமும் உயிராயினும் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்குங்கால் ஒற்றுப்போல எண்ணப்படாதென்றற்கும் ஒற்றும் குற்றிகரமும் ஈண்டுச்செய்யுட்குறுப்பாக வோதப்பட்டன.

2. ‘ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்’ (செய்யுளியல்-8) என்பது ஒற்றுப் போல எழுத்தெண்ணப்படாதென்பதனை மட்டும் குறிப்பதன்று. எழுத்ததிகாரத்தில் குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்துப்போன்று புள்ளிபெறும் எனக்கூறப்படாத நிலையில் குற்றியலிகரம் ஒற்றுப் போன்று புள்ளிபெறும் என்பதனையும் குறிப்பதாகும்.

3. மாத்திரை என்பதனை எடுத்தல்லோசையெனக்கொண்ட ஆசிரியர் பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்களுள் யாரும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒருசாரார் “மாத்திரையென்றதனான் எழுத்தல்லோசையாகிய குறிப்பிசை கொண்டானென்பர்” எனவரும் இவ்வரைத்தொடர் தொல்காப்பியவுரை யாசிரியர்களுள் ஒருசாரார்கூறிய உரை விளக்கத்தை யுளத்திற்கொண்டு பேராசிரியரால் எழுதப்பெற்றதென்பது, ‘நாம் அது வேண்டாமாயினாம்’ எனப்பின்வரும் அவரது உரைத்தொடரால் உய்த்துணரப்படும்.

4. குறிப்பிசையாவன எழுத்தொலியல்லாத முற்கு, வீளை, இலதை, அநுகரணம் முதலாகவுடையன. இவற்றை அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்திக் கொள்ளும் முறைமையினை. யாப்பருங்கல ஆசிரியர் ‘எழுத்தல் லிசையை அசை பெறுத் தியற்றல்’ (யாப்பருங்கலம் கு-95) என்ற தொடரால் ஒழிபியலிற் குறித்துள்ளமை இவ்வரைப் பகுதியோடு ஒப்பவைத்து உணர்தற்குரியதாகும்.

இனி, 'எழுத்தியல் வகையும் மேற்கிளந் தன்ன' வென்ப தனையும் எழுத்திலக்கணத்திற் றிரியாமற் செய்யுள் செய்க வென்றவாறென்பவெனின், அஃதே கருத்தாயிற் சொல்லோத்தி னுள்ளும் எழுத்திலக்கணமாகிய மயக்கமும் நிலையும் முதலாகிய இலக்கணத்தில் திரியாமற் சொல்லாராய்தல் வேண்டுமெனவும், இவ்வதிகாரத்துள்ளும் 'எழுத்தியல் வகையுஞ் சொல்லியல் வகையும் மேற்கிளந்தன்ன' வெனவுஞ் சூத்திரஞ் செய்வான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க.¹

மற்று, மாத்திரையளவைக்கும் இலக்கணங் கூறுமின் எனின், அதுவும்,

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” (323)

என்புழி, வல்லோராறெனப் பாவொடுபொருந்தக் கூறு மென்பது; அல்லதூஉம் மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்துக என்ப தோரிலக்கணமாதலின் இங்ஙனம் வரையறை யுடைத்தாக நோக்கிச் செய்யுளுறுப்பென்றானா மென்பது.²

மற்று மாத்திரையினை அளவைப்பட நிறுத்தாக்காற் படுங் குற்றம் என்னையெனின், அற்றன்று;

“வரகு வரகு வரகு வரகு” என்னும் அடியினைப்,

“பனாட்டுப் பனாட்டுப் பனாட்டுப் பனாட்டு”

1. மேல் எழுத்ததிகாரத்திற் கூறப்பட்ட எழுத்திலக்கணத்தில் “திரியாமற் செய்யுள் செய்க” என்பதே இச்சூத்திரக்கருத்தாயின் சொல்லதிகாரத்திலும் இவ்வாறு எழுத்திலக்கணம் சிதையாமற் சொல்லாராய்தல் வேண்டும் எனவும், இப்பொருளதிகாரத்திலும் எழுத்திலக் கணமுஞ் சொல்லிலக்கணமும் மேற்கிளந்தன்ன எனவும் தொல்காப்பியனார் சூத்திரஞ் செய்திருப்பார். அங்ஙனம் சூத்திரஞ்செய்யாமையின், 'மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும் மேற்கிளந்த வகையாற் பிறழாமற்கொள்ளத்தக்கன' என்பதே இச்சூத்திரத்தின் பொருளாதலின், எழுத்திலக்கணத்தில் திரியாமற்செய்யுள் செய்க என்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்தன்றாம், என மறுக்கும் முறையில் அமைந்தது இவ்வுரைப் பகுதியாகும்.

2. மாத்திரையளவு என்பது, செய்யுட்களில் எழுத்தொலியினை அளவைப்பட நிறுத்துக என்பது ஓரிலக்கணம். பாவுக்கு மாத்திரையளவாகிய வரையறை வேண்டப்படுதல்பற்றி அதனைச் செய்யுட்குரிய உறுப்பாகக் கொண்டார் தொல் காப்பியனார். இவ்வியலில் 'அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி' எனவரும் சூத்திரத்தில் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்துதல் வல்லோர் ஆறு எனப் பாவென்னும் உறுப்பொடு பொருந்த மாத்திரையளவுக்குத் தொல் காப்பியனார் இலக்கணங்கூறியுள்ளார் என்பது பேராசிரியர் தரும் விளக்கமாகும்.

என நிறுத்தின் அது மாத்திரைவகையாற் சிதைவுபட்டதாம்.

“அம்ம வாழி கேளாய் தோழி”

என்றாற், பின்னர்நின்ற இருசீரும் நெடிலாதல் இன்னாதென்றுந் தோழியெனப் பின்னர் நின்ற சீரைக் குறுக்கினவழி இன்னோ சைத்தாமென்றும் அவ்வாறே செய்யுள் செய்ப. பிறவுங் கொச்சகக்கலி யுள்ளும் ஒழிந்தனவற்றுள்ளும் இவ்வாறே கண்டுகொள்க.

நச்சினார்க்கினியம்

இது நிறுத்தமுறையானே மாத்திரையும் எழுத்தியலும் உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) அவற்றுள் மாத்திரையளவும் என்பது, முற்கூறிய வற்றுள் மாத்திரையைச் செவிகருவியாக உணர்ந்துகொள்ளும் நிலையும் எழுத்தியல் வகையும் என்பது, முற்கூறிய முப்பத்து மூன்றெழுத்தும் யாப்பிலக்கணத்திற்குப் பதினைந்துபெயரவாய் நடக்குங் கூறுபாடும். மேற்கிளந்தன்ன என்மனார் புலவர் என்பது, எழுத்தோத்திற்கூறிய இலக்கணத்திற் பிறழாமை வருமென்று கூறுவர் புலவர். (எ - று.)

ஈண்டு அளவென்றது எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக் கூறிய மாத்திரைகள் தத்தம் ஓசைகளைப் புலப்படுத்தி நிற்குமாறு தொடர்புபடுத்தி விராஅய் நிற்பச்செய்யும் நிலையை அளந்து கோடலை : என்றது

“அளபிறந் துயிர்த்தலு மொற்றிசை நீடலும்”

(தொல். எழுத். நூன். 33)

என்னுஞ் சூத்திரத்தானும்

“குறுமையு நெடுமையு மளவிற் கோடலின்”

(தொல். எழுத். மொழி. 17)

என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் செய்யுட்குரிய ஓசைதருமெனக் கூறிய நெட்டெழுத்துக்களும் ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாவின ஓசையை வேறுபடத்தந்து நிற்கும் என்றதாம். இவ்விரண்டு சூத்திரத்தோடும் மாத்திரையளவை மாட்டெறிந்தார். ‘இவன் அளந்த அளவு நன்று’ என்றாற்போல, அளவு அளவுதொழின்

மேனின்றது.¹ இதனாலல்லது செய்யுள் வேறுபாடு உணரலா
காமையிற் சிறப்புறுப்பாக ஏனையுறுப்புக்களின் முன்னே கூறினார்.²

உதாரணம்:

“வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி
எனவும், (கவி. பாலை. 10)

“கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றா ரக்காட்டுள்”
(கவி. பாலை. 10)

எனவும் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் நெட்டெழுத்தினை மாத்திரை
மிகுத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க.

“குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சவற் புரவி”
(அகம். 4)

“பிடியூட்டிப் பின்னூண்ணுங் களிநெனவு முரைத்தனரே”
(கவி. பாலை. 10)

எனக் குற்றெழுத்துக்களெல்லாம் இடையினின்ற ஒற்றெழுத்துக்களை
மாத்திரை மிகுத்து விராஅய் நின்றவாறு காண்க. இதுவும்
எழுத்திற்குத்திரங்களிர்ண்டும் ஆணைகூறிற்று.

இனி எழுத்து முப்பத்துமூன்றனுட் சில எழுத்துக்களை உயிர்
என்னும் பெயர்கொடுத்து அவற்றைக் குறிலும், நெடிலும்,
அளபெடையும், குற்றியலிகரமும், குற்றியலுகரமும், ஐகாரக்

1. “அளபிறந் துயிர்த்தலும் ஒற்றிசை நீடலும்” (நூன்மரபு -33) என வரும்
எழுத்ததிகாரச் சூத்திரம் இசைநூற்கு வருவதோர் இலக்கணம் ஆமாறு கூறி, அங்வினக்கணம்
செய்யுளியலை நேக்கி இயற்றமிழுக்கும் கொள்கின்றது என்பதும், “குறுமையும் நெடுமையும்”
(மொழி மரபு-17) எனவரும் சூத்திரம் மேற்கூறிய சூத்திரத்திற்குப் புறனடையாய் அதன்கண்
நிகழ்வதோர் ஐயம் அகற்றுகின்றது என்பதும், எழுத்ததிகாரத்திலமைந்துள்ள இவ்விரு
சூத்திரங்களாலும் செய்யுட்குரிய ஓசைதரும் எனக் கூறப்பட்ட நெட்டெழுத்துக்களும்
ஒற்றெழுத்துக்களும் தத்தம் பாவின் ஓசையை வேறுபடத் தந்துநிற்கும் எனக் கூறிய
தொல்காப்பியனார் மேற்குறித்த எழுத்ததிகாரச் சூத்திரங்கள் இரண்டினோடும் இச்
செய்யுளியலிற் கூறப்படும் மாத்திரையளவினை மாட்டெறிந்து கூறினார் என்பதும்,
'மாத்திரையளவு' என்புழி 'அளவு' என்றது அளத்தலாகிய தொழில்மேல் நின்றது என்பதும்
நச்சினார்க்கினியர் கருத்தாகும்.

2. எழுத்துக்களின் ஓசையினைச் செவிகருவியாக அளத்தலாகிய மாத்திரை-
யளவினாலன்றிச் செய்யுளின் பாவேறுபாடு உணரலாகாமையின் மாத்திரையளவினைச்
சிறப்புறுப்பாகக் கொண்டு ஏனையுறுப்புக்களின்முன்னே கூறினார்.

குறுக்கமும், ஓளகார்க்குறுக்கமும் எனப் பெயர்வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு எட்டாக்கியும், சிலஎழுத்துக்களை மெய் என்னும் பெயர்கொடுத்து அவற்றை மெல்லினமும், வல்லினமும், இடையினமும், ஆய்தமும், ஒற்றளபெடையும் எனப் பெயர் வேறுபாடு கொடுத்து அதனோடு ஆறாக்கியும், இவையிரண்டுங் கூடியவற்றை உயிர்மெய் என வேறோர் பெயராக்கியும் மேற் கூறியவாறே பதினைந்து பெயரவாய் ஈண்டு நடக்குமென்றதற்கு எழுத்தியல்வகையென்றார். இவ்வெழுத்தினை எழுத்தினுட்கூறிய சூத்திரங்களோடு மாட்டெறிந்தார். அவை,

“ஓளகார விறுவாய்”	(தொல். எழுத். நூன். 8)
“அ, இ, உ, எ”	(தொல். எழுத் . நூன். 3)
“ஆ, ஈ, ஊ, ஏ”	(தொல். எழுத். நூன். 4)
“நீட்டம் வேண்டின்”	(தொல். எழுத். நூன். 6)
“அவைதாங் குற்றியலிகரம்”	(தொல். எழுத். நூன். 2)
“ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே”	(தொல். மொழி. 24.)
“வல்லெழுத்தென்ப”	(தொல். எழுத். 19.)
“மெல்லெழுத்தென்ப”	(தொல். எழுத். 20.)
“இடையெழுத்தென்ப”	(தொல். எழுத். 21.)
“உயிர்மெய்யல்லன்”	(தொல். மொழி. 27)

என்பனவாம். அளபெடையிரண்டும் எழுத்தாந்தன்மை மேலே பெறுதும். இவற்றுட் குறிலும் நெடிலும் குற்றுகரமும் அசைக் குறுப்பாம். ஒற்றடுத்த அசைகள் வேறுபடாமையின் ஒற்று அசைக் குறுப்பாகா : ஒற்றளபெடைக் குறுப்பாம். நெடிலும், அளபெடையிரண்டும், உயிரும், உயிர்மெய்யும், மூவினமும், ஐகார ஓளகாரக் குறுக்கமும் தொடைக்குறுப்பாம். குறிலும், நெடிலும், அளபெடையிரண்டும், மூவினமும், ஆய்தமும் வண்ணத்திற் குறுப்பாம். இவற்றை இயற்கையெழுத்துஞ் சார்பெழுத்தும் என இரண்டாகவும் வகுப்பார்.¹

1. சிறப்பெழுத்து, உறுப்பெழுத்து என இருவகையாகத் தொகுத்துரைப்பர் யாப்பருங்கலவிருத்தி ஆசிரியர்.

ஆய்வுரை :

இது, மேற்கூத்திரத்து நிறுத்தமுறையாலே முதற்கண் நின்ற மாத்திரையும் எழுத்தியலும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மாத்திரையளவும் எழுத்தியல் வகையும் ஆகிய இரண்டும் மேல் எழுத்ததிகாரத்திற்கூறிய இலக்கணத்திற்பிறழாமம் செய்யுளுக்கு உறுப்பாய் வரும் என்பர் ஆசிரியர். (எ-று)

‘மாத்திரை’ என்பது, எழுத்திற்குச் சொல்லிய மாத்திரைகளைச் செய்யுள் பொருந்தியமைந்த அளவு ஆகும். மாத்திரையினது அளவு மாத்திரை யெனப்பட்டது. எழுத்திலக்கணத்தில் எழுத்திற்குக் கூறிய ஒலித்தற்கால அளவாகிய மாத்திரைகள் செய்யுளில் ஓசைநலம் சிதையாதபடி தத்தம் ஓசைகளைப் புலப்படுத்தி அளவுபெற ஒலித்து நின்றலே மாத்திரையென்னும் உறுப்பாகும். மாத்திரையளவாகிய இதனாலல்லது செய்யுட்களின் ஓசை வேறுபாடு உணரலாகாமையின் ஏனையுறுப்புக்களினும் மாத்திரையளவினைச் சிறப்புறுப்பாக முற்கூறினார்.

இனி, ‘எழுத்தியல்வகை’ என்றது, மேல் எழுத்ததிகாரத்திற்கூறப்பட்ட எழுத்துக்களைச் செய்யுளுக்கு ஏற்புடையவாக இயற்றிக்கொள்ளுங் கூறுபாடு. அஃதாவது மேல் எழுத்ததிகாரத்தில் தமிழ்க்குரிய முப்பத்து மூன்றெழுத்துக்களையும் உயிர், குறில், நெடில், மெய், வலி, மெலி, இடை, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என இயல்புவகையாற் பத்தும் உயிர்மெய், உயிரளபெடை எனக் கூட்டவகையால் இரண்டும், ஐகாரக்குறுக்கம் ஓளகாரக்குறுக்கம் எனப் போலிவகையால் இரண்டும், யாழ்நூலாகிய இசைநூன் முறையால்வரும் ஒற்றிசை நீளுதல் ஒன்றும் ஆகப் பதினைந்து பெயரளவாய்ப் பகுத்துரைத்த வகையாகும். இவற்றுடன் மகரக் குறுக்கம் ஒன்றுகூட்டிப் பதினாறெழுத்தெனக் கொள்ளுதலும் உண்டு.

3. குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில் நெடில் ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி நேரும் நிரையு மென்றிசிற்பெயரே.

இளம்பூரணம்.

என்பது நிறுத்தமுறையானே அசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குறிலும் நெடிலுங் குறிலினையுங் குறினெடிலுந் தனியே வரினும் ஒற்றொடு வரினும், ஆராயுங்காலத்து நேரசையும் நிரையசையுமா மென்றவாறு.

இதுவு மொரு நிரனிறை;¹ முந்துற்ற நான்கு மொரு பொருளாய்ப் பின்னிரண்டாகி வரினும், முற்பட்டவையும் இரண்டாகப் பகுத்தலான். கோழி வேந்தன், என நான்குநேரசையும், வெறி சுறா நிறம் குரால், என நான்கு நிரையசையும். (3)

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்த முறையானே அசைவகை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குறிலும் நெடிலுந் தனித்து வந்துங் குறில்(இரண்டு) இணைந்து வந்துங் குறிப்பின்னர் நெடில் இணைந்து வந்தும் அவை ஒற்றடுத்தும் முறையானே நிரனிறை வகையானே நேரசையும் நிரையசையுமென்றாம் (எ - று).

“குறிலே நெடிலே ஒற்றொடு வருதலொடு”

எனவும்.

“குறிலிணை குறினெடில் ஒற்றொடு வருதலொடு”

எனவும், வேறு நிரனி஀இப் பொருளுரைக்க.² ‘மெய்ப்பட நாடி’ யென்பது பொருள்பெற ஆராய்ந்து; எனவே, இப்பெயர் ஆட்சிக்

1. ‘குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறினெடில்’

என முற்கூறப்பட்ட நான்கும் ஒருபொருளாய் எண்ணப்பட்டு, அவை குறிலே நெடிலே எனவும், குறிலிணை குறினெடில் எனவும் பின் இரண்டாகி அவை முறையே நேரும் நிரையும் என இரண்டாகப் பகுக்கப்பெறுதலான் ‘இதுவுமொரு நிரனிறை’ என்றார். ஒற்றொடுவருதல் நேர்நிரை யிரண்டற்கும் பொது.

2. ‘குறிலேநெடிலே குறிலிணை குறினெடில்’ என எண்ணப்பட்ட நான்கினைக் ‘குறிலேநெடிலே’ எனவும் ‘குறிலிணை குறினெடில்’ எனவும் கூட்டி இரண்டாக வேறுநிறுத்தி, அவையிரண்டும் ஒற்றொடுவருதலொடு கூட்டி முறையே நேரும் நிரையும் ஆய்என நிரல்நிரையாகப்பொருள்கொள்க என்பதாம்.

காரணமேயன்றிக் குணங்காரணமாகலுமுடைய வென்றவாறு. உயிரில்லெழுத்தல்லாதன (356) தனித்து நின்றலின் இயலசை யென்னும் பொருள்பட நேரசை யென்றாயிற்று.¹

அவை இரண்டு நிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள் பட நிரையசை யென்றாயிற்று.² அல்லதூஉம் மெய்ப்பட நாடி என்றதனான் அவ்வாய்பாடே அவற்றுக்குக் காரண மென்பதூஉங் கொள்க.³ ‘உடம்பொடு புணர்த்தல்’ (665) என்பதனால் உதாரணமுங் கூறியவாறு. அவை நேர்நிரையெனச் சொல்லிக் கண்டுகொள்க : அ ஆ எனவும், அல் ஆல் எனவும், பல பலா எனவும், புகர் புகார் எனவும், பிறவும் இவ்வாறு வருவனவெல்லாங் கொள்க.

மற்றுக் குறினெடிலென எழுத்தாக ஒதியதென்னை? சொல் லாயவழி அசையாகாவோ வெனின், அவை ஒற்றொடு வருத லென்றதனானே, சொல்லாதலும் நேர்ந்தானாகவே அவை இருவாற்றானும் அசையாமென்பது⁴ சீரின்றன்மைக்கண் வந்தது.

“உள்ளார் தோழி”

என நேரசை நான்கும் வந்தன.

“வரி வரால் கலா வலின்”

என நிரையசை நான்கும் வந்தன.

1. உயிரில் எழுத்து-ஒற்றெழுத்து. ஒற்றெழுத்தல்லாத குறிலும் நெடிலும் தம்மியல் பில் நேர் (தனி) நின்று அசையாதலின் நேரசை யென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. நேர்தல்- தனிநிற்றல்.

2. குறிலும் நெடிலும் குறிலொடுகுறில் குறிலொடுநெடில் என இணைந்து நின்று அசையாதலின் நிரையசையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. நிரைதல் இணைந்து நின்றல்.

3. (நேர், நிரைஎன்னும்) “அவ்வாய்பாடே அவற்றுக்குதாரணமென்பதூஉங்கொள்க” என்றிருத்தல் வேண்டும்.

4. குறில் நெடில் என எழுத்தாக வோதினாராயினும் அவை சொல்லாதலும் புலப்பட ‘ஒற்றொடு வருதலொடு’ எனக் கூறினாராதலின், நேர்நிரை என்னும் அசைகள் எழுத்தாதலும் சொல்லாதலும் என இருநிலைமையும் உடையனவாதல் பெறப்படும். “அவையிருவாற்றானும் சீரின் தன்மைக்கண் அசையாமென்பது” என முற்றுப்புள்ளியிட்டும், சீரின்தன்மைக்கண் “உள்ளார்தோழி” என நேரசை நான்கும், ‘வரிவரால் கலா வலின்’ என நிரையசை நான்கும் வந்தன” எனத் தொடர்புபடுத்தியும் இவ்வரைப்பகுதியின் பொருளைபுணர்க.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்த முறையானே அசை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) குறிலும் நெடிலும் தனித்து வந்தும், குறிலிரண்டு இணைந்து வந்தும், குறிற்பின்னர் நெடிலிணைந்து வந்தும் பின்னர் இந்நான்கும் ஒற்றொடு வருதலோடே பொருள்பெற ஆராய்ந்து நிரனிறை வகையான் நேரசையும் நிரையசையும் என்று பெயர் கூறினார் ஆசிரியர். (எ-று).

குறிலும் நெடிலும் தம்முள் மாத்திரையொவ்வாவேனும் அவற்றின் மாத்திரையை நோக்காது எழுத்தாந்தன்மை நோக்கி இரண்டற்கும் ஒரோ வோரலகு பெறுமென்றார்.¹ இது குறிலிணைக்குங் குறினெடிற்கும் ஒக்கும். நேரசை நிரையசை என்ற பெயர், ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். இரண்டெழுத்தா னாகாது ஒரெழுத்தானாதலின் நேரியதன்றே: அதனான் நேரியஅசை நேரசை என்றாயிற்று.

“உயிரி லெழ்த்து மெண்ணப் படாஅ”

(தொல். செய். 44)

என்றலின் எண்ணப்படாத² ஒற்றுக்கள் பயன்படாது அசைந்து நின்றலின் அசையென்னும் பெயரும் எய்திற்று.³ இரண்டெழுத்து நிரைதலின் இணையசையென்னும் பொருள்பட நிரையசை யென்றாயிற்று.

உதாரணம் : அ, ஆ, அல், ஆல் எனவும், பல, பலா, புகர், புகார் எனவும் வரும். ஒற்றுக்கள் எழுத்தாய் நின்று அலகு பெறுதற் குரியவல்லவென்பது மொழி மரபின் கண்ணே

“மொழிப்படுத் திசைப்பினும்” (20)

1. மாத்திரை நோக்காது ஓர் எழுத்தாந்தன்மை நோக்கிக் குறில், நெடில் இரண்டிற்கும் ஒவ்வோர் அலகு (எண்ணிக்கை) கொண்டார்.

2. எண்ணப்படாத. பா. வே.

3. நேர், நிரை என்னும் இருநிலைமைக்கண்ணும் ஒற்றுக்கள் அலகு பெறாது அசைந்து நின்றலின் அசையென்னும் பெயரும் வழங்குவதாயிற்று.

என்பதன்கட் கூறியவாற்றானுணர்க.¹ குறில் நெடில் என எழுத்தாக ஒதிற்றேனும்

“நெட்டெழுத் தேழே யோரெழுத் தொருமொழி”

(தொல். மொழி. 10)

என்றதனால் நெடில் சொல்லாந்தன்மையும்,

“குற்றெழுத் தைந்து மொழிநிறை பிலவே” (தொல். மொழி. 11)

என்றதனாற் குறிலும் சிறுபான்மை சொல்லாந்தன்மையும் பெறுதும்; அன்றியும் ஒற்றுக் கூறினமையானும் பெறுதும். ‘உள்ளார் தோழி’ என நேரசை நான்கும் ‘வரி வரால் கலாவலின்’ எனநிரையசை நான்கும் வந்தன.

ஆய்வுரை :

இது, நிறுத்தமுறையானே எழுத்துக்களாலாகிய அசைகளின் கூறுபாடு உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்) குறிலும் நெடிலும் தனித்து வந்தாலும் ஒற்றடுத்து வந்தாலும் அவற்றைப் பொருள்பெற ஆராய்ந்து நேரசை யெனவும், குறிலினையும் குறில் நெடிலும் தனித்து வந்தாலும் ஒற்றடுத்து வந்தாலும் (அவற்றைப் பொருள் பெற ஆராய்ந்து) நிரையசை யெனவும் பெயர் கூறினார் ஆசிரியர். (எ - று.)

“குறிலே நெடிலே குறிலிணை குறில்நெடில்” என ஒரு தொடராக வைத்து எண்ணப்பட்ட நான்கனுள் எண்ணேகாரம் பெற்ற முதலிரண்டினையும் ஒரு தொகுதியாகவும், எண்ணிடைச் சொற் பெறாத ஏனை யிரண்டினையும் மற்றொரு தொகுதியாகவும் இருவகைப்படுத்து ஒற்றொடு வருதலையும் மெய்ப்பட நாடு தலையும் இவ்விரு தொகுதிக்கும் பொதுவாக்கி, இவ்விரண்டிற்கும் முறையே ‘நேர்’ எனவும் ‘நிரை’ எனவும் பெயர் தந்தமையின், இச்சூத்திரம் ஒருவகை நிரல்நிறைப் பொருள்கோள் அமைந்ததாகும்.

1. “மொழிப்படுத் திசைப்பினும்” (மொழிமரபு - 20) எனவரும் எழுத்ததிகாரச் சூத்திரம், ஒற்றும் குற்றுகரமும் எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்துக்களோடு கூட்டி எண்ணப்பட்டு நிற்கும் என்பதும், செய்யுளியலுள் எண்ணப்படாது (அலகுபெறாது) நிற்கும் என்பதும் கூறுகின்றது என நச்சினார்க்கினியர் கருத்துரை வரைந்துள்ளமை இங்கு இயைத்து நோக்கத்தகுவதாகும்.

குறிலேநெடிலே ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்படநாடி நேர் என்றிசின் எனவும், குறிலிணை குறில் நெடில் ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்படநாடி நிரை என்றிசின் எனவும் இரு தொடராக இயைத்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. கோ, ழி, வேந், தன் - என நேரசை நான்கும் வெறி, சுறா, நிறம், குரால் என - நிரையசை நான்கும் வந்தன.

ஒரெழுத்தான் ஆகிய நேரிய அசை நேரசையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. இரண்டெழுத்து நிரைந்து வருதலின் நிரையசையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று. நேரசையினைத் தனியசை எனவும் நிரையசையினை இணையசை யெனவும் வழங்குதலும் உண்டு. இவ்வசைகளுக்கு உறுப்பாய் நின்ற குறிலும் நெடிலும் மாத்திரையாளவினால் தம்முள் ஒவ்வாவாயினும், எழுத்தாந்தன்மையில் ஒன்றெனவே கொண்டு எண்ணப்படுந் தகுதி நோக்கி நெடிலாயினும் குறிலாயினும் ஒவ்வோரலகு பெறும் என விதிக்கப்பட்டன.

4. இருவகை உகரமோ, டியைந்தவை வரினே நேர்பு நிரையும் ஆகும் என்ப குறிலிணை உகரம் அல்வழி யான.*

இளம்பூரணம் :

இதுவுமது.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட இரண்டசையுங் குற்றியலுகரமுமல்லாத முற்றியலுகரமும் பொருந்திவரின், நேர்பசையுநிரைபசையுமெனப்பெயராகும்; அவ்வழிக் குற்றெழுத்தொடு பொருந்தின உகரமல்லாத விடத்தென்றவாறு.¹

காது, காற்று, கன்று, காவு, சார்பு, கல்லு என்பன நேர்பசை. வரகு, அரக்கு, மலாடு, பனாட்டு, கதவு, புணர்வு, உருமு, வினாவு

*இதன் முன்னிரண்டுகளை ஒரு சூத்திரமாகவும் ஈற்றடியை மற்றொரு சூத்திரமாகவும் கொள்வர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

1. இதுவும் அசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று. 'அவை இருவகையுகரமொடு இயைந்துவரின்' என இயைத்துப்பொருள் கொள்க. 'அவை' என்பன முற்கூறிய நேர், நிரை என்னும் அசைகள் இரண்டும். இருவகையுகரம் ஆவன குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரம். கடு, கணு என்றாற்போன்று குற்றெழுத்தொடு பொருந்திக் குறிலிணையாய் நின்ற உகரம் நேர்பு, நிரைபு ஆகாது என்பார் 'குறிலிணையுகரம் அல்வழியான' என்றார்.

என்பன நிரைபசை. தொகுத்து நோக்குழி நேர், நிரை, நேர்பு நிரைபு என்பன தாமே யுதாரணமாம். அஃதேல் நேர்பசை நிரை பசையெனக் காக்கைபாடினியார் முதலாகிய ஒருசாராசிரியர் கொண்டிலராலெனின், அவர் அதனை யிரண்டசையாக்கியுரைத் தாராயினும் அதனை முடியநிறுத்தராது, வெண்பாவீற்றின்கண் வந்த குற்றுகர நேரீற்றியற்சீரைத் தேமா புளிமா என்னும் உதாரணத்தான் ஓசையூட்டிற் செப்பலோசை குன்றுமென்றஞ்சி, காசு பிறப்பென உகரவீற்றான் உதாரணங் காட்டினமையானும், சீருந்தளையுங் கெடுவழிக் குற்றியலுகரம் அலகுபெறாதென்றமை யானும், வெண்பா வீற்றினு முற்றுகரமுஞ் சிறுபான்மை வருமென உடன் பட்டமையானும், நேர்பசை நிரைபசை யென்று வருதல் வலியுடைத்தென்று கொள்க. அவை செய்யு ளீற்றின்கண் வருமாறு:

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்” (குறள். 0)

“வேண்டுதல் வேண்டாமை இலான்அடி சேர்ந்தர்க்
கியாண்டும் இடும்பை இல” (குறள் 4)

“இருள்சேர் இருவினையும் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு” (குறள் 5)

“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது” (குறள். 7)

என வரும். பிறவு மன்ன,

அலகிடுங்கால் நேரசை ஓரலகு; நிரையசை யிரண்டலகு;
நேர்பசை மூன்றலகு; நிரைபசை நான்கலகு பெறும்.¹ (4)

1. அலகிடுதலாவது, எழுத்துக்களையெண்ணி அசைப்படுத்தல். அவ்வாறலகிடு மிடத்து நேரசை ஒரெழுத்தாகிய எண்ணிக்கையும், நிரையசை இரண்டெழுத்தாகிய எண்ணிக்கையும், நேர்பு மூன்று மாத்திரையாகிய அளவும், நிரைபு நான்கு மாத்திரையாகிய அளவும் பெறும் எனக்கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாம். இவ்வாறு இயலசைக்கு எழுத்தளவும் உரியசைக்கு மாத்திரையளவும் கொண்டு அலகிடுதலைக் குறித்ததே

“நேரோ ரலகு நிரையிரண் டலகு
நேர்பு மூன்றலகு நிரைபு நான்கலகென்
றோதினர் புலவர் உணரு மாறே” (யா-வி. அசையோத்து-கு-1)

எனவரும் யாப்பருங்கலவிருத்தி மேற்கோட் குத்திரமாகும்.

**இருவகை யுகரமோ டியைந்தவை வரினே
நேர்பும் நிரையும் ஆகு மென்ப.**

பேராசிரியம் :-

இது, சொல்லாத அசைக்கூறுஞ் சொல்லுகின்றது.

(இ - ள்) இருவகை யுகர மென்பன; குற்றுகர முற்றுகரங்கள்; அவற்றோடு மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் ஒரு சொல் விழுக்காடுபட இயைந்துவரின்¹ நிறுத்தமுறையானே நேரசையோ டொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோடு ஒன்றி வந்த முற்றுகரமும் நேர்பசை யெனப்படும்; நிரையசையோ டொன்றிவந்த குற்றுகரமும் அதனோ டொன்றிவந்த முற்றுகரமும் நிரைபசை எனப்படும் (எ - று.)

‘இயைந்து’ என்றான், இருவகை உகரமும் இருபிளவு படாது ஒன்றாகி வரல்வேண்டும். அங்ஙனம் அசையாங்காலென்றற்கு. இருவகை உகரமும் ஒரு காலத்து ஒன்றன்பின் வாரா; வேறு வேறு வருமென்பது. இருவகை உகரமும் இறுதிக்கண் நின்று அசையாக்கு மென்ப தென்னை பெறுமாறெனின், குற்றுகரம் ஈற்றுக்கணல்லது வாராமையானும்,

“நிற்ற வின்றே யீற்றடி மருங்கினும்” (தொல்-செய்.9)

என்பதனானும் பெறுதுமென்பது; அல்லதூஉம் நுந்தை யென்னும் முதற்கட்கு குற்றுகரம் இறுதிக்கண் நேரசையல்லது நிரையசை அடுத்து வருதலின்மையானும் அது பெறுதுமென்பது.² முன்னர் நேரசை நான்கும் நிரையசை நான்குமென எண்வகையான் அசை கூறி, அவற்றுப்பின் இருவகையுகரமும் வருமெனவே, அவை குற்றுகரத்தோடு எட்டும் முற்றுகரத்தோடு எட்டுமாகப் பதினாறு

1. ‘அவை இருவகையுகரமொடு இயைந்துவரின்’ என இயையும். அவை என்றது, நேர், நிரை என்னும் இரண்டசைகளையும் ஒருசொல் விழுக்காடுபட வருதலாவது ஒரு சொற்றன்மையைப் பிரிவின்றிப் பொருந்திவருதல்.

2. குற்றியலுகரம் மொழியிறுதிக்கண்ணன்றிவாராமையானும், முற்றியலுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இறுதிக்கண்ணல்லது இடைநில்லாவாதலானும் நுந்தை என்னும் மொழிமுதற்குற்றியலுகரம் தன்பின் நேரசையல்லது நிரையசையடுத்து வாராமையானும் இருவகையுகரமும் இறுதிக்கண் நின்று நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைக்கு உறுப்பாம் என்பது பெறப்படும்.

உதாரணப் பகுதியவாய்ச் சென்ற தேனும், அவற்றுள் குற்றெழுத்துப் பின்வரும் உகரம் நேரசை யாகா தென்பது,

“குறிலிணை யுகர மல்வழி யான” (தொல்-செய்.5)

என்புழிச் சொல்லுதும்; ஒழிந்தன குற்றுகர நேர்ப்பை மூன்றும் நிரைபை நான்குமாயின.

உ - ம் : வண்டு, நாகு, காம்பு எனவும்;
வரகு, குரங்கு; மலாடு, மலாட்டு எனவும்,

இவை குற்றுகரம் அடுத்து நேர்பும் நிரையும் வந்தவாறு.

இனி, முற்றுகரம் இரண்டைப்பின்னும் வருங்காற் குறிலொற்றின் பின்னும் நெடிற் பின்னுமென நேரசைக்கு இரண்டல்ல தாகாது. நிரையசைக்கண்ணுங் குறிலிணைப் பின்னுங் குறினெடிற் பின்னுமல்லதாகாது.¹

உ-ம் : மின்னு நாணு எனவும்,
உருமு குலாவு எனவும் வரும்.

வாழ்வு, தாழ்வு என நெடிலொற்றின் பின்னும் முற்றுகரம் வந்ததாலெனின், அவை ஆகாவென்பதூஉம் இக்காட்டிய நான்குமே ஆவனவென்பதூஉம். முன்னர்,

“நிற்ற லின்றே யீற்றடி மருங்கினும்” (தொல். செய். 9)

என்புழிச் சொல்லுதும்.²

இனி, ஒருசாரார் நேர்ப்பை நிரைபை யென்பன வேண்டா வென்ப. என்னை : குற்றுகர முற்றுகரங்களை வேறாக்கி அலகிட

1. நேரசை நான்கனுள் குற்றொற்று, நெடில் என்னும் இரண்டின்பின்னரே முற்றுகரம் வந்து நேர்ப்பையாகும். நிரையசை நான்கனுள்ளும் குறிலிணை, குறினெடில் என்னும் இரண்டின் பின்னுமே வந்து நிரைபையாகும் என்பர் பேராசிரியர்.

2. புணர்ச்சிக்கண் நிலைமொழித்தொழிலாகிய வுகரமும் நிலைமொழியீறு கெட்டு நின்றவுகரமுமே நேர்ப்பை நிரைபைகட்கு உறுப்பாமென்பதனை, ‘முற்றியலுகரமும் மொழிசிதைத்துக்கொளா’ (செய்-9) எனவருஞ் சூத்திரவுரையிற்பேராசிரியர் குறித்துள்ளார். ‘தாழ்வு’ என நெடிற்பின் வந்த முற்றுகரம் இயல்பாய் நின்றவுகர மாதலின் அவர்கருத்துப்படி நேர்ப்பையெனக் கொள்ளப்படாதாயிற்று.

அமையாதே? 'ஞாயிறு' எனக் குற்றுகரங் குறிலிணையாய் அலகு பெறுமோவெனக் குற்றங் கூறுப. முற்றுகரமுந் 'தேமா' வென நேரசையாயிற்று 'மின்னு' என்றவழி வேறலகுபெற அமையுமென்பது. அற்றன்று, குற்றுகரத்தினைக் குற்றெழுத்தென்ப வேறு குற்றுகரம் வேண்டாதாரும், என்றார்க்கு வேண்டினானையுங் குற்றங் கூறுவரவர்; என்னை? குற்றியலுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகலின் ஒற்றைப்போல ஓரசையுள் ஒடுக்கி அலகிடப்படும். அற்றன்றேற் குற்றெழுத்தாக்கி அலகு வைக்கவே அமையுமென்பதாம் அவர் கருத்து.¹ அதற்கு விடை : குற்றுகரம் ஒற்றுப்போன்று ஒடுங்கி நில்லாது; என்னை? தன்னான் ஊரப்பட்ட ஒற்றுந் தானுமாகி அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒடுங்கி இசையாது அகன்று இசைக்கும்; அதனால் ஒற்றென்றலுமாகாது; பின்னும் ஒரு மாத்திரைத் தாகாமையிற் குற்றெழுத்தெனலுமாகாது; மற்று அதனான் அதனை ஒற்றென அடக்கார்; குற்றெழுத்தென ஏற்று அலகு கொள்ளார், இனி அதனைச் செயற்பாலதோர் அசையாக்குத லென்பது நோக்கி நேர்ப்பை நிரைபசையென வேண்டினானென்பது.² அவை வண்டு தொண்டி என ஓசை யொவ்வாமை செவி கருவியாக உணர்ந்து கொள்க. அஃதேல், 'ஞாயிறு வலியது' என்றவழிக் குறிலிணையுகர மெனக் குற்றெழுத்தாக்குவது எற்றுக்கெனின், அளபெடையை ஓசையிற் சிதையாது "நிலப்படையுள் அலகு சிதைத்தாற் போலக்" குற்றுகரத்தைக் குற்றெழுத்துப்போல அலகுபெறு மென்பது இலக்கணமில்லதொரு வழுவமைதி தானாயதனை இலக்கணமாக ஓர்த்துக்கொண்டு இலக்கண வகையாற் குற்றுகர மாதலை

1. 'மின்னு' என்பழி முற்றியலுகரம் தேமா என நேரசையாயிற்று. குற்றியலுகரம் அரை மாத்திரையுடையதாதலின் அது மெய்யெழுத்துப்போல ஓரசையுள் அடக்கி அலகிடப்பெறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு மெய்யென அடக்கமுடியா விட்டால் குற்றெழுத்தாகக்கொண்டு அசையமைக்கலாம். இவ்விருவகையுமன்றிக் குற்றியலுகரத்தையுறுப்பாகக் கொண்டு நேர்ப்பை, நிரைபசையென வேறிருவகை அசைகொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாமையில்லை யென்பார் ஒருசார் யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள்.

2. குற்றியலுகரம் தன்னால் ஊரப்பட்டமெய்யுந் தானுமாகி அரை மாத்திரையினதாய் நின்றநிலையிலும் ஒற்றுப்போல ஒடுங்கிநில்லாது விரிந்தொலித்தலால் அதனை ஒற்றென அடக்குதலும் கூடாது. ஒரு மாத்திரைத் தாகாமையின் அதனைக் குற்றெழுத்தென அலகு கொள்ளுதற்கும் இடமில்லை. இந்நிலையில் அதனையுறுப்பாக்கி வேறொரசைகோடலே செயற்பாலது எனவுணர்ந்த தொல்காப்பியனார் அது கொண்டு நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைவகையிணையமைத்துக் கொண்டார்.

விலக்குவாரும் உளரோவென மறுக்க.¹ அஃதாக, முற்றுசுரம் ஒரு மாத்திரையாதலிற் குற்றெழுத்தாக்கி நேரும் நிரையுமாகப் பெறாவோவெனிற் பெறா; என்னை?

“வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு”

என நின்றவழிப் பிறந்த அகவலோசை.

“மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு”

என நின்ற வழியும் பெறப்படுமாதலின், அதுவும் அது பட்டதே பட்டு அவ்வசையே பெறுமென்றா னென்பது.² அல்லதூஉம் வெண்பாட்டிற்றடி வண்டு எனக் குற்றுகரவீற்றான் இற்றவழிக் கோலு என முற்றுகரவீற்றான் இறுமாயினும் ஒத்தவோசையாம்.

இனி, உகர வீறல்லாத தேமாவென்பதனான் வெண்பா முடியாவென்பர், அதனாலுங் குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்று கரத்திற்கும் வேண்டி நேர்பு நிரைபு கொண்டானென்பது. அற்றன்றியுங் குற்றுகரஞ் சார்ந்து தோன்றுமாறுபோல இம் முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாக நிலைமொழி சார்ந்து தோன்றுதலொப்புமை நோக்கியும் அதனைக் குற்றுகரம்போல ஓரசைக்கு உறுப்பாம் என்றானென்பது.

**“எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப”**

(தொல். செய். 48)

1. அளபெடையை ஓசையிற் சிதையாது அலகு சிதைத்தாற்போல, ஞாயிறு, வலியது என்பழிக் குற்றியலுகரத்தைக் குற்றெழுத்துப்போல அலகுபெறுமெனக் கொள்ளுதல் இலக்கணமில்லதோர் வழுவமைதியாகும். ஒருசிலவிடங்களில் அருகிவரும் அதனையே யாண்டும் செல்லும் இலக்கணமாகக்கொண்டு குற்றியலுகரம் நேர்பசை நிரைபசைக்கு உறுப்பாதலை இலக்கணமுணர்ந்தோர் விலக்கமாட்டார்கள் என்பதாம். இவ்வரைப்பகுதியுள் ‘அளபெடையை ஓசையிற் சிதையாது நிலப்படையுள் அலகு சிதைத்தாற்போல’ எனவரும் தொடரிலுள்ள ‘நிலப்படையுள்’ என்பதனை நீக்கிப்படிக்கப்பொருளினிது புலனாதல் காண்க.

2. முற்றுகரம் ஒருமாத்திரைத்தாயினும், ‘வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு’ எனக் குற்றியலுகரம் நின்றவழிப்பிறந்த அகவலோசை ‘மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு’ என முற்றுகரம் நின்றவழியும் பிறத்தலின் அவ்வழி முற்றுகரமும் குற்றுகரத்தின் இயல்பினதாய் நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைக்கு உறுப்பாமெனக் கொண்டார். அன்றியும் குற்றுகரம் மொழியிடைச் சார்ந்து தோன்றுமாறுபோல வருமொழி காரணமாக நிலைமொழி சார்ந்து தோன்றும் முற்றுகரமே ஈண்டு உரியசைக்கு உறுப்பாகக் கொள்ளப்படும் என்பதாம்.

என்பதனான் அவை அவ்வாறாதல் அறிந்துகொள்க. இவையும் ஆட்சியும் குணமுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர். ஆட்சி,

“நிரையவ ணிற்பினேரு நேர்பும்” (தொல். செய். 75)

எனவும்,

“நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரையும்” (தொல். செய். 74)

எனவும்,

வருமென்பது, இருவகை யுகரமும் அடைந்துவந்த இயலசையிரண்டும் நேர்பும் நிரையு மென்றாலும், நேரும் நிரையு மென்னும் பொருண்மையவே யாகலான் அவற்றது பெயரான் இவற்றையும் பெயர் கொடுத்தான் ஆகுபெயராக்கி யென்பது. எனவே, நேர்நிரையின் பின் உகரம் வருதலின் நேர்பு நிரையு எனக் குணங் காரணமாகவும் பெற்றாம். (4)

நச்சினார்க்கினியம் :-

இது கூறாத அசைக்கூறுங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இருவகை உகரமொடு என்பது, குற்றுகர முற்றுகரங் களோடே. அவையியைந்துவரின் எ - து, மேற்கூறிய நேரசையும் நிரையசையும் பிளவுபடாது ஒருசொல்விழுக்காடுபட இயைந்துவரின், நேர்பும் நிரையும் ஆகுமென்ப. எ - து, நிறுத்தமுறையே நேரசை யோடியைந்த குற்றுகரமும் அதனோடியைந்த முற்றுகரமும் நேர்பசை எனப்படும் : நிரையசையோடு இயைந்த குற்றுகரமும் அதனோடியைந்த முற்றுகரமும் நிரையசை எனப்படும் (எ - று.)¹

நேர்பினின் உகரம்வருதலின் நேர்பு: நிரையினின் உகரம் வருதலின் நிரையு என ஆட்சியும் குணமும் காரணமாகப்பெற்ற பெயராதல் மேற்கூறியவற்றுட் காண்க.

உ - ம். வண்டு, நாகு, காம்பு, மின்னு, நாணு, தீர்வு : நேரசை மூன்றன்பின்னும் இருவகை உகரமும் வந்து நேர்பசை யாயிற்று. குறிப்பின் வரும் இருவகையுகரமும் நேர்பசையாகாமை

¹ “இருவகை உகரமொடு அவை இயைந்துவரின், நேர்பும் நிரையும் ஆகும் என்ப” என இயைத்துப் பொருள் வரையப்பட்டது. ‘அவை’ என்றது, முற்குறித்த நேர், நிரை என்னும் இயலசை இரண்டினையும்.

மேற்கூறுகின்றார்.¹ வரகு, குரங்கு, மலாடு, மலாட்டு, இரவு, புணர்வு, உலாவு என நிரையசை நான்கின் பின்னர்க் குற்றுகரமும், நிரையசை மூன்றின் பின்னர் முற்றுகரமும் வந்து நிரைபசையாயிற்று. குறினெடி லொற்றின்பின் வந்த முற்றுகரம் உளவேற் காண்க.

“குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப”

(தொல். எழுத். புணரி. 3)

என்ற விதியாற் குற்றுகரம் புள்ளிபெற்று நின்றும் புள்ளிபெற்ற ஒற்றுப்போன்று ஒடுங்கிநில்லாது தன்னான் ஊரப்பட்ட மெய்யுந் தானும் அரைமாத்திரைத்தாய் நின்றதேனும், அகன்றிசைத்தலின் ஒற்றென்றலுமாகாது ; ஒருமாத்திரை பெற்ற உயிர்போல அகன்றிசையாமையின் உயிரென வேறோரலகு கொடுத்தலுமாகாது. இதனைச்செயற்பாலது வேறோ ரசையாக்குதலென நோக்கி நேர்பசை நிரைபசை என வேண்டினார் ஆசிரியர். பின்னுள்ளோர் அலகு பெறுமென்று கொண்டாரேனும் அவர்க்கும் அலகுபெறா வென்றுங் கொள்ளவேண்டியவாறும், தேமா, புளிமாவொழியக் காசு, பிறப்பு எனக் குற்றுகரவீறாக வேறுதாரணங்கொள்ளவேண்டிய வாறும் உணர்க் ; எனவே குற்றுகரம் அலகுபெறாவாயிற்று. வண்டு, கொண்டி என ஓசை ஒவ்வாமை செவி கருவியாக உணர்க்.

ஒரு மாத்திரைபெற்ற முற்றுகரம் நேர்பசை நிரைபசை யாமோ வெனின் ; - ‘வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு’ என்புழிப் பிறந்த அகவலோசை ‘மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு’ என்புழியும் பெறப்படுதலானும், வெண்பாட்டிற்றடி வண்டு எனக் குற்றுகர வீற்றா னின்றுழியும் கோலு என முற்றுகர வீற்றா னின்றுழியும் ஒத்தவோசையவாமாகலானும்² அவ்வசைகளாயிற்று. இஃது

“எழுத்தளவெஞ்சினும் மொழிப”

(செய். 43)

என்ற விதியாற் பெறுதும்.

குறிலிணை யுகரம் அல்வழி யான.

1. குறிப்பின் வரும் இருவகை உகரமும் ‘நேர்பு’ என்னும் அசையாகா என்பதனை அடுத்துவரும் சூத்திரத்தாற் கூறுவர் ஆசிரியர்.

2. ஈற்றடியிறுதிக்கண்ணே முற்றுகரம் உரியசைக்கு உறுப்பாய் வருதல் மருஉ வழக்கு என்பர் பேராசிரியர்.

பேராசிரியம் :

இஃது, எய்திய தொருமருங்கு மறுத்ததூஉம் எய்தாத தெய்துவித்ததூஉமாம்; வழுவமைத்த தெனினும் அமையும் தனிக்குறிலானாகிய நேரசைப் பின்னும் இருவகையுதரம் வந்து நேர்பசையாதலை விலக்கினமையின் எய்தியதொரு மருங்கு மறுத்ததாம். குற்றுகரங் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகு பெறு மென்றமையின் எய்தாததெய்துவித்து வழுவமைத்ததாம்.

(இ - ள்) இருவகை உகரமும் இருகுறிலாகி இணைந்த வழி நேர்பசையாகாது (எ - று).

கரு, மழு என முற்றுகரம் நேர்பசையாகாது நிரையசையாயிற்று. என்றார்க்குக், குற்றுகரம் விலக்கியதென்னை? குறிலிணை வந்தவழிக் குற்றுகரமாகாதென்பது,

“நெட்டெழுத் திம்பருந் தொடர்மொழி யீற்றுங்
குற்றிய லுகரம் வல்லா றூர்ந்தே” (தொல். எழு. மொழி.3)

என்றதனாற் பெறுதும் பிறவெனின், அது நோக்கிக் கூறினா னல்லன்; ‘ஏற்புழிக்கோடல்’ என்பதனான், ஞாயிறு வலியது என ஓரசைப் பின்னர் வந்தவழி இது குற்றுகரமேயாமன்றே ஆண்டும் அது குறிலிணை யுகரமெனவே படுமென்பது; பட்டக் கண்ணுங் குற்றுகரமேயென வழுவமைத்தவாறு. குறிலிணையெனக் குற்றுகரத்தையும் உடம்பொடு புணர்த்தல் (665) என்பதனாற் குற்றெழுத்தென வேண்டினானென்பது பெற்றாம். இங்ஙனம் குற்றுகரங் குறிலிணையாகியுங் குற்றுகரமாகி எழுத்தள வெஞ்சினும் அமையுமெனவே நுந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றுகரமுங் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகுபெறும் எழுத்தள வெஞ்சினு மென்பது கொள்க.¹ இஃது ‘ஒன்றினமுடித்த றன்னின முடித்தல்’ (665) என்னும் உத்திவகை.

1. குறிலிணையுகரம் - கரு, மழு என்றாற்போன்று இருகுறிலாய் இணைந்த உகரம். குற்றியலுகரம் குறிலிணையாய் வாராதாயினும் ஞாயிறு, வலியது என்றாற் போன்று ஓரசையின் பின் வந்தவழி அதுவும் குறிலிணையுகரம் எனவேபடும் என்பதுபட அவ்வழிவரும் குற்று கரத்தையும் குறிலிணையுகரம் எனவே கொள்ளுமாறு உடம்பொடு புணர்த்தல் என்பதனால் குற்றெழுத்தெனவே கூறினார் ஆசிரியர் என்பதும், அங்ஙனங் கொள்ளும்வழி ‘நுந்தை’ என்னும் மொழிமுதற்குற்றியலுகரமும் முாத்திரை குறைந்த நிலையிலும் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகுபெறும் என்பதும் இவ்வரைப்பகுதியால் இனிது புலனாம்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது தனிக்குறிலானாகிய நேரசைப்பின்னும் இருவகை உகரம் வந்து நேர்ப்சையாதலை விலக்கினமையான் எய்தியதுவிலக்கியதூஉமாம். குற்றுகரங் குற்றெழுத்துப்போன்று அலகுபெறுமென்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்து வழுவமைத்ததூஉமாம்.

(இ-ள்.) குற்றெழுத்தோடிணைந்த குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் அல்லாதவிடத்தே முற்கூறிய நேர்ப்சையாவன; எனவே குற்றெழுத்தோடிணைந்த குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் வந்துழி நிரையசையாம். (எ-று.)

இனி, 'உடம்பொடுபுணர்த்தல்' என்பதனாற் குறிலிணையெனக் குற்றுகரத்தையும் குற்றெழுத்தென வேண்டினமை பெற்றாம்.¹ உ-ம்:- ஞாயிறு வலியது என ஓரசைப்பின்னர் வருகின்ற குறிப்பின்வந்த குற்றுகரம் குற்றெழுத்துப்போன்று குறிலிணையுகரமாய் அலகுபெற்றதேனும் குற்றுகரமே யென்று இலக்கண மல்லதோர் வழுவமைத்தவாறு. இங்ஙனம் குற்றுகரம் எழுத்தளபெஞ்சுமெனவே,

“குற்றிய லுகர முறைப்பெயர் மருங்கி
னொற்றிய நகரமிசை நகரமொடு முதலும்”

(எழுத். மொழி.34)

என விதித்த நுந்தையென்னும் முதற்கட் குற்றுகரம், எழுத்தளபெஞ்சிக் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகுபெறுதலுங் கொள்க.² கரு, மழு இவை முற்றுகரநிரையசையாம்.

ஆய்வுரை:

இதுவும் அசைவகை யுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறப்பட்ட நேர், நிரை என்னும் இரண்டசையும், குற்றியலுகரம் முற்றியலுகரம் என்பவற்றுள் ஒன்றினை இறுதியிற்

1. குற்றெழுத்தோடு இணைந்த நிலையிற் குற்றியலுகரத்தையும் 'குறிலிணையுகரம்' எனக் குற்றெழுத்தாக ஆசிரியர் உடன்பட்டுரைத்தலால் குற்றியலுகரத்தையும் குற்றெழுத்தெனக் கொண்டமை புலனாகும்.

2. எனவே 'நுந்தை' என்னும் மொழிமுதற் குற்றியலுகரமும் எழுத்தளபு எஞ்சிக் குறைந்த ஓசையது ஆயினும் குற்றெழுத்துப் போன்று அலகு பெறும் என்பது இதனாற்கொள்க என்றாராயிற்று.

பெற்றுப் பிளவுபடாது ஒரு சொற்றன்மையெய்திவரின், அவை முறையே நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைகளாகும்; (மேற்குறித்த உகரம்) குற்றெழுத்தொடு பொருந்தின குறிலிணை யுகரமாய் வாராதவழி (எ-று.)

எனவே குற்றெழுத்தாகிய நேரசையின்பின் இருவகை யுகரங்களுள் ஒன்று இணைந்து வருமாயின் அவை குறிலிணை யுகரமாய் நிரையசையாவதன்றி நேர்பசையாதல் இல்லை என்பதாம்.

உதாரணம்: வண்டு, நாகு, பாம்பு, எனவும், மின்னு,நாணு, தீர்வு எனவும் நேரசை மூன்றின்பின்னும் முறையே குற்றுகரமும் முற்றுகரமும் வந்து 'நேர்பு' என்னும் அசையாயின. வரகு, குரங்கு, மலாடு, பனாட்டு என நிரையசை நான்கின் பின்னர்க் குற்றுகரமும், இரவு, புணர்வு, உலாவு என நிரையசை மூன்றின் பின்னர் முற்றுகரமும் வந்து 'நிரைபு' அசையாயின. நேரின்பின் உகரம் நேர்பு; நிரையின்பின் உகரம் நிரைபு என இவையிரண்டும் காரணப் பெயராயின.

5. இயலசை முதலிரண் டேனவை உரியசை.

இளம்பூரணம்:-

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அசைக்குப் பிறிதோர் குறியிடுதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முற்பட்ட நேரசையும் நிரையசையும் இயலசையெனக் குறிபெறும். நேர்பசையும் நிரைபசையும் உரியசையெனக் குறிபெறும் என்றவாறு.¹ (5)

பேராசிரியம்:

இது, மேற்கூறிய அசை நான்கினையும் இருகூறு செய்து அவற்றுக்கு எய்தாத தெய்துவிக்கின்றது. இனி, ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாக வேறு வேறு பெயர் கொடுக்கின்றது இச்சூத்திரமெனவும் அமையும்.

1. முதலிரண்டு இயலசை, ஏனவை உரியசை, என இசையும், 'ஏனையவை' எனற்பாலது, ஏனவை என்றாயிற்று. முதலிரண்டு என்பன நேரும் நிரையும், ஏனவை என்பன நேர்பும் நிரைபும்.

'ஏனைய' என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

(இ-ள்) முதற்கணிற்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக்கொள்ளப் படாது, இயற்கை வகையான் நின்றாங்கு நின்று தளைப்பனவாம், ஒழிந்தன விரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டு இயலசையாதற்கு உரியவாம் (எ - று)¹

எனவே, எய்தாத தெய்துவித்தது; இயலசை உரியசை யென்று ஆளுமாகலானும் இயற்கையால் இயறலின் இயலசை யெனவும், அவை செய்யுந் தொழில் செய்தற்கு உரியவாகலான் உரியசை யெனவும், ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெயரெய்துவித்ததூஉமாயிற்று²

அங்ஙனம் இயற்றிக் கொள்ளுமாறு சீர்கூறும்வழிக் கூறுதும்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முற்கூறிய அசையை இருகூறுசெய்து³ அவற்றிற்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ - ள்.) இயலசை முதலிரண்டு, எ-து. முதற்கண்ணிற்ற நேரும் நிரையும் இயற்றிக்கொள்ளப்படாது இயற்கைவகையான் நின்றாங்குநின்று தளைத்தலின் இயலசை யென்றும்: ஏனையவுரியசை எ-து, ஒழிந்த இரண்டும் இயற்றிக்கொள்ளப்பட்டுத் தொழில் செய்தற்குரியவாதலின் உரியசையென்றும் பெயராம். (எ-று.) அங்ஙனம் இயற்றுதல் சீருட் காண்க.

ஆய்வுரை :

இது, முற்கூறிய நான்கசைகளையும் இருவகைப்படுத்து அவ்வகைகட்குப் பெயர் கூறுகின்றது.

1. முதலிரண்டு இயலசை; ஏனைய உரியசை இயையும். முதலிரண்டாவன முதற்கண் கூறப்பட்ட நேர், நிரை என்பன. ஏனைய ஆவன அடுத்துக்கூறப்பட்ட நேர்பு, நிரை என்பன. நேர் நிரை என்பன இயற்கையால் இயலுதலின் இயலசை யெனப்பட்டன. அவை செய்யுந் தொழில் செய்தற்குரியன நேர்பு, நிரை என்பனவாதலின் அவை உரியசை யெனப்பட்டன.

2. ஆட்சிபற்றிய பெயராவன வழக்கிலும் நூலிலும் ஆளுதற்பொருட்டு அமைக்கப் பெற்ற பெயர்கள். குணம்பற்றிய பெயராவன அவை குறித்த பொருளின் தன்மை பற்றி வழங்கும் கரணப்பெயர்கள். இவ்விருதிறமும் ஒருங்கேயுடையவாய் வழங்குவன இயலசை உரியசை யென்பனவாதலான் ஆட்சியுங்குணனுங்காரணமாகப் பெயர் எய்துவித்ததூஉமாயிற்று என்றார்.

3. இருகூறுசெய்தல் - (இயலசை, உரியசை என) இரண்டுவகையாகப் பகுத்தல்.

(இ-ள்) முதலிற்கூறப்பட்ட நேர், நிரை என்னும் இரண்டும் இயலசையெனப் பெயர் பெறும். ஏனைய நேர்பு, நிரைபு என்னும் இரண்டும் உரியசையெனப் பெயர் பெறும்.

நேர், நிரை என்பன சொற்கள் நின்றாங்கு நிற்ப இயற்கை வகையால் வரும் அசைகளாதலின் இயலசையெனப்பட்டன. இயலசையாகிய இவை செய்யும் தொழில் செய்தற்கு உரிய-வகையில் அமைந்தன நேர்பு, நிரைபு என்பனவாதலின் அவை உரியசையெனப்பட்டன.

இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் நேர், நிரை என்னும் இயலசையுடன் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசைகளையும் கூட்டி அசைவகை நான்கென்றாராகப் பின்வந்த யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசைகளைத் தனியசைகளாகக் கொள்ளாது அவற்றை நேர்நேர், நிரைநேர் என ஈரசைச் சீர்களுள் அடக்கி நேர், நிரை என இரண்டசைகளையே கொள்வாராயினர்.

“குற்றிய லுகரமும் அற்றென மொழிப” (புணரியல் 3) என்ற நூற்பாவில் ஒற்றுப்போன்று புள்ளிபெறும் எனப்பட்ட குற்றிய-லுகரம், தன்னால் ஊரப்பட்ட மெய்யும் தானும் அரைமாத்திரையுடையதாய் நின்றதேனும் மெய்யெழுத்தினைப்போன்று ஒடுங்கியொலியாது அகன்றொலிக்கும். அதனால் அவ்வுகரத்தை ஒற்றென அடக்கி மெய்யெழுத்தினைப்போன்று அலகுபெறாது என விலக்குதல் பொருந்தாது, இனி, குற்றியலுகரமாகிய அஃது ஒருமாத்திரையளவாய் விரிந்திசைக்காமையின் அதனை உயிர்த் திறமுடைய குற்றெழுத்தெனக் கொண்டு அலகு கொள்ளுதலும் ஏற்புடையதன்று. இங்ஙனம் ஒற்றெனவும் தள்ளப்படாது உயிர் எனவும் எண்ணப்படாது இடைநிகர்த்ததாயுள்ள இக்குற்றியலு கரத்தைக் கொண்டு வேறோர் அசையாக்குதலே செய்யத்தகுவது எனத் துணிந்த பண்டைத் தமிழியல் நூலோர் இவ்வுகரத்தினைக் கருவியாகக் கொண்டு நேர்பு, நிரைபு என்னும் இருவகை உரியசைகளை வகுத்துரைத்தனர். ‘வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு’ எனக் குற்றுகரம் நின்றவழிப்பிறந்த அகவலோசை, ‘மின்னு மின்னு மின்னு மின்னு’ என முற்றுகரம் ஈறாய் நின்ற வழியும் பெறப்படுத லானும், வெண்பாவின் ஈற்றடி ‘வண்டு’ எனக் குற்றுகரவீறாக நின்றுழியும் ‘கோலு’ என முற்றுகர வீறாக நின்றுழியும் ஒத்த

ஓசையவாமாகலானும், குற்றுகரம் மொழியீற்றினைச் சார்பாகக் கொண்டு தோன்றுமாறுபோல உரியசைக்குறுப்பாகிய முற்றுகரமும் வருமொழி காரணமாகத் தோன்றுதலானும் குற்றுகரத்தின் செய்கை முற்றுகரத்திற்கும் வேண்டி அதனைக் குற்றுகரம்போல நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைகட்கு உறுப்பாகக் கொண்டனர்.

இங்ஙனம் தொல்காப்பியனார்க்கு முற்பட்ட தமிழியல் நூலார் எழுத்தாலாகிய அசைகளின் இயல்புணர்ந்து அவற்றை நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்காகப் பகுத்துரைத்தனராக, பிற்கால யாப்பிலக்கண நூலாசிரியர்கள் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசைகளின் இறுதியில் நின்ற குற்றுகர முற்றுகரங்களைத் தனியசையாகப் பிரித்து, அவற்றை நேரசையென அடக்கி நேர், நிரை என்னும் இரண்டசைகளையே கொண்டனர். அன்னோர் தாம் ஈரசைச் சீர்களாகக் கொண்ட நேர்பு, நிரைபு என்பவற்றுக்குத் தேமா, புளிமா என்னும் வாய்பாட்டால் ஓசையூட்டின் செப்பலோசை சிதையுமென்று அஞ்சி அவற்றுக்கு முறையே காசு, பிறப்பு எனக்குற்றுகரவீற்று உதாரணங்காட்டியும், சீரும் தளையும் சிதையவருமிடத்துக் குற்றுகரம் அலகு பெறாது எனத் தனிவிதி வகுத்தும், வெண்பாவீற்றில் சிறுபான்மை முற்றுகரம் வரும் என உடன்பட்டும் இவ்வாறு பல்வேறு வரையறைகளைச் செய்து கொள்வாராயினர்.

6. தனிக்குறில் முதலசை மொழிசிதைந் தாகாது.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். இதுவும் அசைக்குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தொடர்மொழிக்கண் மொழி சிதைந்து தனிக்குறில் நேரசை யாகா தென்றவாறு.¹

மொழிசிதைத்தலாவது - ஒற்றுமைப் பட்டிருக்கின்றதனைப் பிரித்தல். அஃதாவது புளிமா என்றவழி நிரைநேராக அலகிடாது

1. மொழிசிதைந்து தனிக்குறில் முதலசையாகாது என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. முதலசை - நேரசை.

'மொழிசிதைத்து' என்பது பேராசிரியர்கொண்ட பாடம்.

முதலின்றதனை நேரசையாக்கி யிடை நின்றதூஉ மிறுதி நின்றதூஉம் நிரையசையாதல். அவ்வழிப் புளி யென்னுஞ் சொல்லைப் பிரிக்கவேண்டுதலின் நிரையசை யாகவே கோடல்வேண்டு மென்றவாறு. இனி, மொழி சிதையாக்கால் நேரசையாம். அது விட்டிசைத்து நின்றல். “அஉ மறியா ... னாட்டைநீ” (யாப்.வி.பக். 142) எனவும், “அஆஇழந்தானென் றெண்ணப்படும்” (நாலடி. 9) எனவும் வருவன முதலெழுத்து நேரசையாம். (6)

பேராசிரியம் :

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தனாதலிற்று; உகிரி மயிரி என நின்றவழிக் குறிலிணையேயன்றி மூன்றெழுத்து நிறைந்தமையின் நிரையசையாகா, தனித்தனி நேரசையாகலும் மூன்று குற்றெழுத்தினுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று நேரசையாவதும் முதற்கண்ணே கொல்லோவெனவும் எய்தியதனை விலக்கி விட்டிசைத்த வழித் தனிக்குறில் நேரசையாமென்பது எய்துவித்தமையின்.

(இ-ள்) தனிக்குறிலானாகிய நேரசை முதற்கண் மொழி சிதைத்துச் செய்யப்படாது (எ-று).

இங்ஙனம் முதற்கண் வரையறுப்பவே இடையும் இறுதியும் மேலோதியவாற்றான் நேரசையாமென்பது. மொழிசிதைத்த லென்பது விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதல்;¹ எனவே, விட்டிசைத்த மொழியாயின் அது மொழிசிதைத்த தென்படாது இயல்பாமென்பது பெற்றாம். கரு மழு என முதற்கண் மொழி சிதைத்து நேரசையாகாமையுங் குறிலிணை யெனப்பட்டு நிரையசையாயினவாறுங் கண்டு கொள்க.

‘முரல்’ என மொழிக்கண் வந்த மூன்று குற்றெழுத்துக்களுள் இரண்டு குறிலிணையாக ஒன்று குறிலாகப் பிரியுங்கால் தனிக்குறிலாய் நேரசையாவது முதற்கண் உள்ள குறிலோ இறுதிக்கண் உள்ள குறிலோ என ஐயந்தோன்றிய நிலையில், முதற்கண் உள்ள குறில் மொழிசிதைத்து நேரசையெனக் கொள்ளப்படாது; இடையிலும் இறுதியிலும் உள்ள குறிலே நேரசையாகும் என ஐயமகற்றும் நிலையில் அமைந்தது இச்சூத்திரமாகும்.

1. விட்டிசையாத மொழியை விட்டிசைத்து மொழிதலாவது, புளி, பலா என்றாற்போல் ஓரசையாய் இணைந்தொலிக்கும் எழுத்துக்களுள் ஒன்றைத் தனியே பிரித்து வேறோர் அசையாகக் கொள்ளுதல்.

“அ ஆ விழந்தான்”

(நூலடி.1-9)

எனவும்,

“அ உ வறியா வறினி விடைமகனே
நொ அலைய னின்னாட்டை நீ”

எனவும்,

இவை விட்டிசைத்தலின் மொழிசிதையாது தனிக்குறில் முதற்கண் நேரசையாயினவாறும் அவை குறினெடிலுங் குறிலிணையு மெனப்பட்டு நிரையசை யாகாதவாறுங் கண்டு கொள்க.

இனி, விட்டு இசைக்கும் இடந்தான் மூன்றென்பது உரையிற் கொள்க.¹ அவை,

“அ ஆ விழந்தான்”

எனக் குறிப்பின்கண் வருதலும்

“அ உ வறியா”

எனச் சுட்டின்கண் வருதலும்

“நொ அலையல்”

என ஏவற்கண் வருதலுமென

விட்டிசைக்குமிடந்தான் மூன்றெனப்பட்டது. முதலசை யென்பது நேரசை யென்பாருமுளர். அது விதந்தோதல் வேண்டா, தனிக்குறிலான் அசையாமெனப்பட்டது நேரசையே யென்பது பெறுதுமாகலான்.² மற்றும்,

1. உரையிற்கொள்ளுதலாவது, உரையிற்கோடல் என்னும் உத்தியாற் கொண்டு விரித்துரைத்தல். அங்ஙனம் கொள்ளுங்கால விட்டிசைக்குமிடம் குறிப்பு, சுட்டு, ஏவல் என மூன்றெனப்படும்.

2. ‘தனிக்குறில் முதற்கண் மொழிசிதைத்து அசையாகாது’ என இயைத்து இச்சூத்திரத்துக்குப் பொருள் வரைந்தார் பேராசிரியர். ‘மொழி சிதைந்து தனிக்குறில் முதலசையாகாது’ என இயைத்து ‘முதலசை’ என்பதற்கு ‘நேரசை’ யென்பொருள் வரைந்தார் இளம்பூரணர். தனிக்குறிலாகிய அசை நேரசையே யென்பது எல்லார்க்கும் புலனாம் ஆதலால், ‘முதலசை’ என இயைத்து அதனை நேரசைக்குரிய பெயராகப் பிரித்தோதவேண்டிய இன்றியமை யாமையில்லையென்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

“இ உக்குறுக்கம்”

(நேமிநாதம்-5)

என்றவழி

விட்டிசைத்து மொழி சிதையாதாகலான் அவ்விரண்
டெழுத்துங்கூட்டி நேர்ப்பசை யென்னாமோவெனின், அவை
பிளவுபட நின்றலின் இயைந்திலவென மறுக்க.¹ (7)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது எய்தியது விலக்கிப் பிறிதுவிதி வகுத்தது.

(இ - ள்.) மொழி சிதைத்து எ-து பொருடந்து ஒற்றுமைப்பட்டு
நிற்பதோர் சொல்லைப் பொருளைக்கெடுத்து : (முதல்) தனிக்குறில் -
முதல் நின்ற எழுத்தைத் தனிக்குறிலாக்கின்: முதலசையாகாது எ-து
அது நேரசையாகாது² எ - று.

எனவே, பொருள்தந்து ஒற்றுமைப்பட்டு நில்லாது விட்டிசைத்து
நின்றழி நேரசையாம் என்றவாறாயிற்று. புளிமா என்றவழிப்
புளியென்று ஒற்றுமைப்பட்டுநின்ற சொல்லைச் சிதைத்து
முதல்நின்ற பகர உகரத்தை நேரசையாக அலகிடப்படாது. இனி
விட்டிசைத்து நேரசையாங்கால் ஏவல், குறிப்பு, தற்சுட்டு, வினா,
சுட்டு என ஐந்து பொருளின்கண் விட்டிசைத்து நேரசையாம்.
உதாரணம் :-

“வெறிகமழ் தண்புறவின் வீங்கி யுகளு
மறிமுலை யுண்ணாமை வேண்டிப் - பறிமுன்கை
அ உ வறியா வறிவி லிடைமகனே
நொஅலைய னின்னாட்டை நீ”

1. ‘இ...உக்குறுக்கம்’ என விட்டிசைத்து நின்ற நிலையில் ‘இ’ என்னும் நேரசையுடன்
பின்வரும் ‘உ’ என்பதனைச் சேர்த்து ‘நேர்பு’ என்னும் அசையாகக் கொள்ளக் கூடாதோ என
வினவினார்க்கு ‘இ-உ’ என்னும் அவ்விரண்டும் விட்டிசைத்துப் பிளவுபட நின்றலால் ‘நேர்பு’
என ஒற்றுமைப்பட இயைந்து நிற்கும் ஓரசையாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது என அன்னோர்
கூற்றினை மறுத்தவாறு.

2. “மொழிசிதைத்துத் தனிக்குறில் (ஆக்கின் அது) முதலசை ஆகாது” என வேண்டுஞ்
சொல் வருவித்து உரை வரையப்பட்டது.

மொழி சிதைத்தலாவது, குறிலிணையாகவும் குறில் நெடிலாகவும் ஒற்றுமைப்பட்டு
இயைந்து பொருள்தந்து நிற்கும் சொல்லின்கண்ணே அதன் பொருள் கெடுமாறு
குற்றெழுத்தினைத் தனியே பிரித்து அலகிடல்.

என்பது ஏவல் 'அ உ என்பது' அகரந் தன்னையே சுட்டுதலிற்
றற்கூட்டு.

“அ ஆ விழந்தானென் நெண்ணப் படும்” (நாலடி. 9)

என்பது அருட்குறிப்பு. “அ அவனும், இ இவனும், உ உவனும்”
என்பது சுட்டு, 'எ எவன்' என்பது வினா. 'உரையிற்கோடல்'
என்பதனான் ஐந்திடத்தும் விட்டிசைத்தல் கொள்க.¹

“அ இ உ, எ ஓ என்னுமப்பா வைந்தும்”
(தொல். எழுத். நூன். 3)

எனவரும். இவை மொழிசிதைத்துத் தனிக்குறிலாய் நேரசை
யாயினவாறு காண்க.

ஆய்வுரை :

இஃது, ஒற்றடாத குற்றெழுத்துத் தனித்து நேரசையாகாது
என்கின்றது.

(இ-ள்) இரண்டிறந்திசைக்கும் தொடர்மொழியின்கண் உள்ள
குற்றெழுத்து மொழிசிதைத்து நேரசையெனக் கொள்ளப்
படாது என்று.

மொழி சிதைத்தலாவது, குறிலிணையாகவும் குறினெடி-
லாகவும் ஒற்றுமைப்பட்டு இயைந்த குற்றெழுத்தினை மொழி
முதற்கண் தனிக்குறிலாகப் பிரித்து அசைத்தல். 'முதலசை' என்றது

1. தனிக்குறில் விட்டிசைக்குமிடம் ஏவல், குறிப்பு, தற்கூட்டு என மூன்று என்றார்
யாப்பருங்கலவிருத்தியாசிரியர். அம்மூன்றுடன் கூட்டும் வினாவும் ஆகிய
இரண்டையுஞ் சேர்த்து ஐந்து எனக் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர். 'ஏவல் குறிப்பே
தற்கூட்டு' என்புழி ஏகாரம் மிகுத்துக் கூறிய அதனால், சுட்டின்கண்ணும்
வினாவின்கண்ணும் ஒருசார் தனிக்குறில் மொழிமுதற்கண் வந்து நேரசையாம்.
என்னை?

“ஏவல் குறிப்பே தற்கூட்டல்வழி
யாவையும் தனிக்குறில் முதலசை யாகா
சுட்டினும் வினாவினும் உயிர்வரு காலை
ஒட்ட வருஉம் ஒருசாரும் உளவே

என்றார் மயேச்சுரர் (யா. வி.). எனவரும் யாப்பருங்கல விருத்தியாசிரியர் கூற்று இங்கு
ஒப்புநோக்கத் தகுவதாகும்.

இயலசையிரண்டனுள் முதலில் வைத்து எண்ணப்படும் நேரசையினை. மொழி சிதைத்துத் தனிக்குறில் நேரசையாகாது. எனவே, அதுபின்னுள்ள குறிலோடும் நெடிலோடும் இணைந்து குறிலிணையாகவும் குறினெடிலாகவும் நிரையசையாம் எனவும் மொழி சிதையாதவழி நேரசையாம் எனவும் கொள்க. ஈண்டு மொழியென்றது இரண்டிறந்திசைக்குந் தொடர்மொழியினை.

7. ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய லிகரம்.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். இதுவுமது.

(இ-ள்.) குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்து இயல்பிற்று என்றவாறு.¹

அடியினதிடைக்கண் ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்கண் நேரசை என்று எனவே அலகுபெறாதென்றவாறாம்.

“பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்
ஓதிய இவற்றை உணராது மயங்கி
இயற்படு பொருளாற் கண்டது மறந்து
முயற்கோ டுண்டெனக் கண்டது தெளிதல்.”

இதன்கட் குற்றியலிகரம் அலகு பெறாதவாறு காண்க.² (7)

பேராசிரியம் :

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்து ஐயம் அறுத்தது.

(இ - ள்) மேற்கூறிய எழுத்திலக்கண வகையானும் ஈண்டோதும் அசைக்குறுப்பா மாற்றானும் எல்லாங் குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்தியற்றேயாம் (எ-று).

1. குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்து இயற்று எனமுடியும். ஒற்றெழுத்தின் இயல்பாவது அசையாக்குங்கால் எழுத்தென எண்ணப்பெற்று அலகுபெறாமை.

2. 'பேதைமை யென்ப தியாதென வினவின்' எனவரும் ஆசிரிய அடியில் 'தியாதென' எனத் தகரவொற்றின் மேல்நின்ற குற்றியலிகரம் ஒற்றுப்போன்று அலகுபெறாமையால் 'தியாதென' என்னுஞ்சீர் நேர்நிரை (கூவிள) என்னும் வாய்பாட்டோசையினதாய் நின்றமை செவி கருவியாகக் கூறிக்காண்க.

தேற்றேகார மடுத்துக் கூறியவாறு.¹ எனவே எழுத்
தோத்தினுள்,

‘மெய்யீ ரெல்லாம் புள்ளியொடு நிலையல்’

(தொல்-எழுத்-புண-2)

எனக் கூறிக்,

‘குற்றிய லுகரமு மற்றென மொழிப’

(தொல்-எழுத்-புண-3)

எனக் குற்றுகரத்திற்குப் புள்ளிபெறுதலுங் கூறினான்; அது போலக் குற்றிகரமும் புள்ளிபெற்று நின்றல் உடைத்தெனவும் ஈண்டுக் குற்றுகரம் நேர்பும் நிரைபுமாகியவாறு போலத் தானும் ஓர் அசையாகுங் கொல்லென்று ஐயுறுவது வேண்டா, ஒற்றுநின்றாங்கு நின்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்து வருதலும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணப்படாமையு முடைத்து என்றவாறுமாயிற்று². எனவே, ஒற்றெழுத்தியற்றதாயினுங் குற்றுகரம் இகரக்குறுக்கம் போலாது செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசை வேறுபாடு தோன்ற நிற்குமென்றவாறாயிற்று.³ மற்று எண்ணப்படாதென்றது ஈண்டுக் கூறல்வேண்டுமே?

‘உயிரி லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ’

(தொல்-செய்.44)

என்புழிப் பெறுதுமாலெனின், அது குற்றுகரத்திற்கே கூறிய தென்பது ஆண்டுச் சொல்லுதும்.

1. சார்பெழுத்தினுள் ஒன்றாகிய குற்றியலிகரம் முற்கறித்த எழுத்திலக்கண வகையாலும் இவ்வியலிற் கூறப்படும் அசைக்குறுப்பாம் நெறியினாலும் ஒற்றெழுத்தின் தன்மையதே எனத் தெளிவுபடுத்தும் முறையில் ‘குற்றிய லிகரம் ஒற்றெழுத் தியற்றே’ எனத் தேற்றேகாரமடுத்துக்கூறினார். மடுத்துக் கூறுதல் (-) இயைத்துச் சொல்லுதல்.

2. குற்றிகரம் ஒற்றெழுத்தின் இயல்பினதே என்றதனால் குற்றியலிகரம் ஒற்றுப்போலப் புள்ளி பெறுதலும், ஒற்று நின்றாற்போல நின்று இயலசையுரியசைகளைச் சார்ந்து வருதலும் ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணப்படாமையும் உடைத்து என்பதாம்.

3. குற்றியலிகரம் எல்லாவகையானும் ஒற்றெழுத்தின் தன்மையது. எனவே, அதனுடன் வைத்து எண்ணப்படும் குற்றியலுகரம் ஒற்றெழுத்தின் இயல்பினதாயினும் செய்யுட்கு உபகாரப்பட்டதோர் அசைவேறுபாடு தோன்ற அசைக்கு உறுப்பாயும் நிற்கும் என்பது பெறப்படும்.

உதாரணம்:

“மியாயிக மோமதி யிருஞ்சின் னென்னும்”

(தொல்.சொல்.இடைச்-26)

எனவும்,

“அருளல்ல தியாதெனிற் கொல்லாமை” (குறள்.254)

எனவும் இவை இயலசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகிக் குற்றிகரம் வந்தவாறு. நாகியாது வரகியாது எனக் குற்றிகரம் உரியசை சார்ந்து ஒற்றியற்றாகி வந்தவாறு. அது நிரையும் நிரைபுஞ் சார்ந்து ஒற்றியற்றாமாறு இல்லைபோலும் ‘மியாயிக’ என்பது மாதிரி; “அருளல்லதியாது” என்பதும் ‘நாகியாது’ என்பதும் போரேறாம்; ‘வரகியாது’ என்பது கடியாறாம். பிறவும் அன்ன) இவற்றையெல்லாம் ‘ஒற்றெழுத்தியற்றே’ யென்பதனாற் புள்ளியிட்டெழுதுக.¹ இது சொல்லிய காரணங், குற்றுகரம் அரைமாத்திரைத்தாகியும் ஒற்றியற்றாகாது நேர்பும் நிரைபும் ஆகியவாறுபோல அதற்கு இனமாகிய குற்றிகரமும் அரைமாத்திரைத்தாகி வேறோரசையாகுங் கொல்லென்று ஐயுறாமற் காத்தவாறு. மற்று ஆய்த்திணையும் ஒற்றியற்றென்னாமோ வெனின், அஃது எழுத்தோத்தினுள்,

‘எழுத்தோ ரன்ன’

(தொல்-எழுத்.நூல்-2)

என்பதனாற் பெற்றாமென்பது. மற்று,

“முந்தியாய் பெய்த வளைகழலும்”

(யா.வி.ப.43)

எனவும்,

“நினக்கியான் சொல்லிய தின்ன தின்று”

எனவும் இவை ஒற்றியற்றாகாது எழுத்தியற்றாயினவென்று காட்டுவாருமுளர். முந்தியாய் என்பது இகரவீறுமாமாகலின் அது காட்டல் நிரம்பாது. அல்லது உம் அவை சான்றோர் செய்யுளல்லவென மறுக்க. இனி, ஒற்றும் எழுத்துமென உம்மையோடெண்ணலுமாகாது; இவ்வோத்தினுள்,

1. குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் ஆகிய இவற்றையெல்லாம் தொல்காப்பியனார் விதித்தவண்ணம் புள்ளியிட்டு எழுதுதல்வேண்டும் எனப் பேராசிரியர் பணித்தவாறு காண்க.

‘உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ’ (தொல்.செய்.44)

என ஒற்றினையும் எழுத்தென்றானாகலின்.¹

நச்சினார்க்கினியம்:

இது குற்றியலிகரம் அலகுபெற்றும் அலகுபெறாதும் வரும் என்கிறது.

(இ-ள்.) குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று எழுத்தியற்று எ-து, குற்றியலிகரமாவது ஒற்றியல்பினையுடைத்து; அதுவேயன்றி, எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து. எ-று.

என்றது அலகுபெறாதவழி ஒற்றாம்; அலகுபெற்றவழி யெழுத்தாம் என்றவாறு. உ-ம்: --

“குழலினி தியாழினி தென்ப” (திருக்குறள் 66)

என ஆசிரியத்தளையாயும்

“அருளல்ல தியாதெனின்” (திருக்குறள் 256)

எனக் கலித்தளையாயும் வருதலிற் குற்றியலிகரம் அலகுபெறாது ஒற்றியற்றாயிற்று.

“நினக்கி யாரே மாகுது மென்று
வனப்பு நினக்கியா னுரைப்பக் கேண்மதி”

என இக்குற்றியலிகரங்கள் அலகுபெறுதலின் எழுத்தியற்றாயிற்று. இங்ஙனம் சான்றோர் செய்யுள் வருதல் பெருவரவிற்று.²

1. ‘ஒற்றெழுத்து’ என்பதனை உம்மைத் தொகையாகக்கொண்டு குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று, எழுத்தியற்று, எனப் பிரித்தக்கூட்டிக் “குற்றியலிகரமாவது ஒற்றியல்பினையுடைத்து; அதுவேயன்றி எழுத்தியல்பினையும் உடைத்து” எனப்பொருள் கூறுவாரைமறுக்கும் முறையில் அமைந்தது, இவ்வரைத்தொடராகும். தமிழ் நெடுங்கணக்கிலுள்ள உயிரும் மெய்யும் ஆகிய முப்பதும் ‘எழுத்தெனப்படுபு’ எனத் தொல்காப்பியனார் தெளிவாகக் குறிப்பிடுதலால், அவ்வெழுத்துக்களுள் உயிரினை மட்டும் எழுத்து என்ற பெயராலும் மெய்யினை ‘ஒற்று’ என்ற பெயராலும் வேறுபடக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது எனவும், உயிர்த்திறமியக்கம் இல்லாத ஒற்று முதலியவற்றை ‘உயிரில்லெழுத்தும்’ என எழுத்து என்ற பெயரால் ஆசிரியர் சுட்டிக்கூறலால் எழுத்து என்பது உயிர்கட்கு மட்டுமன்றி உயிரல்லாத ஒற்றுக்களையும் குறித்து வழங்கும் பொதுப் பெயரெனவும் அறிவுறுத்தும் முறையில் அமைந்தது இவ்வரைப்பகுதியாகும்.

2. குற்றியலிகரம் ஒற்றின் தன்மையதாய் அலகு பெறாமலே வரும் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். இக்கருத்தினால், ‘முந்தியாய் பெய்தவளை கழலும்’ என்றாங்குக்

ஒற்றினையும் எழுத்தென்று ஒரோரிடத்துக் கூறினாரேனும், ஈண்டு ஒற்று எழுத்து எனக்கூறலின் ஒற்றல்லா வெழுத்தை யுணர்த்திற்று.¹

ஆய்வுரை:

இஃது அசைகொள்ளுந்திறத்தில் முற்கூறப்படாத குற்றியலிகரத்தின் நிலை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) குற்றியலிகரம் ஒற்றெழுத்தின் இயல்பினது என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

எனவே, சார்பெழுத்துள் ஒன்றாகிய குற்றியலிகரம் ஒற்று நின்றாங்கு நின்று இயலசை உரியசைகளைச் சார்ந்துவருதலும், ஒற்றுப்போல எழுத்தெண்ணப்படாமையும் ஆகிய இருநிலைமையும் ஒருங்குடையது என்பது பெறப்படும். குற்றியலிகரம்,

“குழலினி தியாழின தென்ப” (திருக்குறள் 66)

என ஒற்றின் தன்மையதாய் நின்று அலகு பெறாமையும்,

“மற்றியா னென்னுளேன் கொல்லோ” (திருக். 1206)

என உயிரெழுத்தின் இயல்பினதாய் நின்று அலகு பெறுதலும் என இருநிலைமையுமுடையதாய் இலக்கியங்களிற் பயின்று வருதலைக் கண்ட நச்சினார்க்கினியர் “குற்றியலிகரம் ஒற்றியல் பிற்றாயும் ஒற்றல்லா உயிரெழுத்தியல்பிற்றாயும் வரும்” என இச்சூத்திரத்திற்குப்

குற்றியலிகரம் அலகு பெற்றுவரும் பாடல்களைச் சான்றோர் செய்யுள் அல்ல எனப் பேராசிரியர் மறுத்துள்ளமை காணலாம். குற்றியலிகரம் எழுத்தின் தன்மையதாய் அலகு பெறுதல் உண்டென்பது சங்க விலக்கியம், திருக்குறள், திருச்சிற்றம்பலக்கோவை முதலிய சான்றோர் செய்யுட்களிற் பெரு வரவிற்றாய்க் காணப்படுகின்றது. எனவே குற்றியலிகரம் ஒற்றாந்தன்மையினையும் எழுத்தாய் அலகிடப்பெறுந் தன்மையினையும் ஒருங்கு உடையது என்பதனைப் புலப்படுத்தும் முறையில் ‘ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றியலிகரம்’ எனவரும் நூற்பா வினைக் ‘குற்றியலிகரம் ஒற்றியற்று, எழுத்தியற்று’ என இருதொடராகப் பகுத்துரைத்தார் நச்சினார்க்கினியர். “குற்றியலிகரம் அலகு பெறாதவழி ஒற்றின் தன்மையது; அலகு பெறும்வழி எழுத்தின் தன்மையது” என்பது இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் கண்ட புதுப் பொருளாகும்.

1. ஒற்றினையும் ‘எழுத்து’ என ஆசிரியர் கூறினாராயினும் செய்யுளில் அலகிடப் பெறாமையும் அலகிடப்பெறுதலும் ஆகிய தன்மை பற்றி முறையே ‘ஒற்று’ எனவும் ‘எழுத்து’ எனவும் பகுத்துக் கூறினமையால் இச்சூத்திரத்து ‘எழுத்து’ என்றது, ஒற்றல்லாத எழுத்தினை என்பது நச்சினார்க்கினியர் தரும் உரைவிளக்கமாகும்.

புதியதோர் உரைவிளக்கம் கூறியுள்ளமை, இலக்கியங்கண்டதற்
கிலக்கணம் வகுக்கும் அவரது நுண்மானுழை புலத்தினை இனிது
புலப்படுத்துவதாகும்.

8. முற்றிய லுகரமும் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ நிற்றல் இன்றே ஈற்றடி மருங்கினும்.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். முற்றியலுகரத்திற் குரிய வேறுபாடு ணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முற்றிய லுகரமு மொழிசிதைத்து நேர்ப்பை நிரை
பசை யென்றுரைக்கப்படாது; அஃது ஈற்றடி மருங்கிற்றையசையாகி
நிற்றலும் இன்றென்றவாறு.

எனவே, அடியின திடைக்கண் ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்
கண் நேர்ப்பை நிரைபசையெனக் காட்டப்படாது. அது ஈற்றடி
மருங்கிற்றையசையாகி நில்லா வென்பதூஉம், ஒற்றுமைப்படாத
சொல்லின்கண் தனியசையாமென்பதூஉம், ஈற்றடிக்கண் எவ்
வழியானுந் தனியசை யாகாதென்பதூஉம் உணர்த்தியவாறாம்.¹

“அங்கண் மதியம் அரவுவாய்ப் பட்டென”

(அகத்திணை.பக். 20)

1. மொழிமுதற் குற்றியலுகரமேயன்றி மொழிமுதற்கண் வந்த முற்றியலுகரமும்
அடியினது நடுவே ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்கண் பிரிந்து நேர்ப்பை நிரைபசையாகக்
கொள்ளப்படாது என்பதாம், அது ஈற்றடி மருங்கின் தனியசையாக நிற்றல் இல்லை என்றவாறு.
எனவே, அவ்வுகரம் ஈற்றின்கண் நேர்ப்பை நிரைபசைகட்கு உறுப்பாய் வருவதல்லது
தனியசையாகாதென்பதும் உணர்த்தியவாறாம். இச் சூத்திரத்தில் முதலடி ஒரு தொடராகவும்
ஈற்றடி ஒரு தொடராகவும் நின்று, முற்றியலுகரத்தின் இருவகையியல்பினை உணர்த்தின.
நுந்தையென்னும் மொழிமுதற் குற்றியலுகரமேயன்றி முத்தரைபர் என்றாற்போன்று வருமொழி
முதலிலுள்ள முற்றியலுகரமும் மொழிசிதைத்து நிலைமொழியீற்றசையோடு கூடி நேர்ப்பை
நிரைபசையாகக் கொள்ளப்படா என்பார், ‘முற்றிய லுகரமு மொழிசிதைத்துக் கொளா’ என்றார்.
எனவே, அடியின திடைக்கண் ஒற்றுமைப்பட்ட சொல்லின்கண் பிரிந்து நேர்ப்பை நிரைபசை
யெனக் காட்டப்படாது என்பதாம். முற்றியலுகரம் ஈற்றடிக்கண் எவ்வகையானும்
தனியசையாகாதென்பார், ‘நிற்றலின்றேயீற்றடி மருங்கினும்’ என்றார். எனவே, ஈற்றடி
யிறுதியினும் இடையடியிறுதியினும் முற்றியலுகரம் தனியசையாகி நில்லாதென்பதும்
ஒற்றுமைப்படாத சொல்லின்கண் தனியசையாமென்பதும் பெறப்படும் என்பது இளம்பூரணர்
கருத்தாகும்.

என்றவழி அரவென்பது மொழிசிதையாமையின் நிரைபசையாயிற்று.

“பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்” (நூலடி.200)

என்றவழிப் பெரு முன்னர்க் குறித்துச் சீராக்க வேண்டுமாயின் ஈண்டு மொழிசிதைத்தலின் நிரைபசையாகாதாயிற்று.

“இனமலர்க் கோதாய் இலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன்
புணைமலர்த் தாரகலம் புல்லு” (யாப்.வி. பக். 209)

“மஞ்சுமுழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலும்
அஞ்சொன் மடவாட் கருளு” (யாப். வி. பக். 219)

என்பதனாற்கொள்ளற்க¹ இவை புல்லு அருளு என வருமாலெனின்: “நிற்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்” என்பதனான் ஈற்றடியிறுதியினு மிடையடியிறுதியினு முற்றியலுகரம் நில்லா தெனவும் பொருளாம்; இதனானே அவ்வாறு வருதலுங்கொள்க. முற்றியலுகரமு மென்றவுமமை இறந்தது தழீஇய எச்சவுமமை.

பேராசிரியம் :

இதுவும், ஐயம் அறுத்தது; இருவகையுகரமொடு நேரும் நிரையும் இயையின் அவை நேர்பும் நிரைபுமாமென்றான், அவற்றுண் முற்றுக்கரம் ஈறாகி நிற்குஞ் சொல் உலகத்து அரியவாயின வாதலின் புணர்ச்சிக்கண் வந்த உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிரைபுமாவனவெனவும், புணர்ச்சிக்கண்ணும் நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரமும், நிலைமொழி யீறுகெட்டு நின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவன

1. இவ்வரைத்தொடரின் முதற்கண் “என்பதனாற் கொள் (ளற்க)” என்ற தொடர் ஏடுமுதுவோராற்பிழைபட்டதெனத்தொடிகிறது. ஆதலின் இதனை நீக்கிப் படித்தல் பொருந்தும். “இவை புல்லு அருளு எனவருமா லெனின்? எனவும், ‘நிற்றலின்றே யீற்றடிமருங்கின்’ என்பதனான் ஈற்றடியிறுதியினும் இடையடியிறுதியினும் முற்றியலுகரம் (தனியசையாகி) நில்லாதெனவும் பொருளாம்; இதனானே அவ்வாறு வருதலுங்கொள்க” எனவும் இவ்வரைத் தொடர் வினாவும் விடையுமாக அமைந்திருத்தல்வேண்டும். இந்நூட்பம் “முற்றியலுகர மீறாயிற்று வெண்பாவிற்கு, ‘மஞ்சுமுழ் சோலை மலைநாட மூத்தாலும், அஞ்சொன்மடவார்க் கருளு’ ‘இனமலர்க் கோதாய் இலங்குநீர்ச் சேர்ப்பன், புணைமலர்த் தாரகலம் புல்லு’ என்பவற்றை உதாரணமாகக் காட்டி, அவை பிறப்பு காசு என்னும் வாய்பாடாகக் கொள்ளப்படும்; இவ்வதாரணம் “செய்யுளியலுடையார் காட்டியன” எனவரும் யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையார் புலனாம்.

வெனவும், வருமொழித் தொழிலாகிய ஒற்றுநிலை மொழியாகிய நேர்பு நிரைபிற்கு உறுப்பாவன கண்டு வருமொழியுகரம் ஈண்டும் அதுபோல அவற்றிற்குறுப்பாங்கொல் லென்று ஐயுற்றானை ஐயுற்றகவெனவுங் கூறினமையின்.

(இ-ள்.) முற்றியலுகரம் மொழி சிதைத்துக்கொளாஅ — இருவகையுகரமு மியைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச்சிதைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக் கொடுக்கப்படா; நின்றலின்றே யீற்றடி மருங்கினும்—அங்ஙனம் வாங்கிக் கொடுக்கப்படாவாயின், **நேரசை நிரையசைப் பின்னர் முற்றுகரம் ஈறாகி வருஞ்சொல்லும் உலகத்தரியவாயின் முற்றுகரத்தால் நேர்பும் நிரையும் ஆமாறென்னை யென்றார்க்கு அடியிறுதிக்கணல்லது முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடைநில்லாதன வாயின கண்டாயென்ப துணர்த்தியவாறு.**

‘இன்று’ என ஒருமை கூறினமையின் எடுத்தோதிய முற்றுகரமே கொண்டு **இலேசினாற்** றழீஇய குற்றுகரங் கொள்ளற்க. மற்றிதனை இலேசினாற் கொண்டதென்னையெனின், நுந்தையென்னும் ஒருமொழிக்கணன்றி வாராமையின் அதன் சிறுவரவு நோக்கி உம்மையாற் கொண்டானென்பது.¹ முற்றுகரம் மொழிசிதைத்துக் கொளாவெனவே ஒற்றுர்ந்துவரினுந் தனித்து வரினும் உடன் விலக்குண்ணு மென்பது.

“நாணுடை யரிவை”

(அகம்.34)

என்றவழி,

1. ‘முற்றிய லுகரமும் மொழிசிதைத்துக் கொளாஅ’ எனவரும் குத்திரத்திற்கு உரைவரையு மிடத்து ‘முற்றியலுகரமும்’ என்ற உம்மையால் ‘மொழிமுதற்’ குற்றுகரமாகிய ‘நுந்தை’யென்பதனையும் தழுவிக்கொண்டு “இருவகையுகரமும் இயைந்தவை வருங்கால் வருமொழியைச் சிதைத்துப்பிரித்து அவற்றினின்று வாங்கிக்கொடுக்கப்படா” எனவும், ‘நின்றலின்றே ஈற்றடிமருங்கினும்’ எனவரும் இரண்டாமடிக்கு, , ‘அடியிறுதிக்கணல்லது முற்றுகரம் புணர்ச்சிவகையான் இடை நில்லாதனவாயின்’ எனவும் பொருள்வரைந்து (இரண்டாமடியில்) “இன்று” என ஒருமை கூறினமையின் எடுத்தோதிய முற்றுகரமே கொண்டு குற்றுகரங் கொள்ளற்க எனவும், மொழிமுதற் குற்றுகரம் ‘நுந்தை’ யென்னும் ஒரு மொழிக் கணன்றிவாராமையின் அதன் சிறுவரவுநோக்கி உம்மையாற்கொண்டான் ஆசிரியன் எனவும் விளக்கம் கூறினார். ‘ஈற்றடி மருங்கின்’ என்பதற்கு ‘அடியிறுதிக்கண்’ எனப்பொருள் வரைந்தார் பேராசிரியர். ‘ஈற்றடி மருங்கினும்’ என்ற உம்மையால் அடியீற்றில் மட்டுமன்றி மொழியீற்றிலும் இடையினும் முற்றுகரம் உரியசையாக வரும் என்பது, இக்குத்திரவுரையின் இறுதியிற் பேராசிரியர் காட்டும் உதாரணங்களால் நன்கு புலனாம்.

“நாண்”

என்னும் நேரசைப் பின்னர்,

“உடையரிவை”

யெனத் தனித்துவந்த உகரம் நேர்ப்சையாகாது.

“வார்முரசு”

என்றவழி வார்என்னும் நேரசைப்பின்னர் முரசென மகரம் ஊர்ந்து வந்த உகரமும் நேர்ப்சையாகாது.

“வற்றுறுசெய்தி”

எனவும்,

“பரன்முரம்பு”

எனவும், வந்தவழி வற்றெனவும் பரலெனவும் நின்ற நேரசை நிரையசைப் பின்னர் உறுசெய்தி யெனவும் முரம்பெனவும் வந்த உகரங்களும் நேர்ப்சையாகா,

“சின்னுந்தை” “இராநுந்தை”

எனக் குற்றுகரம் வந்தவழியும் நேர்ப்சை நிரைப்சையாகா வென்ற வாறு,¹

“நாணுத் தளையாக வைகி”

(அகம். 29)

1. இருவகையுக்கரமும் இயைந்து நேர்ப்சை நிரைப்சையாங்கால் 'முற்றுக்கரம் வருமொழியைச் சிதைத்துப்பிரித்து அவற்றினின்றும் வாங்கி நிலைமொழி யெழுத்துடன் கூட்டி நேர்ப்சை நிரைப்சை கொள்ளப்படா' என ஆசிரியர் தெளிவுபடக் கூறியதனால் வருமொழி முதலிலுள்ள, உகரம் நிலைமொழியொற்றினை யூர்ந்து, 'நாணுடையரிவை' என வருமிடத்து நாண் என்னும் நேரசைப் பின்னர் வருமொழிமுதலில் ஒற்றாராது தனித்து வந்த உடை என்பதன் உகரம் நிலைமொழியீற்றின் மெய்யிணையூர்ந்து நாணு நேர்பு எனக்கொள்ளப்படா தென்பதும், 'வார்முரசு' எனவரும் இருமொழித்தொடரில் வருமொழிமுதற்கண் மகர வொற்றிணையூர்ந்து வந்த 'மு' என்னும் முற்றுகரத்தைப் பிரித்து வாங்கி நிலைமொழிச் சொல்லாகிய 'வார்' என்பதுடன் கூட்டி 'வார்மு' என 'நேர்பு' அசையாகக் கொள்ளப் படாதென்பதும், இவ்வாறே மொழி முதற்குற்றுகரமாகிய நுந்தையென்பது சின்னுந்தை, இராநுந்தை என இருமொழித் தொடராக வந்த நிலையில் வருமொழிமுதற்கண் உள்ள 'நு' என்பதனை நிலைமொழியிலுள்ள நேரசை நிரையசைகளுடன் கூட்டி 'சின்னுந்' எனவும் 'இராநுந்' எனவும் கூட்டி 'நேர்பு' 'நிரைபு' கொள்ளப்படாதென்பதும் எடுத்துக்காட்டுடன் விளக்கப் பெற்றன.

என்றவழி ணகாரவீறு புணர்ச்சிவகையாற் பெற்ற உகரம் நிலைமொழித் தொழிலாகலான் அது நாகு என்னுங் குற்றுகரம்போல் ஒற்றுமைப்பட்டு நேர்ப்சையாயிற்று.

“விழவுத் தலைக்கொண்ட” (அகம்.17)

என்றக்காலும் அவ்வாறே ஆகாரவீறும் உகரம்பெற்று நிரைபசையாயிற்று.

“மின்னு மினிர்ந்தன்ன கனங்குழை” (அகம்.158)

எனவும்,

“முழவு முகம் புலரா” (அகம்.206)நற்றிணை,200)

எனவும் வருவனவும் அவை.

“நாணுத்தலை”

என்றாற்போல வரும் ஒற்றுப்பேறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

“நீர்க்கு” “நிழற்கு”

என்ற உருபும் நிலைமொழித் தொழிலாதலான் அவையும் நேர்ப்சை நிரைபசையாமென்பது இதனாற் பெற்றாம்.¹

“நிற்றலின்று”

என ஒருமைகூறி முற்றுகரமே கொண்டமையிற் குற்றுகரமாயின் இடையும் இறுதியும் நின்று நேர்பும் நிரைபுமாம் என்றவாறாம். அவை,

1. நான், மின் என்றாங்கு வரும் மெய்யீறுகள் முறையே நாணு, மின்னு என நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரம் பெற்று நின்றவழியும், விழா, முழா என்றாங்கு வரும் ஆகாரவீறு, விழவு, முழவு என ஆகாரம் குறுகி உகரம் பெற்ற வழியும் நீர், நிழல் என்றாங்குவரும் பெயர்கள் முறையே ‘நீர்க்கு’ ‘நிழற்கு’ என நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரவீற்று உருபு பெற்ற வழியும் வரும் முற்று கரமே நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசைகட்கு உறுப்பாம் என்பது, இங்கு உரையில் எடுத்துக்காட்டப்பெற்ற உதாரணங்களால் இனிது புலனாதல் காணலாம். ‘நாணுத்தலையாக’, ‘விழவுத்தலைக்கொண்ட’ என முற்றுகரமும், ஆட்டுத்தாள், களிற்றுத்தாள் எனக்குற்றுகரமும் வருமொழி ஒற்றோடு தோன்றி நேர்ப்சை நிரைபசையாதல் ‘குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் ஒற்றோடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே’ என அடுத்துவரும் நூற்பாவினால் உணர்த்தப் பெறுதலின் அதன் உரையில் விளக்கப்பெறும் என்பார் ‘நாணுத்தலை’ என்றாற் போல வரும் ஒற்றுப்பேறு முன்னர்ச் சொல்லுதும் என்றார்.

“ஆட்டுத்தாள்” “சேற்றுக்கால்”

எனவும்,

“எய்போற் கிடந்தானென் னேறு” (பு.வெ.வாகை.22)

எனவும், இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நேர்பசையாயிற்று.

“களிற்றுத்தாள்”

எனவும்,

“வேலான் முகத்த களிறு” (திருக்குறள்.500)

எனவும், இடையும் இறுதியுங் குற்றுகரம் நிரைபசையாயினவாறு.

மருங்கினுமென்ற உம்மையான் அடியீற்றேயன்றி மொழி யீற்றும் அவற்றிறுதி கெடநின்ற மொழிக்கண் இடைநின்ற உகரம் இறுதியாகி உரியசையாகுவனவும் உளவென்பது கொள்க.

அவை,

“மேவுசீர்”

எனவுங்

“கோலுகடல்”

எனவும்,

“உலவுகடல்”

எனவும்,

“விரவுகொடி”

எனவுங்,

“கலனளவு நலனளவு”

எனவுஞ்,

“சுரும்புலவு நறுந்தொடையலள்”

எனவும் வரும்.

இவை ஈற்றுநின்ற மகரங்கெட்டு உகரவீறாயின. இவற்றுள் நிரைபசை யுகரங்களை ஆகாரவீற்றுப்புணர்ச்சி யுகரமென்னா

மோவெனின், என்னாமென்றே; வருமொழியொற்று மிகாமையி
னென்பது.

“உலவுக்கடல்” “விரவுத்தளை”

யெனின், அவ்வாறே யமையுமென்பது. மருங்கென்றதனான்
ஈற்றடிக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணே முற்றுகரம் விலக்குண்ட
தெனக்கொள்க. என்றார்க்குப்,

“புனைமலர்த் தாரகலம் புல்லு” (யா. வி. ப. 58)

எனவுங்,

“கண்ணாரக் காணக் கதவு” (முத்தொள்ளாயிரம். 42)

எனவும் வருமாலெனின் அவை மருஉ வழக்கென்க. 9

நச்சினார்க்கினியம் :

இது குற்றியலுகரத்திற் கினமாகிய முற்றுகரத்திற்கு இலக்கணங்
கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முற்றியகொளாஅ எ-து முற்றியலுகரமும்
வருமொழியைச் சிதைத்துப் பிரித்து அவற்றினின்றும் வாங்கிக்
கொடுக்கப்படா: எனவே நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரமும்¹
நிலைமொழியீறு கெடநின்ற உகரமுமே² கொள்க எ-று. நின்ற.....
மருங்கினும் எ-து அது தான் இடையினன்றி ஈற்றடி யிடத்திலும்
இயலசையாய் நின்றலின்று; எனவே உரியசையாயே நிற்கும். எ-று.

‘நாணுடை யரிவை’ (அகம்-34) என்புழி வருமொழியின்
உகரம் வந்தேறியது முற்றுகரமாகாதென்றுணர்க. இனி ‘நாணுத்தளை
யாக வைகி’ ‘இரவுத்துயின் மடிந்த தானை’ (அகம்-24) ‘சுறவுக்
கொடி’ (சிந்-முத்-493) ‘விழவுத்தலைக் கொண்ட’ (அகம்-17)
‘மின்னுநிமிர்ந்தன்ன’ (நற்றிணை-51) இவை நிலைமொழித்
தொழிலாகிய உகரம் பெற்றன. நீர்க்கு, நிழற்கு எனநின்ற
நான்கனுருபு நிலைமொழித் தொழிலுகரமாம். உலவுகடல்,

1. நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரம் என்றது, மின், நாண் என்னும் மெய்யீறுகள்
முறையே மின்னு நாணு என நிலைமொழித் தொழிலாகிய சாரியை பெற்று நின்ற முற்றுகரத்தை.

2. நிலைமொழியீறு கெடநின்ற உகரம் என்றது, சுறா, நிலா என வரும் ஆகாரவீறு
ஒருமாத்திரை கெட சுறவு, நிலவு என்றாற் போன்று நின்ற முற்றுகரத்தை.

விரவுகொடி எனின் அதுவாம். 'சுரும்புலவு நறுந்தொடையலள், கலனளவு நலனளவு' இவை நிலைமொழியீற்று மகரங்கெட நின்ற உகரம் முற்றுகரமாயின. இனி 'இனத்துள்ளதாகு மறிவு' (திருக்குறள்-494) 'இன்னா தினியார்ப் பிரிவு' (திருக்குறள்-1158) 'சுருமமே கல்லார்கட் டர்வு' 'பேரறிவாளர் துணிவு' 'பாடறியாதானையிரவு' 'போற்றாதார் முன்னர்ச்செலவு' (நான்மணி-10) 'புன்கணுடைத்தாற் புணர்வு' (திருக்குறள்-1152) 'புனைமலர்த்தாரகலம் புல்லு' 'அஞ்சொன் மடவார்க்கருளு' 'கோலு' இவை யடியிறுதிக்கண் உரியசையாய் நின்றவாறு காண்க.

'நிற்றலின்றே' என்றதற்கு ஈற்றடிக்கண் நிற்றலில்லையென்று கூறின் அவை முடியாவாம். இவை அசைக்கும் ஓசைக்கும் உறுப்பாம். உகரமும் என்ற உம்மையாற் குற்றுகரமும் 'சேற்றுக் கானீலம்' எனப் பிரித்துக் கொடாமனின்றவாறும்¹ எப்போற் கிடந்தானென்னேறு' (வெண்-வாகை-22) என இறுதிக்கண் உரியசையாய் நின்றவாறுங் காண்க. நாகுண்டு என்பது குற்று கரமாகாது.²

ஆய்வுரை :

இது முற்றியலுகரத்திற்குரிய வேறுபாடுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) முற்றியலுகரமும் மொழி சிதைத்து நேர்ப்பசை நிரைபசையென்று உரைக்கப்படாது; அஃது ஈற்றடிமருங்கில் தனியசையாகி நிற்றலும் இல்லை எ-று.

“அங்கண் மதியம் அரவுவாய்ப் பட்டென்”

என்றவழி 'அரவு' என்பது மொழி சிதையாமையின் நிரைபு அசையாயிற்று.

“பெருமுத் தரையர் பெரிதுவந் தீயும்”

என்றவழிப் 'பெரு-முத்தரையர்' என்பதனைப் 'பெருமத் தரையர்' எனப்பிரித்துச் சீராக்கின் மொழி சிதைதலின் நிரைபசையாகாதாயிற்று என்பது இளம்பூரணர் தரும் விளக்கமாகும்.

1. 'கொடாமனின்றவாறும்' என்றே முதற்பதிப்பிற் காணப்படுகிறது.

2. இத்தொடர் இச்சூத்திரவுரைப்பகுதியோடு தொடர்பின்றிக் காணப்படுகின்றது.

இருவகையுக்கரமொடு நேரும் நிரையும் இயையின் அவை நேர்பும் நிரையும் ஆம் என்றார் ஆசிரியர். அவற்றுள் முற்றுகரம் ஈறாகிநிற்குஞ்சொல் உலகத்து அரியவாயின ஆதலின் புணர்ச்சி வகையால் ஈற்றின்கண் தோன்றிய உகரமே ஈண்டு நேர்பும் நிரையும் ஆவன எனவும், அப்புணர்ச்சிக்கண்ணும் 'நாணு' என்றாங்கு வரும் நிலைமொழித் தொழிலாகிய உகரமும், 'விழவு' என்றாங்குவரும் நிலைமொழி யீறுகெட்டுநின்ற உகரமுமே கொள்ளப்படுவன எனவும், வருமொழித் தொழிலாகிய ஒற்று, 'நாணுத் தளையாக' விழவுத்தலைக் கொண்ட' என்றாங்கு நேர்பு நிரைபுகட்கு உறுப்பாதல் போன்று 'நாண் உடை அரிவை நாணுடையரிவை' என்றாங்குவரும் வருமொழி முதலுகரம் இவ்வரியசைகட்கு உறுப்பாகுமோ? என ஐயுற்றார்க்கு வருமொழி முதலுகரம் அங்ஙனம் உறுப்பாகாதெனவும், 'நீர்க்கு' 'நிழற்கு' எனவரும் வேற்றுமையுருபு நிலைமொழித் தொழிலாதலால் அவ்வுறுப்பு நேர்பசை நிரைபசைகட்கு உறுப்பாமென்பது இதனாற் பெறப்படும் எனவும், குற்றுகரமாயின் 'ஆட்டுத்தாள்' 'சேற்றுக்கால்' 'எய்போற் கிடந்தானென் னேறு' வேலாண் முகத்தகளிற்று' என இடையும் இறுதியும் நின்று நேர்பும் நிரையும் ஆமெனவும் இச்சூத்திரவுரையிற் பேராசிரியர் கூறிய விளக்கம் இங்கு மீண்டும் நினைவுகூர்தற்குரியதாகும்.

9. குற்றிய லுகரமும் முற்றிய லுகரமும் ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறுமே.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். எய்தியது விலக்கல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இருவகையுக்கரமும் ஒற்றொடு தோன்றித் தனியசையாகி நிற்கவும் பெறுமென்றவாறு.¹

உம்மை யிறந்தது தழீஇயிற்று.²

1. ஈண்டு 'நிற்றல்' என்றது, அசைக்கு உறுப்பாமளவிலன்றித் தனியசையாகி நின்றலை.

2. முற்கூறியபடி இருவகையுக்கரமும் நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைகட்கு உறுப்பாகி வருதலேயன்றி நேர், நிரை எனத் தனியசையாகி நிற்கவும் பெறும் என்றலின் 'நிற்கவும்' என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாகும்.

உதாரணம்:

“படுகிளி யாவும் பசங்குரல் ஏனல்
கடிதின் மறப்பித்தா யாயின் இனிநீ
நெடிதுள்ளல் ஓம்புதல் வேண்டும். (கலித்.50)

இதன்கட் குற்றியலுகரம் ஒற்றொடுவருதலான் நேரசையாயிற்று.

“கண்ணும் படுமோ என்றிசின் யானே.” (நற்றிணை. 61)

இதன்கண் முற்றியலுகரம் ஒற்றொடு வருதலான் நேரசை யாயிற்று. (9)

பேராசிரியம்:-

இஃது, எய்தாதது எய்துவித்தது; இயலசைகளை,

“ஒற்றொடு வருதலொடு மெய்ப்பட நாடி” (தொல்.செய்.3)

என்றான், உரியசைக்கு அது கூறாதான் ஈண்டுக் கூறுகின்றமையின்.¹

(இ-ள்.) மேற்கூறி வருகின்ற குற்றுகர முற்றுகரங்கள் ஒற்றொடு நிற்கவும் பெறும்; அவ்வொற்றுத் தோன்றிய ஒற்றாயின் (எ-று).

எனவே, நிலைமொழி ஒற்றுடையவாயின் அவை நேர்ப்பும் நிரையுமாகா. வருமொழி வல்லெழுத்துமிகினே யாவதென்றவாறு. அஃதென்னை பெறுமாறெனின்,

“வல்லொற்றுத் தொடர்மொழி வல்லெழுத்து வருமொழி”
(தொல்.எழுத்.குற்றிய.4)

என்றதனான். முன்னர் நிலைமொழித் தொழிலாகிய முற்றுகரம் வருமெனக் கூறிய அதிகாரத்தானே ஒற்றுத் தோன்றினென்றானா கலானும் பெறுதும்; நிலைமொழியுகரம் பெற்று வருமொழி ஒற்றெய்துவது கண்டானாகலானென்பது.²

1. குறில், நெடில், குறிலிணை, குறினெடில் என்பன தனித்து வந்து இயலசை யாதலேயன்றி ஒற்றுடன் வந்தும் இயலசையாகும் என்ற தொல்காப்பியனார் நேர்பு நிரைபு என்னும் உரியசைகளும் அவ்வாறு ஒற்றொடு தோன்றி நின்றலுண்டு எனக்கூறுதலின் 'இஃது எய்தாத எய்துவித்தது' எனக் கருத்துரை வரையப்பெற்றது.

2. 'குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் ஒற்றொடு நிற்கப் பெறும்' என்னாது, 'ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறும்' என்றதனால், அங்ஙனம் இருவகையுகரத்தினையும்

உ-ம்: “சேற்றுக்கா னீலஞ் செருவென்ற வேந்தன்வேல்”
(யா.வி.ப.236)

எனவும்,

“நாணுத் தளையாக வைகி” (அகம்.29)

எனவும்,

“நெருப்புச் சினந்தணிந்த நிணந்தயங்கு கொழுங்குறை”
(புறம்.125)

எனவும்,

“கனவுக்கொ னீகண்டது” (கலி.90)

எனவும் இவை இருவகையுடனும் ஒற்றடுத்துரியசையாயினவாறு. உம்மை, எதிர்மறையாகலான் ஒற்றின்றி வருதலே பெரும்பான்மை. இங்ஙனம் வருமொழி யொற்றுமிதின் அவை கொண்டு நேர்பும் நிரைபுமா மெனவே,

“உண்ணும்”

எனவும்,

“நடக்கும்”

எனவும், நிலைமொழியொற்று நின்றவழித் தேமாவும் புளிமாவு மாவதல்லது நேர்பசையும் நிரைபசையு மாகாதென்பதாம்.

“விக்குள், கடவுள்”

என்பனவும் அவை. (10)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது உரியசைகள் ஒற்றுப்பெற்று நிற்குமென எய்தாத தெய்து வித்தது.

அடுத்துத்தோன்றும் ஒற்றுக்கள் மொழிக்கண் இயல்பாகவுள்ள ஒற்றுக்கள் அல்ல எனவும், வல்லெழுத்து வருவழி நிலைமொழித் தொழிலாகிய புணர்ச்சிவகையால் தோன்றிய வொற்றுக்களே அவை என்பது மேற்கூத்திரத்து நிலைமொழித் தொழிலாகிய முற்றுக்கரத்தை உரியசைக் குறுப்பாகக் கூறியதனாலும் புலனாம் எனவும் விளக்குவது இவ்வரைப் பகுதியாகும்.

இ-ள். குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் எ-து முற்கூறிய குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும். ஒற்றொடு... .. பெறுமே எ-து வருமொழி வல்லெழுத்து வரும்வழி வல்லொற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறும் எ-று.

உதாரணம்:- 'சேற்றுக்கானீலம்', 'நாணுத்தளையாகவைகி', 'நெருப்புச் சினந்தணிந்த', 'கனவுக்கொ னீகண்டது' என இருவகை உகரமும் ஒற்றடுத்து உரியசையாயினவாறு காண்க. உம்மை எதிர்மறையாதலின் ஒற்றடாது வருதலே பெரும்பான்மையென்றுணர்க.¹ நிலைமொழி ஒற்று மிக்கு உண்ணும், நடக்கும் என்பன தேமா புளிமாவாயே நிற்கும்; விக்குள், கடவுள் என்பனவும் அவை.

ஆய்வுரை :

இஃது உரியசைக்கு எய்தாதது எய்துவிக்கின்றது.

(இ-ள்) உரியசைக்கு உறுப்பாய் வருமெனப்பட்ட குற்றியலுகரமும் முற்றியலுகரமும் தம்பின்னர் ஒற்றொடுகூடி நின்றலையும் பெறும்: (அவ்வொற்று வருமொழிப் புணர்ச்சியால் நிலை மொழிக் கண் தோன்றிய ஒற்றாயின்) எ-று.

'ஒற்றொடு நிற்கப் பெறும்' என்னாது 'ஒற்றொடு தோன்றி நிற்கவும் பெறும்' என்றமையால் அவ்வுகரங்களின் பின்வரும் ஒற்று நிலைமொழியீற்றின் இயல்பாகவுள்ள ஒற்று அன்றென்பதும், வருமொழி வல்லெழுத்து மிக்குத் தோன்றிய ஒற்றென்பதும் உய்த்துணர வைத்தாராயிற்று.

உ-ம். சேற்றுக்கால், நாணுத்தளை, நெருப்புச்சினம், கனவுக் கொல்-என இருவகையுகரமும் ஒற்றொடு தோன்றி நேர்பும் நிரைபுமாய் நின்றன. 'கூறும்', 'கிடக்கும்' என இயல்பாகிய ஒற்றீறாயவழி அவை முறையே தேமா, புளிமா என இயற்சீராவதல்லது நேர்பும் நிரைபும் ஆகா என்பதாம். 'நிற்கவும் பெறுமே' என்புழி உம்மை எதிர்மறையாதலால் நேர்பு, நிரைபு என்னும் இவ்வுரியசைகள் ஒற்றின்றி வருதலே பெரும்பான்மை யென்றார் பேராசிரியர்.

1. 'நிற்கவும் என்புழி உம்மை எதிர்மறையாகலான் ஒற்றடாது நின்றலே பெரும்பான்மை என்பதாம்.

10. அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தனர் உணர்த்தல்* வல்லோர் ஆறே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். வகையுளி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அசையையுஞ் சீரையும் ஓசையொடு சேர்த்திப் பாகுபாடுணர்த்தல் வல்லோர்கள்நெறி யென்றவாறு.

அஃதாவது பொருளொடு சொல்லை யறுத்தவழித் தளையுஞ் சீருஞ் சிதையின் அவ்வழி ஓசையை நோக்கி அதன்வழிச் சேர்த்துக என்றவாறு.

அது வருமாறு :

“மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடுவாழ் வார்” (குறள். 3)

என்றவழி வாழ்வாரெனப் பொருணோக்கிச் சீராமாயின் ஓசை கெடும். அதன்கண் ‘வாழ்’ என்பதனை முதனின்ற சீரோ டொட்டக் கெடாதாம்.¹ பிறவு மன்ன.

இத்துணையும் கூறப்பட்டது அசைவகை.² (10)

பேராசிரியம் :

இது, மேற் கூறப்பட்டனவற்றுக்கும் இனிவருஞ் சீர்க்கு மெல்லாம் புறனடை.

(இ-ள்.) அசைகளையுஞ் சீர்களையும் ஓசையொடு சேர்த்தி வேறுபடுத்து உணர்த்துவித்தலும் அச்செய்யுளிலக்கணத் துறை போயினாரது நெறி (எ-று).

* ‘உணர்த்தலும்’ என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம்.

1. முதனின்றசீரோடு ஓட்டக்கெடாதாம்—முதற்கண் நின்ற சீருடன் சேர்க்க, ஓசை கெடாது.

2. இவ்வியலில் மூன்றாஞ் சூத்திரமுதல் ஒன்பதாஞ்சூத்திரம் முடிய இதுவரையும் அசைவகை பற்றிய இலக்கணங்கூறப்பட்டது.

மேல் (செய்-1) மாத்திரை யென்பதோர் உறுப்புரைத்தான்; அதனான் அசை சீர்களது ஓசையை அளந்து கூறுபடுத்து இன்னோசையும் இன்னாவோசையு முணர்த்துக. எழுத்தியல் வகைக்கும் இஃதொக்கும்.¹

**“குருத்துக் குறைத்துக் கொணர்ந்து நமது
கருப்புச் செறுப்புப் பரப்பு”** (யா. வி. ப. 33. 181)

எனின், வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தன்றாம்.

“கருப்புக் கொழுந்து கவர்ந்து”

என முடிக்கின், இன்னோசைத்தாய் வெறுத்திசையின்றா மென்பது.

“நிலமிசை நீடுவாழ் வார்” (குறள். 3)

இதனுள், வாழ்வார் என்னும் மொழியை வகுத்து, வாரென நேரசைச் சீராக்கி வகுப்பவே அசையினை இசையொடு சேர்த்திற்றாம். இனி, ‘நீடுகொடி’ என்பதனை மாவருவாய் என்று அசையுஞ்சீரும் இசையிற்சேர்த்துக வெண்பாருமுளர்.² இவற்றைப் பிறநூலார் வகையுளியென்ப;³ இச்சூத்திரத்துள், ‘வகுத்தன ருணர்த்தல்’ என்றமையின்.

இனி, வெண்பாவினுள் வெண்சீரொன்றி வந்தவழியும் வேற்றுத்தளை விரவும் இடனுடைய; அவையும் இசையொடு சேர்த்தி வேறுபாடுணர்த்துக.

“மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்”

என்பது, பன்னிரண்டெழுத்தடி;

1. செய்யுட்குரிய உறுப்புக்களுள் ஒன்றாக மேலே குறிக்கப்பட்ட மாத்திரை யென்னும் அளவினால் அசை சீர் என்பவற்றின் ஓசையை அளந்து வகைப்படுத்துச் செய்யுட்குரிய இனியவோசை இவையெனவும் செய்யுட்கு ஒவ்வாத இன்னாவோசை யிவையெனவும் செவிகருவியாக வகைப்படுத்துணர்த்துக என்பது கருத்து. இவ்வாறு மாத்திரையால் அளந்துணர்த்துதல் என்பது முற்கூறிய எழுத்தியல் வகைக்கும் ஏற்புடையதே என்பதாம்.

2. ‘நீடுகொடி’ என்பதனை நீ- டுகொ-டி எனச் சேர்த்து ‘மாவருவாய்’ என வெண்பாவுரிச்சீராக இசையொடு புணர்த்துரைப்பர் உரியசை கொள்ளாத பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள்.

3. ‘பிறநூலார்’ என்பது, யாப்பருங்கலம் முதலிய பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்களை

“மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்”

என்பது, பதின்மூன்றெழுத்தடி;

“மாசேர்வாய் மாவருவாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்”

என்பது, பதினான்கெழுத்தடி; இவை மூன்றும்,

“அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய” (தொல்-செய். 58)

என வெண்பாவிற் கு ஓதிய அளவடியேயாயினும் இக்காட்டிய அலகிடுகையாற் கலித்தளை தட்டுத் துள்ளலோசையும் பிறக்கும்.

“மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி”

எனவும்,

“மாசேர்வாய் பாதிரி பாதிரி காருரும”

எனவும்,

“மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமு காருருமு”

எனவும், முன்காட்டிய மூன்றையுமே இவ்வாறு அலகிட்டு ஓசையூட்டக் கலித்தளை தட்டாது வெண்பாவடியேயாம். இவ்விரு கூறும் ஓசையொடு சேர்த்துணர்த்துக. பதினான்கெழுத்தின் இறந்த பதினைந்துநிலனும் பதினாறுநிலனும் பதினேழுநிலனும்மென இம்மூன்றும் வெண்சீர்வந் தொன்றியக்காலும் இயற்சீர்வந் தொன்றாக்காலும் ஒரு ஞான்றுஞ் செப்பலோசை பிறவா; அவையும் ஓசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக; அவை வருமாறு:

“புலிவருவாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாவருவாய்”

எனவும்,

“மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்”

எனவும்,

“புலிவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்”

எனவும், இவை வெண்சீரொன்றியுங் கலித்தளை தட்டின; இனி இவற்றை இயற்சீர்கொடுத்துச் சொல்லுங்காலுஞ் செப்பலோசை சிதையும்; என்னை?

“காருருமு காருருமு காருருமு பாதிரி”

எனவும்,

“காருருமு காருருமு காருருமு காருருமு”

எனவும்,

“நரையுருமு காருருமு காருருமு காருருமு”

எனவும், இவை இயற்சீரான் வந்தும் வேறொரு சந்தப்பட்டுச் செப்பலோசை சிதையநிற்கு மென்பது, அசையுஞ் சீரும் இசையோடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்துக. இன்னோரன்ன பிறவும் பெரிதும் எஃகுசெவியும் நுண்ணுணர்வும் உடையார்க்கன்றி உணரலாகா.¹

“ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய்”

என்றக்கால், ஞாயிறு புலிவருவாயென இயற்சீரின்பின்னர் நிரையசை வந்து,

“சீரியை மருங்கி னோரசை யொப்பின்
ஆசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்”

(தொல்-செய். 56)

என்பதனான். ஆசிரியத்தளையாயினும் அஃது ஆண்டுக் கலித் தளைப்பாற் படுமென்பது.

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி”

என்பதனான் உணரப்படும். இனி,

“ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய்”

என்புழிப், புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிய தேனும் அது கலித்தளையென்பது,

1. வெண்பாவினுள் வெண்சீர் ஒன்றி வந்த நிலையிலும் வேற்றுத்தளைவந்து கலக்கும் இடமுண்டு. வெண்பாவிற்கு ஓதிய பத்தெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்தளவும் அமைந்த அளவடியசெப்பலோசை பிறக்கும். பதினான்கெழுத்தினைக் கடந்து பதினைந்தெழுத்து, பதினாறெழுத்து, பதினெழுத்து அமைந்த, மூன்றடிகளும் வெண்சீர்வந்து காய்முன்னேராய் ஒன்றியக்காலும் இயற்சீர்வந்து மாமுன்னிரையும் விளமுன் நேரும் என ஒன்றாக்காலும் எக்காலத்தும் செப்பலோசை பிறவா. இங்ஙனம் வருவனவற்றை அசையும்சீரும் இசையொடு சேர்த்து வேறுபடுத்து வகுத்துணர்த்துதல் எஃகு செவியும் நுண்ணுணர்வும் வாய்ந்த நல்லிசைப் புலவர்கடனென்பதாம்.

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி”

என்பதனான் உணரப்படும். இன்னோரன்ன பலவுமுள; அவையெல்லாம் வரையறுத்து இலக்கணங் கூறப்படா; அவற்றை அவ்வாறு வேறுபடுத்துணர்த்துதல் அவ்வத் துறைபோயினார் கடனென அடங்கக் கூறல்வேண்டி,

**“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே”**

என்றானென்பது.

உம்மையான் அடியினை வகுத்துணர்த்துதலுங் கொள்க.¹

அது,

**“நுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே”**

(அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)

என்புழி, ‘இகலட்டு’ என்னுஞ்சீர் எழுத்து முதலாக ஈண்டிய வடியிற் குறித்த பொருளை முடியநாட்டப் பின் வந்ததாகலின் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது இகலட்டுக் கையதென மேலடியொடு பொருள் கூடியும், இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தியதேயாம். இன்னும் இவ்விலேசானே எழுத்தல்லோசையும்² அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலுங் கொள்க. அவை,

“ஊஊஊ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை”

என்றாற்போல்வன.

இனி, அகவலோசை மூன்றெனவுஞ் செப்பலோசை மூன்றெனவும் ‘அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தி’ யென வகுத்துணர்த்துவாருமுளர்.³ அவை இயலசைமயங்கிய இயற்சீரும்

1. ‘அசையுஞ்சீரும்’ என்னும் உம்மையால், அடியினையும் இசையொடு சேர்த்து வகுத்துணர்த்துதல் வல்லோராறு எனக்கொள்ளப்படும்.

2. எழுத்தல்லோசை – குறிப்பிசை.

3. இவ்வாறு கூறுபவர் யாப்பருங்கல விருத்தியாசிரியர் முதலியோர். ஏந்திசையகவல், தூங்கிசையகவல், ஒழுகிசையகவல் என அகவலோசை மூன்று வகைப்படும். ஏந்திசைச் செப்பல் தூங்கிசைச்செப்பல் ஒழுகிசைச்செப்பல் எனச் செப்பலோசை மூன்று வகைப்படும் என்பர்.

உரியசைமயங்கிய இயற்சீரும் வெண்சீரும்பற்றி ஓசை வேறுபட்டுத் தோன்றுமென்க. அங்ஙனமாயினும் அவை மும்மூன்றாக்கி வரையறுக்கப் படாமையின் ஈண்டவை கூறானென்பது.

இனி, ஒருசாரார் அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்துணர்த்தலென்பதனை இவ்வாறுமுரைப்ப. என்னை? ஒரு செய்யுளுட்கிடந்த அசை சீர்களை ஈண்டுக் காட்டிய தேமா புளிமாவென்பன முதலாகிய உதாரணங்களோடு சேர்த்தி அவ் விரண்டனையும் ஒக்கும் வகையான் ஓசையூட்டிக் காட்டுப; அற்றன்று, இவ்வுதாரணஞ் சீரென்று வலித்திருந்தார்க்காம் அது செய்துகாட்டல் வேண்டுவது. எல்லாச் சொல்லிற்கும் ஏற்ற வாற்றான் 'அசையுஞ்சீரும் இசையோ'டெனப் பொதுவகையாற் கூறினமையின் அதுகாட்டல் நிரம்பாதென்பது.¹ இனிக்,

“கடியாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு”

என்பதனைத் துள்ளலாகச் சொல்லிக் கலியடியெனவுங், கடியாறு என்பது நேர்பீறாமென்பதாயினும், அது வெண்சீரே ஈற்றசை நிரையியற்றாய் நின்றதெனச் சொல்லி அதற்கு இலக்கணம்.

“வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே”

(தொல்-செய்-29)

எனப் பொருளுரைத்து, மற்றதனைக் கலித்தளை யெனவுங் காட்டுப. அற்றன்று; 'கடியாறு' என்னுஞ் சீரின் உறழ்ந்த ஆசிரியவடியும் அதுவே வாய்பாடாக வருமாகலின், மற்றதன்கண் துள்ளலோசை பிறந்ததாலெனின், அவற்றுக்கண் ஒரோமாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளலோசை பிறந்ததாயினும், 'அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்திச் சொல்லுக'வெனவே அங்ஙனம் மாத்திரை நீட்டிச் சொல்லாது

1. ஒரு செய்யுளுட்கிடந்த அசை சீர்களைத் தேமா புளிமா என்பன முதலாகிய உதாரணவாய்பாடுகளோடு சேர்த்தி ஓசையூட்டிக்காட்டுதலே அசையுஞ் சீரும் இசையொடு புணர்த்தலாகும் என்பர் ஓராசிரியர். இவ்வாறு உதாரண வாய்பாடு காட்டுதலென்பது செய்யுளுட்கிடந்தசீர் இன்னசீர் என்று வரையறை கண்டார்க்கே இயல்வதென்றாகும். எல்லாச் சொல்லிற்கும் பொருந்தும் வகையால் செய்யுளிற்கிடந்த அசையையும் சீரையும் இசையொடு சேர்த்திச் செவிகருவியாக வகுத்துணர்த்துக என்னும் இவ்விதி பொதுவகையாற் கூறப்பட்டதாகலின், முன்னமே விளங்கிக் கிடந்த சீர்களுக்கு உதாரணவாய்பாட்டால் ஓசையூட்டிக் காட்டுதல் என்ற அளவில் இத்தொடர்ப்பொருள் நிரம்பாது என்பது கருத்து.

அகவலோசைப்படச் சொல்லுகவென்பது இதனாற் பெற்றாமாகலின்
அது பொருளன் றென்பது.¹ (11)

நச்சினார்க்கினியம்:-

இது முற்கூறியவற்றிற்கும் இனி வருஞ்சீர்க்குமெல்லாம்
புறனடை.

(இ-ள்) அசை.....சேர்த்தி எ-து அசைகளையும் சீர்களையும்
ஓசையோடு சேர்த்தி. வகுத்.....ராறே எ-து வேறுபாடுணர்வித்தலும்
செய்யுளிலக்கணத் துறைபோயினாரது நெறி எ-று.

முற்கூறிய மாத்திரையென்னு முறுப்பின் ஓசையை யளந்து
இன்னோசையும், இன்னாவோசையும் அறிந்து உணர்த்துக. எ-று.

உ-ம். ‘ தருக்கிப் புணர்ந்து தணந்த தமது
பொருப்புப் புடைத்துப் புடைத்து’

என்றால் வெண்பாவீற்றடி இன்னோசைத்தாகாமையிற் ‘பொருப்புத்
தழைந்த பொழிந்து’ என மெல்லினவோசை சேர்க்க இன்னோசைத்
தாயிற்று ‘நிலமிசை நீடுவாழ் வார்’ (திருக்குறள்-3) இதனுள்
வாழ்வாரென்னும் ஓசையை வகுத்துவார் என நேரசைக் சீராக்க
அசையான் இன்னோசைத்தாயிற்று. இதனை வகையுளி என
வேறோருறுப்பாக்குவாருமுளர். இனிக் கட்டளையடியையும்
சீர்வகையடியையும் இசையொடுசேர்த்தி இன்னோசையுணர்க.
அஃது ‘அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய’ (செய்-58) என்ற
பதினான்கெழுத்தளவும்வருங் கட்டளை வெண்பாவும் வெண்
சீரேயொன்றிற் கலித்தளைதட்டு இன்னோசை பெறாதாம்.
மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றாற்

1. ‘கடியாறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு’ என்பதனைச் சொல்லிக் கலியடியெனவும்,
கடியாறு என்பது ‘நிரைநேர்பு, என நேர்பீறாமாயினும் அது வெண்சீரீற்றசை நிரையியற்றாய்
நின்றதெனச் சொல்லி அதனைக் கலித்தளையெனவும் காட்டுவர் ஒரு சாராசிரியர். கடியாறு
என்னும் ஆசிரியவரிச்சீரான் உறழ்ந்த ஆசிரியவடியும் அதுவே வாய்பாடாகக் ‘கடியாறு கடியாறு
கடியாறு கடியாறு’ எனவரும். அவற்றின்கண் ஒரோவொரு மாத்திரை கொடுப்பத் துள்ளோசை
பிறந்ததாயினும் அங்ஙனம் நீட்டிச்சொல்லாது அகவலோசைப்படச் சொல்லுக என்பது,
‘அசையுஞ்சீருமிசையொடு சேர்த்தி வகுத்தணருணர்த்தலும் வல்லோராறே’ யெனவரும்
இச்சுத்திரத்தாற் பெற்றாம். எனவே அன்னோர் கூறும் விளக்கம் பொருளன்று என்றார்
பேராசிரியர்.

றுள்ளலோசையும் பிறக்கும். இதனை மாசேர்வாய் பாதிரி காருருமு காருருமு எனின் இன்னோசைத்தாய்ச் செப்பலோசை பிறந்தது. இனிச் சீர்வகையடிக்கும் 'யாதானு நாடாமா லுராமால் யாதோதான்' என்றாற் சீர்வகைத் துள்ளலோசையும், 'என்னொருவன்' என்றாற் சீர்வகைச் செப்பலோசையும் பிறக்குமாறு இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இனி ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசேர்வாய் என்றால் ஞாயிறு என்ற இயற்சீர்ப்பின் நிரையொன்றி ஆசிரியத்தளையாயிற்றேனும் கலித்தளைப்பாற்படுதலும்: ஞாயிறு புலிசேர்வாய் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாய் என்றவழிப் புலிசேர்வாய் மாசேர்வாயென நேரொன்றிற்றேனும் கலித்தளைப்பாற்படுதலும் இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இவ்வாறே பிறவும் வகுத்துணர்த்துதல் அத்துறைபோயினார்க்கே தெரிவதாம்.

இனி உம்மையான் அடியுமில்வாறே வகுத்துணர்த்துக.

**“நுதல திமையா நாட்ட மிகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே” (அகம்-கடவுள் வாழ்த்து)**

என்புழி இகலட்டு என்னுஞ்சீர் குறித்தபொருளை முடியநாட்டும் யாப்பென்னும் உறுப்பினுள் அடங்காது 'இகலட்டுக்கையது' என மேலடியொடு பொருள் கூடிற்றேனும் இசையொடு சேர்த்தி வகுத்ததாயிற்று. இன்னும் அதனானே எழுத்தல் கிளவியாகிய 'சுஃறென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை' என்பதனை அசையொடுஞ் சீரொடுஞ் சேர்த்துணர்த்தலுங் கொள்க. இனி அகவன் முதலிய நான்கோசையினையும் ஒன்று மூன்றாக்கி வகுத்தல் தொல்காப்பியனார் கருத்தன்றாயிற்று; என்னை? இயலசை மயங்கிய இயற்சீரும், உரியசை மயங்கிய இயற்சீரும், வெண்சீரும் பற்றி யோசை வேறுபடத் தோன்றலின் அவை பன்னிரண்டென்னும் வரையுடங்காவென்பதுபற்றி இன்னும் 'இசையொடு சேர்த்தி' என்றதனானே

‘ஓரள பாகு மிடனுமா ருண்டே’ (தொல்-மொழி மரபு-2)

என்ற ஐகாரமும் பொருள்சிதைந் திசையொடு சேர்தல் கொள்க.

‘வண்கொன் றையெமருட்டுங் காண்’

‘புகழ்த லானாப்பெருவண் மையனே’

இவை முதலிடைகடைகளிற் சிதைந்தும் வருமென்று கொள்க.¹

ஆய்வுரை :

இது, முற்கூறிய அசை வகைக்கும் இனிக்கூறும் சீர்வகைக்கும் ஆவதோர் நெறியுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) அசைகளையும் சீர்களையும் ஓசையோடு சேர்த்தி அவற்றை வகைப்படுத்து உணரச் செய்தலும் செய்யுளிலக்கணத் துறையில் வல்லவர்களது நெறியாகும் எ-று.

செய்யுட்குரிய உறுப்புக்களாகிய அசையினையும் சீரினையும் மாத்திரையாகிய அளவினால் அளந்து இஃது இன்ன அசை, இஃது இன்ன சீர் என ஓசையுடன் சேர்த்திப் பாவுக்குரிய இனிய ஓசை இதுவெனவும் இன்னா ஓசை இதுவெனவும் செவி கருவியாக உணர்ந்து அசையினையும் சீரினையும் பகுத்துணர்த்துக என்பதாம்.

“ஆடுநடைப் புரவி அரசர் கோமகன்”

எனவரும் அகவலடியின் முதற்சீரின் அசைகளை ஆடு-நடைப் (நேர்பு-நிரை) என இரண்டாகப் பகுத்து ஆசிரியவுரிச்சீராக இயைத்துக் கூறுங்கால் அசையும் சீரும் இசையொடு பொருந்தி இனிய ஓசையுடையதாக அமைதலும், இவ்வாறன்றி ஆ-டுந-டைப் (நேர்-நிரை-நேர்) என மூவசைச் சீராகப் பகுத்துக் கூறுங்கால் இன்னா ஓசையினதாதலும் செவி கருவியாகக் கூர்ந்துணர்வார்க்கு இனிது புலனாம்.

“பிறவிப் பொருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்”

எனவரும் குறள்வெண்பாவின் இரண்டாமடியினை ‘இறைவ! னடிசேரா! தார்’ என மூன்று சீர்களாகப் பிரித்து இசையொடு சேர்த்துங்கால் அவ்வடி வெண்பாவின் இறுதியடியாகிய முச்சீரடியாய் இனிய ஓசையுடையதாதலும், அவ்வாறன்றி ‘இறைவனடி!

1. இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய உரை, பேராசிரியர் எழுதிய உரையின் சுருக்கமாகவே அமைந்துள்ளது.

சேராதார்' எனச் சொற்கிடந்தாங்கே பிரித்தால் வெண்பாவின் ஈற்றடிக்குரிய முச்சீரடியாகாது இருசீரடியாய்ச் சீர்குன்றி இன்னா ஓசைத்தாதலும் காணலாம். சொற்களின் பொருள் ஒன்றைமட்டும் நோக்கி அசையும்சீரும் பகுக்காது பாவுக்குரிய இன்னோசையினையே நோக்கி இறைவ! னடிசேரா! தார்' என இவ்வாறு அசையும் சீரும் பகுத்துரைக்கும் முறையினைப் பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள் வகையுளி என வழங்குவர். "வகையுளி" என்பது, முன்னும் பின்னும் அசை முதலாய் உறுப்புக்கள் நிற்புழி அறிந்து குற்றப்படாமல் ஓசையறுத்தல்

‘அருள்நோக்கு நீரார் அசைசீ ரடிக்கண்
பொருள்நோக்கா தோசையே நோக்கி — மருள்நீக்கிக்
கூம்பவும் கூம்பா தலரவுங் கொண்டியற்றல்
வாய்ந்த வகையுளியின் மாண்பு’

இதனை விரித்து உரைத்துக் கொள்க” எனவரும் யாப்பருங் கலவிருத்தியும் மேற்கோளும் இங்குக் கருதத்தக்கனவாகும். ‘வகுத்தனர் உணர்த்தல்’ என்ற தொடரும் வகையுளிஎனும் பெயர்க்கு ஆதாரமாதல் காண்க.

11. ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்த்துஞ்*
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். நிறுத்தமுறையானே சீராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இரண்டசைகொண்டு புணர்த்தும், மூன்றசை கொண்டு புணர்த்தும், ஓசை பொருந்தி யிற்றது சீரெனப்படும் என்றவாறு.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” (குறுந். கடவுள் வாழ்த்து)
என்றவழி நான்கு சொல்லாகி ஓசை யற்றுநின்றவாறு கண்டு கொள்க.¹

* புணர்ந்துஞ் என்பது பேராசிரியருரையிற் கண்டபாடம்.

1. “தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி” என்றவழி ஈரசையினாற் சீராகி நான்கு சொல்லாகி ஓசையற்று நின்றவாறு கண்டுகொள்க” என்றிருத்தல் வேண்டும்.

**“எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம் உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு”** (குறள். 110)

என்றவழி மூன்றசையினாற் சீராகியவாறும் அவ்வளவினான்
ஓசையற்றுநின்றவாறுங் கண்டுகொள்க.¹

பேராசிரியம் :

இது, முறையானே அசையுணர்த்திச் சீராமாறுணர்த்துவான்
தொடங்கி அவை இத்துணைப் பகுதியவென்பதூஉம் அவற்றுப்
பொதுவிலக்கணமும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) இரண்டசையானும் மூன்றசையானும் ஓரொரு
சொற்கள் சீரியைந்திறுவன சீரென்று சொல்லப்படும். (எ - று)

“சீரியைந் திறுதல்”

என்பது வழக்கியல் செய்யுளாமாற்றால் யாப்பினும் பொருள்
பெறப் பகுத்துப் பதமாகியவற்றுச் சேறல்.

உ - ம்: ‘சாத்தன் கொற்றன்’

எனவும்,

“உண்டான் தின்றான்”

எனவும்

இரண்டசை கொண்டு சீராயின.

“கானப்பேர் சாய்க்கானம் கூதாளி”

எனவும்,

“உண்ணாதன” “தின்னாதன”

எனவும், இவை மூவசை புணர்ந்து சீராயின. இவை செய்யுளுள்
வருமாறு;

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு

பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்கு” (பத்துப். திருமுரு. 1,2)

என ஈரசைச்சீர்கள் வந்தன.

1. ஓசை அற்று நின்றலாவது, தாளவறுதிடச் சீராகிப் பிரிந்து நின்றலாகும்.

‘புணர்த்தும்’ என இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் பாடங் கொண்டனர்,
‘புணர்ந்தும்’ எனப்பாடங்கொள்வர் பேராசிரியர்.

“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்”
(முத்தொள்ளாயிரம். 104)

எனவும்,

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
றிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பத்துப். பட்டின. 1,2)

எனவும் இவை மூவசைச்சீர் வந்தன. பிறவுமன்ன.

மற்றுச் சீரென்ற தென்னையெனின், பாணிபோன்று இலயம்
பட நின்றலான் அது சீரெனத் தொழிற்பெயராம்.¹

என்னை?

“சொற்சீர்த் திறுதல்” (தொல். செய். 123)

என்புழித் தொழிற்படுத்தோதினமையின்.

இனி

“இயைதல்”

என்பது அசைவகை ஒன்றொன்றனோடு தொடர்ந்தவழி யல்லாற்
சீர்க்கு அலகுபெற லாகாதென்றவாறு; எனவே, அவ்வாறு இலயம்பட
நின்றனவாயினும் புணர்ச்சியெய்து மென்பதாம்.

மற்று,

“இற்றது”

என்றதென்னை? சீரென்பது தொழிற் பெயராதலால் அது,

“சீரியைந்து”

1. தாளத்தின் நிகழ்ச்சி பாணி, தூக்கு, சீர் என மூன்று வகைப்படும். பாணி என்பது, ஒரு தாளத்தின் முதல் எடுக்குங்காலம். தாளத்தின் இடைநிகழ்காலம் தூக்கு எனப்படும். தாளம் அறுதிப்பட முடியுங்காலம் சீர் எனப்படும், இந்நூட்பம் முற்பாணி, வளர்தூக்கு, கொண்டசீர் என அடையொடு புணர்ந்தும் 'பாணியுந் தூக்கும் சீரும் என்றிவை மாணியை யரிவைகாப்ப' எனமுறையொடு புணர்ந்தும் வரும் கலித்தொகைக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலின் தொடர்களாலும் நச்சினார்க்கினியர் உரையாலும் நன்குணரப்படும். இலயம்-தாள அறுதி. சீர் என்னும் பெயர் ஈண்டு தாள அறுதிபட முடிந்துநின்றறுதலாகிய தொழிற்றன்மைப் பட நின்றலால் சீர் எனத் தொழிற்பெயராம் என்றார்.

எனவே, பெறுதுமெனின், அங்ஙனங் கொள்ளிற் சீரியைந்த தொடரெல்லாங் கூடி ஒரு சீராவான் செல்லுமாகலின் இடையிடை இற்றுவரல்வேண்டு மென்றற்கு அங்ஙனங் கூறினானென்பது;¹ இதனானே² ஒரோவழிப் புணர்ச்சிவிகாரம் எய்தாமையுங் கூறினானாம்.³

“வண்டுபடத் ததைந்த கண்ணி” (அகம். 1)

என்புழி, வல்லெழுத்துமிக்க புணர்ச்சிவகையானே சீரியைந்தன.

“பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து”

என்றவழி ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்ததேனும் இற்றதென்பதனான் இறுதிபட நின்றமையின்.

“எல்லா விறுதியும் உகர நிறையும்” (தொல். எழுத். 408)

என்றதனாற் குற்றுகர முற்றுகரமாகாது நாலெழுத்தடியாயிற்று. இதனை, எழுத்தடி யென்றலே வலியுடைத்து; வல்லொற்றுத் தொடர்மொழிக் குற்றுகரத்தால் நாலெழுத்தடி வேறுண்மையின்.

“ஈரசை கொண்டும்”

எனவும்,

“மூவசை புணர்ந்தும்”

எனவுங், கூறினமையான் ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்துவரினும் அவை ஒன்றுபட நின்றல் வேண்டுமென்றவாறாம். எனவே, உலகத்துச் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானும்ன்றி வாராவென்பது பெற்றாம். இதனானே ஒருசொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்குவேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்கியவழியும் அச்சீர்வகையானே வேறு சொல்லிலக்கணம் பெறுமென்பதுங் கொள்க.

அது,

1. ஓரடியிற் பலசீர்கள் இயைந்துவருவனவாயினும் அவை ஒவ்வொன்றும் தாள வறுதிபட முடிந்து நிற்பன என்பார். ‘சீர் இயைந்து இற்றது சீர்’ என்றார். இறுதல்-முடிதல்.

2. இதனானே-இவ்வாறு ஒவ்வொரு சீரும் முடிந்து நின்றலாலே.

3. சொற்கள் தம்முட்கூடிச் சீர்களால் தாள அறுதிபடப் பிரிந்து நிற்கும். எனவே, அவை எழுத்ததிகாரத்திற் கூறப்பட்ட புணர்ச்சிவிதிகளைச் சிலவிடங்களில் எய்தாமையும் உண்டு என ஆசிரியர் கூறினாராயிற்று என்பதாம்.

“மம்மர் நெஞ்சினன் றொழுதுநின் றதுவே” (அகம். 56)

என்புழி, நின்றது என்னுஞ்சீர் குற்றுகரவீற்றுச் சொல்லன்றே, அதனைப் பிரித்து அதுவேயென வேறு சீராக்கவே, அது முற்று கரமாகி வேறுபடுதல் கண்கூடாக் கண்டுகொள்க:¹ என்றார்க்கு, எனப்படு மென்ற தென்னையெனின், ஓரசையே சீர்நிலை பெறு மென்று மாயினும் அவை சீரென முன்னோதப்படாவென்றற் கென்பது.² மற்று நாலசையானும் ஐந்தசையானும் உண்ணா நின்றன. அலங்கரியா நின்றான் எனச் சொல் வருவன உளவாலெனின், அங்ஙனம் வருஞ் சொற்கள் சிலவாகலானும் அவை தாமும் இரண்டுசொல் விழுக் காடாய்ப் பிளவுபட்டு நின்றலின் ஒரு சீரெனப்படாமையானும் அவை சீராக வருஞ் செய்யுள் இன்மை யானும் என மறுக்க.³

இனி வஞ்சிப்பாவினுள் வந்த ஆசிரிய அடியினை நாலசைச் சீர் காட்டல் வேண்டுவார் இருசீரடியாக உரைப்பினும் அவை தூங்கலோசையிலவாகலானும் அவை சீரியைந்திறுத லின்மை யானுங் கொள்ளானென்பது. ஈண்டு எனப்படு மென்பதே பற்றி நாலசைச்சீர் கொண்டாரும் உளர். ஐயசைச்சீர் கொண்டாரைக் கண்டிலமென்க.⁴

1. நின்றது என்னுஞ் குற்றியலுகரவீற்றுடன் ஏகாரம் புணருங்கால் புள்ளியீற்றுமுன் உயிர்தனித்தியலாது, மெய்யொடுஞ்சிவணும் அவ்வியல்கெடுத்தே 'குற்றியலுகரமும் அற்றெனமொழிப' என்றவிதிப்படி 'நின்றதே' எனப்புணர்தல், வேண்டும். அவ்வாறன்றி 'மம்மர் நெஞ்சினன் றொழுதுநின் றதுவே' என வகரவுடம்படுமெய் பெற்றுப்புணர்த்தற்குக் காரணம், 'தொழுதுநின்றது' என்னுஞ் சொற்களைச் சீராக்குங்கால் 'நின்றது' என்னும் குற்றியலுகரம் 'தொழுதுநின்றது' என முற்றியலுகரமாகச் சொல்வேறு பட்டமையால் சீர்வகையானே வேறு சொல்லிலக்கணம் பெற்றவாறு காணலாம்.

2. ஓரசையே சீராம் நிலையைப்பெறும் என்று கூறினோமாயினும் அவை சீரெனச் சிறப்பித்து ஒதப்படா என்றற்கு, ஈரசைகொண்டும் மூவசை புணர்த்தும் இற்றது 'சீர் எனப்படும்' என்றார் ஆசிரியர்.

3. சீரெனப்படும் என்றதுகொண்டு, நாலசையானும் ஐந்தசையானுஞ் சொல்வருவன சிறப்பில்லாச் சீர்களெனத்தழுவிக்கொள்ளலாமே என வினாவினார்க்கு அங்ஙனம் வருஞ்சொற்கள் சிலவேயாகலானும் உண்ணா-நின்றான், அலங்கரிய - நின்றான் என இருசொற்களாகப் பிளவுபட்டு நின்றலானும் அவை சீர்களாக வரும் சான்றோர் செய்யுட்கள் இன்மையானும் அவைகொண்டு நாலசைச்சீர்கோடல் பொருந்தாது என மறுக்க என்றவாறு.

4. யாப்பருங்கலவரையாசிரியர்.

'நின்று நின்றுளம் நினைபு நினைவொடு' எனவரும் பாடலைக் குறளடி வஞ்சிப்பாவாகக்கொண்டு அதன்கண் நாலசைப் பொதுச்சீர் எட்டும் வந்தன எனக்

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்துவான் றொடங்கி அவற்றின் பகுதியும் அவற்றது பொதுவிலக்கணமும் உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) ஈரசை யியைந்துகொண்டும் எ-து ஈரசை தன்னில் இயைந்து பொருள்கொண்டும். மூவசை யியைந்துகொண்டும் எ-து மூவசை தன்னிலியைந்து பொருள்கொண்டும். இற்றுது சீரெனப்படும் எ-து அற்று நிற்பது சீரென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும். சீர்புணர்த்தும்¹ சீரெனப்படும் எ-து அவ்வாறன்றி அச்சீர்தான் ஒருசீரோடொருசீர் தொடரப் பிறர் கூட்டப்பட்டு நின்றாலுஞ் சீரென்று சொல்லப்படும் என்றுங் கொள்க. எ-று.

‘இயைந்து’ என்றதனையும் ‘கொண்டு’ என்றதனையும் ஈரசைக்கும் மூவசைக்குங் கூட்டிக், ‘கொண்டு’ என்பதற்குப் ‘பொருள்கொண்டு’ என்று பொருளுரைக்க. நடுவுநின்ற ‘சீர்’ என்றதனைப் ‘புணர்த்தும்’ என்றதனோடு மாறிக்கூட்டுக. இயைந்து என்றதனான்² ஒருசீர்க்கட் பலசொற்றொடர்ந்து வரினும் அவையொன்றுபட்டுநின்றல் வேண்டுமென்றுணர்க. எனவே, சொல்லெல்லாம் ஈரசையும் மூவசையுமாயல்லது வாராவென்பதூஉம், இனிப் புணர்த்து என்றதனான் அச்சீர்கள் அவ்வா றற்று நிற்கு மேனும்³ பிறர் தொடர்புபடுத்தும்வழிப் புணர்ச்சி விகாரமெய்தாமற் றம்முட்டொடர்ந்து நின்றலும் புணர்ச்சி விகாரமெய்தியுந் தொடர்ந்து நின்றலுமுடைய என்பதூஉங் கொள்க.

உ-ம் “பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து மதனுடை நெஞ்சமொடு நடுநா ளென்னாது”

குறித்துள்ளார். இங்கு ‘நின்று நின்றுளம் நினைபு நினைவொடு’ என நாற்சீரடியான் இயன்ற ஆசிரிய அடியினை நாலசைச்சீர் வேண்டுவோர் இரு சீரடியாகவுரைப்பினும் அவை இரு சீராய் இயைந்து முடியாமையானும் அங்ஙனம் இருசீரடிகளாகப்பகுத்துரைக்குமிடத்து அவை வஞ்சிப்பாவிற்குரிய தூங்கலோசையினவாய் வாராமையானும் அவை இருசீரடியாகச் சீர் இயைந்து முடியாமையானும் நாலசைச்சீர் கோடல் பொருந்தாதென்பதாம்.

1. ‘புணர்த்தும்’ என இளம்பூரணர் கொண்ட பாடமே நச்சினார்க்கினியரும் கொண்டார். ‘புணர்ந்தும்’ என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடமாகும்.
2. ‘இயைதல்’ என்றது, ஈரசையும் மூவகையுமாகச் சொற்கள் ஒன்றுபட்டுப் பொருந்தி நின்றல்.
3. அற்று நின்றலாவது, தாளவறுதிபட முடிந்து நின்றல்.

இவை¹ புணர்ச்சி விகாரமெய்தாமல் இசையற்றுத் தொடர்ந்தன.

‘கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகர நூறி’

இது வல்லெழுத்துப் புணர்ச்சியெய்திற்று. இன்னும் அதனானே ஒரு சொல்லைப் பகுத்துச் சீர்க்கு வேண்டுமாற்றான் வேறு சீராக்கிய வழியும் அச்சீர்வகையான் வேறு சொல்லிலக்கணம் பெறுதும். அது

‘மம்மர் நெஞ்சினன் றொழுதுநின் றதுவே’

என்புழி நின்றது என்னுங் குற்றுகரவீற்றுச் சொல்லினைப் பிரித்து அதுவே என வேறொரு சீராக்க, முற்றுகரமாகி வேறுபடுதல் கொள்க. எனப்படும் என்று சிறப்பித்த வதனான் இவை சிறப்புடைய என்பதூஉம், ஓரசைச்சீர் இவைபோலச் சிறப்பில என்பதூஉம் உணர்த்திற்று. உண்ணாநின்றான் என நாலசையாலும் வருமாலெனின், அவை பிளவுபட்டு நின்றலின் ஒரு சீரெனப்படாமையானும், அவை சீராகவருஞ்செய்யு ளின்மை யானும், வஞ்சியுள்

‘நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவரும்’ (பட்டினப்பாலை)

என்ற ஆசிரியவடியினை நாலசைச்சீர் காட்டவேண்டுவார் இருசீரடியாகவுரைப்பினும் அவற்றிற்குத் தூங்கலோசையின்றாகலானும், சீர் தம்முட் புணர்ந்திறுதலின்மையானும், **வஞ்சிச்சீர் அறுபது** காட்டுகின்றவழி யாண்டும் நேர்பசை நிரைபசைகள் அலகுபெறாமையானும் **தொல்காப்பியனார்** கொள்ளார். உ—ம் ‘சாத்தன், கொற்றன், தேமா ஈரசைச்சீர் கொண்டன². கானப்பேர், சாய்க்கானம், தேமாங்காய் எனவும் உண்ணாதன, தின்னாதன, தேமாங்கனி எனவும் இவை மூவசை கொண்டன. பிறர் தொடர்பு படுத்தின செய்யுள்

‘உலகமு வப்ப வலனேர்பு’

(திருமுருகாற்றுப்படை)

‘யாதானு நாடாமால்’

எனவும்

1. ‘இவை’ என்றது, ஈரசைச் சீரினையும் மூவசைச் சீரினையும்.
2. இவை ஈரசை கொண்டன—என்றிருத்தல் பொருத்தமாகும்.

‘வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்’

(பட்டினப்பாலை)

எனவும் ஈரசைச்சீரும் மூவசைச்சீரும் வந்தன.

ஆய்வுரை :

இது, சீரின் பொதுவிலக்கணமும் அதன் வகையும் உணர்த்து கின்றது

(இ-ள்) இரண்டசை கொண்டு புணர்த்தும் மூவசைகொண்டு புணர்த்தும் ஓசைபொருந்தித் தாள அறுதிப்பட நிற்பது சீர் என்று கூறப்படும் எ-று.

சீரியைந்து இறுதல் என்பது, வழக்குநடை செய்யுள் நடை யாகும்படி யாப்பினுட் பொருள்பெறப் பகுத்துச் சொல்லாகிய வற்றுட் செல்லுதல்.

உ-ம்: ‘வேந்தன்’ எனவும் ‘வந்தான்’ எனவும் இரண்டசை புணர்ந்து சீராயின. ‘வானத்தார்’ எனவும் ‘நில்லாதன’ எனவும் மூவசை புணர்ந்து சீராயின. இனிச் செய்யுளுள்,

‘தாமரை புரையங் காமர் சேவடி’

என்றவழி ஈரசையினாற் சீராகி நான்கு சொல்லாகி ஓசை அறுதிப்பட நின்றவாறும்,

‘எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை’

என்றவழி மூவசையினாற் சீராகி நான்கு சொல்லாகி ஓசை அறுதிப்பட நின்றவாறும் காணலாம்.

‘ஈரசை கொண்டும் மூவசை புணர்த்துஞ் சீர் இயைந்து இற்றது சீர்’ என்றமையால், ஒருசீர் பலசொல் தொடர்ந்துவரினும் அவை ஒன்றுபட நின்றல் வேண்டுமென்பதும், எனவே உலகில் வழங்கும் சொல்லெல்லாம் ஈரசையானும் மூவசையானும்மல்லது வாரா என்பதும் பெறப்படும். ஒரு சொல்லைப் பகுத்துச் சீருக்கு ஏற்றவாறு வேறு சீராக ஆக்கிய நிலையிலும் அச்சீர்வகையால் வேறு சொல்லிலக்கணம் பெறப்படும். “மம்மர் நெஞ்சினன் றொழுதுநின்றதுவே” எனவரும் அடியில் ‘நின்றது’ என்னுங் குற்றுகரவீற்றுச்

சொல்லினைத் தொழுதுநின்-றதுவே எனப்பிரித்து வேறொரு சீராக்கியவழி குற்றுகரம் முற்றுகரமாகி உடம்படுமெய்யாகிய வகரம் பெற்று வேறுபடுதல் காண்க.

‘சீரெனப்படுமே’ எனச் சிறப்பித்தவதனால் ஈரசைச் சீரும் மூவசைச் சீரும் ஆகிய இவை சிறப்புடைய என்பதும் ஓரசைச்சீர் இவைபோலச் சிறப்பில் என்பதும் பெறப்படும். ஈண்டு ‘எனப்படும்’ (எனச் சிறப்பித்துரைக்கப்படும்) என்பதேபற்றி இத்துணைச் சிறப்பிலதாகிய நாலசைச் சீரும் கொள்ளப்படும் என்ற கருத்தால் பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள் நாலசைச் சீர் கொண்டனர். அவர்கள் நாலசைச் சீர்க்கு உதாரணமாக உலக வழக்கினுள் காட்டும் ‘உண்ணாநின்றன’ முதலிய சொற்கள் இருசொற்றன்மையவாய்ப் பிளவுபட்டு நின்றலின் அவை ஒரு சீரெனக் கொள்ளப்படாவாதலானும் அவற்றை ஒருசீராகக் கொண்டுவரும் செய்யுள் யாண்டும் இல்லாமையானும் அவர்கள் நாலசைச் சீர் காட்டல்வேண்டி வஞ்சிப்பாவினுள் வந்த ‘நேரிழை மகளிர் உணங்குணாக் கவரும்’ என்ற ஆசிரிய அடியினை இருசீரடியாக வுரைப்பினும் அதற்குத் தூங்கலோசை வாராமையானும், வஞ்சிச்சீர் அறுபது காட்டும் நிலையில் நேர்பசை நிரைபசைகள் யாண்டும் அலகு பெறாமையானும் நாலசைச்சீர் கொள்ளுதல் தொல்காப்பியனார்க்கு உடன்பாடன்று என்பர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

12. இயலசை மயக்கம் இயற்சீர் ஏனை உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய உரிச்சீர்.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். ஈரசைச்சீர் பாகுபடுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட அசைகளில் இயலசை மயங்கி வந்தன இயற்சீர் எனப்படும்; உரியசை மயங்கிவந்தன ஆசிரியவுரிச்சீர் ரெனப்படும் என்றவாறு.¹

1. நேர், நிரை என்பன இயலசை. நேர்பு, நிரைபு என்பன உரியசை மயங்குதல்-கலந்து உடன்வருதல்.

மயங்குதலாவது ஒருங்குவருதல். நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்னு நான்கினையுந் தம்மினுறழப் பதினாறு அசைச்சீராம்.¹ அவற்றுள் இயலசையாகிய நேரும் நிரையுந் தம்மின் உறழ நான்கு சீராம் அவை இயற்சீர் எனப்படும்.

உதாரணம்

“தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம்”

என வரும்.

இனி உரியசையாகிய நேர்பு நிரைபு மென்றவற்றைத் தம்மினுறழ நான்குசீராம். அவை ஆசிரிய உரிச்சீர் எனப்படும்.¹

உதாரணம்

“ஆற்றுநோக்கு, ஆற்றுவரவு, வரகுசோறு, வரகுதவிடு”

என வரும்.

(12)

பேராசிரியம்:

இது, நிறுத்தமுறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈரசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.)¹நேர்நேர்²நிரைநேர்³நிரைநிரை⁴நேர்நிரை என்பன நான்கும் இயற்சீர்; ¹நேர்புநேர்பு²நிரைபுநேர்பு³நிரைபு நிரைபு⁴நேர்புநிரைபு என்பன நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீர் (எ-று).

இவற்றுள் இயற்சீரைத் ¹தேமா ²புளிமா ³கணவிரி ⁴பாதிரி எனவும், ¹வாய்க்கால் ²வாய்த்தலை ³துலைவாய் ⁴துலைமுகம் எனவும் (யா. வி. ப. 66) பிறவும் இன்னோரன்ன வேறு வேறு காட்டுப. இனி, வருவனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆசிரிய வுரிச்சீரை ¹வீடுபேறு ²வரகுசோறு ³தடவுமருது ⁴பாறுகுருகு எனவுங் காட்டுப. அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

1. இத்தொடர் நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நான்கினையும் தம்மின் உறழப் பதினாறு ஈரசைச் சீராம் என்றிருத்தல் வேண்டும். உறழ்தல்-பெருக்கல்.

நேர், நிரை என்னும் இயலசை இரண்டும் கூடிவந்த ஈரசைச் சீர் இயற்சீர் எனவும் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசை கூடிவந்த ஈரசைச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனவும் பெயர் பெறும். எ-று.

“அவரே,கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிந் தோரே” (குறுந்.216)

என்புழிக் ‘கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை’¹ என நான்கியற்
சீரும் வந்தன.

“வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்று வீற்றுக் கிடப்ப”²
(புறம்.35)

எனவும்,

“வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்”³
(பத்துப். திருமுரு.106)

எனவும்,

“பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்”⁴

எனவும்,

“நறவுண் மண்டை நுடக்கலி நிறவுக்கலித்து”⁵
(அகம்.96)

எனவும் வரும் இவற்றுள் ‘வீற்று வீற்று’ எனவும், ‘வசிந்து வாங்கு’
எனவும், ‘பூண்டுகிடந்து’ எனவும், ‘இறவுக்கலித்து’ எனவும் நான்
காசிரியவரிச்சீரும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க. பிறவு மன்ன.

இஃது, ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப்பெற்ற பெயர்.
ஆட்சி:

1. ‘தேமா கணவிரி புளிமா பாதிரி, என நான்கியற்சீரும் வந்தன. கணவி ‘கருவிளம்’
எனவும் ‘பாதிரிகூவிளம்’ எனவும் யாப்புருங்கலவாசிரியரால் வழங்கப்பெற்றன
2. ‘நிரைபுநிரை நிரைநேர் நேர்புநேர்பு நிரைநேர்
குளிறுபுலி புளிமா வீடுபேறு புளிமா
3. ‘நேர்நிரை நிரைநேர்பு நிரைபுநேர்பு நிரைநேர்’
பாதிரி புளிமா வரகுசோறு புளிமா
4. ‘நேர்புநிரைபு நிரைநேர் நேர்நேர் நிரை நேர்’
பாறுகுருகு புளிமா தேமா புளிமா
5. ‘நிரைநேர் நேர்நேர் நிரைநிரை நிரைபுநிரைபு’
புளிமா தேமா கணவிரி தடவமுருது

“இயற்சீ ரிறுதிமு னேரவ ணிற்பின்” (தொல்.செய்.19)

எனவும் பிறாண்டும் ஆளுப. குணம்: இயற்சீராகலானும் நான்குபாவிற்கும் இயன்று வருதலானுங் குணங் காரணமாயிற்று. இயல்பு வகையான் ஒரோ ஒன்றாகி நின்ற சொற்கள் வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும் நான்குபாவிற்கும் பொதுவாகி இயன்று வருதலானும், இயலசையான் வரும் ஈரசைச் சீராகலானும், இவற்றை ஒருபாவிற் குரிமைகூறுதல் அரிதாகலானும் இவற்றை இயற்சீரென்றான். எனவே, **சொல்லின்** முடியும் இலக்கணத்தால் நான்குபாவிற்கும் உரியவென்பதூஉம் ஈண்டுப் பெற்றாம். அல்லதூஉம் அவற்றைத் தளைகூறும்வழி மூன்றுபாவிற்கும் உரிமைகூறிக் கலிப்பாவிற்கும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் நேரிற்றியற்சீர் வாராவென, ஒழிந்தசீர் வருமென்பது உடன்பட்டமையானும் நான்கு பாவிற்கும் இயன்றுவருமென்பது பெற்றாம்.¹ **ஆசிரியவுரிச்சீர்** என்றதூஉம் அவ்வாறே ஆட்சியும் குணனும் நோக்கிய பெயர். ஆட்சி,

“வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர்” (335)

எனவும் பிறாண்டும் ஆளுப. உரியசை மயக்கமாகலானும் ஆசிரியத்திற் குரிமையானும் இக்குறி குணங் காரணமாயிற்று.² மற்றிவை இயற்சீர்போல ஒரோர் சொல்லாய் யாண்டும் நின்ற லில்லை பிறவெனின், அற்றன்று, தோன்றுவாக்கு இரங்குவாக்கு என்றாற்போல்வன உளவென்பது. இனி, இவ்வியற்சீர்தாமும் இரண்டுசொற் கூடியும் ஒன்றாகிய வழியே சீரெனப்படும்; அது போல இவையும்,

“எல்லாத் தொகையு மொருசொன் னடைய” (தொல்.சொல்.எச்ச.14)

1 இயல்புவகையால் ஒவ்வொன்றாகி நின்ற அசைச்சொற்களால் பெரும் பாலும் இயன்று நான்குபாவிற்கும் உரிமையுடைய இயல்பினவாய் வருதலால் இயலசையால் இயன்றுவரும் ஈரசைச்சீர்கள் நான்கும் குணங்காரணமாகவும் நூலிற்பலமுறை எடுத்தாளப் பெறும் ஆட்சிபற்றியும் இயற்சீர் எனப்பெயர் பெற்றன.

2 உரியசை மயக்கமாகிய ஈரசைச்சீர்நான்கும் ஆசிரியப்பாவிற்றுகுரிமை-யுடைய யாகிய குணங்காரணமாகவும் ‘வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர்’ என்றாங்கு நூலில் ஆளப்பெறும் ஆட்சிபற்றிய வழக்கத்தினாலும் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனப்பெயர் பெற்றன.

என்பதனான் ஒரு சொல்லாயினவெனினும் அமையும். மற்று ஒழிந்த இயற்சீருங் கூறாது¹ ஆசிரியவுரிச்சீர் ஈண்டுவைத்த தென்னை யெனின், இவ் விருபகுதியவற்றை இயற்சீரென்றும் (331) ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் (335) ஆளுமாகலின் என்றவாறு.²

நச்சினார்க்கினியம்:

இது முறையானே இயலசையும் உரியசையும் வேறு வேறு தம்முண் மயங்கிவரும் ஈரசைச்சீர் உணர்த்திற்று.

இ-ள். இயலசை மயங்கினவற்றை இயற்சீரென்றும் உரியசை மயங்கினவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றும் கூறுப.எ-று.

மயக்கம் என்றது தம்மொடு தாமயங்குதலும் தம்மொடு பிறிது மயங்குதலுமாம். உ-ம். நேர்நேர், நிரைநிரை எனத் தம் மொடுதாமயங்கின; இரண்டினையும் பிரித்து நேர்நிரை நிரைநேர் எனப் பிறிதொடுமயக்க இந்நான்கும் இயற்சீராயிற்று. இந்நான்கு வழியும்ல்லது வேறுகூட்டமின்மையும் உணர்க. இவற்றைத் தேமா, புளிமா, பாதிரி, கணவிரி எனவும் கருவிளம் கூவிளம் எனவும் காட்டுப; பிறவாறுங்காட்டுப. நேர்புநேர்பு நிரைபுநிரைபு எனத் தம்மொடு தாமயங்கின. இரண்டினையும் பிரித்து நேர்புநிரைபு, நிரைபுநேர்பு எனப் பிறிதொடுமயக்க இந்நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீராயிற்று. இவற்றை வீடுபேறு தடவுமருது, பாறுகுருகு, வரகுசோறு எனக்காட்டுப. செய்யுள்:

1. ஒழிந்த இயற்சீர் என்றது, இயலசையும் உரியசையும் விரவியமைந்த ஈரசைச் சீர் எட்டனுள் உரியசைப்பின்னர் நிரையசை வருவனவாகிய நேர்புநிரை (நீடுகொடி) நிரைபுநிரை (களிறுபுலி) என்னும் உரியசைச்சீர் இரண்டும் நீங்கலாக நேர்புநேர் (சேற்றுக்கால்), ரைபுநேர் (களிறுத்தாள்), நேர்நேர்பு (போரேறு), நேர்நிரைபு (பூமருது) நிரைநேர்பு (கடியாறு), நிரைநிரைபு (மழுகளிறு) என்னும் ஆறினையும். இவையாறும்

‘நேரவணிற்பின் இயற்சீர்ப்பால்’ (செய்யுளியல் - 15)

‘இயலசையீற்றுமுன் உரியசைவரினே
நிரையசையிலவாகுமென்ப’ (செய்யுளியல் - 14)

என இவ்வியலிற் பின்வருஞ் சூத்திரங்களாற் கூறப்படுவன.

2. இயற்சீர்களாகிய இவற்றைச் சொல்லி முடிப்பதற்கு முன் ஆசிரியவுரிச் சீரை இங்குக்கூறியதன்நோக்கம், இயலசையாலாகிய ஈரசைச்சீர்நான்குமே இயற்சீராமென்றும் உரியசையாலாகிய ஈரசைச்சீர் நான்குமே ஆசிரியவுரிச்சீராமென்றும் ஈண்டுச் சிறப்பித்து எடுத்தோதப்படும் என அறிவித்தற்பொருட்டாம் என்பது கருத்து.

“அவரே
கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிவை”(குறுந்தொகை. 216)

என நான்கியற்சீரும் வந்தன.

“வெளிற்றுப்பனந் துணியின் வீற்றுவீற்றுக் கிடப்ப”

எனவும்

“நறவுண் மண்டை நுடக்கலி னிறவுக்கலித்து” (அகம்-96)

எனவும்

“பூண்டுகிடந்து வளரும் பூங்கட் புதல்வன்”

எனவும்

“வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்துவாங்கு நிமிர்தோள்”
(திருமுருகாற்றுப்படை)

எனவும் வந்தவற்றுள் வீற்றுவீற்று எனவும் இறவுக்கலித்து எனவும் பூண்டுகிடந்து எனவும் வசிந்துவாங்கு எனவும் நான்காசிரியவுரிச்சீரும் வந்தன.¹ நான்கு பாவிற்கும் இயற்றலானும், இயல்புவகையான் ஒரோசொல்லாய் வருதல் பெரும்பான்மை யாகலானும் இயற் சீரெனவும், ஆசிரியத்திற்கு உரிமையான் உரிச்சீரெனவும் ஆட்சியுங்குணமுங் காரணமாகப் பெற்றபெயர்.

“இயற்சீ ரிறுதிமுன்” (செய்- 16)

எனவும்

“வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்” (செய்.23)

எனவும் பிறாண்டும் ஆள்ப.

ஆய்வுரை:

இஃது இயலசையிரண்டு தம்முட் கூடியும் உரியசையிரண்டு தம்முட் கூடியும் இருவகை ஈரசைச் சீர்களாமாறு கூறுகின்றது.

1. வீற்றுவீற்று – நேர்புநேர்பு, இறவுக்கலித்து – நிரைபுநிரைபு இவை தம்மொடுதாம் மயங்கின.

பூண்டுகிடந்து – நேர்புநிரைபு, வசிந்துவாங்கு – நிரைபுநேர்பு இவை பிறிதொடு மயங்கின.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட அசைகளில் இயலசை மயங்கி வந்தன இயற்சீரெனப்படும். உரியசை மயங்கி வந்தன ஆசிரியவுரிச்சீர் எனப்படும் எ-று.

நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்னும் நான்கு அசைகளையும் முதலசைகளாக நிறுத்தி அவற்றின்முன் அந்நான்கசைகளையும் இரண்டாம் அசைகளாக வருவித்து ஒன்றோடொன்று கூட்டிப் பெருக்க ஈரசைச் சீர்கள் பதினாறாகும். அவற்றுள் நேர், நிரை என்னும் இயலசையிரண்டனையும் பெருக்கப் பிறந்த ஈரசைச் சீர்கள் நான்கும் இயற்சீர் எனப் பெயர்பெறும். அவை தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் என்பன. நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசையிரண்டனையும் பெருக்கப் பிறந்த ஈரசைச் சீர்கள் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனப் பெயர்பெறும். அவை ஆற்றுநோக்கு, ஆற்றுவரவு, வரகுசோறு, வரகுதவிடு என்பனவாகும்.

13 முன்னிரை இறினும்¹ அன்ன வாகும்.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். இதுவும் ஆசிரியவுரிச்சீ ராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நேர்பசை நிரைபசைப்பின், நிரை யிறுதியும் ஆசிரியவுரிச்சீரா மென்றவாறு.²

உதாரணம்

“யாற்றுமடை, குளத்துமடை”

என வரும்.

பேராசிரியம்:

இஃது, இயலசையும் உரியசையும் மயங்கிவருவன கூறு கின்றது.

1. 'முன்னிரையுறினும்' என்பது, பேராசிரியருரையிற் கண்டபாடம்.

2. முன் நிரை இறுதலாவது.

நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசையின் பின் நிரைவந்து நேர்புநிரை(-)யாற்றுமடை, நிரைபுநிரை-குளத்துமடை என நிரையீறாய் முடிந்து நிறறல். அன்னவாதலாவது முற்கூறிய ஆசிரியவுரிச்சீரின் தன்மையவாதல்

(இ-ள்.) “உரியசை மயக்கம் ஆசிரிய வுரிச்சீர்” (தொல். செய். 13) என மேனின்ற அதிகாரத்தான் அவ்வுரியசைப் பின்னர் நிரையசையுறினும் அவ்வுரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம் (எ-று).¹

அவை, ¹நேர்புநிரை, ²நிரைபுநிரை என வரும். இவற்றை ¹நீடுகொடி ²நாணுத்தளை ³களிறுபுலி ⁴விரவுக்கொடி எனவும் பிறவாற்றானுங் காட்டுப. அவையெல்லாம் அறிந்து கொள்க.

மற்று, இயலசையும் உரியசையும் இயற்சீராவன இலவோவெனின் உள; அவையன்றே மேற்சொல்கின்றனவென்பது. அஃதேல், இவ்விரண்டும் இயற்சீராகாவோவெனின், “அன்ன” வென்று மாட்டெறிந்த கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது; என்றார்க்கு; இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றல் குற்றமாம் பிறவெனின், பெரும்பான்மையும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக்கும் உரியவாகலானும், ஒழிந்த இரண்டு பாவின் கண்ணுஞ் சிறுவரவின் லாகலானும், வெண்பாவினுட் கட்டளையடிக்கண் வாராவென்பது,

“கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ” (தொல். செய். 24)

என வரைந்தமையாற் பெறுதுமாகலானும் இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீரென்றலே வலியுடைத்தென்பது² அன்னவென்பதனை இயற்சீரொடு மாட்டுங்கால் ஈற்றது அதிகாரம்பட இறுதிநின்ற நிரையீற்றியற்சீரிரண்டனோடுங் கொள்ளப்படும்; கொள்ளவே, அம்முறையானே

1. ‘உரியசைமயக்கம் ஆசிரியவுரிச்சீர்’ என்பது மேல்நின்ற சூத்திரமாதலின், இங்கு ‘நிரையுறுதல்’ என்றது முற்குறித்த உரியசையின் பின் நிரையசை வந்து மயங்கி ஈரசைச் சீராதலைக் குறித்து நின்றது.

நேர்புநிரை – நீடுகொடி

நிரைபுநிரை – களிறுபுலி

உரியசையும் இயலசையும் கலந்துவந்த ஈரசைச் சீர்களாகிய இவையிரண்டும் ஆசிரியவுரிச்சீர் போலக்கொள்ளப்படும் என்பதாம்.

2. நேர்பு நிரை (நீடுகொடி) நிரைபுநிரை (களிறுபுலி) எனவரும் இவை யிரண்டும் பெரும்பாலும் ஆசிரியத்திற்கும் அதற்கினமாகிய வஞ்சிக்கும் உரியவன வாதலானும் ஒழிந்த இரண்டுபாக்களின் சிறுவரவின்வாதலானும், வெண்பாவிற் கட்டளைக்கண் இவை வருதல் இல்லையென்பது ‘கலித்தளைமருங்கிற்கடியவும் படா’ (செய்-24) என வரைந்தமையாற் பெறப்படுதலானும் இவற்றை இயற்சீர் என்னாது ஆசிரியவுரிச்சீர் என்றலே வலியுடையதாகும்.

நீடுகொடி என்பதனைப் பாதிரி போலவுங் குளிறுபுலி என்பதனைக் கணவிரி போலவுந் தளைகொள்ளப்படுமென்பதாம்.¹

அவை செய்யுளுள் வருமாறு:

“ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ” (புறம்.55)

எனவும்,

“உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை” (புறம்.3)

எனவும்,

“ஓங்குதிரை வியன்பரப்பின்” (பத்துப்.மதுரை 1)

எனவும்,

“நிலவுமணல் வியன்கானல்” (புறம்.17)

எனவும் இவை ஆசிரியத்துள்ளும் வஞ்சியுள்ளும் வந்தவாறு.

“தூங்குதிரை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டே”

எனவும்,

“ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ” (முத்தொள்.50)

எனவும் இவை வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லாதவழிச் சிறு பான்மையான் வந்தன.² மற்றிவையுங் கட்டளையடி யென்னாமோ வெனின் அற்றன்று; அது தளைவகை கொள்ளுந்துணை இன்னோசைத்தன்றென்பது,

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” (தொல். செய். 11)

1. இவையிரண்டும் நிரையசையால் இறுதல் பற்றி ‘அன்ன’ என்னும் மட்டேற்றினை நிரையீற்றியற்சீரிரண்டனோடும் இயையக்கொள்ளுங்கால் நீடுகொடி (நேர்புநிரை) என்பது பாதிரி (நேர்புநிரை) போலவும், குளிறுபுலி (நிரைபுநிரை) என்பது கணவிரி (நிரைநிரை) போலவும் தளை கொள்ளப்படும் என்பர் பேராசிரியர்.

2. ‘தூங்குதிரை’ எனவும், ‘ஏடுகொடி’ எனவும் உரியசை முன் நிரையசையுற்ற ஈரசைச்சீர்கள் வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்லாதவழிச் சிறுபான்மை வந்தன. இவை தளைவகை கொள்ளும் அளவுக்கு இன்னோசையுடையவல்லாமையால் கட்டளையடியுட்பட்டு அடங்காவாயின. ‘நீடுகொடி’ (நேர்புநிரை) என்பதனைப் பாதிரி (நேர்புநிரை) என்னும் நிரையீற்றியற்சீரேபோலக் கொள்ளுங்கால் வெண்பாவின் செப்பலோசை சிதையாதவாறும் இவ்வாறன்றித் தூங்-குதி-ரை, எனவும் ஏ-டுகொ-டி எனவும் மூவசைச்சீர்களாகக் கொண்டு பிற்கால யாப்பிலக்கணவாசிரியர் சொல்லமைதி கெடப் பகுத்துரைத்தல்பொருந்தாமையும் கண்டு கொள்க.

என்பதனானுணர்க. இப்பகுதி யறியாதார் அடியுறழ்ந்ததனாற்
பயனென்னை யென்றிகழ்ப. (14)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயங்கிச் சீராமாறு கூறு
கின்றது.

இ-ள். ‘உரியசை மயக்க மாசிரிய வுரிச்சீர்’ (செய்-13)

என்றஅதிகாரத்தான் அவ்வரியசைமுன்னர் நிரையசைவரினும்
அவ்வரியசை மயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராம். எ-று.

அவை நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை. உ-ம். நீடுகொடி நாணுத்
தளை, உரவுபுலி விரவுகொடி எனவரும். செய்யுள் :

“ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ”
(புறம்-55)

“நாணுத்தளை யாக வைகி மாண்வினைக்கு”
“களிற்றுக்கணம் பொருத கண்ணகன் பறந்தலை”
(புறம்-64)

“உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை”
(புறம்-3)

“ஓங்குதிரை வியன்பரப்பின்”
(மதுரைக்காஞ்சி)

“பன்னுதமிழ்ப் பாவலர்க்கு”
“களிற்றுநிணத் துகிலுடுத்த”
“பிணர்மோட்டுப் பேய்மகளிர்”
“நிலவுமணல் வியன்கானல்”

எனவும்¹ ஆசிரியத்திலும் வஞ்சியிலும் வந்தன.

1. ஓங்குதிரை – நேர்புநிரை
பன்னுதமிழ்ப் – நேர்புநிரை
களிற்றுநிணத் – நிரைபுநிரை
நிலவுமணல் – நிரைபுநிரை

“தூங்குசிறை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டு”

எனவும்

“ஏடுகொடி யாக வெழுதுகோ”

எனவும் வெண்பாவினுட் கட்டளையடியல்வழிச் சிறுபான்மை வந்தன. கட்டளைபடி யன்மை இசையொடு சேர்த்தியுணர்க. இவை இயலசையொடு மயங்கினமையிற் பாதிரி கணவிரிபோலக் கொள்க.¹

ஆய்வுரை :

இஃது இயலசையும் உரியசையும் மயங்கி ஈரசைச் சீராமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நேர்ப்பை நிரைபைகளின்பின் நிரையசை இறுதியாய் வரின் அவையும் ஆசிரியவுரிச்சீரெனப்படும்.

உதாரணம்: ஆற்றுமடை, குளத்துமடை எனவரும்.

14 நேரவண் நிற்பின் இயற்சீர்ப் பால.

இளம்பூரணம் :

என்— எனின். இது இயற்சீர்க் குரியதோர் வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) உரியசைப் பின்னர் நேரசை வரின், அது இயற்சீரென வருமென்றவாறு.²

உதாரணம்

“ஆற்றுக்கால், குளத்துக்கால்”

என வரும்.

(14)

1. “தூங்குசிறை யன்னந் துயில்வதியுஞ் சோணாட்டு” எனவும் “ஏடுகொடியாக எழுதுகோ” எனவும் ஆசிரியவுரிச்சீர் வெண்பாவிற் கட்டளையடியல்வாத வழிச் சிறுபான்மை வரும் எனவும் அவை அங்ஙனம் வருங்கால், தூங்குசிறை, உவவுமதி என்பவற்றை முறையே இயலசை மயக்கமாகிய பாதிரி, கணவிரிபோலக் கொண்டு ஓசையூட்டுக எனவும் கூறியவாறு.

2. அவண்—நேர்ப்பு, நிரைபு என்னும் உரியசையின்பின். நேர்நிற்றலாவது நேர்ப்புநேர்—ஆற்றுக்கால், நிரைபுநேர்—குளத்துக்கால் என நேரீறாய் முடிந்து நின்றல். இவையிரண்டும் இயற்சீரின் பார்ப்பும்.

பேராசிரியம் :

இஃது இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்சீர் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) முன்னர் உரியசைப் பின்னர் நிரையசைவரின் ஆசிரியவுரிச் சீராமென்றான். அவ்வதிகாரத்தால் உரியசையிரண்டன் பின்னும் நேரசை வரின் அவையிரண்டும் ஆசிரியப் பாலவாம் (எ-று)

அவை நேர்புநேர், நிரைபுநேர் என வரும்.

உ-ம் “¹சேற்றுக்கால் ²வேணுக்கோல் ³களிற்றுத்தாள் ⁴முழவுத்தோள்” என வரும்.

“¹நீத்துநீர் ²குளத்துநீர் ³போதுபூ ⁴விறகுதீ”

எனவுங் காட்டுப. பிறவு மன்ன.

இவை இயற்சீர் நான்கினுள்ளும் எப்பாற்படுமெனின், அதிகாரத்தால் நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பனபோலஇறுதியினின்ற பாதிரி கணவிரிப்பாற்படும் முறையானென்பது. எனவே, போதுபூ பாதிரியாகவும், விறகுதீ கணவிரியாகவும் இயற்றப்படு மென்பது. இவ்வாறு கூறவே, இவை பாதிரி கணவிரிபோல அசை திரிந்து நிரையாமென்பது கொள்ளற்க. நேர்பு நிரைபு முதலாக நிரையீறாகிய சீர் தளைகொண்டாங்குக் கொள்ளப்படும் இவையுமென்பதாம். “தளைகொளொக்கும்”

எனவே, ஏழு தளையுள்ளும் இவற்றை ஒன்றொன்றனுள் அடங்குமென்று அடக்கற்க. என்னை? இவை வேறுவேறு பட்ட அசையான் வேறு வேறு சீராயினமையினென்பது.¹ அசைச் சீர்க்கு உரிச்சீரிலக் கணமின்மையின் இதற்கு இஃதொப்ப வாராதென்றுணர்க.²

1. உரியசையின்பின் நேர்புநேர் (சேற்றுக்கால் - போதுபூ) நிரைபுநேர் (களிற்றுத்தாள்-விறகுதீ) என நேரசை வரின் அவையிரண்டும் முறையே பாதிரி, கணவிரி என்றாற்போலக் கொள்ளப்படும் என்பதாம். இவ்வாறு கூறவே இவை பாதிரி, கணவிரி என்பனவாக அசைதிரிந்து நிரையீற்றுச் சீர்களாமெனக்கொள்ளுதல் கூடாது. நேர்புநிரை, நிரைபுநிரை யாகிய நிரையீற்றுச் சீர்கள் தளை கொண்டதுபோல இவையும் தளைகொள்ளப்படும் எனவும், வேறுவேறுபட்ட அசையான் வேறுவேறு சீராயின இவற்றைத் தளைகொள்ஓக்கும் என்றதே கொண்டு ஏழுதளையுள்ளும் ஒன்றொன்றனும் அடங்குமென்று அடக்கக் கூடாதெனவும்விளக்குவர் பேராசிரியர்.

2. இயற்சீர்க்கு உரிச்சீரிலக்கணமின்மையின் உரியசைமுன்வரும் இயலசைச் சீர்க்கு இயலசை முன்வரும் இயலசைச்சீர் ஒப்ப வாராது என்பதாம்.

“நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்றேர்”

என்புழிப் போதுபூவும் விறகுதீயும் வந்தவாறு கண்டுகொள்க.
இவற்றை ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்தென்னையெனின், இவையும்
அவைபோல ஈண்டொருங்கியைதல் பெரும்பான்மை யென்பது
அறிவித்தற்கென வுணர்க.¹ (15)

நச்சினார்க்கினியம்:-

இஃது இயலசை உரியசை மயக்கத்துப் பிறப்பன இரண்டியற்
சீருணர்த்திற்று.

இ-ள். அவண் நேர்நிற்பின் இயற்சீர்ப்பால எ-து மேனின்ற
அதிகாரத்தான் உரியசையிரண்டன்பின்னும் நேரசைவரின்
அவையிரண்டும் இயற்சீர்ப்பாலவாம்² எ-று.

அவை நேர்புநேர், நிரைபுநேர்; உ-ம். சேற்றுக்கால் வேணுக்
கோல், களிற்றுத்தாள், முழவுத்தோள் எனவரும்; நீத்துநீர், குளத்துநீர்
எனவும் போதுபூ, மேவுசீர், விறகுதீ, உருமுதீ எனவும் கண்டு கொள்க.
இவையெல்லாம் பாதிரிகணவிரி என்னும் இயற்சீர்ப்பாற்படும்.
போதுபூ, விறகுதீ என்னுமிரண்டன்கட் குற்றுகரம் மேல்வரும்
நெடிலோடிணைந்து நிரையாய்ப் பாதிரி கணவிரிபோல
நிரையாமோவெனின்; ஆகா:- அக் குற்றுகரம் நேர்பு நிரையுமா
யேநின்று நேருநிரையு முதலாய் நிரையீறாகிய சீர் தளை
கொண்டாங்குத் தட்கும்.³ செய்யுள்-

“நீத்துநீர்ப் பரப்பி னிவந்துசென் மான்றேர்”

எனப் போதுபூவும், விறகுதீயும் வந்தன.

1. உரியசைப்பின் நேர்புணர்ந்து இயற்சீர்ப்பாற்படும் இவ்வீரசைச் சீர்கள்,
உரியசைமுன் நிரைபுணர்ந்து வரும் ஆசிரியவுரிச்சீர்களைப்போன்று இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச்
சீருமாக ஓடிக்கண் ஒருங்கியைந்து வருதல் பெரும்பான்மையென்பது அறிவித்தற்கு, இவற்றை
ஆசிரியவுரிச்சீர்ப்பின் வைத்தார் ஆசிரியர்.

2. நேர்புநேர், நிரைபுநேர் எனவரும் ஈரசைச்சீர்களிரண்டும் முறையே பாதிரி,
கணவிரி என்னும் இயற்சீர்ப்பாற்படும் என்பதாம்.

3. போதுபூ, விறகுதீ என்புழி இடைநின்ற குற்றுகரம் பின்வரும் எழுத்துடன் கூடி
நிரையசையாகாது. 'நீத்துநீர்ப் பரப்பின் நிவந்து செல் மான்றேர்' என்புழிப்போல
நீத்து, நிவந்து என முன்னுள்ள எழுத்துடன் கூடி முறையே நேர்பும் நிரைபும்
ஆகியே நிற்கும் என்பதாம்.

ஆய்வுரை:

இதுவும் அது.

(இ-ள்) நேர்ப்பை நிரையசைகளின்பின் நேரசை நிற்பின் இயற்சீராம் எ-று.

உ-ம். ஆற்றுக்கால், குளத்துக்கால் எனவரும்.

**15 இயலசை ஈற்றுமுன் உரியசை வரினே
நிரையசை இயல ஆகு மென்ப.**

இளம்பூரணம்:

(இ-ள்.) இயலசைப் பின்னர் உரியசைவரின், நிரையசை வந்தாற்போலக் கொள்க வென்றவாறு.

எனவே இவையும் இயற்சீ ரென்றவாறாம்.

உதாரணம்

“மாங்காடு, களங்காடு, பாங்குரங்கு, கடிசுரங்கு”

என வரும்¹

இத்துணையுங் கூறப்பட்டது ஈரசைச்சீர் பதினாறினும் இயற்சீர் பத்தும் ஆசிரிய வரிச்சீர் ஆறுமா மென்றவாறு²

பேராசிரியம் :

இது, மேனின்ற இயற்சீரதிகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் இயலசை உரியசை மயக்கத்துள் ஒழிந்து நின்ற நான்கு இயற்சீரு³ முணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. நேர், நிரை யென்னும் இயலசைகளிலொன்றின்பின்னர் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசைகளுளொன்று வந்து, நேர்நேர்பு (மாங்காடு), நிரைநேர்பு (களங்காடு) நேர்நிரைபு- (பாங்குரங்கு), நிரைநிரைபு-(கடிசுரங்கு) எனவரின் அவை நான்கும் நிரையீற்றியற்சீரே போலக் கொள்ளப்படும்.

2. ஈரசைச்சீர் பதினாறினும் இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியவரிச்சீர் ஆறும் ஆகும் என்பது இதுவரைக்கூறப்பட்டது.

3. ஒழிந்து நின்ற நான்காவன நேர்நேர்பு (போரேறு) நேர்நிரைபு (பூமருது) நிரைநேர்பு (கடியாறு), நிரைநிரைபு (மழுகளிறு) என்பனவாம்.

(இ-ள்.) இயலசை இரண்டின்பின்னும் உரியசை இரண்டும் ஒன்று இரண்டு செய்து மயங்கி நான்காகுங்கால் அவ்விரண்டு உரியசையும் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர்நான்கனுள் நிறையீற்றுப் பாதிரியுங் கணவிரியும் போல வருஞ்சீரொடு தட்கும் (எ - று).

அவை ¹நேர்நேர்பு ²நேர்நிரைபு ³நிரைநேர்பு ⁴நிரை நிரைபு எனவரும். வருங்கால் நேர்முதற்சீர் இரண்டும் பாதிரி போலவும் நிரைமுதற்சீர் இரண்டுங் கணவிரிபோலவும் கொள்ளப்படு மென்றவாறு. ³ எனவே, இச்சூத்திரமுஞ் சீராமாறேயன்றிச் சீர்தளைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று. ⁴ இவற்றைப் ¹போரேறு ²பூமருது ³கடியாறு ⁴மழகளிறு எனினும் இழுக்காது. (16)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது மேனின்ற இயற்சீர்திகாரத்தான் ஈரசைச்சீருள் உரியசை இயலசை மயக்கத்துள் ஒழிந்துநின்ற நான்கியற்சீரும் உணர்த்திற்று.

(இ - ள்.) இயலசை.....வரினே எ-து இயலசையிரண்டன் பின்னும் உரியசையிரண்டும் ஒன்றிரண்டுசெய்து மயங்கி நான்காகால் அவ்விரண்டிரியசையும்; நிரை.....மென்ப எ-து இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கனுள் நிறையீற்றுப் பாதிரியும் கணவிரியும் போல வருஞ்சீரொடு தட்கும். எ-று¹

1. நிரையசையிலவென்றது, நேர்முதல் இயலசையும் நிரைமுதல் இயலசையும் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசை யிரண்டனோடும் மயங்கிவந்த ஈரசைச்சீர் நான்கனுள் நேர்முதலாகிய போரேறு, பூமருது இரண்டும் நிறையீற்றியற்சீருள் பாதிரிபோலவும் நிரைமுதலாகிய கடியாறு, மழகளிறு இரண்டும் நிறையீற்றியற்சீராகிய கணவிரிபோலவும் அமைந்து வருஞ்சீர்களோடு தளைத்து நிற்கும் என்பதாம்.

2. இயலசைமுன் உரியசைவரின் என்னாது, 'இயலசையீற்றுமுன் உரியசைவரின்' என விரித்துக்கூறினமையால் இச்சூத்திரஞ் சீராமாறேயன்றி நின்றசீரின் ஈற்றசையோடு வருஞ்சீரின் முதலசை வந்து சீர்தளைக்குமாறுங் கூறியவாறாயிற்று என்றார்.

3. நேர் முதலாக வரும் நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு இரண்டும் பாதிரி போலவும் நிரை முதலாக வரும் நிரைநேர்பு, நிரை நிரைபு இரண்டும் கணவிரி போலவும் நின்று வருஞ்சீரொடு தளைக்கும்.

நேர்நேர்பு	நேர்நிரைபு	நிரைநேர்பு	நிரைநிரைபு
போரேறு	பூமருது	கடியாறு	மழகளிறு
நன்னாணு	காருருமு	பெருநாணு	நரையுருமு

அவை நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு எனவருங்கால் நேர் முதலிரண்டும் பாதிரி போலவும் நிரை முதலிரண்டும் கணவிரி போலவும் கொள்க.

இச்சூத்திரமும் தளைக்குமாறு கூறிற்றாம். உ-ம். போரேறு நன்னாணு, பூமருது காருருமு, கடியாறு பெருநாணு, மழுகளிறு நரையுருமு எனவரும்.

ஆய்வுரை :

இதுவும் அது.

(இ-ள்) இயலசைப்பின் உரியசைவரின் நிரையசை வந்தாற் போல, இயற்சீரெனக் கொள்ளப்படும் எ-று. உ-ம்: மாங்காடு, களங்காடு, பாய்குரங்கு, கடிகுரங்கு எனவரும்.

16. அளபெடை அசைநிலை ஆகலும் உரித்தே.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். சீர்க்கண் உயிரளபெடைக்குரியதோர் மரபுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) உயிரளபெடை அசையாக நிற்கவும் பெறும் என்ற வாறு.¹

உம்மை எதிர்மறையாகலான் ஆகாமை பெரும்பான்மை.²

உதாரணம்

“கடாஅ உருவொடு... ..வல்லதே ஒற்று.” (குறள். 585)

இது அளபெடை யலகுபெற்றது.

“இடைநுடங்க வீர்ங்கோதை பின்தாழ வாட்கண்
புடைபெயரப் போழ்வாய் திறந்த - கடைகடையின்

1. அசைநிலையாகல் என்பது, எழுத்தாகக் கொண்டு எண்ணப்பெறாமை.

2. அசை நிலையாகலும், என்புழி உம்மை எதிர்மறையாதலால் உயிரளபெடை அசைநிலையாகாமையே பெரும்பான்மை யென்பதாம். அசைநிலையாகாமையாவது எழுத்தெனக்கொண்டும் அலகிடப்பெறுதல்.

**உப்போஓ எனவுரைத்து மீள்வாள் ஓளிமுறுவற்
கொப்போநீர் வேலி உலகு.”**

இதன்கண் அளபெடை யசைநிலையாகி யலகுபெறாதாயிற்று.
16)

பேராசிரியம் :

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; மேல் எழுத்ததிகாரத்து ஓதப்பட்ட அளபெடையை ஆண்டு மொழியெனக் கூறினான், அவ்வாற்றானே அவை பெரும்பான்மையும் ஈண்டும் ஈரசைச் சீராகலின் ஈண்டுச் சீர்கூறியவாற்றான் எய்திநின்றன வற்றை எழுத்து நிலைமைப்படுத்து அசைநிலையும் வேண்டினமையின்.

(இ - ள்.) அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர் நிலைமையே யன்றி ஓரசையாய் நின்றலும் உரித்து (எ - று).¹

உம்மையாற் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து.²

“நிலை”

யென்றதனான் எழுத்து நிலைமையும் நேர்ந்தானாம்; என்னை? அசையது நிலையைக் குறிலும் நெடிலுங் குறிலினையுமென எழுத்தான் வகுத்தமையின்³ அவை மேற்கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினாறனுள்ளும் என்ன சீர்ப்பாற்பட்டன வெனின் ஆசிரியவுரிச் சீரானும் போதுபூ விறகுதீ என்னும் இரண்டியற்சீரும் ஒழித்து ஒழிந்தவியற்சீர் எட்டுமாம். அங்ஙனமாதல் ஒருமொழியகத்தே உடையவென்பது. ‘ஆஅ’ எனத் தேமாவாயிற்று. ‘கடாஅ’ (குறள்-585) எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞாயிறாம்; என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையதாகாரம் பிரித்துக் குறினெடி வாயினாற்போல ஆகாரத்துப் பின்னின்ற அகரமுங்

1. உயிரளபெடை நெடிலும் குறிலும் ஆகிய ஈரெழுத்தாய்ச்சீராந்தன்மையின் நீங்கி ஓரெழுத்தாய் அசையாம் நிலைமையினைப் பெறுதலும் உண்டு என்பதாம்.

2. ‘அசைநிலையாதலும்’ என்புழி உம்மையை எதிர்மறையும்மையாகக் கொண்டு அசைநிலையாதலின்றிச் சீர்நிலையெய்தலே வலியுடைத்து என்றார்.

3. நிலையென்றதனால், உயிரளபெடை நெடிலும் குறிலும் என எழுத்தாம் நிலையினை ஒருமொழியகத்தே பெற்று வருதலும் ஆசிரியர் உடன்பட்டாராயிற்று.

குற்றுக்ரமுங் குறிலிணையெனப்பட்டமையின் என்பது¹. (317)
ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். 'ஆஅழி' என்பது மூவெழுத்துப்
பாதிரியாம். 'வடாஅ' என மூவெழுத்துப் புளிமாவாம். 'படா அகை'
என நாலெழுத்துக் கணவிரியாம். 'ஆஅங்கு' என ஈரெழுத்துப்
போரேறாம். 'ஆஅவது' மூவெழுத்துப் பூமருது. 'புகாஅர்த்து'
என்பது கடியாறு. 'விராஅயது' என்பது மழகளிறு. இவை ஒரோர்
சொல்லாகிநின்று எட்டியற் சீரானும் அளபெடை வந்தவாறு.

“தேளந் தேரும் பூஉம் புறவிற்
போஓரி துள்ளுஞ் சோஓரி நண்ணிக்
குராஅம் பிணையல் விராஅங் குஞ்சிக்
குடாஅரிக் கோவலர் அடாஅரின் வைத்த
கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ
மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே”

என இதனுள் இயலசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்குமாகி
அளபெடை வந்தன. ஒழிந்த இயற்சீரும் மேல் நான்கனுள்
அடங்குமாகலின் அளபெடை நான்கென்பாருமுளர். அவை
தனிநிலை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனப்படுமென்ப².
ஒழிந்த இயற்சீரான் அளபெடைவந்த செய்யுளுங் கண்டுகொள்க.

'வாஅழக' என மூவசைச்சீரான் வரும் அளபெடை
மொழியுமுள. மற்றும் 'படாஅகை' யெனவும், ஆஅழியெனவும்
இவை மூவசைச் சீராகாவோவெனின், ஆகா;

“தனிக் குறின் முதலசை மொழிசிதைந் தாகாது”

(தொல் செய்.6)

என்புழி, முதற்கணல்லது விட்டிசைத்தல் நேர்ந்திலனாகலானுங்
குறிலிணைந்தனவும் குறியெடிலிணைந்தனவும் நிரையாமென்றா
னாகலானுமென்பது; என்றார்க்குத்,

1. 'கடாஅ' என்புழி அளபெடையது ஆகாரம் முன்னுள்ள 'க' வுடன் சேர்ந்து 'கடா'
எனக்குறியெடிலாயினாற்போல 'யாஅது' என்புழி யகரஆகாரத்துப்பின்னிற்ற குறிலும்
குற்றுக்ரமும் இணைந்து குறிலிணையெனப்பட்டன.

2. தனிநிலை - பாஅ - தேமா
முதனிலை - சோஓரி - பாதிரி
இடைநிலை - குடோரி - கணவிரி
இறுதிநிலை - குராஅ - புளிமா.

“தூஉமணி கெழுஉமணி”

என, நேர்நிரைப்பின் முற்றுசுரம் வந்து நேர்பும் நிரைபுமாமாகலின் அவற்றையும் ஆசிரியவுரிச்சீரென்னாமோவெனின், என்னாதவாறு: அங்ஙனம் அளபெடையான் நேர்பசை நிரைபசை கொள்வாரும் அளபெழுந்த குற்றெழுத்து வருமெழுத்தொடு கூட்டி,

“முதனிலை யளபெடை நேர்நே ரியற்றே யிடைநிலை யளபெடை நிரைநே ரியற்றே”

எனபவாகலின், அளபெழுந்த மொழி நேர்பும் நிரைபுமாகா வென்பது.¹ அவ்வாறாயினும் ஓரோர்கால் அளபெடையுகரத் தைக்கூட்டி நேர்பு நிரைபுமென்னாமோ, காசு பிறப்பென்பன தேமா புளிமா வாயினவாறுபோல வெனின், அவை தேமா புளிமா வாகாமையுந் தளைவகையொக்குமத்துணை யென்பதூஉம் மேற் கூறப்பட்டதாகலின், அவைபோல இவையும் நேர்பசை நிரைபசை யாகாதென்பது.² அல்லதூஉம்,

“நீட்டம் வேண்டி னவ்வள புடைய”

(தொல்-எழுத்-நூன். 6)

எனப்பட்டது அளபெடையாகலானும்,

“நாணுத்தளை”

(அகம். 29)

என்பதுபோலாது இயல்பாக வந்து இயைந்த எழுத்தாகலானும் அவைபோல அளபெடை,

“இருவகை யுகரமொ டியைந்தவை வந்தன”

(316)

1. தூஉமணி, கெழுஉமணி என்புழி அளபெடையாய் வந்த உகரத்தை முறையே நேரின்பின்னும் நிரையின் பின்னும் வந்த உகரமாக முறையே ‘தூஉ’ நேர்பு எனவும் ‘கெழுஉ’ நிரைபு எனவுங்கொண்டு தூஉமணி ‘நேர்புநிரை’ எனவும், ‘கெழுஉமணி’ நிரைபுநிரை’ எனவும் ஆசிரியவுரிச்சீராகக்கொள்ளுதல் கூடாதா? என்பது வினா. தூஉ என்னும் முதனிலை அளபெடை நேர்நேர் எனவும் கெழுஉ என்னும் இடைநிலையளபெடை நிரைநேர் எனவும் கொள்ளப்படும் என்பராதலின் அளபெழுந்த உகரம் நேர்பு நிரைபு என்னும் அசைகட்டு உறுப்பு ஆகா என்பது விடை.

2. காசு, பிறப்பு என்பன தளைவகையால் முறையே தேமா, புளிமா என்பவற்றை யொக்கும் என்ற அத்துணையல்லது அவை தேமா புளிமா ஆகா. அவைபோலவே தூஉ, கெழுஉ என்றாங்குவரும் அளபெடையுகரமும் நேர்பசை நிரைபசையாதலில்லை.

வெனப்படாமையானும் நேர்ப்பசை நிரைபசை யாகாவென்பது;¹
அற்றன்றியும், அவை நேர்ப்பசை நிரைபசையாதல் ஒருவகை யான்
நேர்ந்தானெனினும் அவை நாணுத்தளை விரவுக்கொடி யென்னுஞ்
சீராதற்கு இழுக்கென்னையெனவும்,

“நிரையிறு காலையும் ஆசிரிய வுரிச்சீர்”

என ஓதி, ஆசிரியவுரிச்சீரெட்டுடன்பான்போல விதந்தோதிப்
பயந்ததென்னை யெனவுங் கூறி மறுக்க.²

இனி ஒருரை :

“தூஉமணி கெழுஉமணி”

என்பன, அளபெடை அசைநிலையாகியும் ஆகாதும் வருதலின்
வெண்சீர்க்கும் இருநிலைமை கோடற்கென்ப. அது நீடுகொடி,
குளிறுபுலி என்பனவற்றிற்கும் ஒக்குமாதலானும்,

“அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்துங்கால்”

அங்ஙனம் அசையாகாமையானும் அது பொருந்தாதென்பது.³
இங்ஙனஞ்சீர்நிலையெய்திநின்ற அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ்
செய்யுட்கும் பொதுவாயினவுஞ் செய்யுட்கே உரியவாகிச் செய்யுள்
செய்யும் புலவராற் செய்து கொள்ளப்படுவனவுமென இருவகைய.
அவ்விருதிறத்தவும்,

1. நெடில் மூன்று மாத்திரையாய் நீண்டொலித்தல் வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டது
அளபெடை. 'நாணுத்தளை' என்பது போலப் புணர்ச்சி விகாரத்தாலன்றி இயல்பாகவந்த எழுத்து
அளபெடை. நிலைமொழித்தொழிலாகிய உகரம் பெற்றன அளபெடை எனப்படாமையின் நேர்பு
நிரைபு என்னும் அசைகட்கு 'தூஉ' 'கெழுஉ' எனவரும் அளபெடை உறுப்பாதலில்லை
என்பதாம்.

2. இத்தொடரில் பேராசிரியர் குறித்தபொருள் இதுவென விளங்கவில்லை.

3. இனி, தூஉமணி, கெழுஉமணி என்பவற்றிற்கு அளபெடையை அசை நிலை
யாகக்கொண்டு நேர்நிரை, நிரைநிரை, என ஈரசைச்சீராகவும், அளபெடையை அசைநிலைமை
யாக்காது நேர்நிரைநேர், நிரைநிரைநேர் என வெண்சீராகவும் கொள்ளும் இருநிலைமையும்
உண்டென்பார். இங்ஙனம் எழுத் தெண்ணப்படுதலும் படாமையும், நீடுகொடி, குளிறுபுலி என்புழி
இருவகை யுசரத்திற்கும் ஒக்குமாதலானும், அசையுஞ்சீரும் இசையொடு சேர்த்துங்கால்
அங்ஙனம் அசைநிலையாகாமையானும் ஓரிடத்திற்பயின்ற அளபெடைக்கே சீர்-நிலை
யெய்தலும் அசைநிலையாதலுமாகிய இரு நிலைமையும் உண்டென்றல் பொருந்தாது என்பதாம்.

“நீட்டம் வேண்டி எவ்வளவு புடைய” (தொல் - எழுத்து. 6)

என்னும் இலக்கணத்துட்பட்டு அடங்கின.¹

இனி, அவற்றுள் வழக்குக்குச் செய்யுட்கும் பொதுவாகியதனை இயற்கையளபெடையென்றுச் செய்யுட்குப் புலவர்செய்து கொண்டதனைச் செயற்கையளபெடையென்றும் பெயரிட்டு வழங்கப்படும். அவ்விரண்டனுள்ளும் ஈண்டு,

“அளபெடை அசைநிலை யாகலும் உரித்”

தெனப்பட்டது இயற்கையளபெடையென்று பெயரிட்டு வழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கே யுரியவாறுபோல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலுஞ் செய்யுட்கே யுரியதென்பது.²

ஆகலுமுரித்தென்ற உம்மையான் அவையிரண்டானும் எவ்வாற்றானும் அசைநிலைப்படாது புணர்ச்சிவகையான் வந்த அளபெடைக்கண்ணும் பொருள்புலப்பாட்டிற்கு உரியவாகச் செய்யுள் செய்யுமிடத்தும் அவ்வாறு அசைநிலையாக்கப் படுவதென்ற வாறு.

உதாரணம் :

“பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்தாடு கடுவன்”

எனப் ‘பலாஅக்கோ’ டென்புழிக்,

**“குறியதன் முன்னரு மோரெழுத்து மொழிக்கு
மறியத் தோன்று மகரக் கிளவி” (தொல் எழுத்-உயிர். 24)**

1. சீர்நிலையெய்திய அளபெடைகள் வழக்கிற்குச் செய்யுட்கும் பொதுவாயினவும் செய்யுட்கேயுரியவாகிச் செய்யுள் செய்யும் புலவராற் செய்து கொள்ளப்பட்டனவும் என இருவகைப்படும். இவ்விருவகையளபெடைகளும் ‘நீட்டம் வேண்டி எவ்வளவு புடைய கூட்டியெழு உதல்’ என்னும் உயிரளபெடையிலக்கணத்துட்பட்டு அடங்குவனவாம்.

2. வழக்கிற்குச் செய்யுட்கும் பொதுவாகிவரும் அளபெடை இயற்கையளபெடை பெண்படும். செய்யுட்குப் புலவர் செய்துகொண்ட அளபெடை செயற்கையளபெடை எனப்படும். அவ்விரண்டனுள்ளும் ‘அசைநிலையாகலும் உரித்தே’ எனப்பட்டது, இயற்கையளபெடை எனப்பெயரிட்டு வழங்கப்படும். செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதல் போன்று இயற்கை அளபெடை அசைநிலையாதலும், செய்யுட்கேயுரியதாகும்.

எனப் பெற்ற அகரமுண்டன்றே? அதுவும் அளபெடையெனப்படும். அதனைப் பலாஅவென்புழிப் புளிமாவென்னுஞ் சீராக அலகு வையாது நிரையசை நிலைமைத்தேயாக வைக்கப்படுமென்பது.

**“நிலம்பாஅய்ப் பாஅய்ப் பட்டன்று நீலமா மென்றோட்
கலம்போஓய்ப் போஓய்க் கௌவை தரும்”**

(யா. வி. ப. 45, 347, 417)

என்புழிப், போஓய்ப் போஓயெனச் சேய்மைக்குறிப்புப்படச் செய்யுள் செய்தவழியும் அளபெடை அசைநிலையாயிற்று.¹ இனி, இவற்றை விளியும் பண்டமாற்றும் நாவல் கூற்றும் முதலாயவற்றுள் வருமென்பாருமுளர். அங்ஙனம் வந்தது பிற்காலத்துச் செய்யுளென்ப. அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வரையறையப்படாமையானும், நாம் முன்னர்க் காட்டினவை ஆண்டு அவற்றுள் அடங்காமையானும் அவ்வாறும் இகந்து கூறானென்பதூஉம்படும்.²

“உப்போஓ வெனவுரைத்து மீள்வா ளொளிமுறுவல்”

(யா. வி. ப. 42)

எனப் பண்டமாற்றின்கண் வந்ததெனக் காட்டுப. பிறவும் இவ்வாறு வருவன அறிந்து அசைநிலைப்பாற்படுக்க என்றார்க்கு, இவை செய்யுளுள் தம்மோசை சிதையாவாயின் அலகிருக்கையுள் அழித்துப் பயந்ததென்னையெனின், அஃதன்றே இதனை எழுத்து நிலைப்படுமென்றற்குக் காரணமென்பது.³ அஃதேற், செய்யுளின் ஓசையை அழிக்கவமையும் பிறவெனின், அற்றன்று; அவ்வோசையைச் செய்யுட்கண்ணே அழிப்பது சந்தியிலக்கணத்தின் வழிஇயிற்றாம்,

1. 'ஆகலும் உரித்து' என்ற உம்மை எதிர்மறையாதலின் அளபெடை எவ்விடத்தும் அசைநிலையாக்கப்படாது. 'பலாஅக் கோடு' என்றாற்போன்று புணர்ச்சி வகையால் வந்த அளபெடையும் 'கலம்போஓய்ப்போஓய்க் கௌவைதரும்' எனச் சேய்மைக்குறிப்புப் புலப்படுமாறு பொருள் புலப்பாட்டிற்குரிய வகையில் வந்த அளபெடையும் அசைநிலையாகும் என்பதாம்.

2. விளி, பண்டமாற்று, நாவல்கூற்று முதலியன அளபெடைக்குரிய மூவளபிசைத்தல் என்னும் ஓசைவரையறையினைக் கடந்தனவாதலானும் முன்னர்க்காட்டிய அளபெடை வகைகளுள் அவையடங்காமையானும் அவ்வாறு அளபெடை யோசையைக் கடந்து செய்யுள் செய்தலை ஆசிரியர் உடன்பட்டுரையார் என்பதாம்.

3. 'உப்போஓ வெனவுரைத்து' என்பது பண்டமாற்றின்கண் வந்தது என்பார்க்கு இவை செய்யுளுள் தம்மோசை சிதையாவாயின் அசைநிலையாக அழித்துப்பயனில்லை. ஆகவே இவ்வளபெடை அசைநிலைப்பாற்படாது எழுத்து நிலைப்படுமென்றற்கு உதாரணமாயிற்று.

இனிப் பிறவற்றுக்கண்ணும் அளபெடையைச் சிதைத்துச் சொல்லின் அச்செய்யுளுட் கருதிய பொருண்மை விளங்காதாம். அது நோக்கிச் செய்யுளின்பத்தைச் சிதையாது ஈண்டு நாம் வேண்டப்பட்ட அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்துக் கொள்க என்றா மென்பது.¹ (17)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

(இ - ள்.) எழுத்ததிகாரத்து “நெட்டெழுத் தேழேயோ ரெழுத்தொரு மொழி” (மொழி 10)

என்றதனாற் சொல்லாந்தன்மையெய்திய அளபெடை ஈண்டு ஈரசைச்சீர் கூறிய அதிகாரத்தானும் இயற்சீராந் தன்மையெய்திற்று, அதனையே எழுத்துநிலைமைப் படுத்து அசைநிலையும் வேண்டலின். அளபெடை.....முரித்தே எ - து அளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீர்நிலைமை பெறுதலேயன்றி ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து எ - று.

உம்மையாற் சீர்நிலையாதலே வலியுடைத்து. நிலையென்ற தனால் எழுத்துநிலையும் நேர்ந்தார். அங்ஙனம் சீர்நிலை பெறுங்கால் முற்கூறிய ஈரசைச்சீர் பதினாறனுள் ஆசிரியவுரிச்சீராறும், போதுபூ விறகுதீ என்னுமிரண்டியற்சீரும் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்நேர், நிரைநேர், நிரைநிரை, நேர்நிரை, நேர்நேர்பு, நேர்நிரைபு, நிரைநேர்பு, நிரைநிரைபு, என்னும் இயற்சீர் எட்டுமாம் அங்ஙனமாதல் ஒருமொழியகத்தேயுடைய என்பது. ஆஅ எனத் தேமாவாயிற்று. கடாஅ எனப் புளிமாவாயிற்று. யாஅது என ஈரெழுத்து ஞாயிறு ஆயிற்று;² என்னை? கடாஅ என்புழி அளபெடையது ஆகாரம் பிரித்துக் குறினெடிலாயினாற் போல (யகர)ஆகாரத்துப் பின்னின்ற

1. அளபெடையோசை மிக்குவருமாயின் செய்யுளின் அவ்வோசையைக் குறைத்து விடலாமென்றால் அவ்வோசையைக்குறைப்பது புணர்ச்சியிலக் கணத்தின் வழுவியதாகும். பிறவிடங்களிலும் அளபெடையைச் சிதைத்துக்கூறின் செய்யுளுட்கருதிய பொருண்மை விளங்காது. அதுநோக்கியே செய்யுளின் இன்னோசையைச்சிதையாது அளபெடையை அலகிடும் நிலைமைக்கண் அந் நிலையாக்குக என்றார் தொல்காப்பியனார் என்பதாம்.

2. “யாஅது” என்புழி, ‘யா’ விற்குப் பின்னின்ற அளபெடை அகரமும் அதன்பின் நின்ற குற்றுகரமும் இணைந்து குறிலிணை எனப்பட்டமையின் ‘யாஅது’ என்பது ஈரெழுத்து ஞாயிறு ஆயிற்று.

அகரமுங் குற்றுசுரமுங் குறிலிணை யெனப்பட்டமையினென்பது. ஒழிந்தனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும். ஆஅழி என்பது மூவெழுத்துப் பாதிரி. வடாஅது என்பது மூவெழுத்துக் கணவிரியாம். படா அகையென நாலெழுத்துக் கணவிரியாம்.¹ ஆஅங்கு என ஈரெழுத்துப் போரேறாம். ஆஅவது என மூவெழுத்துப் பூமருது. புகாஅர்த்து என்பது கடியாறாம். பராஅயது என்பது மழகன்றாம். இவை ஒரே சொல்லாகி நின்று எட்டியற்சீரானும் அளபெடுத்தன.

“தேளந் தேரும் பூஉம் புறவிற்
போஓரி துள்ளுஞ் சோஓரி நண்ணிக்
குராஅம் பிணையல் விராஅங் குஞ்சிக்
குடாஅரிக் கோவல ரடாஅரின் வைத்த
கானெறிச் சென்றனர் கொல்லோ
மேனெறிச் சென்று பொருள்படைப் போரே”

இதனுள் இயலசை மயங்கிய இயற்சீர் நான்கும் வந்தன. ஒழிந்த நான்கும் இவற்றுள் அடங்கும். இங்ஙனம் சீர்நிலையெய்திய வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயது இயற்கையளபெடை என்றும், செய்யுட்குப் புலவர் ஓசை கருதிச் செய்து கொண்டது செயற்கையளபெடை என்றுங்கொள்க;² இவ்விதி கட்டளையடிக்கென்றுணர்க. இவை சீர்நிலையடிக்காயிற் றனிநிலை, முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை எனக்கொள்வர்.

“ஆஅ வளிய வலவன்”

எனவும்,

1. “வடாஅது” என்பது மூவெழுத்துக் கணவிரியாம், ‘படாஅகை’ என நாலெழுத்துக் கணவிரியாம்” என இத்தொடரைத் திருத்திப்படிக்க.
2. இயற்கையளபெடை என்பது, சீர்நிலையெய்தி வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயது. செயற்கையளபெடை என்பது செய்யுட்கு ஓசை கருதிப் புலவர்களாற் செய்து கொள்ளப்படுவது. அளபெடை அசைநிலையாகும் என்ற இவ்விதி எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெறும் கட்டளையடிக்குரியதாகும். இவ்வளபெடை சீர்நிலையடிக்காயின் தனி நிலை, முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை என நால்வகைப்படுத்துரைக்கப்படும். செயற்கையளபெடை ஓரசையாமிடத்துச் செய்யுட்கேயுரியவாய்வரும். அது போன்றே இயற்கையளபெடை அசைநிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியதாகும்.

**“ஏள் சிதைய வழாஅ லெல்லாநின்
சேயரி சிந்திய கண்”**

எனவுமிவை நேர்நேரும் நிரைநேருமாக அலகிடுப. இனி ஓரசையாங்காற் செயற்கையளபெடை சீர்நிலையாதல் செய்யுட் கேயுரியவாதல்போல, இயற்கையளபெடை அசைநிலையாதல் செய்யுட்கேயுரியவாதலும், புணர்ச்சிவகையான் எழுத்துப் பேறாகிய அளபெடைகள் அசைநிலையாதலும், பொருள் புலப்பாட்டிற்குப் புலவர் செய்த செயற்கையளபெடையுட் சிலவும் அசைநிலையாதலுங்கொள்க.¹

உ-ம். “உப்போஓ வெனவுரைந்து மீள்வாள்”

என்புழிப் பண்டமாற்றின்கட் பகரவோகாரத்திற்குள்ள ஓரலகே பெறுதலின் ஓரசையாயிற்று.

“நூறோஓ நூறு”

என்பதும் அது. இவை இயற்கையளபெடை யசைநிலையாயின.

“பலாஅக்கோட்டுத் தீங்கனிமேற் பாய்ந்த கடுவன்”

என்புழிப் ‘பலாஅ’ எனப் புளிமாவாகாது ஓரசையாய்க் கோடு என்பதுங் கூட்டிக் கணவிரியாக அலகு பெறும்.

“குறியதன் முன்னரும்” (எழுத்-உயிர்மயங்-34)

என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் பெற்ற அகரமும் அளபெடைபோல் அசைநிலையாயிற்று.²

**“நிலம் பாஅய்ப்பாஅய்ப் பட்டன்று நீணிலா மென்றோள்
கலம் போஓய்ப்போஓய்க் கெளவை செய”**

எனப் போஓய்ப்போஓய் எனச் செய்கைக் குறிப்புப் புலப்படச் செய்யுள் செய்தவழியும் அசைநிலையாயிற்று. இவை ஓசை

1. புணர்ச்சி வகையால் எழுத்துப் பேறாகிய அளபெடை என்பது, பலா+கோடு – பலாஅக்கோடு என்றாற் போன்று புணர்ச்சியில் அளபெடை யெழுத்துப் பெற்று வருவது.
2. பொருள் புலப்பாட்டிற்கெனப் புலவர்கள் செய்து கொண்ட அளபெடை என்பது, ‘பா அய்ப்பா அய்’, ‘போஓய்ப்போஓய்’ என்றாற்போன்று செய்கைத்திறம் புலப்படப் பொருள் புலப்பாடு குறித்து வருவது.

சிதைத்தாற் செய்யுளின்பஞ் சிதையுமென்று அலகிருக்கைக்கட் சிதைத்தார்.¹ இவை அலகுபெறாவெனவே, நெடிலின்றன்மையே யாயிற்று. இதனானே குற்றிகரம்போல் எழுத்தாந்தன்மையும் பெற்றாம். இனி, வாஅழக எனவும், தூஉமணி எனவும் மூவசைச் சீரானும் வருதல் உம்மையாற் சீர்நிலை யெய்துமென்றதனாற் பெறுதும். அவை வெண்சீரும் வஞ்சிச்சீருமாம்.

ஆய்வுரை :

இது மேல் எழுத்ததிகாரத்தில் இயற்சீராம் தன்மை பெறும் எனக் கூறிய உயிரளபெடையை அசைநிலையாந் தன்மையும் பெறும் என்றலின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) உயிரளபெடை மேற்கூறிய இயற்சீராந்தன்மையைப் பெற்று வருதலேயன்றி அசையாந் தன்மையைப் பெற்று நின்றலும் உரித்து என்று.

உ-ம். “ உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅஅய் வாழிய நெஞ்சு”

என்புழி, ‘உறாஅர்க்’ என்பது ‘புளிமா’ எனச் சீர்நிலை எய்தி அலகு பெற்றும்,

“ உப்போஓ வெனவுரைத்து மீள்வா னொளிமுறுவற்
கொப்போநீர் வேலி யுலகு”

என்புழி ‘உப்போஓ’ என அசைநிலையெய்தி அலகு பெறாதும் உயிரளபெடைகள் வந்தன.

அளபெடைகளெல்லாம் வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் பொது வாயினவும், செய்யுட்கேயுரியவாகிச் செய்யுள் செய்யும் புலவராற் செய்துகொள்ளப் படுவனவும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள் வழக்கிற்கும் செய்யுட்கும் பொதுவாயின இயற்கை யளபெடை எனப்படும். செய்யுட்குப் புலவர் செய்து கொண்ட அளபெடை செயற்கையளபெடை எனப்படும். அவ்விரண்டனும் ‘அளபெடை

1. இவை ஓசை குறைத்தாற் செய்யுளின்பம் சிதையுமென்று அளபெடையோசையைக் குறைக்காமல், அலகிடுங்கால் எழுத்தெண்ணப்பெறாஅ என எழுத்தாக எண்ணுதலையும் குறைத்தார்.

யசைநிலையாகலு முரித்து' எனப்பட்டது இயற்கையளபெடையாகும். செய்யுட்கெனச் செய்து கொள்ளப்பட்ட செயற்கையளபெடை சீர்நிலையெய்தி அலகுபெறும். அதுபோல இயற்கையளபெடை அசைநிலையாகலும் செய்யுட்கே யுரியது என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

17 ஒற்றள பெடுப்பினும் அற்றென மொழிப.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின் ஒற்றளபெடைக் குரியதோர் மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒற்று அளபெடுத்துவரினும் அசை நிலையாகலும் உரித்து என்றவாறு.

மாட்டேற்று வகையான் ஆகாமை பெரும்பான்மை.¹

உதாரணம்

“கண்ண டண்ண னெனக் கண்டுங் கேட்டும்”

(மலைபடு.352)

என வரும்.

(17)

பேராசிரியம்:

இஃது, ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசைநிலையாகலும் உரித்தென மாட்டெறிந்தமையின் எய்தாத தெய்துவித்தது. இதனை அசைப்படுத்து எழுத்துநிலையும் வேண்டுகின்றமையின் வழுவமைத்தது உமாம்.

(இ-ள்.) ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடைபோலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓரசையாய் நின்றலும் உரித்து (எ-று.)

“ஒற்றள பெடுப்பினும்”

எனவே, ஒற்றுக்கள் அளபெடுத்து நின்றற்கு உரியன; உரியவழி எல்லாம் வரையாது கொள்ளப்படும். அவை வழக்கினுள்ளுஞ்

1. அற்று-அத்தன்மைத்து; மேற்கூறிய உயிரளபெடை போன்று ஒற்றளபெடையும் அசைநிலையாகலும் (அலகு பெறாமையும்) உரித்து என மாட்டெறிந்து கூறவே அசைநிலையாகாமையே (அலகுபெறுதலே) பெரும்பான்மையென்பதாம்.

செய்யுளுள்ளும் இருவாற்றான் ஒரு சொற்கு உறுப்பாய்நின்ற ஒற்றே அளபெழினும் பின் தோன்றிக் கொள்ளப்பட்ட ஒற்று அளபெழினு மென இருவகைப்படும்.

“அஃதிவ னுவலா தெழுந்துபுறத் திசைக்கும்”

(தொல்.எழுத்து.102)

என்பது சொற்குறுப்பாய் நின்றது.

“ஆனா நோயொடு கான லஃதே”

(குறுந்.97)

என்பது பின்தோன்றிக் கொண்ட புள்ளியெனப்படும்.

“அற்றென மொழிப”

என்றதனான் ஒற்றளபெடையும் உயிரளபெடைபோலத் தானுந் தன்னையொற்றிய எழுத்துங்கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்நிலையெய்தல் பெரும்பான்மையாகலானும் அவை இயற்கையளபெடையாகியவழி அசையாதல் சிறுபான்மை யென்பதூஉம் உயிரளபெடை முதற்கணின்ற நெட்டெழுத்துப்போல ஒற்றளபெடை முதற்கணின்ற குற்றெழுத்தும்,

“தனிக்குறின் முதலசை மொழிசிதைந் தாகாது”

(தொல்.செய்.6)

என்பதனான் விலக்குண்ணாது விட்டிசையாது முதற்கணின்று நேரசையாமென்பதூஉங் கூறியவாறு. வல்லெழுத்தாறும் ரகார முகாரமும் ஒழித்தொழிந்த பதினோரொற்றுங் குறிற்கீழுங் குறிலிணைக்கீழும் அளபெய்தி நிற்கும்வழிச் சீர்நிலை யாதலே யன்றி அசைநிலையாகலு முரித்துச் சிறுபான்மை யென்றவாறு.¹ அவை,

1. வழக்கினுள்ளுஞ் செய்யுளுள்ளும் ஒருசொற்கு உறுப்பாய் நின்ற ஒற்று அளபெழுதலும் பின்தோன்றிக் கொள்ளப்பட்ட ஒற்று அளபெழுதலும் என ஒற்றளபெடை இருவகைப்படும். ‘அஃது’ என்புழி ஆய்தம் சொற்குறுப்பாய்நின்றது, ‘கானலதே’ எனற்பாலது ‘கானலஃதே’ என்புழி ஆய்தம் பின்தோன்றிக் கொண்ட ஒற்றெனப்படும்.

உயிரளபெடைபோன்றே ஒற்றளபெடையும் தானும் ஒற்றாய்நின்ற எழுத்துங் கூடி அளபெடை மொழியாகிச் சீர்நிலை யெய்தல் பெரும்பான்மை யென்பதும், அவை இயற்கையளபெடையாவழி அசைநிலையாதல்சிறுபான்மை யென்பதும், உயிரளபெடையின் முதற்கணின்ற நெட்டெழுத்துப் பிரிந்து தனியசையாதல் போலவே ஒற்றளபெடையின் முதற்கணி நின்ற குற்றெழுத்தும் விட்டிசையாத நிலையிலும் தனியசையாம் என்பதும்,

“கண்ண டண்ண ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்”

(மலைபடு.352)

என்றவழிக்,

“கண்ண”

என்பது சீர்நிலையாகித் தேமாவாயிற்று.

“தண்ணென”

என்றவழித் தட்பத்துச் சிறப்பு உரைத்தற்கு ணகரவொற்றினை அளபேற்றிச் செய்யுள் செய்தான். ஆண்டு அது மாசெல்கரம் என்னும் வஞ்சியுரிச் சீராவதனை (யாகற்க)ப் பாதிரியென்னுஞ் சீரேயாமென வழுவமைத்தவாறு.¹ குற்றுகரங் குறிலோடுகூடி நிரையாவதனைக் குறிலிணையெனக் குற்றெழுத்தாக்கி ஓதினான். அதுபோல ஒற்றளபெடையும் ஒரு மாத்திரையாவதனைக் குற்றெழுத் தென் றோதானோவெனின், அங்ஙனம் ஓதின் அவ்வளபெடை குறிலாகித் தன்முன் வந்த குறிலோடும் பின்வந்த குறிலோடும் நெடிலோடுகூடி நிரையசையாகுவதாவான் செல்லுமென மறுக்க²

மற்று,

மெய்களுள் வல்லெழுத்தாறும் ரகாரமும் மகாரமும் நீங்கலாகவுள்ள ஏனைய மெய்களும் ஆய்தமும் ஆகிய பதினோரெழுத்தும் குறிகீழும் குறிலிணைக்கீழும் அளபெடுத்துநிற்கும் என்பதும் அவ்வாறு அளபெய்திநிற்கும் நிலையில் அவை சீர்நிலையாதலேயன்றிச் சிறுபான்மை அசைநிலையாதலும் உரியவென்பதும் ‘ஒற்றளபெடையும் அற்று’ என்னும் மாட்டேற்றால் உணரப்படும்.

1. ‘கண்ண தண்ணெனக் கண்டுங்கேட்டும், எனவரும் மலைபடுகடா அத்து அடியுள் கண்ண—தேமா எனச் சீர்நிலை யெய்திற்று. தண்ணென—பாதிரி என அசைநிலை யெய்திற்று. பரவைவழக்கு—உலகவழக்கு. செய்யுட்குப் புலவர்கள் செய்துகொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாதற்குக் காரணம் அவ்வளபெடை உலக வழக்கிலும் பயிலுதலேயாம்.

2. குற்றுகரம் குறிலோடுகூடி நிரையாவதனைக் குறிலிணையெனக் குற்றெழுத்தாக்கிக் கூறியவாறுபோன்று ஒற்றளபெடை ஒரு மாத்திரையாவதனைக் குற்றெழுத்தெனக் கூறின் அவ்வளபெடை குறிலெனப்பட்டுப் பின்வரும் குறிலோடும் நெடிலோடுங் கூடி நிரையசை யாகுமாதலால் அங்ஙனம் ஆகாமைப் பொருட்டு அதனைக் குற்றெழுத்தெனக் கூறிற்றிலர் ஆசிரியர்.

‘அரங்கம்’ எனக் குறிலிணைக்கீழ்வந்த ஒற்றளபெடை ‘புலிசெல்வாய், என மூவசைச்சீருமாம் ஆதலின் இவ்வளபெடையினை ஈரசைச்சீர்க்கும் மூவசைச்சீர்க்கும் இடைவைத்தார் ஆசிரியர்.

“அரங்கம்”

என்புழிப்புலிசெல்வா யென மூவசைச்சீருமாமாகலின் இதனை மூவசைச்சீரின்பின் வைக்கவெனின், அற்றன்று; அவ்விரண்டற்கும் பொதுவகையாக இடைவைத்தானென்பது. அல்லதூஉம் ஈரசைச் சீராதலே பெரும்பான்மையாதலின் ஈண்டு ஈரசைச் சீர்ப்பின் வைத்தான் இவ்விரண்டளபெடையினையுமென்பது.

மற்று, வழக்கினுள் வரும் இயற்கையளபெடையன்றே அசைநிலையாவன, ஒற்றளபெடை வழக்கினுள் வருமோவெனின், அவையுஞ் சிறுபான்மை வழக்கினுள் வருமென்பது அவை,

“சுள்ளென்றது” “புள்ளென்றது” “கள்ளென்றது”

“துண்ணென்றது.” “திண்ணென்றது”

என வரும். பிறவு மன்ன.

இவை, செய்யுளகத்தல்லது பரவைவழக்கினுள் வாரா வென்பாரு முளர். அவரறியார்; செய்யுட்குப் புலவர் செய்து கொண்ட அளபெடை பின்னர் அசைநிலையாதற்கு என்னை காரணமென மறுக்க. மற்று

“அளபெடை யசைநிலை யாகலு முரித்தே”

(தொல். செய். 17)

என வரையாது கூறவே இச்சூத்திரமும் அடங்குமாகலின் இது மிகையாம்பிறவெனின். அற்றன்று; எழுத்தோத்தினுள் ஒற்றள பெடுக்குமென்பது கூறாமையின் வேறு கூறினான். அல்லதூஉம் உயிரளபெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடைமையின் இதனை வேறு கூறினானென்பது. என்னை?

“பனா அட்டு”

என்றவழி உயிரளபெடை கடியாறு என்னுஞ் சீராயவாறு போலாகாது.

“கொங்கு குரங்கு எஃஃகு மின்னது”

என அளபெழுந்த இருவகை யுகரவீற்றுச் சொற்கள் போரேறு கடியாறு என்னுஞ் சீரானும் ஞாயிறு வலியது என்னுஞ் சீரானு மாகாது

இருவகை உகரமொடு இயைபின்றி வருதலானும் அவை வண்டு வரகு எனவும் உரியசைச்சீர்ப்பாற்பட்டு அசையாகு மாதலானும் இருவகை யுகரமோடியையாதவழிக்.

“கண்ண டண்ணெனக் கண்டுங் கேட்டும்

(மலைபடு. 352)

எனவுங்,

“கஃஃ ரென்னுங் கல்லதர்”

எனவுஞ் சீர்நிலை பெறுதலானுமென்பது. எனவே, இயற்கையுயி ரளபெடைபோலச் செயற்கை யொற்றளபெடையும் ஒரோவழி ஓசை சிதைக்கப்படாதாயிற்று. இதனானே உயிரளபெடை போல ஒற்றளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடு கூடி அசையாகா தென்பதாம். ஈர்க்கு-பீர்க்கு என ஈரொற்று நின்றவழி வேறோரசை யாகாதவாறு போல ஒற்றளபெடையும் ஒரோவழி அசைநிலை பெறாதென்பதூஉங் கூறினானாம்.

இனி, இயற்கை யொற்றளபெடை சிறுபான்மை வருமாதலின், இஃது அசைநிலையாதலே பெரும்பான்மையாதனோக்கி மாட்டெறிந் தான் எனவும் அமையுமெனக் கொள்க.¹ (18)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது ஒற்றளபெடையும் சீர்நிலையாதலேயன்றி அசை- நிலையுமாமென எய்தாததெய்துவித்தது.

1. எழுத்ததிகாரத்துள் ஒற்று அளபெடுக்கும் என்று கூறாமையால், 'அளபெடை யசைநிலையாகலுமுரித்தே' என்புழி இச்சூத்திரம் அடங்காது. அன்றியும் இவ்வொற்றளபெடை முற்குறித்த உயிரளபெடையின் வேறுபட்டதோர் இலக்கணமுடையது. 'பனாஅட்டு' எனவரும் உயிரளபெடையில் முன்னுள்ள நெடிலும் குறிலும் வேறுபிரிந்தும் முன்னும்பின்னு முள்ளவற்றோடு இயைந்து அலகிடப்படுமாறு போலன்றிக் கொங்கு, குரங்கு, என அளபெடையாய் வரும். ஒற்றுக்களிரண்டும் இணைந்து இருவகையுகரமோடியை பின்றித் தனித்து ஓரசையாய் அலகிடப்படுதலும் அவையே அசைநிலையாகும்வழி வண்டு குரங்கு என உரியசைச்சீர்ப்பாற் பட்டுவருதலும் ஆகிய வேறுபாடுடையது ஒற்றளபெடையாகும். எனவே உயிரளபெடை போல வருகின்ற எழுத்தொடு கூடி ஒற்றளபெடை அசையாகாதென்பதும் “ஈர்க்கு” ‘பீர்க்கு’ என்புழி இரண்டொற்றுக்கள் இணைந்து நின்றவழியும் அவை அசையாகாதவாறுபோல ஒற்றளபெடையும் ஒரோவிடங்களில் அசையாம்நிலைமை பெறாது வருதலும் உண்டென்பதும் ஒற்றளபெடை சிறுபான்மையாதலின் ஒற்றளபெடை அலகு பெறாமையும் நோக்கி ஒற்றளபெடையும் அற்று' என மாட்டெறிந்தார் ஆசிரியர் என்பதாம்.

இ-ள். ஒற்..... மொழிப எ-து ஒற்றளபெடுத்தாலும் உயிரளபெடை போலச் சீர்நிலையெய்தலும் ஓரசையாய் நின்றலுமுரித்து. எ-று.

ஒற்றெனவே, 'ங் ஞ ந ம ன வ ய ல ள வாய்தம்' என்னும் பதினொரொற்றுங் குறிற்கீழும் குறிலிணைக்கீழும் அளபெடுத்தல் பெறுதும்.¹ மங்கலம் எனவும் அரங்கம் எனவும் வரும். ஏனையவற்றோடும் ஒட்டுக. சீராமெனவே, ஈரசைச்சீரும் மூவசைச்சீருமாதல் பெறுதும். மேல் மூவகைச்சீர் கூறுதலின் இதனை ஈண்டு வைத்தார். ஓரசையாதல் சிறுபான்மை. உ-ம். 'கண்ணண்ணெனக் கண்டும்கேட்டும்' என்புழிக் கண்ணென்பது சீர்நிலையெய்தித் தேமாவாயிற்று. தண்ணென என்றவழித் தட்பத்திற் சிறப்புக் கூறுதற்காக இயற்சீர்க்கண் ணகரவொற்றினை மிகக்கொடுத்து அளபெடுத்துச் செய்யுள் செய்தான். அது, மாசெல்சுரம் என்னும் வஞ்சிச்சீராவதனை ஆகற்க. பாதிரி என முன்னின்ற இயற்சீரேயாக என வழுவமைத்தவாறு. இதுவும் ஓரசை² சிதையாது நிற்கவும் அலகுபெறாதெனவே எழுத்தின்றன்மை எய்திற்று. இது வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உறுப்பாய் நின்றன அளபெழுதலும், தோற்றிக் கொண்டன அளபெழுதலுமாம். சுள்ளென்றது, புள்ளென்றது, நள்ளென்றது, கிண்ணென்றது - இவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய. தோற்றினது, கண்ணென முற்காட்டினாம். இருவகை யுகரமீறாய்க் கொங்கு, குரங்கு, மின்னு, எஃஃகு என்பன உயிரளபெடையின் வருமெழுத்தோடு கூடிப் போரேறு, கடியாறென நிற்குமாறுபோலாது வண்டு வரகு என்னும் உரியசைப்பாற்படுதலின் உயிரளபெடையின் வேறாக³ வோதினார். இருவகை யுகரத்தோ டியையாதவழிக்

1. "ங்ஞண நமன வயலள ஆய்தம்
அளபாம் குறிலிணை குறிற்கீழ் இடைகடை" என்பது நன்னூல்

2. 'ஓரசை' என்பதனை 'ஓசை' எனத்திருத்துக.

3. 'பனாஅட்டு' என்றவழி உயிரளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடு கூடிக் 'கடியாறு' என்னுஞ் சீராயவாறுபோன்று 'கொங்கு', 'குரங்கு' என ஒற்று அளபெழுந்தவழி அவ்வளபெடை வருகின்ற எழுத்தோடு கூடி முறையே போரேறு, கடியாறு என்னும் சீராகவோ, அன்றி ஞாயிறு, வலியது என்னும் சீராகவோ ஆகாமல் வண்டு, வரகு என்னும் உரியசைப்பாற்படுதலின் ஒற்றளபெடையினை உயிரளபெடையின் வேறாக ஒதினார் ஆசிரியர்.

‘கண்ணடண்ணென்’

‘கஃஃஃறென்னுங் கல்லதரத்தம்’

எனத் தேமாவாக அலகுபெற்றன. இனி,

‘நீட்டம் வேண்டின்’

(எழுத்-நூன்-6)

என்னுஞ் சூத்திரத்துட்காட்டிய

“செய்யுட்க ளோசை சிதையுங்கா லீரளபும்
ஐயப்பா டின்றி யணையுமாம்--மைதீரொற்
றின்றியுஞ் செய்யுட் கெடினொற்றை யுண்டாக்கு
குன்றுமேல் ஒற்றளபுங் கொள்”

என்னும் மாபுராணச் சூத்திரத்துள் ‘மைதீரொற்று’ என்றதனானே, சீர்வகையடி யோசைகெடின் ஒற்றில்லாத சொல்லிற்கோசை அவ்வொற்றை உண்டாக்கியுநிற்குமென்றும், ‘குன்றுமேலொற்றளபுங் கொள்’ என்றதனானே அவ்வொற்றானும் ஓசை நிறையாவிடின் அங்ஙனம் வருவித்த ஒற்றை அளபெடுத்துங் கொள்க வென்றுங் கூறிய விதியுங்கொள்க.

“அம்பொரைந் துடைய்ய காம னைய்ய னென்ன வந்தனன்
அம்புநீர் ரல்லர் நன்கு ரங்கு நீரராயினும்
தங்கு ரவ்வர் தாங்கொடுப்பி னெஞ்சு நொந்து தாழ்வார்தாம்
பொங்க ரவ்வ வல்குவாரெ னப்பு கன்று சொல்லினான்”

(சீவக - சுரமஞ். 3)

இதனுள் யகர வகரவொற்றில்வழி ஓசை அவ்வொற்றையுண்டாக் கிற்று. அஃது அளபெடுத்தது வந்துழிக் காண்க.

ஆய்வுரை :

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ - ள்) ஒற்று அளபெடுத்துவரினும் முற்கூறிய உயிரள பெடை போன்று சீர்நிலையெய்தி அலகு பெறுதலேயன்றி அசைநிலையாகி அலகு பெறாமையும் உரித்து எ - று.

‘ஒற்றுஅளபெடுப்பினும்’ எனவே உயிரெழுத்தினைப் போன்று ஒற்றுக்களும் அளபெடுத்து நின்றற்குரியன என்பதும் அங்ஙனம்

ஒற்றெடுத்து அளபெடுத்து வருங்கால் உயிரளபெடை போன்று சீர்நிலையெய்தி அலகு பெறுதலும் அசைநிலையாகி அலகு பெறாமையும் ஆகிய இருநிலைமையும் ஒருங்குபெறும் என்பதும் பெற்றாம்.

“கண்ண டண்ணெனக் கண்டும் கேட்டும்”

என்புழி முதற்கண் நின்ற சீராகிய ‘கண்ண’ என்பது சீர்நிலையெய்தித் ‘தேமா’ ஆயிற்று. அதனையடுத்து வந்த ‘டண்ணென’ என்னும் இரண்டாஞ் சீர்க்கண் உள்ள ணகரவொற்று செய்யுளோசையினை நிறைத்தற்கன்றித் தட்பத்தின் மிகுதியினைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் இயற்சீர்க்கண் அளபெடுத்து நின்றதாதலின் அசைநிலையாய் அலகுபெறாதாயிற்று. ‘தண்ணென’ என்பது சீர்நிலையெய்தி வருமாயின் ‘மாசெல்சுரம்’ என வஞ்சிச் சீராகும். இங்கு அசைநிலையாய் வந்தமையின் ‘பாதிரி’ என இயற்சீராயிற்று.

**18. இயற்சீர் இறுதிமுன் நேரவண் நிற்பின்
உரிச்சீர் வெண்பா ஆகும் என்ப.**

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். வெண்பாவுரிச்சீர் ஆமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட ஈரசைச்சீர் பதினாறோடு நான்கசையுங் கூட்டியுறழ், அறுபத்துநான்கு மூவசைச் சீராம். அவற்றுள் இயற்சீர்நான்கின்பின் நேரசை வந்த மூவசைச்சீர் நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராம் என்றவாறு.¹

உதாரணம்

“மாவாழ்கான், மாவருகான், புலிவாழ்கான், புலிவருகான்”

என்பன.

(18)

1. இங்கு இயற்சீர் என்றது, நேர், நிரை என்னும் இயலசைகளால் ஆகிய நேர் நேர், நிரைநேர், நேர்நிரை, நிரைநிரை யென்னும் ஈரசைச்சீர் நான்கினையும்,

இச்சூத்திரத்து ‘வெண்பாவுரிச்சீர்’ என்பது ‘உரிச்சீர் வெண்பா’ என மொழிமாறி நின்றது.

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்த முறையானே ஈரசை கொண்டு சீரியைத் திறுவன உணர்த்தி இனிமுவசைகொண்டு முடிவன உணர்த்துவானெழுந்தான்; அவற்றுள் இது வெண்பாவுரிச்சீருணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்) மேனின்ற அதிகாரத்து இயலசையானாகிய இயற் சீரிறுதிக்கண் நேரசை பெறுவன நான்கும் வெண்பாவுரிச் சீராமென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ - று).

‘உரிச்சீர் வெண்பாவாகும்’, வெண்பா வுரிச்சீராகுமென மொழி மாற்றி யுரைக்க.

உ - ம்: ¹நேர்நேர்நேர் ²நிரைநேர்நேர் ³நேர்நிரைநேர் ⁴நிரை நிரைநேர். என வரும் இவற்றை,

¹மாசெல்வாய் ²புலிசெல்வாய் ³மாவருவாய் ⁴புலிவருவாய். எனவும்,

¹தேமாங்காய் ²புளிமாங்காய் ³கூவிளங்காய் ⁴கருவிளங்காய் எனவும் வேறுவேறுதாரணங் காட்டுப. பிறவும் அவ்வாறு வருவன அறிந்துகொள்க. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத்
தாமந்தாழ் கோதை தருவானை - யாமும்
இருகுடங்கை யானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண்
டொருகுடங்கை யாயின கண்” (சிலப். மேற்)

இதனுட் ‘காமன்காண்’ எனவும், ‘கருவூரார்’ எனவும், ‘இருகுடங்கை’ எனவும், ‘யானெதிரே’ எனவும் நான்கு வெண்சீரும் வந்தன. இதுவும் ஆட்சியுங் குணனுங் காரணமாகப் பெற்ற பெயர்; வெண்பாவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய கலிப்பாவிற்கும் உரிமையாதலிற் குணங் காரணமாயிற்று. ஆட்சி,

“வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே”

(தொல். செய். 23)

எனவும் பிறாண்டும் ஆளுமென்பது. மற்று இயற்சீரென்றவழிப் பத்து இயற்சீருங் கொள்ளாமோவெனின், அதற்கு விடை முன்னர்,

“இயலசை மயக்கம்” (தொல். செய். 13)

என்புழிச் சொல்லிப்போந்தாம். ‘இயற்சீர் எனப் பொதுவகையான் ஓதியவழி இயற்சீர் பத்துங் கொள்ளாது இயலசை மயக்கமாகிய நான்கனையுங் கோடலும்¹ ஆசிரியவுரிச்சீரென்று பொதுவகையான் ஓதியவழி ஆறனையுங் கொள்ளாது உரியசை மயக்கமாகிய நான்கனையுமே கோடலும்² வேண்டினானென்பது. அஃது இச்சூத் திரத்தானும்,³

“வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீர்” (தொல். செய். 23)

என்பதனானும் பெறுதும். (19)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முறையானே மூவசைச் சீருணர்த்துதறொடங்கி, அவற்றுள் வெண்பாவுரிச்சீர் உணர்த்துகின்றார்.

(இ - ள்.) அவண் இயற்சீ ரிறுதிமுன் நேர்நிற்பின் எ-து அவ்விடத்திற் கூறிய இயலசையானாகிய இயற்சீ ரிறுதிக்கண் நேரசை வந்து நிற்பின்: வெண்பாவுரிச்சீராகுமென்ப எ-து அந்நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராமென்று கூறுவர் புலவர். எ-று

அவை - நேர்நேர்நேர், நிரைநிரைநேர், நேர்நிரைநேர், நிரைநேர்நேர் எனவரும். இவற்றை மாசெல்வாய், புலிவருவாய், மாவருவாய், புலிசெல்வாய் எனவும்; தேமாங்காய், கருவிளங்காய், கூவிளங்காய், புளிமாங்காய் எனவுங்காட்டுக. செய்யுள்-

1. இயலசைமயக்கமாகிய இயற்சீர்நான்காவன: நேர் நேர், (தேமா) நிரைநேர் (புளிமா), நேர்நிரை (பாதிரி) நிரைநிரை (கணவிரி) என்னும் ஈரசைச்சீர்கள் நான்குமாம்.

2. உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்காவன : நேர்பு நேர்பு (வீடுபேறு), நிரைபுநேர்பு (வரகுசோறு), நேர்புநிரைபு (பாறுகுருகு), நிரைபு நிரைபு (தடவுமருது) என்னும் ஈரசைச்சீர்கள் நான்குமாம்.

3. இச்சூத்திரம் என்றது.

இயலசை மயக்கம் இயற்சீர் ஏனை

உரியசை மயக்கம் ஆசிரியவுரிச்சீர் (செய்-02)

என முற்கூறிய சூத்திரத்தினை.

“காமன்கா ணென்று கருவூரார் பாராட்டத்
தாமந்தாழ் கோதை வருவானை - யாமு
மிருகுடங்கை யானெதிரே கூப்பித் தொழக்கண்
டொருகுடங்கை யாயின கண்”

என நான்கு வெண்சீருங் காண்க. இஃது ஆட்சியுங் குணமுங்
காரணமாகப் பெற்ற பெயர், வெண்பாவிற்கும் அதன் பகுதியாகிய
கலிப்பாவிற்கு முரிமையின். இனிப் பொதுவாக இயற்சீரென்றால்
இயலிசை மயக்கமாகிய இயற்சீர் நான்கினையும், பொதுவாக
உரிச்சீரென்றால் உரியசைமயக்கமாகிய உரிச்சீர் நான்கினையுமே
கோடல்வேண்டினார் இத்தொல்காப்பியனா ரென்பது, இச்
சூத்திரத்தானும்

“வெண்பா வுரிச்சீ ராசிரிய வுரிச்சீ
ரின்பா நேரடிக்கு” (செய்-23)

என்பதனானும் பெறுதும்; இதனான் ஆட்சியும் பெற்றாம் இதுவுங்
கட்டளையடிக்குஞ் சீர்வகையடிக்குமுரித்து.¹

ஆய்வுரை :

இது, நிறுத்தமுறையானே மூவசைச்சீர் உணர்த்துதல்
தொடங்கி அவற்றுள் வெண்பாவுரிச்சீர் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) இயற்சீராகிய ஈரசைச்சீர் நான்கின் பின்னரும்
மூன்றாவதாக நேரசை வந்து நிற்பின் நேரீற்று மூவகைச்சீராகிய
அவை நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீராகும் என்று கூறுவர் புலவர்
எ-று.

மேற்கூறப்பட்ட ஈரசைச்சீர் பதினாறன்பின் மூன்றாவது
அசையாக நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நான்கசை
களையும்சேர்த்துப் பெருக்க மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்காகும்.
மா, புலி, பாம்பு, களிற்று என்னும் வாய்பாடுகளை முதலிலும் வாழ்,

1. கட்டளையடி என்றது. ஒற்றும் குற்றியலுகரமும் குற்றியலிகரமும் ஆய்தமும் நீக்கி
நாலெழுத்து முதல் இருபதெழுத்தின்காறும் எழுத்தெண்ணிக் கொள்ளப்படும் ஐவகையடிகளை.
சீர்வகையடி என்றது, இருசீர் குறளடி, முச்சீர் சிந்தடி, நாற்சீர் அளவடி அல்லது நேரடி, ஐஞ்சீர்
நெடிவடி, அறுசீர் முதலாயின கழிநெடிவடி எனச் சீர்வகையாற் பகுத்துரைக்கும் ஐவகை
யடிகளை.

வரு, போகு, வழங்கு, என்னும் வாய்பாடுகளை இடையிலும், கான், நெறி, காடு, பொருப்பு என்னும் வாய்பாடுகளை இறுதியிலும் கூட்டி உறழ் மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்காகும். அவற்றுள் இயற்சீர் நான்கின்பின் நேரசை வந்த மூவசைச்சீர் நான்கும் வெண்பா வுரிச்சீர் எனப்படும்.

உ-ம்: மாவாழ்கான், புலிவாழ்கான், மாவருகான், புலிவருகான் எனவரும். இவ்வாய்பாடுகளை முறையே தேமாங்காய், புளி மாங்காய், கூவிளங்காய், கருவிளங்காய் எனவழங்குவர் பிற்கால யாப்பியல் நூலார்.

19. வஞ்சிச் சீரென வகைபெற் றனவே வெண்சீ ரல்லா மூவசை என்ப

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். வஞ்சியுரிச்சீர் ஆமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீரெனப்பாகுபட்டனமேற்சொல்லப்பட்ட மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கு சீரினும் வெண்சீரல்லாத அறுபது மென்றவாறு.¹

உதாரணம்

(1)

நேர் நேர் நிரை	- மா வாழ் நெறி
நேர்நேர்நேர்பு	- மா வாழ் காடு
நேர் நேர் நிரைபு	- மா வாழ் பொருப்பு
நேர் நிரை நிரை	- மா வரு நெறி
நேர் நிரை நேர்பு	- மா வரு காடு
நேர் நிரை நிரைபு	- மா வரு பொருப்பு

மூவசையான என்பது பேராசிரியர் கொண்டபாடம்

1. இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீருமாகிய ஈரசைச்சீர் பதினாறனோடு நான்கசைகளையுங்கூட்டிப் பெருக்க அறுபத்துமூன்று மூவசைச் சீர்களாகும். அவற்றுள் மேலைச் சூத்திரத்திற் குறிக்கப்பட்ட வெண்சீர் நான்குமல்லாத ஏனைய மூவசைச் சீர்கள் அறுபதும் வஞ்சிச்சீர் எனப்படும் என்பதாம்.

நேர் நேர்பு நேர்	- மா போகு கான்
நேர் நேர்பு நிரை	- மா போகு நெறி
நேர் நேர்பு நேர்பு	- மா போகு காடு
நேர் நேர்பு நிரைபு	- மா போகு பொருப்பு
நேர் நிரைபு நேர்	- மா வழங்கு கான்
நேர் நிரைபு நிரை	- மா வழங்கு நெறி
நேர் நிரைபு நேர்பு	- மா வழங்கு காடு
நேர் நிரைபு நிரைபு	- மா வழங்கு பொருப்பு

(2)

நிரை நேர் நிரை	- புலி வாழ் நெறி
நிரை நேர் நேர்பு	- புலி வாழ் காடு
நிரை நேர் நிரைபு	- புலி வாழ் பொருப்பு
நிரை நிரை நிரை	- புலி வரு நெறி
நிரை நிரை நேர்பு	- புலி வரு காடு
நிரை நிரை நிரைபு	- புலி வரு பொருப்பு
நிரை நேர்பு நேர்	- புலி போகு கான்
நிரை நேர்பு நிரை	- புலி போகு நெறி
நிரை நேர்பு நேர்பு	- புலி போகு காடு
நிரை நேர்பு நிரைபு	- புலி போகு பொருப்பு
நிரை நிரைபு நேர்	- புலி வழங்கு கான்
நிரை நிரைபு நிரை	- புலி வழங்கு நெறி
நிரை நிரைபு நேர்பு	- புலி வழங்கு காடு
நிரை நிரைபு நிரைபு	- புலி வழங்கு பொருப்பு

(3)

நேர்பு நேர் நேர்	- பாம்பு வாழ் கான்
நேர்பு நேர் நிரை	- பாம்பு வாழ் நெறி
நேர்பு நேர் நேர்பு	- பாம்பு வாழ் காடு
நேர்பு நேர் நிரைபு	- பாம்பு வாழ் பொருப்பு

நேர்பு நிரை நேர்	- பாம்பு வரு கான்
நேர்பு நிரை நிரை	- பாம்பு வரு நெறி
நேர்பு நிரை நேர்பு	- பாம்பு வரு காடு
நேர்பு நிரை நிரைபு	- பாம்பு வரு பொருப்பு
நேர்பு நேர்பு நேர்	- பாம்பு போகு கான்
நேர்பு நேர்பு நிரை	- பாம்பு போகு நெறி
நேர்பு நேர்பு நேர்பு	- பாம்பு போகு காடு
நேர்பு நேர்பு நிரைபு	- பாம்பு போகு பொருப்பு
நேர்பு நிரைபு நேர்	- பாம்பு வழங்கு கான்
நேர்பு நிரைபு நிரை	- பாம்பு வழங்கு நெறி
நேர்பு நிரைபு நேர்பு	- பாம்பு வழங்கு காடு
நேர்பு நிரைபு நிரைபு	- பாம்பு வழங்கு பொருப்பு

(4)

நிரைபு நேர் நேர்	- களிறு வாழ் கான்
நிரைபு நேர் நிரை	- களிறு வாழ் நெறி
நிரைபு நேர் நேர்பு	- களிறு வாழ் காடு
நிரைபு நேர் நிரைபு	- களிறு வாழ் பொருப்பு
நிரைபு நிரை நேர்	- களிறு வரு கான்
நிரைபு நிரை நிரை	- களிறு வரு நெறி
நிரைபு நிரை நேர்பு	- களிறு வரு காடு
நிரைபு நிரை நிரைபு	- களிறு வரு பொருப்பு
நிரைபு நேர்பு நேர்	- களிறு போகு கான்
நிரைபு நேர்பு நிரை	- களிறு போகு நெறி
நிரைபு நேர்பு நேர்பு	- களிறு போகு காடு
நிரைபு நேர்பு நிரைபு	- களிறு போகு பொருப்பு
நிரைபு நிரைபு நேர்	- களிறு வழங்கு கான்
நிரைபு நிரைபு நிரை	- களிறு வழங்கு நெறி

நிரைபு நிரைபு நேர்பு - களிறு வழங்கு காடு
 நிரைபு நிரைபு நிரைபு - களிறு வழங்கு பொருப்பு
 ஆக அறுபதும்¹. (19)

பேராசிரியம் :

இஃது, ஒழிந்த மூவசைச்சீ ருணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) வஞ்சிச்சீரெனக் கூறுபடுக்கப்பட்டன மேற்கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம் (எ - று).

நேர் நிரை நேர்பு நிரைபு என்னும் நான்கனையும் மூன்று படியான் இழியவைத்து, முதற்கணிற்ற நான்கசையும் இடை நின்ற நான்கனோடும் ஒரோவொன்று நான்காகக் கூட்டி, இறுதி நின்ற நான்கசையோடும் ஒரோவொன்றற்குப் பதினாறாக நாற்காலுறழ அறுபத்து நான்கு மூவசைச்சீர்பிறக்கும். அவற்றுள், இயலசைமருங்கின் நேரிறுவன நான்குசீருள. அவை முன்னர் (331) வெண்சீர்நான்கெனக் கூறப்பட்டன. ஒழிந்த மூவசைச்சீர்களெல்லாம் வஞ்சியுரிச் சீரெனப்படும் என்றவாறு. அவை அறுபது வகைப்படும்.²

உதாரணம் : நேர்நேர்நேர் நேர்நிரைநேர் நேர்நேர்புநேர் நேர்நிரைபுநேர் எனவும், நிரைநேர்நேர் நிரைநிரைநேர் நிரை நேர்புநேர் நிரைநிரைபுநேர் எனவும், நேர்புநேர்நேர் நேர்புநிரை நேர் நேர்புநேர்புநேர் நேர்புநிரைபுநேர் எனவும், நிரைபுநேர்நேர் நிரைபுநிரைநேர் நிரைபுநேர்புநேர் நிரைபுநிரைபுநேர் எனவும் இவை நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறு.

1. இளம்பூரணம் உரையில் மூவசைச் சீராகிய வஞ்சி அறுபதுக்கும் மாவாழ்நெறி முதல் களிறுவழங்கு பொருப்பு ஈறாகவுள்ள அறுபது வாய்பாடுகளே உதாரணமாகக் காட்டப்பட்டன. அவற்றுக்குமுன் தரப்பட்ட அசையமைப்புப் பற்றிய 'நேர் நேர் நிரை' என்பது முதல் 'நிரைபு நிரைபு நிரைபு' என்பது ஈறாகத் தரப்பட்ட அசையமைப்புப் பற்றிய குறிப்புக்கள் சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகவெளியீட்டில் விளக்கங்கருதி இணைக்கப் பெற்றனவாகும்.

2. நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நான்கினையும் முதற்கண் நிறுத்தி அந்நான்கனோடு இரண்டாவது அசையாக அந்நான்கனையும் வைத்துப்பெருக்க ஈரசைச் சீர்கள் பதினாறாகும். பெருக்கிப்பெற்ற பதினாறு ஈரசைச்சீர்களோடு மூன்றாவது அசையாக மேற்குறித்த நான்கினையும் வைத்துப் பெருக்க மூவசைச்சீர்கள் அறுபத்து நான்காகும். அவற்றுள் இயற்சீர் நான்கினோடும் மூன்றாவது அசையாக நேர்நின்ற மூவசைச்சீர் நான்கும் வெண்பாவுரிச்சீர் எனப்படும் என்பதாம்.

இவற்றள் வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

இனி நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வருமாறு :

நேர்நேர்நிரை நேர்நிரைநிரை நேர்நேர்புநிரை நேர்நிரைபு நிரை எனவும், நிரைநேர்நிரை நிரைநிரைநிரை நிரைநேர்பு நிரை நிரைநிரைபுநிரை எனவும், நேர்புநேர்நிரை நேர்புநிரை நிரை நேர்புநேர்புநிரை நேர்புநிரைபுநிரை எனவும், நிரைபு நேர்நிரை நிரைபுநிரைநிரை நிரைநேர்புநிரை நிரைபுநிரைபு நிரை எனவும் நிரையீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன. நேர்நேர் நேர்பு நேர்நிரைநேர்பு நேர்நேர்புநேர்பு நேர்நிரைபுநேர்பு எனவும், நிரைநேர்நேர்பு நிரைநிரைநேர்பு நிரைநேர்புநேர்பு நிரைநிரைபுநேர்பு எனவும், நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புநிரைநேர்பு நேர்புநேர்நேர்பு நேர்புநிரைபுநேர்பு எனவும், நிரைபுநேர்நேர்பு நிரைபு நிரைநேர்பு நிரைபுநேர்புநேர்பு நிரைபுநிரைபுநேர்பு எனவும் இவை நேர்பீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

நேர்நேர்நிரைபு நேர்நிரைநிரைபு நேர்நேர்நிரைபு நேர் நிரைபுநிரைபு எனவும், நிரைநேர்நிரைபு நிரைநிரைநிரைபு நிரை நேர்புநிரைபு நிரைநிரைபுநிரைபு எனவும், நேர்புநேர்நிரைபு நேர்புநிரைநிரைபு நேர்புநேர்நிரைபு நேர்புநிரைபுநிரைபு எனவும், நிரைபு நேர்நிரைபு நிரைபுநிரைநிரைபு நிரைநேர்புநிரைபு நிரைபுநிரைநிரைபு எனவும் இவை நிரைபீற்றுச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

நேரீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பன்னிரண்டும், நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும், நேர்பீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும், நிரைபீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறுமாக வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வந்தன : அவற்றுக்குச் செய்யுள்.

“மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரத்துதன்
விழுக்கோட்டுமேல் வியல்விசம்புதோய்ந்
தோங்கு முன்னர்க் காம்புகழியப்
பாய்ந்து சென்றுசென் றாங்கு நலிபுநின்
றெதிர்த்து மீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்
றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுசெய்

தூர்திரைக் காவிரி பரக்குந் தண்டலை
மூதூ ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துத லெவனோ
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடுப்பே.”

இதனுள், நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறுள்ளும் வெண்பா
வுரிச்சீர் நான்குமொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும்
முறையானே வந்தன.

“தண்டண்டலைத் தாதுரைத்தலின்
வண்டோடுவயல் வாய்ப்புகைபுகரத்
தயலாலையி னறைக்கடிகையின்
வழிபோகுவர மறித்துருபுகிளர்ந்
தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர்ந்தும்
போது தூங்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்
தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகினிக்குழாந்
திருந்துகோட்டுமிசைக் குரங்குவிருந்துகொளு
நன்னர்நன்னாட் டென்னாகுவகொல்
பொன்னி நன்னாட்டுப் பொருந் னெங்கோன்
தாடோய் தடக்கை மல்ல
னாடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே”

இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

“வான்பொய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
மால்யாறுபோந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
சுரைபொய்யாது நிறைவளஞ்சான்று
வரையாதுதந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
பாம்புகொள்ளாது வீங்குகடர்நீண்டு
வித்துநாறுவாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்கூட்டு
விசம்புநீங்குமஞ்சு துயின்றிபெயர்ந்துபோந்து
வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்

குடிபுறந் தருஉம் வேந்த
 னெடுநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே”

இதனுள் நேர்ப்பை யிறுதியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

“சீற்றமிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
 கூற்றொத்துவிரைபு கோள்குறித்துமுயன்று
 புலிப்போத்துலவு பொலங்கொடியெடுத்துப்
 புகவேற்று மலைந்து பகையரசு தொலைத்து
 வேம்புமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
 வீற்றுவீற்றுப் புணர்ந்து வேற்றுக்கரும்புகிளர்ந்து
 கனிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்
 சொரிந்து தூங்குகடாத்து விரவுப்பலவுதொலைத்து
 மணங்கம ழாரமொடு தயங்கச் சூடிய
 வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்
 பாடுபெறு பாணினும் பலவே
 பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே”

இதனுள், நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன. (20)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது ஒழிந்த மூவசைச்சீர் கூறுகின்றது.

இ-ள். வஞ்சிச்சீரென்று கூறுபடுக்கப்பட்டன, மேற்கூறிய வெண்சீரல்லா மூவசைச்சீரெல்லாம். எ-று¹.

அவை வருமாறு :- நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என நான்களையும் நிறுத்தி, ஒருகால் நேர்முன்னாகவும், ஒருகால் நிரை முன்னாகவும், ஒருகால் நேர்பு முன்னாகவும், ஒருகால் நிரைபு முன்னாகவும் எடுத்து நேரீறாக முடிக்கப் பதினாறாம்; அவ்வாறெடுத்து நிரையீறாக முடிக்கப் பதினாறாம்; அவ்வாறெடுத்து நேர்பீறாக முடிக்கப் பதினாறாம்; அவ்வாறெடுத்து நிரைபீறாக முடிக்கப்

1. நேரீற்று மூவசைச்சீர் நான்கும் அல்லாத ஏனைய அறுபது மூவசைச் சீர்களும் வஞ்சிச்சீர் என வகைப்படுத்தப்பெற்றன என்பதாம்.

பதினாறாம்; ஆகவே, அறுபத்து நான்காயிற்று. அவ்வாறெடுத்து நான்கு முறைமைக்கு நடுவு நேரும் நிரையும் நேர்பும் நிரைபுமாக நிற்குமாறும் உணர்க.

அவை :- உதாரணம்

நேர்நேர்நேர்	மாசேர்வாய்
நேர்நிரைநேர்	மாவருவாய்
நேர்நேர்புநேர்	மாபோகுவாய்
நேர்நிரைபுநேர்	மாவழங்குவாய்
நிரைநேர்நேர்	புலிசேர்வாய்
நிரைநிரைநேர்	புலிவருவாய்
நிரைநேர்புநேர்	புலிபோகுவாய்
நிரைநிரைபுநேர்	புலிவழங்குவாய்
நேர்புநேர்நேர்	பாம்புசேர்வாய்
நேர்புநிரைநேர்	பாம்புவருவாய்
நேர்புநேர்புநேர்	பாம்புபோகுவாய்
நேர்புநிரைபுநேர்	பாம்புவழங்குவாய்
நிரைபுநேர்நேர்	களிறுசேர்வாய்
நிரைபுநிரைநேர்	களிறுவருவாய்
நிரைபுநேர்புநேர்	களிறுபோகுவாய்
நிரைபுநிரைபுநேர்	களிறுவழங்குவாய்

எனவும் நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

வெண்சீரென மேற்காட்டிய நான்கு மொழித் தொழிந்த பன்னிரண்டும் வஞ்சியுரிச்சீர்.

நேர்நேர்நிரை	மாசேர்சுரம்
நேர்நிரைநிரை	மாவருசுரம்
நேர்நேர்நிரை	மாபோகசுரம்
நேர்நிரைபுநிரை	மாவழங்குசுரம்
நிரைநேர்நிரை	புலிசேர்சுரம்

நிரைநிரைநிரை	புலிவருசுரம்
நிரைநேர்புநிரை	புலிபோகுசுரம்
நிரைநிரைபுநிரை	புலிவழங்குசுரம்
நேர்புநேர்நிரை	பாம்புசேர்சுரம்
நேர்புநிரைநிரை	பாம்புவருசுரம்
நேர்புநேர்புநிரை	பாம்புபோகுசுரம்
நேர்புநிரைபுநிரை	பாம்புவழங்குசுரம்
நிரைபுநேர்நிரை	களிறுசேர்சுரம்
நிரைபுநிரைநிரை	களிறுவருசுரம்
நிரைபுநேர்புநிரை	களிறுபோகுசுரம்
நிரைபுநிரைபுநிரை	களிறுவழங்குசுரம்

எனவும் நிரையீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

நேர்நேர்நேர்பு	மாசேர்காடு
நேர்நிரைநேர்பு	மாவருகாடு
நேர்நேர்புநேர்பு	மாபோகுகாடு
நேர்நிரைபுநேர்பு	மாவழங்குகாடு
நிரைநேர்நேர்பு	புலிசேர்காடு
நிரைநிரைநேர்பு	புலிவருகாடு
நிரைநேர்புநேர்பு	புலிபோகுகாடு
நிரைநிரைபுநேர்பு	புலிவழங்குகாடு
நேர்புநிரைநேர்பு	பாம்புசேர்காடு
நேர்புநிரைநேர்பு	பாம்புவருகாடு
நேர்புநேர்புநேர்பு	பாம்புபோகுகாடு
நேர்புநிரைபுநேர்பு	பாம்புவழங்குகாடு
நிரைபுநேர்நேர்பு	களிறுசேர்காடு
நிரைபுநிரைநேர்பு	களிறுவருகாடு
நிரைபுநேர்புநேர்பு	களிறுபோகுகாடு
நிரைபுநிரைபுநேர்பு	களிறுவழங்குகாடு

எனவும் நேர்பீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

நேர்நேர்நிரைபு	மாசேர்கடறு
நேர்நிரைநிரைபு	மாவருகடறு
நேர்நேர்நிரைபு	மாபோகுகடறு
நேர்நிரைபுநிரைபு	மாவழங்குகடறு
நிரைநேர்நிரைபு	புலிசேர்கடறு
நிரைநிரைநிரைபு	புலிவருகடறு
நிரைநேர்புநிரைபு	புலிபோகுகடறு
நிரைநிரைபுநிரைபு	புலிவழங்குகடறு
நேர்புநேர்நிரைபு	பாம்புசேர்கடறு
நேர்புநிரைநிரைபு	பாம்பு வருகடறு
நேர்புநேர்புநிரைபு	பாம்புபோகுகடறு
நேர்புநிரைபுநிரைபு	பாம்புவழங்குகடறு
நிரைபுநேர்நிரைபு	களிறுசேர்கடறு
நிரைபுநிரைநிரைபு	களிறுவருகடறு
நிரைபுநேர்புநிரைபு	களிறுபோகுகடறு
நிரைபுநிரைபுநிரைபு	களிறுவழங்குகடறு

எனவும் நிரைபீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறும் வந்தன

இவை அறுபத்து நான்கினும் நான்குநீக்கி, ஒழிந்த அறுபதும் வஞ்சியுரிச்சீராம். செய்யுள் :-

“மேற்கோட்டுநீர் கீழ்ப்பரந்துதன்
விழுக்கோட்டுமெய் வியல்விசம்புதோய்ந்
தோங்குமுன்னர்க் காம்புகிழியப்
பாய்ந்துசென்றுசென் றாங்குநலிபுநின்
றெதிர்த்துமீண்டாங் கதிர்த்துக்கரைகொன்
றலங்குகோட்டுமுத் திலங்குநிலவுச்செய்
தூர்திரைக் காவிரி பரக்குந் தண்டலை
மூதூ ரோனே பேரிசை வளவன்
சுரம்படர்ந்து வருந்துவ தெவனோ
நிரம்பா வாழ்க்கைப் பாணர் கடும்பே”

இதனுள் நேரீற்று மூவசைச்சீர் பதினாறுள் வெண்சீர்நான்கு மொழித்து ஒழிந்த பன்னிரண்டு வஞ்சியுரிச்சீரும் முறையானே வந்தன.

“ தண்டண்டலைத் தாதுறைத்தலின்
வண்டோட்டுவயல் வாய்புகைபுகரந்
தயலாலையி னறைக்கடிகையின்
வழிபோகுவர மறித்துருபுகிளர்ந்
தோங்குசென்னிலை வாங்குகதிர் தீஇப்
போதுதூங்குசிலை மீதுபுகுந்துபுகுந்
தொடுங்குசெய்தொழில் வழங்குகினிக்குழாந்
திருந்துகோட்டுமிசைக் குரங்குவிருந்துகொளு
நன்னர் நன்னாட் டென்னா குங்கொல்
பொன்னிநன் னாட்டுப் பொருந் னெங்கோன்
தாடோய் தடக்கை மல்ல
னாடுகெழு திருவிற் பீடுகெழு வேந்தே”

இதனுள் நிரையீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் வந்தன.

“ வான்பொய்யாது தீம்பெயல்பெய்து
மால்யாறுபேர்ந்து கால்சுரந்துபாய்ந்து
சுரைபொய்யாது நிரைவளஞ்சான்று
வரையாதுதந்து பலாப்பழுத்துவீழ்ந்து
பாம்புகொள்ளாது வீங்குசுடர்நீண்டு
வித்துநாறுவாய்த்து முத்துக்கரும்புபூத்து
வரம்புகொள்ளாது நிரம்புபெருங்கூட்டு
விசம்புநீங்குமஞ்ச துயின்றுபெயர்ந்துபேர்ந்து
வாழை யோங்கிய கோழிலைப் பரக்குந்
தண்டா யாணர்த் தென்ப வென்றும்
படுவது கூட்டுண்டு கடவது நோக்கிக்
குடிபுறந் தருஉம் வேந்த
னெடுநிலைத் தண்குடை நிழற்று நாடே”

இதனுள் நேர்ப்பீறாகிய வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

“ சீற்றம்மிகுபு செல்சினஞ்சிறந்து
 கூற்றொத்துவிரைபு கோள்குறித்துமுயன்று
 புலிப்போத்துலவும் பொலங்கொடியெடுத்துப்
 புகலேற்றுமலைந்து பகையரசு தொலைத்து
 வேம்புமீதணிபு போந்துபடத்தொடுத்து
 வீற்றுவீற்றுப்புனைந்து வேற்றுச்சுரும்புகிளர்பு
 களிறுகால்கிளர்ந்து குளிறுகுரல்படைத்துச்
 சொரித்து தூங்குகடாந்து விரைந்துமலைந்துதொலைத்து
 மணங்கம ழாரமொடு தயங்கச் சூடிய
 வென்வேற் சென்னி பொன்னியற் புனைகழல்
 பாடுபெறு பாணினும் பலவே
 பாடா தோடிய நாடுகெழு வேந்தே”

இதனுள் நிரைபீற்று வஞ்சிச்சீர் பதினாறும் முறையானே வந்தன.

ஆய்வுரை :

இது, வஞ்சியுரிச் சீராமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்குறித்த வெண்பாவுரிச் சீர் நான்குமல்லாத ஏனைய மூவசைச்சீர் அறுபதும் வஞ்சியுரிச்சீர் எனப்படும் எ-று.

அறுபது வஞ்சிச் சீர்களுக்கும் உரியவாக இளம்பூரணர், பேராசிரியர் உரைகளில் தனித்தனி வாய்பாடுகள் காட்டப் பெற்றுள்ளன.

20. தன்பா அல்வழித் தான்நடை இன்றே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். வஞ்சியுரிச்சீர்க்குரிய மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீர் வஞ்சிப்பாவினு ளல்லது நடை பெறாது என்றவாறு.¹ (20)

1. மேற்குறித்த வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வஞ்சிப்பாவினுள்ளலது ஆசிரியம். வெண்பா, கலிப்பா ஆகிய ஏனைய பாக்களில் நடைபெறுதல் இல்லை.

பேராசிரியம் :

இஃது, அவற்றைப் பாவிற்சூரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இவ்வறுபது வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்பாவினு ளல்லாத ஆசிரியம் வெண்பாக் கலியினுள் வாரா (எ - று).

சிறுபான்மையா னாவன முன்னர்ச் சொல்லுதும். இவை ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசையா னாகுமாறுபோல ஆசிரிய வோசையும் ஆக்குங்கொல்லெனின் ஆக்காவென்பது இதனது பயன்.¹ (21)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது அவற்றைப் பாவிற்சூரிமை கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) இவ்வறுபது வஞ்சிச்சீரும் தன்தன் பாவல்லா ஆசிரியம், வெண்பா, கலியுள் வாரா² எ - று.

எனவே, சிறுபான்மையான் ஆவனமேற் கூறுதும். உதாரணம் முற்காட்டியவற்றுட் காண்க. இதன்பயன் ஆசிரியவுரிச்சீர் தூங்கலோசையை ஆக்குமாறுபோல, இஃது அகவலோசையை ஆக்காதென்பதாம்.

ஆய்வுரை :

இது வஞ்சியுரிச்சீர்க்குரிய மரபுணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் வஞ்சிப்பாவினுளல்லது ஏனைய பாவினுள் வருதல் இல்லை. எ - று.

1. 'வஞ்சியுரிச்சீர்' எனவே இவை வஞ்சிப்பாவுக்கே சிறப்புரிமையுடையன என்பது பெறப்படுமாயினும் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆசிரியப்பாவினுட் பயிலுதலோடு வஞ்சிப்பாலும் வந்து தூங்கலோசையினை ஆக்குமாறுபோன்று இவ்வஞ்சியுரிச் சீர்களும் ஆசிரியத்துள்வந்து அகவலோசையினை ஆக்குமோ? என ஐயுற்ற மாணாக்கர்க்கு இவ்வஞ்சியுரிச்சீர்கள் வஞ்சிப் பாவினுளல்லது ஏனைய ஆசிரியம், வெண்பாக் கலிப்பாவினுள் வந்து அவற்றின் ஓசையினை ஆக்கமாட்டா என ஐயம் அகற்றும் முறையில் 'தன்பா அல்வழித் தான்நடையின்றே' என்றார் ஆசிரியர்.

'தானடைவின்றே' என்பது நச்சினார்க்கினியர் கொண்ட பாடம்.

2. 'தான் அடைவு இன்று' என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாக முன்னைச் சூத்திரத்திலுள்ள 'வஞ்சிச்சீர்' என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆசிரிய நடைத்தாகிய வஞ்சிப்பாவினுள் வந்து தூங்கலோசையை ஆக்குவது போன்று ஆசிரியநடைத்தாகிய வஞ்சிப்பாவுக்குரிய சீர்கள் ஆசிரியப்பாவினுள் வந்து அகவ லோசையினை ஆக்குமோ? என்று ஐயுறுவார்க்கு ஆக்கா என ஐயமறுத்தல் இச்சூத்திரத்தின் பயன் என்பது பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோர் கருத்தாகும்.

21. வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய வரிய.

இளம்பூரணம் :

என் -- எனின். இது வஞ்சிப்பாவிற் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) வஞ்சிப் பாவினுள் ஒழிந்த சீர்கள்¹ வரப்பெறும் என்றவாறு. (21)

பேராசிரியம் :

இது, மற்றைச்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) வஞ்சியுரிச்சீர் பிற பாக்களை ஆக்காதவாறு போலாது ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீரும் இவ் வஞ்சிப்பாவினை யாக்கும் (எ - று).

உரிச்சீர் மேலதிகாரமாகலான், 'எஞ்சிய'வென இவ்விரண் டனையுமே கொண்டாமென்பது.² வஞ்சியது பாவினை வஞ்சி யென்றான் ஆகுபெயரான். மற்றுச் சீர்கூறும்வழிப் பாக்கூறுவ தென்னையெனின் அப் பாவினை யாக்குவன சீராகலிற் சீரிலக் கணம் எய்துமென்பது.³ அவை யாமாறு.

1. எஞ்சிய-வஞ்சியுரிச்சீரல்லாத ஒழிந்த இயற்சீர்; ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்பாவுரிச் சீர் என்பன. இச்சீர்கள் வஞ்சிப்பாவினுள் வரப்பெறும் என்பார், 'எஞ்சிய வஞ்சியருங்கின் உரிய' என்றார்.

2. உரிச்சீர் பற்றியது மேலதிகாரமாதலால் இங்கு வஞ்சியுரிச்சீரல்லாத எஞ்சிய சீர்களாவன ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீரும் என இவ்விரண்டினையுமே எனக் கொண்டோம் என்றார் பேராசிரியர்.

3. பா என்னும் உறுப்பினை ஆக்குவன சீர்கள். அத்தகைய சீரிலக்கணம் எய்துவன பாக்களாதலின் சீர்கூறும்வழிப் பாவினையும் சேர்த்தோதினார் ஆசிரியர்.

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
நிசைதிரிந்து தெற்கேகினுந்
தற்பாடிய தளியுணவின்” (பத்துப்-பட்டின. 1-3)

எனத் தன்சீர்வரத் தூங்கலோசை பிறந்தது.

“தாழ்தாழைத் தண்டண்டலை” (பத்துப்-பொருநர்-181)

என்பதும்,

“புட்டேம்பப் புயன்மாறி” (பத்துப்-பட்டின-4)

என்பது வெண்பாவுரிச்சீரால் தூங்கலோசை பிறந்தது.

“புட்டேம்பப் புயன்மாறி”

என்புழி,

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்”

எனத் தனது சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தாங்குப் பிறந்தது.

“நிசைதிரிந்து தெற்கேகினும்”

என இயற்சீர்நிற்பத் தன்சீரானே தூங்கலோசை பிறந்தது.

“புள்ளுந்துயின்று புலம்புகூர்ந்து”

என ஆசிரியவுரிச்சீரான் வஞ்சித்தூக்காயிற்று. பிறவும் அன்ன. (22)

நச்சினார்க்கினியம்

இது மற்றைச்சீர்கள் வஞ்சியுண் மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவின்கண் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்கும் உரிய எ-று.

எனவே, கட்டளையிற் கூறுவாராயிற்று.¹

1. வஞ்சித்தளை மருங்கின் என்னாது வஞ்சி மருங்கின் எனவே கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவுக்குரியது இச்சூத்திரவிதி யென்பது பெறப்படும். 'எனவே கட்டளை பிற கூறுவாராயிற்று' என்றிருத்தல் பொருத்தமாகும். “இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும் 'வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சிய வரிய' என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கு மென என்பது சீரும் கட்டளையடி யல்வழி உரியவென்பது எய்துவித்ததாம்” (செய்யுளியல் -25) எனப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தகுவதாகும்

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்” (பட்டினப்பாலை)

எனத் தன்முன்னர்க் தான்வந்தும்,

“திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பட்டினப்பாலை)

என இயற்சீர் நிற்பத் தன்சீர்வந்தும்,

“தற்பாடிய தளியுணவின்” (பட்டினப்பாலை)

எனத் தன்முன்னர் வெண்சீர் வந்தும்,

“புட்டேம்பப் புயன்மாறி” (பட்டினப்பாலை)

என இரண்டு வெண்சீர் வந்தும்,

“புள்ளுந்துயின்று புலம்புங்கூர்ந்து”

என ஆசிரியவுச்சீர் வந்தும் தூங்கலோசை பிறக்கும் என்றுணர்க.

ஆய்வுரை:

இது, வஞ்சிப்பாவிற்றுகுரியதோர் மரபு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) வஞ்சிப்பாவினுள் ஏனைய சீர்கள் வருதற்குரிய எ-று.

வஞ்சியுரிச்சீர் பிற பாக்களிற் பயின்று அப்பாக்களுக்குரிய ஓசையையுண்டாக்க மாட்டாது. அவ்வாறன்றி ஆசிரியவுரிச்சீரும் வெண்பாவுரிச்சீரும் வஞ்சிப்பாவினுள் வந்து வஞ்சிப்பாவின் ஓசையையுண்டாக்குந் தன்மையன. ஆதலின் ‘வஞ்சி மருங்கின் எஞ்சிய உரிய’ என்றார் தொல்காப்பியனார். ‘எஞ்சிய’ என்றது, ஒரு பாவுக்குச் சிறப்புரிமையுடையனவாகப் பெயர் பெற்ற ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்பாவுரிச்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் மூவசைச் சீர்களுள் வஞ்சியுரிச்சீரல்லாத ஏனையிரண்டினையும்.

22 வெண்பா உரிச்சீர் ஆசிரிய உரிச்சீர்

இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை இலவே.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின் வெண்பாவிற் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரிய வுரிச்சீரும் வெண்பாவினது¹ நேரடிக்கண் ஒருங்கு நின்றலில்லை என்றவாறு. (22)

பேராசிரியம் :

இது, கட்டளையாசிரியப்பாவினுள் அடியுறழப்படாத சீர் இவையென்கின்றது.

(இ - ள்.) வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பாவிற் று ஒப்ப வரும் நிலை இல (எ-று).

‘இன்பா நேரடி’ யென்பது ஆசிரியவடி யென்றவாறு.² ‘ஒருங்கு’ என்றதனான் இயற்சீராகிய தன்சீரேபோல வெண்சீரும் வாராதென்பதாம். இயலசை மயங்கினவே இயற்சீரெனப்படுவன எனவும், உரியசை மயங்கினவே ஆசிரியவுரிச்சீரெனப்படுவன எனவும் முன்னர்ச் சொல்லிப் போந்தானாகலின் ஈண்டு உரியசை மயக்கத்தினையே ஆசிரியவுரிச்சீரென்றான். எனவே, நீடுகொடி குளிறுபுலி என்னும் இரண்டாசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியத்து வந்து அடியுறழுமென்பது ஈண்டுக் கொள்ளப்படும்³ அல்லது,

‘முன்னிரை யுறினு மன்ன வாகும்’ (தொல்-செய். 14)

1. இச்சூத்திரத்தில், ‘இன்பா’ என்றது வெண்பா எனக்கொண்டார் இளம்பூரணர். அவர்கருத்துப்படி வெண்பாவின் நேரடியாகிய நாற்சீரடிக்கண் வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் அடுத்தடுத்து ஒருசேரநின்றல் இல்லையெனவே வெண்பாவுரிச்சீரல்லாத இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஒருசேரநின்றல் உண்டோ? என ஐயுறுதற்கும் இடனுண்டாகின்றது.

வெண்பாவின் கண் இயற்சீரும் வெண்சீருமல்லாத ஏனைச்சீரும் அடியும் மயங்குதல் இலக்கணமன்றாதலின் இங்கு ‘இன்பாநேரடி’ யென்றது, ஆசிரிய அடியை எனப் பேராசிரியர் முதலியோர் கூறிய பொருளே இங்குப் பொருத்தமுடையதாகத் தோன்றுகின்றது.

2. இங்கு ‘இன்பாநேரடி’ என்றது, நாற்சீரடியினையே எழுத்தெண்ணிக் குறளடி முதல் கழிநெடிலடி வரை ஐவகையடிகளாகப் பகுத்தெண்ணிக் கொள்ளப்பெறும் கட்டளையாசிரியப்பாவின் அடியினை என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

3. வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஒருங்கு நிலையில என்றது, கட்டளையாசிரியப்பாவினுள் இயலசை மயங்கிய இயற்சீராகிய தன்சீரேபோல, வெண்பாவுரிச்சீரும் உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஒப்பவரும் நிலையில என்றவாறாம். எனவே உரியசையும் இயலசையும் கூடிய ஈரசைச்சீர்களுள் நிரையீற்றுச் சீர்களாகிய நீடுகொடி, குளிறுபுலி என்னும் ஆசிரியவுரிச்சீரின்றும் ஆசிரியத்துள் வந்து அடியுறழும் என்பது ஈண்டுக்கொள்ளப்படும் என்றார் பேராசிரியர்.

என்ற மாட்டேற்றான் இயற்சீர்த்தன்மை சிறுபான்மை வகையான் எய்துவித்ததூஉம் இப்பயனோக்கியாயிற்று. இக்கருத்து நோக்கிப் போலுங்,

‘கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ’ (தொல்-செய். 24)

என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றுமா மென்பது.¹

இனி ஒருசாரார் வெண்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வருங்கால் இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா என்ப. அங்ஙனங் கொள்ளிற் கட்டளையடிக்கண்ணும் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும் வந்து உறழ்ப்பெறு மென்றானாம். அல்லாத வடிக்காயின் அது போக்கி,

‘இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின்

வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே’ (தொல்-செய் 30)

என்புழிக் கூறப்படுமென்பது ஈண்டு நேரடிக்கென்பது கட்டளையடிக்கென்றவாறு.² (23)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது கட்டளை ஆசிரியத்திற்கு அடியுறழ்ப்படாத சீர் இவையென்கின்றது.

(இ-ள்)³ வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் கட்டளை ஆசிரியப் பாவில் வரும் அளவடிக்குப் பொருந்தநின்றலின்று. ஏ-று.

1. ‘முன்னிரையுறினும்’ அன்னவாகும் என்னும் மாட்டேறு உரியசையும் இயலசையும் மயங்கிவந்த நீடுகொடி, குளிறுபுலி என்னும் அவ்வீரசைச்சீர்க்குச்சிறுபான்மை இயற்சீர்த்தன்மை எய்துவித்ததென்பதும், நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீராகிய இவ்விரண்டும் ஆசிரியத்து வருதலேயன்றிக் கலிப்பாவிலும் விலக்கப்படா என்னுங் கருத்து நோக்கிப் போலும் ‘கலித்தளை’ மருங்கிற்கடியவும் படாஅ எனப் பின்வருஞ் சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறியுள்ளார் என்பதும் ‘கலித்தளை மருங்கினும் கடியப்படாஅ’ என அவ்வம்மையை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மையாகக் கொள்ளினும் பொருந்துமென்பதும் பேராசிரியர் தரும் விளக்கமாகும்.

2. ‘வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பாவினுள் வருமிடத்து இயற்சீரிடையிட்டன்றி உடனியைந்துவாரா’ என இச்சூத்திரத்துக்குப் பொருள் கொள்வர் ஒருசாராசிரியர். அவ்வாறு கொள்ளின் ஈண்டு ‘இன்பாநேரடி’ என்றது கட்டளையடியாதலின் கட்டளையடிக்கண் ஆசிரியவடியுள் வெண்சீரும் வந்து உறழ்ப் பெறும் என்றாராயிற்று. கட்டளையடியல்லாத சீர்வகையடிக்காயின், “இன்சீரியையவருகுவதாயின், வெண்சீர்வரையார் ஆசிரியவடிக்கே” (செய். 30) எனப் பின்னர்க் கூறப்படுகின்றது.

3. ‘இன்பா’ என்றது, ஆசிரியப்பா எனவும் ‘நேரடி’ என்றது கட்டளையடியெனவும் பேராசிரியர் பொருள் கொண்டவாறே நச்சினார்க்கினியரும் பொருள் கொண்டார்.

எனவே, நீடுகொடி, உரறுபுலி என முன்னிரையீற்றவிரண்டும் உறழும் என்பது ஈண்டுக்கொள்க. கட்டளைபடி யிங்ஙனம் வருமெனவே, சீர்வகையடிக்கு வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் பொருந்தவரும் என்றுணர்க. வெண்சீர் வந்தன மேற்கூறுப¹

‘வண்புகழ் நிறைந்து வசிந்து வாங்கு’

(திருமுருகாற்றுப்படை)

என ஆசிரியவுரிச்சீர் பொருந்தவந்தது.

ஆய்வுரை:

இது வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் என்னும் இருவகைச் சீர்கட்கும் உரியதோர் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் இன்பா நேரடிக்கண் ஒருசேர நின்றல் இல எ-று.

இங்கு, ‘இன்பா நேரடி’ யென்றது வெண்பாவினது நேரடியை யெனக் கொண்டார் இளம்பூரணர். வெண்பாவின் நாற்சீரடிக்கண் வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஒருங்குநின்றல் இல எனவே வெண்பாவுரிச்சீரும் இயற்சீரும் ஒருசேர நின்றலையுடைய எனவும் கொள்ள வைத்தாராயிற்று.

இனி, இச்சூத்திரத்தில் ‘இன்பா நேரடி’ யென்றது. ஆசிரிய அடியாகிய கட்டளையடியினையெனவும் ‘வெண்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் கட்டளை யாசிரியப்பாவில் வரும் நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தி நின்றல் இல்லை’ என்பதே இச்சூத்திரத்தின் பொருள் எனவும் கொள்வர் போராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இச்சூத்திரத்தால் உணர்த்தக் கருதிய பொருள் இதுவென்பது மேலும் ஆராய்தற்குரியதாகும்.

23 கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் பெறாஅ.²

1. ‘இன்சீரியை வருகுவதாயின் வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய வடிக்கே’

(செய்யுளியல் – 30)

2. ‘கடியவும் படா’ என்பது பேராசிரியருரையிற் கண்ட படாம்.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். கலிப்பாவிற் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) கலித்தளை வரும்வழி மேற்சொல்லப்பட்ட இரு வகைச்சீரு மொருங்கு நிற்கவும் பெறும் என்றவாறு.¹ (23)

பேராசிரியம்:

இது, கலிப்பாவிற் சீர்மயங்குமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேல் ஆசிரியவடி யுறழ்தற்கண் விலக்கப்படாத நிரையிற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டுங் கலிப்பாவின் அடங்குங்காற் கடிதலுமுடையகொல்லெனின் ஈண்டும் அவை விலக்கப்படா (எ-று)

எனவே, நிரையிற்றாசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் கலியடியுறழ் வனவாயின. 'கடியவும்படா' வென்பது இறந்ததுதழீஇய எச்ச வும்மையாம்; ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றி ஈண்டுக் கடிதலும் படாவென்றமையின்.² 'கலித்தளை மருங்கின்' என்பது வினை செய்யிடத்துக்கண் ஏழாவது வந்தது; 'தளைத்தல்' என்பது சீர்த்தொழிலாகலின். அல்லாக்கல் இருசீரானாகியதொரு தளையிடனாகப் பிறிதொருசீர் ஆண்டு வரல்வேண்டு மென மறுக்க.³ மற்றும் கலித்தளை மருங்கின் வெண்சீர் வருக வென்னாரோ வெனின், அது சொல்ல வேண்டுமோ? ஆசிரியத்துத் தன்சீர் வாராதன கூறுவதன்றி வருமென்பது கூறான், வெண்பாவிற்கும் அவ்வாறே வெண்சீர் வருமென விதந்தோதான், அதுபோல

1. வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் கலித்தளையடியில் அடுத்தடுத்து ஒருங்குநிற்கவும் பெறும் என்பதாம்.

2. ஆசிரியத்திற் கடியப்படாவாதலேயன்றிக் கலித்தளை மருங்கில் ஈண்டுக் கடிதலும் படாஅ என்றமையின் 'கடியவும்படாஅ' என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மை.

3. 'கலித்தளைமருங்கின்' என்பது கலியோசைபடச் சீர்கள் தம்முள் தளைத்தற்கண் என வினைசெய்யிடமாகிய தொழில் நிகழ்ச்சிக்கண் ஏழாம் வேற்றுமை வந்தது. 'தளைமருங்கு' என்பதனைத் தளைத்தற்கண் எனத்தொழிலிடமாகக் கொள்ளாக்கால். இருசீரானாகிய தளையிடமாகப் பிறிதொரு சீர் ஆண்டுவரும் எனத் தவறாகக் கொள்ளவேண்டிய நிலையேற்படும் என்பதாம்.

அதனியற்றாகிய கலிப்பாவிிற்கும் வெண்சீர் வருமென விதந்தோதல் வேண்டுவதன்று;¹ வஞ்சிப்பாவிிற்குப் போல வேறு சீரின்மையினென்பது அஃதேல்,

‘வஞ்சி மயங்கி னெஞ்சிய வரிய’ (தொல் செய்-22)

என வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமென்று கூறல் வேண்டாவெனின் வேண்டுமன்றே, வெண்சீர் வருமென விதந்தோதுவான் ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆண்டு விலக்குண்ணுமாகலினென்பது.²

அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“ஔங்குவரை யடுக்கம்பாய்ந் துயிர்செகுக்குந் துறைவகேள்”

“விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் வினையாடி” என இவை நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன.

நிரையீற் றாசிரியவுரிச்சீர் கலிப்பாவினுள் வந்தன.

எனவும்,

“வஞ்சியே னென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானவனை”

(யா-ப-330)

எனவும்,

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி-11)

என இவையிரண்டும் வெண்சீரெனத் தொகுக்கப்படுதலின் வெண்சீரென்னுஞ் சொல்லின் முடியுமிலக்கணத்தான் விதந்தோதாமேயும் அவ்விருபாவிிற்கும் உரியவாயின. மற்றும் கலி மருங்கினென்னாது

1. ஆசிரியத்தும் வெண்பாலிலும் அவ்வப்பாவுக்குரிய தன்சீர் வருமெனக் கூற வேண்டியதில்லை. அதுபோன்றே வெண்பாவியற்றாகிய கலிப்பாவின் கண் வெண்சீர்வரும் எனவிதந்து கூறவேண்டிய இன்றியமையாமையில்லை என்பதாம்.

2. ஆசிரியவியல்பினதாகிய வஞ்சிப்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் வருமெனக் கூறவேண்டிய இன்றியமையாமையில்லையாயினும் வஞ்சிப்பாவின் கண் ஆசிரியவுரிச்சீரேயன்றிப் பிற சீரும் கலத்தலுண்மையின் அங்கு வெண்சீர் வருமென எடுத்தோதின் ஆசிரியவுரிச்சீர் விலக்குணும். அதுபற்றியே ‘வஞ்சிமருங்கின் எஞ்சியவரிய’ (செய். 22) என ஆசிரியவுரிச்சீரும் சேர்த்தோதினார் ஆசிரியர்.

தளையருங்கினென்ற தென்னையெனின், இவ்வாராய்ச்சியுடையன கட்டளையடியென்ற தென்பது. எனவே, தளையென்று ஓதுவன வெல்லாங் கட்டளையடியே நோக்குமென்பது பெற்றாம். இங்ஙனம் வரையறையுடையன கட்டளையடியெனவே, அல்லாத அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பது பெறுதுமென்பது. மற்றுக் கட்டளையடி யல்லாத ஆசிரியவடியுள் உரியசைமயங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீரும் வருமென்பதூஉங் கூறுகவெனின், அவை விலக்குண்டது கட்டளையடிக்காதலின் விலக்காதவழித் தன்சீர் வருதல் விதந்தோத வேண்டாவென்பது முற்கூறியவாறே கொள்க.¹ (24)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது கட்டளைக்கலிக்கட் சீர்மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) கலித்தளையானாய கலிப்பாவில்வரும் நேரடியிடத்து முற்கூறிய முன்னிரையீற்ற விரண்டுசீர்² வருதலும் நீக்கப்படா. எ-று.

உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.³

“ஓங்குதிரை யடுக்கம்பாய்ந் துயிர்செருக்குந் துறைவகேள்”

“விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின் வியலறைமேல் விளையாடி”

எனவரும். இவ்வாறு கூறவே, சீர்வகைக் கலியடிக்கு இவை யொழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீர்களும் ஏனைச்சீர்களும் வேண்டியவாறு வரப்பெறுமாயிற்று.

1. 'தளை' என்று விதந்து கூறப்படுவனவெல்லாம் பதினேழ் நிலத்து ஐவகையடிகளாகி எழுத்தெண்ணிக்கொள்ளப்படும் நாற்சீரடிக்கேயுரியனவாதலின் இவ்வாறு எழுத்தெண்ணப்பெறாத சீர்வகையடியாகிய ஆசிரிய அடிக்கண் ஒழிந்த ஆசிரியவுரிச்சீரும் வரும் என்பது தானே பெறப்படும். உரியசைமயங்கிய ஆசிரியவுரிச்சீர்வாரா என விலக்கப்பட்டது எழுத்தெண்ணிக்கொள்ளப்படும் ஆசிரியவடியாகிய கட்டளையடிக்கேயாதலின், அங்ஙனம் விலக்கப்பட்டாத சீர்வகையடிக்கண் ஆசிரிய வுரிச்சீராகிய தன்சீர் வருதல் விதந்தோதவேண்டிய இன்றியமையாமையில்லையென்பதாம்.

2. நேர்புநிரை நிரைபுநிரை
நீடுகொடி, குளிறுபுலி என்னும் இருசீர்கள்.

3. ஆசிரியப்பாவிற கடியப்படாவாதலேயன்றிக் கலிப்பாவிலுங் கடியப்படா என்ற பொருளில் ஆளப்பெற்றமையின் 'கடியவும் படாஅ' என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாயிற்று.

ஆய்வுரை :

இது, கலிப்பாவிற் சீர்மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) கலித்தளையடியின்கண் மேற்குறித்த இருவகைச் சீரும் ஒருங்கு நிற்கவும் பெறும் எ-று.

ஆசிரியத்திற் கடியப்படாமையேயன்றிக் கலிப்பாவினும் கடியவும் படா என்றமையின் 'கடியவும்' என்புழி உம்மை இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாகும். தளையென்று ஓதுவன வெல்லாம் எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுக்கப் பெறும் கட்டளையடியினையே குறிக்கும் என்பர் பேராசிரியர்.

24. கலித்தளை யடிவயின் நேரீற் றியற்சீர் நிலைக்குறித் தன்றே தெரியு மோர்க்கே.

இளம்பூரணம் :

என் - எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்) கலிப்பாவிற்சூரிய கலித்தளைக்கண் நேரீற்றியற்சீர் நின்றற்குறித் தன்று ஆராய்வார்க் கென்றவாறு.¹ (24)

பேராசிரியம் :

இதுவுங் கட்டளையடிக்கு எண்ணப்பட்டதொரு சீர்வரையறை.

(இ - ள்) கலித்தளை அடிவயின்-கலிப்பாவினது கட்டளையடிக்கண்; நேரீற்றியற்சீர் நிலைக்கு உரித்தன்று - தேமா புளிமா என்னும் இரண்டியற்சீரும் வரப்பெறா; தெரியு மோர்க்கே-துள்ளலோசையைத் தெளிவார்க்கு (எ - று).

ஆகாவென்றவற்றைக் காட்டலாவதில்லை; ஆகாவென்ப தல்லது. கட்டளையடிக்கண் வரைந்தோதவே, அல்லனவற்றுக்கண் வருமென்பதாம்² அவை :

1. கலிப்பாவின் ஓசையை ஆராய்வார்க்குத் தேமா, புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் கலிப்பாவடியில் நின்றற்கூரியதன்று என்பது நன்கு புலனாம்.

2. தேமா, புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் கலிப்பாவினது கட்டளையடிக்கண்வாரா என ஆசிரியர் வரையறுத்துக் கூறுதலால், கலிப்பாவின் சீர்வகை யடிக்கண் அவ்விருசீரும் அருகி வருதலுண்டு என்பதாம்.

“பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாள் மாநிறை” (கலி-5)

எனவும்,

“உறுபுலி யுருவேய்ப்பப் பூத்த வேங்கையை” (கலி-38)

எனவும்,

“காமர் கடும்புனல் கலந்தெம்மோ டாடுவாள்” (கலி-39)

எனவுங் கலியடியுள் வந்தன. இயற்சீர் பத்துள்ளும் இவை யிரண்டினையுங் கலிக்கண் வாராவெனவே ஒழிந்த ஆசிரியத் துள்ளும் வெண்பாவுள்ளும் பத்தியற்சீரும் வேறுவேறு வந்து அடியுறமுமென்பதாஉம், இதற்காயின் எட்டியற்சீர் அடியுறமு மென்பதாஉங் கூறினானாம். எனவே ஆசிரியம், இயற்சீர்ப்த்தும் ஆசிரிய உரிச்சீரிரண்டுமெனப் பன்னிரண்டுசீர் பெறுவதாயிற்று. வெண்பாவும் இயற்சீர்ப்த்தும் வெண்சீர் நான்குமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவதாயிற்று. கலிப்பாவடியின் இயற்சீரெட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டுமெனப் பதினான்குசீர் பெறுவ தாயிற்று.¹ அசைச்சீருளாவன முன்னர்ச் (செய்யுள் 27.) சொல்லுதும். இனி, வஞ்சிப்பாவிற்கும்.

“வஞ்சி மருங்கி னெஞ்சிய உரிய” (தொல்-செய்-22)

என முற்கூறியவாற்றான் ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்குமென எண்பதுசீருங் கட்டளையடியல்வழி உரியவென எய்துவித்ததாம்.² அவற்றுள் தேமா புளிமா வென்னும் இரண்டுசீரும் ஆகாத இடம் இனிச் சொல்லுகின்றான். (25)

நச்சினார்க்கினியம் :

இதுவும் கட்டளையடிக்கோர் சீர்வரையறை கூறுகின்றது.

1. ஆசிரியப்பா இயற்சீர்ப்த்தும் ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் ஆகப் பன்னிரண்டும் சீர்களும், வெண்பா இயற்சீர்ப்த்தும் வெண்சீர்நான்கும் எனப் பதினான்கு சீர்களும், கலிப்பா தேமா புளிமா என்னும் இரண்டும் நீங்கலாக இயற்சீர் எட்டும் வெண்சீர் நான்கும், ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் ஆகப் பதினான்கு சீர்களும் பெறும்.

2. வஞ்சிப்பா கட்டளையடியல்லாதவழி 'வஞ்சி மருங்கினெஞ்சியவரிய' (செய். 22) என முற்கூறியபடி ஈரசைச்சீர் பதினாறும் மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கும் ஆக எண்பது சீரும் பெறும் என்பதாம். அவற்றுள் முற்கூறிய தேமா புளிமா என்னும் இயற்சீரிரண்டும் வஞ்சிப்பாவின் தூங்கலோசைப்பட அடியின் முதற்கண் நிலலா என்பது அடுத்துவருஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்படும்.

(இ-ள்.) கலித்தளையானாய கலிப்பாவில்வரும் நேரடியிடத்துத்¹ தேமா புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீரிரண்டும் நின்றற்குரித்தன்று, துள்ளலோசையைத் தெரிவோர்க்கு. எ-று.

இங்ஙனம் வரைந்தோதவே, சீர்வகையடிக்கண் இவ் விரண்டியற்சீரும் வருதல் பெறுதும்.

உ-ம். “ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்”

எனவரும். எனவே, நேரீற்றியற்சீர் ஒழிந்த எட்டியற்சீரும் கலிக்கு வருதலும், ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் ஒழிந்த பத்தியற்சீரும் வருதலும் பெற்றாம்.

ஆய்வுரை :

இது, கலியடிக்கு எண்ணப்படாததோர் சீர்வரையறை கூறுகின்றது.

(இ ள்) கலித்தளையானாகிய கலிப்பாவில் வரும் நேரடியின் கண் நேரீற்றியற்சீர் நின்றற்குரியதன்று; (துள்ளலோசையினைத்) தெரிந்துணர்வார்க்கு எ-று.

நேரீற்றியற்சீராவன தேமா, புளிமா என்பன.

25. வஞ்சி மருங்கினும் இறுதி நில்லாது.²

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். வஞ்சிக் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வஞ்சிப்பாவினும் அடியினீற்றின்கண் நில்லாது

1. 'தளை' யென்று ஒதுவன வெல்லாம் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெறும் கட்டளையடியாகிய நாற்சீரடியே குறிக்கும் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். இக் கருத்தினையே நச்சினார்க்கினியரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளாராதலின் 'கலித்தளையடி' என்பதற்குக் 'கலித்தளையானாய கலிப்பாவில் வரும் நேரடி' எனப் பொருள் வரைந்துள்ளார்.

2. 'நில்லா' என்பது பேராசிரியருரையிற் கண்ட பாடம். 2 'வஞ்சி மருங்கினும் நேரீற்றியற்சீர் இறுதிநில்லாது' என நேரீற்றியற்சீர் இறுதிநில்லாது' என நேரீற்றியற்சீர் என்பதனை அதிகாரத்தால் வருவித்துரைக்க.

நேரீற்றியற்சீர் என்றவாறு. எனவே, அடிமுதற்கண் நிற்கப்பெறும் என்றவாறாம்¹.

பேராசிரியம் :

இது, வஞ்சிப்பாவினுள் வாராஇயற்சீர் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வஞ்சி மருங்கினும்—மேற்கூறிய இயற்சீர் இரண்டும் வஞ்சிப்பாவினும்; இறுதி நில்லா—ஈற்றில் நிலைமைப் படா (எ-று)

வஞ்சித்தளைமருங்கி னென்னாது வஞ்சி மருங்கினென வானாது கூறினான், அது கட்டளையடிக்கல்லாமையின். வஞ்சிப்பாவினுட் சீர்வருங்கால் ஒழிந்த பாவிற்சீர்ப்போலச் சீரியைந்திற்று தன் மாத்திரையன்றிச் சீர்தோறுந் தம்முள் வேறுபாடு தோன்றத் தூங்கப்படும். அவ்வாறு தூங்கலோசைப்பட நில்லா தேமா புளிமாவென்னும் இரண்டு சீருமென்றவாறாம். உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று. 'இறுதிநில்லா' வென்பது இறுதலோடு நில்லாவென்றவாறு. எனவே, தூங்கலோசைப்பட முதற்கண் வாராவென்றவாறாம். என்னை? இருசீரினுள் வருஞ்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றொழில் பெறுவது நின்றசீராகலினென்பது இதனானே ஒழிந்த இயற்சீரில் தூங்கலோசைப்பட நிற்கு மென்றவாறாம்²

“கொற்றக் கொடி யுயரிய”

எனவுங்,

“களிறுங் கதவெறிந்தன”

எனவும் நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண் தூங்காவாயின.

“அகல்வயன் மலைவேலி

நிலவுமணல் வியன்கானல்”

(புறம்-17)

என ஒழிந்த இயற்சீர் தூங்கினவென்பது. இவையுங் கட்டளை

1. 'இறுதி' என்றது, அடியின் ஈற்றினை. அடியின் ஈற்றின்கண் நில்லாது எனவே அடிமுதற்கண் நிற்கப்பெறும் எனக் கொள்வர் இளம்பூரணர்.

2. தேமா புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் வஞ்சிப்பாவில் அடி முதல்நின்ற சீரின்கண் தூங்கலோசைப்பட வாரா. எனவே நேரீற்றியற்சீரல்லாத ஒழிந்த இயற்சீரின்கண் தூங்கலோசைப்படவரும் என்பதாம்.

யல்லவென்பது 'அசையுஞ் சீரும்' (தொல் செய்-11) என்பதனான் அறிக.¹ இறுதிக்கண் விலக்காமையின்,

**“ மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்”** (புறம். 2)

என நேரீற்றியற்சீர் வந்தன.

இனி, ஈற்றுக்கண் வருதல் சிறுபான்மை யென்பாரும், யாண்டும் இறுதிக்கண் வாராவென்பாரும் இச்சூத்திரத்தை யுரைக்குமாறு வஞ்சியடியிறுதிக்கண் இவை வாராவெனப் பெரும்பான்மைபற்றி ஓதினானெனவும், இஃதொருதலையாக விலக்கினானெனவுஞ் சொல்லுப. அவ்வாறு கூறின் முதற்கண் அவ்விருசீரும் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டுமென மறுக்க² என்றார்க்குத்.

**“ தன்பால் வெங்கள்ளி
னொலிவே விலங்குதடக்கை”**

எனவும்,

**“ புன்காற் புணர்மருதின்
போதப்பிய புன்றாமரை”**

எனவுந்,

“தேன்றாட் டங்கரும்பின்”

எனவும் வந்தனவாலெனின், அங்ஙனம் நலிந்து காட்டினவை அளபெடை வெண்சீராம்; அது செவிகருவியாக உணர்க, என்னை?

“கொற்றக் கொடியுயரிய”

1. இவையும் கட்டளையடியல்லாத சீர்வகையகளுக்கேயென்பது 'அசையுஞ் சீரும்' (செய். 11) என்பதனால் அறியப்படும்.

2. இச்சூத்திரத்தில் உள்ள 'இறுதிநில்லா' என்னுந்தொடர்க்கு, வஞ்சியடியிறுதிக்கண் நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் வாராவெனப்பெரும்பான்மைபற்றி ஓதினாராதலின் ஈற்றுக்கண்வருதல் சிறுபான்மையென்பாரும், யாண்டும் இறுதிக்கண் வாரா என ஒரு தலையாக விலக்கினா ரெனப் பொருள் கொள்வாருமுளர். அவ்வாறு பொருள் கொள்ளின் நேரீற்றியற்சீராகிய அவையிரண்டும் முதற்கண் வருதல் பெரும்பான்மையாதல் வேண்டும். அங்ஙனம் வாராமையின் அவர்கூறும் பொருள்கள் பொருந்தா என மறுக்க என்பதாம்.

என அளபெழாதவழித் தூங்காமையின்: அல்லதூஉம், நேரீற்றியற்சீர்
இறுதிக்கண் நின்றல் பெரும்பான்மை யெனப்படும்;

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்பு தைவரு வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரும்” (புறம்-2)

எனவும்,

“ஆழ்ந்துபட்ட கிடங்கி
னுயர்ந்தோங்கிய வாயில்”

எனவும், ஒரோ செய்யுட்கண்ணே பல வந்தமையினென்பது
மருங்கென்றதனானே நேர்நிலைவஞ்சிப்பகுதிக்கே இவ்வரையறை
கொள்ளப்படும். கொள்ளவே வியனிலைவஞ்சிக்கு இவ்வரையறை
யின்றென்பது. மற்று,

“மண்டிணிந்த நிலனும்”

என்பது நேர்நிலைவஞ்சியாகலின் அடிநிலையோடு அடிக்கூட்டத்துக்
கண் அதற்குத் தூங்கலோசை கொள்ளுமா றென்னை யெனின்,
அஃது இலக்கண அடியன்மையின் ஈண்டாராய்ச்சியின் றென்பது.¹

1. 'தன்பால் வெங்கள்ளின்'

'புன்காற் புணர்மருதின்'

'தேன்றாட் டங்கரும்பின் என நலிந்து காட்டியவை தன்பாஅல், புன்காஅல்
தேன்றாஅட் என அளபெடை வெண்சீராம் என்பது செவிகருவியாகவுணரப்படும். இங்ஙனம்
அளபெழாதவழிக் கொற்றக்கொடியுரிய' என்றாங்கு நேரீற்றியற்சீர் வஞ்சியடியின் முதற்கண்
இறுதற்றொழிற்பட (தூங்கலோசைப்பட) நிலலா என்பதே 'இறுதிநில்லா' என்பதன்
பொருளாகும் எனவும், வஞ்சியடியின் இறுதிக்கண் ஆயின் நேரீற்றியற்சீர் நின்றல்
பெரும்பான்மையென்பது 'மண்டிணிந்த நிலனும்' (புறநா-2) எனவரும் புறப்பாடலில் ஒரு
செய்யுட் கண்ணே பல வந்தமையின் புலனாம் எனவும். 'வஞ்சிமருங்கின்' என்றதனானே
நேரீற்றியற்சீர் முதற்கண் வாராவென்னும் இவ்வரையறை குறளடிவஞ்சியாகிய நேர்நிலை
வஞ்சிக்கே யுரியதெனவுங் கொள்வர் பேராசிரியர்.

நேர்நிலைவஞ்சி என்றது குறளடிவஞ்சிப்பாவினை; வியநிலைவஞ்சி என்றது சிந்தடி
வஞ்சிப்பாவினை.

இலக்கண அடி என்றது எழுத்தெண்ணிக்கொள்ளப்படும் கட்டளையடியினை.

நேர்நிலைவஞ்சியுள் இலக்கண அடிக்கண் இயற்சீரெல்லாம் வாரா
வென்பது,

‘குறளடி முதலா வளவடி காறும்’ (தொல்.செய்.57)

என்புழிச் சொல்லுதும்.

நச்சினார்க்கினியம்:

இது கட்டளையல்லா வஞ்சிப்பாவில் வரப்பெறா இயற்சீர்
கூறுகின்றது; வஞ்சித்தளை மருங்கினும் என்னாது வஞ்சி
மருங்கினும் என வாளா கூறினமையின் கட்டளையன்மை பெறுதும்:
தளைத்தற்றொழில்¹ கட்டளையடிக்கண்ணதாகலின்.

(இ-ள்.) வஞ்சிப்பாவிடத்தும் அசைச்சீர் இரண்டும்² இறுதலோடு
நில்லா முதற்சீர்க்கண் எ-று.

என்றது மற்றைப் பாக்களைப்போலச் சீரியைந்திறதன்
மாத்திரையன்றி முதற்சீர்தோறும் தம்முள் வேறுபாடுதோன்றத்
தூக்கப்படும் ஓசை வஞ்சிக்கு வேண்டுதலின் அவ்வோசைபடப்
பெரும்பான்மை நில்லா தேமா, புளிமா என்னும் இரண்டும் எ-று:
என்னை? முதற்சீர் வஞ்சிச்சீரோடு தொடருங்கால் இறுதற்றொழில்
பெறுவது நின்ற சீராகலின். எனவே, நலிந்து கூறியவிடத்துச்
சிறுபான்மை தூக்கப்படுமோசைபடவும் நிற்கும். என்றுணர்க.
உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று.

உ-ம். “கொற்றக் கொடியுயரிய”

“கனிறுங் கதவெறிந் தனவே”

என நேரீற்றியற்சீர் முதற்கட் டுங்காவாயின.

“அகல்வயன் மலைவேலி
நிலவுமணல் வியன்கானல்”

(புறம்.17)

எனவும்,

1. ஈண்டு தளைத்தற்றொழில் என்றது, நூற்சீரடியினையே எழுத்தெண்ணி
ஐவகையடிகளாகப் பகுத்துக் கொள்ளுதலை.
2. ‘அசைச்சீர் இரண்டும்’ என்பது பிழை; ‘அச்சீர் இரண்டும்’ எனத் திருத்திக்
கொள்க. ‘அச்சீர் இரண்டும்’ என்னும் கட்டு, தேமா, புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர்
இரண்டினையும் கட்டி நின்றது.

“மேதக மிகப்பொலிந்த
வோங்குநிலை வயக்களிறு” (மதுரைக்காஞ்சி)

எனவும் ஒழிந்த இயற்சீர் முதற்கடட் டீங்கின. இவை கட்டளை யன்மையுணர்க.

“புன்காற் புணர்மருதின்”
“தேன்றாட் டங்கரும்பின்”

என நலிந்து கூறியவழித் தூங்கின.¹

இனி

“மண்டிணிந்த நிலனு
நிலனேந்திய விசம்பும்
விசம்புதைவரும் வளியும்
வளித்தலைஇய தீயுந்
தீமுரணிய நீரும்” (புறம்.2)

என ஈற்றுக்கண் வருதல் பெரும்பான்மையாதலின் இறுதி நில்லா எனப் பொருள் கூறலாகாமை யுணர்க. ‘மருங்கு’ என்றதனான் நேர்நிலைவஞ்சிக்கே இவ்வரையறை: வியனிலை வஞ்சிக்கு இன்றென உணர்க.

ஆய்வுரை:

இது, வஞ்சிக்குரியதோர் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முற்கூறிய நேரீற்றியற்சீர் இரண்டும் அடியின் ஈற்றின்கண் நில்லா எ-று.

‘இறுதிநில்லாது’ என்பதற்கு ‘அடியீற்றின்கண் நில்லாது’ எனப் பொருள் வரைந்து, எனவே அடிமுதற்கண் நிற்கப்பெறும் என்ற வாறாம் என விளக்கம் தந்தார் இளம்பூரணர்.

“மண்டிணிந்த நிலனும்
நிலனேந்திய விசம்பும்” (புறம்-2)

1. நலிந்து கூறுதலாவது, ‘புன்காற்’ ‘தேன்றாட்’ என்னும் இயற்சீரையே ‘புன்காஅற்’ ‘தேன்றாட்’ என அளபெடையால் வெண்சீராக்கிக் கூறுதல்.

எனவரும் புறப்பாடலில் நேரீற்றியற்சீர் அடியிறுதிக்கண் பெரும் பான்மையும் பயின்றுவரக் காணுதலால் இச்சூத்திரத்துக்கு இளம்பூரணர் கூறும் பொருள் பொருந்தாதெனவுணர்ந்த பேராசிரியர், 'இறுதி நில்லா' என்பதற்கு, இறுதற்றொழிலாகிய தூங்கலோசைப்பட அடிமுதற்கண் வாரா எனப் பொருள் கொண்டு,

‘கொற்றக் கொடியுயரிய’

எனவும்,

‘களிறுங் கதவெறிந்தன’

எனவும் நேரீற்றியற்சீர் அடிமுதற்கண் தூங்கலோசைப்பட வாராவாயின எனவும்

‘அகல்வயல் மலைவேலி

நிலவுமணல் வியன்கானல்’

என நேரீற் றியற்சீரல்லாத பிற சீர்கள் அடிமுதற்கண் தூங்கலோசைப்பட வந்தன எனவும் உதாரணங்காட்டி விளக்கினார். இருசீரான்வரும் குறளடிவஞ்சிப்பாவிற்கே இவ்வரையறை கொள்ளப்படும் என்பதும் முச்சீரான் வரும் வஞ்சிக்கு இத்தகைய வரையறையில்லையென்பதும் பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

26 இசைநிலை நிறைய நிற்குவ தாயின்¹
அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறலே.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். ஓரசைச்சீ ராமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) இசை நிற்கின்றநிலை நிரம்பா நிற்குமாயின் அசையும் சீராந் தன்மைபோல² வரையார் ஆசிரியர் என்றவாறு.

உதாரணம்

‘நாள்,மலர், காசு, பிறப்பு’

என வரும்.

26

1. 'நிற்குவவாயின்' என்பது பேராசிரியருரையிற்கண்ட பாடம். அசை நிலை இசைநிலை நிறைய நிற்குவதாயின் சீர்நிலைபெறல் வரையார் என இயைத்துப் பொருள்கொள்க.

2. "அசையும் சீராந்தன்மைபோல வரையார்" எனவரும் இவ்வரைத் தொடர், "அசையும் சீராந்தன்மைபெறல் வரையார்" என்றிருத்தல் பொருட் பொருத்தமுடையதாகும்.

பேராசிரியம்:

இது, நான்கசையுஞ் சீராகும் இடனுமுடைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) ஓசை நிலைமையாற் சீர்த்தன்மைபட நிறைந்து நிற்குமாயின் அசைநிலைமைப்பட்ட சொற்களையெல்லாம் சீர்நிலை பெறுதற்கண் வரையார் (எ-று).

“கழறொழா மன்னவர்தங் கை”

என்று நேரசை சீராயிற்று.

“புனனாடன் பேரே வரும்”

என நிரையசை சீராயிற்று.

“எய்போற் கிடந்தானென் னேறு”

(புறப்-வெண்பாமாலை-வாகை.22)

என நேர்பசை சீராயிற்று.

“மேவாரை யட்ட களத்து”

(களவழி-25,27,36)

என நிரைபசை சீராயிற்று. பிறவுமன்ன. இவற்றை உண்மை வகையாற் சீராமென்றான் அல்லன்:

“தொடர்மொழி யெல்லா நெட்டெழுத் தியல”

(தொல். எழுத்- மொழி.17)

என்றாற்போலக் கூறினானென்பது.¹ இவை இன்ன பாவினுள் வருமென்பது முன்னர்ச் (செய்-73) சொல்லுதும். இங்ஙனங் கூறாக்கால் வெண்பாவின் ஈற்றடியை முச்சீரடி யென்னுமாறு இல்லையென்பது.²

1. உயிரெழுத்துக்களில் குறுமையும் நெடுமையும் மாத்திரையென்னும் அளவு பற்றி வகுத்துக்கொள்ளப்படுதலின் இரண்டெழுத்துக்களைக் கடந்து மூன்றெழுத்து முதலாக வரும் மொழியிறுதியில் நின்ற எழுத்துக்களெல்லாம், நெடிற்கீழ்நின்ற எழுத்துக்களின் இயல்பையுடையன என்பது இச்சூத்திரத்தின் பொருளாகும். புகர், புகழ் எனக் குறிலிணைக்கீழ் நின்ற ரகார மூகாரங்கள் தார் தாழ் என நெடிற்கீழ்நின்ற ரகார மூகாரங்கள்போல் ஒப்புவகையான கொள்ளப்படுதல் போன்று நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு எனவரும் ஓசை நிறைந்து நிற்கும் நிலைமையிற் சீர்போன்று ஒப்புவகையாற் கொள்ளப்படுமென்பதாம்.

2. இவ்வாறு அசையே சீராய் வரும் எனக் கூறாதுபோனால் அசையே சீராக முடியும் வெண்பாவின் ஈற்றடியினை முச்சீரடி என்று வழங்குதற்கு இடமில்லாது போம் என்றவாறு.

நச்சினார்க்கினியம்:

இது நான்கசையுஞ் சீராம்இடனும் உடைய என்கின்றது.

(இ-ள்.) இசைநிலை — வாயின் எ-து ஓசைநிலைமையாற் சீர்த்தன்மைப்பட நிறைந்து நிற்குமாயின். அசை நிலைவரையார் சீர்நிலை பெறல்¹ — எ-து அசைநிலைப்பட்ட சொற்களை யெல்லாம் சீர்நிலை பெறுதற்கு வரையார். எ-று.

உ-ம். ‘கழறொழா மன்னவர்தங் கை’
‘புன்னாடன் பேரே வரும்’
‘எய்போற் கிடந்தானென் னேறு”

(வெண்பாமாலை-வாகை-22)

“மேவாரை யட்ட களத்து”

(களவழி 25, 27, 36)

என நேரசையும், நிரையசையும், நேர்பசையும், நிரைபசையும் ஆயிற்று. இவை ஒரோவோரோசைக்குக் காட்டிற்றேனும் ஒழிந்த அசைகட்குங் கூறிக்கொள்க.² இங்ஙனம் கூறாக்கால்

‘வெண்பாட் டிறறடி முச்சீர்த் தாகும்’

(செய்-72)

என்ற விதி ஆமாறின்று.

ஆய்வுரை:

இஃது ஓரசைச்சீராமாறு உணர்த்துகின்றது.

1. ‘அசைநிலை சீர்நிலைபெறல் வரையார்’ என இயையும். அசைநிலை அசையாம் நிலையிலுள்ள சொற்கள். சீராம்நிலை பெறுதலாவது ஈரசை கொண்டும் மூவசை புணர்ந்தும் அமைந்த சீர் ஓசையறுதிப்பட நிறறல் போன்று ஓசையறுதிப்படத் தனித்து நிறறல்.

2. “இவை ஒவ்வோரோசைக்குக் காட்டிற்றேனும் ஒழிந்த ஓசைகட்குங் கூறிக்கொள்க” என இத்தொடர் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கருதவேண்டியுளது நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நால்வகை அசைகளும் சீர்நிலை பெற்றுவரும் என்பதற்கு இங்குச் செப்பலோசை யொன்றற்கே உதாரணங்காட்டப்பட்டன. வெண்பா ஒழிந்த ஏனைப்பாவின் ஓசைகட்கும் இவ்வாறே உதாரணம் கூறிக் கொள்க என்பது இவ்வுரைத் தொடரின் பொருளாகும்.

(இ-ள்) ஓரசையாய் நிற்பனவாகிய சொற்கள் ஓசை நிலைமையால் நிறைந்து நிற்குமாயின் சீராந்தன்மை பெற்று நின்றலை விலக்கார் ஆசிரியர் எ-று.

அசைநிலை, இசைநிலை நிறைய நிற்குமாயின் சீர்நிலை பெறல் வரையார் என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. ஓரசைச் சீர்களாவன, நாள், மலர், காசு, பிறப்பு என்பன. இவை சீராந்தன்மை பெற நிற்குமென ஈண்டு விதிக்காவிடின வெண்பாவின் ஈற்றடியினை முச்சீரடியென வழங்குதற்கு இடமில்லாது போய்விடும்.

உ-ம்: ‘கணபதியைக் கைதொழுதக் கால்’

என நேரசை சீராயிற்று.

‘நற்றா டொழாஅ ரெனின்’

என நிரையசை சீராயிற்று.

‘உடையா னரசரு னேறு’

என நேர்பசை சீராயிற்று.

‘பகவன் முதற்றே யுலகு’

என நிரைபசை சீராயிற்று.

27. இயற்சீர்ப் பாற்படுத்த தியற்றினர் கொளலே
தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். அவ்வோரசைச் சீர் தளை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஓரசைச்சீரைத் தளைவகை சிதையாத் தன்மை வேண்டுமிடத்து இயற்சீர்போலக் கொள்க¹ என்றவாறு. (27)

பேராசிரியம்:

இஃது எய்தியதொரு மருங்கு மறுத்தல் நுதலிற்று; இயலசை யிரண்டுஞ் சீர்நிலைபெற்றினுந் தளைகொள்ளப்படா வென்றமையின்.

1. மேற்குறித்த ஓரசைச்சீர்களை இயற்சீர்போலக் கொள்ளுதலாவது, மாச்சீர் விளச்சீர் போல இயற்சீர்களாகக் கருதி இவற்றின் முன்னும் பின்னுமுள்ள சீர்களோடு தளைகொள்ளுதல்.

இனி, எய்தாததெய்துவித்ததூஉமாம்; என்னை? உரியசையால் தளைகொள்ளுமாறுணர்த்தினமையின்.¹

(இ-ள்.) இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து இயற்றப்படும் அவை தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண் (எ - று).

‘பாற்படுத்’ தெனவே அதிகாரத்தான் இறுதிநின்ற உரியசையிரண்டும் (நேர்பு, நிரைபு) பகுத்துக்கொள்ளப்படும்.²

நான்கியற்சீருள் இன்ன இயற்சீர்ப்பாற் படுமென்றானோ வெனின்,

“கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர்” (தொல்-செய் 25)

என அதிகாரம் வருகின்றமையின் தேமா புளிமா வென்னுஞ் சீர்போல இரண்டசையுந் தளைகொள்ளுமென்றமையின் ‘இயற்றுக்’ வென்றானென்பது.³ தானாக இயல்வதன்மையின் ‘இயற்றுக்’ வெனப்பட்டது. ‘தளைவகை சிதையாத் தன்மையான’ வென்று இடம் நியமித்ததென்னையெனின், சீர்வகையான் அசைச்சீரென வேறாய் நின்றலுடைய, தளைவகை சிதையாத் தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக்கவென அடங்கக்கூற்றிறென அறிவித்தற் கெனவுணர்க.⁴

1. நேர், நிரை என்னும் இயலசையிரண்டும் வெண்பாவின் இறுதிக்கண் சீராந்தன்மை பெற்று நிற்பினும் அவை முதற்கண் சீராய் நின்று பின்வருஞ்சீரொடு உறழ்ந்து நிற்கும் நிலையின் அல்ல என எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தலும், நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசையிரண்டும் வெண்பாவின் இறுதிக்கண் சீராய் நின்றலேயன்றி ஆசிரியப்பாவின் கண்ணும் வெண்பாவின் கண் இடையே தேமா புளிமா என இயற்சீராய் நின்று வருஞ்சீருடன் உறழ்ப் பெறுதலும் உண்டு என எய்தாதது எய்துவித்தலும் நுதலிற்று என்பது, இக்கருத்துரையின் விளக்கமாகும்.

2. அசைச்சீர்நான்கனுள் இறுதிக்கண் நின்றன நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசையிரண்டேயாகவின் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுதற்குரியன அவ்விரண்டுமே என்பது பெறப்படும்.

3. கலித்தளைவயின் நேரீற்றியற்சீர் அதிகாரப்பட்டு வருதலின் நேர்பு நிரைபு என்னும் அசைச்சீர்களை முறையே தேமா, புளிமா என அவ்வியற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றிக்கொள்க என ஆசிரியர் உணர்த்தினாராயிற்று.

4. உரியசையாகிய இவை சீர்வகையால் அசைச்சீர் என வேறாய் நின்றலுடைய தளைவகைசிதையாத் தன்மை நோக்கியே இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக் என்பார். ‘தளைவகை சிதையாத் தன்மையான’ என்றார்.

எனவே, என் சொல்லப்பட்டதாம்? இவ்வுரியசையிரண்டுஞ் சீர்வகையான் வேறு வேறு எண்ணித் தொகைபெற்றுத் தமக்கு ஒதிய அடியுறமுமெனவும், அஃதெண்ணப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்கால் வேறுவேறுஎண்ணுத் தொகை பெற்று இயற்சீ ரெனவேயடங்கு மெனவுங் கூறப்பட்டதாம்; இன்னுந் தளைவகைக் கண்ணெனவே, கட்டளையடிக்கண்ணதே இவ்வரையறை யென்பதூஉம் அல்லாத வழி இந்நான்கசையும் வரையறை யின்மையின் தளை கொள்ளப்படாதென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். அஃது ஓரசைச் சீரல்லாத சீராயின் கட்டளையடியல்வழியுந்தளை கொள்பவோ வெனின், தளைகொள்ளிற் கட்டளையடி யெனப்படு மாதலின் அல்லாதவழி வந்தசீர் தளைகொண்டனவென்றில் பயனில் கூற்றாமென மறுக்க.¹

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு” (பத்து-திருமுரு. 1)

என்றவழி, ஆசிரியத்துட் பிறதளை வந்ததென்று இலக்கணம் கூறி வழுவமைக்கல் வேண்டா என்னை? அது பெருவரவிற்றாகலின்;² அதனான்வருஞ்சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலே அமையும்,³ வரையறை இல்லனவற்றுக்கு வரையறை கூறல் குற்றமாகலி னென்பது. மற்று இவ்வுரியசைச் சீரிரண்டும் வரையாது கூறின் மையின் மூன்றுபாவிற்செல்லும் பிறவெனின்:

“கலித்தளை யடிவயி னேரீற் றியற்சீர், நிலைக்குரித் தன்று” (தொல்-செய். 25)

எனக்கூறி, ஈண்டு இவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படு மென்றமையின் இவையுங் கலிப்பாவிற்செல்லும் விலக்குண்டனவென்பது, எனவே, ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்செல்லும் உரியசைச் சீரிரண்டும் உரிய வாயின. ஆசிரியத்திற்கு மேற்கூறிய (25) சீர் பன்னிரண்டும்

1. நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசையிரண்டும் சீர்வகையான் வேறுவேறு எண்ணித் தொகைபெற்றுத் தமக்குச் சொல்லிய அடியுறழ்வன. தளைவகை நோக்குங்கால் இயற்சீரெனவே அடங்குவன. கட்டளையடிக்கண்ணதே இவ்வரையறையாகும்.

2. உரியசைச்சீர் ஆசிரியத்துட்பெருவரவிற்றாதலின் ஆசிரியத்துட் பிற தளை வந்தது என்று கூறிவழுவமைக்க வேண்டுவதில்லை.

3. ‘அதனான்வருஞ் சீர்வகையான் வந்ததென்று ஒழிதலேயமையும்’ என இயைந்து வாசித்தல் பொருத்தமாகும்.

இவையிரண்டுமென அடியுறமுஞ்சீர் பதினான்காயின. வெண்பாவிற்கு முன்னரெய்தியசீர் பதினான்கும் இவையிரண்டுமாக அடியுறமுஞ்சீர் பதினாறாயின. கலிப்பாவிற்கு மேற்கூறியசீர் பதினான்குமேயாயின. இங்ஙனம் வகுக்கப்பட்ட சீர் நாற்பத்து நான்கினையும், சீர்வகையான் உணமை நோக்கித் தொகுப்ப இயற்சீர்ப்த்தும் ஆசிரியவுரிச் சீரிரண்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச் சீரிரண்டுமென்பதினெட்டாம்.

மேல் (50) ஐவகை அடியெனப்பட்ட அறுநூற்றிருபத்தைத் தடியும் இச்சீர் பதினெட்டானுந் தோற்றிக்கொள்ளப்படும். இப்பதினெட்டுச்சீரும் இரு நிலைமை யெய்துவனவும் எய்தாதனவுமாகி முப்பத்தொன்றாகி விரியுமாறு முன்னர்,

“எழுத்தள வெஞ்சினும்” (தொல்-செய். 43)

என்புழிச் சொல்லுதும். (28)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தது; இயலசையிரண்டுஞ்சீர்நிலையெய்தியுந் தளைபடா என்றலின். உரியசை தட்கும் என்றலின், எய்தாதது எய்துவித்ததூஉமாம்.¹

(இ-ள்.) இயற் ... படுத்து எ-து முன்னர்க் கூறிய உரியசையிரண்டும் இயற்சீர்க்கண்ணே கூறுபடுத்து. தளைவகை ... யான எ-து அவ்வியற் சீர்க்குக் கூறுந்தளைவகை கெடாத தன்மைக் கண்ணே; இயற்றினர் கொளல் எ-து அவற்றையும் இயற்றிக் கொள்க. எ-று.

நேரீற்றியற்சீர் அதிகாரத்தால் தேமா புளிமாப்போலத் தட்டல் கொள்க. தளைவகை சிதையா என்றது எய்தியுந்தளையா என்று கொள்க.

‘முலைவிலங்கிற் ரென்று முனிவாள்’

‘நெய்த்தோர் நிறைத்துக் கணம்புகல்’

என இரண்டசைச்சீரும் இயற்சீர் வெண்டளையாகத் தட்டன.

1. இச்சூத்திரத்தின் கருத்துரையும் பொருள் விளக்கமும் பேராசிரியருரையைத் தழுவி யமைந்தன.

‘தளைவகை சிதையாத்தன்மையான’

என இடம் நியமித்தது, சீர்வகையான் அசை சீரெனவேறுநின்று அடியுறழ்ந்து எழுபது எனப்பட்ட தளைவகை நோக்குங்கால் வேறெண்ணுந் தொகைபெறாது இயற்சீர்க்கண் அடங்கும் என்றற்கு: எனவே, கட்டளையடிக்கே இவ்வரையறை: அல்லுழி வரையறையின்மையிற் றளைகொள்ளப்படாதென்றுணர்க. இக்காலத்தார் சீர்வகையடிக்குந் தளை கொள்வர்.

“இடைமண்டிச் செல்வதனைக் கண்டு பெடைவெண்டு”

என்றவழிக் கண்டு என்பதனை இயற்சீர் வெண்டளை யென்பார். இனிக்

‘கலித்தளை யடிவயின்’

(செய்-25)

என்றதன்பின் இச்சூத்திரங் கூறுதலின், இவையுங் கலிக்கு விலக்குண்டு ஆசிரியத்திற்கும் வெண்பாவிற்கும் உரியவாயின; எனவே, ஆசிரியத்திற்கு இயலசை மயங்கிய இயற்சீர் நான்கும் உரியசை மயங்கிய இயற்சீர் ஆறும் ஆக இயற்சீர் பத்தும், முன்னிரை யீற்ற ஆசிரியவுரிச்சீரிரண்டும் ஈண்டுக் கூறிய அசைச் சீரிரண்டும் ஆகப் பதினான்கும் அடியுறமுமாயிற்று. வெண்பாவிற்கு இருவகை இயற்சீர்பத்தும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினாறு சீரும் அடியுறமுமாயிற்று. கலிக்கு நேரீற்றியற்சீர் ஒழிந்த இயற்சீர் எட்டும் வெண்சீர் நான்கும் ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினான்கும் அடியுறமுமாயிற்று. இனி நாற்பத்து நான்கும் உண்மைவகையால் இயற்சீர்பத்தும் ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும் வெண்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் இரண்டும் எனப் பதினெட்டாயிற்று. இவற்றுள் இருநிலைமைப் படுவனபட்டு முப்பத்தொன்றாமாறு ‘சீர்நிலைதானே’ (செய்-41) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

ஆய்வுரை :

இஃது, ஓரசைச்சீர் தளை கொள்ளுமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ—ள்) தளைவகை சிதையாத் தன்மை வேண்டுமிடத்து ஓரசைச்சீரை இயற்சீரே போலக் கொள்க. எ-று.

நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசை நான்கினுள் முன்னர்க் குறித்த இயலசையிரண்டும் சீர்நிலையெய்தியும் தளைபடா என்றலின் இச்சூத்திரம் எய்தியது ஒருமருங்கு மறுத்தது எனவும், பின்னர்க் குறித்த உரியசையிரண்டும் சீர்நிலையெய்தி இயற்சீரே போலத் தளைக்கப்படும் என்றலின் எய்தாதது எய்துவித்தது எனவும், இவை இயற்சீர்ப்பாற்படும். எனவே, இவையும் கலிப்பாவிற் கு விலக்குண்டன எனவும் கருத்துரை வரைவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

28. வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசை இயற்றே.

இளம்பூரணம் :

என்(-)எனின் இதுவுந் தளைவழங்குந் திறன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வெண்சீர் ஈற்றசை தளைவழங்குமிடத்து இயற்சீரசை நிரையீறு போலும் என்றவாறு.¹

இயற்சீரென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது. (28)

பேராசிரியம் :

இது, வெண்சீராற் கலித்தளையாமா றுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

“கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ” (தொல்-செய்.24)

என்புழி, அவ்வாசிரியவுரிச்சீராற் கலித்தளையா மென்றான், அவ்வதிகாரம் இடையறாது நின்றமையின் இதுவுங் கலித்தளைக்கே இலக்கணமாயிற்று, என்றார்க்கு,

“வஞ்சி மருங்கினும்” (தொல்-செய். 26)

எனவும்,

“இசைநிலை நிறைய” (தொல்-செய் 27)

எனவும்,

1. வெண்சீர்-வெண்பாவுரிச்சீர். அதன் ஈற்றசையானது நேரசை; ‘அதுதளை வழங்குமிடத்து இயற்சீரசை நிரையீறு போலும்’ எனவுரைத்த இளம்பூரணர் அதற்கு உதாரணங்காட்டி விளக்கந்தரவில்லை. எனவே, இந்நூற்பாவுக்கு இளம்பூரணர் கொண்ட பொருள் இதுவெனத் தெரிந்துகொள்ள இயலவில்லை.

“இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து”

(தொல்-செய் 28)

எனவும், இம்மூன்று சூத்திரம் இடையிட்டனவாலெனின், அற்றன்று; கலிப்பாவிற்கு விலக்கப்பட்ட நேரீற்றியற்சீர் அதிகாரம் பற்றி இடைபுகுந்ததல்லது கலித்தளையதிகாரம் விலக்கினவல்ல வென்பது.

(இ - ள்) வெண்சீர் பல தொடர்ந்து ஒரு கலியடியுள் நின்ற வழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்று நின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை¹ மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து முன்னைய இரண்டுங் கலித்தளையாய வாறுபோலக் கலித்தளையாம் (எ-று).

மேனிற்றஅதிகாரத்தால்,

“தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண்”

(28)

என்பது, கூட்டியுரைக்க. எனவே, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிரை வந்து தட்டலே சிறந்ததெனவும் நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்வோசையே பயந்து ஒருநிகர்த்தா மென்பதூஉங் கூறி அவ்வாறாங்காலும் இறுதிச்சீரின் முதலசையே நிரையியற்றாவதெனவுங் கூறினானாம். இது,

“மொழிந்த பொருளோ டொன்ற வவ்வயின்

மொழியா ததனை முட்டின்றி முடித்தல்”

(மரபு 110)

என்னும் உத்திவகை. ‘வெண்சீரிறுதி’ யென்பது ஏழாவதன் தொகை; என்னை? ஈறெனப்பட்டது சீராகலின். வெண்சீருள் ஈற்றுச்சீரெனவே வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்து நிரைமுதல் வந்தவழியன்றி இறுதிச்சீரொன்றியது நிரையசையியற்றாகா தென்பதாம்.² இதனான் நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரை தட்குங்கால் இயற்சீரடி முதற்கண் வருமென்பதூஉங் கூறப்பட்டதாம். மற்று, ஈறென்றது ஈற்றுச்சீரினையாயின் அச்சீரினிடையும் இறுதியும் நின்ற அசையினை

1. ‘வெண்சீர் ஈற்று அசை’ என்பதற்கு, ‘வெண்சீருள் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை’ எனப்பொருள் கொண்டார் பேராசிரியர்.

2. ‘வெண்சீர்ஈறு’ என்புழி ‘ஈறு’ எனப்பட்டது வெண்சீருள் ஈற்றுநின்ற சீரினை. எனவே, வெண்சீர் பலவுந் தொடர்ந்துவந்து நிரைமுதல் வெண்சீராய்த் தளைக்கும் வழியல்லது இறுதிநின்ற வெண்சீரின் முதலிலுள்ள நேரசை நிரையசையின் இயற்றாகாது என்பது பெற்றாம்.

நிரையசையியற்றென்று கொள்வனெனின், நின்றசீரின் ஈற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசையோடு தட்பின் தளையாவதன்றி ஒன்றிடையிட்ட அசையுஞ்சீரும்பற்றித் தளைகொள்வா ரின்மையின் அது கடாவன் றென்பது.¹

இனி, வெண்சீரென்பது அஃறிணை யியற்பெயராகலானும் பன்மைவினைகொண்டு பால் அறிய வந்ததன்றாயினும் அதனை, 'யானைக்கோடு' என்றாற்போல இறுதி யென்றமையானும் பன்மைப் பாற்பட உணர்க. என்னை? 'பின்னோன் முன்னோன்' என்றவழி, அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறு சிலருளரென்பது உணர்த்துமாகலின்² என்றார்க்கு, வெண்சீரிறுதி நீடுகொடி குளிறுபுலி வந்தவழி அவற்று முன்னின்ற நேர்பசை நிரைபசை களைக் கலிப்பாவினுள் கலித்தளையாக்குதற்கு 'நிரையசையிற்று' என்றா நென்னாமோவெனின், அற்றன்று; வெண்சீர்களின் இறுதியெனவே மூன்றாஞ்சீரும் நான்காஞ்சீரும் வெண்சீராகல் கூறி நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல் (372) எனவே, இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீர் வரல்வேண்டுமெனக் கூறி, நிரை தட்குமெனவே, இயற்சீரானும் ஆசிரியவுரிச்சீரானும் நிரையீறாயின வெல்லாம் முதற்கண் நிற்குமெனவுங் கூறினான்; கூறவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் இடைநில்லாவெனவும் அங்ஙனம் நிற்பிற் கலியோசையழியு மென்பதூஉமாம் இவர் கருத்தென்பது அல்லதூஉம் வெண்சீர்க்கு உரியசை யின்மையானும் அற்றன் றென்பது.³ எனவே, ஈற்றுச்சீர் நிரைமுத லியற்சீர் வரினும் ஆண்டுத் துள்ளலோசை ஒடுங்குமென்பதாம்.

1. வருஞ்சீரின் முதலசை நின்றசீரின் ஈற்றசையோடு தளைத்தலே தளையாவதன்றி வருஞ்சீரின் இடையும் இறுதியும் நின்ற அசைபற்றித் தளைகொள் வாரின்மையின், 'ஈற்றுச்சீரின் இடையும் இறுதியும் நின்ற அசையினை நிரையசையியற் றென்று கொள்வனெனின்' என்பது வினாவாகாது என்பதாம்.

2. பின்னோன் முன்னோன் என இடஞ்சுட்டிக்கூறிய நிலையில் அவர்க்கு முன்னும் பின்னும் வேறுசிலர் உளர் என்பது புலனாதல்போன்று வெண்சீருள் ஈற்றின்கண் உள்ளது எனவே, அதன்முன்னும் வெண்சீருள என்பது பெறப்படுதலான் பன்மைப் பாற்பட உணர்க என்றார்.

3. வெண்சீரிறுதி நீடுகொடி, குளிறுபுலி என ஆசிரியவுரிச்சீர் வந்தவிடத்து அவற்றின் முதற்கணுள்ள நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைகளை நிரையசையே போலக்கொண்டு கலிப்பாவினுள் கலித்தளையாக்குதற்கு 'வெண்சீர் இறுதி நிரையசையிற்றே' என்றார் எனக் கூறுதல் கூடாதோ என வினவினார்க்கு, 'அவ்வாறு கூறுதல் கூடாது; காரண

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி. 11)

என்பது, வெண்சீரிறுதி நிரையொடுதட்ட கலித்தளை¹

“அடிதாங்கு மளவின்றி யழலன்ன வெம்மையான்” (கலி. 11)

என்பது, வெண்சீர்கள் பகைத்துவந்து ஈற்றுச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை நிரையசைபோலக் கலியோசை கொண்டமையின் அது கலித்தளையெனப்பட்டது² இனி, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரினும் கலித்தளையாகுமேனும், அது வெண்பாவடியென வும்பட்டுத் திரிவுபடுதலின் அதனைக் கட்டளையடியென்னாது இறுதிக்கண் ஒரோவழி ஒருசீர் ஒன்றிவரினும் அதன் முதற்கட் பல வெண்சீர்வந்து பகைத்தலிற் கலியோசையே காட்டுமென் றானென்பது.³ அஃதேற்

“பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையழி லணைமென்றோள்”

(கலி-கடவுள் வாழ்த்து.)

என்றவழி, இடைநின்ற சீரின் நேரசை நிரையசையியற் றென் னாமோவெனின், அது கட்டளையடியென்பது,

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” (தொல்-செய். 11)

மென்னவென்றால் வெண்சீர்களின் இறுதியெனவே மூன்றாஞ்சீரும் நான்காஞ்சீரும் வெண்சீராதல் கூறி நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல் (செய். 60) எனவே இரண்டாஞ்சீரும் வெண்சீர் வருதல் வேண்டும் எனக்கூறி அவை நிரையாய் நின்று தளைக்கும். எனவே, இயற்சீராயினும் ஆசிரியவுரிச்சீராயினும் நிரையீறாயினவெல்லாம் முதற்கண் நிற்கும் எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறவே, ஆசிரியவுரிச்சீர் கலியடியின் இடைநில்லா என்பதும் அவ்வாறு நிற்பின் கலியோசையழியும் என்பதும் அவர் கருத்தாதல் புலனாம். அன்றியும் வெண்சீர்க்கு உரியசையின்மையும் இங்கு உணரத்தகுவதாகும். அன்றியும் கலியடியின் ஈற்றுச்சீர் நிரைமுத லியற்சீர் வரினும் அவ்விடத்துத் துள்ளலோசை குன்றும் என்க.

1. அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும் என்பழி நிரைமுதலியற் சீர் ஈற்றுச் சீராய் வந்து வெண்சீரிறுதி நிரையொடு தட்ட கலித்தளையாயினும் அங்குத் துள்ளலோசை யொடுங்குதலாற் சிறவத்தாயிற்று என்பதாம்.

2. இத்தொடரே இந்நூற்பாவக்குரிய எடுத்துக்காட்டும் விளக்கமுமாகும்.

3. வெண்சீர் நான்கும் நேர்முதலாய் ஒன்றிவரினும் கலித்தளையாகுமெனினும் அது வெண்பாவடியெனவும் கொள்ளப்படுதலின் அதனைக் கட்டளையடியென்னாத இறுதிக்கண் வெண்சீர் ஒரோவழி நேர்முதலாய் ஒன்றிவரினும் அதன்முதற்கண் பல வெண்சீர் நின்று நிரைமுதலாய் முரணிவருதலின் கலியோசையேகாட்டும் என்பார் ‘வெண்சீர்’ற்றசை நிரையசை யியற்றே’ யென்றார் ஆசிரியர்.

என்பதனான் அறியப்படும். அல்லாதாரும் அவை செவிகருவியாக உணர்தற் கருமைநோக்கி அடியறியுந்தன்மை அரிதென்று சொல்லுப.¹ இனி, இயற்சீரானன்றித் தளைகொள்ளாமோ வென்பார்,

“தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா” (தொல்-செய். 55)

என்பதனான், வெண்சீர்க்குத் தளைவிலக்கல்வேண்டி அவ்வெண் சீரினையும் இயற்சீராக இயற்றிக்கொள்ளப்படுமென்றற்கு ஒரு வெண்சீரின் ஈற்றசை நிரையசையிற் றென்றானெனக் கூறி, ஞாயிறென்னும் இயற்சீரினை மாசெல்வாயெனப் பின்னுமொரு கால் திரித்ததனையே² திரியாமல் நிறுத்தி நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்பினுங் கலியாமெனக் காட்டுப. அது ஞாயிறு புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவரும். இவ்வாறே,

“கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படா” (தொல்-செய் 24)

என்று ஆசிரியவுரிச்சீர்க்குந் திரிபுகூறாரோவெனின், அது நினைந் திலர்போலுமென்று இகழ்ந்துரைப்பாராவர். மற்று, வெண்சீரிறுதி நிரைவந்தார் கலித்தளையாமென்பதற்கு ஒத்து வேறுண்டாயினன்றே நேரும் நிரையுந் தட்டதனை நேரும் நிரையும் பகைத்ததெனவும் வேண்டுவதெனவும் அங்ஙனம் பொருளுரைப் பார்க்கு எவ்வாற்றானும் இச்சுத்திரம் ஏலாதெனவுந்,

“தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்”

(தொல்-செய். 54)

என்றவழித் தன்சீரானுந் தளைகோடுமாகலானும் அது பொருந்தா தென மறுக்க.³ இனி, வெண்சீரின் ஈற்றசை யொன்றேயாகலான்

1. பண்டரங்கம் ஆடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள் எனவரும் கலியாழியில் ‘ஆடுங்கால்’ எனவரும் இரண்டாஞ்சீர் நிரைமுதலாகவாராது நேர் முதல்வெண்சீராய் ஒன்றி வந்ததாயினும் அசையுஞ்சீரும் இசையொடு புணர்ந்து வகுத் துணைர்த்துங்கால் கலியோசையின் மாறுபடாது வந்தமை செவிகருவியாக உணரப்படுதலின் பதினான் கெழுத்துக்களால் இயன்று வந்த அவ்வடி கட்டளையடியாகும் என்பது பேராசிரியர் கருத்துப் போலும். ‘அது கட்டளையன்றென்பது’ எனப் பாடம் இருந்திருக்குமோ என்பது ஆராய்தற் குரியதாகும்.

2. திரிந்ததனையே. உ. வே.சா.

3. ‘தன்சீருள்வழித் தளைவகைவேண்டா’ என்றவாறு வெண்சீர்க்கு வெண்சீர் வந்து ஒன்றுவது கட்டளையடியென்படாதாகலின் வெண்சீர்க்குத் தளைவிலக்கல்வேண்டி அஃது இயற்சீராக இயற்றிக்கொள்ளப்படும் என்றற்கு ஒரு வெண்சீரின் ஈற்றசை ‘நிரையசையிற்றே’

இயற்றென்ற ஒருமை கூறினன்.¹ இடைநின்ற நேரும் நிரையுங் கோடுமென்னாமைமையின் இங்ஙனந் திரிந்த நிலைமை வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும்.² இனி, வெண்சீரென்பது எழுவாயாயின் ஈற்றசை நிரையென்பது இயற்சீரின் பெயராதல் வேண்டும். அங்ஙனங் கருதினும் அசையென்பதனை ஒருகாற் சொல்லி ஈற்றசை நிரையசையென லாகாதென்பது. அல்லது உம் வெண்சீரினை இயற்சீராக்கி அவ்வியற்சீரினை வெண்சீராக்குதல் வினையிலுழப்பாகி வரம்பின்றாமென மறுக்க.³ என்றார்க்குத் 'தன்சீருள்வழித் தனை வகை வேண்டானேல்'

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி. 11)

என்பதூஉங் கலித்தளையன்றாகிய செல்லுமென்பது.⁴ கலிப்பாவிற்கு ஒன்றாது வருதல் உரிமையுடைய வெண்சீரெனவே வெண்பாவிற்கு

என்றார் எனவும், அம்முறைப்படி ஞாயிறு என்னும் இயற்சீரினை மா செல்வாய் எனப் பின்னும் ஒருகால் திரித்து அதனையே திரியாமல் நிறுத்தி, 'ஞாயிறு புலிசெல்வாய்' என நிரை முதல் வெண்சீர்வந்து நிரை தட்பினும் கலியாமெனக்காட்டுவர். இவ்வாறே நீடுகொடி குளியுபுலி என்னும் ஆசிரியவரிச்சீர்க்குத் திரிபுகூறலாமாயினும் ஆசிரியர் நினைந்திலர் போலும் எனக் குறை கூறுவாருமுளர். வெண்சீரிற்றுதி நிரைவந் தாற்கலித்தளையாம் என்பதற்கு இந்நூலில் விதிபிலிருந்தாலல்லவா நேர்முன் நிரைவந்து தளைத்ததனை நேர்முன் நிரைவந்து ஒன்றாமை வந்ததெனக் கொள்ளல் வேண்டும். பிற்கால யாப்பிலக்கண வாசிரியர் கூறுமாறு 'காய்முன் நிரைவரிற் கலித்தளையாமே' என்பார்க்கு 'வெண்சீர்' ஈற்றசை நிரையசை வியற்றே' எனவரும் இத்தொல்காப்பியச் சூத்திரம் இடந்தராது எனவும், 'தன்சீர்வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்' (தொல். செய். 54) என்றவழித் தன்சீராலுந்தளைகொள்ளுமாதலால் நேர்முன் நிரையாக ஒன்றாது தளைத்தலே கலித்தளை யென்பார் கூற்றைப் பேராசிரியர் மறுத்தவாறு காண்க.

1. வெண்சீரின் ஈற்று நின்றசீரின் முதல் வந்த நேர் ஒன்றேயாதலின் நிரையசை இயற்று என ஒருமையாற் கூறினார்.

2. வெண்சீரின் ஈற்றசை வருஞ்சீர் முதலொடு தட்குங்கால் நிரையசை யியற்றாய்த் திரியுமெனக் கூறின் அங்ஙனத்திரிந்தநிலைமை வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படும்.

3. இவ்வரைப்பகுதி இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணம் எழுதியவுரையினை மறுப்பது போன்றுளது. 'வெண்சீர்' ஈற்றசை என்பதை எழுவாயாக்கி 'இயற்சீர்' என்பதனை அதிகாரத்தால் வருவித்து, 'வெண்சீர்' ஈற்றசை (இயற்சீர்) நிரையசையியற்று என இயைத்து, "வெண்சீர்' ஈற்றசை தளைவழங்குமிடத்து இயற்சீரசை நிரையீறுபோலும்" என உரைவரைந்தார் இளம்பூரணர். இவ்வரையினை மறுக்கும் நிலைமையிற் பிறன்கோளாக அமைந்த மேற் காட்டியவுரைப்பகுதி ஏடுபெயர்த்தெழுதுவோரால் சொல்லமைப்பு மாறிப் பொருட்டெளிவின்றியுள்ளது இது மேலும் ஆராய்தற்குரியதாகும்.

4. அவ்வப்பாவுக்குரிய தன்சீர்வந்து பாவின் ஓசையை நிரைத்த நிலைமைக்கண் தளைகோள் ஆகிய தொழிலை நோக்குதல் இன்றியமையா தன்று என்னும் பொருளில்

ஒன்றாது வருதல் யாண்டுமில்லை, ஒன்றி வரினல்ல தென்பது உடம்படப்பட்டது.¹ (29)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வெண்சீராற் கலித்தளையாமாறுணர்த்திற்று. கலிக்கு விலக்கிய நேரீற்றியற்சீரதிகாரம் பற்றி இயற்சீர் கூறியதல்லது கலியதிகாரம் விலக்காமை யுணர்க.²

(இ-ள்.) வெண்சீர்ற்றசை எ-து வெண்சீர்கள் பலதொடர்ந்து ஒரு கலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீர்களுள் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்வந்த நேரசை: நிரையசையியற்று எ-து மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து கலித்தளையாயவாறுபோலக் கலித்தளையாம் எ-று.

என்றது, வெண்சீர்ப்பின்னர் நிரைவந்து தட்டலே சிறந்தது என்றார். அதுவுமன்றி வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றினும் அது வெள்ளோசையையும் தருதலிற் கட்டளையாகாமைகருதி முன்னர் மூன்றுசீரும் பகைத்தே வரல் வேண்டும் என்றும், அவை தம்முட்பகைத்தலிற் பின்வருஞ்சீர் ஒன்றினும் பகைத்த தன்மையேயாய்த் துள்ளலோசையே நிகழ்த்துமென்றுங்கூறினார். வெண்சீர் என்றது அஃறிணையிற் பெயராதலிற் பன்மைப்பாற் படவுணர்க. வெண்சீர்களுள் என ஏழனுருபு தொக்கது. ஈறு என்றது இறுதிச்சீரை. ஈற்றசையென்றது இறுதிச்சீரினுடைய அசையென்றவாறு.³

அமைந்ததே 'தன்சீருள்ளவழித்தளையகை வேண்டா' என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரமாகும். "தன்சீருள்ள நிலைமைக்கண் தளைத்தற்றொழிலாகிய அமைப்பு தேவையில்லை" எனத் தளையின் கட்டுக்கோப்பினை விலக்குதல் இச்சூத்திரத்தின் பொருளன்றாம். மாறாகத் தன்சீருள்வழித் தளையமைப்பே வேண்டுவதில்லை யென்பதே ஆசிரியரது கருத்தாகக் கொள்வோமானால்,

'அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்'

எனக் கலித்தளையிறழாது வந்த அடியும் கலியடி யன்றெனக்கூறும் தவறான நிலையேற்படும்.

1. வெண்சீர், வெண்பாவிற்கும் கலிப்பாவிற்கும் தன்சீரேயாயினும் கலிப்பாவிற்கு ஒன்றாது வருதல் உரிமையுடையது. எனவே, வெண்பாவிற்கு ஒன்றிவரினல்லது ஒன்றாது வருதல் யாண்டும் இல்லை எனக் கலித்தளையினையும் வெண்டளையினையும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இச்சூத்திரத்தால் உடன்பட்டமையுப்துணரத் தகுவதாகும்.

2. பேராசிரியர் உரையினையே அடியொற்றியது இவ்வரைப் பகுதியாகும்.

3. ஈற்றசை யென்றது, ஈற்றுச்சீரின் முதல்நின்ற நேரசையினை.

உ-ம். அடிதாங்குமளவன்றி யழலன்ன வெம்மையால்”

(பாலைக்கவி -10)

என இவ்வெண்சீர்கள் பகைத்து வந்து ஈற்றசைச்சீரின் முதற்கணின்ற நேரசை நிரையசைபோலத் துள்ளலோசை கோடலிற் கலித் தளையாயிற்று. இது கட்டளைக்கே யென்பது.

‘தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான’ (செய்-28)

எனநின்ற அதிகாரத்தாற் கொள்க.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்”

(பாலைக்கவி-10)

என்புழி வெண்சீரிறுதி நிரைமுதலியற்சீர் தட்டலிற்றுள்ளலோசை சிறவாதாயிற்று.

பண்டரங்க மாடுங்காற் பணையெழி லணைமென்றோள்”

போன்று.

(கலித்தொகை-கடவுள் வாழ்த்து)

ஆய்வுரை :

இதுவும் தளை வழங்குந்திறம் உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசையின் இயல்பினது எ-று.

“வெண்சீர் ஈற்றசை தளை வழங்குமிடத்து இயற்சீரிறுதி நிரையசை போலும்” என இதற்குப் பொருள் வரைந்து “இயற்சீர் என்பது அதிகாரத்தான் வந்தது” என்பர் இளம்பூரணர். மேல் “கலித்தளை மருங்கிற் கடியவும் படாஅ” (செய்-23) என்புழி அவ் ஆசிரியவுரிச் சீராற் கலித்தளையாம் எனக் கூறிய ஆசிரியர், கலிப்பாவிற் குவிலக்கப்பட்ட நேரீற்றியற்சீர் என்பதன் தொடர்பாக, ‘வஞ்சி மருங்கினும்’ (செய்-25), ‘இசைநிலை நிறைய’ (செய்-26), ‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத்து’ (செய்-27) என மூன்று சூத்திரத்தால் இடைபுகுந்ததனைக் கூறிமுடித்து, முற்கூறிய கலித்தளையதிகாரம்பற்றி, ‘வெண்சீரீற்றசை நிரையசையிறே’ (செய்-28) எனவரும் இச்சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றார் எனவும் “வெண்சீர் பலதொடர்ந்து ஒரு கலியடியுள் நின்றவழி அவ்வெண்சீருள் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்

வந்த நேரசை முற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து முன்னைய விரண்டும் கலித்தளையாமாறு போலக் கலித்தளையாம்” என்பதே இச்சூத்திரத்தின் பொருள் எனவும், மேல்நின்ற ‘தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண்’ என்பது மீண்டும் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது எனவும், எனவே வெண்சீர்ப்பின்னர் நிரைவந்து தட்டலே சிறந்ததென்றும், நேர்வந்து தோன்றினும் அவ்வோசையே பயந்து ஒருநிகர்த்தா மென்றும் அவ்வாறாங்காலும் இறுதிச்சீரின் முதலசையே நிரையியற்றாவதென்றும் ஆசிரியர் கூறினாரெனவும், கலிப்பாவிற் கு வெண்சீர் ஒன்றாது வருதல் உரிமையுடையதெனவே வெண்பாவிற் கு ஒன்றிவரினல்லது ஒன்றாது வருதல் யாண்டுமில்லையென்பது உடம்படப்பட்டதெனவும் இச்சூத்திரத்திற்கு விளக்கம் தருவர் பேராசிரியர்.

29. இன்சீ ரியைய வருகுவ தாயின் வெண்சீர் வரையார் ஆசிரிய அடக்கே

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். ஆசிரியப்பாவிற் கு உரியசீர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இனிய ஓசை பொருந்தி வருகுவதாயின்¹ ஆசிரியவடிக்கு வெண்பாவுரிச்சீர் வரையார் ஆசிரியர் என்றவாறு. (29)

பேராசிரியம் :

இது, கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர்மயங்குமாறு ணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இன்னோசைத்தாகிய துணிவிற்றாகிவரின் ஆசிரிய வடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும் (எ-று.)

“இழிகடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத் தமிழ்தலையங்கிய தலையாலங் கானத்து” (புறம். 19)

1. இன்சீர் இசையவருதலாவது. இனியஓசைபொருந்தச் சீர்கள் தம்முள் இயைந்து வருதல்; ஆசிரியப்பாவின் இனியவோசைக்குப் பொருந்தவருமாயின் ஆசிரியவடியின்கண்ணே வெண்பாவுரிச்சீர் கலந்து வருதலை நல்லிசைப் புலவர்கள் விலக்கமாட்டார்கள். எனவே, அகவலோசைக்கு முரண்படாதவாறு ஆசிரியவடியில் வெண்பாவுரிச்சீரும் கலந்துவருதல் உண்டு என்பதாகும்.

எனத் 'தலையாலம்' என்றவழி ஆசிரியவடியுள் இன்சீரியையய வெண்சீர் வந்தது. முன்னர் வெண்சீரினை,

“இன்பா நேரடிக் கொருங்கு நிலையில” (தொல். செய். 23)

என விலக்கி, ஈண்டு வரையாரென் றமையின் அது கட்டளையடிக்கென்பதூஉம், இது கட்டளையடிக்கன்றென்பதூஉம் பெற்றாம். 'வருகுவதாயி'னென்று ஒருமை கூறினமையானும் இயைய வென்ற தனானும் ஓரடிக்கண் ஒன்றே யாண்டும் வருவதெனக் கொள்க.¹

(30)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது கட்டளை யல்வழி வெண்சீர் மயங்குமாறு உணர்த்திற்று.

(இ-ள்) இனிய ஓசை பொருந்த வரும்² ஆசிரிய வடிக்கண் வெண்சீரும் வரப்பெறும். எ-று.

உ-ம் “இயிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடைக்கைத் தமிழ்தலை மயங்கிய தலையாலங் கானந்து” (புறம்-19)

என்றவழித் தலையாலம் என ஆசிரியவடியுள் இன்சீர் இயைய வெண்சீர் வந்தது. வருகுவதாயின் என்ற ஒருமையான் ஓரடிக்கண் ஒன்றே வருதல் சிறப்புடைத்து: பல வருதல் சிறப்பின்றாம்.

ஆய்வுரை :

இஃது, ஆசிரியப்பாவுக்கு உரிய சீர் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) இனிய ஓசை பொருந்தி வருமாயின் ஆசிரிய அடிக்கண் வெண்சீர் வருதலை விலக்கார் ஆசிரியர் எ-று.

1. வெண்பாவுரிச்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீரும் ஆசிரியப்பாவில் ஒருங்கு நின்றல் இல்லை என இவ்வியல் 23ஆ-ம் சூத்திரத்திற்கூறியது கட்டளையடியாசிரியப்பாவுக்கு எனவும், ஆசிரியவடிக்கு வெண்சீர்வரையார் என ஈண்டுக் கூறியது சீர்வகையடிக்கு எனவும், 'வருகுவது' என ஒருமை கூறியவதனால் யாண்டும் வெண்பாவுரிச்சீர் ஓரடிக்கண் ஒன்றே வருவது எனவும் விளக்கந்தருவர் பேராசிரியர்.

¹இன்சீரியையவருகுவதாயின்' என்றமையான் இது சீர்வகையடி பென்பது பெறப்படும்.

2. 'வரும்' என்பது, 'வரின்' என்றிருத்தல் வேண்டும்.

**‘வெண்பாவுரிச்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர்
இன்பா நேரடிக் கொருங்கு நிலையிலவே’ (செய்-22)**

என முன்னர் வந்த சூத்திரம் கட்டளையாசிரியப்பாவினுள் அடியுறழப்படாத சீர் இவையென வுணர்த்தியது எனவும் இச்சூத்திரம் கட்டளையடியல்லாதவழிச் சீர் மயங்குமாறு உணர்த்துவது எனவும் கொள்வர் பேராசிரியர்.

**30. அந்நிலை மருங்கின் வஞ்சி யுரிச்சீர்
ஒன்றுத லுடைய ஓரோவொரு வழியே.¹**

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். இதுவுமது.

(இ-ள்.) இன்சீரியைய வருகுவதாயின் வஞ்சியுரிச்சீரும் ஓரோவழி ஆசிரிய அடிக்கண் வரும் என்றவாறு.²

“ஈரசைகொண்டு” (செய். 01) என்பது முதலாக இத்துணையுஞ் சொல்லப்பட்டது ஓரசைச்சீர் நான்கு, ஈரசைச்சீர் பதினாறு, மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்கு, ஆகச்சீர் என்பது. நான்கில் ஓர் அசைச்சீர் நான்கெனவும் அது தளைவழங்கும்வழி இயற்சீரொக்கு மெனவும், ஈரசைச்சீர் பதினாறும் சிறப்புடைய இயற்சீர் நான்கும் சிறப்பிலியற்சீர் ஆறும் எனப் பத்தாம் எனவும், ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறு எனவும், மூவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கில் வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கெனவும் ஏனைய வஞ்சியுரிச்சீர் எனவும் கூறியவாறு.³

பேராசிரியம் :

இது, வஞ்சியுரிச்சீர் ஆசிரிய அடியுண் மயங்குமாறு ணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. ‘ஓரோருவழியே’ என்பது பேராசிரியருரையிற்கண்டபாடம்.

2. இனிய ஓசை பொருந்தச் சீர்கள் தம்முள் இயைந்து வருமாயின் வஞ்சியுரிச்சீரும் ஓரோவழி ஆசிரியவடியின் கண் வரும் என்பதாம்.

3. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இவ்வியல் 01-முதல் 30முடியவுள்ள சூத்திரங்களிற் சீர்பற்றிக் கூறிய விதிகள் அனைத்தையும் தொகுத்துக்கூறும் முறையில் அமைந்தது இவ்வரைப்பகுதியாகும்.

(இ-ள்.) கட்டளையடியல்லாதவழி இன்சீரியைய வருகு வதாயின்¹ வஞ்சியுரிச்சீர்களும் ஓரொருவழி ஆசிரியத்துள் வரப்பெறும் (எ-று).

ஒருவழி யென்னாது 'ஓரொருவழி'யென்ற தென்னையெனின் அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் பத்துச்சீரே வருமென்பதூஉம், அவை வருங்காலும் பயின்றுவாரா வென்பதூஉம் அறிவித்தற்கென்பது.³ அவை: ¹மாசேர்குரம், ²புலிசேர்குரம், ³மாசெல்காடு, ⁴புலிசெல்காடு, ⁵மாசெல்கடறு, ⁶புலிசெல்கடறு, ⁷பாம்புசேர்வாய், ⁸பாம்பு வருவாய், ⁹களிறுசேர்வாய் ¹⁰களிறுவருவாய் என்பன. அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

¹"மாரியொடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொன்றை" (யா. வி. ப 79)

²"குறிஞ்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்" (யா. வி. ப. 80)

என மாசேர்குரம் புலிசேர்குரம் என்பன அடிமுதற்கண் வந்தன.

³"முன்றிலாடு மஞ்ஞை மூதிலை கறிக்கும்"

என மாசெல்காடு வந்தது.

⁴"அலரிநாறு துவர்வாய் அமர்த்த நோக்கின்"

(யா. வி. பா. 72)

எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

⁵"கண்போன் மலர்ந்த வண்டுமயங்கு தாமரை"

என மாசெல்கடறு வந்தது.

⁶"கரடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி"

எனப் புலிசெல்கடறு வந்தது.

⁷"காடுதேரா வழிதரு கடுங்கண் யானை"

1. அந்நிலைமருங்கின் என்றது, மேலைக்குத்திரத்தில் இன்சீர் இயையவருகு வதாகிய சீர்வகையினைச் சுட்டி நின்றது. எனவே கட்டளையடியல்லாதவழி என்பது பெற்றாம்.

2. 'ஒருவழி யென்னாது 'ஓரொருவழி' யென்றதனால் அறுபது வஞ்சிச் சீருள்ளும். மாசேர்குரம், புலிசேர்குரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு, மாசெல்கடறு, புலிசெல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறு வருவாய் என்னும் இப்பத்துச் சீருமே ஆசிரியத்துள் அருகிவரப் பெறும் என்பதாம். இதுகாறும் சீருணர்த்தப்பெற்றன.

எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது.

8“சந்துசிதைய வுழுத செங்குரற் சிறுதினை”

(யா. வி. ப. 72)

எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.

9“மருந்துநாடாத் திருந்து சிலம்பிற் கைக்கும்”

எனக் களிறுசேர்வாய் வந்தது.

10“கடறுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரிப்ப”

எனக் களிறுவருவாய் வந்தது பிறவுமன்ன. நேர்நிரையாகியும் நேர்புநிரைபாகியும் ஈறுமுதல்பெறச் சீர்வந்தது. (31)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வஞ்சிச்சீர் ஆசிரியத்துத் தாங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்நிலை மருங்கின் எ-து. கட்டளை யல்வழி இன் சீரியையவரின். வஞ்சி.....வழியே எ-து வஞ்சிச்சீர்களும் ஓரோவோர்வழி ஆசிரியத்துடன் பொருந்துதல் உடைய. எ-று.

ஒருவழி யென்னாது ஓரோருவழியென்றது அறுபது வஞ்சிச் சீரினும் பத்துச்சீரேவருதலும் அவையபயின்று வாராமையும் அறிவித்தற்கு. உ-ம். மாசேர்சுரம், புலிசேர்சுரம், மாசெல்காடு, புலிசெல்காடு மாசெல்கடறு, புலிசெல்கடறு, பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய், களிறுவருவாய் எனவரும், செய்யுள்;

**“மாரியொடு மலர்ந்த மாத்தாட் கொன்றை
குறிஞ்சியொடு கமழுங் குன்ற நாடன்”**

என மாசேர்சுரமும், புலிசேர்சுரமும் வந்தன.¹

1. மாரி, குறிஞ்சி என்னும் சொற்கள் இயல்பாகவே ஈரசையால் இயன்ற இயற்சீர்களாதலின் இவற்றுடன் நிரையசையாகிய 'ஒடு' என்னும் உருபினைச் சேர்த்து மூவசைச்சீர் ஆக்குங்கால், அச்சீர்கள் முறையே மா-ரி-யொடு (நேர் நேர் நிரை) குறிஞ்சி-யொடு (நிரை நேர் நிரை) என வஞ்சியுரிச்சீராகவே ஓசையப்பன. எனவே இவற்றுக்கு மாரியொடு. மாசெல்குரம் எனவும் குறிஞ்சியொடு-புலிசெல்குரம் எனவும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் வாய்பாடு காட்டுவர். இங்ஙனம் இயல்பாக அமைந்த இச்சீர்களின்

“முன்றிலாடு மஞ்சை முதிலை கறிக்கும்”

என மாசெல்காடு வந்தது.

“அலரிநாறு துவர்வா யமர்த்த நோக்கின்”

எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

“கண்போன் மலர்ந்த வண்டுமயங்கு தாமரை”

என மாசெல்காடு வந்தது.

“கரடிவழங்கு குன்று கண்டு போகி”

எனப் புலிசெல்காடு வந்தது.

“காடுதேரா வழிதருங் கடுங்கண் யானை”

எனப் பாம்புசேர்வாய் வந்தது.

“சந்துசிதைய வழுத செங்குரற் சிறுதினை”

எனப் பாம்புவருவாய் வந்தது.

“மருந்துநாடாத் திருந்து சிலம்பிற் சேக்கும்”

எனக் களிறுசெல்வாய் வந்தது.

“கடறுகவரா விழிந்து கான்யாறு வரித்த”

எனக் களிறுவருவாய் வந்தது. பாம்புவருவாய் களிறுவருவாய் என்ற இரண்டும் நேர்பும் நிரைபும் முன் வருதலின் நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீரெனப்படா.¹

ஆய்வுரை :

இஃது ஆசிரியவடியுள் வஞ்சியுரிச்சீர் விரவுமாறு உணர்த்து கின்றது.

ஓசையமைப்பினைக் கூர்ந்து நோக்காது, இவற்றை மா-ரியொ-டு (நேர் நிரை நேர்-கூவிளங்காய்) எனவும் குறிஞ்சி-சியொ-டு (நிரை நிரை நேர் - கருவிளங்காய்) எனவும் நேர்ற்று மூவசைச் சீராகக் கொண்டு ஓசையூட்டுவர் பிற்கால யாப்பிலக்கண ஆசிரியர்கள்.

1. நேர் நிரை நிரை (கூவிளங்கனி), நிரை நிரை நிரை (கருவிளங்கனி) என இயலசையால் வருவனவே நிரை நடுவாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் என வழங்கப் பெறுவனவாதலின் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரிச்சீரினை முதலாகக் கொண்டு நிரையசையினை நடுவிலும் கடையிலும் பெற்று வருவன நிரைநடுவாகிய வஞ்சியுரிச் சீர் என வழங்கப்பெறா என்பதாம்.

(இ-ள்) அங்ஙனம் இன்னோசை யுடையதாகச் சீர் பொருந்தி வருமாயின் ஆசிரியத்துள் ஓரொருவழி வஞ்சியுரிச்சீர் பொருந்தி வருதல் உடைய எ-று.

உதாரணம் இச்சூத்திரத்தின் முன்னைய வுரைகளில் இடம் பெற்றுள்ளமை காண்க.

ஓரசைச்சீர் நான்கு, ஈரசைச்சீர் பதினாறு முவசைச்சீர் அறுபத்து நான்கு, ஆகச் சீர் எண்பத்து நான்காகும், அவற்றுள் அசைச்சீர் நான்கும் தளை கொள்ளுமிடத்து இயற்சீரேபோலக் கொள்ளப்படும். ஈரசைச்சீர் பதினாறிலும் இயற்சீர் சிறப்புடைய இயற்சீர் நான்கு, சிறப்பில்லாத இயற்சீர் ஆறு எனப் பத்தாகும். ஆசிரியவுரிச்சீர் ஆறாகும். இனி மூவசைச்சீர் அறுபத்துநான்கில் வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கு எனவும் ஏனைய அறுபதும் வஞ்சியுரிச்சீர் எனவும் கொள்ளப்படும் எனச் செய்யுட்குரிய உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய சீரின் இலக்கணம் இவ்வியல் 11 முதல் 30 முடியவுள்ள சூத்திரங்களால் விரித்துக் கூறப்பட்டன.

31. நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின் நிறுத்தமுறையானே அடியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) நான்குசீர் ஒருங்கு தொடுத்து வருவதனை அடியென்று சொல்லப்படு மென்றவாறு.¹

இதன் வேறுபாடு முன்னர்க் கூறப்படும்.² (31)

பேராசிரியம் :

இது, முதற்கூத்திரத்துள்,

“யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ” (தொல்-செய்.1)

என நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்திய³ வெழுத்தான், அவற்றுள் இது நாற்சீரடி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீர்கொண்ட அடிகளே என்பதாம்.

2. இவ்வடிகளின் வேறுபாடு பின்னர்க் கூறப்படும்.

3. அடியுணர்த்திய...அடியுணர்த்த

(இ-ள்) அடியென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவன நாற்சீரடி
(எ-று.)

எனவே, ¹இருசீரானும், ²முச்சீரானும், ³ஐஞ்சீரானும் ⁴அறுசீர் முதலியவற்றானும் வருமாயினும் அவை சிறப்பின் வென்றவாறாம். இருசீரான் வருவதனை என்ன அடியென்னுமோ வெனின் அடிக் கெல்லாம் எழுத்துவகையானே மேற்பெயர் கூறும். அவ்வாறே சீர்வகையானுங் கொள்ளப்படுமென்பது. ² சுருங்கிய எழுத்தான் வருவன ¹குறளடியென்றும், அவற்றின் ஏறிய எழுத்தான் வருவன ²சிந்தடியென்றும், இடைநின்றன ³அளவடியென்றும், அவற்றின் நெடியன ⁴நெடிலடியென்றும், அவற்றினும் நெடியன ⁵கழிநெடிலடியென்றுங் கூறுமாகலான், அவ்வாறே இருசீரடி குறளடியென்றும் மூச்சீரடி சிந்தடியென்றும், நாற்சீரடி அளவடியென்றும், ஐஞ்சீரடி நெடிலடியென்றும், அறுசீர் முதலியன கழிநெடிலடியென்றுங் கோடுமென்பது. இவற்றினெல்லாம் நாற்சீரடி சிறந்ததென்ற தென்னை யெனின், அளவிற்பட்டமைந்தமையானும் அது பயின்று வருதலானு-மென்பது உதாரணம்.

“திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பின்”

(பத்துப். மலைபடு1)

எனவும்,

“அறுசுவை யுண்டி யமர்ந்தில்லா னூட்ட”

(நாலடி 1.1)

எனவும்,

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி.11)

எனவும் மூன்று பாவினும் அளவடி வந்தவாறு. இவற்றது விகற்ப மெல்லாம் முன்னர்ச் சொல்லுவதும். (32)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே சீருணர்த்தி அடியுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) நாற்சீர் கொண்ட அளவடியை அடியென்று சிறப்பித்துக் கூறப்படும். எ-று.

1. எழுத்துவகையாற்கொள்ளப்படும் அடி கட்டளையடியெனப்படும். சீர் வகையாற்கொள்ளப்படும் அடி சீர்வகையடி யெனப்படும்.

எனவே, ஒழிந்த நான்கடியும் சிறப்பிலவாயிற்று.¹

“திருமழை தலைஇய விருணிற விசம்பின்”

(மலைபடுகடாம்)

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி”

(திருக்குறள்-1)

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்”

(பாலைக்கவி 20)

என நாற்சீரடியாற் சான்றோர் மூன்றுபாவுங் கூறியவாறுணர்க. குறளடியானும் சிந்தடியானும் சிறுபான்மை கூறினார்.²

ஆய்வுரை :

‘யாத்த சீரே அடியாப்பு’ என இவ்வியல் முதற்கூத்திரத்து நிறுத்த முறையானே சீர் உணர்த்திய ஆசிரியர் இவ்வியல் 31 முதல் 73 வரையுள்ள சூத்திரங்களால் செய்யுளுறுப்புக்களுள் ஒன்றாகிய அடியின் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றார். அடி என்பது, மேற் கூறப்பட்ட சீர்கள்இரண்டும் மூன்றும் தொடர்ந்து ஆவதோர் உறுப்பாகும். நாற்சீரடிதன்னையே சிறப்புடைய அடியாகக் கொண்டு எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்படும் கட்டளையடியும், சீர்களின் மிகுதி குறைவுபற்றி வகுக்கப்படும் சீர்வகையடியும் என அடிகளை வகுத்துக் கொள்ளும் முறை இருவகைப்படும். இவ் விருவகைச் சீரமைப்புக்களும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் காலத்து வழக்கிலிருந்தன. பிற்காலத்தில் கட்டளையடியமைப்பு அருகி மறையவும் சீர்வகை யமைப்பே பெரும்பான்மையும் நிலை பெறுவதாயிற்று என்பதனைப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் தம் உரையில் தெளிவாகக் குறித்துள்ளமை இங்கு மனங்கொளத்தகு வதாகும்.

இஃது இந்நூலிற் சிறப்புடைய அடியெனப்படுவது இதுவென உணர்த்துகின்றது.

1. அளவடி யொழிந்த நான்கடியாவன; குறளடி, சிந்தடி நெடிலடி. கழி நெடிலடி என்பன.

2. குறளடியும் சிந்தடியும் வஞ்சிப்பாவிற்கும் ஒருசார் ஆசிரியப்பாவிற்கும் உரியனவாய் வருதலின் ‘சிறுபான்மை கூறினார்’ என்றார்.

(இ-ள்.) அடியெனச் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுவது நாற் சீரடியே எ-று.

இரு சீராலும் முச்சீராலும் ஐஞ்சீராலும் அறுசீர் முதலிய வற்றாலும் இயன்றுவரும் அடிகள் பலவுளவாயினும் அவை அத்துணைச் சிறப்பில என்பதும், இவ்வியலில் ஒற்றும் குற்றிய லிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் நீங்கலாக உயிரும் உயிர் மெய்யுமாகிய எழுத்துக்களையெண்ணி அவ்வெழுத்து வரையறையாற் பகுத்துரைக்கப்படும் குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெடி, கழிநெடி, யென்னும் ஐவகைப்பாகுபாடும் நாற்சீரடிக்கே ஏற்புடையன என்பதும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும்.

அடிக்கெல்லாம் எழுத்துவகையாற் பகுக்கப்படும் குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெடி, கழிநெடி எனப்படும் ஐவகைப் பெயர்களும் சீர்வகையடிகட்கும் கொள்ளப்படும் என்பது, 'தன்சீர் வகையினும் தளைநிலை வகையினும், இன்சீர் வகையின் ஐந்தடிக்கும் உரிய' (செய்-52) எனவரும் சூத்திரத்தால் இனிது விளங்கும். நாலெழுத்து முதல் ஆறெழுத்து முடியச்சுருங்கிய எழுத்தால் வருவன குறளடியென்றும், ஏழெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்து வரை ஏறிய எழுத்தால் வருவன சிந்தடி என்றும், பத்தெழுத்து முதல் பதினான்கு எழுத்து முடிய இடை நிகரனவாய் வருவன அளவடியென்றும், அவற்றில் நெடியனவாய்ப் பதினைந்தெழுத்து முதல் பதினேழெழுத்து முடிய வருவன நெடி, கழிநெடியென்றும், அவற்றினும் நெடியனவாய்ப் பதினெட்டெழுத்து முதல் இருபதெழுத்து முடிய வருவன கழிநெடியென்றும் இவ்வியலிற் பின்னர்க் கூறுவர் ஆசிரியர். இவ்வாறே இருசீரடி குறளடியெனவும் முச்சீரடி சிந்தடியெனவும் நாற்சீரடி அளவடியெனவும் ஐஞ்சீரடி நெடி, கழிநெடியெனவும் அறுசீர் முதலியனவாக மிக்கு வரும் அடிகள் கழிநெடி, கழிநெடியெனவும் தொல்காப்பியனார் காலத்திற் சீர்வகையடிகள் பெயரிட்டு வழங்கப்பெற்றன என்பது, 'நாற்சீர் கொண்டது அடியெனப்படுமே' எனவரும் இச் சூத்திரத்தாலும், 'வஞ்சியடியே இருசீர்த்தாகும்' 'முச்சீரானும்வருமிடனுடைத்தே' - 'ஐஞ்சீரடியும் உளவென மொழிப' 'அறுசீரடியே ஆசிரியத் தளையொடு, நெறிபெற்று வருஉம் நேரடி முன்னே' 'எழுசீரடியே முடுகியல் நடக்கும்' என இவ்வியலிற் பின்வரும் சூத்திரத்தொடர்களாலும் இனிது விளங்கும்.

32 அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே.

இளம்பூரணம் :

என் - எனின் தளைக்குந் தொடைக்கும் இடம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தளையுந் தொடையும் அடியின்கண்ணே என்ற வாறு.¹ (32)

பேராசிரியம் :

இதுவுமது. நாற்சீரடியது சிறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று. எதிரது நோக்கியதொரு கருவியெனினும் அமையும்.

(இ - ள்). முன்னர்க்கூறிய நாற்சீரடியுள் உள்ளனவே தளையுந் தொடையும் (எ-று).²

மற்று, மாத்திரையும் எழுத்தும் அசையுஞ்சீரும் அவ்வடியுள்ளன அல்லவோவெனின், அற்றன்று; அவ்வடிக்கணுள்ளன வெல்லாங்கூறுகின்றானல்லன் இதுவென்பது என்னை? நாம் தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியென உறழ்தூஉம் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடி யென வரையறை கூறுவதூஉம் அவ்வளவடியே என்றற்கு 'நாற்சீர்க்கண்ணது தளை' யென்றானென்பது. முன்னுஞ்சீர்வகையான் வகுக்கும் அடியன்றிக் கட்டளையடி யெல்லாந் தளைவகை

1. மேற்குறித்த நாற்சீரடியுள் வைத்து விளக்கத்தக்கனவே பாவுக்குரிய சீர்ப்பிணிப்பாகிய தளைத்தற்றொழிலும் மோனை யெதுகை முதலாகப் பின்னர்க் கூறப்படும் தொடையுறுப்புக்களும் என்பதாம்.

நாற்சீரடியின் மிக்க நெடிலடி கழிநெடிலடி யென்பவற்றில் தளைத்தற் றொழிலும் தொடைக் கூறுபாடும் உள்ளனவாயினும் அவை இத்துணைய என எண்ணி வரையறைப் படுத்தற்குரிய வரம்பினைக் கடந்தனவாதலானும் எல்லாப் பாநடைக்கும் மூலமாகிய ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இருவகைப்பாக்களும் நாற்சீரடியிலேயே இயன்றனவாதலானும் நாற்சீரடியுள் உள்ளனவே தளையும் தொடையும் என்றார் தொல்காப்பியனார். தளையென்பது செய்யுளுறுப் பன்று; நின்றசீரின் ஈற்றசையும் வருஞ்சீரின் முதலசையும் நேர்முன்னேநர், நிரைமுன்னிரை என ஒன்றியும், நேர்முன்னிரை. நிரைமுன்னேநர் என ஒன்றாமலும் தளைக்கப் படுதலாகிய தொழிற்றன்மையேயாகும். எனவே இதனைச் செய்யுளுக்குரிய உறுப்புக்களுள் ஒன்றாகத் தொல்காப்பியர் தனித்தெடுத்துக் கூறிற்றிலர். இனித் தொடை என்பது தொடுத்தல் என்னுந் தொழிலையுணர்த்தாது மோனை முதலாகத் தொடுக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துச் சொற்பொருட் கூறுபாடுகளையுணர்த்தி நின்றலின் செய்யுட்குரிய உறுப்புக்களுள் ஒன்றாயிற்று.

2. அடியென்றது முன்னர்க்கூறிய நாற்சீரடியினை.

யுடையவென விதந்தோதி வந்ததனானே நாம்தளைகொள்வது நாற்சீரடிக்கணென்பான் 'அடியுள்ளன தளை' யென்றானென்பது. மற்றையடிக்கட் டளைகொள்ளின் அது வரையறையின்றா மாகலின் ஈண்டு வரைந்தோதினானென்பது.¹ அது தக்கது, மற்றுப் பொழிப்பும் ஓநூலும் போலாத மோனைமுதலிய தொடையெல்லாம் அடியிரண்டியையத் தொடுக்கல் வேண்டுமன்றே? அவற்றை 'அடியுள்ளனவே தொடையும்' என்ற தென்னையெனின், அற்றன்று; நாம் தொடையுறழ்ச் சீர்கொள்வதூஉம் இவ் வளவடிக்க ணென்பது கூறினான். ஆண்டுத் தொடை கூறும்வழி வரையாது கூறுமாகலி ணென்பது.² எனவே, கட்டளைப்படுப்பதூஉந் தொடையுறழ்தற்கு இடனாவதூஉம் நேரடியேயெனச் சிறப்பித்தவாறு. (33)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அந்நாற்சீரடியான் வருங் கட்டளையடிக்கண் உள்ளனவே எழுபது தளையும் பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொரு தொடையும் என வரையறைப்படுவன எ-று.

எழுபது தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடி யெனவுறழ்வதூஉம், அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியென வரையறைப்படுவதூஉம் பத்தொன் பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றென்னும் தொடைப் பகுதி கொள்ளப்படுவதூஉம் நாற்சீரடியேயாயிற்று: எனவே, நாற்சீரான்வருஞ் சீர்வகையடிக்குத் தளையுந்தொடையுங் கொள்ளின், அவை, வரையறையின்றென உணர்க, அளவடி இரண்டியைந்தும் ஒன்று வந்துந் தொடைகோடலும்³.

1. தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியெனப் பெருக்கிக் காட்டுவதும் அறு நூற்றிருபத்தைந்தடியெனவரையறுப்பதும் நாற்சீரடியாகிய அளவடியே யாதலின் அளவடியல்லாத ஏனைய அடிக்கண் தளை கொண்டால் அதுவரையறையின்றாமாகலின் ஈண்டு நாற்சீரடிக்கண்ணேயே தளைகொண்டார் ஆசிரியர்.

2. ஓரடிக்கண்கொள்ளப்படும் பொழிப்பு, ஓநூல முதலிய தொடைவிகற்பம் அன்றி மோனை முதலிய தொடைகளையாவும் அடியிரண்டு இயையத் தொடுக்கப்படுவனவே யாயினும் அத்தொடைகட்கு நிலைக்களமாகிய சீர்கொள்வது இந்நாற் சீரடிக்கண் ஆதலின் 'அடியுள்ளன தளையொடு தொடை' என்றார் தொல்காப்பியனார். எனவே எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுப்பதற்கும் தொடைகளைப் பெருக்குதற்கும் இடனாவது நாற்சீரடியே என்றவாறு.

3. தொடையெனச் சிறப்பித்துரைக்கப்படுவன மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்பன.

ஒழிந்தவடி நான்கும் விகற்பத்தொடை.¹ கொள்ளாமையும் உணர்க.

ஆய்வுரை:

இது, தளைக்கும் தொடைக்கும் ஆவதோர் இடம் உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறிய நாற்சீரடியின்கண் உள்ளனவே தளையும் தொடையும் என்று.

ஈண்டுத் 'தளை' என்றது. எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்படும் கட்டளையாகிய ஓசைக் கூறுபாட்டினை. எனவே ஓசைக் கூறு பாடாகிய கட்டளைப்படுத்துக் கூறப்படுவதும் இந்நூலில் தொடைகளை உறழ்ந்து தொகை கூறுதற்கு இடனாயமைந்ததும் நாற்சீரடியாகிய நேரடியே என்றாராயிற்று.

33. அடிஇறந்து வருதல் இல்லென மொழிப.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். மேலதற்கோர் புறனடை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தளையுந் தொடையும் நான்குசீரடியின் வருதலன்றி யடியி னீங்கிவருத லில்லை யென்றவாறு.

அடிவரையறை யில்லாதனவற்றிற் கொள்ளப்படாது என்ற வாறாம்.² (33)

பேராசிரியம்:

இதுவுங்,கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஆவதொரு கருவி யுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. விகற்பத்தொடை என்பன மோனை முதலிய தொடைகளின் வகையாகிய இணை, பொழிப்பு, ஒரூஉ, கீழ்க்கதுவாய், மேற்கதுவாய், முற்று என்பன.

2. பாவின் அடியிற் கொள்ளுதற்குரியனவாகிய தளையும் தொடையும் அடிவரை யறையில்லாத உரை முதலியவற்றிற்கொள்ளப்படா என்பதாம்.

அடிவரையறையில்லாதஉரை 'பாட்டு உரை நூல்' முதலாக எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுட்களுள் பாட்டு நீங்கலாகவுள்ள ஏனைய உரைமுதலிய ஆறுமாகும்.

(இ-ள்.) அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுள்ளும் ஓரடியின் இறந்துவாரா மேற்கூறிய தளையுந் தொடையும் (எ-று).¹

என்றது, மேற்கூறிய தளைவகையேயன்றி அடியோடு அடிக் கூட்டத்துத் தளைகொள்ளுங்காலும் ஓரடிக்கண்ணே வழுவாமற் கோடல் வேண்டுமெனவும், அங்ஙனமே தொடை கொள்ளுங்காலும் வந்த அடியே வரப்பெறுவதெனவுங் கூறியவாறு.²

எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா வென்னும் அடிக்கண் தொடை கொள்ளுங்கால்,

“வாமா னேறி வந்தான் மன்ற”

என முன் வந்த அடியே வரல்வேண்டுமென்பதூஉம் அன்றித்

**‘தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட
காமர் தும்பி யாதல் கண்டது’**

என வரின் தளைவழுவாகிப் பதின்முவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டு
டெனப்பட்ட தொடைப்பகுதியுட் படாவென்பதூஉம் பெற்றாம்.
இனி வெண்பாவினுள் அவை வருமாறு:

**“சென்றே யெறிப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யறைப் பறையினை- நன்றேகாண்”** (நூலடி.24.)

எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடி ஒன்றினையும் இருகாற் சொல்லிக்கூட்டி
எதுகைத்தொடை கொள்ளுங்கால் அடியோடு அடிக்கூட்டத்துத்
தளைவகை சிதையாது வந்தமையின் அத்தொடைபதின்முவாயிரத்
தெழுநூற்றெட்டுடென வரையறைப்பட்ட தொடையுட்பட்டது.

**“யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டபின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணர்ந்தான்-றேனூடு”**
(முத்தொள்ளாயிரம்,104)

1. அடியிறந்துவருதல் இல்லையென்றது, தளையுந்தொடையும் உறழ்தற்கென
எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டநாற்சீரடியின் அமைப்பினைக் கடந்து தளையும் தொடையும்
கொள்ளப்படுதல் இல்லையென்பதாம்.

2. ஓரடியோடு மற்றோரடி இயைந்துகூடிய நிலைமைக்கண் தளைகொள்ளுமிடத்து
அவ்வடியமைப்பின் வழுவாமையும் தளைகொள்ளுதலும், அவ்வாறே தொடை கொள்ளுமிடத்து
முன்வந்த அடியமைப்பினையே பின்வந்த அடியும் பெற்றிருத்தலும் வேண்டும் என்பதாம்.

என்றவழிப் பதினான்கெழுத்தடியே தொடுத்தமையின் அடியிறந்து வந்ததன்றாயினுந் தளைவகை ஒன்றாமையின்¹ இது பதின் மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டினுட் படாதாயிற்று.

“வண்டு வரகு வரகு வரகு”

என்கின்ற அடியினை மீட்டுத்தந்து தொடைகொள்ளங்கால் வண்டு வரகு வரகு வரகு என்றது நேரொன்றாசிரியத்தளை தட்குமாதலான் இது வழுவெனப்படுமென்பது.² கலிப்பாவிற்கு அன்னதொரு வரையறை இல்லை. இருவாற்றானும் வருமென்பது என்னை?

“வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே” (தொல் செய் 92)

என்றாராகலின்³. மேலைச்சூத்திரத்தானே தளைவகை சிதையாமல் அறுநூற்றிருபத்தைந்து வகைப்படுவது நாற்சீரடியே என்பதூஉங் கூறி, அந்நாற்சீரடியே நாம் முன்னர் வேண்டுந்தொடை விகற்பத்திற் குரியவென்பதூஉங் கூறினான். இச்சூத்திரத்தானே அத்தொடை கொள்வது தம்மின் வேறாகாத இரண்டடிக்கண் ணென்பதூஉம் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றனை இருகாற் சொல்லித் தொடை கொள்ளப்படுமென்பதூஉம், அங்ஙனந் தொடுக்குங் காலும் அடியோடு அடிக்கூட்டத்தின் கண்ணுந் தளைவகை சிதையாமல் தொடுக்க வேண்டுமென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று.

1. 'தளைவகை ஒன்றுதலின்' என அச்சுப்புத்தகத்திற் காணப்படும் பாடம் இங்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கத்துடன் பொருந்தாமையால், 'தளைவகை ஒன்றாமையின்' எனத் திருத்தப் பெற்றது. இங்குத் தளைவகை ஒன்றமை என்றது, மாத்திரைவகையால் செப்பலோசை சிதைதலை. இவ்வெண்பாவடிகள் பிறபாவுக்குரிய சீருந்தளையும் விரவாது வரினும் அடிமுழுவதும் வெண்சீரே வந்தமையால் இவ்வடி வெண்பாவுக்குரிய செப்பலோசை கட்டளையுட் படாதாயிற்று.

2. 'வண்டு வரகு வரகு வரகு' எனவந்த அடியேவந்து தொடையொன்றிய தாயினும், முதலடியின் ஈற்றுச்சீரும் இரண்டாமடியின் முதற்சீரும் இணையும் நிலையில் நேரொன்றாசிரியத்தளைதட்டு வெண்டளைபிழைத்தலான் இது வழப்பட்டது.

3. கலிப்பாவிற்குத் தளைகொள்ளங்கால் வெண்பாவிற்குப்போன்று முதலடியின் இறுதியும் இரண்டாமடியின் முதலும் தளையியைந்து வருதல் வேண்டுமென்னும் வரையறையில்லை. தளை ஒன்றியும் ஒன்றாமலும் வரும் இருநிலைமை கலிப்பாவிற்கு உண்டு என்பதாம்.

இவற்றா னெல்லாம் நாற் சீரடியே சிறப்புடைத் தென்பது பெற்றாம்.¹ இன்னும் அதன் சிறப்புடைமையையே கூறுகின்றான்.²

நச்சினார்க்கினியம் :

இது கட்டளைப்பாட்டிற்குந் தொடைக்கும் ஓர் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அறுநூற்றிருபத்தைந் தடியுள்ளும் ஓரடி நின்றாங்கு வருகின்ற அடியும் முன்னின்றவடியை இறந்து வருதலில்லை என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். எ-று.

என்றது, முற்கூறிய தளைவகையேயன்றி, அடியோடு அடிக் கூட்டத்துத் தளைகொள்ளுங்காலும் வந்தவடியே வரவேண்டுமென்பதூஉம், தொடை கொள்ளுங்காலும் வந்தவடியே வரவேண்டுமென்பதூஉம் கூறியதாயிற்று; எனவே, தேமா தேமா தேமா தேமா என்னும் அடிக்கட் தொடைகொள்ளுங்கால் “வாமா நேறி வந்தோன் மன்ற” என வந்த அடியே வரல்வேண்டுமென்பதூஉம்,

**“தேமாஞ் சோலைத் தீந்தே னுண்ட
காமர் தும்பி யாகல் கண்டது”**

எனத் தளை வழுவாகித் தொடைப்பகுதியுட் படாதென்பதூஉம் கூறியவாறாயிற்று. இனி வெண்பாவினுள்

**“சென்றே யெறிப வொருகால் சிறுவரை
நின்றே யெறிப பறையினை நன்றேகாண்”** (நூலடி-34)

1. தம்மின் மாறுபடாது ஒத்த இரண்டடிக்கண்ணேயே தொடைகொள்ளப்படும் என்பதும், அங்ஙனங்கொள்ளுங்கால் பின்னர் வகுத்துரைக்கப்படும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஓரடியினை இருமுறைவைத்து அவற்றிடையே தொடைகொள்ளப்படும் என்பதும், அங்ஙனம் தொடுக்குமிடத்து அடியொடு அடிகூடும் நிலைமைக்கண் தளைவகை சிதையாதிருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இச்சூத்திரத்தால் உணர்த்தப்பெற்றன. தளையொடு தொடை வகுத்தற்குச் சிறந்தது நாற்சீரடியே என்பது இவற்றாற் புலனாம்.

2. இன்னும்...மேலும்; அடுத்த சூத்திரத்தும். அதன் சிறப்புடைமையே கூறுகின்றான்— அந்நாற்சீரடியின் சிறப்பினையே வற்புறுத்திக் கூறுகின்றார் ஆசிரியர்.

எனப் பன்னிரண்டெழுத்தடியொன்றனையும் இருகாற் சொல்லி எதுகை கொள்ளுங்கால் அடியோ டடிக்கூட்டத்துத்¹ தளைவகை சிதையாது தொடைப்பகுதியுட் பட்டவாறு காண்க.

“ யானூடத் தானுணர்த்த யானுணரா விட்டதற்பின்
றானூட யானுணர்த்தத் தானுணரான்- நேனூறு”

எனப் பதினான்கெழுத்தின் இகந்ததின்னேனும் தளைவகை யொன்றுதலிற் றொடைப் பகுதியுட் படாவாயிற்று.² வண்டு வரகு வரகு வரகு என நின்ற வடியை மீட்டும் வண்டு வரகு வரகு வரகு எனத்தந்து தொடை கொள்ளுங்கால் ஆசிரியத்தளை தட்டு வழுவாயிற்று. கலிக்கு அன்னதோர் வரையறையின்று. அது,

“வெண்சீரிற் றசை” (செய்-26)

என்னுஞ் சூத்திரத்தானும்,

“தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா” (செய்-55)

என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் உணர்க. ஏனை அகவலும் வெள்ளையுமே வரையறைப்பட்டன. இதனானே, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் தம்முன்னர்த் தாமே வந்து தளையுந் தொடையும் வழுப்படாமற் கொள்ளுமென்றவாறு.

1. அடியோட்டிக் கூட்டத்து' என்பதே பாடம் (இராகவையங்கார் பதிப்பு) 'அடியோட்டித்துக் கூட்டத்து' எனக் கழகப் பதிப்பிலுள்ளது பிழை.
2. “பதினான்கெழுத்தின் இகந்ததின்னேனும் தளைவகையொன்றுதலின்மையிற் றொடைப்பகுதியுட் படாவாயிற்று” என இத்தொடரினைத் திருத்துக. தளைவகை சிதையாமையாவது மாத்திரை வகையால் செப்பலோசை மாறாமையாகும். இவ்வெண்பாவின் முன்னிரண்டடியிலும் பிறபாவுக்குரிய சீருந்தளையும் சிதையாது வரினும் அடி முழுவதும் மூவசைச் சீரே பயின்றமையால் வெண்பாவுக்குரிய செப்பலோசையாகிய கட்டளைக் கூறுபாடு சிதைவுற்றமையின் தொடைப்பகுதியுட் படாவாயிற்று என்பது பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய உரையாசிரியர் இருவரது கருத்தென்பது அவர்தம் உரைப்பகுதிகளாற் புலனாகின்றது. ஆகவே மேற்காட்டிய உரைத்தொடர் “பதினான்கெழுத்தின் இகந்ததின்னேனும் தளைவகை யொன்றுத லின்மையிற் றொடைப்பகுதியுட் படாவாயிற்று” என்றிருத்தலே பொருத்த முடையதாகும் எனக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

ஆய்வுரை:

இது, கட்டளைப்படுப்பதற்கும் தொடைப்படுத்தற்கும் உரியதோர் கருவி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தளையும் தொடையும் ஆகிய அவை மேற்குறித்த நாற்சீரடியின்கண் வருதலன்றி அவ்வடியினைக் கடந்து வருதல் இல்லை என்று.

எனவே, இவ்வியலில் தளைப்பகுதியாற் கட்டளையடியென வைத்துப் பெருக்கிக் கூறப்படுதலும் அறுநூற்றிருபத்தைந்து என்னும் அடிவரையறையும் தொடைவகை பற்றிய தொகையும் எல்லாம் நாற்சீரடியாகிய அளவடிக்கேயுரியன என்பது நன்கு பெறப்படும்.

34 அடியின் சிறப்பே பாட்டெனப் படுமே.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின் இதுவும் அடிக்குரியதோர் சிறப்புணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடியின் சிறப்பினானே பாட்டென்று சொல்லப்படு மென்றவாறு.¹

எனவே, பாட்டென்னுஞ் செய்யுட்கு அடியின்றியமையா தென்றுகொள்க. பாட்டாவன:- வெண்பா, ஆசிரியம், கலி, வஞ்சி என்பன.

இனி அவ்வடியினை எழுத்தளவினாற் குறியிடுகின்றார்.

பேராசிரியம்:

இது, நாற்சீரடியை விசேடித்துக் கூறி, அதனது இடத்தானே² பாட்டென்பதொரு முதற்பொருள் தோன்றுமென்பதுணர்த்தியவாறு.

1. அடியின் சிறப்பமைதிகொண்டே இஃது இன்ன பாட்டு என்று பகுத்துரைக்கப்படும் என்பதாம்.

எனவே நூல்வகைப்பாக்களுள் இஃது இன்ன பாட்டு என்று அறிந்து கொள்ளுதற்குக் குறளடி சிந்தடி அளவடி முதலிய அடியின் சிறப்பியல்பே காரணமாகும் என்பது கருத்து.

2. அதன் திட்டத் தானே - உ. வே.சா.

‘எனப்படும்’ என்றதனான் இவ்வடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடையனவென்பதூஉஞ் சொல்லியவாறு. மாத்திரை முதலிய மற்றை உறுப்புக்களான் இத்துணை மாத்திரை கொண்டது செய்யுளென்றானும், இத்துணை அசையுஞ் சீருந் தொடையுங் கொண்டது செய்யுளென்றானும் அளவியல் கூறிய உறுப்புக்களான் வரையறுக்கப்படா. அடியளவே கூறச் செய்யுட்புலப்பாடா மென்பது¹. ‘எனப்படும்’ என்றதனான், ஒழிந்த அடிகளானும் அவ்வாறு வருமாயினும் அவை சிறப்பிலவென்பது.²

(இ-ள்) ‘அடியின் சிறப்பென்பது’ —அடி இரண்டும்பலவும் அடுத்துவந்த தொடையே பாட்டு (எ-று.)³

தலை யிடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிற சான்றோரும் நாற்சீரடியான் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே பெரும் பான்மையுஞ் செய்தார்; வஞ்சிப்பாச் சிறுவரவிற்றெனக் கொள்க.⁴

“மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி
நன்பொன் வரன்று நாட
னன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே”

(தொல்.செய். 78, 157 பேர்.)

என நாற்சீரடியான் ஆசிரியம் வந்தவாறு.

1. இவ்வளவு மாத்திரை கொண்டது இன்ன செய்யுள் என்றோ, இவ்வளவு அசையுச்சீரும் தொடையும் கொண்டது இன்ன செய்யுள் என்றோ மாத்திரை அசை சீர் தொடை முதலாக அளவியல் கூறிய மற்றையுறுப்புக்களைக் கொண்டு இன்ன செய்யுள் என்று வரையறுத்தல் இயலாதென்பதும் அடியின் அளவே கூறச் செய்யுள் இதுவென்பது நன்கு புலனாம் என்பதும் கருத்து.

2. ‘எனப்படும்’ என்றதனால் நாற்சீரடியொழிந்த நெடிலடி கழிநெடிலடி முதலிய வற்றாலும் செய்யுள் வருமாயினும் அவை அத்துணைச் சிறப்பில என்பதாம்.

3. ‘அடியின் சிறப்பு’ என்றது, அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்து வந்த தொடையினை எனக்கொண்டார் பேராசிரியர்.

4. தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் கடைச்சங்கத்தாரும் ஆகிய நல்லிசைப்புலமைச் சான்றோரும் பிற்காலத்துச் சான்றோரும் நாற்சீரடியால் வரும் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் கலிப்பாவும் ஆகிய பாக்களையே பெரும்பாலும் இயற்றினார்கள் என்பதும், அக்காலத்தில் அளவடியிற்குறைந்த வஞ்சிப்பா சிறுவரவினதாக இயற்றப்பெற்ற தென்பதும் கூறி, இவ்வாறு சங்ககாலத்து நாற்சீரடியாலியன்ற பாக்களே பெரும்பாலும் இயற்றப்பெறுதற்கு ‘அடியின் சிறப்பேபாட்டுடென்படுமே’ எனவரும் இத் தொல்காப்பிய விதியே காரணம் எனப் பேராசிரியர் கூறும் விளக்கமாகும். இது தமிழிலக்கிய வரலாற்றிற் சிறப்பிடம்பெறத் தகுவதாகும்.

“மலையிசைத் தோன்று மதியம்போல் யானைத்
தலையிசைக் கொண்ட குடையர்” (நாலடி21)

என அளவடியானே வெண்பா வந்தவாறு.

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” (கலி.11)

எனக் கலிப்பா அளவடியான் வந்தது. பிறவு மன்ன. (35)

நச்சினார்க்கினியம்:

இதுவும் அந்நாற்சீரடியின் சிறப்புக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அடியின்பாட்டே எ-து அந்நாற்சீரடியென்னும் உறுப்பான் வந்த பாட்டையே எ-று. சிறப்பெனப்படுமே எ-து சிறப்புடைப்பாட்டென்று கூறப்படும்.¹ எ-று.

அடியினாற் செய்யுள் வரையறை கூறலின்றி மாத்திரை முதலிய உறுப்பான் இத்துணைப்படுஞ்செய்யுளென்று வரையறை கூறப்படாமையின் அடியான் வந்ததே பாட்டென்றார். அது மூவகைச் சங்கத்தாரும் பிறசான்றோரும் நாற்சீரடியானே மூன்று பாவும்வரப் பெரும்பான்மை செய்யுட் செய்து, வஞ்சிப்பா சிறுவரவிறாக்கச் செய்யுள் செய்தவாற்றானுணர்க.

ஆய்வுரை:

இதுவும் மேற்குறித்த அடிக்குரியதோர் சிறப்புணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) அடி இரண்டும் பலவுமாகச் சிறந்து அடுக்கித் தொடர்ந்து வருவதே பாட்டென்று சொல்லப்படும் எ-று.

ஈண்டுச் ‘சிறப்பு’ என்றது இரண்டும் பலவுமாகித் தொடர்ந்து வருதலை. நாற்சீரடிகளான் வந்த செய்யுளே சிறப்புடையன எனவும், ‘அடி இரண்டும் பலவும் அடுத்து வந்த தொடையே பாட்டு’ எனவும், “தலைஇடை கடைச்சங்கத்தாரும் பிற சான்றோரும்

1. பேராசிரியர் உரையைத் தழுவி இச்சூத்திரத்திற்கு விளக்கம் எழுதியுள்ள நச்சினார்க்கினியர், அவ்விளக்கத்திற்கு மாறாக ‘அடியின் பாட்டே சிறப்பெனப்படுமே’ என இங்ஙனம் பொருள் தெளிவின்றி உரை எழுதியிருப்பாரா? என்பது ஆராயத்தகுவதாகும்.

நாற்சீரான்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் கலியுமே செய்தார்;
வஞ்சிப்பா சிறுவரவிற்றெனக் கொள்க' எனவும் பேராசிரியம் கூறும்
விளக்கம் இங்கு நினைத்தற்குரியதாகும்.

35 நாலெழுத் தாதி ஆக ஆறெழுத் தேறிய நிலத்தே குறளடி யென்ப.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். குறளடி வரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்தீறாக ஏறிய
மூன்றுநிலத்தை யுடைத்துக் குறளடியென்று சொல்லுவரென்றவாறு.

எனவே, குறளடிக்கு நிலம் நாலெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும்
ஆறெழுத்துமாம்.¹ இதற்குரிய எழுத்து முன்னர்க் காட்டுதல்.

(35)

36 ஏழெழுத் தென்ப சிந்தடிக் களவே ஈரெழுத் தேற்றம் அல்வழி யான.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். சிந்தடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஏழெழுத்தென்று சொல்லுவர் சிந்தடிக்கு அளவு;
ஒன்பதெழுத்து ஏற்றம் அல்லாத விடத்தென்றவாறு.²

1. இனி மேற்குறித்த நாற்சீரடியாகிய அளவடியினையே எழுத்தளவினால்
ஐவகையடிகளாக வகுத்துப் பெயரிடுகின்றார்.

நாலெழுத்துமுதல் ஆறெழுத்தீறாக எழுத்தளவினால் உயர்ந்த மூன்று நிலங்களை
யுடையது குறளடியென்று கூறுவர் ஆசிரியர்.

ஆகவே குறளடிக்கு நாலெழுத்து, ஐந்தெழுத்து, ஆறெழுத்து என மூன்று நிலங்கள்
உள என்பதாம்.

நிலத்து-நிலத்தையுடைத்து. குறளடி என்னும் எழுவாய் நிலத்து என்னும் வினைக்
குறிப்புக் கொண்டது. ஏகாரம், ஈற்றசை 'நிலத்த' என்றும் பாடம்.

2. சிந்தடிக்குத் தொடக்க அளவு ஏழெழுத்தென்பர்; அல்வழி இரண்டெழுத்துக்கள்
உயர்தல் உண்டு.

எனவே ஏழெழுத்து, எட்டெழுத்து, ஒன்பதெழுத்து எனச் சிந்தடிக்கு மூன்று நிலங்கள்
உள என்பதாம்.

எனவே ஏழும் எட்டும் ஒன்பதுமாகிய எழுத்தினாற் சிந்தடியாம் என்றவாறாம்.¹ (36)

37 பத்தெழுத் தென்ப நேரடிக் களவே
ஒத்த நாலெழுத் தேற்றலங்² கடையே.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். அளவடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அளவடி யெனினும் நேரடியெனினும் ஒக்கும். பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் அளவடியாம் என்றவாறு.

எனவே, பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினாலுமென ஐந்து நிலம்பெறும். (37)

38 மூவைந் தெழுத்தே நெடிலடிக் களவே
ஈரெழுத்து மிகுதலும் இயல்பென மொழிப.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். நெடிலடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பதினைந்தெழுத்து முதலாகப் பதினேழெழுத்தளவு நெடிலடியாம் என்றவாறு.³

1. 'ஈரெழுத்தேற்ற மல்வழியான' எனப்பாடங்கொண்டனர் இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகிய தொல்காப்பியவுரையாசிரியர்கள். ஈரெழுத்தேற்றம் அல்லாத விடத்துச் சிந்தடிக்கு அளவு ஏழெழுத்து எனவே, ஈரெழுத்தேற்றம் உள்வழிச் சிந்தடிக்கு எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் ஆம் என்பது பெறப்படுதலின், 'எனவே ஏழும் எட்டும் ஒன்பதுமாகிய எழுத்தினாற் சிந்தடியாம்' என்றார் இளம்பூரணர். எனினும் 'ஈரெழுத்தேற்றம் அல்வழியான' என்ற பாடங்கொள்ளுதலே தொல்காப்பியர் சொல்நடைக்கு ஏற்படையதாகத் தோன்றுகின்றது.

2. 'ஒத்தநாலெழுத்தொற்றலங்கடையே' என்பது பேராசிரியருரையிற் கண்ட பாடம். நேரடிக்கு அளவு பத்தெழுத்து என்பார். ஒற்றெழுத்துக்கள் அல்லாத நிலைமைக்கண் அதன்மேல் நான்கு எழுத்தும் நேரடிக்கு அளவாதற்கு ஒத்தன என்பது அதன்பொருளாகும்.

எனவே பத்தெழுத்தும், பதினொரெழுத்தும், பன்னிரண்டெழுத்தும், பதின்மூன்றெழுத்தும், பதினான்கெழுத்தும் ஆகிய ஐந்து நிலம் பெறுவது அளவடி யென்றவாறாம். அளவடி நேரடியெனவும் வழங்கப்பெறும்.

3. 'இவட்பெறுமென்ப' என்பது பேராசிரியருரையிற் கண்டபாடம்.

எனவே, பதினைந்தும் பதினாறும் பதினேழும் என மூன்று நிலம் பெறும் என்றவாறாம். (38)

39 மூவாறெழுத்தே கழிநெடிற் களவே ஈரெழுத்து மிகுதலும் இயல்பென மொழிப

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். கழிநெடிலடி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) பதினெட்டெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்தளவுங் கழிநெடிலடியாம் என்றவாறு.

எனவே, பதினெட்டும் பத்தொன்பதும் இருபதும் என மூன்று நிலம் பெறும். (39)

பேராசிரியம் :

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழு தப்பட்டன. நாற்சீரடி இத்துணைப்பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையு முணர்த்துகின்றன.

(இ - ள்.) நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்தளவும் வந்த நிலம் மூன்றுங் குறளடி யெனவும், ஏழெழுத்து முதன் மூன்று நிலனுஞ் சிந்தடியெனவும், பத்தெழுத்து முதல்ஐந்துநிலனும் அளவடியெனவும், பதினைந்தெழுத்துமுதன் மூன்றுநிலனும் நெடிலடி யெனவும்,

(இ - ள்.) நெடிலடிக்கு அளவு மூவைந்தெழுத்தே; ஈரெழுத்துமிகுதலும் இயல்பு என மொழிப - எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெறும் கட்டளையடிகளுள் நெடிலடிக்குக் கீழெல்லை பதினைந் தெழுத்தாகும். பதினைந்தின்மேல் பதினாறு, பதினேழு என இரண்டெழுத்து மிக் குவருதலும் அவ்வடிக்குரிய இயல்பாகும்.

எனவே பதினைந்தெழுத்து, பதினாறெழுத்து, பதினேழெழுத்து என நெடிலடி மூன்றுநிலம் பெறும் என்பதாம்.

(இ-ள்) கழிநெடிலடிக்குரிய அளவு பதினெட்டெழுத்தாகும். அதன்மேல் (பத்தொன்ப தெழுத்து, இருபதெழுத்து என) இரண்டெழுத்து மிக் குவருதலும் அவ்வடிக்குரிய இயல்பாகும்.

எனவே, பதினெட்டெழுத்தும், பத்தொன்பதெழுத்தும், இருபதெழுத்தும் எனக் கழிநெடிலடி மூன்று நிலம் பெறும் என்பதாம்.

பா. வே.

பதினெட்டெழுத்துமுதல் இருபத்தெழுத்து வரை மூன்றுநிலனுங்
கழிநெடிலடியெனவுஞ் சொல்லுப ஆசிரியர் (எ - று.)¹

குறளடிநிலங்களை வகுத்தொழியாது, ஒழித்தனவும் வகுத்
துரைத்தான்: அவை முதல் இடை கடையென மூன்றுகூற்றான்
ஒன்றொன்றனிற் சிறப்பு இழிபுடையனவென்று கொள்ளினுங்
கொள்ளலாமென்பது². அவற்றுக்குச் செய்யுள் :

“போந்து போந்து சார்ந்து சார்ந்து
குறளடி நேர்ந்து நேர்ந்து மூசி நொந்து
வண்டு சூழ விண்டு வீங்கி
நீர்வாய் கொண்டு நீண்ட நீல
சிந்தடி நீர்வா யூதை வீச ஊர்வாய்
மணியேர் நுண்டோ டொல்கி மாலை
நன்மணங் கமழும் பன்னெல் லூர
வமையேர் மென்றோ ளம்பரி நெடுங்க
நேரடி ணிணையீ ரோதி யேந்திள வனமுலை

1. “செய்யுளியலுடையார், நாற்சீரடி தன்னையே நான்கெழுத்து முதல் ஆறெழுத்தின்
காறும் உயர்ந்த மூன்றடியும் குறளடி யென்றும், ஏழெழுத்துமுதலா ஒன்ப தெழுத்தின்காறும்
உயர்ந்த மூன்றடியும் சிந்தடியென்றும், பத்தெழுத்து முதலாப் பதினான்கெழுத்தின்காறும்
உயர்ந்த ஐந்தடியும் அளவடியென்றும், பதினைந்து முதலாகப் பதினேழெழுத்தின் காறுக்
உயர்ந்த மூன்றடியும் நெடிலடியென்றும், பதினெட்டெழுத்து முதலா இருபத்தெழுத்தின்காறும்
உயர்ந்த மூன்றடியும் கழிநெடிலடியென்றும், இருபத்தெழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடிப்பா
இல்லையென்றும் வேண்டுவர். அவ்வெழுத்தெண்ணுகின்றழிக் குற்றியலிகரமும்
குற்றியலுகரமும் ஆய்தமும் ஒற்றும் ஒழித்து நின்ற உயிரும் உயிர்மெய்யும் கூட்டி
எண்ணப்பெறும்” (யா.வி. ப.) என யாப்பருங்கலவிருத்தியுரையாசிரியர் கூறும் விளக்கம்
செய்யுளியலுடையராகிய தொல்காப்பியனார் வகுத்துக்கூறும் ஐவகைக் கட்டளையடிகளையும்
முறையே புலப்படுத்தல் காணலாம். இங்ஙனம் எழுத்தெண்ணி அடி வகுக்குங்கால் ஒற்றும்
ஒற்றியல்பினவாகிய குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்பனவும் எண்ணப்பெறுதல்
இல்லையென்பது, பத்தெழுத்தென்ப நேரடிக்களவே, ஒத்த நாலெழுத்து ஒற்றலங்கடையே’
(செய். 39) என்புழி வரும் ஒற்றலங்கடையே (ஒற்றியல்பினவாகிய எழுத்துக்கள்
அல்லாதவிடத்து) எனவரும் சொற்றொடராலும்

‘உயிரில் லெழுத்து மெண்ணப் படாஅ

உயிர்த்திற மியக்க மின்மை யான (செய்-44)

எனப் பின்வருஞ்சூத்திரத்தானும் இனிது புலனாம்.

2. இத்தொடரின் பொருள் தெளிவாக விளங்கவில்லை.

யிறும்பமன் மலரிடை யெழுந்த மாவி
 னறுந்தழை துயல்வருஉஞ் செறிந்தேந் தல்கு

நெடிலடி
 லணிநடை யசைஇய வரியமை சிலம்பின்
 மணிமருள் வணர்குரல் வளரிளம் பிறைநுத
 லொளிநிலவு வயங்கிழை யுருவுடை மகளிரொடு

கழிநெடில்
 நளிமுழவு முழங்க வணிநிலவு மணிநக
 ரிருந்தளவு மலரளவு சுரும்புலவு நறுந்தொடை
 கலனளவு கலனளவு நலனளவு நலனளவு

பெருமணம் புணர்ந்தனை யென்பவஃ
 தொருநீ மறைப்பி னொழிகுவ தன்றே”

என இதனுட் பதினேழுநிலத்து ஐவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு கண்டுகொள்க. குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடியென நாற்சீரடிதானே ஐவகைப்படுமென்று அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறினான். தொகை பதினேழ் நிலத்து ஐவகையடியென்பது எண்ணிப் பார்க்க. இப்பெயரெல்லாங் காரணப்பெயர். மக்களுள் தீரக் குறியானைக் குறளென்றும், அவனினெடியானைச் சிந்தென்றும், ஒப்பமைந்தானை அளவிற்பட்டா னென்றும், அவனினெடியானை நெடியானென்றும், அவனினெடியானைக் கழியநெடியானென்றுஞ் சொல்லுப. அவைபோற் கொள்க இப்பெயரென்பது.¹ (40)

நச்சினார்க்கினியம்:

இவை ஐந்து சூத்திரமும் உதாரணச்சுருக்கமும் உரையிடையும் நோக்கி உடனெழுதப்பட்டன. இவை நாற்சீரடி இத்துணைப் பகுதிப்படுமென அவற்றது பெயரும் முறையுந் தொகையுங் கூறுகின்றன.

1. தீரக்குறியான் - மிகவும் குறுமையுடையான்.

நெடியான் - நீண்டயர்ந்தான்

ஒப்ப அமைதலவாது, குறுமையும் நெடுமையின்றி நடுத்தரத்தாக ஓர் அளவிற்பொருந்தியமைதல்.

(இ-ள்.) நாலெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்துக்காறும் ஏறிய மூன்று நிலத்தையுமுடைத்து¹ குறளடி எ-று. சிந்தடிக்கெல்லை ஏழெழுத்தொன்றுமே என்று கூறுவர், எட்டு மொன்பதும் இரண்டு மல்லாதவிடத்து² எ-று. அளவடிக்கெல்லை பத்தெழுத்தொன்றுமே என்று கூறுவர், அதனோடொத்த பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய நான்கெழுத்தானாகிய நான்கு நிலனும் ஏற்றமாய் வாராதவழி. எ-று. நெடிலடிக்கெல்லை பதினைந்தெழுத் தொன்றுமே என்றுங் கூறுவர். அதற்குப் பதினாறும் பதினேழுமாகிய இரண்டெழுத்து மிக்குவரும் நிலமிரண்டும் இயல்பென்று கூறுவர் எ-று. கழிநெடிலடிக்கெல்லை பதினெட்டெழுத்தாமென்று கூறுவர், அதற்குப் பத்தொன்பதும் இருபதுமாகிய இரண்டெழுத்தும் மிக்குவருநிலமிரண்டையும் இவ்விடத்தே பெறுமென்று சொல்லுவர் எ-று.

குறளடியொழிந்தனவற்றை³ இங்ஙனம் வகுத்துரைத்தார். தலை யிடை கடையென்னும் மூன்று கூற்றான் ஒன்றற்கொன்று சிறப்புமிழிபு முடைமையின். உ-ம். 'பேர்ந்து...தன்றே' இதனுள் நாற்சீரடிக்கட் பதினேழு நிலத்து ஐவகையடியும் முறையானே வந்தவாறு காண்க. மக்களுள் தீரக்குறியானைக் குறளென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானைச் சிந்தென்றும், ஒப்பவமைந்தானை அளவிற்பட்டானென்றும், அவனிற் சிறிது நெடியானை நெடியானென்றும், அவனின் மிகநெடியானைக் கழியநெடியானென்றும்

1. நிலத்து - நிலத்தையுமுடைத்து.
2. 'ஓத்தநாலெழுத் தேற்றலங்கடையே' என இளம்பூரணர் கொண்ட பாடத்தை யொட்டியே இச்சூத்திரவுரை அமைந்துள்ளது.
3. எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்படும் ஐவகையடிகளுள் நாலெழுத்து முதல் ஆறெழுத்து வரையுள்ள மூன்று நிலமும் குறளடி என ஒரு தொடராகத் தொகுத்துரைத்த தொல்காப்பியனார், ஏனைய நான்கடிகளைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து 'ஏழெழுத்தென்ப சிந்தடி, ஈரெத்து ஏற்றம் அல்வழி' எனவும் 'பத்தெழுத்தென்ப நேரடி; ஓத்த நாலெழுத்து ஏற்றலங்கடை' எனவும், 'மூவைந்தெழுத்தே நெடிலடி, ஈரெழுத்து மிகுதலும் இயல்பு' எனவும், 'மூவாறெழுத்தே கழிநெடிலடி, ஈரெழுத்து மிகுதலும்பெறும்' எனவும் இவ்வாறு அவ்வவ்வடிக்குரிய நிலங்களை முதன்மையும்முதன்மையின்மையும் புலப்பட இரு தொடர்களாக வகுத்துரைத்தார் என்பது பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் என்னும் இருவரது கருத்தாகும். இக்கருத்து தொல்காப்பியனார்க்கு ஏற்புடையதுதானா? என்பது இங்குச் சிந்தித்தற்குரியதாகும்.

கூறுபவாகலின் அவைபோலக் கொள்க. இப்பெயர். இவை சீர்வகை யடிக்கும் ஒக்கும்: என்னை? சுருங்கிய வெழுத்தானும் இருசீரானும் வருவன சிந்தடி எனவும், ஏறியவெழுத்தானும் முச்சீரானும் வருவன சிந்தடி எனவும், இடைநிகரான வெழுத்தானும் நாற்சீரானும் வருவன அளவடி எனவும், மிக்கவெழுத்தானும் ஐஞ்சீரானும் வருவன நெடிலடி எனவும், அவற்றின் மிக்க வெழுத்தானும் அறுசீர் முதலிய சீரானும் வருவன கழிநெடிலடி யெனவும் இங்ஙனம் இருவகையடிக்கும் ஒருபெயரே கொள்க. அவை

“ஓங்குதலை வியன்பரப்பின்”

(மதுரைக்காஞ்சி)

“வலமாதிரத்தான் வளிகொட்ப”

(மதுரைக்காஞ்சி)

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே”

(புறம்-25)

“சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே”

(புறம்-25)

“நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்துறீஇ”

(குறிஞ்சிக்கலி)

“கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவையர்
கலிமயிற் கணத்தொடு விளையாட”

“மூவடிவி னாலிரண்டு சூழ்கடரு நாண
முழுதுலகுமூடி முளைவயிர நாறி”

என இவற்றை முறையானே குறளடி, சிந்தடி, அளவடி, நெடிலடி, கழிநெடிலடி எனப்பெயர் கூறுப: எண்சீரின் மிக்கன சிறப்பில.

ஆய்வுரை:

நூற்பா-35

இஃது எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெறும் ஐவகையடிகளுள் குறளடியின் எழுத்து வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நாலெத்து முதலாக ஆறெழுத்தீறாக ஏறிய மூன்று நிலத்தையுடையது குறளடி யென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

நிலத்து-நிலத்தினையுடையது எனக் குறிப்புவினை முற்றாகக் கொண்டு, 'குறளடி நாலெழுத்து ஆதியாக ஆறெழுத்துவரை ஏறிய நிலத்து' என முடிக்க. ஆதியாக-முதலாக. எனவே குறளடி நாலெழுத்து, ஐந்தெழுத்து, ஆறெழுத்து என மூன்று நிலம் பெறும் என்றாராயிற்று.

நூற்பா 36

இது, கட்டளையடியுட் சிந்தடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஏழெழுத்தென்று சொல்லுவர் சிந்தடிக்கு அளவு: ஒன்பதெழுத்தினைக் கடந்து மிகாதவிடத்து எ-று.

எனவே சிந்தடியின் சிற்றெல்லை ஏழெழுத்து எனவும், பேரெல்லைஒன்பதெழுத்தெனவும், சிந்தடி ஏழெழுத்து, எட்டெழுத்து, ஒன்பதெழுத்தெனவும், சிந்தடி ஏழெழுத்து, எட்டெழுத்து, ஒன்பதெழுத்து என மூன்று நிலம் பெறும் எனவும் கூறினாராயிற்று.

'ஈரெழுத்தேற்றம் அவ்வழியான' எனவே பாடங்கொண்டனர் பண்டையுரையாசிரியர்கள். லகரமும் வகரமும் ஏழெழுது வோரால் வேறுபாடின்றியெழுதப் பெறுதலும் உண்டாதலின் 'அவ்வழியான' எனப் பாடங்கொண்டு, "சிந்தடிக்குச் சிற்றெல்லை யாகிய அளவு ஏழெழுத்தென்று கூறுவர். அவ்விடத்து இரண்டெழுத்து மிக்குவருதல் அதன் பேரெல்லையாகும்" எனப் பொருள் கூறுதற்கும் இடமுண்டு; தொல்காப்பியனார் எழுத்தெண்ணிக் கூறப்படும் ஐவகையடிகட்கும் எழுத்தளவின் சிற்றெல்லையும் பேரெல்லையும் ஒருங்குகூறும் முறை இதனாற் புலனாதல் காணலாம்.

நூற்பா 37:

இது கட்டளையடிகளுள் நேரடியாவது இதுவெனக் கூறு கின்றது.

(இ-ள்) பத்தெழுத்து என்று கூறுவது அளவடிக்குச் சிற் றெல்லை; அதன்மேல் நான்கெழுத்துக்கள் கூடி அளவடியாதற்கு ஒத்தன. ஒற்றெழுத்துக்கள் எண்ணப்படாத நிலையில் இவ்வெழுத் தெண்ணிக்கை. எ-று.

எனவே அளவடியாகிய நேரடிக்கு எழுத்தளவின் சிற்றெல்லை பத்தெழுத்தெனவும், பேரெல்லை பதினான்கெழுத்து எனவும் இவற்றின் இடைப்பட்ட பதினொன்றும், பன்னிரண்டும், பதின்மூன்றும் நேரடியின் அளவெல்லை யெனவும் பத்தும் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் பதின்மூன்றும் பதினான்கும் என நேரடி எழுத்தளவால் ஐந்துநிலம் பெறும் எனவும் கொள்ளவைத்தா ராயிற்று. இச்சூத்திரத்தில் 'ஓத்த நாலெழுத் தேற்றலங் கடையே' என இளம்பூரணர் முதலியோர் பாடங்கொண்டனர். 'ஓத்தநாலெழுத் தோற்றலங் கடையே' என யாப்பருங்கல விருத்தி வுரையாசிரியர் கொண்டனர். தொல்காப்பியவுரைகளிற் காணப்படும் 'ஏற்றலங் கடையே' என்ற தொடர் 'ஏற்றமாய் வாராதவழி' என்னும் பொருளைத் தெளிவாகத் தராமையானும் எழுத்துக்களை எண்ணி அடிகளை ஐவகையாகப் பகுக்குமிடத்து ஒற்றெழுத்துக்களும் ஒற்றின் தன்மையவாகிய குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம், ஆய்தம் என்னும் எழுத்துக்களும் எண்ணப்படா என்பதனை வெளிப்படக் கூறுதல் ஆசிரியர் கடமையாதலானும் 'ஒற்றலங்கடையே' என யாப்பருங்கலவிருத்தியாசிரியர் கொண்ட பாடமே பொருட்பொருத்த முடையதாகும். ஐவகையடிகட்கும் நடுவணதாகிய நேரடிக்குக் கூறிய 'ஒற்றலங்கடையே' என்றதொடர் இதன்முன் கூறப்பட்ட குறளடி சிந்தடிகளோடும் இதன்பின்னர்க் கூறப்படும் நெடிலடி கழிநெடிலடிகளோடும் சென்றியையும் வண்ணம் இச்சூத்திரத்துட் சிங்கநோக்காக அமைந்துள்ளமை நுணுகியுணரத்தகுவதாகும்,

நூற்பா 38 :

இது, கட்டளையடியுள் நெடிலடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பதினைந்து நெடிலடியின் சிற்றெல்லையாகும். அதன் மேற் பதினாறு, பதினேழு என இரண்டெழுத்து மிக்கு வருதலும் அதன் பேரெல்லையின் இயல்பென்று கூறுவர் ஆசிரியர் என்று.

எனவே, பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழு என நெடிலடி மூன்று நிலம் பெறும் என்பதாம்.

நூற்பா 39 :

இது, கட்டளையடியுட் கழிநெடிலடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) பதினெட்டெழுத்து கழிநெடிலயின் சிற்றெல்லை யாகும். அதன்மேல் பத்தொன்பது இருபது என இரண்டெழுத்து மிக்குவருதலும் அதன் பேரெல்லையின் இயல்பென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

எனவே, பதினெட்டு, பத்தொன்பது இருபது எழுத்துக் களாகிய மூன்று நிலம் பெறுவது கழிநெடிலடி என்பது பெறப்படும். ஆகவே இருபதெழுத்தின் மிக்க கட்டளையடி இல்லை யென்ற வாறு.

40. சீர்நிலை தானே ஐந்தெழுத் திறவாது நேர்நிரை வஞ்சிக் காறும் ஆகும்.¹

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். சீர்க்கு எழுத்து வரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.²

(இ-ள்) சீர்நிலை ஐந்தெழுத்தின் மிகாது நேர் இறுதி யாங்காலத்து; நிரையீறாகிய வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு ஆறெழுத்தும் ஆகும் என்றவாறு.³

எனவே, இருபதெழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடி யில்லை யென்ற வாறாம், வஞ்சிச்சீர் முச்சீரடியின்கண் வருதலின்.⁴ (40)

1. இதனை இரண்டு சூத்திரமாகப் பகுத்து உரைவரைவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். 'நேர்நிலை வஞ்சிக்கு' என்பது அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

2. கட்டளையடியாகிய நாற்சீரடிகளுக்குக் கூறிய இவ்வெழுத்துவரையறை சீர் வகையடிகளில் குறளடியானும் சிந்தடியானும் வரும் வஞ்சியடிகளுக்கும் பொருந்துமாறு வஞ்சியுரிச் சீர்க்குரிய எழுத்து வரையறை கூறுகின்றது.

3. சீராம் நிலைமைக்கண் நேர்ந்து வஞ்சியுரிச்சீராயின் அச்சீர் ஐந்தெழுத்தினைக் கடந்து வருதல் இல்லை. நிரையீற்று வஞ்சியுரிச் சீராயின் ஆறெழுத்துக்களால் வருதலும் உண்டு. எ-று

4. சீர்நிலைதானே ஐந்தெழுத்திறவாது என்றமையான் நாலைந்து இருபதெழுத்தின் மிக்க நாற்சீரடியில்லையென்பதும், நிரையீற்று வஞ்சிச்சீரான் இயன்ற சிந்தடியாயின் மூவாறு பதினெட்டெழுத்தின் மிக்கு வருதல் இல்லை யென்பதும் நன்கு பெறப்படும்.

பேராசிரியம் :

இது, மேலெழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப்பட்ட ஐவகையடிக்குஞ் சீரும் எழுத்தெண்ணியே வகுக்கின்றது.

(இ-ள்.) சீரது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்து வாராது (எ-று.)

பெருமைக்கெல்லைகூறி வரையறுக்கவே சிறுமைக்கெல்லை வரையறைப்படாது ஒன்று முதலாக வருமென்பதாம். சீர்நிலை தானேயென்பது பிரிநிலையேகாரம். அதனை அசைநிலையிற் பிரித்துக் கூறியவாறு. அதனை அவ்வாறு பிரித்துக்கூறவே அசை சீராயவழி ஐந்தெழுத்திறவாமை அவற்றுக்கில்லையென்பது கொள்ளப்படும். அஃதேல் அவற்றுக்கெல்லை கூறானோ வெனின் அவை மூன்றெழுத்தி னிறவாதென்பது உரையிற் கொள்க¹. தானென்பதனை **இலேகப்படுத்துக்** கொள்ளினும் அமையும். மற்றிவற்றையுஞ் சீர்நிலைபெறுமென்ப வாதலாற் சீரென அடைக்கானோவெனின், அடக்கானன்றே, அவை சீர்நிலையெய்தியவழியும் அசையிரண்டாகாமையினென்பது.

‘ தளைவகை சிதையாத் தன்மை யான ’ (தொல். செய் 28.)

என்று ஆண்டு வரைந்தமையின் அதனைச் சீர்நிலையென வாளாது பொதுவகையா னோதான். அதுவே கருத்தாயின், அவற்றை நேர்ப்பசை நிரைபசையெனக் கூறியதனானும், அவற்றை

‘ ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்துஞ் சீரியைந் திற்றுது சீரெனப் படுமே ’ (தொல். செய். 12)

என்றதனானும் பயந்தென்னையென மறுக்க. அல்லதூஉம் ‘இயற்சீர் பாற்படுத்தியற்றுக்’ வெனவே இவைதாமியற் சீரல்ல, அவற்றது செய்கை இவற்றானுங் கொள்கவென்ற துணையே ஆண்டுக்கூறிய

1. ‘சீர்நிலைதானே’ என்புழி ஏகாரம் அசைநிலையிற் பிரிக்கும் பிரிநிலையேகாரமாதலின், ‘ஐந்தெழுத்திறவாது’ என்னும் வரையறை அசைநிலைக்கில்லை என்பது கொள்ளப்படும். அசைநிலை மூன்றெழுத்தின் இறவாது என்பது உரையிற் கோடலாற் கொள்ளப்படும்.

தென்பது;¹ அல்லதூஉந் தேவரும் நரகரும் மக்கட்பாற் படுத்துத் (மரபியல்-33) திணைகொள்ளப்படு மென்ற துணையானே பிறப்பானும் பெற்றியானும் மக்களென வழங்கார். அதுபோல அசைநிலைத்தளையுஞ் சீர்நிலைத்தளையும் ஒக்குமென்றதுணையானே அவை அசைச்சீரெனவே, அடையடுத்தே சொல்லவேண்டுவனவற்றையும் வாளாதே சீரெனப் படுவனவற்றையும் ஒருவகையானே சீர்நிலையென மயங்கக்கூறல் (மரபியல்-108) குற்றமாமென்பது.² மயங்கக்கூறல் குற்றமன்றென்பார் உளராயின் அவர்கருத்தினான் அதுவும் அமையுமென்பது. ஒருசாதியல்லனவற்றைச்சாதிப்பெயரொன்றெனவும் புகலார்; அதுபோலச் சீரிலக்கணமுடைய இயற்சீர் உரிச்சீர்களைச் சீரெனக்கூறி அவ்வினத்தவல்லாத அசைச்சீரை இலேசினாற் கொண்டாமென்பது.

ஓரெழுத்துச்சீர் நுந்தையென ஒன்றேயாம்; இதனோடு வண்டு என்னும் அசைச்சீர்³ கூட்ட இரண்டாம்.

ஈரெழுத்துச்சீர் நான்கு; அவை: தேமா ஞாயிறு போதுபு போரேறு என வரும். மின்னு வரகு என்னும் அசைச்சீர் இரண்டனோடுங் கூட்ட ஆறாம்.

1. உரியசைச்சீரினைத் தளைவகை சிதையாத் தன்மைக்கண் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றிக்கொண்டதல்லது அந்நிலையிலும் அசையிரண்டாகாமையின் அதனைப் பொதுவகையாற் சீரெனக்கொள்ளுதல் ஆசிரியர் கருத்தன்றாம். உரியசையும் சீராம் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாயின்,

ஈரசை கொண்டு மூவசை புணர்ந்துஞ்
சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே' (செய் - 12)

என வரையறை கூறமாட்டார். அன்றியும் அவற்றை 'இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றுக்' எனவே அவை இயற்சீரல்ல என்பதும் சீர்து செய்கை இவ்வசைகளானுங் கொள்க என்ற அளவே அங்குக் கூறியதென்பதும் புலனாம்.

2. தேவரையும் நரகரையும் மக்களொடுபடுத்து உயர்திணையெனக் கூறிய வழி, தேவரும் நரகரும் பிறப்பினாலும் பண்பினாலும் மக்களென வழங்கப் பெறுவாரல்லர்.

அதுபோலவே அசைநிலைத்தளையும் சீர்நிலைத்தளையும் ஒக்கும் எனக்கூறிய அளவினாலேயே அடையடுத்துக் கூறப்படுவதன்றிப் பொதுவாகச் சீர் எனவழங்கப் பெறுதல் இல்லை என்பதாம்.

3. வண்டு - நேர்பு; ஓரெழுத்து உரியசைச்சீர்; இது தேமா போன்று இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றப்பெறும்.

மூவெழுத்துச்சீர் பத்து ; அவை: ¹புளிமா ²பாதிரி ³வலியது ⁴மேவுசீர் ⁵நன்னாணு ⁶பூமருது ⁷கடியாறு ⁸விறகுதீ ⁹மாசெல்வாய் ¹⁰நீடுகொடி எனவிலை. அரவு என்னும் உரியசைச்சீரோடுங்1 கூட்டப் பதினொன்றாம் :

நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பது; அவை : ¹கணவிரி ²காருருமு ³பெருநாணு ⁴உருமுத்தீ ⁵மழகளிறு ⁶மாவருவாய் ⁷புலிசெல்வாய் ⁸நாணுத்தளை ⁹ உரறுபுலி எனவிலை.

ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்று ; அவை : ¹நரையுருமு ²புலிவருவாய் ³விரவுகொடி என வரும். இக்கூறுபட்டன வெல்லாம் ஈண்டுக் காட்டுவாமாயிற்று.

**எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிருதலு மில்லென மொழிப’ (தொல். செய். 43.)**

என வருகின்ற சூத்திரத்தினை நோக்கியென்பது² ‘முடவுமருது’ என்பதனைக் குற்றுகரங் களைந்து ஐந்தெழுத்துச்சீரென்று காட்டு வாருமுளர். அஃது உரியசைமயக்கமாகிய ஆசிரியவுரிச்சீராகலின்

**‘இன்பா நேரடிக் கொருங்குநிலை யிலவே’
(தொல். செய். 23)**

என்பதனான் விலக்கப்பட்டதென்பது. இனி, நுந்தையென் பதனை ஈரெழுத்துச்சீ ரென்பாருமுளர். அங்ஙனங் கூறின்,

**‘இரண்டு தலையிட்ட முதலா கிருபஃது’
(தொல். எழுத். புணர்1)**

என்னும் எழுத்தோத்தினோடு மாறுகொள்ளுமென்பது. அது வழக்கிற்குக் கூறியது; செய்யுட்காயினவாறு கொள்ளாமோ வெனின், கொள்ளாம்; செய்யுட்கண்ணு மதனை வேறெழுத் தென்று வேண்டுமாகலின். என்னை ?

1. அரவு – நிரைபு; மூவெழுத்து ஓரசைச்சீர். இது புளிமா போன்று இயற் சீர்ப்பாற்படுத்துரைக்கப்படும்.

2. சீர் தத்தமக்குரிய எழுத்து மிக்கும் குறைந்தும் வரினும் செய்யுளுள் பின்னர் ஓசை குறையாமையும் மிகாமையும் வரும் என இவ்வியலிற் பின்னர் 43 – ஆம் சூத்திரத்து ஆசிரியர் கூறுதலால், ஓரெழுத்துச்சீர் முதல் ஐந்தெழுத்துச் சீர் ஈறாகச் சீர்கள் வகைப்படுத்திக் காட்டப்பெற்றன.

‘முற்றிய லுகரமு மொழிசிதைத்துக் கொளாஅல்’

(தொல். செய். 9)

எனக் குற்றியலுகரமும் வருமொழியைச் சிதைத்துக்கொள்ளப்
படாவென்பது கூறினானாகலினென்பது.¹ (41)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது மேலெழுத் தெண்ணி அடி வகுத்த கட்டளையடிக்குச்
சீரும் எழுத்தெண்ணி வகுக்கின்றது.

(இ -ள்.) ஒரு சீரினது நிலைமைதான் ஐந்தெழுத்து இறந்து
வராது. எ-று.

பெருமைக்கு எல்லைகூறி வரையறுப்பவே, சிறுமைக்கு
எல்லை வரையறைப்படாது; ஒன்று முதலாக வருதல் பெற்றாம்.
அசைநிலையிற்² பிரித்துநின்றலிற் றானே யென்பது பிரிநிலை
யேகாரம். அவற்றையுஞ்³ சீரென அடக்குக எனின் :- அவை
இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றவேண்டா; இங்ஙனம் பாற்படுப்பன
வற்றைச் சேரக்கூறலின் மயங்கக்கூறலென்னுங் குற்றமாம். இனி
அவை மூன்றெழுத்தி னிகவாமை உரையிற் கொள்க. அச்சீர்கள்
வருமாறு :- நுந்தையும் வண்டும் ஒரெழுத்துச் சீரென்ப; தேமா,
ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு, மின்னு, வரகு என இயைந்த ஆறும்
ஈரெழுத்துச் சீராகும் என்ப; புளிமா, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர்,
நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி,
அரவொடுகூட மூவெழுத்துச்சீர் பதினொன்றாகும்; கணவிரி,
பெருநாணு, காருருமு, உருமுத்தீ, மழகளிற்று, மாவருவாய், புலி
செல்வாய், நாணுத்தளை, உரறுபுலியொடு ஒன்பதுசீரும்
நாலெழுத்துச்சீராகு மென்ப; நரையுருமு, புலிவருவாய், விரவு

1. ‘நுந்தை’ என்பது குற்றுகரமுதன்மொழியென்பது எழுத்ததிகாரத்திற் கூறப்
பட்டமையானும், இங்குச் செய்யுளியலில் ‘முற்றியலுகரமு மொழி சிதைத்துக்கொளாஅ’ என்புழி
உண்மையால் அதனைக்குற்றுகரமாகவே ஆசிரியர் கொண்டமையானும் ‘நுந்தை’ என்புழிக்
குற்றுகரத்தை ஒற்றியற்றென்று எண்ணாது விடவே அஃது ஒரெழுத்துச் சீராவதன்றி
ஈரெழுத்துச் சீராகாதென்பதாம்.

2. ‘அசைநிலை’ என்றது, ஓரசையாகிய அசைச்சீரினை.

3. அவற்றையும் - அவ்வோரசைச் சீர்களையும்.

கொடி மூன்றும் ஐயெழுத்துச் சீராகுமென்ப. 'ஏத்தளவெஞ்சினும்' (செய்-43) என்னுஞ் சூத்திரத்தான் இங்ஙனங்காட்டினாம் ஆகச்சீர் முப்பத்தொன்றாம்.

பேராசிரியம் :

இஃது, ஒழிந்த வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ்சீர் இத்துணையெழுத்திறவாதென்கின்றது. நேர்நிலை வஞ்சியென்பது சமநிலை வஞ்சி; அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமநிலைவஞ்சியெனப்பட்டது முச்சீரான் வருவதனை வியநிலைவஞ்சி (26) யென்பவாகலின்.¹

(இ-ள்.) இருசீரடிவஞ்சியுள் ஒருசீர் ஆறெழுத்தாகவும் பெறும் (எ-று.)

இதற்கு, மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பெருக்கத்திற்கெல்லை கூறினான், சுருக்கத்திற்கும் வரையறையுடைமையின். அது முன்னர்ச் (46) சொல்லுதும்² எனவே, அறுபது வஞ்சியுரிச் சீருள்ளும் ஆறெழுத்தான் வருஞ் சீருங் கட்டளையடியாய் வரப் பெறுமென்ற வாறு. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று³

‘தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே’ (தொல். செய் 46)

என்றதனான், ஒன்றும் இரண்டும் எழுத்தான் வருதலொழித்து, ஒழிந்த எழுத்தான் ஆறெழுத்தளவும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்பது கொள்ளப்படும். இதனை எச்சவும்மை யென்பார் ஏழெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வருமென்ப; அங்ஙனங் கொள்ளின் இரண்டுசீரார் பதினான்கெழுத்துளவாகிச் செல்லும்; செல்லவே,

**“ குறளடி முதலா வளவடி காறும்
உறநிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.” (தொல். செய். 57)**

1. நேர்நிலைவஞ்சியென்பது இருசீரடிவஞ்சிப்பா. இது சமநிலை வஞ்சியெனவும் குறளடி வஞ்சிப்பா எனவும் வழங்கப்பெறும். முச்சீரடியால் வருவது வியநிலை வஞ்சியெனப்படும். இதனைச் சிந்தடிவஞ்சிப்பா எனவும் வழங்குவர்.

2. வஞ்சிச்சீரின் எழுத்துச் சுருக்கத்திற்கெல்லை 'தன்சீரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே' (செய். 46) எனப் பின்னர்க் கூறப்படும்.

3. 'ஆறுமாகும்' என்புழி உம்மை முற்கூறியபடி ஐந்தெழுத்தாதலேயன்றி ஆறெழுத்துமாகும் எனப் பொருள் தந்து நின்றமையின் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாகும்.

என்பதனொடு மாறுகொள்ளுமென்பது.¹

‘தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே’ (தொல். செய் 46.)

என்புழி, இவற்றிற்கு உதாரணங் காட்டுதும். (42)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வஞ்சிப்பாவினுள் வருஞ் சீர்க்கு எழுத்துவகை கூறுகின்றது.

இ-ள். சமநிலைவஞ்சிக்கு ஆறெழுத்துமாம். எ-று

அஃது இருசீரான் வரும்; மூச்சீரான் வருவது வியநிலை வஞ்சி. இறுதியதிகாரத்தாற் பெருமைக்கெல்லை கூறினார்; சிறுமைக் கெல்லை மேற்கூறுப.² எனவே, ஆறெழுத்தி னிகந்தன கட்டளையடிக்காகா வென உணர்க. உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று, ஐந்தேயன்றி ஆறுமாமென்றலின். அவை முற்கூறிய உதாரணங்களுட் காண்க.

ஆய்வுரை :

இது, மேல் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பட்ட கட்டளையடியுட் பயிலுஞ் சீர்க்கு எழுத்து வரையறை கூறுகின்றது.

(இ - ள்) நேர்ந்துச் சீர்களில் எழுத்துக்கள் நிற்கும் நிலை ஐந்தெழுத்தின் மிகாது. நிரையிறுதியாய் வரும் வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு ஆறெழுத்தும் ஆகும் எ-று.

இச்சூத்திரத்தின் இரண்டாமடியில் ‘நேர்நிரை’ எனப்பாடங்கொண்டு, நேர் சீர்நிலைதானே ஐந்தெழுத்து இறவாது: நிரை வஞ்சிக்கு ஆறுமாகும் என இருதொடராய் இயைத்துப் பொருள் கொண்டார் இளம்பூரணர். இரண்டடிகளாலியன்ற இச்சூத்திரத்தில் வரும்

1. ‘ஆறும்’ என்பதனை எச்சமாகக் கொண்டு ஏழுமுத்தானும் வஞ்சியுரிச் சீர் வரப்பெறும் என்பாருமுள்ளர். அங்ஙனம் குறளடியில் வஞ்சிச்சீர் ஏழுமுத்தானும் வருமெனக் கொண்டால் இருசீரால் ஆகிய அவ் வஞ்சியடியிற் பதினான் கெழுத்துளவாகும். அங்ஙனம் வருதல் நாலெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்தளவும் உறழும் நிலை வஞ்சியடிக்கு இல்லையென இவ்வியல் 57-ஆம் சூத்திரத்தில் ஆசிரியர் கூறிய வரையறையொடு மாறுகொள்ளுமாதலின் வஞ்சிச்சீர் ஆறெழுத்தின் மேற்படவருதல் இல்லையென்க.

2. இவ்வியல் 49-ஆம் சூத்திரத்தாற் சிறுமைக்கெல்லை கூறப்பட்டது.

‘சீர்நிலை தானே ஐந்தெழுத் திறவாது’

என்னும் முதலடியை ஒரு சூத்திரமாகவும்,

‘நேர்நிலை வஞ்சிக்கு ஆறு மாகும்’

என்னும் இரண்டாமடியினை மற்றொரு சூத்திரமாகவும் பிரித்து இரண்டு சூத்திரங்களாக்குவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். இரண்டாமடியில் ‘நேர்நிலைவஞ்சி’ என்பது இவ்விருவரும் கொண்ட பாடம். இங்கு “நேர்நிலை வஞ்சியென்பது சமநிலை வஞ்சி; அஃது இருசீரான் வருதலிற் சமநிலை வஞ்சியெனப்பட்டது. முச்சீரான் வருவதனை வியநிலைவஞ்சி என்ப” எனப்பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் தரும் விளக்கம் இங்கு நினைவுகூர்தற் குரியதாகும்.

41. எழுத்தள வெஞ்சினும் சீர்நிலை தானே குன்றலும் மிகுதலும் இல்லென மொழிப.

இளம்பூரணம் :

இதுவுஞ் சீர்க்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்,) ஈண்டோதப்பட்ட அடிகள் பலதொடுக்கும்வழி ஓரடிக்கோரடி எழுத்தளவு குறைந்து¹வரினுஞ் சீர்நிலை நான்கின் இழிதலும் மிகுதலுமில்லை என்றவாறு (41)

பேராசிரியம் :

இது, மேற்கூறிய சீரெல்லாவற்றிற்கும் பொதுவிதி.

(இ - ள்) ஒருசீர் இரண்டுமுதற் பதினெட்டு ஈறாகப்² பல நிலைமைப்பட்டுப் பல சீராகிச் செய்யுளுள் வருமாற்றாற் றத்த மெழுத்துக் குறைந்தும் மிகுந்தும் அளவிறப்பினும் அவ்வச் சீரெனப்பட்டுச் செய்யுளுள் ஒத்த ஓசை இருவகையும் ஒரு தன்மையவேயாகச்³ சுருங்கிற்றும் பெருகிற்றுமில்லை (எ - று.)

1. எஞ்சுதல் - குறைதல்.
 2. ‘ஒருசீர் இரண்டு முதல் எட்டறாக’ என்றிருத்தல் வேண்டும்.
 3. சீரின் எழுத்துப்பெருக்கமும் எழுத்துச் சுருக்கமும் ஆகிய இருதிறமும். ஒருதன்மையவேயாதல் - ஓசையால் ஒருதன்மையவாய் ஒத்திருத்தல்.

எனவே அவை எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு மாற்றான் இருநிலைமையும், இரண்டிறந்த பலநிலைமையும் படுவன படும். அவ்விடத்து எழுத்திற்கல்லது சுருக்கப்பெருக்கமில்லை யென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று.¹ 'தான்' என மிகுத்துச்சொல்லியவதனான் அசைச்சீர்க்கும் அவ்வாறே கொள்ளப்படும். 'தளைவகைக்குரிய'வென மேலோதிவந்த சீர் பதினாறும் அசைச்சீரிரண்டு மெனப் பதினெட்டினுள்ளும் இயற்சீர் பத்தினுட் புளிமாவும் வெண்சீர்நான்குமென ஐந்தும் ஒருநிலைமையவேயாம். ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றும் இருநிலைமையெய்தி இருபத்தாறாம். ஆகச்சீர் முப்பத்தொன்றாமென்பது. அவற்றுக்குதாரணம் :

¹நுந்தை, தேமா; ²ஞாயிறு, பாதிரி; ³வலியது, கணவிரி; ⁴போதுபூ, மேவுசீர்; ⁵போரேறு, நன்னாணு; ⁶பூமருது; காருருமு; ⁷கடியாறு, பெருநாணு; ⁸விறகுதீ, உருமுத்தீ; ⁹மழுகளிறு நரையுருமு என ஒன்பதியற்சீரும் இருநிலைமையாற் பதினெட்டாயின.² புளிமா வென்னும் இயற்சீர் ஒருநிலைமைத்தேயாம். அல்லாதார் வரகு என்பதனுட் குற்றுகரங் களைந்து புளிமாவிற்கு இருநிலைமை காட்டுப; அங்ஙனங் காட்டின் வரகென்பதுபோலப் புளிமாவும் ஓரசையாகவானும், புளிமாவென்பதுபோலவரகு என்பது இரண்டசையாகவானும் கோடல்வேண்டும். கொள்ளவே, இச்சூத்திரத்தினோடு மாறுகோளாமென்பது; என்னை?

‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே
குன்றலு மிகுதலு மில்லை மொழிப’ (355)

என்றானாகலின் என்பது.³

1. எழுத்திற்கல்லது ஓசைக்குச் சுருக்கமும் பெருக்கமும் இல்லை.
2. குற்றுகரத்துடன் கூடியநிலையில் எழுத்தெண்ணப்படாமையும் முற்று கரத்துடன் கூடியநிலையில் எழுத்தெண்ணப்படுதலும் ஆகிய இருநிலைமை.
3. 'வரகு' என்னும் உரியசையினைப் 'புளிமா' என்னும் ஈரசைச்சீராகக் கொண்டு 'வரகு' என்பதிற் குற்றியலுகரத்தை நீக்குதலாற் 'புளிமா' என்பது ஈரெழுத்துச் சீராதலும் உடையதென உதாரணங்காட்டுவாருமுளர். வரகு என்பது நிரைபு என்னும் ஓரசைச்சீராதலின் அதனைப் 'புளிமா' என்னும் ஈரசைச்சீராகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அவ்வாறு கொள்ளின் வரகு என்பதுபோலப் புளிமா என்பதும் ஓரசைச் சீராம் நிலைமையெய்துதல் வேண்டும். 'எழுத்தளவு எஞ்சினும் சீர்நிலைதானே குன்றலும் மிகுதலும் இல்' என்னும் விதிப்படி 'புளிமா' என்னும் ஈரசைச்சீர் ஈரசைச்சீராதலேயன்றி ஓரசைச்சீராதல் இல்லை. எனவே வரகு என்னும் உரியசைச்சீரினைப் 'புளிமா' என்னும் ஈரசைச்சீராகக்கொண்டு எழுத்தளவினால் இருநிலைமையெய்துவித்தல் ஆசிரியர் கூறும் சீரிலக்கணத்திற்கு முரணாகும் என்பதாம்.

நீடுகொடி நாணுத்தளை எனவும் உரறுபுலி விரவுகொடி எனவும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீ ரிரண்டும் இவ்விரண்டாகி இரு நிலைமை யெய்தியவாறு.

இனி, வெண்சீர்நான்கும் ஒரு நிலைமையவேயாம்.

வண்டு, மின்னு; வரகு, அரவு; என அசைச்சீரிரண்டும் நான்காய் இருநிலைமையவேயாம்.

இவ்வாற்றான் இவையெல்லாந் தொகுப்ப, இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என முப்பத்தொன்றாயின. என்றார்க்கு,

‘மாவருவாய், புலிவருவாய்’

என்பவற்றையும்

‘ஞாயிறுகொல், வலியதுகொல்’

எனக் குற்றுகரம்பெய்து இருநிலைமை கொள்ளாமோ வென்றி, கொள்ளாம். அவை,

‘எல்லா விறுதியு முகர நிறையும்’ (தொல். எழுத். குற்றி. 3)

என்பதனான் முற்றுகரமேயாமென்பது¹ இனி, முதற்கணின்ற குற்றுகரமுங்கொண்டு இருநிலைமை கொள்ளாம்; என்னை ? நுந்தையென்பது ஈரசையாகலானும் அதனை ‘நீநுந்தை’ யென வேறோர் சொற்பெய்து வெண்சீரெனக் காட்டின், அது ‘வந்து நின்றது’ என்றதுபோலச்சீர்வகையான் வேறோர் சொல்லாமாகவே அது முற்றுகரமாகலானுமென விடுக்க, என்றார்க்குப் போதுபூ என்பதூஉம் இருநிலைமைத்தாகாதாம் பிறவெனின், அற்றன்று;

‘சேற்றுக்கால், யாட்டுத்தாள், வட்டுப்போர்’

எனப் பலவும் வருமாகலின் அஃது இருநிலைமைத்தேயா மென்பது.²

இனி, வஞ்சியுரிச்சீர்க்கும் இடைநின்ற குற்றுகரங்களை வன்

1. ஞாயிறுகொல், வலியதுகொல் என்புழிக் குற்றுகரங்கள் ‘எல்லாவிறுதியும் உகரம் நிறையும்’ (தொல். எழுத்து-குற்றி-3) என்ற விதிப்படி முற்றுகரமேயாய் நின்றனவாதலால் அவற்றைக் குற்றுகரமாகக்கொண்டு எழுத்தெண்ணுதலும் எண்ணாமையுமாகிய இரு நிலைமையுமுடையவெனக் கொள்ளுதற்கில்லை.

2. போதுபூ என்பது, சேற்றுக்கால், யாட்டுத்தாள். வட்டுப்போர் எனவருமொழி வல்லெழுத்து இரட்டித்து வருமிடம் பலவாதலின் அஃது எழுத்துவகையால் இரு நிலைமைப்படுமியல்பினதேயாகும்.

றொடராக வருவித்துக்கொள்க. இனிச், சீரிறுதிக் குற்றுசுரங்கள் நிறையாது நின்றலும் உடையவென்பது,

‘சீரியைந் திற்றது சீரெனப் படுமே’ (தொல். செய். 12.)

என்றவழிக் கூறியவாற்றானறிக¹

இனிச் சூத்திரம் வரையாது கூறினமையின்² அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் இருநிலைமையாகவும், இருபத்தெட்டுச்சீர் நான்குநிலைமையாகவும், எட்டுச்சீர் எட்டு நிலைமையாகவுங் கொள்ளப்படும். அவற்றுள்,

இரு நிலைமைப்படுவன நேரீற்றுச் சீரெட்டு, நிரையீற்றுச் சீரெட்டு, நேர்பீற்றுச்சீர்நான்கு, நிரைபீற்றுச்சீர்நான்கு என இருபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம். அவை, ¹மாபோகுவாய், ²மாவழங்குவாய், ³பாம்புசேர்வாய், ⁴பாம்புவருவாய், ⁵புலிபோகுவாய் ⁶புலிவருவாய், ⁷களிறுசேர்வாய், ⁸களிறுவருவாய் எனவும் ; மாசேர்சுரம், ²மாவருசுரம் ³மாபோகசுரம், ⁴மாவழங்குசுரம்; ⁵புலிசேர்சுரம் ⁶புலிவருசுரம், ⁷புலிபோகசுரம், ⁸புலிவழங்குசுரம் எனவும்; ¹மாசேர்காடு, ²மாவருகாடு, ³புலிசேர்காடு ⁴புலிவருகாடு எனவும்; ¹மாசேர்கடறு, ²மாவருகடறு, ³புலிசேர்கடறு ⁴புலிவருகடறு எனவும் வரும்.

இவ் விருபத்து நான்கும் இருநிலைமையால் நாற்பத்தெட்டாமென்பது³

1. இனிச் சீரிறுதிக் குற்றுசுரங்கள் நிறையாது நின்று எழுத்தெண்ணப்படாமையும் உடைய என்பது, ‘பேர்ந்து பேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து’ என்றவழி, நேர்பசைச்சீர்கள் குற்றியலுகரம் விலக்கி ஒரெழுத்துச் சீர்களாகக் கொள்ளப்படுதலாற் புலனாம்.

2. இச்சூத்திரத்து இன்ன இன்னசீர்கள் ஒருநிலைமைப்படுவன இன்ன இன்ன சீர்கள் இருநிலைமைப்படுவன என ஆசிரியர் வரையாது கூறினமையால் உரையிற்கோடலால் பின்வருமாறு சீர்களை எழுத்துநிலைமைக்கேற்பப் பகுத்துணர்ந்து கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாம் என்றவாறு;

3. இருபத்து நான்கு சீர்களும் இருநிலைமைப்பட்டு நாற்பத்தெட்டாமாறு

1. மாபோகுவாய் – மாமன்னுவாய்
2. மாவழங்குவாய் – மாவிருவாய்
3. பாம்புசேர்வாய் – மின்னுசேர்வாய்
4. பாம்புவருவாய் – மின்னுவருவாய்
5. புலிபோகுவாய் – புலிமன்னுவாய்

இனி. நான்கு நிலைமைப்படுஞ்சீர் இருபத்தெட்டும் வருமாறு;
¹பாம்புபோகுவாய், ²பாம்புவழங்குவாய், ³களிறுபோகுவாய்
⁴களிறுவழங்குவாய், எனவும்; ¹பாம்புசேர்கரம், ²பாம்புவருசுரம்,
³பாம்புபோகுகரம், ⁴பாம்புவழங்குகரம் எனவும், ¹களிறுசேர்கரம்,
²களிறுவருசுரம் ³களிறுபோகுகரம், ⁴ களிறுவழங்குகரம் எனவும்;
¹மாபோகுகாடு, ²மாவழங்குகாடு, ³புலிபோகுகாடு, ⁴புலிவழங்கு
காடு எனவும்; ¹பாம்புசேர்காடு, ²பாம்புவருகாடு ³ களிறுசேர்காடு
⁴களிறுவருகாடு எனவும்; ¹மாபோகுகடறு, ²மாவழங்குகடறு,
³புலிபோகுகடறு, ⁴புலிவழங்குகடறு எனவும்; ¹பாம்புசேர்கடறு'
²பாம்புவருகடறு ³களிறுசேர்கடறு, ⁴களிறுவருகடறு எனவும் வரும்.
இவற்றைப்

முன் பக்கத் தொடர்ச்சி

6. புலி வழங்குவாய் – புலிவிரவ்வாய்
7. களிறுசேர்வாய் – ஆரவுசேர்வாய்
8. களிறு வழங்குவாய் – ஆரவு விரவ்வாய்.

என நேரீற்று மூவசைச்சீர்எட்டும் இருநிலைப்பட்டுப் பதினாறாயின.

1. மாசேர் சுரம் – மாசேர்வது
2. மாவருசுரம் – மாவருவது
3. மாபோகுகரம் – மாமன்னுகரம்
4. மாவழங்குகரம் – மாவிரவுகரம்
5. புலிசேர் சுரம் – புலிசேர்வது
6. புலிவருசுரம் – புலிவருவது
7. புலிபோகுகரம் – புலிமன்னுகரம்

8. புலிவழங்குகரம் – புலிவிரவுகரம் என நிரையீற்று மூவசைச் சீர் எட்டும் இரு நிலைமைப் பட்டுப் பதினாறாயின.

1. மாசேர்காடு – மாசேர் காவு
2. மாவருகாடு – மாவரு காவு
3. புலிசேர் காடு – புலிசேர் காவு
4. புலிவருகாடு – புலிவரு காவு

என நேரீற்று மூவசைச்சீர் நான்கும் இரு நிலைமைப்பட்டு எட்டாயின.

1. மாசேர் கடறு – மாசேர் கடவு
2. மாவரு கடறு – மாவரு கடவு
3. புலிசேர் கடறு – புலிசேர் கடவு
4. புலிவருகடறு – புலிவரு கடவு

என நிரையீற்று மூவசைச்சீர் நான்கும் இருநிலைமைப்பட்டு எட்டாயின.

**‘பாம்பு போகுவாய், பாம்புமன்னுவாய்,
மின்னுப்போகுவாய்,’ மின்னுக்கோலுவாய்’**

என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுகொடுத்து ஒட்டியுணர்க.

இவற்றுள், உரியசை முதற்கணின்ற நிரையீற்று நான்கினையும்
ஒன்று நான்கு செய்யுங்கால்,

**‘பாம்புசேர்கரம், பாம்புசேர்வது,
மின்னுச்சேர்கரம், மின்னுச்சேர்வது’**

என்றாற்போல வெவ்வேறு வாய்பாடு கொடுத்துரைக்க. இவை
யிருபத்தெட்டும் விரிப்ப நூற்றொருபத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சீராம்.¹

இனி, எட்டுநிலைமைப்படுஞ்சீர் எட்டுமாவன, : ¹பாம்புபோக
காடு, ²பாம்புவழங்குகாடு, ³கனிறுபோகுகாடு ⁴கனிறுவழங்குகாடு

1. 1. பாம்புபோகுவாய் – மின்னுப்போகுவாய்,
பாம்புமன்னுவாய்-மின்னுக்கோலுவாய்.
2. பாம்பு வழங்குவாய் – மின்னுவழங்குவாய்.
பாம்புவிரவ்வாய் – மின்னுவிரவ்வாய்.
3. கனிறுபோகுவாய் – அரவ்போகுவாய், கனிறு மன்னுவாய்;
அரவமன்னுவாய்.
4. கனிறு வழங்குவாய் – அரவவழங்குவாய், கனிறுவிரவ்வாய்,
அரவவிரவ்வாய்.
5. பாம்புசேர்கரம் – மின்னுசேர்கரம், பாம்புசேர்வது, மின்னுசேர்வது.
6. பாம்புவருகரம் – மின்னுவருகரம், பாம்புசேர்வது, மின்னுசேர்வது.
7. பாம்புபோகுகரம் – மின்னுபோகுகரம், பாம்பு மன்னுகரம்,
மின்னுமன்னுகரம்.
8. பாம்புவழங்குகரம் – மின்னுவழங்குகரம்,
பாம்புவிரவ்வகரம் – மின்னுவிரவ்வகரம்.
9. கனிறுசேர்கரம் – அரவசேர்கரம், கனிறுசேர்வது, அரவசேர்வது.
10. கனிறுவருகரம் – அரவவருகரம், கனிறுவருவது, அரவவருவது.
11. கனிறுபோகுகரம், அரவ்போகுகரம், கனிறுமன்னுகரம்,
அரவமன்னுகரம்.
12. கனிறுவழங்குகரம் – அரவவழங்குகரம், கனிறுவிரவ்வகரம்,
அரவவிரவ்வகரம்.
13. மாபோகுகாடு – மாமன்னுகாடு, மாபோகுகாவு, மாமன்னுகாவு.
14. மாவழங்குகாடு – மாவிரவ்வகாடு, மாவழங்குகாவு, மாவிரவ்வகாவு.
15. புலிபோகுகாடு – புலிமன்னுகாடு, புலிபோகுகாவு, புலிமன்னுகாவு.
16. புலிவழங்குகாடு – புலிவிரவ்வகாடு, புலிவழங்குகாவு, புலிவிரவ்வகாவு.
17. பாம்புசேர்காடு – மின்னுசேர்காடு, பாம்புசேர்காவு, மின்னுசேர்காவு.

எனவும் ¹பாம்புபோகுகடறு ²பாம்புவழங்குகடறு, ³களிறுபோகுகடறு ⁴களிறு வழங்குகடறு எனவும் வரும்.

இவை முன்முன்று உரியசையுடைமையின் முதற்கணிற்ற உரியசையிரண்டும் நான்குநிலை எய்தும் பின்னர் நின்ற உரியசையொன்றை இருநிலைமையாக்கி அவற்றோடு முன்னர் நின்ற நான்கினையும் வேறுவேறுகூட்ட எட்டாமென்பது.¹ உதாரணம் : ¹பாம்புபோகுகாடு, ²மின்னுப்போகுகாடு, ³பாம்புமன்னுகாடு, ⁴மின்னுமன்னுகாடு, ⁵பாம்புபோகுகாவு, ⁶மின்னுபோகுகாவு, ⁷பாம்புமன்னுகாவு, ⁸மின்னுமன்னுகாவு எனவரும்' இவ்வாறே ஒழிந்தசீர் ஏழனையும் வெவ்வேறு வாய்பாடு கொடுத்துரைக்க அறுபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராம்.¹

முன் பக்கத் தொடர்ச்சி

18. பாம்புவருகாடு - மின்னுவருகாடு, பாம்புவருகாவு, மின்னுவருகாவு.
19. களிறுசேர்காடு - அரவுசேர்காடு, களிறுசேர்காவு, அரவுசேர்காவு.
20. களிறுவருகாடு - அரவுவருகாடு, களிறுவருகாவு, அரவுவருகாவு.
21. மாபோகுகடறு - மாமன்னுகடறு, மாபோகுகடவு, மாமன்னுகடவு.
22. மாவழங்குகடறு - மாவிரவுகடறு, மாவழங்குகடவு, மாவிரவுகடவு.
23. புலிபோகுகடறு - புலிமன்னுகடறு, புலிபோகுகடவு, புலிமன்னுகடவு.
24. புலிவழங்குகடறு - புலிவிரவுகடறு, புலிவழங்குகடவு, புலிவிரவுகடவு.
25. பாம்புசேர்கடறு - மின்னுசேர்கடறு, பாம்புசேர்கடவு, மின்னுசேர்கடவு.
26. பாம்புவருகடறு - மின்னுவருகடறு, பாம்புவருகடவு, மின்னுவருகடவு.
27. களிறுசேர்கடறு - அரவுசேர்கடறு, களிறுசேர்கடவு, அரவுசேர்கடவு.
28. களிறுவருகடறு - அரவுவருகடறு, களிறுவருகடவு, அரவுவருகடவு.

என இவை இருபத்தெட்டும் ஒன்று நான்காய் விரிந்து நூற்றிருபத்திரண்டு வஞ்சியுரிச்சீராயின.

1. எட்டு நிலைமைப்படுஞ்சீர்களாவன;
 1. பாம்புபோகுகாடு - மின்னுப்போகுகாடு, பாம்புமன்னுகாடு, மின்னு மன்னுகாடு. பாம்புபோகுகாவு - மின்னுபோகுகாவு, பாம்புமன்னுகாவு, மின்னுமன்னுகாவு.
 2. பாம்பு வழங்குகாடு - மின்னுவழங்குகாடு, பாம்புவிரவு காடு, மின்னு விரவுகாடு, பாம்பு வழங்கு காவு, மின்னுவழங்குகாவு, பாம்புவிரவு காவு. மின்னுவிரவுகாவு.
 3. களிறு போகுகாடு - அரவுபோகுகாடு, களிறுமன்னுகாடு, அரவுமன்னுகாடு. களிறுபோகுகாவு, அரவுபோகுகாவு, களிறுமன்னுகாவு, அரவு மன்னுகாவு;
 4. களிறு வழங்குகாடு - அரவு வழங்குகாடு, களிறு விரவுகாடு. அரவுவிரவு காடு, களிறு வழங்குகாவு, அரவு வழங்குகாவு, களிறுவிரவு காவு, அரவு விரவுகாவு;

இவ்வாற்றான் இருநிலைமையும் நான்கு நிலைமையும் எட்டு நிலைமையும்பட்ட சீரெல்லாந் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இரு நூற்றிருபத்து நான்கெனப்படும். இவற்றுள் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் பெற்றசீர் இருபத்து மூன்றுள. அவை நேர்நிலை வஞ்சிக்காகாவென்பது,¹

உற்றநிலை யிலவே வஞ்சிக்கு' (தொல்-செய்-57)

என்புழிச் சொல்லுதும்,

இனி, ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒன்று நான்கு நிலைமைப் படுமென்பதூஉம் ஈண்டடங்கும்.² நீடுகொடி குளிறுபுலி என்பன இருநிலைமைப்படும் என்பது மேற்கூறினாம்³ என்றார்க்கு. அவற்றை இருநிலைமை யென்பதென்னை ? நீடுகொடி நீடுவது எனவும் நாணுத்தளை நாணுவது எனவும் ஒன்று நான்காம் பிறவெனின், அற்றன்று; 'நீடுவது' என்பதனை அலகு வைக்குங்கால்,

முன் பக்கத் தொடர்ச்சி

5. பாம்புபோகு கடறு - மின்னுப்போகுகடறு, பாம்புமன்னுகடறு, மின்னுமன்னுகடறு, பாம்புபோகு கடவு, மின்னுப்போகு கடவு, பாம்புமன்னுகடவு, மின்னுமன்னுகடவு;
6. பாம்பு வழங்குகடறு - மின்னுவழங்குகடறு, பாம்பு விரவுகடறு; மின்னு விரவுகடறு; பாம்பு வழங்குகடவு; மின்னுவழங்குகடவு, பாம்புவிரவு கடவு; மின்னு விரவுகடவு;
7. களிறுபோகுகடறு - அரவுபோகுகடறு, களிறுமன்னுகடறு; அரவுமன்னுகடறு. களிறுபோகுகடவு; அரவுபோகுகடவு, களிறுமன்னுகடவு; அரவு மன்னுகடவு
8. களிறுவழங்குகடறு - அரவுவழங்குகடறு, களிறுவிரவுகடறு, அரவுவிரவு கடறு, களிறுவழங்குகடறு, அரவு வழங்குகடவு, களிறுவிரவு, அரவு விரவுகடவு.

என எட்டுச்சீரும் எட்டு நிலைமைப்பட்டு அறுபத்துநான்கு வஞ்சியுரிச்சீராயின. இவ்வாறு இருநிலைமையும் நான்கு நிலைமையும் எட்டுநிலைமையும் உடையனவாய் வரிந்து வரும் எஞ்சிச்சீர்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுப்ப வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்து நான்காதல் காண்க.

1. நேர்நிலை வஞ்சிப்பாவில் வரும் வஞ்சிச்சீர்கள் ஆறெழுத்தின் மிக்கு வருவ தில்லையாதலால் ஏழெழுத்து முதலாக ஒன்பதெழுத்து வரை வஞ்சிச்சீர்கள் இருசீரடி வஞ்சிப்பாவில் வருதல் இல்லை என்றார்.

2. ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்காவன, நேர்புநேர்பு, நிரைபுநேர்பு, நேர்புநிரைபு, நிரைபு நிரைபு என்பன.

3. நீடுகொடி - நாணுத்தளை எனவும், குளிறுபுலி - விரவுத்தளை எனவும் இருநிலைமைப்படும் என்பது இவ்வியல் 04-ஆம் சூத்திரவுரையிற் காட்டப்பெற்றது.

‘அசையுஞ் சீரு மிகையொடு சேர்த்தி’ (தொல். செய். 11)

என்பதனான் அவ்வச்சீராய் இசையாவாகலிற் பூமருது என்னுஞ்
சீராக வைக்கப்படுமாகலானென்பது.¹ (43)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முற்கூறிய சீர்கட்கெல்லாம் பொதுவிதி.

(இ - ள்) எழுத்தளவெஞ்சினும் எ-து முற்கூறிய சீர்களெல்லாம்
கட்டளையடிக்குத் தத்தம் எழுத்துக் குறைந்தும்மிக்கும் தம்
அளவிறந்துவரினும். சீர்நிலை... .. மொழிப எ-து அவை
அவ்வச்சீரெனவேபட்டுச் செய்யுளுள் அவ்வப்பாக்களின் ஓசையை
யுணர்த்தி, ஒருதன்மையவாயே நிற்கும், சுருக்கப் பெருக்கம்
இன்றென்று கூறுவர் ஆசிரியர். எ - று.

எனவே, அவை கட்டளையடிக்கு எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கு
மாற்றான் இயற்சீரும் உரிச்சீரும் ஒருநிலைமைப்படுதலும்,
வஞ்சிச்சீர் பலநிலைமைப்படுதலும் உடையவேனும், அவ்
வெழுத்திற்கல்லது சீர்க்குச் சுருக்கப் பெருக்கமின்றென்று
கூறியவாறாயிற்று. தானே என்றதனான் அசைச்சீர்க்கும் இரு
நிலைமை கொள்க. அவை இருநிலைமைப்படுமாறு:

“இயலசை மயங்கிய வியற்சீர் நான்கனுட்
புளிமா வொழிந்த வியற்சீர் மூன்றும்
நுந்தை தேமா ஞாயிறு பாதிரி
வலியது கணவிரி யெனவிரு வகையாய்
இருமூன் றாக விளம்பினர் புலவர்”

நுந்தை - ஓரெழுத்துத் தேமா, ஞாயிறு - ஈரெழுத்துப்பாதிரி, வலியது -
மூவெழுத்துக்கணவிரி: இவற்றுட் குற்றுகரம் எழுத்தெண்ணப்
பெறாமையான் அலகு பெறுதலின்,² இருநிலைமை எய்திற்று.
உரியசை மயங்கின இயற்சீராறும், போதபூ, மேவுசீர், விறகுத்தீ,
உருமுத்தீ, போரேறு, நன்னாணு, பூமருது, காருருமு, மழுகளிறு,

1. நேர்ப்புநிரை என்னும் ஈரசைச்சீரை நீடுகொடி-நீடுவது, நாணுத்தளை-நாணுவது-
என நான்காக உறழ்ந்து காணுங்கால் அசையும் சீரும் இசையாமையின் நீடுவது, நாணுவது
என்பன இரண்டும் ‘பூமருது’ என்னுஞ்சீராக வைக்கப்படும்.

2. ‘அலகுபெறுத லின்மையின்’ என்றிருத்தல் வேண்டும்.

நரையுருமு, கடியாறு, பெருநாணு என்று ஈருகரத்தான் ஈராறாகும். இவை குற்றுகர முற்றுகரங்களான் இரு நிலைமை எய்தின. இருவகை இயற்சீராய பதினெட்டு, புளிமாவோடு பத்தொன்பதாகும்: ஆக இயற்சீர் பத்தொன்பது; இவற்றுள்,

“நுந்தை தேமா புளிமா நேரீறு
மன்றி வந்த வீரெண் சீராய்ப்
பாதிரி கணவிரி யாகிநின் றவையுள்
ஒன்றி வந்தன வாசிரி யத்தளை
ஒன்றா தனவே வெண்டளை யாகும்”

“முன்னிரை யீற்ற வாசிரிய வுரிச்சீர்
நீடு கொடியே நாணுத் தளையே
உரறு புனியே விரவு கொடியென
ஈருக ரத்தான் ஈரிரண் டாகிப்
பாதிரி கணவிரி போலத் தட்கும்”

என உரிச்சீர்கள் இருநிலைமை எய்தின.

“வண்டு மின்னும் வரகு மரவுமெனக்
கண்டவீ ருகர வசைச்சீர் நான்குந்
தேமா புளிமா வாகித் தட்கும்”

என அசைச்சீரும் இருநிலைமை எய்தின. வெண்சீர் நான்கும் ஒருநிலைமையவேயாம்.

“வெண்சீர் நான்குந் தம்முற் றாம்வந்து
தட்ட வெண்டளை கட்டளைக் காகா
சீர்வகை யான்வருங் கலிக்கும் வெள்ளைக்கும்
ஆகு மென்ப வறிந்திசி னோரே”

“வெண்சீர் தம்முண் மாறாக் கலித்தளை
கட்டளைக் கலிக்கென் றொட்டிய தாகும்
அதனோ டியற்சீர் ஒன்றி வரினது
கட்டளை வெள்ளைக் காகு மென்ப”

“இயற்சீ ரசைச்சீ ருரிச்சீர்வெண் சீரென
மயக்கற வகுத்த சீர்க ளெல்லாம்
ஒன்றுதலை யிட்ட வொருமுப் பஃதே”

-ஆக நால்வகைச்சீரும் முப்பத்தொன்று. இனி வஞ்சியுரிச்சீர் பலநிலைமைப்படுமாறு - 'குறளடி முதலா' (57) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் காட்டுதும்.

ஆய்வுரை :

இது, சீர்களுக்குரியதோர் பொதுவிலக்கணம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேல் நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தளவும் வகுத்துரைக்கப்பட்ட பதினேழ்நிலத்தனவாகிய ஐவகையடிகளும் ஓரடிக்கோரடி எழுத்தளவு குறைந்தும் மிகுந்தும் வருவனவாயினும் அவ்வடிகளில் அமைந்த சீரது நிலை ஓசைவகையாற் குறைதலும் மிகுதலும் இல்லை என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

எஞ்சுதல்-குறைதல்; மிகுதல்-ஓசை நீளுதல்.

**42. உயிரில் லெழுத்தும் எண்ணப் படாஅ
உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மை யான.**

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். மேற்செல்லப்பட்ட அடிக்குரிய எழுத்து வரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) உயிரில்லாத எழுத்தும் எண்ணப்படா, உயிர் போல இயக்கமின்மையான் என்றவாறு.¹

உம்மை எச்சவும்மை யாதலாற் குறுகிய வுயிர்த்தாகிய குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் எண்ணப்படா என்று கொள்க. எனவே, எண்ணப்படுவன உயிரும் உயிர்மெய்யுமாகிய ஒரு மாத்திரையிற் குறையாதன என்று கொள்ளப்படும்.² (42)

1. 'உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான், உயிரிலில் எழுத்தும் எண்ணப்படாஅ' என இயையும். உயிர்த்திறம் இயக்கம் ஆவன, நா சிறிது புடைபெயரும் அளவில் தனிநின்று ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் ஆகும். இங்ஙனம் செய்யுட்களில் தனி நின்றுப் புடைபெயர்ந்தும் ஒலிக்குந் திறம் உயிர்க்கும் உயிர் மெய்க்குமன்றித் தனி மெய்க்கின்மையின் அவை உயிரில்லெழுத் தெனப்பட்டன.

2. 'உயிரில்லெழுத்தும்' என்புழி உம்மை யெச்சவும்மையாதலால், ஒற்றுப்போன்று குறுகியவுயிராகிய குற்றிலிகரமும் குற்றியலுகரமும் (ஆய்தமும்) எண்ணப்படா என்றார். எனவே கட்டளையடிக்கண் எழுத்தென எண்ணப்படுவன ஒரு மாத்திரையிற் குறையாதனவாம் உயிர்த்திறமியக்கமுடையவாகிய உயிரும் உயிர்மெய்யுமே என்பது புலனாம்.

பேராசிரியம் :

இது, மேல் எழுத்தெண்ணிச் சீர்வகுத்த முறையானே ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்றுகரமும் ஒருங்கெண்ணப்படுதலெய்தினவற்றை விலக்கினவாறு.

(இ - ள்.) உயிர்இல் எழுத்தும்¹ எண்ணப்படாஅ-தத்தம் ஒசை இனிது விளங்கத் தத்தந் தன்மையான் ஒலித்தற்றொழிலில்லாத எழுத்துக்கள் ஈண்டெண்ணப்படா; உயிர்த்திறம் இயக்கம் இன்மையான் - அங்ஙனம் எண்ணப்படாதவும் எழுத்தெனப்படுதலிற் சிறிது நாப் புடைபெயரும் துணையான் ஒலித்தலும் மொழிசார்ந்து ஒலித்தலும் உடையவன்றே? அங்ஙனம் ஒருவாற்றான் உயிர்க்குந்திற முடையவாயினும் அவ்வுயிர்க்குந் திறம் ஈண்டுச் செய்யுட்பாற் படுங்கால் உபகாரப்பட இயங்கு மாறிலவாகலின் எண்ணப்படா (எ - று.)²

மேற் சீர்களை இருநிலைமைப்படுத்த அதிகாரத்தான் ஒற்றொடு குற்றுகரமுமே ஈண்டு விலக்கினானென்பது இச் சூத்திரம் வலித்ததாயிற்று;

‘ஒற்றெழுத் தியற்றே குற்றிய விகரம்’ (தொல்-செய்-8)

என் மேற்கூறினானாதலினென்பது.

‘பேர்ந்து சென்று சார்ந்து சார்ந்து’

என ஒற்றுங் குற்றுகரமும் ஒழித்து எண்ணப்பட்டமையினால் எழுத்தடியாயிற்று.³ பிறவும் அன்ன. (44)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது எய்தியது விலக்கிற்று.

இ-ள். உயிரில்படாஅ எ-து ஒற்றும் ஆய்தமுங் குற்று கரமும் எழுத்தெனப் பெயர் கூறினாரேனும் எழுத்தாக எண்ணப்

1. உயிர் இல் எழுத்து-உயிர்த்தல் தொழில் இல்லாத ஒற்றும் குற்றுகரமும். ‘உயிர்’ என்றது இங்கு முதலிலைத் தொழிற்பெயராய் நின்றது. உயிர் - உயிர்த்தல்; ஒலித்தல்.

2. இவை ஒருவாற்றான் நாப் புடைபெயரும் அளவு மொழிசார்ந்து உயிர்க்குந்திற முடையவாயினும் இங்குச் செய்யுளிற்படுத்து இசைக்குங்கால் அவ்வொலியின் விரிந்த இயக்கம் இன்மையான் எழுத்தெனத் தனித்து எண்ணப்படாவாயின என்பதாம்.

3. ‘எழுத்தடி’ என்றது, எழுத்தே சீராம் நிலையில் இயன்ற அடி.

படா; என்னை? உயிர்.....யான எ-து அவை தத்தம் ஓசை இனிது விளங்க ஒலித்தற்குக் கூறிய எண்வகை நிலத்திலும் விளங்க இயங்காமையின். எ-று.

என்றது, எழுத்தெண்ணுமிடத்து அவை ஒழித்தெண்ணுக என்றவாறு. இது கட்டளையடிக்கு, 'பேர்ந்து சென்று' என்பதனுள் அவையொழித்து¹ எண்ணப்பட்டது. பின்னுள்ளோர் கொண்ட கட்டளைக் கலித்துறை சந்தத் தாண்டகங்கட்கும் இவ்வாறு எழுத்தெண்ணுதல் வேண்டுமென்றுணர்க.

ஆய்வுரை:

இது மேற்குறித்த கட்டளையடிகளில் எழுத்தென எண்ணப் படாதன இவை யென்கின்றது.

(இ-ள்) தத்தம் ஓசை இனிது விளங்க ஒலித்தற்றொழில் இல்லாதனவாகிய எழுத்துக்கள் சொற்கு உறுப்பாவன எனினும் அவை மேல் ஐவகையாகப் பகுத்துரைக்கப்பட்ட கட்டளையடிக்கண் எழுத்தெனக் கொண்டு எண்ணப்பெறமாட்டா; அவை உயிரு மெய்யுமாகிய எழுத்துக்களைப்போன்று விரிந்திசைத்தலும் தனித்தியங்குந் தன்மையும் இன்மையால் எ-று.

'உயிர் இல் எழுத்து' என்பன, ஒலித்தற்றொழில் இல்லாத ஒற்றும் குற்றியலிகரமும் குற்றியலுகரமும் ஆய்தமுமாகிய அரைமாத்திரையளவுடைய எழுத்துக்கள். கட்டளையடிக்கண் இவை யெண்ணப்பெறுதல் இல்லை யென்பது,

“குற்றிகரம் குற்றுகரம் என்றிரண்டும் ஆய்தமும்
ஒற்றும் எனவொரு நான்கொழித்துக்-கற்றோர்
உயிரும் உயிர்மெய்யும் ஒதினார் எண்ணச்
செயிரகன்ற செய்யு ளடிக்கு” (யா-வி. அடியோத்து')

எனவரும் யாப்பருங்கலவிருத்தி மேற்கோட்செய்யுளால் விரித் துரைக்கப் பெற்றமை காண்க.

43. வஞ்சி அடியே இருசீர்த் தாகும்.

1. ஒற்றும் ஆய்தமும் குற்றுகரமும் ஆகியவற்றை நீக்கி.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். வெண்பா ஆசிரியங் கலிக்குரித்தாகிய அடியிலக் கணங் கூறினார். இனி வஞ்சிப்பாவிற்றுகரிய அடிவரையறை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வஞ்சிப்பாவிற்றுகரிய அடி இரண்டு சீரையுடைத்து¹ என்றவாறு.

பேராசிரியம்:

இது,

‘நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்’ (தொல்-செய்-42)

எனவும்,

‘தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே’ (தொல்-செய்-46)

எனவும்,

எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட சீரிரண்டு கொண்டது வஞ்சியடி யென்பதுணர்த்துதல் நுதலிற்று:

(இ-ள்) குறளடியே வரையறையுடைய வஞ்சியடி யென்பது படுவது (எ-று.)

ஏகாரம் பிரிநிலை; என்னை? சிறப்புடை வஞ்சியடியைப் பிரித்து வாங்கிக் கொண்டமையின்.² எனவே, மூச்சீரான் வரும் வஞ்சியடியும் உள; அவை கட்டளையடியல்லவென்றானாயிற்று.³ இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒருவாற்றான் உறழ்ந்து கொள்ள வழிகாட்டியவாறு.⁴ இவ்வாறு கூறாக்கால் மூன்று பாவிற்றுகங்

1. இரு சீர்த்து - இரண்டு சீரையுடைத்து.

2. இருசீரடிவஞ்சி, முச்சீரடிவஞ்சி என்னும் இருவகை வஞ்சியடிகளுள் இருசீரடி வஞ்சியினையே பிரித்துவாங்கிக் கூறுதலால் ‘வஞ்சியடியே’ என்புழி ஏகாரம் பிரிநிலை பேகாரமாகும்.

3. ஆகவே முச்சீரால் வரும் வஞ்சியடி கட்டளையடியல்ல என்பது ஆசிரியர் கருத்தென்பது புலனாம்.

4. இவ்வாறு கூறவே நான்சீரடிகளை எழுத்தெண்ணியுறமுமாறுபோலவே இருசீரடி வஞ்சிப்பாவின் அடிகளையும் ஒருவாற்றான் எழுத்தெண்ணி அடியுறழ்ந்து கொள்ள வழிகாட்டினாராயிற்று.

கூறினான் இதற்குக் கூறியதிலனெனக் குன்றக்கூற (663) லென்னுந் குற்றமாமென்ப: இதனை மேல்,

“குறளடி முதலா வளவடி காறும்
உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப” (தொல்-செய்-57)

என உறழ்நிலை ஒருவாற்றானே கூறுமென்பது.¹ அச்சுத்திரத்தான் முச்சீரும் உறழ்பவென்று கொள்பவெனின், அஃதே கருத்தாயின் இருசீரும் முச்சீரும் வஞ்சிக்கென்பவென்று உடனோதுவான்மன் ஆசிரியனென மறுக்க.² (45)

நச்சினார்க்கினியம்:

(இஃது) அதிகாரத்தானின்ற வஞ்சியடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) முற்கூறிய சமலைவஞ்சியினடி³ இருசீரையுடைத் தாகிவரும். எ-று.

ஏகாரம்⁴ பிரிநிலை; சிறப்பில்லா வியநிலைவஞ்சியினின்றும்⁵ பிரித்தலின். வியநிலை வஞ்சிக்குக் கட்டளை யின்று. இங்ஙனம் கூறவே, வஞ்சியடியும் ஒருவாற்றான் உறழ்ப்படுமாயிற்று. அது ‘குறளடி முதலா’ (57) என்பதனுட் காட்டுதும், இங்ஙனம் வஞ்சியுறழாவிடிற் குன்றக் கூறலென்னுங் குற்றந்தங்கும்.

1. இங்ஙனம் கூறாக்கால் ஆசிரியம் வெண்பா கலி என்னும் மூன்றுபாவிற்கும் கட்டளையடி வகுத்த தொல்காப்பியனார் வஞ்சிப்பாவிற்குக் கட்டளையடி வகுத்துக்கூறாது விட்டார் என்ற குற்றந் தங்கும். ஆகவே ‘குறளடி முதலா அளவடி காறும், உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக்கென்ப’ (செய். 57) எனவரும் சூத்திரத்தால் வஞ்சிப்பாவிற்குக் கட்டளையடி யுறழும் முறையினைப் பின்னர் ஒருவாற்றால் கூறுவர் ஆசிரியர்.

2. வஞ்சிப்பாவின் முச்சீரடிகளையும் கட்டளையடிகளாக வைத்து உறழ்தல் தொல்காப்பியனார் கருத்தாயிருக்குமானால் இச்சூத்திரத்தில் இருசீரும் முச்சீரும் உடனோ தாது இருசீரடியினைமட்டும் பிரித்துக்கூறமாட்டாராதலின் வஞ்சிப்பாவின் முச்சீரடிகளைக் கட்டளையடிகளாகக் கொண்டு உறழ்ந்துகாட்டுதல் தொல் காப்பியனார் கருத்தன்றென்பது புலனாம்.

3. சமநிலைவஞ்சி – இருசீரடிவஞ்சி.
4. ‘வஞ்சியடியே’ என்புழி ஏகாரம்.,
5. வியநிலைவஞ்சி – முச்சீரடிவஞ்சி

ஆய்வுரை:

வெண்பா, ஆசிரியம், கலி என்னும் மூவகைப்பாக்களுக்கும் உரிய நாற்சீரடியாகிய அளவடியினையே குறளடி முதலாக ஐவகைப்படுத்து உணர்த்திய ஆசிரியர், இச்சூத்திரத்தால் வஞ்சிப்பாவுக்குரிய அடியின் இலக்கணம் உணர்த்துகின்றார்.

(இ-ள்) வஞ்சிப்பாவுக்குரிய அடி இரண்டு சீர்களையுடையதாகும் என்று.

உ-ம்: “வான்பொய்ப்பினுந் தான்பொய்யா
மலைத்தலைய கடற்காவினி” (பட்டினப்பாலை)

என வஞ்சியடி இருசீரால் இயன்றமை காண்க. இருசீரடிகளால் இயன்ற குறளடிவஞ்சிப்பா சமனிலை வஞ்சிப்பா எனவும் வழங்கப் பெறும்.

44. தன்சீர் எழுத்தின் சிறுமை¹ மூன்றே.**இளம்பூரணம்:**

என்—எனின். வஞ்சியுரிச்சீர் குறைந்தநிலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வஞ்சியுரிச்சீரின்² சிறுமை மூன்றெழுத்தென்று கொள்ளப்படும்.

எனவே, மூன்றெழுத்தும் நான்கெழுத்தும் ஐந்தெழுத்தும் ஆறெழுத்தும் வஞ்சியுரிச்சீ ரெழுத்தென்றவாறாம். (44)

பேராசிரியம்:

இது, மேற்கூறிய வஞ்சியடிக்கண்வரும் இருசீர்க்கும், பெருமைக் கெல்லை,

‘நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்’

(தொல்.செய்.42)

1. ‘சின்மை’ என்பது பேராசிரியர் உரையிற் கண்ட பாடம்
2. மேலைச் சூத்திரத்து ‘வஞ்சியடி’ என அதிகாரப்பட்டமையின் ஈண்டுத் ‘தன்சீர்’ என்றது அவ்வடிக்குரிய வஞ்சியுரிச்சீரை யெனக்கொண்டார் இளம்பூரணர்.

என்று கூறினான்; ஈண்டு அவை மூன்றெழுத்திற் சுருங்காவெனச் சுருக்கத்திற் கெல்லையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.¹

(இ-ள்.) வஞ்சியடிச்சீர் மூன்றெழுத்துச் சிறுமை பெறும் (எ-று.)

சிறுமைக்கெல்லை வஞ்சிச்சீர்க்கல்லது இன்மையின் இதனை,

‘வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்’ (தொல்-செய்-45)

என்றதன்பின் வைத்தானென்பது² இது முச்சீர்க்குரித்தன்மையானும் மூன்றெழுத்தி னிழிந்துவரும் வஞ்சியுரிச்சீர் பெரும் பான்மையும் முச்சீரடிக்கு உரிமையானும் இதன்பின்,

‘முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து’ (தொல்.செய்.47)

என்றானென்பது.

“கொன்றுகோடு நீடு கொலைக்களிறுகடாம்”

என்புழி, இருசீரடிமுதற்கண் மூவெழுத்தான் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்தது. பிறவும் அன்ன. ‘நுந்தைகாடு’ என ஈரெழுத்தானும் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்தவாறு.³ (46)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது முன்னர்ச் சமநிலைவஞ்சிக்குப் பெருமைக் கெல்லை கூறினமையின் ஈண்டுச் சிறுமைக்கெல்லை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவ்வஞ்சிச் சீருக்கு எழுத்தின் சிறுமை மூன்றே, எ-று.

‘தன்’ என்றது முற்கூறிய வஞ்சியை.⁴ உ-ம்: கொண்டு கோடு நீடு கொலைக்களிறுகடாஅய்.⁵ எனவரும். ஏகாரத்தானே மேல்

1. சின்மை - சிறுநெல்லை; ஈண்டு எழுத்துக்களது எண்ணின் சுருக்கத்தை யுணர்த்தியது.

2. மூன்றெழுத்துச் சிறுநெல்லையென்பது இருசீரடி வஞ்சிச்சீர்க்கல்லது முச்சீரடி வஞ்சிச்சீர்க்கு இன்மையின் இதனை ‘வஞ்சியடியே யிருசீர்த்தாகும்’ என்ற சூத்திரத்தின் பின் வைத்தார்.

3. இத்தொடர் உரைப்பகுதியொடு தொடர்பின்றியுளது. ஏடு பெயர்த்தெழுதுவோரார் பின்னர்ச் சேர்க்கப்பெற்றிருத்தலும் கூடும்.

4. என்றது, சமநிலைவஞ்சியை.

5. ‘கொன்றுகோடுநீடு கொலைக்களிறுகடாஅய்’ என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியிலும் பேராசிரியருரையிலும் உள்ள பாடமாகும்.

வருகின்ற வியநிலைவஞ்சிக்காயின் மூவெழுத்தி னிழிந்து ஈரெழுத் தானும் வருமென்று கொள்க; நுந்தைகாடு என வரும்.

ஆய்வுரை:

இது மேற்குறித்த வஞ்சியடிக்கண்வரும் சீர்களின் எழுத்துச் சுருக்கத்தின் எல்லை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வஞ்சியடிக்கண் வரும் வஞ்சிச்சீரின் எழுத்தின் சிற்றெல்லை மூன்றெழுத்தாகும் என்று.

வஞ்சிச்சீரின் எழுத்துப் பெருக்கமாகிய பேரெல்லை 'வஞ்சிக்கு ஆறுமாகும்' (செய்-40) என முன்னர்க் கூறப்பட்டது.

45. முச்சீ ரானும் வரும்இடன் உடைத்தே.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். இதுவும் வஞ்சியடி யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வஞ்சியடி மூன்று சீரானும் வரும் இடனுடைத்து என்றவாறு.

எனவே, வஞ்சியடி இருசீரடியானு முச்சீரடியானும் வரும் என்றவாறாம்.¹

உதாரணம்

‘ தூங்குகையான் ஓங்குநடைய
உறழ்மணியான் உயர்மருப்பின’ . (புறம்.22)

இதனுள் மூன்றெழுத்து முதலாக ஆறெழுத்துக் காறுஞ் சீர்வந்தவாறு இருசீரடி யாயினவாறுங் காண்க.

‘தொன்னலத்தின் புலம்பலைப்பத் தொடித்தோள்மேல்’ .
(யாப்.வி.பக். 108)

எனவும் வரும். (45)

1. ‘முச்சீரானும்’ என்புழி உம்மை இருசீரான் வருதலேயன்றி, மூன்றுசீரானும் வரும் என இறந்தது தழீஇ நிறறலின் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாகும்.

பேராசிரியம்:

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி¹ கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வஞ்சியடி முச்சீரானும் வரப்பெறும் (எ-று)

‘இடனுடைத்து’ என்றதனான் இஃது உறமும் அடிக்கண்ண தன்று என்றவாறு.² மற்று இருசீரடி வஞ்சிக்கும் இத்துணையென அடிவிரியுமாறு கூறியதிலனாகலின் இதற்கே வரையறையின்றென்று என்னையெனின், இருசீரடிக்காயின் ஒருவாற்றான் உறழ்ச்சிகூறி வரையறுப்பதோராறு கூறினான்; இதற்கு அன்னதூஉம் இன் றென்பது. மற்று உறமுமடி இவ்வழி வஞ்சியடி இருசீர்த்தாகப்பெறா தோவெனின், அதற்கன்றே முச்சீரானும் வருமென்று உம்மைகூறி இருசீரடியுந் தழீஇக் கொண்டு ‘இடனுடைத்து’ என வேறுபடுப் பானாயிற்றென்பது.³ இவ்விரண்டனையும் வஞ்சியடியென வரையாது கூறவே, அவற்றான் வேறுவேறு வருதலும் அவை மயங்கிவருதலுமுடைத்து வஞ்சிப்பாட்டென்பதும் பெறுதும். இக்கருத்தானே அவற்றைக் குறளடிவஞ்சியெனவுஞ் சிந்தடிவஞ்சி யெனவும் மயக்கடிவஞ்சி யெனவுஞ் சொல்லுப. சிந்தடியான் வருதல் சிறுபான்மையெனக் கொள்க.⁴ (74)

நச்சினார்க்கினியம்:

இஃது ஒழிந்த வியநிலைவஞ்சி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வஞ்சியடி இருசீரானான்றிச் சிறுபான்மை முச்சீரானும் வரப்பெறும்.எ-று.

‘உடைத்து’ என்றதனான் இது கட்டளையன்மையும் சான்றோர் செய்யுளுட் பயிலாமையும் பெறுதும். இரண்டனையும் வஞ்சியடி என வரையாது கூறவே இரண்டடியும் மயங்கிவந்த

1. வியநிலைவஞ்சி-சிந்தடி வஞ்சிப்பா.
2. சிந்தடிவஞ்சிப்பாவாகிய இதன்கண் எழுத்தெண்ணிக் கட்டளையடி கொள்ளும் வழக்கம் இல்லையென்றவாறு.
3. வேறுபடுத்தலாவது இருசீரடி கட்டளையடியாக வைத்து உறழப்பெறுதலும், முச்சீரடி அங்ஙனம் உறழப்பெறாமையும் ஆகும்.
4. இருசீரடிகளால் இயன்றது குறளடி வஞ்சிப்பா. முச்சீரடிகளால் இயன்றது சிந்தடி வஞ்சிப்பா. இருசீரடிகளும் முச்சீரடிகளும் கலந்து வருவது மயக்கடி வஞ்சிப்பா.

பாட்டை மயக்கவஞ்சியெனவும் வேறுவேறு வந்தனவற்றைக் குறளடிவஞ்சி, சிந்தடிவஞ்சியெனவுங் கூறிக்கொள்க.

உ-ம். “தோல்,
துவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ”

(புறம்-4)

எனவும்

“நிலைக்கோராஅ விலக்கம் போன்றன”

(புறம்-4)

எனவும் குறளடியும் சிந்தடியும் வந்தமையான் இப்பாட்டு மயக் கடிவஞ்சியாம்.¹

ஆய்வுரை:

இதுவும் வஞ்சிப்பாவுக்குரிய அடியுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்குறித்த வஞ்சிப்பாவுக்குரிய அடி மூன்று சீராலும் வரும் இடம் உடையது என்று.

46. அசைகூன் ஆகும் அவ்வயின் ஆன.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட வஞ்சியடிக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட இருவகையடியினும் அசை கூனாகி வரும் என்றவாறு.² (46)

பேராசிரியம் :

இதுவும், அதற்கெய்தியதோர் விதி.

1. ‘தோல்’, ‘துவைத்தம்பில் துளைதோன்றுவ’ இது குறளடி. ‘நிலைக்கோராஅ விலக்கம் போன்றன’ இது சிந்தடி. இவ்விருவகையடிகளும் கலந்து வந்த வஞ்சிப்பா வாதலின் 4-ஆம் புறப்பாடல் மயக்கடி வஞ்சியாயிற்று.

2. ‘அவ்வயினான அசைகூனாகும்’ என இயையும், அவ்வயின்ஆன வஞ்சிப்பாவுக்குரிய இருசீரடியும் முச்சீரடியும் ஆகிய அவ்விடத்துக் கூன் என்பது, பின்வரும் பொருளைச் சுட்டி அடியின் முதற்கண் நிற்கும் சொல்லாகும். மேற்சொல்லப்பட்ட குறள், சிந்து என்னும் இருவகையடியினும் அசைகூனாகி வரும் என்பதாம்.

(இ - ள்.) மேற்கூறிய வஞ்சியடி இரண்டன்கண்ணும் நான்கசையுங் கூனாகி வரப்பெறும் (எ - று.)

எனவே, அடியெனப்பட்ட இருசீர்க்கும் முச்சீர்க்கும் அசை கூட்டிக்கொண்டு சொல்லப்படாவென்றவாறு.¹ அவை,

“வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வானத்து வனப்புப் போன்றன” (புறம்4)

எனவும்,

“அடி, அதர்சேறலின் அகஞ்சிவந்தன”

எனவும்,

“வண்டு, மலர்சேர்ந்து வரிபாடின”

எனவும்,

“களிறு, கதவெறியாச் சிவந்துராய்
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா
னூயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன”

எனவும் முறையே நான்கசையுங் கூனாயின.

இனி, இடையும் இறுதியுங் கூனா மென்பாருமுளர்.² அது வஞ்சித்தூக்கு இரண்டுகொள்ளவருமாயின் அமையுமென்பது.³ என்றார்க்கு,

‘வாள் வலந்தர’

என்பதனை ஒரு சீராகக் கோடுமெனின்

“யாத்தசீர்”

1. வஞ்சிப்பாவில் அரை கூனாகி வருமிடத்து அதனை இருசீரடியோடும் முச்சீரடியோடும் கூட்டி முறையே சிந்தடியாகவும் நேரடியாகவும் சொல்லக்கூடாது என்பதாம்.

2. இக்கருத்து நச்சினார்க்கினியருரையிலும் யாப்பருங்கலவிருத்தியிலும் இடம் பெற்றுள்ளது.

3. அங்ஙனம் வஞ்சியடியின் இடையிலும் கூன்வருதல் வஞ்சித்தூக்கு இரு சீரடியாய் நின்று இரண்டுகொள்ளவருமாயின் பொருந்தும் என்பதாம்.

என்றதனான் வலந்தருதல் வாண்மேற்சென்று, வருன்ற பயனிலை
நின்று வற்றுமென்பது.¹ (48)

நச்சினார்க்கினியம்:

இதுவும் அதற்கெய்தியதோர் விதி.

இ-ள். அவ்விரண்டடியின்கண்ணும் நான்கசையும் கூனாய்
வரப்பெறும்.எ-று.

உ-ம்: “வாள் வலந்தர மறுப்பட்டன”

இதனை வாள்வலந்தர என ஒருசீர்² ‘யாத்தசீர்’ (செய்-1) என்றதனான்
வலந்தருதல் வாள்மேற் சென்று மறுப்பட்டன என்னும் பயனிலை
நின்றுவற்றுதலின் வாள் என நேரசை கூனாயிற்று.

“அடி, யதர்சேறலி எனஞ்சிவந்தன”

“வண்டு, மலர்தோர்ந்து வரிபாடின”

“களிறே³ கதவெறியாச் சிவந்துராஅய்” (புறம்-4)

என நான்கசை கூனாயிற்று : களிறே என்ற ஏகாரம் அசையாதலிற்
பொருளின்றி நின்றது⁴

இனி இச்சூத்திரம் பொதுவாய் நின்றலிற் றூக்கிரண்டுபட
இடையினுங் கடையினுங் கூனாய்நிற்பனவுங் கொள்க. உ-ம்,
‘கலங்கழமஅலிற், றுறை, கலக்கானாதே’ எனத் துறையென்

1. இங்கெடுத்துக்காட்டிய புறப்பாடலில் அடிமுதல் வந்த கூனாகிய ‘வாள்’
என்பதனைப் பின்வந்த ‘வலந்தர’ என்பதனோடு இயைத்து ‘வாள்வலந்தர’ என ஒருசீராகக்
கொண்டால் ‘யாத்தசீர்’ என்றதற்கேற்ப ‘வலந்தருதல்’ வினைமுதல் மேற் செல்லாது
கருவியாகிய வாண்மேற்சென்று, ‘செவ்வானத்து வனப்புப் போன்றன’ என அதன்
பயனிலைக்குரிய எழுவாய் புலப்படுதலின்றி வறிதே நிற்கும் என்பதாம்.

2. “இதனை ‘வாள்வலந்தர’ என ஒரு சீராகக் கொள்ளின் யாத்தசீர்’ (செய்-க)
என்றதனான் வலந்தருதல் வாள்மேற் சென்று மறுப்பட்டன என்னும் பயனிலை
நின்று எழுவாயின்றி வற்றுதலின் ‘வாள்’ என நேரசை கூனாயிற்று” எனப்
பேராசிரியர் உரை நோக்கி இவ்வரைத்தொடரில் விடுபட்ட சொற்களை நிரப்பிக்
கொள்ளுதல் வேண்டும்.

3. ‘களிற்று’ என்றிருத்தல் வேண்டும்.

4. இத்தொடர் பின்வந்தோராற் சேர்க்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும்.

இடைக்கண் நிரையசை கூனாயிற்று. ‘மாவழங்கலின் மயக்குற்றன, வழி’ இதனுள் வழியென இறுதிக்கண் நிரையசை கூனாயிற்று. ‘தேரோடத் துகள்கெழுமின, தெருவு’ என இறுதிக்கண் நிரையசை கூனாயிற்று. ஒழிந்தன வந்துழிக் காண்க.

ஆய்வுரை :

இது, வஞ்சியடிக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துகின்றது

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட இருசீரடியும் முச்சீரடியுமாகிய இருவகையிடத்தும் அசை கூனாகிவரும் எ-று.

அசை கூனாகும் என்றது நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு என்னும் நால்வகை அசைகளுள் ஒன்று கூனாகி வரும் என்பதாம். அடி முதற்கண் பாவினது பொருளைத் தழுவித் தனியேநிற்கும் சொல் கூன் என்று வழங்கப்படும்.

47. சீர்கூன் ஆதல் நேரடிக் குரித்தே.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். இதுவுங் கூனாகுமிடன் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) சீர்முழுதுங் கூனாகி வருதல் அளவடிக் குரித்து என்றவாறு.

நேரடி என்றதனால் வெண்பாவினும் ஆசிரியத்தினுங் கலியினுங் கொள்ளப்படும்.¹

அவரே, ‘கேடில் விழுப்பொருள் தருமார் பாசிலை

வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே.’

(குறந் 219)

இது ஆசிரியத்திற் கூன்,

“உதுக்காண்” சுரந்தானா வண்மைச் சுவர்ணமாப் பூதன்

பரந்தானாப் பல்புகழ் பாடி—இரந்தான்மாட்

1. நேரடி-அளவடி; நாற்சீரடி. ‘சீர் கூனாதல் நேரடிக்கு உரித்து’ என்றதனால் நாற்சீரடிப் பாக்களாகிய வெண்பா, ஆசிரியம், கலி என்னும் மூன்று பாவினும் சீர் கூனாகி வரும் என்பதாம்.

டிண்மை அகல்வது போல இருள்நீங்க
மன்னும் அளிதேர் மழை.” (யாப். வி. பக் 356)

இது வெண்பாவிற் கூன்.

“நியே, வினைமாண் காழகம் வீங்கக் கட்டிப்
புனைமாண் வரீஇய அம்பு தெரிதியே.” (கலித்-7)

இது கலிப்பாவிற் கூன் (47)

பேராசிரியம் :

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது.

(இ - ள்.) தளைவகையானுஞ் சீர்வகையானும் நின்ற நேரடிக்
காயின் அசை கூனாகாது. சீர்கூனாகும் (எ - று.).

“அவரே, கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே” (குறுந். 216)

எனவும்,

“உதுக்காண், சுரந்தானா வண்கைச் சுவர்ணமாப் பூதன்”

எனவும்,

‘அவனுந்தா, னேனலிதணத் துகிற்புகை யுண்டியங்கும்’
(கலி-39)

எனவும் இவை மூன்றுபாவினும் அளவடிக்கட் சீர் கூனாயினவாறு.
என்றார்க்கு, நேர்ப்பசை நிரைபசைகளையுஞ் சீர்நிலை பெறு
மென்றானாகலின் அவற்றையுஞ்,

‘சீர் கூனாத னேரடிக் குறித்தே’

என்றதனானே கொள்வலெனின், அசைச்சீரினை வாளாது
சீரென்னானென்பது,

‘சீர்நிலை தானே யைந்தெழுத் திறவாது’ (தொல். செய்.41)

என்றவழிக் கூறியவதனான் அறிக. அசைச்சீரினை வாளாது
சீரென்னாமைக்கு மேலைச்சூத்திரமும் இச்சூத்திரமுந் தாமே
கரியாயின வென்பது.¹ என்றார்க்கு, இவற்றையும் முதற்கண்ணே

1. ‘அசையினை அடைமொழியின்றிச் சீர்’ என வழங்குதல் இல்லையென்பதற்கு,
‘அசைகூனாகும்’ என மேலைச்சூத்திரத்தும் ‘சீர்கூனாதல்’ என இச்சூத்திரத்தும் ஆசிரியர்
குறித்துள்ள பெயர்களே சான்றாயின என்பதாம்.

காட்டியதென்னை? சூத்திரத்துள் அவ்வாறு வைத்துரைத்த தில்லையாலெனின், ஏற்புழிக் கோடலென்பதனான் 'முதற்கணின்று' என்பது கொள்ளப்படும். இக்கருத்தானே வஞ்சிப்பாவிிற்கும் அவ்வாறே கொள்க.¹ (49)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது, மூன்று பாவிிற்கும் உரிய அளவடிக்கு எய்தாத தெய்து விக்கின்றது.

இ-ள். அளவடிக்குச் சீர் கூனாதல் உரித்து. எ-று.

இஃது, இருவகையடிக்கும் உரித்து.²

உ-ம்: 'அவரே,
கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிந் தோரே"

(குறுந்தொகை-216)

“உதுக்காண்
சுரந்தானா வண்கைச் சுவர்ணமாப் பூதன்”

“உலகினுட்
பெருந்தகையார் பெருந்தகைமை பிறழாவே பிறழினும்”,

என்று மூன்றுபாவினும் வந்தன. ஏற்புழிக்கோடல் என்பதனால் அடிமுதற்கட் கோடும்,³ தன்னினமுடித்தல் என்பதனான் வஞ்சிக்குங் கொள்க:⁴

1. அசையும் சீரும் கூனாகும் என்றதன்றி அவை கூனாய்வரும் இடம் 'அடிமுதற் கண்' என்பது ஆசிரியரால் தெரித்துமொழியப்பட்டாதுபோயினும் கூன் வரும் இடம் அடிமுதற்கண் என்பது உரையிற்கோடல் என்னும் உத்தியாற் கொள்ளப்படும்.

2. இருவகையடியென்றது, கட்டளையடி, சீர்வகையடி என்னும் இரு வகையடிகளையும்.

3. நேரசைக்கண் சீர் கூனாய் வரும் என்று ஆசிரியர் பொதுவிதியாகக் கூறினாராயினும் ஏற்புழிக்கோடல் என்னும் உத்தியால் சீர்கூனாய் வருதல் அடியின் முதற்கண் என்று கொள்வோம்.

4. அளவடியால் இயலும் மூவகைப்பாவிிற்கும் உரிய இவ்விதி, குறளடி சிந்தடியால் இயன்ற வஞ்சிப்பாவுக்கும் தன்னினமுடித்தல் என்னும் உத்தியாற் கொள்ளப்படும் என்பதாம்.

“ உலகே
முற்கொடுத்தார் பிற்கொளவும்”

எனவரும்.

ஆய்வுரை :

இதுவும் கூன் வரும் இடம் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) சீர் முழுவதும் கூனாகி வருதல் நேரடியாகிய நாற் சீரடிக்கு உரியதாகும் என்று.

இவற்றுக்கு உதாரணம் முன்னுரைகளிற் காண்க.

48. ஐவகை அடியும் விரக்குங் காலை
மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்¹
எழுபது வகையின்² வழுவில வாகி
அறுநாற் நிருபத் தைந்தா கும்மே.

இளம்பூரணம் :

என் — எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அடிக்கெல்லாம் விரியுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஐவகை அடியும் விரிக்குங்காலை என்பது—நாற் சீரடியை எழுத்தளவுபற்றி வகுக்கப்பட்ட குறளடி முதலாகிய ஐந்தடியினையும் விரித்துணர்த்துங் காலத்து என்றவாறு.

மெய் என்பது—உடம்பு- அஃதாவது அசையுஞ் சீரும் தோற்றுதற் கிடமாகிய எழுத்து³

மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும் என்பது—எழுத்து அமைந்த நாலெழுத்து முதலாக இருபதெழுத் தீறாகச் சொல்லப் பட்ட பதினேழு நிலத்தும் என்றவாறு.⁴

1. நிலத்த.
2. வகைமையின். என்பன பேராசிரியர் உரையிற் கண்ட பாடங்கள்.
3. மெய்—உடம்பு; இச்சொல் அசையுஞ்சீருந்தோற்றுதற்கிடமாகிய 'எழுத்து' என்ற பொருளில் இங்கு ஆளப்பெற்றது.
4. பதினேழ் நிலம் என்பன நாற்சீரடியில் ஒற்றுங் குற்றியலுகரமும் குற்றியலிகரமும் ஆய்தமும் நீக்கி நாலெழுத்து முதல் இருபதெழுத்தீறாக எண்ணப்படும் எழுத்தளவினால் அமைந்த பதினேழு நிலங்கள்.

எழுபது வகையின் வழுவில வாகி என்பது—எழுபது வகைப் பட்ட உறழ்ச்சியின் வழுவதலின்றி என்றவாறு.

எழுபது வகையாவது—இரண்டுசீர் தம்முட் புணரும் புணர்ச்சி எழுபது வகையாம் என்றவாறு.

மேற்கூறப்பட்ட எண்பத்துநான்கு சீரினும்,¹

(தொல் பொருள். செய்யுளியல். 30 உரை)

இயற்சீரான் வருவதனை இயற்சீரடி எனவும், ஆசிரியவுரிச் சீரான் வருவதனை ஆசிரியவுரிச்சீரடி எனவும், இயற்சீர் விகற்பித்து வருவதனை இயற்சீர் வெள்ளடி எனவும், வெண்சீரான் வருவதனை வெண்சீரடி எனவும், நிரையீற்று வஞ்சிச்சீரான் வருவதனை நிரையீற்று வஞ்சியடி எனவும், உரியசையீற்றான் வருவதனை

1. மேற்கூறப்பட்ட எண்பத்துநான்கு சீரினும் இயற்சீரால் வருவது இயற்சீரடி. (1) ஆசிரியவுரிச்சீரால் வருவது ஆசிரியவுரிச்சீரடி, (2) இயற்சீர் விகற்பித்து வருவது இயற்சீர் வெள்ளடி; (3) வெண்சீரால் வருவது வெண்சீரடி; (4) நிரையீற்று வஞ்சிச்சீரால் வருவது நிரையீற்று வஞ்சியடி; (6) ஓரசைச் சீரால் வருவது அசைச்சீரடி; (7) எனச் சீர்வகையால் அடிகள் எழுவகைப்படும்.

அவற்றுள் இயற்சீரடி நேரீற்றியற்சீரடி, நிரையீற்றியற்சீரடி என இருவகைப்படும். நேரீற்றியற்சீரடி நேரீற்றியற்சீரின் முன் நேர்முதல் இயற்சீர், நேர்புமுதல் லாசிரியவுரிச்சீர், நேர்முதல் வெண்பாவுரிச்சீர், நேர்முதல் வஞ்சியுரிச்சீர், நேர்முதல் ஓரசைச்சீர் என உறழ் ஐவகையடிகளும், நிரையீற்றியற்சீரின்முன் நிரைமுதலியற்சீர், நிரைபுமுதல் லாசிரியவுரிச்சீர், நிரைமுதல் வெண்சீர், நிரை முதல் வஞ்சியுரிச்சீர், நிரைமுதல் ஓரசைச்சீர் என உறழ் ஐவகையடிகளும் என இயற்சீர் நின்று உறழும் அடிகள் பத்தாகும். இவ்வாறே ஆசிரியவுரிச்சீரும் நேர்பீறாகவும் நிரைபீறாகவும் நின்று மேற்குறித்த ஐவகைச் சீர்களோடும் உறழ் ஆசிரியவுரிச்சீரடி பத்தும், இயற்சீர் நேரீறும் நிரையீறுமாய் நின்று மேற்குறித்த ஐவகைச் சீர்களோடும் முறையே நிரையும் நிரையும் எனவும் நேரும் நேரும் எனவும் மாறியுறழ் இயற்சீர் வெள்ளடிபத்தும், வெண்சீர் நின்று மேற்குறித்த ஐவகைச் சீர்களுடன் நேர் நேர்பாய் ஒன்றியும் நிரைநிரைபாய் மாறுபட்டும் உறழ் வரும் அடிகள் பத்தும், நிரையீற்று வஞ்சிச்சீர் நின்று மேற்குறித்த ஐவகைச் சீர்களுடன் கூடுங்கால் நிரை நிரைபாய் ஒன்றியும் நேர் நேர்பாய் ஒன்றாமலும் வரும் அடிகள் பத்தும் உரியசையீற்றுவஞ்சி அடிகள் பத்தும், அசைச் சீரடியும் மேற்குறித்த ஐவகைச் சீர்களுடன் ஒன்றியும் ஒன்றாமலும் வரும் அடிகள் பத்தும் ஆக அடிகள் எழுபது வகைப்படும் எனவும், அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் முதற்சீர்களாக நிறுத்தி அவற்றுடன் இரண்டாஞ்சீராக ஐந்துசீர்களையும் வருவித்துப் பெருக்க இருபத்தைந்தும், மூன்றாஞ்சீர்களாக மேற்குறித்த ஐந்து சீர்களையும் வருவித்துப் பெருக்க நூற்றிருபத்தைந்தும், அவற்றுடன் நான்காஞ்சீர்களாக முற்குறித்த ஐந்து சீர்களையும் வருவித்துப் பெருக்க அறுநூற்றிருபத்தைந்தும் ஆக விரிதலின் அடிகள் அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம் என்பதும் இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணம் தரும் விளக்கமாகும்.

உரிய சையீற்று வஞ்சியடி எனவும், ஓரசைச்சீரான் வருவதனை அசைச்சீரடி எனவும் வழங்கப்படும்.

அவற்றுள், இயற்சீரடி, நேரீற் றியற்சீரடி எனவும் நிரையீற்றியற் சீரடி எனவும் இருவகைப்படும். நேரீற் றியற்சீரடியாவது நேரீறு நேர்முதலாகிய இயற்சீர் வருதலும் நேர்புமுதலாசிரியவுரிச்சீர் வருதலும் நேர்முதல் வெண்பா வுரிச்சீர் வருதலும் நேர்முதல் வஞ்சியுரிச்சீர் வருதலும் நேர்முதல் ஓரசைச்சீர் வருதலும் என ஐந்து வகைப்படும். நிரையீற் றியற்சீரும் இவ்வாறே நிரைமுதலாகிய ஐந்து சீரொடும் உறழ் ஐந்து வகைப்படும்.

ஆசிரியவுரிச்சீரடியும் இருவகைப்படும். நேர்பு ஈறும் நிரைபு ஈறும் என அவற்றுள், நேர்பீற்றுச்சீரை நேர்புநேரு முதலாகிய ஐந்து சீரொடும் உறழ் ஐந்து வகைப்படும். நிரைபீற்றுச்சீரும் அவ்வாறே நிரைபு நிரையு முதலாகிய ஐந்து சீரொடும் உறழ் ஐந்துவகைப்படும்.

இயற்சீர் வெள்ளடியும் நேரீறும் நிரையீறும் என இரு வகைப்படும். அவற்றுள், நேரீறு நிரைபு நிரைபு முதலாகிய ஐந்து சீரொடும் உறழ் ஐவகையாம். நிரையீறும் அவ்வாறே நேர்பு நேரு முதலாகிய ஐந்து சீரொடும் உறழ் ஐவகையாம்.

வெண்சீர் நேர்முதலோடு உறழ்தலும் நிரைமுதலோடு உறழ்தலுமென இருவகைப்படும். அவற்றுள் நேர்பு நேரு முதலாகிய சீர்களோடு உறழ்தல் ஐந்துவகைப்படும். நிரைபு நிரைபுமுதலாகிய சீர்களோடு உறழ்தலும் ஐந்து வகைப்படும்.

நிரையீற்று வஞ்சியுரிச்சீர் முதலசையோ டொன்றுவனவும் ஒன்றாதனவும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள், ஒன்றிவருவது நிரைபு நிரையு முதலாகிய சீரொடு உறழ் ஐந்து வகைப்படும் ஒன்றாதது நேர்பு நேரு முதலிய சீரொடு உறழ் ஐவகைப்படும்.

உரியசையீற்று வஞ்சியடியும் அவ்வாறே உறழ்ப் பத்து வகைப்படும். அசைச்சீரடியும் அவ்வாறே இருவகையாக்கி உறழ்ப் பத்து வகைப்படும்.

இவ்வகையால் தளை ஏழு பாகுபட்டன; இவை நேரொன் றாசிரியத்தளை, நிரையொன் றாசிரியத்தளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை கலித்தளை, ஒன்றிய வஞ்சித்தளை, ஒன்றாத

வஞ்சித்தளை என ஏழுவகையாம். அவ்வழி ஓரசைச்சீர் இயற் சீர்ப்பாற்படும். ஆசிரியவுரிச்சீரு மதுவேயாம். மூவசைச்சீருள் வெண்பாவுரிச்சீ ரொழிந்தன வெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீராம். அவ்வழி இயற்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையொடு நேராய் ஒன்றுவது நேரொன் றாசிரியத் தளையாம்; நிரையாய் ஒன்றுவது நிரையொன் றாசிரியத்தளையாம்; மாறுபட்டு வருவது இயற்சீர்வெண்டளையாம்; வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையொடு ஒன்றுவது வெண்சீர் வெண்டளையாம்; நிரையா யொன்றிற்¹ கலித்தளையாம்; வஞ்சியுரிச்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையொடு ஒன்றுவது ஒன்றியவஞ்சித்தளையாம்; ஒன்றாதது ஒன்றாவஞ்சித்தளையாம். இவ்வகையால் தளை ஏழாயின. இவ்வாறாகி வருதல் வருகின்ற சூத்திரங்களானுணர்க.

இனி அடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாமாறு: அசைச்சீர் இயற்சீர் ஆசிரியவுரிச்சீர் வெண்சீர் வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் நிறுத்தி, இவ்வைந்துசீரும் வருஞ்சீராக வறமும்வழி இருபத்தைந்து விகற்பமாம். அவ்விருபத்தைந்தின் கண்ணும் மூன்றாவது ஐந்து சீரையும் உறழ நூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாகும். அந்நூற்றிருபத் தைந்தின் கண்ணும் நான்காவது ஐந்துசீரையும் உறழ அறு நூற்றிருபத்தைந்தாம் என்றவாறு. (48)

பேராசிரியம் :

இது, முன்னர்ச் சிறப்புடைத்தென வேண்டிய நாற்சீரடி யினைக் குறளடி சிந்தடி அளவடி நெடிலடி கழிநெடிலடி யென வகுத்தமையுமாறு கூறினான் (தொல். செய்-36, 37, 38, 39, 40). இனி அறுநூற்றிருபத்தைந்தென அவைபட்ட விகற்பமுங் கூறியவாறு.

(இ ள்.) மேற்கூறிய ஐவகையடியினையும் விரிக்குங்காலைப் பொருள்வகையமைந்த பதினேழ்நிலத்து எழுபதுவகைக் குற்ற நீங்கி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம் (எ-று.)

எனவே, பதினேழ்நிலத்து எறினும், எழுபதுவகைக்குற்றம் விரவிச் செயினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தெனப்படாவென்பதாம்²

1. 'ஒன்றாதது' என்றிருத்தல் வேண்டும்.

2. நாற்சீரடிகளில் ஓரடிக்கு எழுத்தின் பேரெல்லை பதினேழுபது என்னும் அளவினக் கடந்து எழுத்துமிக்குவந்தாலும் எழுபதுவகையின் வழவிக்குற்றம் விரவி வந்தாலும் 'அறுநூற்றிருபத்தைந்து' என்னும் அடிவரையறை கொள்ளப்படாது என்பதாம்.

பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியம்பெறுமென்பதூஉம், வெண்பாவுங் கலிப்பாவுங் ஒரோவொன்று எட்டுநிலம் பெறுமென்பதூஉம் முன்னர்ச் சொல்லுப. அவை மூன்றுந் தொகுப்ப முப்பத்து மூன்று நிலனாயின.

வெள்ளை நிலம் பத்தென்பார்க்கு முப்பத்தைந்து நிலனாம் எழுபது கூற்று வழுவெனப்பட்டன தளைவழு. தளைவழுவாவன ஆசிரியநிலம் பதினேழனுள் வெண்டளையுங் கலித்தளையுமாகி வேற்றுத்தளை தட்ப முப்பத்துநான்கு தளை வழுவாம். வெள்ளை நிலம் பத்தினும் ஆசிரியத்தளை பத்துங் கலித்தளை பத்துந் தட்ப இருபது தளைவழுவாம். இனிக் கலிநில மெட்டனுள் ஆசிரியத்தளை எட்டுங் கலித்தளை எட்டுந் தட்பப் பதினாறு தளை வழுவாம். இவையெல்லாற் தொருய முப்பத்தைந்து நிலத்தும் ஒன்றிரண்டு செய்து, எழுபது தளைவழுவாயினவாறு. இது வெள்ளை நிலம் பத்தென்பாருரை.¹

1. இத்தொல்காப்பியச்சுத்திரத்திற்கு இங்ஙனம் உரைகாண்போர் கூறும் விளக்கம் யாப்பருங்கலவிருத்தியில் இடம் பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

‘எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி என்னுந் தொல்காப்பியத் தொடரில் ‘எழுபதுவகை’ என்பது சீர்கள் அடியாகுமிடத்துப் பொருந்திய சீர்களின் தொகையினையே குறிப்பதாகும் என்பது இளம்பூரணர் முதலிய உரையாசிரியர்களின் கருத்தாகும். அங்ஙனம் கொள்ளுமிடத்து ‘எழுபதுவகையின் வழுவிலவாகி’ என்பதற்கு ‘எழுபதுவகைப்பட்ட உறுச்சியின் வழுவதலின்றி, எனப்பொருள் கூறுதலே பொருத்தமுடையதாகும். வெள்ளைநிலம் பத்தென்பார் இவ்வாறு கொள்ளாது, ‘எழுபதுவகையின் வழு’ வெனக் கூட்டி ‘எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி’ என்பதற்கு ‘எழுபது தளைவழுவின் நீங்கி’ எனப் பொருள் கொண்டனர். “எழுபது தளைவழுவாவன: ஆசிரிய நிலம் பதினேழுள்ளும் வெண்டளைதட்பப் பதினேழும், கலித் தளைதட்பப் பதினேழுமாய் ஆசிரியப்பாவிற்கு முப்பத்துநான்கு தளைவழுவாம். வெள்ளை நிலம் பத்தினுள்ளும் ஆசிரியத்தளை தட்பப் பத்தும் கலித்தளை தட்பப் பத்துமாய் வெண்பாவிற்கு இருபதுதளை வழுவாம். கலிநிலம் எட்டினுள்ளும் வெண்டளை தட்ப எட்டும் ஆசிரியத்தளை தட்ப எட்டுமாய்க் கலிப்பாவிற்குப் பதினாறு தளைவழுவாம். இவை எழுபது தளை வழுவாவன” என்பர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர்.

ஆசிரிய அடித்தொகை 261

ஆசிரியப்பாவிற்கு இற்சீர் பத்தும் ஆசிரியவரிச்சீர் ஆறும் எனப் பதினாறு சீர்கள் உரியன. அவற்றுள் தன்சீர் ஆறும் தளை வகுக்கப்படாமையின் கொள்ளப்படா. ஒழிந்த இயற்சீர்பத்தும் கொண்டு தளை வழங்கப்படும். இரண்டெழுத்துச்சீர், மூன்றெழுத்துச்சீர், நான்கெழுத்துச்சீர், ஐந்தெழுத்துச்சீர் என இயற்சீர் நான்கு வகைப்படும்.

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி

ஈரெழுத்துச் சீர்கள் - 4

போதுபூ, போரேறு, பாதிரி, தேமா - சீர்கள். இவற்றுள் தேமாவும் பாதிரியும் ஐந்தெழுத்தடிமுதல் பதினெழுத்தடிவரை பதின்மூன்றடி பெற்று வருதலின் $13 \times 2 = 26$ அடிகளாயின. போதுபூ, போரேறு என்னும் இரண்டும் ஆறெழுத்தடி முதல் பதினெழுத்தடி வரைப் பன்னிரண்டடிகள் பெற்று வருதலின் $12 \times 2 = 24$ அடிகளாயின. ஆக ஈரெழுத்துச்சீர் பயிலும் ஆசிரிய அடிகளின் தொகை 50.

மூவெழுத்துச்சீர்கள் 7

பாதிரி, புளிமா, விறகுதீ, போதுபூ, போரேறு, பூமருது, கடியாறு.

இவற்றுள் போதுபூ, விறகுதீ, கடியாறு...என்னும் மூன்றுசீரும் ஏழெழுத்தடி முதல் பதினெட்டெழுத்தடிவரைப் பன்னிரண்டடிகள் பெற்று வருதலின் $12 \times 3 = 36$ அடிகளாயின.

'பாதிரி' புளிமா, போரேறு, பூமருது - என்னும் நான்கு சீரும் ஆறெழுத்தடி முதல் பதினெட்டெழுத்தடிவரைப் பதின்மூன்றடிகள் பெற்று வருதலின் $13 \times 4 = 52$ அடிகளாயின.

ஆக மூவெழுத்துச்சீர்பயிலும் ஆசிரிய அடிகளின் தொகை 88

நாலெழுத்துச்சீர்கள். 5.

கணவிரி, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மழுகளிறு.

அவற்றுள் 'பூமருது,' ஏழெழுத்தடிமுதல் பத்தொன்பதெழுத்தடிவரைப் பதின்மூன்றடிகள் பெற்று வருதலின் 13 அடிகளாயின.

கணவிரி, கடியாறு, மழுகளிறு, விறகுதீ என்னும் நான்குசீரும் எட்டெழுத்தடிமுதல் பத்தொன்பதெழுத்தடிவரைப் பன்னிரண்டடிகள் பெற்று வருதலின் $12 \times 4 = 48$ அடிகளாயின.

ஆக நாலெழுத்துச்சீர்பயிலும் ஆசிரியவடிகளின் தொகை 61.

ஐந்தெழுத்துச்சீர் 1.

'மழுகளிறு' என்னும் ஐந்தெழுத்துச்சீர் ஒன்பதெழுத்தடி முதலாக இருபதெழுத்தடி வரைப் பன்னிரண்டடிகள் பெற்று வருதலின் 12.

இவ்வாறு இயற்சீர்களால் இயன்ற எல்லா அடித்தொகைகளையும் கூட்ட ஆசிரிய அடிகளின் தொகை 211 ஆகும்.

அசைச்சீர்கள்

அசைச்சீர்கள் ஆசிரியப்பாவினுள் ஓரெழுத்துச்சீரும் ஈரெழுத்துச்சீரும் மூவெழுத்துச் சீருமாகப் பகுத்துரைக்கப்படா.

நேர், நேர்பு என்னும் அசைகள் ஓரெழுத்தாகியவழி நான்கெழுத்தடிமுதலாகப் பதினைந்தெழுத்தடிவரையும் வருங்கால் அசையொன்றிற்குப் பன்னிரண்டடிகளாக இரண்டசைகட்கும் இருபத்து நான்காம். அவ்விரண்டசையும் 'தேமா' என்னும் ஒரு சீரேயாமாதலின் அலகுநிலையாற் பன்னிரண்டடிகளே கொள்ளப்படும். இனி நேர்பு அசை இரண்டெழுத்தாகக் கொள்ளுமிடத்து ஐந்தெழுத்தடி முதலாகப் பதினாறெழுத்தடிகளும் உயரப் பன்னிரண்டடியாம்.

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி

நிரை, நிரைபு என்பன இரண்டெழுத்தாயவழி ஐந்தெழுத்தடிமுதல் பதினேழுமுத்தடி வரை ஒவ்வொன்றும் பதின்மூன்றடிகளாக இரண்டசைகட்கும் இருபத்தாறாகும். நிரை, நிரைபு என்னும் அவ்விரண்டசையும் 'புளிமா' என்னும் சீரேயாமாதலின் அலகுநிலையாற் பதின் மூன்றடிகளேயாகக்கொள்ளப்படும்.

'நிரைபு' அசை மூன்றெழுத்தாயவழி ஆறெழுத்தடிமுதல் பதினெட்டெழுத் தடிவரை பதின்மூன்றடிகளாம்,

“நேரசையும் நேர்பசையும் ஓரெழுத்தும் ஈரெழுத்துமா ஆங்கால் இருபத்து நான்கடி ஆகின. நிரையசையும் நிரைபசையும் ஈரெழுத்து மூவெழுத்துமா ஆங்கால் இருபத்தாறடி ஆகின. இவையெல்லாம் தலைப்பெய்ய, ஆசிரியத்துள் ஐம்பதடி அசைச்சீராயின. இவை ஐம்பதும் மேற்சொன்ன இருநூற்றொருபத்தோரடியும் தலைப்பெய்து எண்ண ஆசிரிய அடித்தொகை இருநூற்றறுப்த் தொன்றாம்.

வஞ்சியடி

வஞ்சியா நாலெழுத்து முதல் ஆறெழுத்துவரையமைந்த அடிகள் மூன்றும் ஏழெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்துவரையமைந்த அடிகள் மூன்றும், அளவடியுள் பத்தெழுத்து முதல் பன்னிரண்டெழுத்துவரையுள்ள முதல் மூன்றும் ஆகிய ஒன்பது நிலமும், மூச்சீர்கட்டளை யடியாற் பெற்ற முச்சீரடியுமாய வஞ்சிபத்து நிலமும் பெற, அவையும் ஆசிரிய அடியுள்ளேயடங்கும்.

வெண்சீரடி 232

இயற்சீர்புத்தும் வெண்சீர்நான்கும் என வெண்பாவிற்குப் பதினான்கு சீர்வரும். அவை இரண்டெழுத்துச்சீர், மூன்றெழுத்துச்சீர், நான்கெழுத்துச்சீர், ஐந்தெழுத்துச்சீர் என நான்கு வகைப்படும்.

ஈரெழுத்துச்சீர்கள் தேமா, பாதிரி, போதுபூ, போரேறு, என்பன. அவற்றுள் 'தேமா' எட்டெழுத்தடிமுதலாகப் பதினாறெழுத்தடிவரை 9 அடியாகும். பாதிரி, போதுபூ, போரேறு என்பன மூன்றும் ஏழெழுத்தடி முதலாகப் பதினைந்தெழுத்தடி வரை ஒன்பதடிகளாக 3 X 9 = 27 அடியாகும். ஆக ஈரெழுத்துச்சீர் நான்கினாலும் ஆக்கப்பட்ட வெண்பாவின் அடித்தொகை 36.

மூவெழுத்துச்சீர்கள் : பாதிரி, மாசெல்வாய், மாபடுவாய், புளிமா, போதுபூ, போரேறு, பூமருது, விறகுதீ, கடியாறு என ஒன்பது சீர்கள்.

அவற்றுள் 'விறகுதீ' 'கடியாறு' என்னும் இருசீரும் ஏழெழுத்தடிமுதல் பதினாறெழுத் தடிவரையுயர்ந்த அடிகள் ஒவ்வொன்றிற்கும் பத்துப்பத்தாக இரு பதடிகளாகும். ஒழிந்த சீர்கள் ஏழும் எட்டெழுத்தடிமுதலாகப் பதினாறெழுத்தடி வரை உயர்ந்த ஒன்பதடிகளும் பெற்று 7 X 9 = 63 அடிகளாகும். ஆக மூவெழுத்துச்சீர்கள் ஒன்பதினாலும் ஆக்கப்பட்ட வெண்பாவின் அடித்தொகை 83.

நான்கெழுத்துச்சீர்கள்: கணவிரி, பூமருது, கடியாறு, மழுகளிறு, மாபடுவாய், விறகுதீ, புலிசெல்வாய், என ஏழாகும்.

இவற்றுள், 'பூமருது' 'மாபடுவாய்' என இரண்டும் ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப் பதினாறெழுத்துடி வரையுயர்ந்த எட்டு நிலமும் பெற்று 8 X 2 = 16 அடியாகும். ஒழிந்த ஐந்து

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி

சீர்களும் எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினாறெழுத் தடிவரையுயர்ந்த ஒன்பது நிலமும் பெற்று $9 \times 5 = 45$ அடிகளாம், ஆக நாலெழுத்துச்சீர்கள் ஒன்பதினாலும் ஆக்கப்பட்ட வெண்பாவின் அடித்தொகை 61.

ஐந்தெழுத்துச்சீர்கள்; மழகளிறு, புலிபடுவாய் - இவை இரண்டும் ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப் பதினாறெழுத்தடி வரையும் உயர்ந்த எட்டு நிலமும் பெற்று $8 \times 2 = 16$ அடியாகும் ஆக, வெண்பாவிற்குச் சீராலாம் அடித்தொகை 196 .

வெண்பாவினுள் அசைச்சீர்

வெண்பாவினுள் நான்ககைகளும் சீராகுமிடத்து ஓரெழுத்துச்சீர், ஈரெழுத்துச் சீர், மூவெழுத்துச்சீர் என மூன்று நிலைமையின.

ஓரெழுத்துச்சீர்கள் நேர், நேர்பு.

ஏழெழுத்தடி முதலாகப் பதினைந்தெழுத்தடிவரையு ஓரோஒன்றிற்கு ஒன்பதாக இரண்டிற்குமாய்ப் பதினெட்டாகும். அவ்விரண்டினையும் 'தேமா' என்னும் சீராகக் கொள்ள அலகு நிலையால் ஒன்பதாகையாகும். (9)

ஈரெழுத்துச்சீர்கள் :

நேர்பு ஈரெழுத்துச்சீராம் வழி எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினாறெழுத்தடி வரையுயர்ந்த தெண்ண ஒன்பதாகுகளாகும். (9)

இனி, நிரை, நிரைபு என்பன ஈரெழுத்தாயவழி ஏழெழுத்தடி முதலாகப் பதினைந்தெழுத்தடிவரையுயர்ந்தெண்ண ஓரோவொன்று ஒன்பதாக இரண்டுமாய்ப் பதினெட்டாகுகளாகும் இரண்டும் 'புளிமா' என்னுஞ்சீரே ஆகுமாதலால் இரண்டினையும் ஒன்பதாகக் கொள்க. (9)

மூவெழுத்துச்சீர் :

நிரைபு மூவெழுத்துச்சீராகுமிடத்து எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினாறெழுத் தடிவரை உயர் ஒன்பதாகுகளாம். இவ்வாறு வெண்பாவினுள் நான்ககையும் அசைச் சீராய்நின்று ஆக்கின அடித்தொகை 36. இவையெல்லாம் கூட்டியெண்ண வெண்பாவடித்தொகை 232.

கலியடி

வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும், 'நீடுகொடி', 'குளிறுபுலி' என்னும் ஆசிரியவுரிச்சீர் இரண்டும், தேமா, புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் இரண்டுமொழித்து ஏனைய இயற்சீர் எட்டும் ஆகப் பதினான்கு சீரும் கலிப்பாவுக்குரியவாகும்.

இவை ஈரெழுத்துச்சீர், மூவெழுத்துச்சீர், நான்கெழுத்துச்சீர், ஐந்தெழுத்துச்சீர் என்னும் நான்கு நிலைமையின.

ஈரெழுத்துச்சீர்: 'பாதிரி, போதுபூ, போரேறு' இவை மூன்றும் பதின்மூன்று எழுத்தடி முதலாகப் பதினேழெழுத்தடிவரை உயர்ந்த ஐந்தடியும் ஓரோவொன்றிற்கு ஐந்தடியாக $3 \times 5 = 15$ அடியாம்.

மூவெழுத்துச்சீர்: 'பாதிரி, போதுபூ, விறகுதீ, போரேறு, பூமருது, கடியாறு, நீடுகொடி, மாசெல்வாய், மாபடுவாய்' என்னும் ஒன்பதும் ஆகும்.

இவற்றுள், 'கடியாறு' மாசெல்வாய், மாபடுவாய்' என்னும் மூன்றும் பதின்மூன்றெழுத்தடி முதலாகப் பதினெட்டெழுத்தடிவரை உயர்ந்த ஆறுடியும் பெற, $13 \times 6 = 18$ அடிகளாம்.

அது பொருந்தாது. என்னை? ஆசிரியத்து நாலெழுத்தடியுள் இரண்டு தளைவழுவுங் காட்டுகவெனின் அவர்க்கு அவை காட்டலரிய, குறிப்பசை செய்துகாட்டின் அது கூறப்பட்ட உறுப்பினுளின்றென்றவாறு. எடுத்தோதிய எழுத்துமுதல் உறுப்பினான் வந்த அடிக்கண்ணே காட்டாதொழிதலின் அது நூன்மாறுகோளாம்; அல்லதூஉம். அவ்வாறு தளைக்கொள்ளின் முழுவதுங் குறிப்பசையானே வரும் அடியும், ஓரெழுத்தடிமுதல் மூன்றுநிலனுங் கொள்ளல்வேண்டும். கொள்ளவே, நிலம் இரு பத்தொன்றாகலுங், காட்டுத் தளைவழுத் தொண்ணூற்று நான் காகலும்பெற்று,

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி

பாதிரி, போதுபூ, விறகுதீ, போரேறு, பூமருது, நீடுகொடி-என்னும் ஆறும் பதினான் கெழுத்தடி முதலாகப் பதினெட்டெழுத்தடி வரையும் உயர்ந்த ஐந்தடியும் பெற்று, ஓரோவென்று ஐந்தடியாக $6 \times 5 = 30$ அடியாம். இவ்வாறு மூவெழுத்துச்சீராயவழிக் கலிப்பாவின் அடித்தொகை 48.

நாலெழுத்துச்சீர்கள் : 'கணவிரி, கடியாறு, விறகுதீ, பூமருது, நீடுகொடி, புலி செல்வாய், மாபடுவாய், மழுகளிறு, குளிறுபுலி-என்னும் ஒன்பதும்.

இவற்றுள். கணவிரி, கடியாறு, மழுகளிறு, மூன்றும் பதினான்கெழுத்தடி முதலாகப் பத்தொன்பதெழுத்தடி வரையும் உயர்ந்த ஆறடியும் பெற $3 \times 6 = 18$ அடியாம். 'மாபடுவாய்' பதினான்கெழுத்தடி முதலாகப் பத்தொன்பதெழுத்தடிவரை உயர் 6 அடியாம்.

'புலிசெல்வாய்' பதிமூன்றெழுத்தடி முதலாகப் பத்தொன்பதெழுத்தடிவரை உயர் 7 அடியாம்.

'விறகுதீ, பூமருது, நீடுகொடி, குளிறுபுலி' என்னும் நான்கும் பதினைந்தெழுத்தடி முதலாகப் பத்தொன்பதெழுத்தடிவரையும் உயர்ந்த ஐந்தடியும் பெற $4 \times 5 = 20$ அடியாம். இவ்வாறு நான்கெழுத்துச்சீராயவழிக் கலிப்பாவின் அடித்தொகை 51. ஐந்தெழுத்துச்சீர்கள்: 'மழுகளிறு, புலிபடுவாய், குளிறுபுலி. அவற்றுள் 'குளிறுபுலி' பதினாறெழுத்தடிமுதலாக இருபதெழுத்தடி வரையுயர்த்து எண்ண ஐந்தடியாகும். 'மழுகளிறு' பதினைந்தெழுத்தடி முதலாக இருபதெழுத்தடிவரை யுயர்த்தெண்ண ஆறடியாகும். 'புலிபடுவாய்' பதினான்கெழுத்தடிமுதலாக இருபதெழுத்தடிவரை உயர்த்தெண்ண ஏழடியாம். ஆக ஐந்தெழுத்துச்சீரான வரும் கலிப்பாவின் அடித்தொகை 18. கலியடியெல்லாம் கூட்டியெண்ண 132 அடியாம். கலியடியுள் அசைச்சீராயின அடி இல்லை.

ஆசிரியவடி இருநூற்றறுபத்தொன்று (261); வெண்பாவடி இருநூற்று முப்பத்திரண்டு (232); கலியடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டு (132) ஆக அறுநூற்றிருபத்தைந்து (625) அடியாம். என இத்தொல்காப்பியச் சூத்திரத்திற்கு விளக்கந்தருவர் யாப்பருங் கலவிருந்தியுரையாசிரியர். (பக். 352 - 366)

ஞாயிறு வரகுவண்டு வண்டு வண்டு

என்பது கலித்தளை தட்ப ஆசிரியவடி அன்றாவான் செல்லுமென வுங் கூறி மறுக்க.¹

இனி. ஆசிரியத்துட் கலித்தளை தட்குங்கால் அவர்தந் தளைவேண்டுமாற்றான் வெண்சீர்நிற்ப இறுதி நிரை வரவேண்டு மாகலானுங், கட்டளையடிக்கண் வெண்சீர் வருமென்றிலனா கலானும்.

‘வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே’

(தொல்.செய் 29)

என்பதனான் இயற்சீரை வெண்சீராக்கிக்கொள்ளினும் அச் சூத்திரத்துக்கு அவ்வாறு பொருளுரைப்பிற் படுங் குற்றம் ஆண்டுக் கூறினாமாகலானும் அது நிரம்பாதென்பது. அற்றன்றியும், ஓரெழுத்து முதலிய நிலங்கள் ஒரோநிலத்து இரண்டும் மூன்றுந் தளைவழுக் காட்டலாமாகலின் எழுபது வகையின் வழுவெனலுமாகாது என்பது. இனி,

‘அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய’

(தொல்.செய் 58)

என்னும் எடுத்தோத்துக் கிடப்ப இலேசினான் இரண்டுநிலனேற்றி வெள்ளைநிலம் பத்தெனலுமாகாது. என்னை?

1. ஆசிரியப்பாவினுள், வெண்டளை கலித்தளை என்னும் இரண்டு தளை வழுவும் காட்டுக என்றால் அவர்களாற் காட்டுதல் இயலாது. அவ்வழுவினைக் குறிப்பசை செய்து காட்டுவாராயின் குறிப்பசையென்பதோர் உறுப்பு செய்யுட் குரியதாகத் தொல்காப்பியனாராற் கூறப்படாமையின் அங்ஙனம் காட்டுதல் நூன்மாறுகோளாம். அன்றியும் தளைகொள்ளின் முழுவதும் குறிப்பசையாலேவரும் அடியும் ஓரேழுத்தடிமுதல் மூன்று நிலனுகொள்ள வேண்டிவரும். அவ்வாறு கொள்ளவே எழுதளைகட்கும் நிலம் இருபத்தொன்றாகலும், ஆசிரியநிலம் இருபத்தொன்றிலும் வெண்டளையும் கலித்தளையுமாகி வேற்றுத்தளை தட்ப 42தளைவழுவதலும் வெள்ளைநிலம் பதின்மூன்றனுள்ளும் ஆசிரியத்தளை பதின்மூன்றும் கலித்தளை பதின்மூன்றும் தட்ப இருபத்தாறு தளை வழுவும். கலிநிலம் பதினொன்றினுள்ளும் ஆசிரியத்தளை பதின்மூன்றும் வெண்டளை பதின்மூன்றும் தட்ப இருபத்தாறு தளைவழுவும் எனத் தளைவழு தொண்ணூற்று நான்காதலும் கொள்ள வேண்டிய நிலையேற்படும்.

‘ஞாயிறு வரகுவண்டு வண்டு வண்டு’ என்ற அடி நிரையீற்றியற்சீரின் முன் நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து தளைத்தமையால், அவர்கருத்துப்படி கலித்தளையாகிய அவ்வடி ஆசிரிய வடியன்று எனல் வேண்டும். ஆகவே அன்னோர் கூறுமாறு தளைவழு எழுபது என வரையறுத்தல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாது என மறுத்தார் பேராசிரியர்.

**‘ அளவடி மிகுதி யுளப்படத்தோன்றி
யிருநெடி லடியங் கலியிற் குரிய’ (தொல். செய் 29)**

என ஒதினான்; இதனினுஞ் சிறந்த வெண்பாவிற்கும் அங்ஙனம் ஒதுவான்மன் ஆசிரியன் அதுவே கருத்தாயினனென்பது. அல்லதூர் உங் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினுங் கலியோசை பிறக்கு மென்று பதினேழெழுத்தடியான் வந்த வெண்பாவடியினைத் தாமுங் களைபவாகலானும் அது கூறி நிரம்பாதென்பது.¹

மற்றென்னை தளைகொள்ளுமாறெனின், ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்குமென இருபத்தேழாகி,

**‘எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே-குன்றலு மிகுதலும்’
(தொல். செய். 43)**

இன்றி வரும்.

1. இனி, ஆசிரியப்பாவினுள் கலித்தளை தட்டுங்கால் அன்னோர் தளை கொள்ளும் முறையில் வெண்சீர் நிற்ப அதன் இறுதியில் நிரைமுதற்சீர் வருதல் வேண்டும். கட்டளையடியாசிரியப்பாவின் கண் வெண்சீர் வரும் எனத் தொல்காப்பியனார் கூறினாரல்லர். எனவே அங்குத் தளைவழுவுக்கு இடமில்லை. ‘வெண்சீரிறுதிநிரையசையிறே’ (செய்-29) என்பதனால் ஞாயிறு என்னும் இயற்சீரை ‘மாசெல்வாய்’ என வெண்சீராக்கித் தளை கொள்ளலாம் எனக் கூறலாமெனின் வெண்சீரின் இயல்பினதாய் அங்ஙனம் கொள்ளின் வரும் குற்றம் ‘வெண்சீரிறுதிநிரையசையியிறே’ என்னும் அச்சுத்திரவுரையில் முன்னர்க் கூறப்பட்டது. எனவே, இயற்சீரை வெண்சீராக்கி அமைதி கூறுதலும் நிரம்பாது. அதுவன்றியும் ஒரெழுத்து முதலிய நிலங்களில் ஒரோர்நிலத்து இரண்டு மூன்று என்ற அளவில் தளைவழுக் காட்டுதல் இயலாமையினும் மூவகைப்பாக்களிலும் எழுபது வகையினவாகிய தளைவழுக்களைக் காட்டல் இயலாது. இனி எழுபது முதல் பதினான்கெழுத்தளவும் எட்டுநிலங்களே வெண்பாவுக்குரிய என ஆசிரியர் தெளிவாக எடுத்துரைத்தாராகவும் அவர்கருத்துக்கு மாறாக இரண்டு நிலங்களை யேற்றி வெள்ளைநிலம் பத்து என கூறுதலும் பொருந்தாது. வெள்ளைநிலம் பத்தென்றலே தொல்காப்பியனார் கருத்தாயின், ‘அளவடி மிகுதி யுளப்படத்தோன்றி, யிருநெடி லடியங்கலியிற் குரிய’ (செய். 59) எனக்கலிப்பாவிற்கு எழுத்துக்களின் சிற்றெல்லையும் பேரெல்லையும் வரையறுத்தாற்போன்று, கலிப்பாவினுஞ் சிறப்புடையதாகிய வெண்பாவிற்கும் எட்டின் மேற்பட இரண்டு நிலனும் ஏற்றி வெண்பா பெறும் எழுத்துக்களின் பேரெல்லையினை வரையறுத்திருப்பர். அன்றியும் கலிப்பாவினுள் வெண்சீரொன்றினுங்கலியோசை பிறக்கும் எனக்கொண்டு பதினேழெழுத்தால் ஆகிய வெண்பாவடியினை வெண்பா அன்றென விலக்குவர் ஆசிரியர். எனவே, தொல்காப்பியனார் காலத்திற்குப்பின் வந்தோர் வகுத்தரைக்கும் தளையமைப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுபதுதளைவழுக் காட்டுதல் நிரம்பிய இலக்கணமாகாதென்பது பேராசிரியர் கருத்தாதல் இவ்வரைப்பகுதிகளால் உய்த்துணரப்படும்.

வெண்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், அசைச்சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் இருபத்து மூன்றும் வெண்சீர் நான்கினோடு தலைப்பெய்ய அவையும் அவ்வாறு இருபத்தேழாம்.

கலிப்பாவிற்ரு நேரீற்றியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும், வெண்சீர் நான்கும் என இருபத்துநான்காம். இவை மூன்று பகுதியுந் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள், ஆசிரியத்துள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் ஈண்டுத்தளைகொள்ளுங்கால், இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து அடக்குகவென்று ஆண்டுக் (28) கூறினமையின் ஈண்டு அவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தடக்கின் எழுபத்தாகக் கொள்ளப்படும். அங்ஙனங் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்றொன்றோடு தட்குங்கால் அவ்வெழுபது வகையானுமன்றித் தட்குமாறில்லை. அதுநோக்கி 'எழுபதுவகையின் வழுவிலவாகி, யென்றானென்பது¹ அவை தட்குமாறு முன்னர்ச் (340) சொல்லுதும்.²

அங்ஙனந் தளைசிதையா அடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தும் மூன்று பாவிற்ரும உரிய பகுதியவாம். யாங்ஙனம்? **ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கும், வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும், கலியடி நூற்றிருபதுமென அறுநூற்றிருபத்தைந்தாம்.** 'மெய்வகையமைந்த' என்றதனான் நான்குசீருள்ளும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அச்சீரின் அடியாக்கி உறழ்ப்படுமென்பது கொள்க.³ அல்லாக்கால் இடையும் இறுதியும் வைத்துறழ்ந்தன் முதற்கணினற்றோர் சீர் இரண்டாம் அடியாகியும் அவ்வடி மயங்குமாகலான் அது மயங்கக் கூறலென்னுங் குற்றமாமென மறுக்க.⁴

1. இவ்வரைப்பகுதி, எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பட்ட கட்டளையடிகளில் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தின்படி தளைகொள்ளும் முறைமை எழுபது வகையாதலை விளங்க விரித்துரைக்கும் நிலையில் அமைந்துள்ளமை காணலாம்.

2. முன்னர்ச் சொல்லுதும் - பின்னர்க் கூறுவோம்.

3. அடியுறழ்தற்குரிய இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்பாவரிச்சீர் வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் சீர்கள் நான்கினுள்ளும் உறழ்தற்குரிய சீர்களை நூற்சீரடியின் முதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து, அச்சீரினால் அடியாக்கி உறழ்ப்பெறும் என்பார் 'மெய்வகையமைந்த பதினேழ்நிலம்' என அடைகொடுத்தோதினார். உறழ்தல் - பெருக்குதல்.

4. சீர்களை அடிமுதற்கண் வைத்துப்பெருக்கிக் காணும் இம்முறையினை விடுத்து இடையும் இறுதியும் உள்ளசீர்களை உறழ்ந்து காணுதல், அடிமுதற்கண் நின்ற சீர் இரண்டாம்

“ எள்ளற்ற முந்நூற் றிருபத்து நான்ககவல்
வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றாகுந்--துள்ளல்
நவையறு நூற்றிருபத் தைந்தாமடி நாடின்
அவையறு நூற்றிருபத் தைந்து.”

ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்ட சீர் இருபத்தேழும் ஓரோ
வொன்று பன்னிரண்டாயுறழ அகவலடி முந்நூற்றிருபத்து
நான்காம். ¹ இது பயனில் வெளி.

“ நால்வே றுரியசைச்சீர் நால்வே றகவற்சீர்
பால்வேறு பட்டியற்சீர் பத்தொன்ப தாக
இருபஃதேழ் சீரகவற் கீரிரண் டாதி
இருப தெழுத்தளவு மேற்று.”

“ ஆசிரியப் பாவினான் கைந்தாறே மெட்டொன்ப
தாதி நிலமாறா மைஞ்சீரான் ஈறு
நிரையாஞ்சீர் நேரசைச் சீர்க்கொன்றொன் றேற்ற
வரையாதொன் றேறிற்றே வந்து.”

ஓரெழுத்துச்சீரும் ஓரெழுத்தசைச்சீருஞ் சுருக்கத்திற் கெல்லை
யாகிய சீராகலான் அவை சுருக்கத்திற்கு எல்லையாகிய நாலெழுத்தடி
முதற் பதினைந்தெழுத்தடியளவும் உயரும். அவை:

‘நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டு’

எனவும்,

அடியாகி அங்ஙனம் முதற்கண்வைத்துறழும் அடிகளும் இடைக்கண்ணும் இறுதிக்கண்ணும்
வைத்துறழும் அடிகளும் தம்முள்வேறுபட்டு மயங்குமாதலின் அங்ஙனம் உறழ்தல் மயங்கக்கூறல்
என்னுங் குற்றமாமாதலின் அங்ஙனம் உறழ்ந்து காணுதல் பொருந்தாது என்பதாம்.

1. ஆசிரியத்துள் 27 சீர்களும், வெண்பாவினுள் 27 சீர்களும், கலிப்பாவில் 24
சீர்களும் ஆக இவை மூன்று பகுதியையும் கூட்ட 78 சீர்களாகும். அவற்றுள் ஆசிரியத்துள்
வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும், வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் இயற்சீர்ப்
பாற்படுத்து அடக்கின் பாக்களிற் பயிலும் சீர்கள் எழுபதாதல் புலனாம். இங்ஙனம்
கொள்ளப்பட்ட சீர்கள் தளைக்குமிடத்து இவ்வெழுபது வகையானன்றித் தளைக்குமாரில்லை
யென்பார் ‘எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி’ என்றார் ஆசிரியர்.

ஆசிரியத்துள் வருமெனப்பட்ட இருபத்தேழுசீர்களுள் ஒவ்வொன்றும் நாலெழுத்தடி
முதல் பதினைந்தெழுத்தடியளவும் பன்னிரண்டடிகளாய் உறழ ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து
நான்காகும்.

‘நுந்தை காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு’

எனவும், ஓரெழுத்துத் தேமாவடி பன்னிரண்டற்கும் முதலடியும் முடிந்தவடியுங் கண்டுகொள்க.

‘வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு’

எனவும், வண்டு காருருமு நனிமுழவு நனிமுழவு எனவும், இவை வண்டு முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடி.

இனி, நேரீற்று ஈரெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஐந்தெழுத்தடி முதலாகவும், பதினாறெழுத்தடி யிறுதியாகவும் வரும். அது :

¹தேமா, ²வண்டு, ³வண்டு, ⁴வண்டு, —எனவும்,

¹தேமா, ²காருருமு. ³நனிமுழவு, ⁴நனிமுழவு

எனவும் வரும். ¹மின்னு ²வரகு என்னும் ஈரெழுத்தசைச்சீரிரண்டும் அவ்வாறே யுறழும். நிரையீற்றீரெழுத்துச்சீர் மூன்றும், ஆறெழுத்தடி முதற் பதினெழுமுத்தடியளவும் உறழும். அவை, ¹ஞாயிறு, ²போதுபூ, ³போரேறு என்பனவற்றை முதனிற்றி ¹வரகு ²வண்டு ³வண்டு எனவும், ¹நனிமுழவு ²நனிமுழவு ³நனிமுழவு எனவும் தந்து இங்ஙனமாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இனி, மூன்றெழுத்தான் வருவன ஒன்பதுசீரும் அசைச் சீரு மெனப் பத்து. அவை:

¹புளிமா, ²பாதிரி, ³வலியது, ⁴மேவுசீர் ⁵நன்னாணு,

⁶பூமருது, ⁷கடியாறு, ⁸விறகுதீ, ⁹நீடுகொடி ¹⁰அரவு

என்பன. இவற்றுட் ⁹புளிமாவும் ¹⁰ அரவும் ஆறெழுத்தடி முதலாகப் பதினெழுமுத்தடியளவும் உறழ்ந்து ஓரொன்று பன்னிரண்டு நிலம் பெறும்.

ஓழிந்தசீர் எட்டும் நிரையீறாகலின் ஏழெழுத்தாதி பதினெட்டு முத்தடியளவும் உறழும்; அவை

¹புளிமா, ²வண்டு, ³வண்டு, ⁴வண்டு எனவும்,

¹புளிமா, ²காருருமு, ³நனிமுழவு, ⁴நனிமுழவு எனவும்,

¹பாதிரி, ²வரகு, ³வண்டு, ⁴வண்டு எனவும்,

¹பாதிரி, ²நனிமுழவு, ³நனிமுழவு, ⁴நனிமுழவு எனவும்

உறழ்ந்தவழிப் புளிமா ஆறெழுத்துமுதற் பதினேழன் காறும்
உறழ்ந்தவாறும், பாதிரி ஏழெழுத்துமுதற் பதினெட்டன் காறும்
உறழ்ந்தவாறுங் கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

இனி, நாலெழுத்துச்சீர் ஏழுவகைய. அவை

¹கணவிரி, ²காருருமு, ³பெருநாணு, ⁴உருமுத்தீ
⁵மழகளிறு, ⁶நாணுத்தளை, ⁷உரறுபுலி

என்பன. இவையெல்லாம் எட்டெழுத்தடிமுதற் பத்தொன்பதளவும்
உயர்ந்தே ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி பெறும். அவை

¹கணவிரி, ²வரகு, ³வண்டு, ⁴வண்டு

எனவும்,

¹கணவிரி, ²நரையுருமு, ³நரையுருமு, ⁴நரையுருமு

எனவும் வரும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

ஐந்தெழுத்துச்சீர், ¹நரையுருமு, ²விரவுகொடி என இரண்டு.

இவை ஒன்பது முதல் இருபதிற்காறும் உயரும்; அவை;

¹நரையுருமு, ²வரகு, ³வண்டு, ⁴வண்டு

எனவும்,

“கலனளவு கலனளவு கலனளவு கலனளவு” (ப. 178)

எனவும் வரும். விரவு கொடிக்கும் இஃதொக்கும்.

இவ்வாற்றான் ஓரெழுத்துச் சீரிரண்டும், ஈரெழுத்துச்சீர்
ஆறும், மூவெழுத்துச்சீர்பத்தும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழும், ஐயெழுத்துச்சீர்
இரண்டுமாகச் சீர் இருபத்தேழினையும் பன்னிரண்டிற் பெருக்கிப்
பெற்ற ஆசிரியவடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கும் பாட்டினுந் தொகை
யினும் வருமாறு கண்டுகொள்க,

இனி, வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறமுங்கால்
ஏழெழுத்தடியும் எட்டெழுத்தடியும் ஒன்பதெழுத்தடியும்
பத்தெழுத்தடியும் முதலாய் நிற்பப் பதினான்கெழுத்தடியளவும் ஏறி
ஒரோசீர் எட்டடி பெறுவனவும் ஏழடி பெறுவனவும் ஆறடி

பெறுவனவும் ஐந்தடி பெறுவனவுமாகிய முறையானே வரு
மென்பது.¹

“இயற்சீ ரசைச்சீ ரிருபத்து மூன்றோ
டுரிச்சீர்நான் கேற்றச்சீ ரொன்பதிற்று மூன்று
மயக்கறு வெள்ளைக்க ணேழே தொடங்கி
யுயர்ச்சி பதினான்கென் றொட்டு”

“நாலெழுத்துச் சீரெல்லா மேழெழுத்தா னாசிரியத்
தாதிபெறா தொன்றேறிற் றாங்கதுபோ—னாலெழுத்தான்
வந்தசீர் வெண்பாவிற் பத்தெழுத்தான் வாராவா
யைஞ்சீர்க்கு நான்கா முதல்”

¹நுந்தை, ²வண்டு, ³ஞாயிறு, ⁴போதுபூ ⁵போரேறு என ஐந்தும்
ஏழெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரொ
வொன்று எட்டடியுறழ்ப் பெற்ற அடி நாற்பதாம்.

“ஞாயிறு போதுபூ போரேறு நுந்தைவண்
டேழாதி யெட்டா மடி”

¹தேமா, ²மின்னு, ³வரகு, ⁴பாதிரி, ⁵வலியது, ⁶மேவுசீர்
⁷நன்னாணு, ⁸பூமருது, ⁹கடியாற ¹⁰விறகுதீ ¹¹மாசெல்வாய் எனப்
பதினொன்றும் எட்டெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும்
ஒரொன்று ஏழடியுறழ்ப்பெற்ற அடி எழுபத்தேழாம்.

“மின்னு வரகு வலியது மேவுசீர்
நன்னாணு பாதிரி பூமருதே யாறுதீ
மன்னாத மாசெல்வாய் தேமா வெண்ப்பதினோ
ரெண்ணாகு மெட்டாதி யேழ்.”

¹புளிமா, ²அரவு, ³கணவிரி, ⁴காருருமு, ⁵பெருவேணு,
⁶உருமுத்தீ, ⁷மழுகளிறு, ⁸மாவருவாய், ⁹புலிசெல்வாய் என இவை

1. வெண்பாவினுள் ஏழெழுத்தடியும், எட்டெழுத்தடியும், ஒன்பதெழுத்தடியும்
பத்தெழுத்தடியும் நிற்பப் பதினான்கெழுத்தளவும் ஏறி ஒரோர்சீர் எட்டடிபெறுவனவும்,
ஏழடிபெறுவனவும், ஆறடிபெறுவனவும், ஐந்தடி பெறுவனவும் ஆகி முறையானே வருமிடத்து
எட்டடியுறழ்ப்பெற்ற அடிநாற்பதும், ஏழடியுறழ்ப்பெற்ற அடி எழுபத்தேழும், ஆறடியுறழ்ப்பெற்ற
அடி ஐம்பத்து நான்கும், ஐந்தடியுறழ்ப்பெற்ற அடி பத்தும் ஆக வெண்பாவடி நூற்றெண்பத்
தொன்றாகும்.

ஒன்பதுசீரும் ஒன்பதெழுத்தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஆறடியுறழப் பெற்ற அடி ஐம்பத்து நான்காம்.

“ அரவு புளிமா கணவிரி பெருவேணு
புலிசெல்வாய் காருருமுப் பேருருமுத் தீயே

“ மழகளிறு மாவருவா யொன்பது மொன்ப
தெருவா யிருமுன் றெனல்”

¹நனிமுழவு, ²புலிவருவாய் என்னும் இரண்டுசீரும் பத்தெழுத் தடிமுதற் பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழப்பெற்ற அடி பத்தாயின.

“ புலிவரு வாயு நனிமுழவு மென்னுமிவை
யீரைந்தீ ரேழுற்றீ ரைந்து”

இவையெல்லாந் தொகுப்ப வெண்பாவடி நூற்றெண்பத் தொன்றாயின.

அவற்றுட் சில வருமாறு:

¹நுந்தை ²வரகு ³வரகு ⁴வரகு-எனவும்,

¹நுந்தை ²நனிமுழவு ³காருருமு ⁴காருருமு எனவும் இவை ஏழெழுத் தடிமுதற் பதினான் கெழுத்தளவும் நுந்தை வந்தவாறு. வண்டென் பதற்கும் இஃதொக்கும்.

¹ஞாயிறு ²வண்டு ³வரகு ⁴வரகு-எனவும், ¹ஞாயிறு ²காருருமு ³மாவருவாய் ⁴காருருமு-எனவும் இவை ஏழெழுத்தடியும் பதினான் கெழுத்தடியுமாயினவாறு. ¹போதுபூ ²போரேறு என்பனவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

¹தேமா ²வரகு ³வரகு ⁴வரகு-எனவும், ¹தேமா ²நனிமுழவு ³காருருமு ⁴பாதிரி எனவும் எட்டெழுத்தடி முதலாகப் பதினான் கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து தேமா ஏழடிபெற்றது. ஒழிந்த பத்துச் சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.

¹புளிமா ²வரகு ³வரகு ⁴வரகு-எனவும், ¹புளிமா ²புலிவருவாய் ³காருருமு ⁴தேமா-எனவும் இவை ஒன்பதெழுத்தடி முதலாகப்

பதினான்கெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஆறடிபெற்றது; ஒழிந்த எட்டுச்சீர்க்கும் இஃதொக்கும்.

¹நனிமுழவு ²வண்டு ³வரகு ⁴வரகு-எனவும், ¹நனிமுழவு ²காருருமு ³பாதிரி ⁴தேமா-எனவும் இவை பத்தெழுத்தடி முதற்பதினான் கெழுத்தளவும் ஏறி ஐயெழுத்து நனிமுழவு ஐந்தடி பெற்றது; புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும்.

இவற்றுக்கெல்லாம் பதினான்கெழுத்தின் ஏறியக்காற் செப்ப லோசை திரிபுடையவென்பது வல்லார்வாய்க் கேட்டு உணர்க. என்னை ?

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே” (தொல். செய்.11)

என்றமையின்.

“அடியி னுட்ப மறிவருங் குரைத்தே”

எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

இனிக் கலியடிக்குரியசீர் இருபத்துநான்கும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ அதன் அடித்தொகை நூற்றிருபதாம்.

“அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
யிருநெடி லடியுங் கலியிற் குரிய” (தொல். செய். 59)

என்பதனான், பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் பதினைந் தெழுத்தும் பதினாறெழுத்தும் முதலாக ஒரோவொன்று ஐந்தடி உறழ்ந்து கலியடியளவு பதினெழுத்து முதல் இருபதின் காறும் உயருமென்றது,

“நிரையீற் றியற்சீர் பதினாறு மேனை
நிரையீற் றகவற்சீர் நான்கு மொருநான்கு
வெண்சீருந் துள்ளற்கு வெவ்வே றொருசீரா
னைந்தா முறழ்ந்த வடி”

“ஈரெழுத்துச் சீர்பதின்மூன் றாகி யிருபதின் கா
றோதியசீர் நான்கற் குயர்வு.”

¹ஞாயிறு, ²போதுபூ, ³போரேறு என்னும் ஈரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் பதின்மூன்றெழுத்துமுதற் பதினேழெழுத்துவரை ஒரோவொன்று ஐந்தடி யுறமும்.

¹பாதிரி, ²வலியது, ³மேவுசீர், ⁴நன்னாணு, ⁵பூமருது ⁶கடியாறு, ⁷விறகுதீ, ⁸மாசெல்வாய், ⁹நீடுகொடி என மூவெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினான்கெழுத்துமுதல் பதினெட்டளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறமும்

¹கணவிரி, ²காருருமு, ³பெருநாணு, ⁴உருமுத்தீ, ⁵மழகளிறு, ⁶மாவருவாய், ⁷புலிசெல்வாய், ⁸நாணுத்தளை, ⁹உரறுபுலி என நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் பதினைந்தெழுத்துமுதற் பத்தொன்பதளவும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறமும்.

¹நரையுருமு, ²புலிவருவாய், ³விரவுகொடி என்னும் ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்றும் பதினாறெழுத்தடிமுதல் இருபதெழுத்தடியளவும் உயர்ந்து ஒரோவொன்று ஐந்தடி பெறும்.

இவ்வாற்றாற் கட்டளைக் கலியடி நூற்றிருபதாமென்பது.¹

அவற்றுள் சில வருமாறு: ¹ஞாயிறு, ²புலிசெல்வாய், ³மாசெல்வாய், ⁴புலிசெல்வாய்-எனவும், ¹ஞாயிறு ²புலிவருவாய் ³புலிவருவாய் ⁴புலிவருவாய்-எனவும் முதலும் முடிவும் பதின்மூன்றும் பதினேழுமாகி ஈரெழுத்துப் பாதிரி ஐந்தடி யுறழ்ந்தவாறு. ¹ஞாயிறு ²புலிவருவாய் என முதற்கண் ஆசிரியத்தளை தட்டதென்னாமோவெனின், என்னாம்:

1. கலியடிக்குரிய சீர் இருபத்து நான்கும் ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ் நூற்றிருபதடி களாகும்.

ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என்னும் ஈரெழுத்துச்சீர் மூன்றும் 13, 14, 15, 16 எழுத்து முதலாக 17 முதல் 20 எழுத்துவரை ஒரோவொன்று ஐந்தடி யுறழ் 15 அடிகள்.

பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி என மூவெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் 14, 15, 16, 17, 18 வரை ஐந்தடியுறழ் 45 அடிகள்.

கணவிரி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, மாவருவாய், புலி செல்வாய் நாணுவளை, உரறுபுலி என நாலெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும் 15, 16, 17, 18, 19 வரை ஒரோவொன்று ஐந்தடியுறழ் 45 அடிகள்.

வலியுருமு, புலிவருவாய், விரவுக்கொடி என்னும் ஐந்தெழுத்துச்சீர் மூன்றும் 16 முதல் இருபதெழுத்துக்கள் வரை ஐந்தடியுறழ் 15 அடிகள்.

இவ்வாற்றாற் கலிப்பாவின் கட்டளைக்கலியடி 120.

‘ நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரைதட்டல்
வரைநிலை யின்றே யவ்வடிக்கென்ப’ (தொல்.செய். 60)

என்புழி அதனைக் கலித்தளை யென்னுமாகலின்.¹ ¹புலிசெல்வாய்
²மாசெல்வாய் என ஈற்றுக்கண் வெண்டளைவந்த தென்னாமோ
வெனின், என்னாம்:

வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசை யியற்றே’ (தொல்.செய்.29)

என்றானாகலின்.²

ஒழிந்தமு வெழுத்துச்சீரும், நாலெழுத்துச்சீரும், ஐயெழுத்துச்
சீரும் அவ்வாறே உறழ்ந்துகொள்க.

நச்சினார்க்கினியம்:

மேல் நாற்சீரடியினை ஐவகையாகக்கூறி இதனானே
அறுநூற்றிருபத்தைந்தாகுமென அவற்றின் விகற்பமுங் கூறினார்.

(இ-ள்) ஐவகை.... காலை எ-து மேற்கூறிய ஐவகையடியும்
விரிக்குமிடத்து, மெய்..... நிலத்த எ-து பொருள்வகையமைந்த
பதினேழ் நிலத்தவாய். எழுபது..... வாகி எ-து எழுபதுவகைக் குற்றம்
நீங்கி. அறு.... மே எ-து அறுநூற்றிருபத்தைத்தாம் எ-று.

எனவே, பதினேழ்நிலத்தேறினும் எழுபதுவகைக்குற்றம்
விரலினும் அறுநூற்றிருபத்தைந்து என்ற கட்டளை யாகாவாயிற்று.
அகவற்கு இயற்சீர் பத்தொன்பதும் உரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர்
நான்கும் ஆக இருபத்தேழும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர் பத்தொன்பதும்
வெண்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்தேழும், கலிக்கு

1. நிரையீற்றியற்சீரும் நிரையீற்றாசிரியவரிச்சீரும் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து
நிரையொன்றியக்காலும் கலித்தளையாம் என்பது ஆசிரியர் கருத்தாகலின் ‘ஞாயிறு
புலிவருவாய்’ என்புழிக் கலித்தளை தளைத்ததே எனக் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதாம்.

2. ஒரு கலியடியுள் வெண்சீர்பல தொடர்ந்த நிலையில் ஈற்றுநின்ற சீரின் முதல்
நின்ற நேரசை மற்றை நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து முன்னையவிரண்டும் கலித்தளையாம்
என்பது, ‘வெண்சீர்ஈற்றசைநிரையசையியற்றே’ என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் கூறப்பட்டமையின்
கலியடியின் முதற்பகுதியின்கண் புலிசெல்வாய், மாசெல்வாய், என்புழி வந்தது வெண்டளையன்
றெனவும் அங்குவந்தது கலித்தளையே எனவும் கொள்க. எனவே ‘காய்முன்னிரைவரிற்
கலித்தளையாமே’ எனப்பிற்கால யாப்பிலக்கண நூலார் பருமைநிலையிற் கூறுந்
தளையிலக்கணம் பாவின் ஓசையைச் செவிகருவியாக உணரும் நுண்மை நிலைக்கு ஒவ்வாது
என்பது பேராசிரியர் கருத்தாதலறிக.

நேர்நிறியற்சீர் மூன்றொழிந்த இயற்சீர் பதினாறும் உரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் ஆக இருபத்து நான்கும் ஆக எழுபத்தெட்டுச் சீர்களுள் அகவற்கும் வெள்ளைக்கும் அசைச்சீர் எட்டும் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்துத் தளைகோடலின் அவற்றை இயற்சீர்க்கண் அடக்க எழுபதாம்.¹ சீர்கள் ஒன்று ஒன்றனோடு தட்குங்கால் அவை பொருளானன்றி² ஓசையைக் கடக்குமாறினமையின்³ அவ் வோசைகொடாது வருதற்கு எழுபதுதளை வழுவின்றிவரல் வேண்டும் என்பார் 'எழுபது வகையின் வழுவில்' என்றார். இவ்வண்ணத் தளைகொண்டாரேனுந் தளைக்குக் கழித்த அசைச்சீரெட்டும் சீராய்நின்று அடியுறுமுமெனவுணர்க.⁴ அகவற்கு ஆசிரியத்தளையும், வெள்ளைக்கு இயற்சீர்வெண்டளையும், இயற்சீரொடுதட்ட வெண்சீர் வெண்டளையும், துள்ளற்குக் கலித்தளையும் ஆக அறுநூற்றிருபத்தைந்து தளையும் மூன்று பாவிற்கும் பகுக்குங்கால் அகவற்கு முந்நூற்றிருபத்து நான்கும், வெள்ளைக்கு நூற்றெண்பத் தொன்றும், கலிக்கு நூற்றிருபதுமாம்.

'மெய்வகை யமைந்த' என்றதனான் நான்கு சீரினும் உறழ்கின்ற சீரினை அடிமுதற்கண்ணே வெளிப்படவைத்து அவ்வச்சீரினடியாக்கிப் பெயருங் கொடுத்து அகவற்கு ஒரோவொன்று பன்னிரடியாகவும்⁵ ஒழிந்த இரண்டற்கும் பிறவாறாகவும் உறழ்ப்படும்.

இனி அகவற்கு உறமுமாறு: -

1. இவ்வரைப்பகுதி பேராசிரியர் உரையைத் தழுவி யமைந்தது.
2. அவைபொருளானன்றி - அவ்வெழுபதுவகையானன்றி,
3. 'ஓசையைத்தட்குமாறினமையின்' என்றிருத்தல் வேண்டும். "அங்ஙனங் கொள்ளப்பட்டசீர்கள் ஒன்றொன்றனோடு தட்குங்கால் அவ்வெழுபது வகையானுமன்றித் தட்குமாறில்லை. அதுநோக்கி 'எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி' என்றான் என்பது" எனவரும் பேராசிரியர் உரைப்பகுதி இங்கு ஒப்புநோக்கத்தகுவதாகும். தட்குதல் - பாவின் ஓசை பொருந்தத் தளைத்தல்.
4. 'தளை' என்றது கட்டளையடியினை. கட்டளையடிக்கண் அகவற்கும் வெண்பாவிற்கும் எண்ணப்படா எனக்கழித்த அசைச்சீர்கள் எட்டும் இயற்சீரேபோல நின்று அடியுறழும் என்பதாம்.
5. அகவற்பாவில் வரும் நாற்சீரடியில் அமைதற்குரிய நான்கு சீர்களுள் முதல்நிற்கும் சீரால் அவ்வடிக்குப் பெயர் தந்து, அம்முதற்சீருடன் இரண்டாஞ்சீர் மூன்றாஞ்சீர் நான் காஞ்சீர்களைப் புணர்த்து அடியமைக்கும் நிலையில் ஒற்றும் குற்றுகரமும் ஆய்தமும் நீங்கலாக அவ்வடியில் மொத்த எழுத்துக்கள் நான்கு முதல் பதினைந்து வரையமைய முதற்சீர் ஒவ்வொன்றும் பன்னிரண்டடிகளாகப் பெருக்கப்பெறும்.

“இயற்சீ ருசிரிச்சீ ரசைச்சீர் கூடி
யிரண்டு தலையிட்ட வையைந்து சீரா²
யகவற் கொரோவொன் றுறழு மடித்தொகை
யீரா நென்ப வியல்புணர்ந் தோரே”

“அகவற் குரியசீ ரிருபத் தேழனுள்
நுந்தையும் வண்டும் முதல்வரு மடிக்க
ணந்நான் கெழுத்து முதலாய்க் கொண்டு
பதினைந் தளவு மேறிப் பெறுந்தொகை
யீரா நீரா றாகுமென்ப”

உ-ம். நுந்தை வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், நுந்தைகாருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் ஒரெழுத்துத் தேமாவடி நான்குமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயர்வனவற்றிற்கு முதலடியும் முடிவிலடியுங் காட்டினாம். இதற்குமேல் வருவனவற்றிற்கும் இடைநின்றன வற்றையு மிவ்வாறே சீர்தளைப்பெய்து ஒட்டிக் கொள்க. வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் வண்டு காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் வண்டு என்னும் ஒரெழுத்துச் சீரடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினாம்.

“தேமா மின்னு வரகுமுதல் வருமடி
யைந்துமுத லீரெட் டளவு முயர்ந்து
வந்த தொகைமு வொருபத் தாறே”

தேமா வண்டு வண்டு வண்டு எனவும், தேமா காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் தேமாஅடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவும் காட்டினாம்; மின்னு வரகு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும்.

2. இரண்டுதலையிட்ட ஐயைந்துசீர்-இரண்டினைக்கூட்டிய இருபத்தைந்துசீர்; எனவே இருபத்தேழு சீர்கள் என்பதாம் அவையாவன : (1) நுந்தை, (2) வண்டு (ஒரெழுத்துத்தேமா), (3) தேமா, (4) மின்னு, (5) வரகு, (ஈரெழுத்துத் தேமா), (6) ஞாயிறு, (7) போதுபு (8) போரேறு, (9) புளிமா, (10) அரவு, (11) பாதிரி, (12) வலியது, (13) மேவுசீர், (14) நன்னாணு, (15) பூமருது (16) கடியாறு, (17) விறகுத்தீ, (18) நீடுகொடி, (19) கணவிரி, (20) உரறுபுலி, (21) காருருமு, (22) பெருநாணு, (23) உருமுத்தீ, (24) மழுகளிறு, (25) நாணுத்தளை, (26) விரவுகொடி, (27) நரையுருமு என்பன. இவ்வாய்பாடுகள் இவ்வரையில் மேற்கோளாக ஆளப் பெறும் உரைச் சூத்திரங்களில் இடம்பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

“ ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு புளிமா
அரவு முதலா வந்தவைந் தடியு
மாறு தொட்டுப் பதினே ழளவு
முயர்ந்த தொகையொ டொருபஃ தாகும்”

ஞாயிறு வரகு வண்டு வண்டு எனவும் ஞாயிறு நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும், ஞாயிற்றடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். போதுபூ போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் ஈதொக்கும். புளிமா வண்டு வண்டு வண்டு வண்டு எனவும் புளிமாக் காருருமு நளிமுழவு எனவும் ஒட்டுக. அரவுக்கும் இவ்வாறே ஒட்டுக என்றைந்தடிக்கும் முதலும் முடிவுங் காண்க.

“பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாணுப்
பூமருது கடியாறு விறகுதீ நீலிகொடி
யாதி யாகிய வடிக டாமே
யேழுமுதன் மூவா றளவு முயர்ந்த
தொகையாறு முடிவிட்ட தொண்ணூ றாகும்”

பாதிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் பாதிரி நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் பாதிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். ஒழிந்த ஏழற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக் காண்க.

“ கணவிரி யரறுபுலி காருருமு பெருநாணு
உருமுத்தீ மழகனிறு நாணுத்தளை முதலா
வந்த வடிக ளிருநான்கு தொட்டுப்
பத்தொன் பானள வும்முயர்ந்த தொகை
நான்குமுடி விட்ட வெண்ணொரு பஃதாம்”

84

கணவிரி வரகு வண்டு வண்டு எனவும் கணவிரி நரையருமுநரையருமு நரையருமு எனவும் கணவிரியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்கொள்க.

“ விரவுகொடி நரையருமு முதல்வரு மடிக
ளொன்று தலையிட்ட விருநான்கு தொட்டே

யைந்நான் களவு முயர்ந்த தொகைநா
முவெட் டாக மொழிந்தனர் புலவர்” 24

விரவுகொடி வரகு வண்டு வண்டு எனவும். விரவுகொடி நளிமுழவு நளிமுழவு நளிமுழவு எனவும் விரவுகொடியடி பன்னிரண்டற்கும் முதலும் முடிவுங் காட்டினாம். ஒழிந்ததற்கும் இவ்வாறே யொட்டிக்காண்க.

“அகவற் குறழ்ந்த வடித்தொகை கூறின்
நான்குதலை யிட்ட நாவைந் தனோடு
முவவொரு நூறா மொழிந்தனர் புலவர்”

ஆக அடி முந்நூற்றிருபத்து நான்கு;¹ 324

இனி வெள்ளைக்கு உறமுங்கால் ஏழும் எட்டும் ஒன்பதும் பத்தும் ஆகிய எழுத்தானாய வடிகள் முதலா வந்தவை பதினான் கெழுத்தளவும் உயருங்கால் ஒரு சீர் எட்டடியும் ஏழடியும் ஆறடியும் ஐந்தடியும் பெற்று நூற்றெண்பத்தொன்றாம்.

“இயற்சீ ரசைச்சீர் வெண்சீர் கூடி
யிரண்டு தலையிட்ட வையெந்து சீராய்
வெள்ளை யுறமு மாறு கூறி
னெட்டு மேழு மாறு மைந்துமென்
றொட்டு மடிகளைப் பெறுமவை தாமே”

“வெள்ளைக் குரியசீ ரிருபத் தேழனுள்
நுந்தை வண்டு ஞாயிறு போதுபூப்
போரேறு முதலா வந்த வடிக
ளேழு தொட்டே யீரே ழளவு
முயர்ந்த தொகைநா லொருபஃ தாகும்”² 40

1. மேற்குறித்த இருபத்தேழு சீர்களுள் ஒன்று முதற்சீராய் நின்று பின்வரும் மூன்று சீர்களோடும் புணர்ந்து அடியாகுங்கால் ஒவ்வொன்றும் பன்னிரண்டடிகளைப் பெறுதலின் $27 \times 12 = 324$ அகவல் அடிகளாயின.

2. வெண்பாவிற்பயிலும் இருபத்தேழுசீர்களுள் நுந்தை, வண்டு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு என்னும் ஐந்தும் முதற்சீராய் நின்று பின்வரும் சீர்களோடு புணர்ந்து அடியாகுமிடத்து ஏழுமுத்து முதல் பதினான்கெழுத்துவரை ஒவ்வொன்றும் எட்டடிகளைப் பெறுதலின் $5 \times 8 = 40$ அடிகளாகும்.

உ-ம். நுந்தை நளிமுழவு வரகு வரகு எனவும், நுந்தை மழுகளிறு காருருமு காருருமு எனவும் நுந்தையடிக்கு முதலும் முடிவுங் காட்டினாம். வண்டிற்கும் இஃதொக்கும். ஞாயிறு வண்டு வரகு வரகு எனவும், ஞாயிறு காருருமு மாவருவாய் காருருமு எனவும் ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். போதுபூ, போரேறு என்னும் இரண்டற்கும் இஃதொக்கும்.

“தேமா மின்னு வரகு வலியது
பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது
கடியாறு விறகுதீ மாசெல் வாய்முதல்
வந்த வடிக ளிருநான்கு தொட்டே
யீரே ழளவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை
யேழுமுடி விட்டவே ழொருபஃ தாகும்”¹ 77

தேமா வரகு வரகு வரகு எனவும் தேமா நளிமுழவு காருருமு பாதிரி எனவும் தேமாவடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். மின்னு வரகு என்னுமிரண்டற்கும் இஃதொக்கும் வலியது வண்டு வரகு வரகு எனவும், வலியது காருருமு காருருமு பாதிரி எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றையும் இவ்வாறேயொட்டுக.

“கணவிரி பெருவேணுக் காருருமு புலிசெல்வாய்
மழுகளி றுருமுத்தீ மாவரு வாய்புளிமா
வரவுத் தீமுத லாக வந்த
வடிக ளொன்பது மீரே ழளவு
முயர்ந்து பெறுந்தொகை யுணரக் கூறின்
நான்குதலை யிட்ட வையொரு பஃதாம்”²

54

1. தேமா, மின்னு, வரகு, வலியது, பாதிரி, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுதீ, மாசெல்வாய் எனவரும் பதினொன்றும் முதற்சீராய் நின்று பின்வரும் சீர்களோடு புணர்ந்து அடியாகுமிடத்து எட்டெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்து வரையுபர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஏழுகளைப் பெறுதலின் $11 \times 7 = 77$ அடிகளாகும்.
2. கணவிரி, பெருவேணு, காருருமு, புலிசெல்வாய், மழுகளிறு, உருமுத்தீ, மாவருவாய், புளிமா, வரகுத்தீ - எனவரும் ஒன்பதும் முதற்சீராய் நின்று பின்வரும் சீர்களோடு புணர்ந்து அடியாகுமிடத்து ஒன்பதெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்து வரையுபர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஆறுகளைப் பெறுதலின் $9 \times 6 = 54$ அடிகளாகும். நான்கு தலையிட்ட ஐயொருபது - ஐம்பத்துநான்கு.

கணவிரி வண்டு வரகு வரகு எனவும் கணவிரி காருருமு காருருமு தேமா எனவும் கணவிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். காருருமு வண்டு வரகு வரகு எனவும் காருருமு காருருமு காருருமு ஞாயிறு எனவும் ஒட்டுக. புளிமா வரகு வரகு வரகு எனவும் புளிமா புலிவருவாய் காருருமு தேமா எனவும் ஒட்டுக. ஒழிந்தவற்றிற்கும் ஏற்குமாற்றிந் தொட்டுக.

“ நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா மடிக
 னீரைந்து தொட்டே யீரே ழளவு
 முயர்ந்து பெறுந்தொகை யீரைந் தாகும்”¹ 0

நரையுருமு வண்டு வரகு வரகு எனவும் நரையுருமு காருருமு பாதிரி தேமா எனவும் நரையுருமு அடிக்கு முதலும் முடிவுங் காட்டினாம். புலி வருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். பதினான் கெழுத்தினேறியக்காற் செப்பலோசைதிரிபுடையகட்டளைக்கென்பது இசையொடு சேர்த்தியுணர்க.

“ வெள்ளைக் குறழ்ந்த வடித்தொகை கூறி
 னொன்று முடிவிட்டவெண் ணொருபது நூறாம்”² 181

இனிக் கலிக்கு உறழுமாறு: -

“ நேரீ றொழிந்த வியற்சீ ரெட்டும்
 வெண்சீ ரிருசீர் தம்மொடு கூட்டி
 நான்குதலை யிட்ட நாலைந் தாதி³
 யொரோ வொன்றைந்தடி யுறழப் பெறுமே”

1. நரையுருமு, புலிவருவாய் - என்னும் இரண்டும் முதற்சீராய் நின்று பின்வரும் சீர்களோடு புணர்ந்து அடியாகுமிடத்துப் பத்தெழுத்து முதல் பதினான் கெழுத்துவரை யுயர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஐந்தடிகளைப் பெறுதலின் 2 X 5 = 10 அடிகளாகும்.
2. ஒன்று முடிவுஇட்ட எண்ணொருபது நூறு - என்றது நூற்றெண்பத்தொன்று என்னுந்தொகையினை. 'எண்ணொருபது' என்பது என்பது என்னும் பொருளில் ஆளப் பெற்றது. என்பதும் நூறும் என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. எனவே வெண்பாவுக்குரிய கட்டளையடி 181 என்பது புலனாம்.
3. கலிக்கு உறழுஞ்சீர்கள் 24. அவையாவன : ஞாயிறு, போதுபு போரேறு, பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுத்தீ, மாசெல்வாய், நீடுகொடி, கணவிரி, உரறுபுலி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, நாணுத்தளை, புலிசெல்வாய், மாவருவாய், விரவுகொடி, நரையுருமு, புலிவருவாய் - என்பன.

“ கலிக்குற முஞ்சீ ரிருபத்து நான்கனுண்
 ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு முதலா
 வந்த வடிகள் பதின்மூன்று தொட்டே
 யொன்றுதலை யிட்ட வீரெட் டளவு
 முயர்ந்து பெறுந்தொகை மூவைந் தாகும்”¹ 05

ஞாயிறு புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும்
 ஞாயிறு புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாசெல்வாய் எனவும்
 ஞாயிற்றடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். ஒழிந்தவற்றிற்கும்
 இஃதொக்கும். இவற்றிற்கு முதலே ஆசிரியத்தளையும் ஈற்றிலே
 வெண்சீர்வெண்டளையுந் தட்குமாலெனின்,

‘நிரைமுதல் வெண்சீர்’ (செய் - 6)

என்னுஞ் சூத்திரத்தானும்

‘வெண்சீ ரீற்றசை’ (செய் - 26)

என்னுஞ் சூத்திரத்தானும் அவை கலித்தளையாமாறு காண்க.

‘பாதிரி வலியது மேவுசீர் நன்னாணுப்
 பூமருது கடியாறு விறகுத்தீ மாசெல்வாய்
 நீடுகொடி முதலா வந்த வடிக
 வீரேழ் தொட்டே மூவா றளவும்
 வந்து பெறுந்தொகை யுரைப்பி னதுவென
 வைந்துமுடி விட்டநா லொருபஃ தாகும்”² 45

பாதிரி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும்
 பாதிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும்

1. ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு – என்னும் மூன்றும் முதற்சீராய் நின்று பின்வருஞ் சீர்களோடு புணர்ந்து கலியடியாகுமிடத்துப் பதின்மூன்றெழுத்து முதல் பதினெழுத்துவரை உயர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஐந்தடிகளைப் பெறுதலின் $3 \times 5 = 15$ அடிகளாகும்.

2. பாதிரி, வலியது, மேவுசீர், நன்னாணு, பூமருது, கடியாறு, விறகுத்தீ மாசெல்வாய், நீடுகொடி – என்னும் ஒன்பதும் முதற்சீராய் நின்று பின்வருஞ் சீர்களோடு புணர்ந்து கலியடியாகுமிடத்து பதினான்கெழுத்து முதல் பதினெட்டெழுத்து வரை உயர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஐந்தடிகளைப் பெறுதலின் $9 \times 5 = 45$ அடிகளாம். ஐந்து முடிவு இட்ட நாலொருபது-நாற்பத்தைந்து.

பாதிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

“கணவிரி யுரறுபுலி காருருமு பெருநா
 னுருமுத்தீ மழகளிறு நாணுத்தளை புலிசெல்வாய்
 மாவருவாய் முதலா வந்த வடிகள்
 மூவைந்து தொட்டுப் பத்தொன்பா னளவு
 முயர்ந்து பெறுந் தொகை முன்ன ரஃதே”¹

கணவிரி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும், கணவிரி புலிவருவாய் புலிவருவாய் மாவருவாய் எனவும் கணவிரியடிக்கு முதலும் முடிவுங்காட்டினாம். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

“விரவுகொடி நரையுருமு புலிவருவாய் முதலா
 வந்த வடிக ளீரெட்டுத் தொட்டே
 யைந்நான் களவு முயர்ந்து பெறுந்தொகை
 மூவைந் தாக மொழிந்தனர் புலவர்”²

விரவுகொடி புலிசெல்வாய் புலிசெல்வாய் மாசெல்வாய் எனவும் விரவுகொடி புலிவருவாய் புலிவருவாய் புலிவருவாய் எனவும் விரவுகொடியடிக்கு முதலும் முடிவுங் காட்டினாம். ஒழிந்தவற்றிற்கும் இஃதொக்கும்.

“கலிக்குரித் தாக வறழ்ந்த வடித்தொகை
 யீரைம் பதனொடு நாலைந் தாகும்”³

1. கணவிரி, உரறுபுலி, காருருமு, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, நாணுத்தளை, புலிசெல்வாய், மாவருவாய்-என்னும் ஒன்பதும் முதற்சீராய் நின்று பின்வரும் சீர்களோடு புணருங்கால் பதினைந்தெழுத்து முதல் பத்தொன்பதெழுத்து வரை உயர்ந்த ஒவ்வொன்றும் ஐந்தடிகளைப் பெறுதலின் $9 \times 5 = 45$ அடிகளாம். 'முன்னரஃது' என்றது முற்கூத்திரத்திற் குறித்த ஐந்து முடியிட்ட நாலொரு பஃது' என்னுந் தொகையினை.
2. விரவுகொடி, நரையுருமு, புலிவருவாய் - என்னும் மூன்றும் பதினாறெழுத்து முதல் இருபதெழுத்து வரை உயர்ந்து ஒவ்வொன்றும் ஐந்தடிகளைப் பெறுதலின் $3 \times 5 = 15$ அடிகளாகும்.
3. முற்கூறிய வண்ணம் கலிப்பாவிற்குரிய அடிகள் நூற்றிருபதாகும். ஈரைம்பது - நூறு. நாலைந்து - இருபது. ஈரைம்பதனொடு நாலைந்து நூற்றிருபது.

**“மூவகைப் பாவிற்கு முற்றந்த தொகை
யறுநூற் நிருபத் தைந்தா கும்மே”**

ஆக அடி 625 இவற்றுள் அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பதடிக்குத் தளை வழப்படுதலின்¹ அவை களைந்து தொடைகொள்ளுமாறு ‘மெய்பெறு மரபின்’ (செய்-101) என்னுஞ் சூத்திரத்துட்காட்டுதும்.

ஆய்வுரை:

இது, மேல் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பட்ட கட்டளையடிகளாய் ஐந்தடிகளையும் உறழ்ந்து இத்துணையவாம் என அவற்றின் விரியாகிய தொகை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) நாற்சீரடியை எழுத்தளவுபற்றி வகுக்கப்பட்ட குறளடி முதலாகிய ஐவகையடிகளையும் விரித்துணர்த்துங் காலத்து (அவ்வடிகள்) அசையும் சீரும் தோற்றுதற்கு இடமாயமைந்த நாலெழுத்து முதல் இருபதெழுத்தீறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினேழ்

1. கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தும் தொடை கொள்ளுங்கால் ஐம்பத்தொன்பது வழுவள. அவையாவன :

நுந்தை, வண்டு, தேமா, மின்னு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு, பாதிரி, மேஷீர், நன்னாணு, பூமருது, நீடுகொடி, காருருமு, நாணுத்தளை – எனவரும் நேர்முதலிய இவை பதினான்கும் அடிமுதற்சீராய் அடிமோனைத் தொடையாய் வரும் ஈரடிக்கூட்டத்தில் அகவலுக்கு எழுத்துப் பெருகிய நிலத்தில் இவ்விரண்டடி களை வழப்படும்.

வரகு, புளிமா, அரவு, வலியது, கடியாறு, விறகுதீ, கணவிரி, உரறுபுலி, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழுகளிறு, விரவுகொடி, நரையுருமு எனவரும் நிரை முதலிய இவை பதின்கூறும் எழுத்துச் சுருங்கிய நிலத்தில் ஒவ்வொரு தளைவழப்படும். ஆக அகவற்கு நாற்பத்தொரு தளைவழுவாயின.

இனி வெண்பாவுக்கு முற்கூறிய சீர்களுள் ஆசிரியவரிச்சீர் நான்கும் நீக்கி வெண்பாவரிச்சீர் நான்கும் கூட்ட இருபத்தேழு சீர்களாகும். இவற்றுள் நேர்முதலிய பதினான்கு சீரும் அடி முதற்சீராய்த் தொடையாய் வரும் ஈரடிக்கூட்டத்தில் எழுத்துச் சுருங்கிய நிலத்தில் ஒவ்வொன்றுதளை வழப்படும். நிரை முதலாய் சீர்களில் வரகு, கடியாறு, விறகுதீ, வலியது – என்னும் நான்கும் எழுத்துப் பெருகிய நிலத்தில் ஒவ்வொன்றுதளை வழப்படும். ஆக வெண்பாவுக்குத் தளைவழப்பதினெட்டாயிற்று. ஆகத்தளைவழ ஐம்பத்தொன்பதாயிற்று என்பது நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கமாகும். (செய்யுளியல் – 101. ஆம் சூத்திரவுரை நோக்குக).

நிலத்தின்கண்ணும் எழுபது வகைப்பட்ட உறழ்ச்சியின் (பெருக்குதலில்) வழுவதலின்றி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாகும் எ-று.

இங்கு 'எழுபதுவகை' என்பது, இரண்டு சீர் தம்முட்புணர்ச்சியை என்பர் இளம்பூரணர். அவற்றின் விரிவை முன்னுள்ள இளம்பூரணருரையிலும் அதன் அடிக்குறிப்பிலும் காண்க.

அங்ஙனம் உறமுங்கால் ஓரசைச்சீர் இயற்சீர்ப்பாற்படும். ஆசிரிய வுரிச்சீரும் இயற்சீரே போலக் கொள்ளப்படும். மூவகைச்சீரூள் வெண்பாவுரிச்சீர் ஒழிந்தனவெல்லாம் வஞ்சியுரிச்சீராம். அவ்வழி இயற்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராய் ஒன்றுவது நேரொன்றாசிரியத்தளை; நிரையாய் ஒன்றுவது நிரையொன்றாசிரியத்தளை; மாமுன் நிரையும் விளமுன்னேருமாக மாறுபட்டுத் தளைப்பது இயற்சீர் வெண்டளையாம். வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது வெண்சீர் வெண்டளை; நிரைவரிற் கலித்தளையாம். வஞ்சியுரிச்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது ஒன்றிய வஞ்சித்தளை; ஒன்றாதது ஒன்றா வஞ்சித்தளையாகும். இவ்வகையில் தளை ஏழாயின.

அசைச்சீர், இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர் என்னும் ஐந்தினையும் நிறுத்தி இவ்வைந்து சீரும் வருஞ்சீராக உறழும்வழி இருபத்தைந்து விகற்பமாகும். அவ்விருபத்தைந்தின் முன்னும் மூன்றாவது ஐந்து சீரையும் வருவித்து உறழநூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாகும். அந் நூற்றிருபத்தைந்தின் முன்னும் நான்காவது ஐந்துசீரையும் உறழ நாற்சீரடி அறுநூற்றிருபத்தைந்தாகும் என்பர் இளம்பூரணர்.

இனி, 'எழுபதுவகையின் வழுவிலவாகிவரும் அடிகள் அறுநூற்றிருபத்தைந்து என்னும் தொகைக்குப் பேராசிரியர் பின் வருமாறு' வகைகூறி விளக்குவர்:-

ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் 19, ஆசிரியவுரிச்சீர் 4, அசைச்சீர் 4, என இருபத்தேழாகி வரும். வெண்பாவில் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும். ஒழித்து ஒழிந்த சீர் இருபத்துமூன்றும் வெண்சீர் நான்கினொடுஞ்சேர அவையும் அவ்வாறே இருபத்தேழாக வரும். கலிப்பாவிற்கு நேரீற்றியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் என இருபத்து

நான்காம். இவை மூன்று பகுதியும் தொகுப்ப எழுபத்தெட்டாயின. அவற்றுள் ஆசிரியத்துள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் வெண்பாவினுள் வந்த அசைச்சீர் நான்கினையும் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து அடக்குக என்று ஆண்டுக் கூறினமையின், ஈண்டு அவற்றை இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து அடக்கின் எழுபதாகக் கொள்ளப்படும். அங்ஙனம் கொள்ளப்பட்ட சீர் ஒன்று ஒன்றனோடு தளைக்குங்கால் அவ்வெழுபது வகையானன்றித் தளைக்கு மாறில்லை. அதுநோக்கி 'எழுபது வகையின் வழுவில வாகி' என்றார். அங்ஙனம் தளை சிதையா அடி ஆசிரியஅடி 324, வெண்பாவடி 181, கலியடி 121 என அறுநூற்றிருபத்தைந்தாகும். இவற்றின் விரிவெல்லாம் பேராசிரியருரையிலும் அதன் அடிக்குறிப்பிலும் கண்டு தெளியத் தக்கனவாகும்.

இனி, இச்சூத்திரத்திலுள்ள "எழுபது வகையின் வழுவிலவாகி" என்ற தொடர்க்கு 'எழுபதுதளை வழுவின்நீங்கி' எனப் பொருள் கொண்டு, "எழுபது தளை வழுவாவன: ஆசிரியநிலம்பதினேழுள்ளும் வெண்டளை தட்பப் பதினேழும், கலித்தளை தட்பப் பதினேழுமாய் ஆசிரியப்பாவிற்கு முப்பத்து நான்கு தளைவழுவாம். வெள்ளை நிலம் பத்தினுள்ளும் ஆசிரியத்தளை தட்பப்பத்தும், கலித்தளை தட்பப் பத்துமாய் வெண்பாவிற்கு இருபது தளை வழுவாம். கலிநிலம் எட்டினுள்ளும் வெண்டளைதட்ப எட்டும் ஆசிரியத்தளை தட்ப எட்டுமாய்க் கலிப்பாவிற்குப் பதினாறுதளை வழுவாம்" இவையெல்லாந்தொகுப்ப "எழுபது தளை வழுவாம்" என்பர் யாப்பருங்கலவிருத்தியாசிரியர். 'அளவும் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய' (செய்-58) எனவரும் சிறப்பு விதியால் வெண்பாவிற்கு எட்டு நிலமே கூறப்படுதலின் அதற்கு மாறாக வெள்ளைநிலம் பத்தெனக்கொண்டு கூறும் இவ்வுரைபொருந்தாது என்பர் பேராசிரியர்.

தொல்காப்பியனார் காலத்தில் இவ்வாறு எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெறும் கட்டளையடிகளும் எழுத்தெண்ணாது வகுக்கப் பெறும் சீர்வகையடிகளும் ஆகிய இருதிறமும் அமைய நல்லிசைப்புலவர்கள் செய்யுள் செய்தனர் எனவும் அவர்க்குப்பின் கடைச்சங்க காலத்திற் கட்டளையடிகளாற் செய்யுள் செய்யும்

பழக்கம் அருகி மறையலாயிற்று எனவும் கருதவேண்டியுள்ளது, “இந்நூல் செய்த காலத்தில் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் கட்டளையடி பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தார் என்பது இச் சூத்திரங்களாற் பெறுதும். பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அஃது அரிதாகலிற் சீர்வகையடி பயிலச் செய்யுள் செய்தார் என்றுணர்க” எனவரும் நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பகுதி இங்கு நோக்கத்தகுவதாகும்.

49. ஆங்ஙனம் விரிப்பின் அளவிறந் தனவே பாங்குற உணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை

இளம்பூரணம்:

என் - எனின். அடி விரியுமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஈண்டுழ்ந்த முறையானே அஞ்சடி முதலாக மேன் மேலும் உறழ வரம்பிலவாம் என்றவாறு.

அஃதாவது அறுநூற்றிருபத்தைத்தனோடும் ஐந்தாவது வரும் ஐஞ்சீரையும் உறழ மூவாயிரத்தொருநூற் றிருபத்தைந்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஆறாவது இவ்வகை யைந்துசீரையும் உறழப் பதினையாயிரத்து அறுநூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாம். அதன்கண் ஏழாவது வரும்சீ ரைந்தினையும் உறழ எழுபத்தெண்ணாயிரத் தொருநூற்றிருபத்தைந்து விகற்பமாம். இவ்வகையினா னுறழ வரம்பிலவாய் விரியும். அன்றியும், இச்சொல்லப்பட்ட அடியினை அசையானும் எழுத்தானும் விரிக்க வரம்பிலவாம்.¹

பேராசிரியம்:

இஃது ஒழிந்த அடிஇந்நாற்சீரடிபோல உறழ்கவென்றார்க்கு அவையுறழாவென உறழாமைக்குக் காரணம் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அந்நாற்சீரடிபோல் மற்றையடிகளையும் விரிப்பின், அஃது இலக்கணக் கட்டளையின் இகந்துபட்டதாம். அப்பகுதி யெல்லாம் அறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து (எ-று)

1. நாற்சீரடியாகிய அளவடிகளைப் பெருக்கிக்கண்டாற்போன்று அளவடியின் மிக்கு ஐஞ்சீரடிமுதலாகவரும் ஏனைய அடிகளையும் சீராலும் அசையாலும் பெருக்கிக் காணின் அவை வரம்பிலவாய் விரியும் என்பார் 'ஆங்ஙனம் விரிப்பின் அளவிறத் தனவே' என்றார்.

அளவிறந்தன, எண்ணிறந்தன. அஃது இலக்கணங்கூறு மாறன்றென்றவாறு. அஃதெற்றாற்பெறுதுமெனின் முதனூல் செய்த ஆசிரியன் அகத்தியனார் சொல்லுமாற்றாற் பெறுதுமென்றவாறு.¹

எனவே என்சொல்லப்பட்டதாம்? அங்ஙனம் வரையாது சிறப்புடையனவற்றுக்குஞ்சிறப்பில்லனவற்றுக்கும் ஒருங்கு இலக்கணங் கூறின் அவையெல்லாம் எடுத்தோதப்பெறாத இலக்கணத்தவாம்; அதனால் வரையறையுடையனவற்றுக்கன்றி. வாளாதே பரந்துபட்ட வகையான் இலக்கணங்கூறல் பயனில் கூற்றாமெனவும் அது கருதி இதன் முதனூல்செய்த ஆசிரியருங் கூற்றிறிலரெனவுங் கூறியவாறு.

வடநூலாசிரியர் ஆறுவகைப் பிரத்தியங்களான் எழுத்துக்களைக் குருவும் இலகுவமென இருகூறு செய்து உறழ்ந்து பெருக்கிக் காட்டுவதோ ராறுமுண்டு.² அவரும் இருபத்தாறெழுத்தளவும் உறழ்ந்து காட்டி, ஒழிந்தன ஞெகிழ்ந்துபோவர்.³ அவ்வாறே சீர்களையுங் குருவும் இலகுவம்போல இருசீரடி இத்துணையெனப் பெருக்கவும் ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே பெருக்கவுஞ்சிதைந்த தில்லை.⁴ அங்ஙனம் பெருக்குங்காலும் ஓரடிக்குரிய சீர் பத்தும் நூறும் ஆயிரமுமாக வைத்து உறழ்ந்தக்காலும் வருவதொன்றில்லை.⁵ அங்ஙனம் உறழினும்⁶ இத்துணைச் சீரான் வந்த அடிக்கே உறழ்ச்சி கூறுவதென்று ஓரெல்லை கூறிக்கொள்ளல் வேண்டும். கொள்ளவே, எத்துணையிடஞ் சென்றக்காலும். இத்துணையென வரையறைப் பாடு உடையனவல்ல அவ்வரையறை இன்மையின் அதனை அளவிலவென்பதற்கொரு காரணங்கூறல் வேண்டு மாதலான் ஈண்டுப் பாங்குற உணர்தல் என்றது, அசையுஞ்சீரும் நோக்கி அடிகளைப் பகுதிப்படப் பெருக்கிக்காணுதல்.

1. அகத்தியனார் கூறிய சூத்திரம்.
2. ஆறுவகைப்பிரத்தியங்களாவன: பிரத்தாரம், நஷ்டம், உத்திஷ்டம், ஒன்று இரண்டு மூன்று லகுகுருச் செய்கை, எண், அலகிட்டு நிலவளவை.
3. ஞெகிழ்ந்து போதலாவது, அடிகளை இருபத்தாறெழுத்தளவும் பெருக்கிக் காட்டி அதற்குமேலும் காட்டின் எண்ணிறத்தல் கருதி மேலும் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கும் தம்முயற்சியினை ஞெகிழ்விடுதல்.
4. சிதைந்ததில்லை – கேடில்லை.
5. வருவதொன்றில்லை – வருவதொரு பயனுமில்லை.
6. உறழ்தல் – பெருக்குதல்.

அதுநோக்கி நாற்சீரடி சிறப்புடைத்தென வேறுபல காரணங்கூறி, அவற்றுக்கே வரையறைகூறி அல்லனவற்றுக்கட் சொல்லப்படா தென்றான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.¹ அஃதேல் அவை சிறப்புடைய வாயினமைக்குக் காரணங் கூறியவாற்றாற் சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல் வேண்டும் பிறவெனின், இந்நூல் செய்த காலத்துத் தலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும் அவ்வாறு கட்டளையடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்தாரென்பது இச்சூத்திரங்களாற் பெறுதுமென்பது.² இதன் முதலால் செய்த ஆசிரியனாற் செய்யப்பட்ட யாழ்நூலுள்ளுஞ் சாதியும் உவமத்துருவுந் திருவிரியிசையுமெனக் கூறப்பட்டவற்றுட் கட்டளைப்பாட்டுச் சிறப்புடையன சாதிப் பாட்டுக்களே.³ அவை இக்காலத்துப் பயின்றிலவென்று மற்றைய வற்றோடு ஒக்குமென்படாவென்பது.

1. சீராலும் எழுத்தாலும் அடிகளைப் பெருக்கிக்காணுவோர் இத்துணைச் சீர்களால் இயன்ற அடக்கே பெருக்குத் தொகை கூறுவதென்று ஒரெல்லை கூறிக் கொள்ளுதல் இன்றியமையாதது. இவ்வாறு கொள்ளவே எத்துணையளவு ஓரடிக்குரிய சீர்களை மிகுதியாக வைத்து அடிப்பெருக்கம் கூறத்தொடங்கினாலும் அவ்வடிகள் இன்னதொகையின என அடக்கும் வரையறையில்லாதனவாய் விரிதலின், இங்ஙனம் பெருக்கிக்காணும் அடிகள் ஒரு வரையறைக்கு உட்பட்டன அல்ல என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டிய நிலையேற்படும். ஆகவே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் நாற்சீரடியினையே சிறப்புடைய அடியாகக்கொண்டு எழுத்தளவாற் பதினேழ்நிலத்தனவாகிய அவ்வடிகளைக் குறள், சிந்து, அளவு, நெடில், கழிநெடில் என ஐவகையடிகளாகப் பகுத்துக்கொண்டு அவ்வடிகளுக்கே அறுநூற்றிருபத்தைந்தாகும் என மேலைச் சூத்திரத்தில் வரையறை கூறி, இந்நாற்சீரடிபோன்று ஐஞ்சீரடிமுதலிய ஏனைய அடிகளைப் பெருக்கிக் காணப்புகின் அச்செயல், எழுத்தெண்ணி வரையறுக்கப்பட்ட இலக்கணக்கட்டளையின் வரையறைக்கு அடங்காமையால், நாற்சீரடியின் இகந்த அவை யெல்லாம் எழுத்தெண்ணிக் கட்டளையடியாக உறழ்ந்து காட்டப்படா என இச்சூத்திரத்தால் தெளிவுபடுத்தினார் என்பதாம்.

2. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரால் இந்நூல் செய்த தலைச்சங்கத்திறுதியிலும் இடைச்சங்கத்திலும் வாழ்ந்த தலைச்சங்கப்புலவர்களும் இடைச்சங்கப்புலவர்களும் நாற்சீரடிக்கண் எழுத்தெண்ணிவகுக்கப்பெறும் கட்டளையடிபயிலச் செய்யுள் செய்தார்கள் என்பது இத்தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களால் அறியப்பெறுகின்றோமாதலால் இவை சிறப்புடையவாயின என்னும் காரணம் பற்றியே கட்டளையடிகள் இங்கு விரித்துரைக்கப் பெற்றன என்பது கருத்து.

3. இத்தொல்காப்பியத்தின் முதலாலாகிய அகத்தியமென்னும்முத்தமிழிலக்கண நூலையியற்றிய அகத்தியனார் செய்த யாழ்நூல் எனப்படும் இசைநூலினுள்ளும் சாதி, உவமத்துரு, திருவிரியிசை என்னும் மூவகையிசைப்பாடல்களுள் எழுத்தெண்ணி அடிவகுக்கப் பெற்ற கட்டளையடிகளால் இயன்ற சிறப்புடையன சாதிப்பாட்டுக்களேயாகும். இசைச் சிறப்புடைய சாதிப் பாடல்கள் இக்காலத்தில் நமக்குக்கிடைக்காமையால் ஏனைய

அல்லதூஉம், உலகத்து மக்கட்பிறவி பலவாயினும் நால்வகை வருணமென்ப, அவர் வரையறை யிலக்கணத்தாராகலினென்பது. இனி, அவருள்ளும் அந்தணரும் வேளாளரும் போல இடையிருவகையோரும் பயின்றிலரென்று சிறப்பிலராகாரென்பது.¹

இனிக் கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்று வரச் செய்யுள் செய்திலராலெனின் கட்டளையடியாற் செய்யவல்லன வேண்டாவென்பதோர் ஆணையுடைமையினரல்லர். உடையவரும் இவ்வாசிரியனாற் சிறப்புடைத்தென்று சொல்லப்பட்ட அளவடியாற் செய்யுள் செய்தாரென்பது² இனிப் பிற்காலத்தார் அளவடியாற் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்யுள் செய்த அடியுஞ் சிறப்பிலவாமோவென்பது.³ வஞ்சியடிக்கும் இங்ஙனம் வரையறையின்மைய தொக்கும். அது முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

இசைப்பாடல்களோடு அவையும் ஒத்தன என அவற்றின் சிறப்பினைக் குறைத்து எண்ணுதல் கூடாது. அதுபோலவே ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் எழுத்தெண்ணி வகுத்த கட்டளையடிகளால் இயன்ற செய்யுள் இக்காலத்திற் கிடைக்காமலென்று அவற்றின் சிறப்பினைக் குறைத்து எண்ணுதல் கூடாதென்பதாம். 'கட்டளைப்பாட்டுச்சிறப்புடையன சாதிப்பாட்டுக்களே' என்றிருத்தல் வேண்டும்.

1. அந்தணர் அரசர் வணிகர் வேளாளர் என நால்வகையோருள் அந்தணரும் வேளாளரும் உலகியலில் தனிப்பிரிவினாராக எண்ணப்படுதல்போன்று, அரசரும் வணிகரும் தனித் தனிப் பிரிவினாராக எண்ணப்பெறும் பயிற்சியின்மைபற்றி இடையிருவகையோராகிய அவர்தம் சிறப்பினைக் குறைத்தெண்ணுதல் கூடாது. எனப் பேராசிரியர் கூறும் எடுத்துக்காட்டு அவர்காலத்தில் நால்வகைவருணப்பாகுபாடுகளுள் இடையிருவகையோராகிய வணிகர் அரசர் என்னும் பாகுபாடு வழக்கிற்கன்றி ஏனை இருவகை வருணப்பாகுபாடுகளே பெரு வழக்கிலிருந்த சமுதாய அமைப்பினைப் புலப்படுத்தல் கூர்ந்துணர்த்தகுவதாகும்.

2. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தம் காலத்திற் பயின்ற கட்டளையடியின் இயல்புணர்த்தியதன்றிப் பின்வருவோரெல்லாரும் கட்டளையடியினாலேயே செய்யுள் செய்தல் வேண்டும் என ஆணை கூறினாரல்லர். எனவே கடைச்சங்கத்தார் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலர். எனினும் 'நாற்சீர் கொண்ட தடியெனப் படுமே' (செய் .) எனத் தொல்காப்பியனாராற் சிறப்புடைத்தென்று சொல்லப்பட்ட அளவடியாற் செய்யுள் செய்துள்ளமையறியத் தகுவதாகும்.

3. பிற்காலத்தார் அளவடியாற் செய்திலர் என்பதுகொண்டு முற்காலத்துச் சங்கத்தார் செய்த அளவடியும் சிறப்பிலவென்று கூறுதல் பொருந்தாதவாறுபோலக் கடைச்சங்கத்தார் கட்டளையடியமையச் செய்யாமை கொண்டு அவர்க்கு முற்பட்ட தொல்காப்பியனார் காலத்து வழங்கிய கட்டளையடியினைச் சிறப்பிலவென்றுகொள்ளுதலும் பொருந்தாது என்பதாம்.

நச்சினார்க்கினியம்:

இஃது ஒழிந்த நான்கடியையும் நாற்சீரடிபோல வழங்க என்பார்க்கு அவையுறழாமெக்குக் காரணங்கூறுகின்றது.

இ-ள். ஆங்ஙனம்தனவே எ-து அந்நாற்சீரடிபோல மற்றை நான்கடியினையும் விரிப்பின் அவை இலக்கணங்கூறுதற்கு வரையறைப்படாது எண்ணிறந்தனவாம். பாங்கு..... காலை எ-து பகுதியுற வறிந்தோர் விரிக்குங்காலத்து.எ-று.

முதலாலாசிரியர் சிறப்புடையனவற்றிற்கும் சிறப்பில்லனவற்றிற்கும் ஒருங்கிலக்கணங்கூறின் அவையொத்த விலக்கணத்தவா மென்று கருதி வரையறைப் படுவனவற்றிற்கே இலக்கணங் கூறி வரையறையின்றிப் பரந்தனவற்றிற்கு இலக்கணங் கூறிற்றிலர். அவர் கருத்து நோக்கி இவ்வாசிரியரும் யானும் அவ்வாறே கூறினமென்று கூறியதாயிற்று இதன் கருத்து. ஆயிற்சிறப்புடைய கட்டளையடி சான்றோர் செய்யுளுட் பயின்றுவரல்வேண்டும். பிறவெனின்: **இந்நூல் செய்த காலத்திற் றலைச்சங்கத்தாரும் இடைச்சங்கத்தாரும்** கட்டளையடி பயின்றுவரச் செய்யுள்செய்தார் என்பது இச்சுத்திரங்களாற் பெறுதும். பின்பு கடைச்சங்கத்தார்க்கு அஃதரிதாகலிற் சீர்வகையடிபயிலச் செய்யுள் செய்தாரென்றுணர்க. இக்காலத்தார் அளவடியாற் செய்யுள் செய்திலரென்று கடைச்சங்கத்தார் செய்த அளவடி சிறப்பின்றாகாததுபோல அதுவும் கொள்க.¹ வஞ்சிக்கு வரையறைப்படும்படி 'குறளடி முதலா' (செய்.57) என்பதனுட் கூறுதும்.

ஆய்வுரை:

இது, நாற்சீரடிகளை விரித்தது போல ஏனையடிகளையும் விரித்துரைப்பின் வரம்பிலவாய் விரியும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) அடிகளின் பாகுபாட்டினை நன்குணர்ந்தோர் நாற்சீரடிகளைக் கட்டளைப்படுத்து விரித்தாற்போன்று ஐஞ்சீரடி

1. இக்காலத்தார் அளவடியிற் செய்யுள் செய்திலர் என்று கொண்டு அளவடி சிறப்புடையதன்று எனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது. அதுபோலவே கடைச்சங்கத்தார் கட்டளையடி பயின்றுவரச் செய்யுள் செய்திலர் எனக்கொண்டு கட்டளையடி சிறப்புடையதன்று எனக்கொள்ளுதல் பொருந்தாது என்பதாம்.

முதலாக வரும் ஏனையடிகளையும் உறழ்ந்து காணுமிடத்து அவை வரம்பிலவாய் விரிவும் எ-று.

அஃதாவது முற்குறித்த நாற்சீரடிகள் அறுநூற்றிருபத்தைந் தோடும் ஐந்தாஞ்சீராக இயற்சீர், ஆசிரியவுரிச்சீர், வெண்பாவுரிச்சீர், வஞ்சியுரிச்சீர், ஓரசைச்சீர் எனமுற்கூறிய ஐந்து சீர்களையும் சேர்த்துப் பெருக்க ஐஞ்சீரடிகள் 3125 விகற்பமாகும். அவற்றுடன் ஆறாஞ்சீராக ஐஞ்சீரையும் பெருக்க 15625 விகற்பமாகும். அவற்றுடன் ஏழாஞ்சீராக ஐஞ்சீரையும் பெருக்க 78125 விகற்பமாகும். இவ்வகையினால் எட்டாஞ்சீர் முதலாக மேலும் மேலும் பெருக்க வரம்பிலவாய் விரியும். அன்றியும் இங்குக் கூறப்பட்ட அடிகளை அசையாலும் எழுத்தாலும் விரிக்க வரம்பிலவாய் விரியும் என்பர் இளம்பூரணர்.

50. ஐவகை அடியும் ஆசிரியக் குரிய.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். ஆசிரியப்பா நாற்சீரான் வரும் என்பதூஉம் அதன்கண் விரிக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் உரித்தென்பதூஉம் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) நாற்சீரடிக்கண் வகுக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாவிற் குரிய என்றவாறு.¹

ஐவகையடியு முரியவென, அவற்றிற்கு முதலாகிய நாற் சீரடியும் உரித்தாயிற்று.

உதாரணம்

“தேர்ந்து தேர்ந்து சார்ந்து சார்ந்து
நேர்ந்து வாமனை நினையின்
சேர்ந்த வல்வினை தேய்ந்தக லும்மே.”

இதன்கண் முதலடி நாலெழுத்தான் வந்தவாறு காண்க.

1. ஐவகையடிகளாவன; நாற்சீரடி தன்னையே நாலெழுத்து முதலாக இருபுறமுத்து முடியவுள்ள பதினேழு நிலத்தும் எழுத்தெண்ணி வகைப்படுத்தப்பெற்ற கட்டளையடிகளாகிய குறளடி, சிந்தடி, நேரடி, நெடி, கழிநெடி என்பன.

ஆசிரியர்க்கு—ஆசிரியத்துக்கு; சுவ்வுருபு அத்துச் சாரியையின்றிப்புணர்ந்தது. நேரடியில் எழுத்தெண்ணிவகுக்கப்பெற்ற ஐவகையடியும் ஆசிரியத்துக்கு உரிய. எனவே, வெண்பா, கலிப்பாவாகிய ஏனைப்பாக்களுக்கு அவற்றுட்கில வருதல் இல்லை என்பதாம்.

“குன்று கொண்டு நின்ற மாடு
பொன்ற வந்த மாரி
சென்று காத்த திறலடி தொழுமே.”

இதன்கண் முதலடி ஐந்தெழுத்தான் வந்தது.

“ஆறு குடி நீறு பூசி
ஏறும் ஏறும் இறைவனைக்
கூறு நெஞ்சே குறையிலை நினக்கே.”

இதன்கண் முதலடி ஆறெழுத்தான் வந்தது.

“போது சாந்தம் பொற்ப வேந்தி
யாதி நாதற் சேர்வோர்
சோதி வானந் துன்னு வாரே.” (யாப். வி. 49)

என்பது முதலடி ஏழெழுத்தான் வந்தது.

“தன்தோள் நான்கின் ஒன்று கைம்மிகூஉங்
களிறுவளர் பெருங்கா டாயினும்
ஒளிபெரிது சிறந்தன் றளியஎன் நெஞ்சே”.

இது முதலடி எட்டெழுத்தான் வந்தது.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி, (குறுந். 2)

என்பது ஒன்பதெழுத்தான் வந்தது.

“காமம் செப்பாது கண்டன மொழிமோ.” (குறுந். 2)

என்பது பத்தெழுத்தான் வந்தது.

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடி.” (குறுந். கடவுள்வாழ்த்து)

என்பது பதினொரெழுத்தான் வந்தது.

“நாயுடை முதுநீர்க் கலித்த தாமரை” (அகம். 61)

என்பது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்தது.

“அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி” (பெரும்பாண். 1)

என்பது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது.

“யாவரும் விழையும் பொலந்தொடிப் புதல்வனை.”

(அகம். 16)

என்பது பதினாலெழுத்தான் வந்தது

“ஏற்றுவலன் உயரிய எரிமருள் அவிர்சடை”

(புறம் 517)

என்பது பதினைந்தெழுத்தான் வந்தது.

“விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்”

(குறுந் 101)

என்பது பதினாறெழுத்தான் வந்தது.

“தேன்தூங்கும் உயர்சிமைய மலைநாறிய வியன்ஞாலம்.”

(மதுரைக் 3)

என்பது பதினேழெழுத்தான் வந்தது.

“கடுஞ்சினத்த கொல்களிறும் கதழ்பரிய கலிமாவும்,”

(புறம் 55)

என்பது பதினெட்டெழுத்தான் வந்தது.

“நெடுங்கொடிய நிமிர்ந்தேரும் நெஞ்சுடைய புகல்மறவரும்.”

(புறம். 55)

என்பது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்தது.

“அமர்காணின் அமர்கடந்தவர் படைவிலக்கி எதிர்நிற்றலின்”

(புறம். 16750)

என்பது இருபதெழுத்தான் வந்தது.

பேராசிரியம் :

இஃது, எய்தாததெய்துவித்தது; மேல் வகுக்கப்பட்ட அடியினை இன்ன பாவிற்குரிய அடி இவையென்று கூறாதான் அது கூறினமையின்.

(இ - ள்.) நாலெழுத்துமுதலாக இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியத்திற்குரிய (எ - று.)

“மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்த

.....அறுநூற்றிருபத் தைந்தாகும்.”

(தொல்-செய்-50)

என்றான், அதனை ஈண்டுப் போத்தந்து ஆசிரியத்திற்கு எய்து வித்தவாறு, அவற்றுக்குச் செய்யுள் ஐந்தடியுங் கூறியவழிக் காட்டப் பட்டது. மற்று,

“மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்” (362)

எனவே இதுவும் அடங்காதோவெனின் அடங்காது; பாத்தோன்றும் அந்நிலங்கள் பகுத்துக்கொள்ளப் பொதுவகையால் ஆண்டோதினா னென்பது.¹ மற்றும் ஐவகையடியும் ஓராசிரியத் துக்கண் வரல்வேண்டுமோவெனின், அன்னதொரு வரையறை யுண்டே ? வரையாது கூறினமையின் அவையெல்லாவற்றானும் வருக; வருங்கால் ஐந்தும் ஆசிரியத்துக்கு உரியவென்பதே கருத்து.² ஒழிந்த பாவிற்ரு நிலங் கூறாரோவெனின், ஆசிரியம் பதினேழ் நிலனுமுடைமையின் அக்கூறிய பதினேழ்நிலனுந் தளை விரவுதலின் தளை. அதற்குப் பின் கூறித் தளையதிகாரம்பட்ட மையின் அவற்றின்பின் ஒழிந்த பாவிற்ரு நிலனுங் கூறுமென்பது.³ மற்று ஆசிரியமே மகரவீறாதலின்

“மஃகான் புள்ளிமுன் னத்தே சாரியை”

(தொல். எழுத்-உரு. 14)

என்பதனான் அத்துச்சாரியை பெறல் வேண்டுமெனின், அது செய்யுள் விகார மென்பாருமுளர். அற்றன்று, ஆண்டு நின்றது நான்காமுருபாயினன்றே அது கடாவது; அதனை ஏழாவதன் பொருண்மைக்கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்ததென்று கொள்ளப்படும்.⁴

1. ‘மெய்வகையமைந்த பதினேழ்நிலத்தும்’ என்றது, பாத்தோன்றும் நிலங்கள் பதினேழும் ஐவகையடிகளாகப்பகுத்துக்கொள்ளப் பொதுவகையாற் கூறியது. அதுகொண்டு ஐவகையடியும் ஆசிரியத்துக்கண்வரும் என்பது அங்குப் பெறப்படாது.

2. ஐவகையடியும் ஓர் ஆசிரியப்பாவிலேயே வருதல் வேண்டும் என்னும் வரையறையில்தலை; ஐவகையடியும் அம்முறையே வருதல் வேண்டும் என வரையறுத்துரையாமையின், ஐவகையடியும் ஆசிரியப்பாவின்கண் வருதற்குரியன என்ற அளவிற் பொதுப்படக்கூறியதாகவே அதனைக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

3. பதினேழ்நிலனும் உடையது ஆசிரியப்பாவேயாதலின் அதனை முற்கூறித் தளையதிகாரம்பட்டமையின் ஒழிந்தபாவிற்ரு நிலம் கூறுகின்றார்.

4. ஆசிரியம் என்பது மகரவீறாதலின் அது குவ்வுருபேற்குங்கால் அத்துச்சாரியை பெற்று ‘ஆசிரியத்துக்கு’ எனவருதல் வேண்டும் எனக்கூறி, ஈண்டு ‘ஆசிரியக்கு’ என வந்தது செய்யுள் விகாரம் என்பாருமுளர். ‘ஆசிரியக்கு’ என்பதனைக் குவ்வுருபேற்ற வேற்றுமை

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முன்னர்க்கூறிய கட்டளையடி இன்னபாவிற்ரு உரிய என்கிறது.

(இ - ள்) நாலெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தின்காறும் உயர்ந்த பதினேழ் நிலனும் ஆசிரியப்பாவிற்ருரித்து. எ-று.

எனவே, தளைவழுவின்றி இருபத்தேழ் சீரான்வந்த முந் நூற்றிருபத்து நான்கடியும் ஆசிரியத்திற்கு உரித்து எ-று. முன்னர்ப் பொதுவாக வோதியதனை யீண்டுப் பகுத்தார்.

உ - ம். 'பேர்ந்து பேர்ந்து சென்று சென்று'

என்பது இவ்வாறு ஓராசிரியத்துக்கண் ஐந்தடியுங் கூறின முறையே நிற்க வேண்டுமென வோதினமையின்¹ எவ்வாற்றானும் அவ்வைந்தும் ஆசிரியத்துக்கண் வருதற்குரியவென்பதே ஆசிரியர்க்குக் கருத் தாயிற்று. இக்கருத்தானன்றே 'பேர்ந்து சென்று' என்ற உதாரணத்து ஈரடிக்கூட்டத்துத் தளைவழுப் பலவும் வருவதாயிற்று.

ஆய்வுரை :

இஃது ஆசிரியப்பா நாற்சீரால் வரும் என்பதும் அதன்கண் விரிக்கப்பட்ட ஐவகையடியும் அதற்கு உரிய என்பதும் உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) பதினேழ் நிலத்தனவாக மேல் வகுக்கப்பட்ட ஐவகை யடிகளும் ஆசிரியப்பாவிற்ரு உரிய எ-று.

உதாரணம் இளம்பூரணருரை முதலிய உரைகளிற் காண்க.

51. விராஜய் வரினும் ஒருஉநிலை இலவே.

விரியாகக் கொள்ளாது 'ஆசிரியக்குரிய' என்பது ஏழாம் வேற்றுமைப்பொருண்மைக் கண் அக்குச்சாரியை ஈறுதிரியாது வந்தது என்று கொள்ளப்படும் என்பதாம். இவ்விளக்கம் பேராசிரியரால் எழுதப் பெற்றதெனக் கொள்ளின் "நாலெழுத்து முதலாக இருபதெழுத்தின் காறும் உயர்ந்த பதினேழ்நிலனும் ஆசிரியத்தின்கண் உரிய" என இச்சூத்திரத்தின் உரையினைத்திருத்திக்கொள்ளுதல் வேண்டும்,

1. 'இங்ஙனம் ஓராசிரியத்துக்கண் ஐந்தடியுங் கூறின முறையே நிற்க வேண்டும் என வரையாது வோதினமையின்' என இத்தொடரைத் திருத்திக் கொள்ளுதல் வேண்டும். இத்திருத்தம் பேராசிரியர் உரை நோக்கிச் செய்யப்பெற்றதாகும்.

இளம்பூரணம் :-

என்—எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட அடி விரவி வருமாறு வரையறுத்து உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற் சொல்லப்பட்ட ஐந்தடியுந்தனித்தனி ஆசிரிப் பாவிற் குரித்தாகி வருதலே யன்றி விரவிவரினும் நீக்கப்படாது என்றவாறு.¹

‘ஒருநிலை’² என்றதனால் தனித்தனிவரினும் விரவிவரினும் ஒக்கும் என்று கொள்க.

உதாரணம்

“ செங்களம் படக்கொன் றவுணர்த் தேய்த்த
செங்கோ லம்பின் செங்கோட் டியானைக்
கழறொடிச் சேய்க் குன்றங்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே.” (குறுந்.1)

இதனுட் பலவடியும் வந்தவாறு காண்க.

(51)

பேராசிரியம்:

இஃது, எய்தியதிகந்து படாமைக் காக்கின்றது; மெய்வகை யமைந்த பதினேழ் நிலமெனவும், எழுபது வகையின் வழுவெனவும் மேனிறுத்த (50) முறையானே ஆசிரியத்திற்குப் பதினேழ் நிலமாமாறு கூறினான் இனி, எழுபது வகையின் வழுவாயின் அப் பதினேழ் நிலத்து யாண்டு மாகாதென்பது பட்டதனை இகந்து படாமைக் கூறினமையின்.³

(இ-ள்.) தளைவிரவி வரினும் ஒருவருப்படா (எ-று.)

மற்று, இதனைத் தளை விரவிவரினுங் கட்டளையாமெனப் புறனடுத்தானென்று கோடுமோ தளைவிரவிற் கட்டளையடி

1. விராய் வருதலாவது, மேற்குறித்த பதினேழ் நிலத்துக் கட்டளையடிகள் ஐந்தும் தனித்தனி வருதலையன்றித் தம்முட் பலவாய்க்கலந்து வருதல்.

2. ஒருநிலை – ஒருவும் நிலை; நீக்கும் நிலை.

3. பதினேழ்நிலத்து ஐவகையடிகளும் ஆசிரிப்பாவக்குரியன எனக்கூறிய ஆசிரியர், எழுபது வகையின் வழுவிய வழுவாயின அப்பதினேழ்நிலத்து எவ்விடத்தும் வரப்பெறா என இச்சூத்திரத்தாற் காத்தலின் ‘இஃது எய்தியது இகந்துபடாமைக்காக்கின்றது’ எனக் கருத்துணரவரையப்பெற்றது.

யாகாதென்று கோடுமோவெனின், தளையங்காதனவே தளை வகையடியெனவும் அல்லன கட்டளையடி யாகாவெனவுங் கோடுமென்பது அஃதேல் தளையங்கின அடிக்கும் பதினேழ் நிலனுங் கோடுமோ வெனின், கோடுமன்றே? 'விராய்வரினும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்றாகலினென்பது.¹ (53)

நச்சினார்க்கினியம்:

இஃது எய்தியது இகந்துபடாமைக்காத்தது; தளைவழுவி யதுயாது மாகாதோவென்று கருதியதனைச் சீர்வகையடியா மென்றலின்.²

(இ-ள்) ஆசிரியம் இருபத்துமூன்று தளையிற் சில வழுவினும் முற்கூறிய பதினேழ் நிலத்தினொன்று குறைந்து பதினாறு நிலத்தினீங்கிவாரா எ-று.

உம்மை இறந்ததுதழீ இயிற்றாகலான் ஓரடிக்கட் டளை வழுப்படவரினும் அவை கட்டளையாகாமற் சீர்வகையடியாய் ஐந்தெழுத்து முதல் இருபதெழுத்தளவும் வரும் எ-று. அது சான்றோர் செய்யுளுள் வந்துழிக் காண்க.

ஆய்வுரை

இது, மேற்குறித்த பதினேழ்நிலத்து ஐவகையடியும் விரவி வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பதினேழ் நிலத்து ஐவகையடியும் ஆசிரியத்திற்குத் தனித்தனி யுரியவாகி வருதலேயன்றிப் பிற அடிகளோடும் விரவி வரினும் விலக்கப்படா எ-று.

1. 'விராய்வரினும்' என்ற உம்மை, முற்குறித்த வண்ணம் 'தளைவிரவாது வருதலே யன்றி' என இறந்தது தழீஇயதாதலின். தளைவிரவாதனவே தளைவகையடியெனவும் தளைவிரவி வந்தன கட்டளையடியாகாவெனவும், கட்டளையடியன்றியும் தளையங்கின அளவடிக்கும் பதினேழ்நிலனும் கொள்ளப்படும் எனவும் குறித்தவாறாம். கோடும்-கொள்வோம். கோடுமன்றே-கொள்வோமல்லவா? ஓரூஉ நிலையில-நீக்கும் நிலையிலலாதன; எனவே ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவன என்பதாம்.

2. பதினேழ் நிலத்தின் எழுத்தெண்ணிக் கொள்ளப்படும் கட்டளையடியே தளைவழுவாதது என்றமையின், இங்ஙனம் தளை தழுவியது அடியாகாதோ என்று ஐயுற்றார்க்கு, அத்தகைய அடி சீர்வகையடியாகக் கொள்ளப்படும் எனக்கூறி, முற்கூறிய தளைவகையின் இலக்கணம் மாறாதபடிக்காத்தலின் 'இஃது எய்தியது இகந்து படாமைக் காத்தது' எனக் கருத்துரை வரையப்பட்டது என்பதாம்.

‘விராஅய்வருதல்’ என்பதற்கு மேற்கூறப்பட்ட பதினேழ் நிலத்து ஐவகையடிகளும் ஆசிரியப்பாவிற்குத் தனித்தனியுரியவாகி வருதலேயன்றிப் பலவடிகளோடும் விரவிவருதல் எனப்பொருள் கொண்டார் இளம்பூரணர். ‘தளைவிரவிவருதல்’ எனப்பொருளுரைத் தார் பேராசிரியர். ‘தளை வழுவருதல்’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். தளையங்காதனவே தளைவகையடியாகும் எனவும் தளைவிரவிவரும் அடிக்கும் பதினேழ் நிலம் கொள்ளப்படும் எனவும் ‘விரா அய்வரினும்’ என்னும் உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மையாதலின் இவ்வாறு கட்டளையடியோடு சீர்வகையடிகள் ஆசிரியத்தில் விரவி வந்தாலும் அளவடிகளாகிய அவை கட்டளையாகாமற் சீர்வகையடியாய் ஐந்தெழுத்துமுதல் இருபதெழுத்தளவும் வரும் எனவும் எனவே இங்ஙனம் கலந்து வரும் சீர்வகையடிகள் விலக்கத்தக்கன அல்ல எனவும் இச்சூத்திரத்தில் விளக்கம் தருவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

52. தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும்
இன்சீர் வகையின் ஐந்தடிக்கும் உரிய
தன்சீர் ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா.¹

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். இத்துணையும் அடியும் அடிக்குரிய எழுத்துக்களும் ஒதினார்; இனி அவ்வடிக்கண் ஓசை வேறுபாடுந் தளையிலக்கணமு முணர்த்துவார் அத் தளைக்கண் வருவதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தத்தஞ் சீர்நிலை வகையானுந் தளைநிலை வகையானும் தளைநிலை வகையானும் இனிய ஓசைவேறுபாட்டினையுடைய ஐந்தடிக்கு முரிய தன்சீர் ருள்வழித் தளைவேறுபாடு கோடல் வேண்டா என்றவாறு.

எனவே, சீர்தானே ஓசையைத் தரும் என்றவாறாம்.²

1. இதன் முதலிரண்டடி ஒருகுத்திரமாகவும் மூன்றாமடி ஒரு குத்திரமாகவும் கொண்டனர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

2. குறளடி முதலாக எண்ணப்பட்ட ஐந்தடிகளையும் சீர்வகை பற்றியும் தளைவகை பற்றியும் பகுத்துரைத்தல் மரபென்பதும், அவ்வப் பாக்களுக்குரிய சீர்கள் வருமிடத்து அச்சீர்களே அந்தப்பாவின் ஓசையைத் தருமென்பதும், அவ்விடத்துத் தளைவேறுபாடு கொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாமையில்லை யென்பதும் இச்சூத்திரத்தாற் புலனாம்.

உரிய தன்சீர் என்றது ஐந்தடியினும் ஏற்றவழி நிலைபெறுத்தன் சீரென்றுகொள்க. அஃதாவது குறளடியாகிய ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓரசைச்சீரும் ஈரசைச்சீரும் வருதலன்றி மூவகைச்சீர் வாராமை. பிறவாசிரியர் கொண்ட நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரித்தளை, இயற்சீர் வெண்டளை, வெண்சீர் வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றியவஞ்சித்தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை என எழுவகையினும், வஞ்சித் தளை நிலைமொழி வஞ்சியுரிச்சீராக வருஞ்சீர்க்கு முதலசையோடு ஒன்றியது ஒன்றியவஞ்சித்தளை எனவும் ஒன்றாதது ஒன்றாதவஞ்சித்தளை எனவும் வழங்கு பவாதலின் அவ்விருவாற்றானும் தளையாற்பயனின்றி நிலைமொழி யாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் தானே ஓசையுணர்த்துதலின் வஞ்சித்தளை கோடல் வேண்டாராயினார்.¹ இனி, வெண்சீர் வெண்டளையும் வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் வெள்ளையும் வெண்சீராதல் இயற்சீராதல் வந்து வெண்டளையாக வேண்டுதலின் நிலைமொழியாகிய வெண்சீரை “வெண்சீர்நிறசை நிரையசை யியற்றே” (செய்யுள். 28) என ஒதுதலின், அதனை நிரையீற்றியற்சீர் ஆக்கினால் வருஞ்சீர் நேர்முத லியற் சீராயின் அதுவும் இயற்சீர் வெண்டளையாம்.

அவ்வாறன்றி வருமொழியும் வெண்சீராயின் ‘தன்சீருள்வழித் தளைவகை வேண்டா’ என்பதனான் அடங்கும். அதனான் இருவாற்றானும் வெண்சீர் வெண்டளை கொள்ளாராயினார்.²

1. எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பட்ட ஐந்தடியினும் ஏற்றவழி நிலைபெறும் அவ்வப்பாவிற் குரிய சீர்கள் என்பார் ‘உரிய தன்சீர்’ என்றார். குறளடியாகிய ஐந்தெழுத்தினும் ஆறெழுத்தினும் ஓரசைச்சீரும் ஈரசைச்சீருமே வரும்; மூவகைச் சீர் வராது. நிலைமொழியாகிய வஞ்சியுரிச்சீர் வருஞ்சீரின் முதலசையோடு ஒன்றியது ஒன்றிய வஞ்சித்தளையெனவும் ஒன்றாதது ஒன்றாவஞ்சித்தளையெனவும் வழங்குபவாதலின், அவ்விருதிற்றத்தானும் தளையாற்பயனின்றி வஞ்சியுரிச்சீர்தானே வஞ்சிப்பாவின் ஓசையுணர்த்துதலின் வஞ்சித்தளை கோடல் இன்றி யமையாததன்று என்பதாம்.

2. இனி, வெண்சீர் வெண்டளையென்பது, வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் வெண்சீராவது இயற்சீராவது வந்து பொருந்துவது. ‘வெண்சீர்நிறசை நிரையசையியற்றே’ (செய்யுளியல்-28) என்ற விதிப்படி நிலைமொழியாக நின்ற வெண்சீரை நிரையீற் றியற்சீர் போலக் கொண்டால் அதன்முன் வருஞ்சீர் நேர்முத லியற்சீராயின் இயற்சீர் வெண்டளையாகும். அவ்வாறன்றிச் வெண்சீர்முன் வருஞ்சீரும் வெண்சீராயின் ‘தன்சீருள்வழித்தளைவகை வேண்டா’ என்றவிதிப் படி தளை கொள்ள வேண்டிய இன்றியமையாமை நேராது. எனவே வெண்சீர் முன் இயற்சீர் வரினும் தன்சீர் வரினும் இருநிலைமைக்கண்ணும் தளை வகுக்க வேண்டிய இன்றியமையாமை யில்லை. எனவே எழுவகைத்தளைகளுள் ஒன்றிய வஞ்சித்தளை, ஒன்றாதவஞ்சித்தளை,

இனி ஒழிந்த நான்கு தளையுங் கூறுகின்றாராயின் ஆசிரியத்தளையுங் கூறல் வேண்டா, அதுவும் இயற்சீரான் வெண்டளை கூறவேண்டுதலின் ஆசிரியத்தளையுங் கூறவேண்டு மென்க.¹ (52)

பேராசிரியம்:

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; என்னை? இயற்சீரான் கட்டளையடியாமாறெல்லாம், “ஐவகை யடியு மாசிரியக் குரிய” (தொல்.செய்.52) என்னுந் துணையும் கூறிப் பின்னும், ‘விராஅய் வரினும் ஒருஉநிலை யிலவே’ (தொல்-செய்.53) எனக் கட்டளையடியன்றியும் அளவடி வருமெனவும் அவை பதினேழ் நிலத்தவெனவுங் கூறி, இனி உரிச்சீரானுஞ் சீர்வரையறையடி உளவென்பதூஉம் அவ்வுரிச்சீரால் தளைவகையடி உளவென்பதூஉம் அவை பதினேழ் நிலத்தின் இகந்துவாராவென்பதூஉங் கூறுகின்றமையின்.²

வெண்டளை என்னும் மூன்றும் தன்சீர் வகையின் பாவின் ஓசையினைத் தருவனவாதலின் அவை மூன்றும் நீங்கலாக நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, இயற்சீர் வெண்டளை, கலித்தளை என்னும் நான்குதளைகளை மட்டும் தொல்காப்பியனார் இவ்வியலிற் சுட்டி விளக்குகின்றார்.

1. இவற்றுள் நேரொன்றாசிரியத்தளையும் நிரையொன்றாசிரியத்தளையும் ‘உரியதன்சீர்’ எனச்சீர்வகையுளடங்குமாயினும் அவற்றால் இயற்சீர் வெண்டளை கொள்ள வேண்டுதலின் ஆசிரியத்தளையும் உடன்கூறவேண்டிய இன்றியமையாமை நேர்ந்தது என்பதாம். எனவே நேரொன்றாசிரியத்தளை, நிரையொன்றாசிரியத்தளை, வெண்சீர் வெண்டளை, ஒன்றிய வஞ்சித்தளை எனவரும் இந்நான்கும் உரியதன்சீர் ஒன்றிவருதலாற் கொள்ளப்படும் தளைகள் என்பதும், இயற்சீர் வெண்டளை, கலித்தளை, ஒன்றாவஞ்சித்தளை இவை மூன்றும் ஒன்றாமையால் தளைக்கப்படும் தளை யென்பதும் நன்குபுலனாம். இங்ஙனம் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தன்சீர்வகையினும் தளைநிலைவகையினும் பாவின் அடியே ஓசையினைப் பாகுபடுத்துந்திறத்தினை வகைப்படுத்தி விளக்கிய முறையில் அமைந்தது,

“ தன்சீர் தனதொன்றிற் றன்றளையாந் தணவாதவஞ்சி
வண்சீர் விகற்பமும் வஞ்சிக்குரித்து வல்லோர் வகுத்த
வெண்சீர் விகற்பங்கலித்தளையாய் விடும், வெண்டளையாய்
ஒண் சீரகவலுரிச்சீர் விகற்பமும் ஒண்ணுதலே” (யா. காரிகை-10)

எனவரும் யாப்பருங்கலக்காரிகையாகும்.

2. உரிச்சீராலும் சீர்வகையடி யுளவெனவும் அவ்வுரிச்சீரால் தளைவகை யடியுள வெனவும் அவை முற்குறித்த பதினேழ்நிலத்தினைக்கடந்து வருதல் இல்லையெனவும் இச்சூத்திரத்தில் முன்னர்க்கூறப்படாத விதியைக் கூறுகின்றமையின் ‘எய்தாதது எய்து வித்தது’ என்னும் கருத்துரைவரையப்பெற்றது.

(இ-ள்) தன்சீர்வகையினும்—ஆசிரிய வுரிச்சீரானும்; அதனை அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும்;¹ தளைநிலைவகையினும்—அவ்வாசிரியவுரிச்சீரானாகிய தளைநிலைமைப் பகுதியானும்;² இன்சீர்வகையினும்—இன்சீர்ப்பகுதியானும்;³ ஐந்தடிக்குமுரிய அவையும் மேற்கூறிய ஐவகையடிக்கும் உரியவாம் (எ-று.)

‘ஐந்தடிக்கு முரிய’ வெனவே பதினேழ் நிலத்தின் இகந்து வாராவென்பதாம்.⁴ தன்சீரென்னாது ‘வகை’ யென்றது, அவற்றை இருபகுதியானே,

“முன்னிரை யறினு மன்ன வாகும்” (தொல்-செய். 14)

என்றதும்,

“வெண்பா வுரிச்சீர் ஆசிரிய வுரிச்சீர்” (தொல்-செய். 23)

என்புழி உடன்கூறாது கூறிய வேறுபாடும் நோக்கியென்பது⁵ அதனது பயம்: வருகின்ற தளைவகைக்காயின் ஆசிரியவுரிச்சீராறுந் தளைகொள்ளப்படா, முன்னிரையீற்ற இரண்டுமல்ல தென்றவாறு. தளைநிலைவகை சிறப்புடைமையின் அது முற் கூறுகவெனின், அங்ஙனமாயினும் அறுவகைச் சீரானுஞ் சீர்வகையடி வருதல் பெரும்பான்மையாகலானும், அவற்றுள்ளும் நீடுகொடி, குளிறுபுலி என்னும் இரண்டுமே பற்றித் தளைகோடல் சிறுபான்மை நோக்கியுந் ‘தன்சீர்வகை’ முற்கூறப்பட்டது. அல்லதூஉந் ‘தளைநிலைவகை’ முற்கூறின் மேற்கூறிய வியற்சீர்த்தளைமேற் செல்லும்; அவ்வாறன்றித் தன் சீர்த்தளையே கோடற்கும் அது பிற கூறினானென்பது. மற்றுத் தன்சீரானாவதனை இன்சீர்வகையொடு ஐந்தடிக்கு முரித்தென்ற தென்னையெனின், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் நிரலே நின்றபுழி அகவல் ஓசை பிறவாதென்பது அறிவித்தற்கென்பது. எனவே

1. ஆசிரியப்பா அதிகாரப்பட்டமையின் ‘தன்சீர்’ என்றது ஆசிரியவுரிச்சீரை.

2. ‘தளைநிலைவகை’ என்றது, அவ்வாசிரியவுரிச்சீராலாகிய தளைநிலைமைப் பகுதியினை.

3. ‘இன்சீர்வகை’ என்றது இயற்சீர் வகையினை.

4. ‘ஐந்தடிக்குமுரிய’ எனவே எழுத்தெண்ணிவகுக்கப்பட்ட பதினேழ்நிலத்தினைக் கடந்து வருதல் இல்லை என்பதாம்.

5. நீடுகொடி, குளிறுபுலி என்னும் இருசீர்களையும் ஆசிரியவுரிச்சீர் எனத் தழுவிக்கொண்ட திறம் பற்றித் ‘தன்சீர்’ என்னாது ‘தன்சீர்வகை’ எனக் குறித்தார்.

ஒன்றிடையிட்டும் இரண்டிடையிட்டும் இன்சீர் வரல்வேண்டுவதாம்.
‘இன்சீர்வகையின்’ என இயற்சீர்களான் உரிச்சீர்களை வகுத்து
நிறீஇக் கொள்ளப்படும்.

உ - ம் : “ஓங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி”

எனவும்,

“நிவந்துதோன்று களிற்றி னிலங்குகோடு புரைய”

எனவும் இவை இயற்சீரொன்று இடையிட்ட ஆசிரியவுரிச்சீரான்
வந்த நேரடி.

“பாம்புமணி யுமிழும் பானா ளீங்குவரல்”

என்பது இயற்சீரிரண்டு இடையிட்ட வந்தது. இதுவும்

“அசையுஞ் சீருமிசையொடு சேர்த்தி” (தொல்-செய். 11)

என்பதனான் அகவலோசை வழுவின்வா றறிந்துகொள்க.

இனி, தன் சீரால்¹ தளைநிலையடி வருமாறு :

“ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புஞாண் கொளீஇ” (புறம். 55)

“உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை” (புறம். 3)

என வரும்.

தளைவகை யென்னாது ‘நிலை’ யென்றதனான் அவற்று
இரண்டாசிரியவுரிச்சீரும்² அடிமுதற்கணின்று சீராவதன்றி இடை
வாரா வென்பது கொள்க. தளைநிலை யென்னாது ‘வகை’ யென்ற
தென்னையெனின், உரிச்சீரால் தளைவழங்கின் ஓரடிக்கண்
இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணா தென்பதுணர்வித்தற்கென்பது,
இவையும் இன்சீர் வகையொடு வருமெனவே தன்சீர் இயற்சீரொடு
தட்குமென்பதாம்³ அஃதேல்,

1. தன்சீர் என்றது. ஆசிரியவுரிச்சீரை.

2. இரண்டாசிரியவுரிச்சீர் என்றது, நீடுகொடி, குளிறுபுலி என உரியசைப்பின்
நிரைவந்த இருசீர்களையும் இவையிரண்டும், அடிமுதற்கணன்றி இடையே வாரா.

3. ஆசிரியவுரிச்சீரால் தளைகொள்ளங்கால் ஓரடிக்கண் இரண்டு தொடர்ந்துவரின்
ஓசையுண்ணாதெனவும். எனவே இயற்சீர் ஒன்றும் இரண்டும் இடையிட்ட வருமெனவும்
அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியவுரிச்சீர் இயற்சீரொடு தளைக்கும் எனவும் கொள்வர் பேராசிரியர்.

‘தன்சீ ருள்வழித் தளைவகை வேண்டா’ (தொல்-செய். 55)

என வருகின்ற சூத்திரத்தானே தன்சீர் போதுமாகலின் ஈண்டுத்தளை நிலைவகையே கூறுகவெனின், இஃது ஆசிரியத்திற்குக் கூறினான்; அது வெண்பாவிற்குக் கூறினான்; அல்லாக்கால், அது மிகையா மென்பது¹. எனவே, தன்சீர்வகை நாலெழுத்திற்கு உரித்தன்றென்பதா உம், தளைவகையடி. குறளடி முதன் மூன்று நிலத்திற்கும் உரித்தென்பதா உம் உரையிற் கொள்க.²

**“ஓங்கு கோட்டுமீது பாய்ந்து பாய்ந்து
முசுக்கலை யாடு நாடற்கு
உரைப்பதை யெவன்கொனந் தோளே தோழீஇ”**

என்பது ஐந்தெழுத்தால் தன்சீராடி வந்தது.

**“ஆடுகொடி நூடங்கு காடு போந்து
விளங்கிழை கோயிற் சேர்ந்தனம்
முழங்குக வானந் தழங்குகுரல் சிறந்தே”**

என்பது ஏழெழுத்தால் தளைநிலையடி வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இன்சீரென்னாது ‘வகை’ யென்றதனால் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றிக்கொள்ளப்பட்ட அசைச்சீரும் (செய்-28) இன்சீரேயாம்³. தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலை வகையினும் இடையிட்டிடு வந்ததென்பது. இவை மேற்காட்டியவற்றுள் காணப்படும். (54)

நச்சினார்க்கினியம்:

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; உரிச்சீராற் சீர்வகையடியும் உரிச்சீராற் றளைவகையடியும் உள, அவையும் முற்கூறிய

1. ‘தன்சீர்வகையினுந்தளைநிலைவகையினும்’ என இங்குக் கூறியவிதி ஆசிரியப்பாவுக்கு எனவும், ‘தன்சீ ருள்வழித்தளைவகைவேண்டா’ என அடுத்து வரும் நூற்பாவிற் கூறியவிதி வெண்பாவுக்கு எனவும் பகுத்துணர்தல் வேண்டும்.

2. தன்சீராகிய ஆசிரியவரிச்சீராடி நாலெழுத்துக்கு உரித்தன்றென்பதும், தளை வகையடி குறளடிமுதன் மூன்றுநிலத்திற் குரித்தென்பதும் உரையிற்கோடல் என்னும் உத்தியாற் கொள்ளப்படும்.

3. ‘இன்சீர்’ என்ற அளவிலமையாது ‘இன்சீர்வகை’ என விரித்துக் கூறினமையால், இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து இயற்றிக்கொள்ளப்பட்ட நேர்பு, நிரைபு என்னும் அசைச் சீரும், ‘இயற்சீர்ப்பாற்படுத்தியற்றினர் கொளலே; தளைவகை சிதையாத் தன்மையான’ (செய். 28) என்ற விதிப்படி இயற்சீராகவே வைத்துத் தளைகொள்ளப்படும் என்பதாம்.

ஐவகைநிலனும் பெறுமென்றலின். தன்சீரெனவே அதிகாரத்தான் ஆசிரியவுரிச்சீராயிற்று.

(இ-ள்.) தன்சீர்வகையினும் எ-து ஆசிரியவுரிச்சீரின் கூற்றானும். தளைநிலைவகையினும் எ-து அச்சீரானாய தளைநிலைக்கூற்றானும். இன்..... முரிய எ-து இன்சீர்ப்பகுதியோடே அவ்வாசிரியம் முற்கூறிய ஐவகையடியான் வந்து பதினேழ் நிலத்தி னிகந்து வாரா. எ-று.

தன்சீரென்னாது வகையென்றது முன்னிரையீற்றவிரண்டினையுந் தளை கொள்ளுமென்றற்கும், ஏனை நான்குரிச்சீருந்தளை கொள்ளா வென்றற்கும் தளைநிலைவகையென்றது, உரிச்சீராற்றளைவருங்கால் ஓரடியின் இரண்டுவரின் ஓசையுண்ணாதென்றற்கு இன்சீர்வகையின் என்றது, ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கு நிரலே நின்றவழித் தூங்கலோசை பிறத்தலின் இயற்சீர்கள் ஒன்றிடையிட்டு வரவேண்டும் சீர்வகைக்கென்பதூஉம், அதற்கும் இன்னோசை மிகவுமின் றென்பதூஉம், முன்னிரையீற்ற விரண்டும் இடையில் வாராது அடிமுதற்கண்ணே வந்து இயற்சீரோடு தட்டு இன்னோசைத்தாமென்பதூஉம், அசை¹ யோரடிக்கிரண்டுவந்து தட்டலும் இன்னோசைத்தாமென்பதூஉம் அறிவித்தற்கு.

உ-ம். ஓங்குகோட்டுத் தொடுத்த பாம்புபுரை யருவி
நிவந்து தோன்று களிற்றி நிலங்குகோடு புரைய'

இவை இயற்சீரொன்றிடையிட்டு உரிச்சீரான் வந்தன.

‘பாம்புமணி யுமிழும் பானா ளீங்குவரல்’

இஃது இரண்டிடையிட்டது.

‘ஓங்குமலைப் பெருவிற் பாம்புநாண் கொளீஇ’ (புறம்-55)

‘உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை’ (புறம்-3)

இவை தளைநிலைவகையான் வருதலாற் கட்டளையாய் இன்னோசை பெற்றன.

இனி, ஐந்தெழுத்துமுதலாத் தன்சீர்வகை வருதலும், தளை வகை யேழெழுத்து முதலாக வருதலும் உரையிற்கொள்க. அவை:

1. ‘அவை’ எனத் திருத்திக் கொள்க. அவை என்றது முற்கூறிய முன்னிரையீற்ற நேர்புநிரை என்னும் ஆசிரியவுரிச் சீர்கள் இரண்டினையும்.

‘ஓங்குகோட்டு மீது பாய்ந்து பாய்ந்து
முசுக்கலை யாடு நாடற்
குரைப்பதை யெவன்கொனந் தோளே தோழீ’

இஃது ஐந்தெழுத்தாற் றன்சீரடிவந்தது.

‘ஆடுகொடி நுடங்கு காடு போந்து
விளங்கிழை நகர்வயிற் சேர்ந்தன
முழங்குக வானந் தழங்குகுரல் சிறந்தே’

இஃது ஏழெழுத்தாற் றளைநிலையடி வந்தது. வகையென்றதனான் இயற்சீர்ப்பாற்படுத்திய அசைச்சீர் இன்சீராய்த் தன்சீர் வகையினுந் தளைநிலைவகையினும் வரும். இஃது இருவகை யடிக்கு மிலக் கணங் கூறிற்று.

பேராசிரியம்:

இது, மேல் ஆசிரியத்திற்குத் தன் சீர்வகையுந் தன்றளைவகையுந் கூறிய வழியானே வெண்பாவிற்சுச் சீர்வகையுந் தளைவகையுந் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தன்சீர்—வெண்சீர்; உள்வழி—வெண்சீரே வருஞ் சீராகியும் வந்தவழி; என்னை? தளைவகைக்கு இரண்டுசீர் வேண்டுதலானுந் தளைவகை வேண்டாத நிலம் இதுவென்கின் றானாகலானுமென்பது; தளைவகை வேண்டா-தளைவகை நிலைமை கொள்ளப்படா மற்று அவ்வடிக்கண் (எ-று.)

எனவே, வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர்வந்தொன்றின் வெண் டளையாமென்பதே கருத்தாயிற்று. இஃது உய்த்துக்கொண் டுணர்தலென்னும் உத்திவகை. (மரபு 110) இதனானே வெண் சீர்க்கு வெண்சீர்வந்தொன்றுவது கட்டளையடியெனப்படாது சீர்வகையடியாமென்பது பெற்றாம்.¹

“வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டளை கொளாஅல்”

1. ஈண்டுத் ‘தன்சீர்’ என்றது, வெண்பாவுக்குரிய தன்சீராகிய வெண்சீரினை. வெண்சீரே வருஞ்சீராகியும் வந்தவழி அவ்வடிக்கண் தளைவகை நிலைமை கொள்ளப்படா. எனவே வெண்சீர்நிற்ப இயற்சீர் வந்து ஒன்றின் வெண்டளையா மென்பதும் வெண்சீர்க்கு வெண்சீர்வந்து ஒன்றுவது சீர்வகையடியாம் என்பதும் பெறப்படும்.

“ வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டளை யாகும்
இன்சீர் விரவிய காலை யான”

என்றார் காக்கைபாடினியாரும்.¹

வெண்சீர் ரொன்றியது வெண்டளை யாகாதென்றற்குக் காரணமென்னை யெனின்,

“ அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான” (தொல்-செய்-58)

என்புழி, அளவுஞ் சிந்தும் அல்லாத ஏறிய நிலமெல்லாம் வெண்பாவுங் காலிப்பாவுந் தம்மில் தளைவகையொக்கு மென்றானாகலி னென்பது.² எனவே, வெண்சீர் நான்கும் ஒன்றிவரின் அது கலிப்பாவிற்ருஞ் சீர்வகையடியாவதாயிற்று.

மற்று, வஞ்சியுரிச்சீருந் தன்சீராகலின் இன்னவாறு தளை கொள்ளு மென்றானோவெனின்,³ அவை தன்சீருள்வழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும், பிறசீர் வந்துழி ஒன்றினும் ஒன்றாவாயினும் வஞ்சித்தளையாகி வரையறையின்மையானும் வஞ்சியடி அறுநூற்றிரு பத்தைந்தடியுட் படாமையானும் அவற்றைக் கூறானாயினான் ஆசிரியனென்பது.⁴

நச்சினார்க்கினியம்:

இது முன் ஆசிரியத்திற்குச் சீர்வகையுந் தளைவகையுந் கூறியமுறையே வெண்பாவிற்கும் அவ்விரண்டுங் கூறுகின்றது.

1. இவ்விரு நூற்பாக்களையும் இயற்றிய காக்கைபாடினியார் என்பவர் தொல் காப்பியனார் காலத்தவர் ஆவர்.

2. வெண்பாவுக்குரியவாகிய அளவடி ஐந்தும்சிந்தடி மூன்றும் என எட்டு நிலத்தின் மிக்கு ஏறிய நிலம் யாவும், வெண்பாவும் கலிப்பாவும் தம்மில் தளைவகையொக்கும் என ஆசிரியர் கூறுதலால், வெண்சீர்களே ஒன்றிவரும் அடிவெண்டளையாகாதாயிற்று.

3. இன்னவாறு தளை கொள்ளுமென்னானோவெனின் – எனத் திருத்திக் கொள்க.

4. வஞ்சிப்பா, தன்சீர்களாக வஞ்சியுரிச்சீர்களைப் பெற்றிருத்தலின், அது பற்றித் தளைகொண்டு அடிவகுத்தல் முறையாயினும், அவை தன்சீருள்வழி ஒன்றிவரினும் ஒன்றாதுவரினும் பிறசீர்வந்துழி ஒன்றினும் ஒன்றாதுவரினும் வஞ்சித்தளையாகித் தளைபற்றிய வரையறையின்மையானும் எழுத்தெண்ணி. வகுக்கப்பெற்ற அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் வஞ்சியடி சேர்க்கப்படாமையானும் வஞ்சியுரிச்சீர் இன்னவாறு தளைகொள்ளப்பெற்று இத்தளையடியாம் எனத்தொல்காப்பியர் தனித்தெடுத்துக்கூறாது விட்டார் என்பதாம்.

(இ-ள்.) வெண்சீர்நிற்ப வெண்சீர்வந்தொன்றிய வெண்டளை கட்டளை வெண்பாவிற்கு வேண்டா. எ-று.

எனவே, வெண்சீர் நிற்ப வெண்சீர் வந்தொன்றிய வெண்டளை கட்டளைக் கலிக்கு ஈரடிக்கூட்டத்துத் தொடை கொள்வழி வேண்டும் என்று கொள்க. இது தொடைகொள்வழிக் காண்க. தன்சீரென்றது வெண்சீரை; உள்வழியென்றது அவ்வெண் சீரே வருஞ்சீராயவழி யென்றவாறு; எனவே வெண்சீர் நிற்ப இயற்சீர் வந்தொன்றிய வெண்டளை வேண்டும் என்றவாறாயிற்று; இது நுதலியதறிதற் பாற்படும்.¹

‘வெண்சீ ரொன்றின் வெண்டளை கொளாஅல்’²

‘வெண்சீ ரொன்றினும் வெண்டளை யாகும்
இன்சீர்விரவிய காலை யான’³

என்றார் காக்கைபாடினியார்.⁴ இது தளை கொள்ளாமைக்குக் காரணம் “அளவுஞ் சிந்தும்” (செய்-58) என்னுஞ் சூத்திரத்துட் கூறுதும்.

ஆய்வுரை:

இது, தளைக்கண் வருவதோர் மரபு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) பாவுக்குரிய தன்தன் சீர்நிலை வகையானும் தளைநிலை வகையானும் இனிய ஓசை வேறுபாட்டினை யுடையனவாய் வரும் ஐந்தடிக்கு நிலைபெறுதற்குரிய தன்தன்சீர் உள்ளவிடத்துத் தளை வேறுபாடு கொள்ளுதல் வேண்டா. எனவே, சீர்தானே ஓசையைத் தரும் எ-று.

1. நுதலியதறிதல் என்பது ஓர் உத்தி. சூத்திரத்துள் ஒதிய பொருளாற் சொல்லப் படும் பயன் இல்லது போலச் சொல்லியதனானே அதற்கேற்ற வகையாற் கருதியுணரப்படும் பொருள் இன்னதென்று கொள்ள வைத்தல்.
2. ‘வெண்சீர் நிற்ப வெண்சீர் வந்து ஒன்றிய வெண்டளையினைக் கட்டளை வெண்பாவிற்குக் கொள்ளற்க’ என்பது இதன் பொருளாகும்.
3. வெண்சீர் நிற்ப இயற்சீர் வந்து ஒன்றிய வெண்டளை கட்டளையடிக்கு வேண்டப்படும் என்பதாம்.
4. இவர் தொல்காப்பியனார்க்கு அகவையிற் குறைந்தவராய் அவர்காலத்து வாழ்ந்த காக்கைபாடினியாராவர். யாப்பருங்கல விருத்தியுட் குறிக்கப்படுபவர் பிற்காலத்துக் காக்கை பாடினியர். இருவரும் வெவ்வேறு காலத்தவர்.

குறளடி முதலாக எண்ணப்பட்ட ஐந்தடிகளையும் சீர்வகை பற்றியும் தளைவகை பற்றியும் பகுத்துரைத்தல் மரபென்பதும், அவ்வப்பாக்களுக்குரிய சீர்கள் வருமிடத்து அச்சீர்களே அந்தப்பாவின் ஓசையைத் தரும் என்பதும், அவ்விடத்துத் தளைவேறுபாடு கொள்ளவேண்டிய இன்றியமையாமையில்லை யென்பதும் இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் வரைந்த உரையாற் புலனாம். இதுபற்றிய விளக்கத்தை முன்னுள்ள இளம்பூரணருரையினும் அதன் அடிக்குறிப்பிலும் காண்க.

இனி, இச்சூத்திரத்தின் முதலிரண்டடியினை ஒரு சூத்திரமாகவும் இறுதியடியினை மற்றொரு சூத்திரமாகவும் கொண்டு உரைவரைந்து விளக்குவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். அவ்விரண்டு சூத்திரங்களுள் முதற் கண்ணதாகிய

“ தன்சீர் வகையினும் தளைநிலை வகையினும்
இன்சீர் வகையின் ஐந்தடிக்கு முரிய”

எனவரும் சூத்திரம், ஆசிரியத்திற்கு உரிச்சீராலும் சீர்வகையடியுள் என்பதும் அவ்வுரிச்சீரால் தளைவகையடியும் உள என்பதும் அவையும் பதினேழ் நிலத்தில் இகந்து வாரா என்பதும் கூறுகின்றமையின் எய்தாதது எய்துவித்தது என்றும், ‘தன்சீருள்வழித் தளைவகை வேண்டா’ என அடுத்து வரும் சூத்திரம், வெண்பாவிற் குச் சீர்வகையுந் தளைவகையும் கூறுகின்றது என்றும் கருத்துரை வரைந்தனர். இவற்றின் பொருள் விளக்கம் முன்னுள்ள பேராசிரியருரையிலும் அதன் அடிக்குறிப்பிலும் நச்சினார்க்கினியருரையிலும் அதன் அடிக்குறிப்பிலும் இடம் பெற்றுள்ளமை காண்க.

53. சீரியல்¹ மருங்கின் ஓரசை யொப்பின்
ஆசிரியத் தளையென் றறியல் வேண்டும்.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். ஆசிரியத்தளை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. ‘சீரியல் மருங்கின்’ என்பது, பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

(இ-ள்) சீர்கள் தம்முட்பொருந்தும்வழி நிலைமொழியாகிய இயற்சீரினீறும்¹ வருமொழியாகிய சீரின் முதலசையும் நேராய் ஒன்றின் நேரொன்றாசிரியத் தளையாம்; நிரையாய் ஒன்றின் நிரையொன்றாசிரியத் தளையாம் என்றவாறு.

இரண்டையும் ஆசிரியத்தளை என வேண்டுதலின் பொதுப் படக் கூறினார்². அவ்வழி வருஞ்சீர் இயற்சீராயிற் சிறப்பின் றெனவுங்கொள்க.³

பேராசிரியம்:

இது, கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் தட்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இயற்சீர்ப்த்தும்⁴ பிறிதொன்றனோடு இயையுங்கால் அவை தத்தம் ஈற்றசை ஒன்றி, வருஞ்சீரின் முதலசையோடொப்ப நிற்பின் ஆசிரியவடிக்குந் தட்கும்⁵ முறைமையென்றறியப்படும் (எ-று).

1. 'சீரியன் மருங்கின்' என்பதனை 'இயற்சீர் மருங்கின்' என மொழிமாற்றிக் கொள்க.
2. நேர்நிறியற்சீரும் நிரையீற்றியற்சீரும் நின்று வருஞ்சீருடன் நேராய் ஒன்றின் நேரொன்றாசிரியத்தளையும் நிரையாயொன்றின் நிரையொன்றாசிரியத்தளையும் ஆம் என்பார், 'இயற்சீர் மருங்கின் ஓரசையொப்பின் ஆசிரியத்தளை' என இரண்டற்கும் பொதுப்படக் கூறினார்.
3. 'அவ்வழிவருஞ்சீர் இயற்சீராயிற்சிறப்பின் றெனவுங் கொள்க' என வரும் இவ்வரைத்தொடரைக் கூர்ந்து நோக்கும் வழி, இயற்சீரோடு ஆசிரியவரிச்சீரும் ஒரோவழி வெண்சீரும் விரவி வருதல் அகவலோசைக்குச் சிறப்பாகும் எனக் கொண்டார் இளம்பூரணர் எனக் கருதவேண்டியுளது.
4. 'சீரியன் மருங்கின்' என்ற பாடம் இளம்பூரணருரையில் முதலாவதாகவும், பேராசிரியருரையில் இரண்டாவதாகவும் குறிக்கப்பெற்றிருத்தலால் 'சீரியன் மருங்கின்' என்பதனை 'இயற்சீர்மருங்கின்' என மொழிமாற்றி, "இயற்சீர்ப்த்தும் பிறிதொன்றனோடு இயையுங்கால்" என உரையாசிரியர்கள் மூவரும் பொருள்கொண்டிருத்தல் வேண்டும் எனத் தெரிகின்றது. 'வெண்பாவரிச்சீர்' எனற்பாலதனை 'உரிச்சீர் வெண்பா' (செய். 19) என மொழிமாற்றியுரைத் தாற்போன்று 'இயற்சீர் மருங்கின்' எனற்பாலதனைச் 'சீரியன் மருங்கின்' என ஆசிரியர் மொழிமாற்றியுரைத்தார் எனக்கொள்ளுதல் பொருத்தமாகும். இச் சூத்திரத்தில் 'சீரியன் மருங்கின்' என்ற பாடங்கொள்ளாக்கால், வருஞ்சீரோடு நின்று இசையுஞ்சீர் இன்னதெனத் தெரித்து மொழியப்படாத நிலையில் "இது கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர்தட்குமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று" எனக் கருத்து வரைதற்கு இடமின்மையும் அறிக.
5. 'ஆசிரியவடிக்குத் தட்கும்' என்றிருத்தல் பொருத்தம்.

‘ஒப்பின் ஆசிரியத்தளை’ யெனவே ஒவ்வாதொழியின் வெண்டளை யென்று எதிர்மறுத்துக் கொள்ளப்படும். என்னை?

‘எடுத்த மொழி யினஞ் செப்பலு முரித்தே’

(தொல்.சொல்-கிளவி61)

என்றமையின்.

“அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி”

(பத்துப்-பெரும்பாண்.1)

என்றவழி நேரும் நிரையும் சீரியன் மருங்கின் ஓரசை ஒன்றி ஆசிரித்தளையாயின.

“மல்லர்க் கடந்தா நிறம்போ விருண்டெழுந்து”

(ஐந்திணை.ஐம்.1)

என்புழி முதலடி இயற்சீர் ஒன்றாது வெண்டளையாயிற்று.

மற்றுச் சீரியை மருங்கின் ஓரசையே வரினென்னாது ‘ஒப்பின்’ என்றதென்னையெனின், உரியசை முதலும் ஈறுமாகியவழி அவை இயலசையோடு ஒப்புமை நோக்கித் தளைகொள்ளினல்லது தம்மோடு தாம் ஒன்றுதல் கொள்ளாரென்றற்கென்பது இதனானும் பெற்றாம்.¹ போதுபூ என்பது வருஞ்சீராயவழிப் போரேறு என்பது ஓரசை யொன்றிற்றென்று ஆசிரியத்தளை யென்னாமையென்பது. இனி, அவை நின்ற சீராயவழி நிரையீறாதல், ‘அறியல்வேண்டு’ மென்ற மிகையானுங் கொள்ளப்படும்.² இனி, ‘ஈரசை யொப்பி’ நென்பது பாடமாக உரைப்பின் நேரும்நிரையும்ஒன்றி நென்றவாறுமெனக் கொள்க.³ (59)

1. இயற்சீர்ப்பத்தனுள் உரியசை முதலும் ஈறுமாய், போதுபூ, போரேறு-என நின்றவழி, இயலசையோடு ஒப்புமைநோக்கி இயற்சீராகத் தளைகொள்வதல்லது உரியசை தம்மோடுதாம் ஒன்றிய ஆசிரியத்தளையெனக் கொள்ளார் என்றற்கு ஓரசையே வரின் என்னாது ‘ஓரசை ஒப்பின்’ என்றார்.

2. உரியசையினை முதற்கண்பெற்றதும் இறுதிக்கண் பெற்றதும் ஆகிய இயற்சீர், நின்றசீராயவழி, நிரையீறுபோலக் கொள்ளப்படும் என்பது, ‘அறியல் வேண்டும்’ என்னும் மிகையாற் கொள்க என்றவாறு.

3. ‘ஈரசையொப்பின்’ என்பது பாடமாயின், நேரும் நேரும், நிரையும் நிரையுமாக ‘ஒன்றின்’ எனப் பொருள்கொள்க என்பதாம்.

நச்சினார்க்கினியம்:

இது கட்டளையடிக்கட் பத்தியற்சீருந் தட்குமாறு கூறு கின்றது.

(இ-ள்) இயற்சீர்ப்பத்தும் பிறசீரோ டியையுங்காற் றத்தமீற்றசை வருஞ்சீரின் முதலசையோடொன்றின் அஃது ஆசிரியவடிக்குத் தட்கு முறைமையென்றறியல்வேண்டும். எ-று

ஒப்பினெனவே ஒவ்வாதது இயற்சீர்வெண்டளையென் றெதிர்மறுத்துக்கொள்ளப்படும்.

உ-ம். ‘அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகி’ (பெரும்பாண்) என்றவழி நேரும் நிரையும் ஒன்றி நேரொன்றாசிரியத்தளை நிரையொன்றாசிரியத்தளையாயிற்று.

‘கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபி
நிற்க வதற்குத் தக’ (திருக்குறள்-391)

என நேரும் நிரையும் ஒன்றாது இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று.

‘நீத்துநீர்ப் பரப்பி விவந்துசென் மானறேர்’

என்புழி நீத்துநீர் என்பது நேர்புநேர் பாதிரிபோல நின்று பரப்பின் என்பதனோடு நிரையொன்றாசிரியத்தளையாயிற்று. ‘சேற்றுக்கா னீலம்’ இது நேர்புநேர் பாதிரிபோல நின்று ஒன்றாது இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. இனிக் ‘காரேறு பொருத கண்ணகன் செறுவின்’ என்புழிக் காரேறு என்னும் நேர்நேர்பு பாதிரிபோல நின்று பொருத என்பதனோடு நிரையொன்றாசிரியத் தளையாயிற்று. ‘வானூடு போய்’ என நேர்நேர்புஒன்றாது இயற்சீர் வெண்டளையாயிற்று. ‘வானிரைத்து மணந்து’ என நேர்நிரைபு பாதிரிபோல நின்று மணந்து என்பதனோடு நிரை யொன்றாசிரியத்தளையாயிற்று. ‘யானிருந்து தூங்கும்’ என நேர் நிரைபு ஒன்றாது இயற்சீர்வெண்டளையாயிற்று. ‘வெயிலாடு முசுவின்’ என நிரைநேர்பு கணவிரிபோல நின்று முசு என்பதனோடு நிரையொன் றாசிரியத்தளையாயிற்று. ‘வரையாடு வன்பறழ்’ என நிரைநேர்பு ஒன்றாமையின் இயற்சீர் வெண்டளை யாயிற்று. ‘கடலுடுத்து விசம்புகூடி’ என நிரைநிரைபு ஒன்றி நிரையொன் றாசிரியத்தளையாயிற்று. ‘சிலைவிலங்கு நீள்புருவம்’

என நிரைநிரைபு ஒன்றாமையின் இயற்சீர் வெண்டளை யாயிற்று என உரியசைமயங்கிய இயற்சீராறும் ஒன்றியும் ஒன்றாதும் வந்தன. ஓரசைச்சீ ரிரண்டும் இயற்சீருமாய்த் தட்குமாறு முதற் கூறினாம்.¹

ஆய்வுரை :

இஃது, ஆசிரியத்தளையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்) இயற்சீர்கள் தம்முட் பொருந்தும்வழி நிலை மொழியாகிய இயற்சீரின் ஈற்றசையும் வருமொழியாகிய சீரின் முதலசையும் ஓரசையாய் ஒத்துவரின் ஆசிரியத்தளையாம் ஏ-று.

நேரும் நிரையும் இரண்டசைக்கும் பொதுப்படக் கூறினமையின், நேராய் ஒன்றின் நேரொன்றாசிரியத் தளையெனவும், நிரையாய் ஒன்றின் நிரையொன்றாசிரியத் தளையெனவும் கொள்க என்றாராயிற்று.

**54. குறளடி முதலா அளவடி காறும்
உறழ்நிலை யிலவே வஞ்சிக் கென்ப.**

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) குறளடி முதலாக அளவடியளவும் வஞ்சியுரிச்சீர்வந்து உறமுநிலையில், இவ்வடிகள் இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீருமாம் என்றவாறு.²

எனவே, பதினைந்தெழுத்து முதலாக நெடிலடியினுங் கழி நெடிலடியினு மெய் யுறழ்ப்பெறுவ தென்றவாறாம்³ எடுத்

1. செய்யுளியல் 28-ஆம் சூத்திரம் நச்சினார்க்கினியம் உரை நோக்குக.

2. நாலெழுத்து முதலாக வரும் குறளடி முதல் பதினான்கெழுத்தீறாக வரும் அளவடியீறாக வரும் ஆசிரியவடியின்கண்ணே வந்து உறழும் நிலை வஞ்சியுச்சீர்க்கு இல்லையெனவே ஆசிரியப்பாவின்கண்ணே வரும் குறளடி, சிந்தடி, அளவடி யென்னும் இவ்வடிகள் இயற்சீரும் ஆசிரியவுரிச்சீருமாக வரப்பெறும் என்பதாம்.

3. 'மெய் யுறழ்ப்பெறா தென்றவாறாம்' என்ற பாடமே பொருத்தமுடையதாகும். இங்ஙனம் கூறவே பதினைந்தெழுத்து முதல் பதினேழுவரையுள்ள நெடிலடியினும் பதினெட்டு

தோத்துப் பெரும்பான்மை. அளவடிக்கண் வஞ்சியுரிச்சீர் மயங்குப
வுளவேல் மேற்கொள்க. (54)

பேராசிரியம் :

இது, வஞ்சியடி யுறமுமாறும் அதுபெறும் நிலனும் உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்) நாலெழுத்து முதலாகப் பதினான் கெழுத்தளவும்
உறமும் நிலையில வஞ்சியடிக்கு (எ - று).

இனி, முதலும் ஈறும் யாதெனப்படுமோவெனின்,

‘தன்சீ ரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே’ (தொல்-செய்-46)

என்றதனான் ஆறெழுத்தடி முதலாகவும்,

‘நேர்நிலை வஞ்சிக் காறு மாகும்’ (தொல்-செய்-42)

என்றதனாற் பன்னிரண்டெழுத்தடி யீறாகவும் உறமுமென்றவாறு.
எனவே வஞ்சியடிக்கு நிலன் ஏழென்பது சொல்லியவாறு. அதுவே
கருத்தெனின், இச்சூத்திரம் மிகையாம் பிறவெனின். அற்றன்று;
வஞ்சியுரிச்சீர் மூன்றெழுத்திற் கருங்கா, ஆறெழுத்தின் ஏறாவெனவே
நேர்நிலைவஞ்சிக்கு மூவெழுத்துச் சீர் இரண்டுவந்த இருசீரடிக்கு
ஆறெழுத்துமுதலாமென்பதூஉம் ஆறெழுத்துச்சீர் இரண்டுவரிற்
பன்னிரண்டெழுத்தடி ஈறாமென்பதூஉ பெறுதுமால் அவ்வச்
சூத்திரங்களானே யெனின், ஆண்டு வஞ்சியுரிச்சீர்க்கு எழுத்துவரை
யறை கூறினான்; அவ்வடி இத்துணைநிலம் பெறுமென்றற்கு இது
கூறல்வேண்டுமென்பது¹ அல்லதூஉம். அங்ஙனம் கொள்ளின்
உய்த்துணர்ச்சியாம், இஃது எடுத்தோத்தாகலின் எடுத்தோத்துக்
களைந்து உய்த்துணரார் என்பது. இனி, இது கூறாக்காற்

முதல் இருபெழுத்தீறாக வரும் கழிநெடிலடியினும் வஞ்சியுரிச்சீர்கள் வரப்பெறா என்பதாம்.
சிறப்புவிதியாகிய இது, பெரும்பான்மைற்றியமைந்ததாதலின், சிறுபான்மை ஆசிரியப்பாவின்
அளவடிக்கண் வஞ்சியுரிச்சீர் வந்து கலப்பனவுளவேற்கொள்க என்றார்.

1. ‘தன்சீரெழுத்தின் சின்மை மூன்றே’ ‘நேர்நிலை வஞ்சிக்கு ஆறுமாகும்’ என்ற
சூத்திரங்கள், வஞ்சியுரிச்சீர்க்குரிய எழுத்துக்களின் கருக்கமும் பெருக்கமும் கூறின.
இருசீரடியாகிய வஞ்சியடி ஆறெழுத்தடி முதலாகப் பன்னிரண்டெழுத்தடியீறாக ஏழுநிலம்
பெறும் என்றற்கு இச்சூத்திரம் கூறப்பட்டது. எடுத்தோத்து இவ்வழியே உய்த்துணர்தல்
வேண்டும். இச்சூத்திரமாகிய எடுத்தோத்து உள்வழி உய்த்துணர்ச்சி வேண்டுவதில்லை
பென்பதாம்.

கட்டளையடிக்கண் இயற்சீர் வாராதென்பதூஉம் பெறலாகாதாம் ஆகவே, 'ஞாயிறு' 'புலி செல்குரம்' என்பது கட்டளையடியாகிச் செல்லும்; வஞ்சித்தூக்கின் அது கொள்ளாமையின் அது விலக்கல் வேண்டி இது கூறினான்; என்னை? இயற்சீர்கொள்ளின் ஓரெழுத்தானாகிய இயற்சீரும் ஆண்டே கோடல்வேண்டும்; அது கொள்ளின் இச்சூத்திரத்திற்கு ஏலாமையினென்பது.¹

இனி, வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதும் இருநிலைமைப்படுவன இருபத்து நான்கும். நான்கு நிலைமைப்படுவன இருபத்தெட்டும், எட்டு நிலைமைப்படுவன எட்டுச்சீருமாகி இருநூற்றிருபத்து நான்காய் விரியும்.

**“இரண்டுநான் கெட்டு நிலைமைய வாகித்
திரண்ட நிலைவஞ்சிச் சீர்க - னொருங்கே
யிருபத்து நான்கிருபத் தெட்டுட னெட்டாய்
இருநூற் றிருபத்து நான்கு”**

அவ்வஞ்சியுரிச்சீர் இருநூற்றிருபத்து நான்கினுள்ளும் ஒன்ப தெழுத்துச்சீரொன்றும், எட்டெழுத்துச்சீ ரொன்பதும், ஏழெழுத்துச் சீர் முப்பத்துமூன்றுமாக நாற்பத்து மூன்று வகையான் உறமும் நிலம் இல; இச்சூத்திரத்தான் ஓதியவாற்றானென்பது.²

**“நாலாதி யீற்றன நான்கு பதினாற
னாதிய வெண்சீ ரகப்பட்ட மூவைந்து**

1. 'குறளடியின் கீழெல்லையாகிய நாலெழுத்து முதலாக அளவடியின் மேலெல்லையாகிய பதினான் கெழுத்தீறாகப் பெருக்கிப்பெறும் நிலங்கள் வஞ்சியடி பெறுதல் இல்' எனவே குறளடியின் மேலெல்லையாகிய ஆறெழுத்தடிமுதல் அளவடியில் நடுவெல்லை யாகிய பன்னிரண்டெழுத்தடியீறாக வஞ்சியடி ஏழுநிலம் பெறும் எனக்கொள்வர் பேராசிரியர்.

இவ்விதி கூறாதொழியின், 'ஞாயிறு புலிசெல்குரம்', என்பது கட்டளையாகக் கொள்ளவேண்டி வரும். வஞ்சித்தூக்கின்கண் அதுகொள்ளத்தக்கது அன்மையின் அதனை விலக்குதல் வேண்டியும். வஞ்சியடியின்கண் இயற்சீர்வருமெனக்கொள்ளின் ஓரெழுத்தாகிய இயற்சீரும் கொள்ளவேண்டிவரும், அவ்வாறு கொள்ளுதல் கூடாது என விலக்குதல் வேண்டியும் 'வஞ்சியடிக்குநிலன் ஏழ்' என்பது உணர்த்தல் வேண்டியும் இச்சூத்திரம் எடுத்தோத்து (சிறப்புவிதி) ஆகக் கூறப்பட்டதென்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

2. வஞ்சியுரிச்சீர் அறுபதினுள் நேரீறு எட்டும் நிரையீறு எட்டும் நேரீயீறு நான்கும் நிரையீறு நான்கும் ஆக இருபத்து நான்கு சீர்களும் இருநிலைமைப்பட்டு நாற்பத்தெட்டாய் விரிவன ;

முன்பக்கத்தொடர்ச்சி

1. மாபோகுவாய் – மாமேஷுவாய்
மாவழங்குவாய் – மாவிரஷுவாய்
புலிபோகுவாய் – புலிமேஷுவாய்
புலிவழங்குவாய் – புலிவிரஷுவாய்
பாம்புசேர்வாய் – மின்னுச் சேர்வாய்
பாம்புவுருவாய் – மின்னுவருவாய்
களிறுசேர்வாய் – அரவுசேர்வாய்
களிறுவுருவாய் – அரவுவுருவாய்
2. மாசேர் சுரம் – நாண் ஞாயிறு
மாவருசுரம் – மாவலியது
மாபோகுகுரம் – மாமேஷுகுரம்,
மாவழங்கும்சுரம் – மாவிரஷுகுரம்
புலிசேர்சுரம் – வருஞாயிறு
புலிபோகுகுரம் – புலிமேஷுகுரம்,
புலிவழங்குகுரம் – புலிவிரஷுகுரம்
புலிவருசுரம் – திருவலியது
3. மாசேர்காடு – மாசேர்காவு
மாவருகாடு – மாவருகாவு
புலிசேர்காடு – புலிசேர்காவு
புலிவருகாடு – புலிவருகாவு.
4. மாசேர்கடறு – மாசேர்கடவு
மாவருகடறு – மாவருகடவு
புலிசேர்கடறு – புலிசேர்கடவு.
புலிவருகடறு – புலிவருகடவு.

இனி நான்கு நிலைமைப்படும் இருபத்தெட்டுச்சீர்களாவன:

நேரீறு 4

பாம்புபோகுவாய், பாம்புமேஷுவாய், மின்னுபோகுவாய், மின்னுமன்னுவாய்.
பாம்புவழங்குவாய், பாம்புவிரஷுவாய், மின்னுவழங்குவாய், மின்னுவிரஷுவாய்.
களிறுபோகுவாய், களிறுமேஷுவாய், அரவுபோகுவாய், அரவுமேஷுவாய்.
களிறு வழங்குவாய், களிறுவிரஷுவாய், அரவுவழங்குவாய், அரவுவிரஷுவாய்.

நிரையீறு. 8.

பாம்புசேர்சுரம், பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்சுரம், மின்னுச்சேர்வது
பாம்புவுருசுரம், பாம்புவுலியது, மின்னுவருசுரம், மின்னுவலியது
பாம்புபோகுகுரம், பாம்புமேஷுகுரம், மின்னுமேஷுகுரம், பாம்புவுலியது
பாம்புவழங்குகுரம், பாம்புவிரஷுகுரம், மின்னுவிரஷுகுரம், மின்னுவழங்குவது
களிறுசேர்சுரம், அரவுசேர்சுரம், பரவுஞாயிறு, ஒளிறுஞாயிறு
களிறுவுருசுரம், அரவுவுருசுரம், களிறுவலியது, அரவுவலியது
களிறுபோகுகுரம், அரவுபோகுகுரம், அரவுமேஷுகுரம், களிறுமேஷுகுரம்
களிறுவழங்குகுரம், அரவுவிரஷுகுரம், அரவுவழங்குகுரம், களிறுவிரஷுகுரம்

பொய்ப்பினவ் வஞ்சி யடியுற ழாமோனை
மூவைந்து மூன்றுமூன் றொன்று”.

“இரண்டெட்டு மூவெட்டு நாலேழா றைந்தொன்
றகன்றநாற் பஃதுநான் காறேழும் பத்திரண்டு
நான்கைந்தெட் டொன்பா னறுபஃ தொன்றுநான்
காறேழு பெற்றனமூ வைந்து”.

“நாலெட்டே யேழெட் டறுபத் திரண்டிவற்றா
னேழெழுத்தா றெட்டெழு பத்துமூன் றேழா
மேழெழு மும்மூன்றா யெட்டெழுத்தா னோரொன்றா
மாறெட் டறுபஃது மூன்று”

“எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை யொக்கு
மசைக்கு வரையறை யின்மை யான”

“வஞ்சி யுரிச்சீர் நிரையுரி யுறழ்ந்து
மெல்லாங் குறைந்து மிகுத்துக் கொளாஅல்”

எனவே, இவ்வாற்றான் வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும்
ஒன்பதெழுத்துமாகி வரும். அவையறிந்து மாற்றுக.

அவையாவன :

¹களிறுபோகுவாய், ²களிறுவழங்குவாய், ³புலிவழங்குகரம்,
⁴மாவழங்குகரம், ⁵களிறுவருகரம், ⁶களிறுபோகுகரம்,
⁷புலிவழங்குகாடு, ⁸பாம்புவழங்குகாடு, ⁹களிறுவருகாடு,
¹⁰களிறுபோகுகாடு, ¹¹மாவழங்குகாடு, ¹²புலிபோகுகடறு,
¹³பாம்புவருகடறு, ¹⁴பாம்புபோகுகடறு, ¹⁵களிறுசெல்கடறு

என இவை பதினைந்தும் ஏழெழுத்தாங்கால் உறழ்நிலை இலவெனப்
படும் ‘களிறுவழங்குவாய்’ என்பதனை அரவுவிரவுவாய் என
ஏழெழுத்துச் சீராம். ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க. இவை
பதினைந்தும் ஏழெழுத்தின் இகவாதன.¹

1. 1. களிறு போகுவாய், களிறு மேவாய், அரவு போகுவாய், அரவு மேவாய்,
2. களிறு வழங்குவாய் – களிறுவிரவுவாய், அரவு வழங்குவாய், அரவ்விரவுவாய்,
3. புலி வழங்குகரம் – புலுவிரவுகரம்.
4. மாவழங்குகரம் – மாவிரவுகரம்.

இனி, ஏழெழுத்துச்சீரின் இவ்விரண்டும் எட்டெழுத்துச்சீர் ஒரோவொன்றுமாகி வருவன மூன்றுசீர் உள்: அவை:

¹ களிறுவழங்குசுரம், ² புலிவழங்குகடறு, ³ களிறுவருகடறு என்பன. இவற்றைக் களிறுவிரவுசுரம். அரவுவழங்குசுரம், அரவு விரவு சுரம் என்றாற்போல வாய்பாடுபடுத்து ஒட்டிக்காணவே ஏழெழுத்துச்சீர் ஆறும் எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றுமென ஒன்பதாம்.¹

களிறுவழங்குகாடு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு என இவை மூன்றுசீரும் ஒரோவொன்று ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர் ஒன்றுமாக முந்நான்கு பன்னிரண்டும் உறழ் நிலையில் எனப்படும். அவை :

முன்பக்கத் தொடர்ச்சி

5. களிறுவருசுரம் - அரவு வருசுரம்
6. களிறு போசுரம் - அரவுமேவுசுரம்
7. புலிவழங்குகாடு - புலிவிரவு காடு - புலிவிரவுகாவு, புலி வழங்கு காடு,
8. பாம்பு வழங்குகாடு - பாம்புவிரவுகாடு - பாம்புவழங்குகாவு அரவு விரவு காவு
9. களிறுவருகாடு - அரவுவருகாடு - களிறுவரு காடு - அரவுவருகாவு
10. களிறுபோகுகாடு - அரவுபோகுகாடு - களிறுமேவுகாடு - அரவுமேவுகாடு
களிறுபோகுகாவு - அரவுபோகுகாவு - களிறுமேவுகாவு - அரவுமேவு காவு
11. மாவழங்குகடறு - மாவிரவுகடறு - மாவழங்குகுரவு - மாவிரவு குரவு
12. புலிபோகு கடறு - புலிமேவு கடறு - புலிபோகு குரவு - புலிமேவு குரவு
13. பாம்புவருகடறு - மின்னுவருகடறு - பாம்புவருகுரவு - மின்னுவருகுரவு
14. பாம்பு போகுகடறு - பாம்பு மேவுகடறு - மின்னுபோகுகடறு - மின்னுமேவுகடறு
பாம்புபோகு குரவு - பாம்பு மேவு குரவு - மின்னுபோகு குரவு - மின்னுமேவுகுரவு
15. களிறு செல்கடறு - அரவுசெல்கடறு - களிறு செல்குரவு - அரவுசெல்குரவு

இவை பதினைந்தும் ஏழெழுத்தின் மேற்படாதன. இவை எழெழுத்து ஆமிடத்து வஞ்சியடியில் வைத்துப்பெருக்கும் நிலையில்.

1. 1. களிறு வழங்குசுரம் - களிறு விரவுசுரம் - அரவுவழங்குசுரம், அரவுவிரவுசுரம்
2. புலிவழங்குகடறு - புலிவிரவுகடறு - புலிவழங்குகுரவு, புலிவிரவுகுரவு
3. களிறுவருகடறு - அரவுவருகடறு - களிறுவருகுரவு, அரவுவரு குரவு

எழெழுத்துச்சீர் ஆறும், எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றும் வந்தன. இவற்றுள் ஆறெழுத்துச் சீர் நீங்கலாக ஏனைய ஏழும் வஞ்சியடியில் வைத்து உறழும் நிலையில்லாதன,

களிறுவிரவுகாவு, களிறுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகாடு. அரவு விரவுகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஆயினவாறு கண்டுகொள்க. ஒழிந்தனவும் அவ்வாறே கொள்க.

இனிக், களிறுவழங்குகடறு என்பது ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும், ஏழெழுத்துச்சீர் மூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் மூன்றும், ஒன்ப தெழுத்துச்சீர் ஒன்றுமென அதுவும் எட்டுநிலைமைத்தாம். அவற்றுள் ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சியுரிச்சீர் ஏழும் உறழ்நிலையில வஞ்சிக்கெனப்பட்டன. அவை:

களிறுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகடறு, அரவுவழங்கு கடறு என மூன்றும் ஏழெழுத்துச்சீர் :

களிறுவிரவுகுரவு. அரவுவழங்குகுரவு, அரவுவிரவுகடறு என மூன்றும் எட்டெழுத்துச்சீர் ;

அரவுவிரவுகுரவு என்பது ஒன்பதெழுத்துச்சீர்: இவையெல்லாந் தொகுப்ப ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்றும், எட்டெழுத்துச்சீர் ஒன்பதும், ஒன்பதெழுத்துச்சீர் ஒன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்த வஞ்சி யுரிச்சீர் நூற்றெண்பத்தொன்றும் உறழ்நிலையுடைய வெனக் கொள்க.¹

ஏழெழுத்துச்சீரும், எட்டெழுத்துச்சீரும், ஒன்பதெழுத்துச் சீரும் அடியுறழ்வனவாகி மேன்மூன்று சீரானும் மூன்று நிலனேற்றிப் பதினைந்தெழுத்தடியளவும் உறழும் வஞ்சியடி என்பாருமுளர். அங்ஙனம் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டு வந்த குறளடி பதினெட்

1. 1 களிறுவழங்குகாடு - அரவுவழங்குகாடு - களிறு விரவுகாடு - அரவுவிரவு காடு (7) களிறுவழங்கு காவு - அரவுவழங்கு காவு7 - களிறு விரவுகாவு7 - அரவு விரவு காவு (8)
2. பாம்புவழங்குகடறு - மின்னுவழங்குகடறு - பாம்பு விரவுகடறு - மின்னுவிரவுகடறு (7) பாம்புவழங்கு குரவு - மின்னு வழங்கு குரவு (7) பாம்பு விரவுகுரவு (7) மின்னு விரவுகுரவு (8)
3. களிறுபோகு கடறு - அரவு போகுகடறு - களிறு மேவு கடறு - அரவு மேவுகடறு (7) களிறுவழங்கு குரவு - (7) அரவு விரவுகுரவு - (9) களிறு மேவுகுரவு (7) அரவுமேவுகுரவு (8)

224 ஆக விரிந்த வஞ்சியுரிச்சீர்களில் ஏழெழுத்துச் சீர் 33, எட்டெழுத்துச் சீர் 9, ஒன்பதெழுத்துச் சீர் 1 ஆக நாற்பத்துமூன்று சீர்களையும் நீக்கி வஞ்சியடி 181 சீர்களும் வஞ்சியடியில் வைத்து உறழும் நிலையினையுடைய என்பர் பேராசிரியர்,

டெனப்படுதலின், வஞ்சிநிலம் பதின்மூன்றாதல் வேண்டும், ஓசை நோக்காது சீர்நோக்கி உறழ்ச்சி கொள்ளினென மறுக்க.¹

அவை அளவடி யோடு ஒத்த சிறப்பினவன்மையானும், அவற்றுக்குத் தளைவகை யின்மையானும் எடுத்தோதித் தொகை கூறிற்றிலனாயினும், நாம் அவற்றை எண்ணி உணர்ந்து கூறுங்கால், ஒருசீர்க்கு அடிநான்காக வஞ்சியடி எழுநூற்றிருபத்து நான்காமெனக் கொள்க.² அவையுறமுங்கால் மூன்றெழுத்துச்சீர் ஆறாதி ஒன்பது உயர்வும், நாலெழுத்துச்சீர் ஏழாதி பத்தெழுத்துயர்வும், ஐயெழுத்துச்சீர் எட்டாதி பதினொன்றுயர்வும், ஆறெழுத்துச்சீர் ஒன்பதுமுதல் பன்னிரண்டுயர்வும் பெற்றுநின்ற சீரோடு மூன்றெழுத்துச்சீரும் நாலெழுத்துச்சீரும் ஐயெழுத்துச்சீரும் ஆறெழுத்துச்சீரும் தந்துறழ்க வென்பது. அவை:

“கால்காய்ந்தது காம்புநீடி”

என்பது ஆறெழுத்தடி.

“நல்கூர்ந்தது வில்லோர்கரம்”

என்பது ஏழெழுத்தடி.

“வான்பெய்தது மண்குளிப்புற”

என்பது எட்டெழுத்தடி.

“தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

1. ஏழெழுத்துச்சீரும் எட்டெழுத்துச்சீரும் ஒன்பதெழுத்துச்சீரும் வஞ்சியடியுள் உறழ்வனவாகக்கொள்ளின் ஒன்பதெழுத்துச்சீர் இரண்டுவந்து குறளடி பதினெட்டெழுத்துடைமையான் வஞ்சிநிலம் ஆறெழுத்துமுதல் பதினெட்டுவரைப் பதின்மூன்றாகி வஞ்சிக்குரிய தூங்க லோசை கெடும் எனமறுப்பர் பேராசிரியர்.

2. வஞ்சியடி அளவடியோடு ஒத்த சிறப்பின்மையாலும் அவற்றுக்குத் தளைவகை யில்லாமையாலும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் வஞ்சியடிகளை எடுத்தோதித் தொகை கூறாது விட்டார். எனினும், உரைவரைந்த பேராசிரியர் நாற்சீரடியாகிய அளவடிக்குரிய எழுத் தெண்ணிக்கையை யுளங்கொண்டு இருசீரடியாகிய வஞ்சியடிகளையுமெண்ணியுறழ்ந்து, இருநூற்று இருபத்துநான்காய் விரியும் வஞ்சியுரிச்சீர்களுள் வஞ்சியடியுள் வைத்து உறழ்த்தக்கன நூற்றெண்பத் தொன்றையெனவும், அவை உறழுங்கால் ஒருசீர்க்கு எழுத்து வகையால் அடிநான்காக (181 X 4 = 725) எழுநூற்று இருபத்துநான்காய் எனவும் வரையறுத்துக் கூறியுள்ளமை காணலாம்.

இவை மூவெழுத்து மாசெல்காடு நின்றறழ்ந்த நான்கடியும்
வந்தவாறு ஒழிந்தனவும் அன்ன.

“மண்மாய்த்தென வள்வீழ்ந்தது”

என்பது ஏழெழுத்தடி.

“விண்பாய்த்தென மேற்றொடுத்தது

என்பது எட்டெழுத்தடி.

“காடோங்கிய கல்கெழுசரம்”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

“கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு”

என்பது பத்தெழுத்தடி.

இவை நான்கடியும் நாலெழுத்து மாசெல்குரம் நின்றறழ்ந்த அடி.

“மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று”

என்பது எட்டெழுத்தடி.

“தழைபச்செனுந் தண்ணென்காவு”

என்பது ஒன்பதெழுத்தடி.

“கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்”

இது பத்தெழுத்தடி.

“இமிழ் தூங்கிசை யிசைசரும்புவர”

என்பது பதினோரெழுத்தடி.

இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப் புலிசெல்குரம் நின்றறழ்ந்த அடி.

இனி¹ ஒன்பதெழுத்துமுதற் பன்னிரண்டளவும் உயர மற்றையன
போல நான்கடி பெறும்.

“அமைவிடுகொடி யஞ்சியோர்ந்து”

என்பது பத்தெழுத்தடி.

1. “ஆறெழுத்துப் புலிவருசரம்” என்ற தொடரை எழுவாயாகக் கூட்டிப் பொருள்
கொள்க.

“கனைகுரலன கானத்தனகு”

என்பது பத்தெழுத்தடி.

“தினைப்புனத்தித ணயற்பிரியாது”

என்பது பதினோரெழுத்தடி.

“மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்”

என்பது பன்னிரண்டெழுத்தடி.

இவ்வாறே ஒழிந்தனவும் உறழ்ந்து கொள்க.

மூன்றுபாவின்றுணைச் சிறப்பின்மையின் வஞ்சியடி ஈண்டுப் போதந்து கூறினானென்பது, ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்றாகலின் அதற்குக் கூறிய திலனென்பது¹ (57)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வஞ்சியடி யறமுமாறும் அது பெறுநிலனு முணர்த்திற்று.

(இ-ள்.) நாலெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தளவும் உறமுநிலையில், வஞ்சியடிக்கு. எ-று.¹

முற்கூறிய அறுபது வஞ்சியுரிச்சீருள்ளும் இருபத்துநான்குசீர் ஒரொன்று இருநிலைமையவாகவும் இருபத்தெட்டுச்சீர் ஒரோவொன்று நான்கு நிலைமையவாகவும் எட்டுச்சீர் ஒரோவொன்று எட்டு நிலைமையவாகவும் கொள்ளப்படும். அங்ஙனம்கொள்ளவே இருநூற்றிருபத்துநான்காம்.

அவற்றுள் இருநிலைமைப்படும் இருபத்துநான்கும் நேரீ றெட்டும், நிரையீறெட்டும், நேர்பீறு நான்கும், நிரைபீறு நான்குமாம். அவை மாபோகுவாய், மாவழங்குவாய், புலிபோகுவாய், புலி, வழங்குவாய், பாம்புசேர்வாய், பாம்புவருவாய், களிறுசேர்வாய்,

1. ஆசிரியம், வெண்பா, கலியென்னும் மூன்று பாக்களின் அடிகளை நோக்க வஞ்சிப்பாவின் அடிகள் அத்துணைச் சிறப்பிலவாதலின் இங்கு அவற்றின் பின் வஞ்சிப்பாவின் அடிகளைக் கூறினர் ஆசிரியர். வஞ்சிப்பாவுக்குரிய குறள் சிந்து என்னும் இருவகையடிகளில் இருசீரடியாகிய குறளடியே பெரும்பான்மையும் பயிலச் சிந்தடியாகிய முச்சீரடி சிறுபான்மையாய் வருதலின் அதனை இங்குக் கூறாது விட்டார்.

2. இச்சூத்திரவுரை பேராசிரியர் உரையினை முழுவதும் அடியொற்றியமைந் துள்ளமை காண்க.

களிறுவருவாய் எனவும், மாசேர்சுரம், மாவருசுரம், மாபோகுசுரம், மாவழங்குசுரம், புலிபோகுசுரம், புலிவருசுரம், புலிபோகுசுரம், புலிவழங்குசுரம், எனவும், மாசேர்கடறு, மாவருகடறு, புலிசேர் கடறு, புலிவருகடறு எனவும் வரும். மாபோகுவாய் என்றதற்கு மாமேவுவாய் என முற்றுகரங்கொடுத்து இருநிலைமையாக்குக. ஒழிந்தனவற்றுட் குற்றுகரங்கட்கு மிவ்வாறே ஞாண் ஞாயிறு எனவும் மாவருசுரத்திற்கு மாவலியதெனவும் புலிசேர் சுரத்திற்கு வருஞாயிறு எனவும் புலிவருசுரத்திற்குத் திருவலியது எனவும் எழுத்துக்குறையுஞ் சொற்பெய்து இருநிலைமைபெய்க. இங்ஙனம் இருநிலைமையான் நாற்பத்தெட்டாயிற்று. இவற்றுள் ஏழெழுத்துச் சீர் இரண்டாம்.

இனி நான்கு நிலைமைப்படும் சீர்இருபத்தெட்டும் நேரீறு நான்கும், நிரையீறெட்டும், நேர்பீறெட்டும், நிரைபீறெட்டுமாம். அவை பாம்புபோகுவாய், பாம்புவழங்குவாய், களிறுபோகுவாய், களிறுவழங்குவாய் எனவும் பாம்புசேர்சுரம், பாம்புவருசுரம், பாம்புபோகுசுரம், பாம்புவழங்குசுரம், களிறுசேர்சுரம், களிறுவருசுரம், களிறுபோகுசுரம், களிறுவழங்குசுரம் எனவும் மாபோகுகாடு, மாவழங்குகாடு, புலிபோகுகாடு, புலிவழங்குகாடு, பாம்புசேர்காடு, பாம்புவருகாடு, களிறுசேர்காடு, களிறுவருகாடு எனவும், மாபோகு கடறு, மாவழங்குகடறு, புலிபோகுகடறு, புலிவழங்குகடறு, பாம்புசேர்கடறு, பாம்புவருகடறு, களிறுசேர்கடறு, களிறுவருகடறு எனவும், இவற்றைப் பாம்புபோகுவாய், மின்னுப்போகுவாய், பாம்புமேவுவாய், மின்னுமன்னுவாய் என ஒன்று நான்காக வாய்பாடுபடுத்து எல்லாவற்றோடும் ஒட்டுக. இவ்விருபத்தெட்டனுட் பாம்புசேர்சுரத்திற்குப் பாம்புசேர்வது, மின்னுச்சேர்சுரத்திற்கு மின்னுச்சேர்வது எனவும் பாம்புவருசுரத்திற்குப் பாம்புவலியது, மின்னுவருசுரத்திற்கு மின்னுவலியது எனவும், களிறுசேர்சுரத்திற்கு ஒளிறுஞாயிறு, அரவுசேர்சுரத்திற்குப் பரவுஞாயிறு எனவும், களிறுவருசுரத்திற்குக் களிறுவலியது, அரவுவருசுரத்திற்கு அரவுவலியது எனவும் கொள்க. இங்ஙனம் நான்குநிலைமை கொள்ளவே நூற்றொருபத்திரண்டாயிற்று. இவ்விருபத்தெட்டனுள் முற்றுகரம் பெய்தால் ஏழெழுத்தாகுசீர் பதினாறும் எட்டெழுத்தாகுசீர் மூன்றுமாம்.

இனி எட்டுநிலைமைப்படுஞ் சீரெட்டும் நேர்பீறுநான்கும் நிரைபீறுநான்குமாம். அவை பாம்புபோகுகாடு, பாம்புவழங்குகாடு, களிறுபோகுகாடு, களிறுவழங்குகாடு எனவும், பாம்புபோகுகடறு, பாம்புவழங்குகடறு, களிறுபோகுகடறு, களிறுவழங்குகடறு, எனவும் வரும். இவற்றுள் ஒன்றற்கு மூன்றுவுரியசை யுண்மையின் முதற்கணின்றவற்றை யுரியசை யிரண்டற்குந் தனித்தனி முற்றுகரம் பெய்து பின்னிரண்டற்கும் முற்றுகரம் பெய்து நான்கு நிலைமை யெய்துவித்துப் பின்னர் ஈற்றினிரை உரியசையொன்றனையும்¹ முற்றுகரமாக்கி யதனோடு முன்னர் நின்றவற்றை வேறுவேறு முற்றுகரம் பெய்து நான்குநிலைமை யெய்துவிக்க எட்டாயிற்று. இவற்றுள் ஏழெழுத்தாஞ் சீர்பதினைந்தும் எட்டெழுத்தாஞ் சீர் ஆறும் ஒன்பதெழுத்தாஞ் சீர் ஒன்றுமாம், ஆக இருநூற்றிப்பத்து நான்காயிற்று.

“ அறுபஃ தாக வகுத்த வஞ்சியுண்
மூவெண் சீர்க விருநிலைமை யெய்தி
நாலேழ் சீராக நான்குநிலை யெய்தி
யிருநான் கிருசீ ரிறுநான்கு நிலையெய்தி
யிருநூற் றிருபத்து நான்காய் விரியும்”

“ அவற்று ளொன்பதெழுத் தாஞ்சீ ரொன்று
மிருநான் கெழுத்தா குஞ்சீ ரொன்பது
மேழெழுத் தெய்துவ முப்பத்து மூன்று
மாகநூற் பத்து மூன்று மாக
நூற்றெண் பத்தொன் றடியுற மும்மே”

இனி யடியுறழாத நாற்பத்துமூன்று முறமுமாறு:- எட்டு நிலைமையெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவுகுரவு என ஒன்பதெழுத்துச் சீரொன்று : நான்குநிலை யெய்துவனவற்றில் அரவு விரவுசுரம், புலிவிரவுகுரவு, அரவுவருகுரவு என எட்டெழுத்துச் சீர் மூன்று : எட்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவு குரவு, மின்னுவிரவு குரவு, அரவுமேவுகுரவு, அரவுவிரவுகடறு, அரவுவழங்குகுரவு, களிறுவிரவுகுரவு என எட்டெழுத்துச்சீர் ஆறு ஆக எட்டெழுத்துச்சீர் ஒன்பது ; இரண்டுநிலைமை யெய்துவனவற்றில் புலிவிரவுசுரம்,

1. ஈற்றினின்ற உரியசையொன்றனையும் - எனத்திருத்திக் கொள்க.

புலிவருகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் இரண்டு நான்குநிலைமையெய்துவனவற்றில் அரவுவிரவுவாய், மின்னு விரவுசரம், அரவுவருசரம், அரவுமேவுசரம், அரவுவழங்குசரம், களிறுவிரவுசரம், புலிவிரவுகாவு, அரவுவருகாவு, மாவிரவுகுரவு, புலிமேவுகுரவு, புலிவிரவுகடறு, புலிவழங்குகுரவு, மின்னுவருகுரவு அரவுமேவுகுரவு, அரவுவருகடறு, களிறுவருகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் பதினாறு. எட்டுநிலைமையெய்துவனவற்றில் மின்னுவிரவுகாவு, அரவுமேவுகாவு, அரவுவிரவுகாடு, அரவுவழங்குகாவு, களிறுவிரவுகாவு மின்னுமேவுகாவு, மின்னுவிரவுகடறு. மின்னுவழங்குகுரவு, பாம்புவிரவுகுரவு, அரவுமேவுகடறு. அரவுபோகுரவு, களிறுமேவுகுரவு, அரவுவழங்குகடறு, களிறுவிரவு கடறு, களிறுவழங்குகுரவு என ஏழெழுத்துச்சீர் பதினைந்து. ஆக ஏழெழுத்துச்சீர் முப்பத்துமூன்று.

இனி ஒழிந்த நூற்றெண்பத்தொன்றும் அடியுறமுமாறு :-

“மூவெழுத்துச்சீர் ஆறாதி யொன்பானும்
நாலெழுத் துச்சீர் ஏழாதி பத்தும்
ஐயெழுத் துச்சீர் எட்டாதி பதினொன்றும்
ஆறெழுத் துச்சீர் ஒன்பது முதலீ
ராறு முயருங் காலை மேல்வருஞ்
சீர்களு மூன்று நான்கு மைந்து
மாறு மெழுத்தா னாகுஞ் சீர்வந்
தாங்கவ் வெண்தளை யுறழ்ந்த வடித்தொகை
எழுநூற் றிருபத்து நான்கென மொழிப”

இங்ஙனங் கூறியவற்றான் இயற்சீர் கட்டளையடிக்கு உறழா வென்றுணர்க.

உ - ம். ‘கால்காய்ந்தது காம்புநீடி’

என்பது ஆறெழுத்தடி.

‘நல்கூர்ந்தது வில்லோர்சரம்’

என்பது ஏழெழுத்தடி.

‘வான்பெய்தது மண்குளிர்ப்புற’

என்பது எட்டெழுத்தடி.

‘தேன்பெய்தது செழுநகர்தொறும்’

என்பது ஒன்பெதழுத்தடி; இவை மூவெழுத்துச்சீர் மாசேர்காடு நான்கடியும் வந்தவாறு; ஒழிந்தனவுமன்ன.

‘மண்மாய்ந்தென வள்வீழ்ந்தது’

என்பது ஏழெழுத்தடி.

‘விணமாய்ந்தென மேற்றொடுத்தது’

என்பது எட்டெழுத்தடி.

‘காடோங்கிய கல்கெழுசரம்’

என்பது ஒன்பெதழுத்தடி.

‘கோடோங்கிய குறும்பொறைமருங்கு’

என்பது பத்தெழுத்தடி. இவை நான்கடி நாலெழுத்து மாசேர்சுரம் நின்றுறழ்ந்த வடி: ஒழிந்தனவும் அன்ன.

‘மழைபெய்தென வான்வெள்ளென்று’

என்பது எட்டெழுத்தடி.

‘தழைபச்செனத் தண்ணென்காவு’

என்பது ஒன்பெதழுத்தடி.

‘கமழ்பூந்துணர் கள்ளவிழ்தொறும்’

என்பது பத்தெழுத்தடி.

‘இமிழ்தாங்கிசை யினச்சரும்புவர’

என்பது பதினோரெழுத்தடி. இவை நான்கும் ஐயெழுத்துப் புலி சேர்சுரம் நின்றுறழ்ந்தவடி. இனி ஆறெழுத்துச்சீர் வருமாறு.

‘அமைவிடுநொடி யஞ்சியோர்த்து’

என்பது ஒன்பெதழுத்தடி.

‘கனைகுரலன கானத்தளகு’

என்பது பத்தெழுத்தடி.

‘தினைப்புனத்தித ணயற்பிரியாது’

என்பது பதினோரெழுத்தடி.

‘மனைக்குறமகள் கடைப்புறந்தரும்’

என்பது பன்னீரெழுத்தடி. இவ்வாறே யொழிந்தனவு முறழ்ந்து-
கொள்க. வஞ்சி மூன்றுபாவும்போலச் சிறப்பின்மையின் ஈண்டுப்-
போதந்து கூறினார். ஒழிந்த முச்சீரடி சிறுவரவிற்றாகலின் அதற்குக்
கட்டளையடிக்குக் கூறிற்றிலர்.

ஆய்வுரை :

இது வஞ்சிப்பாவிற் பயிலும் அடிவரையறைபற்றியதோர்
ஐயம் அகற்றுகின்றது.

(இ-ள்) குறளடியின் சிற்றெல்லையாகிய நாலெழுத்து முதலாக
அளவடியின் பேரெல்லையாகிய பதினான்கெழுத்தளவும் உறழும்
நிலையினை வஞ்சியடிகள் உடையன அல்ல எ-று.

எனவே, குறளடியின் பேரெல்லையாகிய ஆறெழுத்து
முதலாக அளவடியின் நடுவெல்லையாகிய பன்னிரண்டெழுத்தளவும்
வஞ்சியடி உறழும் எனவும், எனவே வஞ்சியடிக்கு நிலம்
ஏழென்பது சொல்லியவாறாம் எனவும் கொள்வர் பேராசிரியர்.

ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலிப்பா என்னும் மூவகைப்
பாக்களுக்கும் உரிய நாற்சீரடியின்கண்ணேயே ஐவகையடியும்
வந்து உறழக் கட்டளை கூறியது கண்ட மாணவன், நாற்சீரடி
பெறாத வஞ்சிப்பாவிற் குரிய குறளடி சிந்தடி என்பவற்றிலும்
இவ்வாறு எழுத்தளவுபற்றிச் சீர்களை உறழ்ந்து காணுதலுண்டோ?
என வினவினாற்கு, ‘அவை அங்ஙனம் உறழும் நிலைஇல்’ என இச்
சூத்திரத்தால் ஐயமகற்றினார் தொல்காப்பியனார் எனக் கொள்ளுதல்
ஏற்புடையதாகும்.

55. அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய
தளைவகை ஒன்றாத் தன்மை யான.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். வெண்பாவிற் குரிய அடியுந் தளையும் வரை
யறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவிற் குரிய; தளைவகை ஒன்றாத் தன்மைக்கண் என்றவாறு¹

எனவே, இன்றுத் தன்மைக்கண் நெடிலடியும் சில வரும் என்று கொள்க.²

இச்சூத்திரத்தால் வெண்பாவிற் குரியதோர் தளை உணர்த்தினாராம். சிந்தடியாவது ஏழெழுத்து முதல் ஒன்பதெழுத்தீறாகிய அடி. அளவடியாவது பத்தெழுத்து முதலாகப் பதினான்கெழுத்தீறாகிய அடி. தளைவகை ஒன்றாமையாவது, நிலை மொழியும் வருமொழியும் ஆகிய இயற்சீர் நேராயொன்றுவதும் நிரையாயொன்றுவதுமன்றி மாறுபட வருவது. அவ்வழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்ப நேர்வரினும் நேரீற்றியற்சீர் நிற்ப நிரைவரினும் இயற்சீர் வெண்டளையாம். இனி ஒன்றுத் தன்மையாவது வெண்சீர் நிற்க வருஞ்சீர் முதலசையோ டொன்றுவது வெண்டளையாம். இவ்விரண்டும் வெண்பாவிற்குத் தளையா மென்று கொள்க.

உதாரணம்

“மட்டுத்தா னுண்டு மணஞ்சேர்ந்து விட்டுக்
கனியானை கொண்டுவா வென்றான் அனியார்முன்
யாரோ வெதிர்நிற்ப பவர்.” (யாப் வி. பக் 463)

இஃது ஏழெழுத்தான் வந்த அடி.

“இன்றுகொல் அன்றுகொல் என்றுகொல் என்னாது.”

இஃது எட்டெழுத்தான் வந்த அடி. (நாலடி. 36)

1. ஒன்றாமையாற்கொள்ளப்படும் இயற்சீர் வெண்டளைக்கண் பத்தெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்தீறாய அளவடியும் ஏழெழுத்துமுதல் ஒன்பதெழுத்தீறாய சிந்தடியும் வெண்பாவுக்கு உரியன என்பதாம்.

தளைவகையொன்றாத் தன்மையாவது நிரையீற் றியற்சீர்நிற்ப நேரசையும், நேரியற்றியற்சீர்நிற்ப நிரையசையும் என மாறாகத் தளைக்கப்படுதல். இஃது இயற்சீர் வெண்டளையெனப்படும்.

2. தளைவகையொன்றுத்தன்மையாவது வெண்சீர் நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேராயொன்றுதல். இதுவெண்சீர் வெண்டளையெனப்படும். தளைவகை ஒன்றாத் தன்மைக்கண் (அஃதாவது இயற்சீர் வெண்டளைவருமிடத்து) அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவுக்கு உரிய எனவே தளைவகையொன்றுத்தன்மைக்கண் (அஃதாவது வெண்சீர் வெண்டளைவருமிடத்து) நெடிலடியும் சில வரும் என்பது பெறப்படும்.

“சென்று முகந்து நுதல்சுட்டி மாறோர்த்து
வென்று வியர்த்தா னென்கோ” (யாப் வி. பக 464)

இஃது ஒன்பதெழுத்தான் வந்த அடி.

‘துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கித் துப்பார்க்கு.’ (குறள் 12)

இது பத்தெழுத்தான் வந்த அடி.

‘ஏரி னுழாஅர் உழவர் புயலென்னும்.’ (குறள். 14)

இது பதினொரெழுத்தான் வந்த அடி.

‘மலர்மிசை ஏகினான் மாணடி சேர்ந்தார்.’ (குறள் 3)

இது பன்னிரண்டெழுத்தான் வந்த அடி.

‘இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்.’ (குறள் 5)

இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்த அடி.

‘கற்றதனா லாய பயனென்கொல் வாலறிவன்.’ (குறள் 2)

இது பதினான்கெழுத்தான் வந்த அடி.

“முகமறியார் மூதுணர்ந்தார் முள்ளெயிற்றார் காமம்
அகமறைந்தான் வாழுமென் றார -- மகமறையாம்
மன்னைநீ வார்குழை வையெயிற்றா யென்றோமற்
றென்னையும் வாழு மெனின்.” (யாப். வி. பக். 415)

இது பதினைந்தெழுத்தான் வந்த அடி.

‘படியுடையார் பற்றமைந்தக் கண்ணு மடியுடையார்.’
(குறள். 606)

இது பதினாறெழுத்தான் வந்த அடி. இவையிரண்டும் நெடிலடி
(55)

பேராசிரியம் :

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதன் நடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும்
உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்குரிய நிலங் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) அளவடி ஐந்துஞ் சிந்தடி மூன்றுமென எட்டு
நிலம்பெறுந் தளைவிரவாதவாற்றான் வெண்பாவடி (எ - று)

அளவடி முதற்கூறியதென்னையெனின், மேல் நிறுத்த முறையாற்கொள்ளாது ஈண்டுச் சொல்லும் முறைமையார் கூறினானென்பது.¹

“நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து”

என்பது ஏழெழுத்தடி.

“அறிவறிந்தார்த் தேறியக்கா லஞ்சுவ தில்லை”

என்பது பதினான்கெழுத்தடி.

இதனும்பர் நெடிலடியானும் வெண்பாவடி வருவன உள. அவை கட்டளையடி யெனப்படா, செப்பிக்கூறும் பாவாகாது செய்கை தோன்றியே நிற்குமாகலினென்பது.² பிறிது காரணம் உண்டாயினும் அறிந்துகொள்க. தளைவகை ஒன்றாமையென்பது³ வெண்பாவும் வெண்பா நடைத்தாகிய கலிப்பாவும் மயங்காமை காரணத்தானென்ற வாறு. கலியோசை மயங்கி வருவனவும் வெண்பாவடியு ளள. அவை நெடிலடி மூன்றானும் வருமெனக் கொள்க. ஒரோவடியே வெண்பா வடியுமாய்த், துள்ளிக் கலியடியு மாகித் தளைவகை ஒன்றுமாகலான் அம்மயக்கந் தீராதென⁴

1. சிந்து, அளவு என மேல் எழுத்தெண்ணி நிறுத்த வரிசையின்றி அளவும் சிந்தும் என இங்கு முறைமறிக் கூறியது, இங்கு வெண்பாவடிக்குச் சிறப்புரிமையுடைய நிலங்கள் இவை என விதி சொல்லும் முறையால் கூறினார் என்பதாம்.

2. இதன் உம்பர் - (அளவடிக்குரிய பதினான்கெழுத்தாகிய) இவ்வெல்லைக்குமேல். இங்கு நெடிலடியென்றது, பதினைந்து முதல் பதினேழெழுத்துவரை யமைந்த நாற்சீரடியாகிய கட்டளையடியினை. இவ்வாறு பதினாலெழுத்தடியின் மிக்கன செப்பலோசையினவாகாது துள்ளலாகிய செய்கைதோன்ற நிற்குமாதலால், அவை கட்டளையடி யெனப்படா; சீர் வகையடியெனவே கொள்ளப்படும் என்பதாம். 'செய்கைதோன்றியே' என்பது 'செய்கை தோன்றிய' என்றிருத்தல் பொருத்தமாகும். தோன்றிய-தோன்ற.

3. 'தளைவகையொன்றாத் தன்மையான் என்பது' என்றிருத்தல் வேண்டும். ஒன்றுதல்-விரவுதல்; ஒரேயடி வெண்பாவுக்குரிய செப்பலோசைக்கும் கலிப்பாவுக்குரிய துள்ளலோசைக்கும் பொதுவாக அமைதல். ஒன்றாத் தன்மையாவது அவ்வாறு அடியொன்றே வெண்பாவடியெனவும் கலியடி யெனவும் இருநிலைமையும் பொருந்த மயங்கித் தோன்றாது கலியடியின் வேறுபட்டு வெண்பாவடியேயாகத் தனித்து அமைதல்.

4. “அம்மயக்கந் தராதன' என்றிருத்தல் பொருட்பொருத்தமுடையதாகும். பதினைந்து, பதினாறு, பதினேழெழுத்துக்களான் இயன்ற நெடிலடி மூன்றாலும் வரும் வெண்பாவடிகள் கலியோசையோடு ஒன்றி மயங்கிவருவனவாதலின் அம்மயக்கந் தராதனவாகிய 'அளவும் சிந்தும் வெள்ளைக்கு உரிய' என்றார் ஆசிரியர். எனவே சிந்தடிக்குரிய 7, 8, 9, எழுத்துக்களும் அளவடிக்குரிய 10, 11, 12, 13, 14, எழுத்துக்களும் ஆகிய எட்டு நிலங்களும் வெண்பாவுக்குரியன என்பதாம்.

‘அளவுஞ் சிந்தும் வெள்ளைக் குரிய’

என்றானென்பது.

“மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்”

என்றக்கால், இதனை

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி” (தொல். செய்-11)

என்றதனாற் கலியோசை பிறப்பவுஞ் சொல்லிக் கண்டுகொள்க.

**“மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
மாவருவாய் தேமா வரகு”**

என்றிதனையே ஓசையூட்ட வெண்பாவாயிற்று. இது,

“மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே”

எனக் கலியோசையாயினவாற்றிக.

(58)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது ஆசிரியவடிக்கும் அதனடைத்தாகிய வஞ்சியடிக்கும் உரிய நிலங்கூறி வெண்பாவிற்றுகரிய நிலங்கூறுகின்றது.

(இ-ள்) அளவடியைந்தும் சிந்தடிமூன்றும் என்ற எட்டு நிலனும் வெண்பாவிற்றுகரிய; தளைவகையொன்றாத தன்மையான்.¹ எ-று.

‘ஒன்றாத்தன்மையான்’ என்றதனானே ஒன்றிய ஆகாவாயிற்று². அஃது இயற்சீரொன்றிய வாசிரியத்தளை வாராமையும் வெண்சீர்நிற்ப வெண்சீர் வந்தொன்றிய வெண்டளை செப்பலோசைக்குந் துள்ளலோசைக்கு மொப்பவுரியவாகலின் அது வாராவென்றலும் கூறிற்றாம். ஒன்றாதென்ற தனானே கலித்தளை யொன்றுமென்று பொருடருமேனும் அஃதிலக்கணமன்மையுணர்க. எனவே முற்கூறிய இயற்சீர் வெண்டளையையும் வெண்சீரியற்சீரோடு தட்ட வெண்சீர்-வெண்டளையையும் விலக்காமையுணர்க

1. இயற்சீர் நின்று வருஞ்சீர் முதலசையோடு நேர்முன்னேர், நிரை முன்நிரையாக ஒன்றாமையும், வெண்சீர் நிற்ப வெண்சீர் வந்து ஒன்றாமையும் பெற்ற வெண்பா, கட்டளை யடிகளாகிய அளவடியைந்தும் சிந்தடி மூன்றும் என்ற எட்டு நிலமும் பெறும் என்பதாம்.

2. மேற்குறித்தவாறு ஒன்றாத தன்மைக்கண் அளவடியும் சிந்தடியும் உரிய என்றதனானே ஒன்றியன கட்டளையடிக்கு ஆகா என்றாராயிற்று.

உ-ம் ‘நின்று நினைந்து நெடிது பெயர்ந்து’

என்பது ஏழெழுத்தடியாக யிசைநிலை நிறையநின்ற அசைச்சீர் இயற்சீராய்த் தட்டது.

‘கற்றவரைச் சேர்வர் கலைநிறையங் காட்சியார்
பெற்றன மென்றே பெயர்ந்து’

இது பதினான்கெழுத்தடி.

‘அறிவறிந்தார்த் தேற்றியக்கா லஞ்சவ தில்லை’

இது பதினான்கெழுத்தென்னுஞ் சீர்வகையொன்றலிற் கட்டளையாகா. இதனும்பர் நெடிலடியான் வந்தன சீர்வகையடியாம்.

‘வானவரு நான்முதனும் வாசவனு மாமுனிவ
ரானவருங் காணா வரன்’

எனப் பதினாறெழுத்தானவந்த வெண்சீரொன்றிய சீர்வகையடி.

‘வானவரு நான்முதனும் வாசவனுங் காணாரே’

என்பது துள்ளலோசைக்குணர்க; இவ்வெண்பாவை ஏந்திசைச் செப்பலெனப் பின்னுள்ளோர் கூறுவர். அவர் கூறும் ஒழுகிசையுந் தூங்கிசையும் பெரும்பான்மை பதினான்கெழுத்தி னிகந்து வாரா வென்றுணர்க. முச்சீரான்வரும் ஈற்றடிய முதலிய மூன்று நிலத்தினிகந்து வாராமை யுரையிற் கொள்க.¹

‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்
மாவருவாய் தேமா வரகு’

இது

‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாற்றினரே’

என இரண்டற்கும் ஒப்ப நின்றவாறுங் காண்க. இதனானே மேல் ஈரடிக் கூட்டத்துத் தொடைகொள்ளுங்காற் கலிக்கு வெண்சீரோடு தட்ட வெண்சீர் வெண்டளை கொள்ளுமாறுணர்க.

1. “முச்சீரான்வரும் ஈற்றடியும் (ஏழெழுத்து) முதலிய மூன்று நிலத்தினிகந்து வாராமை யுரையிற்கொள்க” என்றிருத்தல் வேண்டும். எனவே, ஏழெழுத்தும் எட்டெழுத்தும் ஒன்பதெழுத்தும் ஆகிய மூன்று நிலங்கள் வெண்பாவின ஈற்றடியாகிய சிந்தடிக்குரியன என்றாராயிற்று.

ஆய்வுரை :

இது வெண்பாவிற்சூரிய அடியும் தளையும் வரையறுத்து உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவிற்சூரியன; (அவை உரியதால்) தளைவகை ஒன்றாத் தன்மைக்கண் எ-று.

“எனவே தளைவகை ஒன்றுந்தன்மைக்கண் நெடிலடியுஞ்சில வருமென்று கொள்க” எனவும், தளைவகை ஒன்றாமையாவது, நிலைமொழியும் வருமொழியுமாகிய இயற்சீர் நேராய் ஒன்றுவதும் நிரையாய் ஒன்றுவதும் அன்றி மாறுபட வருவது; அவ்வழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்ப நேர்வரினும், நேரீற்றியற்சீர் நிற்ப நிரைவரினும் இயற்சீர் வெண்டளையாம் எனவும், ஒன்றுந் தன்மையாவது வெண்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர் முதலசையோடு ஒன்றுவது வெண்சீர் வெண்டளையாம் எனவும் இவ்விரண்டும் வெண்பாவிற்சூரிய தளையாம் எனவும், ஒன்றாத் தன்மையதாகிய இயற்சீர்வெண்டளை வருமிடத்து அளவடியும் சிந்தடியும் வெண்பாவுக்கு உரிய என இச்சூத்திரத்தாற் கூறவே, ஒன்றுந் தன்மையதாகிய வெண்சீர் வெண்டளைவருமிடத்து நெடிலடியும் சிலவரும் என்பது பெறப்படும் எனவும் இச்சூத்திரப் பொருளை விளக்குவர் இளம்பூரணர்.

இனி, தளைவகை ஒன்றுந் தன்மையாவது, வெண்பாவும் வெண்பா நடைத்தாகிய கலிப்பாவும் அடிவகையால் ஒத்தனவாதலின் அடியொன்றே வெண்பாவுக்குரிய செப்பலோசைக்கும் கலிப்பாவுக்குரிய துள்ளலோசைக்கும் பொதுவாய் மயங்கி வருதல் எனவும், ஒன்றாத் தன்மையாவது, அங்ஙனம் இரு பாவுக்கும் பொதுவாய் மயங்கி வாராது கலியின் வேறுபட்டு வெண்பா அடியேயாகத் தனித்து வருதல் எனவும், கலியோசை மயங்கி வரும் வெண்பா அடிகளும் உள, அவை நெடிலடி மூன்றானும் வருமெனவும் கூறுவர் பேராசிரியர்.

56 அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி
இருநெடில் அடியுங் கலியிற் சூரிய.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். இது கலிப்பாவிற்ரு அடியாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அளவடியின் மிக்க பதின்மூன்றெழுத்து முதலாக¹ நெடிலடியங் கழிநெடிலடியமாகிய இருபதெழுத்தின்காறும் வரும் அடி கலிப்பாவிற்ரு அடியாம் என்றவாறு.

இவ்விலக்கணங் கலித்தளை வருமிடத்தே கொள்க. கலியடியென்னாது கலித்தளையடி என்றதூஉம் இவ்வேறுபாடு குறித்தென்க.¹

‘மரல்சாய மலைவெம்ப மந்தி உயங்க.’ (கலித். 13)

இது பதின்மூன்றெழுத்தான் வந்தது.

‘வீங்குநீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கெண்டை.’ (கலித். 64)

இது பதினான்கெழுத்தான் வந்த அடி.

‘அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையால்.’ (கலித். 11)

இது பதினைந்தெழுத்தான் வந்த அடி.

‘அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்.’ (கலித். 11)

இது பதினாறெழுத்தான் வந்த அடி.

‘முதிர்கோங்கின் முகையென முகஞ்செய்த குரும்பையென.’ (கலித். 56)

இது பதினேழெழுத்தான் வந்த அடி.

1. அளவடியென்பது, பத்தெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்து முடியவரும் அடி. அவ்வளவடிகள் ஐந்தனுள் பன்னிரண்டெழுத்தாகிய நடுப்பகுதியைக் கடந்து எழுத்து மிக்குவருவன பதின்மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்துமாகிய அடிகளாதலின் அவை ‘அளவடி மிகுதி’ எனப்பட்டன. இருநெடிலடியாவன நெடிலடியும் கழிநெடிலடியும்.

2. இவ்வெழுத்து வரையறை வெண்சீர்நிற்ப வருஞ்சீர் நிரையாய் வரும் கலித்தளையடியின்கண்ணேயே கொள்ளத்தக்கது என்பார், ‘இவ்விலக்கணங் கலித்தளை வருமிடத்தே கொள்க’ எனவும், ‘கலியடி’ எனப் பொதுப்படக் கூறாது, ‘கலித்தளையடி’ (செய். 24.) என ஆசிரியர் தெரித்து மொழிந்ததும் இவ்வேறுபாடு கருதியே எனவும் விளக்கந்தருவர் இளம்பூரணர்.

‘அறனின்ற விதையொழியா னவலங்கொண்டது நினையான்.’

(யாப்.வி பக் 468)

இது பதினெட்டெழுத்தான் வந்த அடி.

‘உருபனிகண் உறைப்பவுநீ ஒழிபொல்லாய் செலவலித்தல்’.

(யாப். வி பக் 468)

இது பத்தொன்பதெழுத்தான் வந்த அடி.

‘நிலங்கிளையா நெடிதுயிரா நிறைதளரா நிரைதொடியாள்’.

(யாப். வி. பக். 468)

இது இருபதெழுத்தான் வந்த அடி.

(56)

பேராசிரியம் :

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ ள்.) ஐவகையடியினும் அளவடி மிகுதியாகிய பதின் மூன்றெழுத்தும் பதினான்கெழுத்தும் நெடிலடியும் கழிநெடிலடியும் கலியடிக்குரிய (எ - று).

எனவே, அதுவுந் தன் முதற்பாவாகிய வெண்பாப் போல எட்டுநிலம் பெறுவதாயிற்று.¹ ஒழிந்த அடி மூன்றனோடும் ஒவ்வாது மிக்க நிலம் இரண்டனையும் மிகுதியென்றானென்பது.² இனி,

“ஓத்த நாலெழுத் தொற்றலங் கடையே” (தொல் செய். 38)

என்பதே கொண்டு பதினோரெழுத்தடி முதல் நான்கு நிலனும் அளவடி மிகுதியெனப்படும் எனவும், அவை கலிக்குரிய எனவுங் கொள்வாருமுள்³ அங்ஙனங் கொள்வார்க்கு,

1. கலிப்பாவாகிய அது, தன் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாயுள்ள வெண்பாப் போன்று எட்டுநிலம் பெறும் என்பதாயிற்று.

2. 10, 11, 12, 13, 14 என்னும் எழுத்துக்களாலாய ஐவகையளவடிகளுள் 10, 11, 12 எழுத்துக்களாலாகிய மூன்றடிகளோடும் ஒவ்வாது பதின்மூன்றும், பதினான்கும் ஆக எழுத்துக்களால் மிகுந்த அடியிரண்டனையும் ‘அளவடி மிகுதி’ என்றார். இருநெடிலடி யாவன : நெடிலடியும், கழிநெடிலடியும்.

3. ‘பத்தெழுத்தென்ப நேரடிக்களவே’ என அதன் சிற்றெல்லை கூறி அதன் மேல் ‘ஓத்தநாலெழுத்து’ என ஆசிரியர் குறிப்பிடுதல் கொண்டு, பதினோரெழுத்து முதல் நான்கு நிலனும் அளவடி மிகுதியெனக்கொள்வாருமுள். இங்ஙனங் கொள்வார் இன்னாரெனத் தெரியவில்லை. இங்ஙனங்கொள்வோர் கலிப்பாவுக்குரிய பதினோரெழுத்தடியாக

“ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு”

என்றதனைப் பதினோரெழுத்தடியென்று காட்டல் வேண்டும். அஃது ஆசிரியவடியாம். ஆகலான் அற்றன்றென்பது இனி,

ஞாயிறு மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்’

என்பதோவெனின், அது கலிப்பாவோடு தளைவகை ஒன்றிய வெண்பாவடியாகலானும், நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரை தட்பினன்றி ஞாயிறு என நின்ற நிரையீற்று இயற்சீர்ப்பின்னர் நேர்வந்தாற் கலித்தளையாகாது வெண்டளையாகலானும் கட்டளையடிக்கு அவ்வாறு கோடல் குற்றமென்பது. அல்லது உங்கலிப்பாவிற்குப் பத்துநிலங் கொள்ளிற் கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைத்தன்றிப் பல்குமென்பது¹ (56)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முறையானே கலிக்குரிய நிலங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இருநெடிலடியும் எ-து நெடிலடியுங் கழிநெடிலடியும். அளவடி தோன்றி எ-து அளவடிக்குரித்தென ஐவகையடியின் மிகுதியாகிய பதின்மூன்றும் பதினான்குமாகிய எழுத்துக்களோடு தோற்றப்பட்டுக் கலியிற்குரிய எ-து கலிப்பாவிற்குரியவாம். எறு.

அளவடி யைந்தனுள் மிகுதியெனவே பதின்மூன்றும் பதினான்குமென்பது பெறுதும். இனிச் சீர்வகையடியாய் இந்நிலங்களைத் தப்பி வருவனவுங் கொள்க.²

‘ஞாயிறு கடியாறு கடியாறு கடியாறு’

என்பதனைக் காட்டுவர், இஃது ஆசிரியவடியாவதன்றிக் கலியடியாகாது.

1. இனி, ‘ஞாயிறு மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய்’ என்பதனைக் காட்டின் அது கலிப்பாவோடு தளைவகையொன்றிய வெண்பாவடியாகும். அது கலியடியாகவேண்டுமாயின் ‘ஞாயிறு’ என்னும் நிரையீற்றியற்சீர்க்குப்பின் ‘புலிசேர்வாய்’ என நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து தளைத்தல் வேண்டும். ‘ஞாயிறு மாசேர்வாய்’ என நிரையீற்றியற்சீர்ப்பின் நேர்வந்தமையால் கலித்தளையாகாது வெண்டளையேயாகும். அன்றியும் கலிப்பாவிற்குப் பதின்மூன்றெழுத்து முதல் இருபதெழுத்துவரை எட்டு நிலமே கொள்ளாது பதினோரெழுத்தும் பன்னிரண்டெழுத்தும் என இரண்டு நிலன் ஏற்றிப் பத்துநிலங் கொண்டால் கட்டளையடி 625 என மேற்குறித்த வரையறையைக் கடந்து மேலும்பலவாய் மிகும். ஆகவே பதினோரெழுத்து முதலாகக் கொள்ளுதல் குற்றமாம் என்பது.

2. ஈண்டுத் தப்பி வருதலாவது பதின்மூன்றும் பதினான்கும் ஆகிய எழுத்தளவிற்குப் பிறழ்ந்து பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் ஆகக் குறைந்து வருதல்.

உ-ம் ‘ஐயிரு தலையி னரக்கர் கோமான்’ (குறிஞ்சிக்கலி)
 “சுற்றமை வில்லர் சரிவளர் பித்தையர்” (பாலைக்கலி-)

எனப் பதினொன்றும் பன்னிரண்டும் எழுத்தான் வந்தன.

ஆய்வுரை :

இது, கலிப்பாவிற்சூரிய கட்டளையடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இள்) அளவடியின் மிக்க பதின்முன்றெழுத்து முதலாக நெடிலடியும் சுழிநெடிலடியும் ஆகிய இருபதெழுத்தின்காறும் வரும் அடிகள் கலிப்பாவிற்சூ உரியன என்று.

அளவடி என்றது, பத்தெழுத்து முதல் பதினான்கெழுத்தளவும் உள்ள எழுத்துக்களாலாய அடிகளை அளவடி மிகுதியென்றது, மேற்குறித்த அளவடி ஐந்தனுள் பதின்முன்றும் பதினான்கும் ஆகிய எழுத்துக்களாலாய அடியின் இரு நெடிலடியாவன நெடிலடியும் சுழிநெடிலடியும் ஆகிய அடிகள்.

57 நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்துநிரை தட்டல்
 வரைநிலை இன்றே அவ்வடிக் கென்ப.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின், கலித்தளையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட அடி கலித்தளை தட்ட வழியே கொள்ளப்படுவது என உணர்த்தியவாறாம். வெண்பாவுரிச்சீர் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து அதன்கண் நிரையாய்த் தளைத்தல் கலியடிக்கு வரைநிலையில்லை என்றவாறு.²

‘நிரைதட்டல்’ என்றதனால் பிறிதாகிவருஞ்சீர் முதலாகிய நிரையோடு தளைப்பினுங் கலித்தளையாம் என்று கொள்க.³

1. ‘தட்டினும்’ என்பது, பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

2. வெண்சீர் முதல் நிற்ப அதன்முன் நிரைமுதலாகிய வெண்சீர் வந்து நேர்முன் நிரையாய்த் தளைத்து நின்றல் கட்டளையடியாகிய அக் கலியடிக்கு விலக்கும் நிலைமையில்லை என்று.

3. வெண்சீர் நின்று நிரைதட்டல் எனப் பொதுப்படக் கூறவே பிறிதாகி வருஞ்சீர் முதலாகிய நிரையோடு தளைத்து நின்றலும் கலித்தளையாம் என்றவாறு.

நிரைமுதல் வெண்சீர் என்பது, உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப் பட்டது.¹

உதாரணம் மேற்காட்டிய அடிகளுட் காண்க. (57)

பேராசிரியம் :

இதுவுங், கலித்தளை விகற்பங் கூறுகின்றது,

(இ - ள்) நிரையீற்றியற்சீரும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீரும் நிற்ப்² நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து நிரையொன்றியக்காலுங் கலித்தளையாம் (எ - று).

“மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்” என்புழித் ‘திருமார்பின்’ என நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து ‘மணிபுரை’ யென்னுஞ்சீர் இறுதி நிரையொடு தட்டுக் கலித்தளையாயிற்று. எனவே, நிரைமுதலியற்சீர் வந்து நிரைதட்பினும் நேர்முதல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றாதொழியினும் அது கட்டளை வகையாற் கலியடியாகாதென்றவாறு; என்னை? துள்ளாத இயற்சீர்ப்பின் நிரைமுதல்வெண்சீர் வந்து துள்ளுவிக்கல் வேண்டுமாதலானும், ஞாயிறு மாசேர்வா யென்பது வெண்பா வடியுமாம் ஆகலானு மென்பது. ‘அவ்வாடிக்கென்ப’ என்றதனான் இதுவுங் கட்டளையடிக்கே யென்பது கொள்க.³ மற்று நிரைமுதல் வெண்சீர் வருவது, முதலின்ற இயற்சீர்ப்பின்னர் இடைநின்ற இயற்சீர்ப்பின்னரென்ப தறியுமா

1. ‘நிரை முதல் வெண்சீர் வந்து’ என வருஞ்சீரைச் குறிப்பிட்டுரைக்கவே அதன்முன் நின்ற சீரும் நிரைமுதல் வெண்சீர் என்பது உய்த்துணர்ந்து கொள்ளப்பட்டது என்றார் இளம்பூரணர். ‘நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து’ என வருஞ்சீர் இதுவெனத்தெரிந்து மொழிந் தமையால் முதல்நின்றசீர் நிரையீற்றியற்சீரும் நிரையீற்றாசிரியவுரிச்சீரும் ஆம் என உய்த்துணர்ந்துரைப்பார் பேராசிரியர்.

2. வருஞ்சீரினை ‘நிரைமுதல் வெண்சீர்’ என ஆசிரியர் கிளந்தெடுத்தோதினமை யால் அதற்குமுன் நின்ற சீர் நிரையீற்று இயற்சீராகவோ அன்றி நிரையீற்று ஆசிரியவுரிச்சீராகவோ நின்று நிரைமுதல் வெண்சீரோடு நிரையாய் ஒன்றுதலுங் கலித்தளை விகற்பமாம் எனவும், எனவே நிரைமுதலியற்சீர் வருஞ்சீராய் வந்து நிரையாய்த் தளைத்தாலும் நேர்முதல் வெண்சீர் வந்து நிரையீறாய் நின்ற இயற்சீரொடு ஒன்றாதொழியினும் அது கட்டளை வகையாற் கலியடியாகாதெனவும், துள்ளலோசையில்லாத இயற்சீர்ப்பின் துள்ளலோசையினைத் தோற்றுவித்தல் வேண்டின் நிரைமுதல் வெண்சீர் வருதல் வேண்டுமெனவும், ‘அவ்வாடிக்கென்ப’ என்றதனால் இவ்விதியும் கட்டளையடிக்கேயுரிய தெனவும், இவ்வாறு இயற்சீர் நிற்பது அடிமுதற்கண்ணையெனவும் இங்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம் மனங்கொளத் தகுவதாகும்.

றென்னையெனின், அங்ஙனம் வரையாது கூறினமையின் முதற்கண்ணதே இவ்விதியென்பதாம். அல்லதூஉம் அவ்வாறு இயற்சீரினை இடையும் வருமென்று கொள்ளிற் பதின்மூன்றெழுத்திற் சுருங்கிய நிலனும் அது பெறுவான் செல்லும். செல்லவே கலியோசை இனிது பெறலாகாவென மறுக்க, என்றார்க்குப் பின்வருஞ்சீர் மூன்றும் நிரைமுதல்வெண்சீர் வருவதென்றிலனாதலின் மூன்றாஞ்சீர் நேர் முதல் வெண்சீர் வந்தும்,

“வெண்சீர் ஈற்றசை நிரையசை யியற்றே” (தொல். செய். 29)

என்றதனானும் இடைநிற்பன வெண்சீரென்பது பெறுதுமாக லானும் அது கட்டளையன்றென்பது, இனி முதனின்றது நிரை யீற்றியற்சீராகலான் துள்ளலோசை பிறவாமையின் அவற்றோசை குறைதீரக் கலித்தளை பலவாகி வரல்வேண்டுமென்பது. இவ்வாற்றான் ஓசைச்சுருக்கம் பெருக்கம் உணர்தற்கு அருமை நோக்கி,

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சேர்த்தி
வகுத்தன ருணர்த்தலும் வல்லோ ராறே” (தொல் செய். 11)

என்பானாயிற்றென வுணர்க. இக்கருத்தினானன்றே நிரைமுதல் வெண்சீர் வருகவெனவும் நிரையீற்றியற்சீர்ப் பின்னர் மாசெல்வாய் மூன்றுவரினுஞ் சிறிது கலியோசை பிறக்குமாயினும் அதனைக் கட்டளையடியென நேரானாயிற்றுமென்பது. (60)

நச்சினார்க்கினியம் :

இதுவும் அவ்வடிக்கெய்தியதோர் தளைவிகற்பங் கூறு கின்றது.¹

(இ.ள்.) நிரை தட்பினும் எ-து நிரையீற் றியற்சீரும் நிரையீற் றாசிரிய வுரிச்சீரும் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து நிரையாயொன்றியக் காலும். வரைநிலை கென்ப எ-து கட்டளையடிக்கு நீக்கும் நிலையின்று, எனவே கலித்தளையாம். எ-று.

1. மேலைச் சூத்திரம் போன்று இச்சூத்திரமும் கலிக்ஞரிய கட்டளையடி பற்றியதோர் விகற்பம் கூறுகின்றது என்பதாம்.

உ-ம். “மணிபுரை திருமார்பின் மறுத்தயங்கத் தோன்றுங்கால்”

என்புழித் திருமார்பின் என்னும் நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து மணிபுரை யென்னும் நிரையீற் றியற்சீரோடு தட்டுக் கலித்தளை யாயிற்று

“ஓங்குநிலை யகன்மார்பி னொளிதிகழு மாமேனி”

இது நிரையீற் றாசிரியவுரிச்சீரோடு அவ்வாறு தட்டது; எனவே நிரைமுதலியற்சீர் வந்து நிரைதட்பினும் அதனோடு நேர்முதல் வெண்சீர் வந்து ஒன்றாதொழியினுந் துள்ளலோசை பிறவாமையிற் கட்டளையடியாகா என்றவாறு. ‘அவ்வடிக்கு’ எனவே இவ்விதி கட்டளையடிக்குக் கூறியது. இதனானே நிரையீற் றியற்சீர்ப்பின்னர் நிரைமுதல் வெண்சீரும் நேர்முதல் வெண்சீரு முதல்வந்து பின்னர் வெண்சீர் அடுக்கிய வெண்டளை வரினுஞ் சிறிது துள்ளலோசை பிறத்தலின் அதனைச் சீர்வகையடியென்றுணர்க.

உ-ம் ‘அணிமுக மதியேய்ப்ப வம்மதியை நனியேய்க்கு

மணிதிகழ் மாமழைநின் பின்னொப்பப் பின்னின்கண்’

எனவருவனவும் பிறவுமாம்.

(குறிஞ்சிக்கலி. 28)

ஆய்வுரை :

(இ-ள்) வெண்பாவுரிச்சீர் நிற்ப நிரைமுதல் வெண்சீர் வந்து (நேர்முன்) நிரையாய்த் தளைத்தல் கலியடிக்கு விலக்கத்தக்க தன்றாம். எ-று.

தட்டல் - தளைத்தல். அவ்வடி என்றது, மேற்குத்திரத்திற் கூறப்பட்ட கலியடியினை.

‘நிரைமுதல் வெண்சீர்வந்து’ என வருஞ்சீரினை இன்னசீர் என வெளிப்பட எடுத்துரைத்தலால் அதற்குமுன் நின்று அதனோடு தளைக்குஞ்சீர் நிரையீற்றியற்சீராகவோ அன்றி ஆசிரியவுரிச்சீராகவோ நின்று நிரைமுதல்வெண்சீரோடு நிரையாய் ஒன்றுதலும் கலித்தளை விகற்பமாம் என்பர் பேராசிரியர்.

58. விராஅய தளையு மொருஉநிலை யிலவே.¹

1. ‘ஒருஉ நிலையின்றே’ என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். இதுவுங் கலியடிக் குரியதோர் தளை உணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) பிறவாகி விரவிய தளையும் நீக்குதலில்லை என்ற வாறு.

அஃதாவது வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையும் விரவுதல்.¹

“இமையவில் வாங்கிய ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்
உமையமர்ந் துயர்மலை இருந்தனன் ஆக
ஐயிரு தலையின் அரக்கர் கோமான்.” (கலித். 38)

இதன்கண் முந்துற்ற இரண்டு சீரும் வெண்சீர் வெண்டளை.² இரண்டாஞ்சீரோடு மூன்றாஞ்சீர் இயற்சீர் வெண்டளை. நாலாஞ்சீரோடு மற்றையடிமுதற்சீர் நிரையொன்றாசிரியத்தளை. ‘அரக்கர் கோமான்’ நேரொன்றாசிரியத்தளை. அஃதேல், நேரீற்றியற்சீர் கலிக்கண் வரப்பெறா தென்றதென்னை? ஈண்டுக் கோமான் வந்ததால் எனின், அவ்விலக்கணங் கலித்தளையான் வரும் அடிக் கென்க. சிறுபான்மை வஞ்சித்தளை வருதலும் கொள்க.³ (58)

பேராசிரியம் :

இது, சீர்வகையான்வருங் கலியடி தளைவிரவினுங் கடியப் படாதென்கின்றது; யாதனொடு விரவியோவெனின், வெண்பா வினோடு விராய்த் தட்பினுமென்றவாறு; என்னை?

“தளைவகை யொன்றாத் தன்மையான” (தொல்-செய். 58)

என வெண்பாவிற்குங் கூறினமையின்.

(இ - ள்) வெண்சீர் ஒன்றிவருதலுங் கடியப்படா கலிக்கு (எ - று.)

1. தளைவிராவுதலாவது, பிறபாக்களுக்குரியவாகிய பலதளைகளும் ஒரு பாவின் அடிக்கண்வந்து கலத்தல். கலியடியிற் கலத்தற்குரியன வெண்டளையும் ஆசிரியத்தளையுமே.

2. இவ்வுரைத்தொடர் பிழையாகவுள்ளது.

3. நேரீற்றியற்சீர் கலிக்கண் வரப்பெறாது என்ற இலக்கணம் எழுத்தெண்ணித் தளைநிலைவகையாற் கொள்ளப்படும். கலித்தளையடிக் கேயாம் என்பதும் கலியடிக்கண் சிறுபான்மை வஞ்சித்தளை வருதலும் கொள்ளப்படும் என்பதும் இளம்பூரணம் கருத்தாகும்.

‘சீர்வகையடிக்கண்’ என்பது என்னை பெறுமாறெனின்,
‘விராஅய தளை’ யென்றமையிற் பெறுதுமென்பது.¹

உதாரணம்,

“தளைவகை யொன்றாத் தன்மை யான” (தொல்-செய். 58)
என்புழிக் காட்டப்பட்டது.² (61)

நச்சினார்க்கினியம் :

இதுவும் அவ்வடி சீர்வகையான் வருவதற்கோர் விதி³

(இ-ள்.) சீர்வகையான் வருங்கலியடி தளைவிரவினுங் கடியப்
படா. எ-று.

என்றது வெண்சீரோடும் ஒழிந்த சீரோடும் விராஅய்த்
தட்பினும். எ-று.

உ-ம். ‘மடியிலான் செல்வம்போன் மரனந்த வச்செல்வம்’
எனவும் (பாலைக்கலி-34)

‘வயக்குறு மண்டிலம் வடமொழிப் பெயர்பெற்ற’
(பாலைக்கலி-24)

எனவும் பிறவாறும் வரும்.

ஆய்வுரை :

இதுவும் கலியடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) பிறவாகி விரவியதளையும் கலிப்பாவிற்ரு நீக்கும்
நிலைமை இல எ-று.

1. விராயதளையென்றது, வெண்சீர் முன் நிரைவருதலேயன்றி நேர்வந்து
தளைத்தலாகிய வெண்டளை விரவிய கலியடி. ஒருஉ நிலை இன்று – விலக்கும் நிலையில்லை.
எனவே சீர்வகைக்கலியடிக்கண் வெண்டளையும் விரவிவரும் என்பதாம்.

2. ‘மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய் மாவருவாய்’ என்புழி வெண்டளை
விரவிவந்தாலும் இதனை ‘அசையுஞ் சீரும் இசையொடு சேர்த்தி’ (செய். 11) என்ற விதிப்படி
கலியோசை தோன்றுமாறு சொல்லிக் காண்க.

3. ‘அவ்வடி’ என்றது மேற்கூறிய கலியடியினை. ‘விராயதளையும்’ என்றதனால் அது
சீர்வகையான் வரும் கலியடி என்பது பெறப்படும்.

பிறவாகி விரவுதல் என்றது, ஆசிரியத்தளையும் வெண்டளையும் விரவி வருதல் என்பர் இளம்பூரணர். விராய தளையென்றது, வெண்பாவினோடு விரவித் தளைத்த வெண்டளையெனவும், இச்சூத்திரம் சீர்வகையான் வருங் கலியடி தளைவிரவினும் நீக்கப்படாது என்கின்றது எனவும் கொள்வர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

59. இயற்சீர் வெள்ளடி ஆசிரிய மருங்கின் நிலைக்குரி மரபின் நிற்பவும் உளவே.¹

இளம்பூரணம்.

என்—எனின். இஃது ஆசிரியப்பாவின்கண் வெண்பாவடி மயங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) இயற்சீர்வெண்டளையா னாகிய வெண்பாவடி² ஆசிரியப்பாவின்கண் நின்றற்குரிய மரபினான் நிற்பனவுமுள என்றவாறு.

‘உள’ என்றதனாற் பலவடியும் வரப்பெறும் என்று கொள்க.³ வெண்டளை என்னாது ‘அடி’ என்றதனால் தளைவிரவுதல் பெரும் பான்மை, அடிவிரவுதல் சிறுபான்மை என்று கொள்க.

உதாரணம்

‘நெடுங்கயிறு வலந்த’ என்னும் பாட்டினுள்,
‘கடல்பா டொழிய இனமீன் முகந்து’ (அகம். 30)

என்றது இயற்சீர் வெண்டளையடி. பிறவு மன்ன. (59)

பேராசிரியம் :

இது, வெண்சீரொன்றிவரும் அடி கலிப்பாவிற்கும் உரித்தென்ற முறையானே, இயற்சீர் வெள்ளடியான் வரும்

1. ‘நிற்கவும் பெறுமே’ என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்டபாடம்.

2. இயற்சீர் வெள்ளடி – மாச்சீர் விளச்சீர் ஆகிய இயற்சீர்களாற் கொள்ளப்படும் வெண்டளையானாகிய அடி. மாமுன் நிரையும் விளமும் நேரும் ஆகத் தளைப்பது இயற்சீர் வெண்டளையாகும்.

3. ‘உள’ எனப்பன்மையாற் கூறியவதனால் ஆசிரியப்பாவின்கண் இயற்சீர் வெள்ளடி பலவும் வரப்பெறும் என்பதாம்.

ஆசிரியத்திற்கு மயங்கியல் வகையான் நிலைக்குரித்தாகி நிற்கவும் பெறுமென்கின்றது.

(இ-ள்.) அம் மயங்கியல்வகைதான் அப் பாவிற்கு உரிமை பூண்டு நிற்கும்; ஆசிரிய அடியோடு கூடிய கூட்டத்துக்கண் (எ-று).

வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதுந் தன்றளையோடு வாராது: என்னை?

**“தூஉத் தீம்புகை தொல்விசம்பு போர்த்ததுகொல்
பாஅய்ப் பகல்செய்வான் பாம்பின்வாய்ப் பட்டான்கொன்
மாஅ மிசையான்கொ னன்ன னறுநுதலார்
மாஅமை யெல்லாம் பசப்பு”** (மலைபடுகடாம்)

என்பதன் முதலடியுள்ளே ‘தூஉத் தீம்புகை’யென ஓர் ஆசிரியத்தளைவர மற்றையன வெண்டளையாகி வந்தமையின். அற்றன்றி முழுவதுஉம் ஆசிரியத்தளை வரின் வெண்பா சிதையுமாகலின் இதனையே சொல்லின் முடிவிலக்கணத்தான் வெண்பா வென்றான். எனவே, வேறோசை விராயவழித் தன்னோசை அழிதல் இதற்குப் பெரும்பான்மையாயிற்று. ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு அழியாதென்பது கருத்து. என்போலவோ வெனின் பளிங்குடன் அடுத்த பஞ்சி வேற்றுமையால், பளிங்கு வேறுபடினல்லது பஞ்சி வேறுபடாதது போல வென்பது. இதனான் வெள்ளை யென்பது ஒப்பினான் ஆகிய பெயரென்பதுஉம் பெற்றாம்.¹

**“எறும்பி யளையிற் குறும்பல் சனைய
வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்”** (குறந்-12)

1. இயற்சீர் வெள்ளடியான் வரும் அடி ஆசிரியவடியோடுகூடிய கூட்டத்துக்கண் ஆசிரியப்பாவிற்கு உரிமைபூண்டு நிற்கும் நிலையில் நிற்கவும் பெறும் என்றமையால், வெண்பாவினுளாயின் ஆசிரியவடி முழுவதும் தந்தளையொடு வாராதெனவும்முழுவதும் ஆசிரியத்தளைவரின் வெண்பா சிதையும் எனவும், ஆசிரியமாயின் அவ்வாறு சிதையாதெனவும் வேறோசை கலந்தவழி தன்னோசையழிதல் வெண்பாவிற்குப் பெரும்பான்மையென்பது ‘வெண்பா’ என்ற பெயரினாலேயே பெறப்படுதலின் ‘வெண்பா’ என்றது சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தது எனவும், வெள்ளை என்பது வெண்பாவிற்கு ஒப்பினானாய பெயராகலின் அதன்கண் பிறபாவின் அடி விரவின் பளிங்குடன் அடுத்த செம்பஞ்சின் வேற்றுமையால் பளிங்கு வேறுபடுமாறு போன்று வெண்பா சிதையும் எனவும் விளக்குவது இவ்வரைப்பகுதியாகும்.

இவ்வாசிரியத்துள் எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாமையின் முதற்கணின்ற இயற்சீர் வெள்ளடி நிலைக்குரிமரபின் நின்றதாயிற்று.¹

“கொலைநவில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த
புகர்நுதல் யானை நுதன்மீ தழுத்திய
செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாஅது
நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ்க் கண்ணே”

என்பது, செய்யுண் முழுவதும் இயற்சீர் வெள்ளடியான் வந்தது.

மற்று இயற்சீர்வெள்ளடியல்லது பிறவடி ஆசிரியத்துண் மயங்கப்பெறாதோவெனின், அது நிலைக்குரிமரபின் நில்லாமையின் உம்மையால் தழீஇக்கொள்ளப்படுஞ் சிறுபான்மையென்பது²

“பாஅல் புளிப்பினும் பகலிருளினும்”

என்றாற்போல்வன.³

“மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணாது” (யா. வி. 30)

என்னும் ஆசிரியவடியினைக் கலிப்பா மயங்கிற்று என்பாரும் உளர். ‘அது துள்ளச்செல்லுங்கால் அளபெடுக்கவேண்டுமென’க் கூறி மறுக்க.⁴ (62)

1. ‘இவ்வாசிரியத்துள் வந்த எல்லாவடியும் பாவேறுபட்டு இசையாது ஒன்றினமையின் இதன் முதற்கண் அமைந்த இயற்சீர் வெள்ளடி பின் வந்த ஆசிரிய அடியுடன் ஒசையொத்து நின்றற் குரிய மரபினையுடையதாயிற்று.

2. அது (பிறவடி) ஆசிரியத்துள் நிலைக்குரிமரபின் நில்லாமையின் (நிற்கவும் பெறும் என்ற) உம்மையால் சிறுபான்மை தழீஇக் கொள்ளப்படும் என்பது என இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

3. ‘பாஅல் புளிப்பினும் பகலிருளினும்’ என வஞ்சியடி மயங்கியது.

4. ‘மாவழங்கு பெருங்காட்டு மழகளிறு காணாது’

என்பது ‘நேர்நிரைபு நிரைநேர்பு நிரைநிரைபு நேர்நேர்பு’ என ஆசிரியவரிச் சீரால் வந்த அடியாதலின் ஆசிரிய அடியாயிற்று. இதனைத் துள்ளலோசையினையுடைய கலியடியாக்க வேண்டுமாயின்,

‘மாவழங்கு பெருங்காஅட்டு மழகளிறு காஅணாது’

என அளபெடை சேர்த்துக்கூறுதல் வேண்டும் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வெள்ளடி ஆசிரியத்துள் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ ள்.) இயற்சீர் வெள்ளடி எ-து இயற்சீர் வெண்டளை யாசிரியச் சீரான்வரும் வெள்ளடி. ஆசிரிய.....பெறுமே எ-து ஆசிரியப்பாவின்கண் நின்றற்குரிய மரபிலே நிற்கப்பெறும் எ-று.

உம்மை எதிர்மறை. ஆசிரியவடியோடு மயங்கி அதற்குரிமை பூண்டு நிற்குமென்பார் நிலைக்குரிமரபினென்றார்.¹ இதனானே மயங்காமல் இயற்சீர் வெள்ளடி முழுதும் வரவும் பெறுமென்றுங் கொள்வாருமுளர்.²

உ-ம். ‘எறும்பி யளையிற் குறும்பல் களைய
வுலைக்கல் லன்ன பாறை யேறிக்
கொடுவி லெயினர் பகழி மாய்க்கும்’ (குறுந்தொகை-12)

என இயற்சீர் வெள்ளடி பின்வருகின்ற ஆசிரியவடியோடு மயங்கி வந்தது. இனி

‘கொலைநவில் வேட்டுவன் கோள்வேட் டெழுந்த
புகர்முக யானை நுதன்மீ தழுத்திய
செங்கோற் கடுங்கணை போலு மெனாஅது
நெஞ்சங் கவர்ந்தோ ணிரையிதழ்க் கண்ணே’

இது வெள்ளடி முழுதும் வந்ததென்று பேராசிரியர் காட்டினார். இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்று கொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையான் வருமென்ற கட்டளை வெண்பா வின்றாமென மறுக்க.³ இனி ஆசிரியத்துள் இங்ஙனம் வருமெனவே வெண்பாவினுள் ஆசிரியவடி முழுவதூஉந் தன்றளையோடு வாரா சிறிது வருமென்று

1. நிலைக்குரிமரபின் நின்றலாவது ஆசிரியவடியோடு கலந்து அப் பாவிற் கு உரிமைபூண்டு நின்றல். ‘நிற்கவும்’ என்புழி உம்மை எதிர்மறை எனக் குறித்தலால் நில்லாயையே பெரும்பான்மை என்றாராயிற்று.

2. இங்ஙனங் கொள்பவர் பேராசிரியர்.

3. இயற்சீரான் இயன்ற வெண்பா அடி ஆசிரியத்தின்கண் முழுவதும் வந்தமைக்கே பேராசிரியர் ‘கொலைநவில் வேட்டுவன்’ என்ற பாடலை மேற்கோளாகக் காட்டியுள்ளார். இப்பாடல் அகவலோசைத்தாய் வந்துள்ளதென்பது இப்பாடலைச் ‘செவிகருவியாக ஓர்ந்துணர்வார் எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த முடிபேயாகும். இயற்சீர் வெள்ளடிகள் விரவிய

கொள்க. அது கலிக்கும் பரிபாடற்கும் உறுப்பாய்வரும் வெண்பாக்களில் ஆசிரியத்தளை வருமேனும் அவை வெள்ளைக் கொச்சகமாமாறுமுணர்க.

ஆய்வுரை :

இஃது, ஆசிரியப்பாவின்கண் வெண்பாவடி மயங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இயற்சீர் வெண்டளையாலாகிய வெண்பாவடி ஆசிரியப்பாவின்கண் நின்றற்குரிய மரபினால் நிற்பனவும் உள எ-று.

நின்றற்குரிய மரபாவது, முதற்கண் வந்த இயற்சீர் வெள்ளடி பின்வரும் ஆசிரியவடியுடன் ஓசையொத்து இயைந்து நிற்கும் முறைமை. நிற்கவும் என்ற உம்மையால் சிறுபான்மை வஞ்சியடியும் கலியடியும் மயங்கி வருதலும் கொள்ளப்படும்.

**60. வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்
ஐஞ்சீர் அடியும் உளவென மொழிப.**

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். இதுவும் ஆசிரியப்பாவிற் குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) இயற்சீர் வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியத்தளை விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியப்பாவின்கண் வருவன உள என்ற வாறு.

‘உண்டு’ என்னாது ‘உள’ என்றதனான் ஒருபாட்டில் பல வருதலும் கொள்க. ஆசிரியமென்பது அதிகாரத்தான் வந்தது.¹ உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (60)

நிலையிலும் அகவலோசை பிறக்கும் என்பதே இச்சூத்திரத்தின் கருத்தாகும். “இதனை அகவலோசை பிறக்குமென்று கொள்ளின் இயற்சீர் வெண்டளையான் வருமென்ற கட்டளைவெண்பா இன்றாமெனமறுக்க” எனவரும் இவ்வுரைத்தொடர் பிற்காலத்தில் ஏடெழுதினாரால் இடையிற் சேர்க்கப்பெற்றிருத்தல் கூடுமோ? என ஐயுறவேண்டியுளது.

1. ‘உண்டு’ என்பது ‘உளது’ என்னும் பொருள்பட வரும் ஒன்றன்பால்வினைக் குறிப்புமுற்று.

‘உள’ என்பது ‘உள்ளன்’ என்னும்பொருள்பட வரும் பலவின்பால் வினைக் குறிப்புமுற்று.

பேராசிரியம் :

இஃது, ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ - ள்) மேனின்ற அதிகாரத்தாற் கலிப்பாவிற் று ஐஞ்சீரடியும் உள (எ - று).¹

“வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்”

என்றது என்னையெனின், அவ்வைஞ்சீரடி வெண்பாவோடு விராயும் ஆசிரியப்பாவோடு விராயும் வருமென்றவாறு. ஈண்டுத்தளையென்றது அப்பாக்களையாதலால் அப்பாக்களோடு விரவுமெனவே, அப்பாக்களை உறுப்பாகக்கொண்டு வரும் பிற செய்யுட்கண்ணும் அவ்வைஞ்சீரடி வருமென்பது பெற்றாம்.² வெண்டளை யொடு விரவுமெனவே ஐஞ்சீரடி அவற்றுக்கு உரியவல்ல வென்பதாம். எனவே, கலிப்பாவின்கண் வரும் ஐஞ்சீரடியாயின் அக்கலியோசைக்கு உரிமையுடைத்தென்பதாம்.³

‘உள’ வெனவே, ஐஞ்சீரடி கலியினுட் பயின்றுவருமென்பதாஉம் அல்லனவற்றுட் பயிலாவெனவுங் கொள்க.

‘விராஅய தளையு மொருஉநிலை யின்று’ (தொல்-செய்-61)

எனப்பட்ட கலிப்பாவினோடு இயைபுபட்ட வெண்பாவடியும் அதனோடு இயைபுபட்ட ஆசிரியவடியுங் கூறி, அம்மூன்றனையும் உடன் கூறினானாயினும் ஆண்டுச் சிறந்தவாறே ஈண்டும் அவ்வதி காரத்ததாக நாட்டி, ஐஞ்சீரடியும் உளவென்று ஆண்டு நின்ற

மேலைச்சூத்திரத்து ‘ஆசிரியமருங்கின்’ என ஆசிரியப்பா அதிகாரப்பட்டமையின் இச்சூத்திரவியும் ஆசிரியப்பாவிற் குரியதோர் மரபுணர்த்தியது எனக் கொண்டார் இளம்பூரணர்.

1. வெண்பாவோடு விரவியும் ஆசிரியப்பாவோடு விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் உள. எனவே அங்ஙனம் உளவாதல் அவ்விருபாக்களும் அல்லாத கலிப்பாவின்கண் என்பது தானே பெறப்படும்.

2. ‘தளை’ என்றது பாக்களையாதலால், அப்பாக்களோடு விரவிவரும் எனவே அப்பாக்களை உறுப்பாகப் பெற்று வரும் பிற செய்யுட்கண்ணும் ஐஞ்சீரடிவரும் என்பது பெறப்படும்.

3. ஐஞ்சீரடி வெண்பாவோடும் ஆசிரியத்தோடும் விரவுமெனவே அவ்வடி அப்பாக்களுக்கு உரியதன்று என்பதும் கலிப்பாவின்கண்வரும் ஐஞ்சீரடியாயின் அக்கலியோசைக்கும் உரிமையுடையதென்பதும் நன்குபுலனாகும்.

கலிக்குக் கூறிய அவ்வடி வெண்டளைவிரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் வருமெனப் பிறவற்றுக்குங் கூறினானென்பது.¹

‘ஐஞ்சீரடி என்பதனை அளவடி மூன்றுபாவிற்கும் உரித்தென்றால் அவ்வப்பாவிற்கு வேறுவேறாகக் கொண்டாற்போல ஐஞ்சீரடியையும் பாத்தோறும் வேறுபடுத்துக்கொள்க.’²

உதாரணம்:

“தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக”

(கலி 39)

எனக் கலிப்பாவினுள் ஐஞ்சீரடி வந்தது.

“அரவணிந்த கொடிவெய்யோ எனகம்புக்கா னரசவையன் றகற்றியே”
எனக் கலியடி வெண்சீரான் வந்தது.

“கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க

வொண்ணெங் குருதியி னோல கிடப்பதே கெண்டிக்

கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னா

ளமுதகண் ணீர்துடைத்த கை”

(யா. வி. 93)

என்னும் வெண்பாவினுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரான் வந்தது.

“சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே

பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே” (புறம் 235)

என்பன ஐஞ்சீரான் வந்த ஆசிரியவடி. ஆசிரியத்துள் இவ்வாறு இரண்டடி ஒருங்கு நிற்குமென்பது அறிவித்தற்கு ஐஞ்சீரடிக்குச்

1. கலிப்பாவிற்குரிய நிலமும் கலித்தளை விகற்பமுங்கூறிய ஆசிரியர். கலிப்பா வினோடு தொடர்புடைய வெண்பாவடியும் அதனோடு தொடர்புடைய ஆசிரியஅடியும் கூறி அம்மூன்றனையும் உடன் கூறினாராயினும் தொடர்ந்து வருவது கலியடியினைப்பற்றிய அதிகார மாதலின். கலிக்குச்சிறப்புடையதாகக் கூறிய ஐஞ்சீரடி அதிகாரப்பட்டமைபற்றி வெண்பாவிற்கும் ஆசிரியத்திற்கும் உரியதாகக் கூறப்பட்டது என்பது கருத்து.

2. அளவடியால் நடக்கும் ஆசிரியம், வெண்பா, கலி என்னும் மூன்று பாவிற்கும் ‘ஐஞ்சீரடியும் உள்’ எனப் பொதுவாகக்கூறினாராயினும், அம்மூன்றுபாவுக்கும் உரிய அளவடி பாத்தோறும் வெவ்வேறோசையினதாய் இயலுமாறுபோன்று, மூவகைப் பாக்களிற்பயிலும் ஐஞ்சீரடியும் பாத்தோறும் வேறுவேறோசையினதாய் இயலும் என்பது கருத்து.

சிறந்த கலிப்பாவோடு வைத்தான் அதனை முறை பிறழ்வென்பது.¹
எனவே வெண்பாவிற் று ஐஞ்சீரடி ஒன்றல்லது வாராதாயிற்று. இக்
கருத்தேபற்றி,

“ஐஞ்சீ ரடுக்கலு மண்டில மாக்கலும்
வெண்பா யாப்பிற் குரிய வல்ல”

என்றார் பிறருமென்க.

உம்மையான்² இருசீரடியும் கலியடியாம்

“மன்று பார்த்து
நின்று தாயைக்
கன்று பார்க்கு
மின்றும் வாரா”

(467)

எனக் கொச்சகக்கலியுள் இருசீர் வந்தது.

மூன்றுபாவிற் றும் முச்சீரடி உரித்தென்பது முன்னர்ச்
சொல்லுதும்³ வரையாது கூறினமையின் கலிப்பாவிற் காயின்
ஐஞ்சீரடி வருங்கால் தளைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு
வரப்பெறுமென்பது⁴ (63)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது மூன்றுபாவிற் றும் ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வெண்பாவோடுங் கலிப்பாவோடும் விராஅயும்
ஆசிரியப்பாவோடு விராஅயும் வரும் ஐஞ்சீரடிகளும் உளவென்று
கூறுவர் புலவர் எ-று.

1. முறைபிறழ் வைத்தலாவது, ‘ஆசிரியம் விரவியும் வெண்டளைவிரவியும்’ என
ஆசிரியத்தை முன்னே கூறாது ‘வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும்’ என வெண்பாவை
முன்னர்க்கூறி ஆசிரியத்தினைக் கலிக்குக்கூறிய விதியொடு தொடர்புபடப் பின்னே வைத்தல்.

2. ‘ஐஞ்சீரடியும்’ என்ற உம்மையால்

3. மூன்று பாவிற் றும் முச்சீரடியுரித்தென்பதனைச் செய்யுளியலிற் பின் 48, 49, 70,
72-ஆம் சூத்திரங்களிற் கூறுவர் ஆசிரியர்.

4. ‘வெண்டளைவிரவியும்’ என வெண்பாவிற் றும் ‘ஆசிரியம் விரவியும்’ என
ஆசிரியப்பாவிற் றும் ஐஞ்சீரடிவரும் என வரைந்து கூறிய ஆசிரியர், ‘இன்னதளையுடன் வரும்’
எனவரைந்தோதாது ‘ஐஞ்சீரடியும் உள்’ என வரையாது கூறினமையால் கலிப்பாவில்
ஐஞ்சீரடிவருங்கால் பிறபாவின் தளைவிரவியும் விரவாதும் வேண்டியவாறு வரப்பெறும் என்பதாம்.

ஈண்டுத் தளையென்றது அப் பாக்களை. வெண்டளையெனவே இரண்டு வெண்டளையும் அடங்கலின் அவற்றுள் வெண்சீர் வெண்டளையான் வருஞ் சீர்வகை வெண்பாவுஞ் சீர்வகைக்கலியும் அடங்கிற்று. இனி 'நிரைமுதல் வெண்சீர்' (60) என்னுஞ் சூத்திரம் இதற்கதிகாரமாதலின் கட்டளைக் கலிக்கும் ஐஞ்சீரடி கொள்க. தளையென்றதனாற் கட்டளையெண்பாவிற் குங்கொள்க. அடியும் என்ற உம்மையான் வெண்பாவினுண் மிகவுஞ் சிறுபான்மைவருதல் கொள்க. உளவென்றதனாற் கலிப்பாவினுள்ளும் அதற்குறுப்பாய் வரும் பாக்களுள்ளும் பெரும்பான்மை வருதலும் ஆசிரியத்துள் அடுக்கி வருதலும் கொள்க.

உ ம். 'கண்டகம் பற்றிக் கடக மணிதுளங்க
வொண்ணெங் குருதியு ளோஓ கிடப்பதேகெண்டிக்
கெழுதகை யில்லேன் கிடந்தூடப் பன்னா
ளமுதகண் ணீர்துடைத்த கை'

எனவும்

'கிடங்கிற் கிடங்கிற் கிடந்த கயலைத்
தடங்கட் டடங்கட் டளிரியல் கொள்ளாள் கிடங்கில்
வளையாற் பொலிந்தகை வையெயிறுச் செவ்வா
யினையாடன் கண்ணொக்கு மென்று'

எனவும் இவற்றுள் இரண்டாமடி ஐஞ்சீரடி வந்தவாறு காண்க.

'அரவணிந்த கொடிவெய்யோ எனகம்புக்கா னரசவையன்
றகற்றியே' எனவும்,

'அணிகிள ரனிப்பொறித் துத்திமா நாகத் தெருத்தேறித்
துணியிரும் பனிமுந்நீர்த் தொட்டுழந்து மலைந்தனையே'

எனவும் இவை கலியுள் ஐஞ்சீரடி வந்தன.

'தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக'

(குறிஞ்சிக்கலி - 3)

என்று கலிக்குறுப்பாகிய ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடி வந்தது. பிறவுறுப்புக்களிலுங் கலித்தொகையுள் ஐஞ்சீரடி வருமாறு காண்க.

‘சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே’ (புறம் - 295)

என்பது முதலாக நான்கடி ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடுக்கி வந்தன. தன்னின முடித்தல் என்பதனாற் கட்டளை யாசிரியத்திற்கு வருமேனு முணர்க. இன்னும் ஐஞ்சீரடியும் என்ற உம்மையாற் கொச்சகக்கலிக்கு ஐஞ்சீரடியும் வருமாறு கொள்க;¹

‘மன்றுபார்த்து நின்றுதாயைக் கன்றுபார்க்கு மின்னும் வாரார்’ எனவரும்; இதனை இனமென்பாருமுளர் பின்னுள்ளோர்.²

ஆய்வுரை :

இதுவும் ஆசிரியப்பாவுக்குரியதோர் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இயற்சீர் வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியத்தளை விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் ஆசிரியப்பாவின்கண் வருவனவுள எ-று.

‘அளவடி மிகுதி யுளப்படத் தோன்றி’ என்னும் சூத்திரமுதலாகக் கலிப்பாவிற்குரிய நிலமும் கலித்தளை விகற்பமுங் கூறிய ஆசிரியர், கலிப்பாவினோடு தொடர்புடைய வெண்பா வடியும் அதனோடு தொடர்புடைய ஆசிரிய அடியும் கூறி, அம்முன்றனையும் உடன் கூறினாராயினும் தொடர்ந்து வருவது கலியடியினைப்பற்றிய அதிகாரமாதலின், கலிக்குச் சிறப்புடையதாக ஐஞ்சீரடி கூறுவது இச்சூத்திரமெனவும் ஐஞ்சீரடி அதிகாரப்பட்டமைபற்றி அவ்வடி வெண்பாவிற்கும் ஆசிரியத்திற்கும் உரியதாகக் கூறப்பட்டதெனவுங் கொள்வர் பேராசிரியர்.

61 அறுசீர் அடியே ஆசிரியத் தளையொடு நெறிபெற்று வருஉம் நேரடி முன்னே.

1. இவ்வடி இருசீரடி நான்காகத் துணிக்கப்பெற்று இயலுதலின் இதனை ஐஞ்சீரடியாகக் கொள்ளுதல் பொருந்தாது.

“மன்றுபார்த்து நின்றுதாயைக் கன்றுபார்க்கும், இன்றுவாரார்”

என இருசீரடிகளாகக் கொண்டு கொச்சகக்கலியுள் இருசீரடி வந்ததற்கு மேற் கோளாகக் காட்டினார் பேராசிரியர். எனவே “கொச்சகக்கலிக்கு இரு சீரடியும் வருமாறு கொள்க” என இவ்வரைத் தொடரைத் திருத்திக் கொள்க’

2. இதனை வஞ்சிப்பாவின் இனமாகிய வஞ்சித்தாழிசையெனக் கொள்வர் பிற்கால யாப்பிலக்கண நூலார்.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். இதுவுமது.¹

(இ-ள்) அறுசீரடி யாசிரியத்தளையொடு பொருந்தி நடைபெற்று வருஉம், நேரடிக்கு முன்னாக ஆசிரியப்பாவின்கண் என்றவாறு.

ஆசிரியப்பா என்ப ததிகாரத்தான் வந்தது.

“ சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே யாம்பாடத் தான்கிழந் துண்ணுமன்னே”
(புறம்.245)

என்பதன்கண் முதலடி நாற்சீரான் வந்தது; இரண்டாமடி ஆசிரியத்தளையொடு பொருந்தி யறுசீரடியாகி வந்தது.

‘பொருந்தி’ என்றதனான் அத்தளை சில வருதல் கொள்க. ஏனையவை புணருஞ்சீரான் வந்தன. (91)

பேராசிரியம்:

இது, முறையானே அறுசீரடியுங் கலிப்பாவிற்கு உரித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும் அறுசீரடியும் வருதலுமுண்டு. அன்னது வருங்கால் தனக்குரிய வெண்டளையே யன்றி ஆசிரியத்தளையொடும் வழக்குப்பெற்று நடக்குங் கலிப்பாவினுள். (எ-று).²

‘நெறிபெற்றுவருஉம்’ என்றதனாற் சிறுபான்மை நேரடி இடையிட்டன்றி ஒரு செய்யுள் முழுவதூஉந் தானே வருதலுங்

1. மேற்குறித்தபடியே இச்சூத்திரவிதியும் ஆசிரியப்பாவிற்றுகுரியது. ஆசிரியப்பா என்பது அதிகாரத்தால் வருவித்துரைக்கப்பட்டது.

இதுவும் அடுத்த நூற்பாவும் முறையே அறுசீரும் ஏழுசீருமாகிய கழிநெடிலடி யுணர்த்துகின்றது.

2. ‘நேரடிமுன் அறுசீரடியே ஆசிரியத்தளையொடும் நெறி பெற்று வருஉம்’ என இயைத்துப்பொருளுரைப்பர். நேரடி - நாற்சீரடி. ‘முன்’ என்றது, காலமுன் இடமுன் ஆகிய இரண்டினையும். நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும் ஆசிரியத்தளையொடும் அறுசீரடி வரும் என்பதாம்.

கொள்க. ‘ஆசிரியத்தளையொடும்’ என்ற உம்மையாற் கலிதனக்குரிய வெண்டளையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும் உரியவாம்.

“முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோதம் மூழ்கிப் பேர
அன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பேருந்
தன்மை மடவார் தளந்துகுத்த வெண்முத்தம் தயங்குகானற்
பேய்ப்பப்
புன்னையரும் பென்னப் போவாரைப் பேதுறுக்கும் புகாரே
யெம்மார்’

என்பது, மூன்றாம் அடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீர் வந்தது. பிறவுமன்ன.

“கரைபொரு கான்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி வருதி ராயின்
அரையிருள் யாமத் தடுபுலியே நும்மஞ்சி யகன்று போக
நரையுருமே றுங்கைவே லஞ்சறுதும் நும்மை
வரையர மங்கையர் வெளவுத லஞ்சதும் வார லையோ”

என்பதன் முதலடியுள் ‘வருதி ராயின்’ என்பது ஆசிரியத்தளை; ஒழிந்தன வெண்டளை. ‘முன்’ னென்றதனான் இடமுன்னுங் காலமுன்னுங் கொள்ளப்படும்.

“தொக்குத் துறைபடியந் தொண்டையஞ்செவ் வாய்மகளிர்
தோண்மேற் பெய்வான்
கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ
கயலென் றெண்ணி
மெய்க்கண்ணும் பெய்கலார் மீண்டுகரைக் கேசொரிந்து
மீள்வார் காணா
ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்ந்தே
யெறிநீர்க் கொற்கை”

எனச் செய்யுள் முழுவதும் அறுசீரடியே வந்தது.

“வரைபுரை திரைபோழ்ந்து மணநாறு நறுநுதல்
பொருட்டு வந்தோய்”

என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது.

மற்றுத் தளையென்றோதுவது 'கட்டளையடிக்கென்றிரால் ஈண்டுத் தளையென்றதென்னையெனின், அவ்வரையறை¹ ஒருவன் சொல்லுவது: அறுசீரடி வருங்கான் முதற்கண் நேரடி தூங்கிப் பின் இருசீரொடு தொடுத்தல் வேண்டும் என்னும்² அஃது இச் சூத்திரத்திற்கேலாது; நேரடிமுன் அறுசீர் வரினென்பது பதின் சீரடியாமாகலின்; அல்லதூஉங் குறளடி தூங்கியுஞ் சிந்தடி தூங்கியும் அறுசீரடி வருதலின் அஃது அமையாதென்பது, என்னை, 'வாராது நீத்தகன்றார், வருமாறு பார்த்திருந்தார், வடிக்கண் போல' என்றவழி இருசீரான் யாத்தமையின் அது தூக்கெனப்படாது;

“ செங்காந்தள் கைகாட்டுங் காலஞ்,
சேட்சென்றார் வாரார்கொல் பாவம்”

என முச்சீரான் யாத்தமையின் அதுவுந்தூக்கெனப்படாது; அறுசீரடியே தூக்காகக் கொண்டமையின், நேரடிமுன் இருசீரடி வந்ததென்றதூ உம் பிழைக்குமென்பது³ (94)

நச்சினார்க்கினியம்:

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி; கலிக்கு ஐஞ்சீரடி யெய்தியதன் மேலே அறுசீரடியும் எய்துவித்தலின்.

(இ-ள்.) நேரடி முன்னே எ-து நாற்சீரடிக்கு முன்னும் பின்னும் அறுசீர்.....வருஉம் எ-து அறுசீரடி தனக்குரிய வெண்டளை

1. அவ்வரையறை என்பது, 'அடிவரையறை' என்றிருத்தல் வேண்டும். 'தளையென்றதென்னை யெனின், அடி வரையறை. என முற்றுப்புள்ளியிட்டு முடிக்க. 'ஒருவன் சொல்வது; என்பதனை வேறு தொடராகக் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

2. அறுசீரடிவருங்கால் முதற்கண் நாற்சீரடியாய் நின்று. பின்னர் இரு சீருடன் தொடுத்தல் வேண்டும் என்று கூறுவான். என்னும் - என்று கூறுவான்; செய்யுமென்னும் வினைமுற்று.

3. 'நாற்சீரடிமுன் அறுசீரடிவரின்' எனப் பொருள்கொள்ளின் அங்ஙனம் வந்து முடிவது பதின்சீரடியாதல் வேண்டும். அன்றியும் இருசீரடி மூன்றடுக்கியும் முச்சீரடி இரண்டடுக்கியும் அறுசீராய் வருதலுண்டு. அவ்வாறு வருவன தம்முள் தொடர்பின்றித் துணிக்கப்பெறுதலால் அளவும் சிந்தும் குறளும் ஆகத் தனித்தனியே துணிக்கப்பெறும், அவற்றை அறுசீரடி யென்றல் பொருந்தாது. இரு சீரடியும் முச்சீரடியும் நாற்சீரடியும் என இடையிடையே தனித்தனியடிகளாகத் துணிக்கப்பெறாது ஆறுசீர்களும் அடிமுழுவதும் தொடர்புறவரும் அடியே அறுசீரடியெனப்படும் என்பதாம்,

யோடன்றி ஆசிரியத்தளையோடு வழங்கப்பெற்று நடக்குங் கலியினுள். எ-று.

முன் என்றதனை இடமுன்னாகவுங் காலமுன்னாகவுங் கொள்க. தளையொடும் என்ற உம்மையாற்றனக்குரிய வெண்சீர்வெண்டளையான் வருதலும் மயங்கிவருதலும் பெற்றாம். உ-ம். ‘முன்னைத்தஞ்சிற்றின்... புகாரேயெம்முர்’¹

‘கரைபொரு காண்யாற்றங் கல்லத ரெம்முள்ளி..... வாரலையோ’

இவை மூன்றாமடி நேரடியாக முன்னும் பின்னும் அறுசீரடி வந்தன. இவற்றுக்கு ஆறாஞ்சீர்க்கு ஆசிரியத்தளையான் வந்தன. நெறி பெற்று என்றதனாற் பாக் கட்டளை விட்டன்றி² யொரு செய்யுள் முழுவதூஉந் தானே வருதலுங் கொள்க.

**“ தொக்குத் துறைபடியுந் தொண்டை யஞ்செவ் வாய்மகளிர்
தோண்மேற் பெயர்வன்
கைக்கொண்ட நீருட் கருங்கண் பிறழ்வ கயலென் றெண்ணி
மெய்க்கண்ணும் பெய்கல்வார் மீண்டுங் கரைக்கே சொரிந்து
மிளிர்வ காணா
ரெக்கர் மணற்கிளைக்கு மேழை மகளிர்க்கே யெறிநீர்க்
கொற்கை” எனவரும்; இவை கொச்சகக்கவி**

“வரைபுரை திரைபோழ்ந்து மணநாறு நறுநுதல் பொருட்டு வந்தோய்” என ஆசிரியத்தளையானும் அறுசீரடி வந்தது. கட்டளையன்றேற் றளையென்றதனை நாற்சீரடிக்குத் தளையகோட லின்றென்றோர்; இவற்றிற்குத் தளை வரையறை யின்று. இவற்றைப் பின்னுள்ளோர் இன்மென்பர்.³

1. இப்பாடலில் வரும் ‘தன்மைமடவார் தளர்ந் துக்குத் வெண்முத்தம்’ என்னும் மூன்றாமடியினை நாற்சீரடியாகவே பேராசிரியரும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வடி பிற்கால யாப்பிலக்கணவரைகளில் “தன்மை மடவார் தளர்ந்துக்குத் வெண்முத்தம் தயங்கு கானல்” என அறுசீரடியாகக் காட்டப் பெற்றுள்ளது. இவ்வடியில் ‘தயங்கு கானல்’ எனவரும் இருசீரும் பிற்காலத்திற் சேர்க்கப்பெற்றன எனக் கருதவேண்டியுள்ளது.

2. ‘பாக்கட்டளை யிடைவிட்டகற்றி’ என்றிருத்தல் பொருத்தமாகும்.

3. இவ்வரைப் பகுதியின் பொருள் நன்கு விளங்கவில்லை. ‘தளை’ என்று ஓதும் வழியெல்லாம் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்படும் கட்டளையடிக்குரிய இலக்கணமாகக் கொள்ள வேண்டும். என்பது தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும். அங்ஙனம் எழுத்தெண்ணிக் கொள்ளப்படுவன நாற்சீராகிய அளவடிகளேயாம். இந்நூற்பா விற் கூறப்படும்

ஆய்வுரை:

இதுவும் அது.

(இ-ள்) அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையொடு பொருந்தி(ஆசிரியப்பாவின்கண்) நேரடிக்கு முன்னாக நடைபெற்றுவரும் எ-று.

நேரடி-நாற்சீரடி.

உதாரணம்: முன்னையுரைகளிற் காண்க.

இச்சூத்திரமும் கலிப்பாவிற்சூரிய அடி கூறியதாகக் கொள்வர் பேராசிரியர்.

62. எழுசீ ரடியே முடுகியல் நடக்கும்.**இளம்பூரணம்:**

என்-எனின். எழுசீரடிக்குரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எழுசீரான் வரும் முடுகியலடி என்றவாறு.¹

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (62)

பேராசிரியம்:

இஃது, எழுசீரான் வரும் அடி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) எழுசீரான் வருமளவும்² அடியுள; அவை பயின்று நடப்பது முடுகியற்கண் (எ-று).

எனவே முடுகாதவழி அத்துணை நடையாட்டம் இல எழுசீரடிக்கு என்பதாம்.³ பாவென்னும் உறுப்பு இடனாகும்.⁴ ஏகாரம் பிரிநிலை.

அறுசீரடியினை ஆசிரியத் தளையென்றல் பொருந்துமா? என்பது கேள்வி. இக்கேள்விக்கு விடையாகத் 'தளையென்றது அடிவரையறை' என இச்சூத்திரவுரையிற் பேராசிரியர் விளக்கந் தருவர். பேராசிரியர் உரைப்பகுதி கொண்டு மேற்குறித்த நச்சினார்க்கினியர் உரைப்பகுதிக்கு விளக்கம் காணமுயலுதல் வேண்டும்.

1. எழுசீரடி முடுகியலாய்வரும்.

2. 'வருமளவும்' என்பது 'வருவனவும்' என்றிருத்தல் வேண்டும்.

3. 'எழுசீரடி அத்துணை நடையாட்டம்இல்' விரைவுநடையமையா நிலைமைக்கண் எழுசீரடி கலிப்பாவின்கண் அத்துணையியக்கம் இல்லன என்பதாம்.

4. எழுசீரடி நடத்தற்கு இடமாவது பா என்னும் செய்யுளுறுப்பு என்பதாம்.

“தாதுறு முறிசெறி தடமல ரிடையிட
தழலென விரிவன பொழில்” (யா.வி.229)

எனவும்,

“கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவையர்
கலிமயிற் கணமொடு விளையாட”

எனவும், எழுசீரடி முடுகிவந்தது.¹ இவை பரிபாடலுள்ளுங் கலி
யுள்ளுங் காணப்படும் முடுகாது வரும் எழுசீரடி வந்தவழிக்கண்டு
கொள்க. (65)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது முறையானே கலிக்கு எழுசீரடியாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எழுசீரான் வரும் அடியே முடுகியற்கண்ணே பயின்று
நடக்கும். எ-று.

ஏகாரம் பிரிநிலை.

உ-ம். “கவிரிதழ் கதுவிய துவரித ழரிவையர் கலிமயிற் கணத்தொடு
விளையாட” என எழுசீரடி முடுகிவந்தது. இவை கலிக்கும்
பரிபாடற்கும் உரிய. முடுகாத எழுசீரடி வந்துழிக் காண்க.²

ஆய்வுரை:

இஃது எழுசீரடிக்குரியதோர் இயல்பு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) எழுசீரால் வரும் அடி முடுகியற்கண் நடக்கும்.

முடுகியலில் நடத்தலாவது விரைந்த நடையினதாய்த் தாள
அறுதிப்படச் செல்லுதல்.

63. முடுகியல் வரையார் முதலிரண் டடிக்கும்.³

இளம்பூரணம்:

என்—எனின் எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

1. முடுகியலாவது விரைந்த நடையினதாதல்.

2. இவ்வரைப்பகுதி பேராசிரியர் உரையைத் தழுவியமைந்ததாகும்.

3. 'முதலிரடிக்கும்' எனப் பாடங் கொள்வர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட ஐஞ்சீரடிக்கும் அறுசீரடிக்கும் முடுகியல் நீக்கப்படாதென்றவாறு.¹ உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (63)

பேராசிரியம்:

இஃது, எய்தாத தெய்துவித்தது; எழுசீரடியேயன்றி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் அராகந் தொடுக்குமென்றமையின்.

(இ-ள்) எழுசீரடிக்கு முன்னர் இடைநின்ற ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் முடுகியல் நீக்கார். (எ-று.)².

அவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“காரெதிர் கலியொலி கடியிடி யுருமி வியங்கறங்க
நேரிதழ் நிரைநிரை நெறிவெறிக் கோதைய ரணிநிற்ப (கலி.105)

என்பது ஐஞ்சீரடி முடுகிவந்தன.

“மலர்மலி புகவெழ வலர்மலிர்
மணிபுரை நிமிர்தோள் பிணைஇ” (கலி.102)

என்பது அறுசீரடி முடுகிற்று.

முதல் ஈரடிக்கும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை அவ் வும்மை யால் நாற்சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்பது.³

“புரிபு புரிபு புக்க பொதுவரைத்
தெரிபு தெரிபு குத்தின வேறு” (கலி.103)

என வரும்.

1. இங்கு முதலிரண்டடி என்பன ஐஞ்சீரடியும், அறுசீரடியும். இவ்வடிகள் முடுகிய லாய் வருதல் நீக்கப்படா என்றவாறு.

2. முதல் ஈரடிக்கும் முடுகியல் வரையார் என இயைத்துப் பொருள் கொண்டார் பேராசிரியர். இங்கு 'முதலீரடி' என்றது, எழுசீரடிக்கு முதற்கண் உள்ள அறுசீரடி, ஐஞ்சீரடி என்னும் இரண்டினையும்.

3. முதலீரடிக்கும் என்ற உம்மையால், ஐஞ்சீரடி அறுசீரடி என்னும் இரண்டு மன்றி நாற்சீரடியாகிய அளவையும் முடுகியலாய்ச் சிறுபான்மை வரும் எனக் கொண்டார் பேராசிரியர். ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் போன்று முடுகியலாய் அளவடி வருதல் என்பது பெரும்பான்மைபன்று; சிறுபான்மையே அருகி வரும் என்பார் 'நாற்சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகும்' என்றார்.

“இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகழ்ந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடில் வெகுளி யெழிவேறு கண்டை யிஃதொன்று”

என்பதனுள் முடுகியலடி இரண்டும் வந்தன. (கவி.104)

மற்று இவற்றை அராகமென்னாமோவெனின், அதனைப் பரிபாடற்கு உறுப்பென்றமையாற் பிறவடியொடு தொடராவுற்று வரவேண்டும். இஃது அன்னது அன்றென்பது.¹ எழுசீரடியிற் சிறுவரவினவாகலான் ஐஞ்சீரடியினையும் அறுசீரடியினையும் வரையாரென்றான். அவற்றினுஞ்² சிறுவரவிற்றாகலின் இதனை³ உம்மையாற்கொண்டான். முற்றும்மையாகாதோ வெனின் அதுவும் எச்சப்படுதலின் அமையுமென்பது. அல்லதூஉம் முதலடியிரண்டே அன்மையின் முற்றாகாதென்பது.⁴

நச்சினார்க்கினியம்:

இஃது எய்தாத தெய்துவித்தது; எழுசீரடியே யன்றி அறு சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகு மென்றலின்.

(இ-ள்.) எழுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கு முன்னின்ற அறு சீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கும் இம்முடுகியல் நீக்கார்-எ-று.⁵

முதலீரடிக்கும் என்ற வும்மை எச்சவும்மை யாதலின் நாற் சீரடியும் இத்துணைப் பயிலாது முடுகுமென்க. உதாரணம் மேலைச்சுத்திரத்துட் காட்டுதும்.

1. விரைந்த நடையினதாகிய அராகம் என்பது. பரிபாடற்கு உறுப்பாய் வருதலின் அது பிறவடியொடு தொடர்பற்று வரும்; முடுகியலாகிய இது அத்தன்மையதன்றிப் பிறவடியுடன் தொடர்ந்து வரும். இவ்விரண்டற்கும் உள்ள வேறுபாடு இதுவாகும்.

2. 'பிறவடியொடு தொடராவுற்றுவரவேண்டும்' என வரும் இவ்வுரைத் தொடரைப் 'பிறவடியொடு தொடர்பற்று வரவேண்டும்' என்றோ, 'பிறவடியொடு தொடராவுற்று வரவேண்டும்' என்றோ திருத்திப் பொருள் கொள்ளுதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

3. அவற்றினும்-ஐஞ்சீரடி அறுசீரடிகளைக் காட்டிலும். சிறுவரவிற்றாகலின்-சிறுபான்மையதாய் வருதலின். 4 இதனை-நாற்சீரடியை. 5 எழுசீரடியின் முதற்கண் உள்ள அடிகள் 'இரண்டு' என்னுந் தொகைக்குள் அடங்காமையின் 'முதலீரடிக்கும்' என்புழி உம்மை முற்றும்மையாகாதென்பதாம்.

4. “எழுசீரடிக்கும் முன்னின்ற அறுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கும் இம் முடுகியல் நீக்கார் - எ-று” என இவ்வுரைப்பகுதியினைத் திருத்திக் கொள்ளுதல் ஏற்புடையதாகும்.

ஆய்வுரை:

இஃது எய்தாதது எய்துவித்தது.

(இ-ள்) எழுசீரடிக்கு முன்னர்ச் சொல்லப்பட்ட அறுசீரடிக்கும் ஐஞ்சீரடிக்கும் முடுகியல் வருதலை விலக்கார் ஆசிரியர் என்று.

‘முதலிரடிக்கும்’ என்ற உம்மையால், ஐஞ்சீரடி அறுசீரடி என்னும் இரண்டுமன்றி நாற்சீரடியாகிய அளவடியும் சிறுபான்மை முடுகியலாய் வரும் எனக்கொள்வர் பேராசிரியர். உதாரணம் பேராசிரியர் உரையிற் காண்க.

64 ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினும் மூவகை யடியு முன்னுதல் இலவே.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். எய்தியது விலக்குதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) முடுகியலாகி வரு மூவகை யடியும் ஆசிரியப்பா வினும் வெண்பாவினும் நின்றல் இல என்றவாறு.¹

எனவே கலிப்பாவினும் நிற்கப்பெறும் என்றவாறாயிற்று. உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

‘நாற்சீர் கொண்டதடி’ எனவோதிப் பின்னும் இருசீரடி வஞ்சிக்கண் உரித்தென ஓதி ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் எழுசீரடியும் உள என ஓதினமையான், அடியாவது இரண்டு முதலாக வருமெனவும், அவற்றுள் இருசீரடி குறளடி எனவும், முச்சீரடி சிந்தடி எனவும், நாற்சீரடி அளவடி எனவும், ஐஞ்சீரடி நெடிலடி எனவும், அறுசீர் முதலாக வரும் அடியெல்லாங் கழி நெடிலடியா மெனவும் பிறநூலாசிரியர் கூறிய இலக்கணமும் இவ்வாசிரியர்க்கு உடம்பாடென்றுகொள்க. அறுசீர் முதலான அடிகளுள் எழுசீர் எண்சீர் சிறப்புடையன எனவும் எண்சீரின்மிக்கன சிறப்பில்லன எனவும் அவ்வாசிரியருரைப்ப. இவ்வாசிரியரும் அடிக்குச் சீர் வரையறையின்மை ஆங்கனம் விரிப்பவளவிறந் தனவே. பாங்குற

1. இங்கு மூவகையடியென்பன ஐஞ்சீரடி, அறுசீரடி, எழுசீரடி என்னும் மூவகையடிகளுமாகும். முடுகியலாய் வரும் இவ்வடிகள் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் வரப்பெறா என்பதாம்.

வுணர்ந்தோர் பன்னுங் காலை' (செய்யுளியல். 49) என்றதனால் உணர்த்தினார் என்று கொள்க. ஈண்டு நாற்சீரடியை எடுத்தோதியது வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவுங் கலிப்பாவும் அவ்வடியினால் வருதலின் என்று கொள்க. (64)

பேராசிரியம் :

இது, முடுகியல் இன்னபாவிற்கு உரித்தென்கின்றது; எய்திய திகந்துபடாமற் காக்கின்றதூஉமாம் : என்னை ? நாற்சீரடி முதன் மூன்றும் அகவலோசைக்குஞ் செப்பலோசைக்கும் உரியவெனவே, அவை முடுகி ஆண்டுஞ் சேறலெய்தியதனைக் கலிப்பாவிற்கல்லது ஆகாதென்றமையின்.

(இ-ள்) ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டு பாவினும் முடுகியலடி மூன்றும் புகா (எ-று).

உம்மை, முற்றும்மை மற்றை முச்சீரடியோடு நான்கென்னா னோவெனின் அஃது இவற்றுக்கு ஈண்டு ஒவ்வாது முடுகியருதல் பெரும்பான்மைத்தாகலின் 'மூவகையடி' யென வகையென்னும் அடையடுத்துக் கூறினானென்பது. அல்லதூஉம் எழுச்சீரடிவிலக்கா னன்றே. அதனை ஆசிரியமருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்குமென்ப தின்மையினென்பது.¹

இனி, அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடும் வருமென்றது (46) அகவலோசைக்கு உரித்தென்றமையானும்,

‘வெண்டளை விரவியும் ஆசிரியம் விரவியும் ஐஞ்சீரடியும் வரும்’ (63)

என்றமையானும் அவற்றை அளவடியுடன் எடுத்தோதி விலக்கினான். மூவகை அடியுமென்றது ஐஞ்சீரடி முதன்மூன்று மெனப்படு

1. எனவே இவை கலிப்பாவினுள் வரப்பெறும் எனக் கொண்டார் இளம்பூரணர்.

2. மூவகையடியாவன 'முதலீரடி' எனப்பட்ட ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியும் 'முதலீரடிக்கும்' என்ற உம்மையால் தழுவிக்கொள்ளப்பட்ட நாற்சீரடியும் ஆகிய மூன்றும் எனவும், எழுச்சீரடி ஆசிரியமருங்கினும் வெண்பாமருங்கினும் மயங்கு மெனக்கூறாமையான் அதனை ஆசிரிய மருங்கினும் வெண்பா மருங்கினும் வாராது என விலக்கவேண்டுவதில்லையெனவும் கொள்வார் பேராசிரியர். இனி, மூவகையடியும் என்றது ஐஞ்சீரடி, அறுசீரடி, எழுச்சீரடி ஆகிய மூன்றடியும் எனக் கொள்வோர், அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உண்மையால் அது வரையறையின்றி என்பார்.

மென்பார், அளவடி முடுகுதல் ஆசிரியத்திற்கும் உரிமையின் அது வரையறையின் நென்றலும் ஒன்று; அது,

“**திருமறை தலைஇய விருணிற விசம்பின்**”

(பத்துப்-மலைபடு. 1)

என வரும். அதற்கு முடுகியற்றன்மை இன்றென்றது கருத்து. வஞ்சிப்பாவிற்குக் குறளுஞ் சிந்தும் அல்லது இன்மையின் இவ்வாராய்ச்சி இன்றென்பது.

எனவே, ஆசிரியத்தளையோடு முடுகிய லடியினைக் கலியடியென்று முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத்தளையோடு நெறிபெற்று வருவதற்கும் கலிப்பாவிற்குச் சிறுபான்மையான் வருமென்ப தூஉஞ் சொல்லப்பட்டது¹ அல்லாதார் ஐஞ்சீரடி முதலிய மூன்றுங் கலிக் குரிய. பிறபாவிற்கு உரியவல்ல என்றற்கு வந்தது இச்சூத்திரமென்ப; அற்றன்று; அங்ஙனம் கூறில் தாம் வேண்டும் ஐஞ்சீரடி ஆசிரியத்துள்ளும் புகாதென்று மறுக்க. ‘முன்னுதலில்’ வென்றது யாண்டுமாகா தென்றவாறு.² இவ்விலக்கணமெல்லாம் மேற்காட்டிய செய்யுளுட் கண்டு கொள்க. (67)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முடுகியல் இன்ன பாவிற்கு உரித்தென்கிறது.

(இ-ள்.) தனியேவரும் ஆசிரியப்பாவினும் வெண்பாவினும் முடுகியலடி மூன்றும் வரப்பெறா எ-று.

மூன்றென்றது, நாற்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் அறுசீரடியுமான அடிகளை. எழுசீரடி முன்னுதலின்று என்றதனால் முற்கூறிய

1. ஆசிரியத் தளையோடு முடுகியலும் பெற்ற அடியினைக் கலியடியெனவும், முடுகாத அறுசீரடி ஆசிரியத் தளையோடு நெறிபெற்று வருவதற்கும் சிறுபான்மை கலிப்பாவின் கண் வருவதற்கும் உரியது எனவும் கொள்வர் பேராசிரியர்.

ஐஞ்சீரடி அறுசீரடி எழுசீரடியாகிய மூன்றும் கலிக்குரிய, ஆசிரியம் வெண்பாவென்னும் பிறபாக்களுக்கு உரியன அல்ல என விதிப்பதே இச்சூத்திரம் எனக்கூறுவாரும் உளர். அங்ஙனம் கூறின், ஆசிரியத்துள் ஐஞ்சீரடி வருதலுண்டெனத் தொல்காப்பியனார் விதித்த வண்ணம் ஆசிரியத்துள்ளும் ஐஞ்சீரடிபுகாது என்ற நிலையேற்படும். எனவே இச்சூத்திரத்திற்கு அவர்கள் கூறும் பொருள் பொருந்தாது என மறுக்க என்பதாம்.

2. முன்னுதல் – முற்பட நெருங்குதல் நெருங்குதல் இல எனவே முடுகியலுடைய அம்மூலகையடிகளும் ஆசிரியத்திலும் வெண்பாவினும் யாண்டும் வருதலில்லை என்பதாம்.

மூன்றடியானும் வரும் முடுகியலோடு விராஅய்த்தொடர்ந்து
ஒன்றாய்க் கலிக்குறுப்பாய்வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமுள்
என்று கொள்க.

உ-ம் “நெறியறி செறிகுறி புரிதிரி பறியா வறிவனை முந்தறீஇத்
தகைமிகு தொகைவகை யறியுஞ் சான்றவ ரினமாக
வேய்புரை மென்றோட் பசலையு மம்பலு
மாயப் புணர்ச்சியு மெல்லா முடனீங்கச்
சேயுயர் வெற்பனும் வந்தனன்
பூவெழி லுண்கணும் பொலிகமா வினியே”

(கலி, குறிஞ்சி-4)

இஃது அறுசீரடியும் ஐஞ்சீரடியும் முடுகி ஒரு தொடராய்வந்த
ஆசிரியம்.

‘தகைவகை மிசைமிசைப் பாயிய ரார்த்துட
னெதிரெதிர் சென்றார் பலர்”

(கலி, முல்லை-2)

எனவும்,

“இரிபெழு பதிர்பதிர் பிகந்துடன் பலர்நீங்க
வரிபரி பிறுபிறுபு குடர்சோரக் குத்தித்தன்
கோடழியக் கொண்டானை யாட்டித் திரிபுழக்கும்
வாடில் வெகுளி யெழிலேறு கண்டை யிஃதொன்று
வெருவெரு தூம மெடுப்ப வெகுண்டு
திரிதருங் கொல்களிறும் போன்ம்”

(கலி, முல்லை 4)

எனவும் இவை நாற்சீரடி முடுகியலோடொன்றாய் வந்த வெண்பா.
இதனுள் ஐஞ்சீரடியும் வந்தது.

“மேனிலை மிகலிகலின் மிடைகழி பிழிபுமேற் சென்று
வேனுதி புரைவிரற் றிறனுதி மருப்பின் மாறஞ்சான்
பானிற வெள்ளை யெருத்தத்துப் பாய்ந்தானை
நோனாது குத்து மிளங்காரித் தோற்றங்காண்
பான்மதி சேர்ந்த வரவினைக் கோள்விடுக்கு
நீனிற வண்ணனும் போன்ம்”

(கலி, முல்லை-3)

என ஐஞ்சீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா.

“மலர்மலி புகலெழ வலர்மலிர் மணிபுரை நிமிர்தோள்
பிணைஇ
யெருத்தோ டிமிலிடைத் தோன்றினன் றோன்றி
வருத்தினான் மன்றவிவ் வேறு” (கலி, முல்லை-2)

இஃது அறுசீரடி முடுகியலோ டொன்றாய் வந்த வெண்பா.
இவற்றை அராக மென்னாமோ வெனின் :- என்னாம்; அராக-
மாவது பிறிதொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவியாமற் றானேபோய்
அற்று நிற்பதாம். அது பரிபாடற் செய்யுளுறுப்பென்பர்; இது
பிறிதொன்றனோடு கூட்டி ஆற்றுவித்துக்கோடற் குரித்தாம்¹
இவ்வேறுபாடு அறிக.

ஆய்வுரை :

இது, முடுகியல் இன்ன பாவிற்கு உரித்து என்கின்றது.

(இ ள்) முடுகியலாகி வரும் மூவகையடிகளும் ஆசிரியப்பா
வினும் வெண்பாவினும் பொருந்தி நில்லா எ-று.

முன்னுதல் - பொருந்தி நின்றல்

இங்கு ‘மூவகையடி’ எனப்பட்டன அறுசீரடி, ஐஞ்சீரடி
என்னும் இரண்டுடன் ‘முதலீரடிக்கும்’ என்றவும்மையால் தழுவிக்க
கொள்ளப்பட்ட நாற்சீரடியும் ஆகிய மூன்றும் எனவும் எழுச்சீரடி
ஆசிரியத்தும் வெண்பாவினும் மயங்கும் எனக் கூறாமையால்
அதனையெடுத்துக்கூறி விலக்க வேண்டுவதில்லை யெனவும்
இச்சூத்திரவுரையிற் பேராசிரியர் கூறியுள்ளமை முன்னர்க் கூறப்
பட்டது.

‘நாற்சீர் கொண்டது அடியெனப்படும்’ எனக்கூறி அதனை
எழுத்தெண்ணி ஐவகையடிகளாகப் பகுத்துணர்த்திய தொல்
காப்பியனார், ‘வஞ்சியடியே இருசீர்த் தாகும்’, ‘முச்சீரானும்
வருமிடனுடைத்தே; ‘ஐஞ்சீரடியும் உளவென மொழிப’, ‘அறுசீரடியே
ஆசிரியத் தளையொடு நெறிபெற்றியலும்’, ‘எழுச்சீரடியே முடுகியல்
நடக்கும்’ என நாற்சீரல்லாத ஏனைச் சீர்வகையடிகளையும்
குறிப்பிட்டு விதி கூறுதலால், எழுத்தளவு பற்றி வகுக்கப்படும்

1. ஆற்றுவித்தலாவது, பின்வரும் உறுப்பினுடன் இயைபுபடுத்தல்.

கட்டளையடிக்கேயன்றிப் பெருவழக்குடைய சீர்வகையடிக்கும் இவ்வியலில் இலக்கணங் கூறியுள்ளார் தொல்காப்பியனார் என்பது நன்கு புலனாகும்.

65. ஈற்றயல் அடியே ஆசிரிய மருங்கில்
தோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். இதுவும் ஆசிரியப்பாவிற் குரியதோர் வேறு பாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி தோன்றுமிடத்து முச்சீர்த்தாகவும் பெறும் என்றவாறு.

உதாரணம் :

“முதுக்குறைந் தனளே முதுக்குறைந் தனளே
மலையன் ஒள்வேற் கண்ணி
முலையும் வாரா முதுக்குறைந் தனளே” (சிற்றெட்டகம்)

இதனுள் ஈற்றயலடி முச்சீரான்¹ வந்தது. (65)

66. இடையும் வரையார் தொடையுணர்ந்² தோரே.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். இதுவுமது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட முச்சீரடி ஆசிரியப்பாவினுள் இடையும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

‘நீரின் தண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சாரல் நாடன் கேண்மை

1. இவ்வாறு, ஈற்றயலடி மட்டும் முச்சீர்த்தாய் ஏனையடிகள் நாற்சீரவாய் வரும் ஆசிரியப்பா நேரிசையாசிரியம் என வழங்கப்பெறும்.

2. ‘தொடையுணர்வோரே’ என்பது பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் உரைகளிற் கண்டபாடம்.

சாரச் சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே”.

(யா. வி. 71)

இதனுள் மூன்றாமடியும் நான்காமடியும் முச்சீரான் வந்தவாறு கண்டு கொள்க.¹

பேராசிரியம் :

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழுதப் பட்டன. இவை, ஆசிரியத்துட் சிந்தடி இன்னுழி வரு மென்றமையின் எய்தாத தெய்துவித்தனவாம்.

(இ-ள்.) ஆசிரியத்துள் எருத்தடியொன்றும் இடையடி யிரண்டுமாகி முச்சீரடி வரும் (எ-று).

‘முச்சீர்த்’தென்று ஒருமை கூறினமையின் அஃது ஒன்றாகலும், தொடையுணர்வோ ரென்றமையின் இடைவருவன இரண்டாகலும் கூறினானென்பது.² ‘இடையும்வரையார்’ என்ற மையான் ஈற்றயன் முச்சீர்த்தாதல் பெரும்பான்மை.

உதாரணம்:

“கண்ணி கார்நறுங் கொன்றை காமர்

... ..

நீரற வறியாக் கரகத்துத்

தாழ்சடைப் பொலிந்த வருந்தவத் தோற்கே”

(புறம்.1)

என அப்பாட்டினை முழுவதாஉங்கொள்ள ஈற்றயலடி முச்சீர்த் தாயிற்று;

“நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்

சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்

சார னாடன் கேண்மை

1. இங்ஙனம் முச்சீரடிகள் ஈற்றயலிலே மட்டுமன்றி யிடையிலும் வரும் ஆசிரியப்பா இணைக்குறளாசிரியம் என வழங்கப்பெறும்.

2. 65-ஆம் சூத்திரத்தில் ‘முச்சீர்த்து’ என ஒருமைகூறிய அதனால் ஆசிரியத்துள் ஈற்றயலடியொன்றே முச்சீர்த்தாய் வருதலும், 66-ஆம் சூத்திரத்துள் ‘தொடையுணர் வோர்’ என்றதனால் முச்சீரடி இரண்டாய்த் தொடைபெற்று வருதலும் குறிப்பிற் புலப்பட ஆசிரியர் கூறினார் என்பதாம்.

சாரச் சாரச் சார்ந்து

தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே”

(யா. வி. 253)

என்பதனுட் ‘சார நாடன் கேண்மை’ எனவுஞ் ‘சாரச் சாரச் சார்ந்து’ எனவும் முச்சீரடி இரண்டு வந்தன. ஏகாரம் பிரிநிலை. மற்றும்,

“நரந்த நாறுந் தன்கையாற்

புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே”

(புறம். 235)

என முச்சீரடி இடையும் ஒன்று வந்ததாலெனின். ‘தோற்ற’ மென்றதனான் எருத்தடி முச்சீராய காலத்துக் குட்டம்பட்டு இனிது விளங்கும். இடையிடை ஒன்று வருதலும் உண்டாயினும் அத்துணை இனிதன்று அது வென்பது கொள்க.¹

“பெரியகட் பெறினே”

(புறம் 235)

என இருசீரடி வந்ததாலெனின், அதனைச் சொற்சீரடி² யென்றுகளைக.

“உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்-கைக்கொண்டு பிறக்கு நோக்காது”

(புறம் 363)

எனவுங் காட்டுப. இவை வஞ்சியடியெனப் படுமென்பது. வெண் சீரான் வஞ்சியடி வருமோவெனின், வாரா; வஞ்சிச்சீர் விரவினல்ல தென்பது.

“உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்”

என்பதோவெனின், அது மற்றை இருசீரடியொடு கூட்டத்துக் காட்டலானும் வஞ்சியடி போன்றது. (69)

நச்சினார்க்கினியம் :

இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபு நோக்கி உடன்கூறிற்று.³ இவை ஆசிரியத்துட் சிந்தடிவருமென எய்தாததெய்துவித்தது.⁴

1. எருத்தடி - ஈற்றயலடி. குட்டம்படுதல் - குறைதல். அகவலின் ஈற்றயலடி முச்சீராய்க்குறைந்து ஒலிக்கவே அஃது அப்பாவின் கண் உள்ள ஏனைய நாற்சீரடிகளிலும் சிறப்புடையதாய் இனிது விளங்கும். முச்சீரடி அகவலின் இடையிடையே ஒன்றுவரின் அவ்வளவு இனிமையுடையதாய்த் தோன்றாது.

2. சொற்சீரடியாவது, சொல் தானே சீராந்தன்மையைப்பெற்று அடியாய் நிற்பது.

3. பேராசிரியர் உரையைத் தழுவினே இவ்விரு சூத்திரங்களுக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை வரைந்துள்ளார்.

4. ‘எய்தாததெய்துவித்தன’ என்றிருத்தல் பொருத்தம்.

(இ-ள்.) ஆசிரிய மருங்கி னீற்றயலடியே தன் தோற்றரவு முச்சீரையுடைத்தாய் வரத்தோன்றும்; தொடையுணர்வோர் இடையிலும் வருதலும் நீக்கார். எறு.

ஏகாரம் பிரிநிலை. முச்சீர்த்து என ஒருமை கூறியவதனால் ஈற்றயலடிக்கண் ஒன்றே வருதல் பெரும்பான்மையென்றும், தொடையுணர்வோர் என்றதனால் இடை இரண்டிணைந்து வருதலும், தோற்றம் என்றதனால் இடையொன்று வருதலும் கொள்க.

உ-ம். “நிலத்தினும் பெரிதே வானினு முயர்ந்தன்று
நீரினு மாரள வின்றே சாரற்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு
பெருந்தே னிழைக்கு நாடனொடு நட்பே”

(குறுந்தொகை 3)

இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாயிற்று.

“நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சார னாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாவே”

இஃது இடையிரண்டிணைந்து வந்தது.

“சிறியகட் பெறினே யெமக்கீயு மன்னே
பெரியகட் பெறினே
யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணுமன்னே
சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
பெருஞ்சோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே
யென்பொடு தடிபடு வழியெல்லா மெமக்கீயு மன்னே
யம்பொடு வேனுழை வழியெல்லாந் தானிற்கு மன்னே
நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே
யருந்தலை யிரும்பாண ரகன்மண்டைத் துளையுரீஇ
யிரப்போர் கையுளும் போகிப் புரப்போர்

புன்கண் பாவை சோர வஞ்சொனுண் டேர்ச்சிப்
 புலவர் நாவிற சென்றுவீழ்ந் தன்றவ
 னருநிறத் தியங்கிய வேலே
 யாசா கெந்தை யாண்டுளன் கொல்லோ
 வினிப், பாடுநரு மில்லைப் பாடுநர்க்கொன் றீகுநரு மில்லைப்
 பனித்துறைப் பகன்றை நறைக்கொண் மாமலர்
 சூடாது வைகியாங்குப் பிறர்க்கொன்
 றீயாது வீயு முயிர்தவப் பலவே” (புறம் - 235)

இதனுள் ‘நரந்த நாறுந் தன்கையால்’ எனவும், ‘அருநிறத் தியங்கியவேலே’ எனவும் தனித்து வந்தன. ‘பெரியகட் பெறினே’ என்பது சொற்சீரடி. இதனைக் குறளடியாக்கிக் குறளடியும் வரு மென்பர் பின்பு நூல் செய்தவாசிரியர்.¹

‘உப்பிலாஅ வவிப்புழுக்கல்’ (புறம் - 363)

முதலிய வஞ்சியடி.

ஆய்வுரை :

இஃது ஆசிரியப்பாவிற் கு அடிவகையான் வருவதோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரடியாகத் தோன்றுதலுண்டு என்பர் ஆசிரியர் என்று.

ஈற்றயலடி முச்சீராம். எனவே ஏனையவடிகள் நாற்சீராதல் பெறப்படும். இவ்வாறு ஈற்றயலடியொன்றும் முச்சீர்த்தாய் ஏனைய

1. “இணைக்குறளிடையே பல இணைந்திறினியல்பே’ என்ற சூத்திரவுரையில், ‘சிறியகட்பெறினே’ என்னும் இப்புறநானூற்றுப் பாடலை யெடுத்துக் காட்டி “இஃது இருசீரடியும் முச்சீரடியும் இடையிடையேவந்த இணைக் குறளாசிரியப்பா. பிறவும் அன்ன. என்னை?

“அளவடி யந்தமும் ஆதியு மாகிக்
 குறளடி சிந்தடி யென்றா யிரண்டும்
 இடைவர நிற்ப திணைக்குற ளாகும்”

என்றார் காக்கைபாடினியார்” என யாப்பருங்கலவுரையாசிரியர் தரும் விளக்கம் இங்கு நினைக்கத்தகுவதாகும்.

இடையே குறளடியும் சிந்தடியும் வந்து ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாகி வந்த சிலப்பதிகாரப் பதிகப்பாட்டினைக் குட்டச் செந்தூர்க்கு என்பர் அடியார்க்குநல்லார்.

நாற்சீரடிகளாய் வரும் ஆசிரியத்தைப் பிற்காலயாப்பிலக்கண ஆசிரியர் நேரிசையாசிரியப்பா எனப் பெயரிட்டு வழங்குவார்.

இதுவும் அது.

(இ-ள்) மேற்கூறப்பட்ட முச்சீரடி ஈற்றயலிலன்றி இடையில் வருதலையும் விலக்கார் தொடைவகை யுணர்ந்த புலவர் எ-று.

மோனை, எதுகை முதலிய தொடைகளின் அமைப்பினை யுணர்ந்தோர் என்பார் 'தொடையுணர்வோர்' என்றார். எனவே ஆசிரியப்பாவின் இடையிடையே முச்சீரடி வருதல் தொடை வகைக்குச் சிறப்பளிக்கும் என்றாராயிற்று

67. முச்சீர முரற்கையுள் நிறையவும் நிற்கும்.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். கலிப்பாவிற்கு ஈற்று வேறுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஈற்றயலடி முச்சீரென வோதப்பட்டது கலிப்பா விண்கண் நாற்சீர் ஆகியும் வரும் என்றவாறு¹

இச்சூத்திரம் எதிரது நோக்கிக் கூறப்பட்டது; 'எழுசீ ரிறுதி யாசிரியங் கலியே' (செய்யுளியல் 72) என ஒதுகின்றாராதலின்.

உதாரணம் :

'அரிமான் இடித்தன்ன' என்னும் பாலைக்கலியுள், சுரிதகம்

1. 'முரற்கை என்பது கலிப்பாவிற்கு வழங்கும்பெயர். வண்டுமுரலுதல்போலும் இன்னோசை துள்ளலோசையுடைய கலிப்பாவுக்கு அமைந்தமைபற்றி அது முரற்கை என்னும் பெயர்த்தாயிற்று எனக்கருதுதல் பொருந்தும்.

'நிறையவும் நிற்கும்' என்பது முச்சீர் நாற்சீராசி நிறைந்து நிற்கவும் பெறும் என்பதாம். இவ்வியலில், 'எழுசீரிறுதி ஆசிரியங் கலியே' (சூத். 72) எனப் பின்வருஞ்சூத்திரத்துள் ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாய் வந்த ஆசிரியத்தால் கலிப்பா முடியுமெனக் கூறுதலின் அங்ஙனம் முடியும் ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடியின் முச்சீர் 'முளைநிரை முறுவ லாயத் தெடுத்த, இளமையுந் தருவதோவிறந்த பின்னே' என்றாங்கு நாற்சீராய் நிறைந்து நின்றலும் உண்டு என இச்சூத்திரத்தால் எதிரது நோக்கிக் கூறப்பட்டது என்பது இளம்பூரணர் கருத்தாகும். நிறையவும் நிற்கும் என்பதற்கு முச்சீரடி கலிப்பாவினுள் பலவாக நிரம்பவும் நிற்கும் எனக் கொண்டார் பேராசிரியர்.

“முளைநிறை முறுவல் ஆயத்துள் எடுத்தாய்ந்த
இளமையுந் தருவதோ இறந்த பின்னே” (கலித் 15)

என ஈற்றயலடி நாற்சீரான் வந்தது. (67)

பேராசிரியம் :

இது, கலிப்பாவிற் கு அவடியும் நெடிலடியும் அதனி னிறந்த அடியும் உரிமை கூறி, இனிச் சிந்தடியும் உரித்தென்கிறது.

(இ-ள்) கலிப்பாவினுள் முச்சீரடி நிரம்பவும் நிற்கும் (எ-று)¹

‘நிறைய நிற்கல்’ என்பது அச்செய்யுண் முழுவதும் அவ்வடியே வருதலாம். உம்மையான் ஒரு செய்யுணிறைய வாராது ஒன்றும் இரண்டும் பலவுமாகி அம்முச்சீரடி வருதல் பெருவர விற்றென்பது. தாம் குறைந்த அடியாதலிற் கலிப்பாவிற் கு உறுப்பாகிய சின்னத்திற் குறைய நிற்கும் இயல்பினவாயினும், நிறைய நிற்கலுடைய கொச்சகத்துள்ளென்றவாறு.

“செய்தானக் கள்வன் மகன்” (கலி 51)

எனவே வெண்கலியுள் இறுதிக்கணல்லது வாராது

“நின்கண்ணாற் காண்பென் மன்யான்” (கலி-39)

என்பது இடைவந்தது. எண் உறுப்பின்கண் இரண்டும் நான்கும் வருமாறு கண்டு கொள்க.

“நீர்வரக் கண்கலுழிந் தாங்குக்
கார்வரக் கண்டனங் காதலர்
தேர்வரக் கண்டில மன்னோ
பீர்வரக் கண்டனந் தோளே”

என முச்சீரடி ஒரு செய்யுள் நிறையவும் வந்தவாறு. (70)

1. ‘முரற்கை’ என்பது கலிப்பாவுக்குரிய பெயர். முரலுதல் – இன்னோசை பொருந்த ஒலித்தலாதலின் துள்ளலோசை பொருந்திய கலிப்பாவிற் கு ‘முரற்கை’ என்பது காரணப்பெயர் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது. ‘கலி’ என்பதும் அப்பொருளின் வழங்கும் காரணப் பெயரேயாகும்.

2. முச்சீரடி அவடியை நோக்கக் குறைந்தனவாய்க் கலிப்பாவின் உறுப்பாகிய சின்னம் என்னும் எண்ணாய்க் குறையநிற்பனவாயினும் கொச்சகத்துள் நிறைய நிற்கலுடைய என்பார், ‘முச்சீர் முரற்கையுள் நிறையவும் நிற்கும்’ என்றார் ஆசிரியர்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது கலிக்குச் சிந்தடியும் வருமென எய்தாததெய்துவித்தது.

(இ-ள்.) முரற்கையுள் எ-து கலிப்பாவினுள். முச்சீர்
நிற்கும் எ-து முச்சீரடி ஒருசெய்யுண்முழுதும் நிறையவு நிற்கும்.
எ-று.

உம்மையான்¹ முதலிடைகடை என்னும் மூன்றிடத்தும்
ஒரோவடியாயும் இரண்டும் பலவுமாய வடியாயும் நிற்கும்
என்றவாறு.

உ-ம். 'நீர்வரக் கண்கலுழ்ந் தாங்குக்
கார்வரக் கண்டனங் காதலர்
தேர்வரக் கண்டில மன்னோ
பீர்வரக் கண்டனந் தோளே'

முச்சீரடி முழுதும் வந்தது.²

'ஜரிபரி பறுப்பன சுற்றி
யெரிதிகழ் கணிச்சியோன் சூடிய பிறைக்க
ணுருவ மாலை போலக்
குருதிக் கோட்டொடு குடர்வ லந்தன'

(முல்லைக்கலி-3)

இது முடுகியலான் முதலடியும் மூன்றாமடியும் முச்சீராய்
வந்தது.

'நின்கண்ணாற் காண்பென்மன் யான்' (குறிஞ்சிக்கலி.3)

இதுவும் இடையில் வந்தது.

'செய்தானக் கள்வன் மகன்' (குறிஞ்சிக்கலி - 15)

இஃது ஈற்றில் வந்தது. பலவும் வந்தன வந்துழிக் காண்க.

ஆய்வுரை :

இது, முச்சீரடி கலிப்பாவிற் பயிலுமாறு உணர்த்துகின்றது.

1. உம்மையால் - 'நிறையவும்' என்ற உம்மையால்.
2. இப்பாடல் முதல் இடை கடை என்னும் மூன்றிடத்தும் முச்சீரடியாகிய ஒரோவடியால் வந்தமையின் 'முச்சீரடி முழுதும் வந்தது' என்றார்.

(இ-ள்) முச்சீரடி கலிப்பாவினுள் நிரம்பவும் நிற்கும் எ-று.

ஈண்டு 'முரற்கை' என்றது, கலிவகையணத்தையும் சுட்டி நின்றது.

நிறைய நின்றலாவது, செய்யுள் முழுவதும் முச்சீரடியாகவே வருதல், முச்சீரடி கலிப்பாவின் உறுப்புக்களு ளொன்றாகிய எண்ணுறுப்பிற் சின்னத்திற்குறைய நிற்கும் இயல்பினவாயினும் கொச்சகத்தில் நிறைய நின்றலுடைய என்பார் 'முச்சீர் முரற் கையுள் நிறையவும் நிற்கும், என்றார் ஆசிரியர். 'நிறையவும்' என்புழி உம்மை இறந்ததுதழீஇய எச்சவும்மை.

உதாரணம் பேராசிரியர் உரையிற் காண்க.

68. வஞ்சித் தூக்கே ¹செந்தூக் கியற்றே².

இளம்பூரணம் :

என்—எனின் வஞ்சிப்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) வஞ்சிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியப்பாவின் இயல்பிற்று என்றவாறு.

தூக்கெனினும் இறுதியெனினும் ஒக்கும். செந்தூக்கெனினும் ஆசிரிய வீறு எனினும் ஒக்கும். 'செந்தூக் கியற்று' என்றமையால் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதலும் நாற்சீரான் வருதலுங் கொள்க.

உதாரணம் :

“தொடியுடைய தோள்மணந்தனன்” என்னும் பாட்டுள்,

“இடுக ஒன்றோ சுடுக ஒன்றோ
படுவழிப் படுகவிப் புகழ்வெய்யோன் தலையே.”

(புறம். 29)

இதனுள் ஈற்றயலடி நாற்சீரான் வந்தது.

‘பூந்தாமரைப் போதலமர’ என்னும் பாட்டுள்,

1. வஞ்சித்தூக்கு-வஞ்சிப்பாவின் ஈறு.

2. செந்தூக்கு-ஆசிரியப்பாவின் ஈறு.

“மகிழு மகிழ்தூங் கூரன்
புகழ்த லானாப் பெருவண் மையனே”. (யாப்.விபக். 74)

இதனுள் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. (68)

பேராசிரியம் :

இது, முறையானே அடியுரிமை கூறியவாற்றான் வஞ்சிப்
பாவிற்ருக் கூறியதிலன்; ஈண்டுக் கூறினன். எற்றுக்கு? அது,

‘வஞ்சி யடியே யிருசீர்த் தாகும்’ (தொல்-செய்-43)

எனவும்,

“முச்சீ ரானும் வருமிட னுடைத்து” (தொல்-செய்-45)

எனவும் மேற் கூறப்பட்டமையின். அது நோக்கி அடியுரிமை
கூறப்படாத வஞ்சிப்பாவிற்ரு (வஞ்சியினது) ஈற்றடியும் அவ்விரு
சீரடியும் முச்சீரடியுமாவான் சென்றதனை விலக்கி இன்ன அடியான்
முடியுமென்கின்றது.¹

(இ-ள்.) வஞ்சிப்பாவினது இறுதியடி ஆசிரியவடி இறுதி
போன்று இறுக (எ - று)²

எனவே, ஆசிரியத்திற்கு ஓதிய சீரானுந் தளையானும் இறு
மென்றவாறு.

“மாக்கட னிவந்தெழுதரு
செஞ்ஞாயிற்றுக் கவினை மாதோ
வனையை யாகன்மாறே
தாயி றூவாக் குழனி போல
வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே” (புறம்-4)

என மண்டிலவாசிரியத்தா னிற்றது

‘செந்தூக் கியற்றே’ யென்ற மாட்டேற்றானே,

1. ‘வஞ்சியடியே இருசீர்த்தாகும்’, ‘முச்சீரானும் வருமினுடைத்தே’ என வஞ்சிப்பா
விற்ரு அடியுரிமை கூறப்பட்டது. அம்முறைப்படி வஞ்சிப்பாவின் இறுதி அவ்விரு சீரடியும்
முச்சீரடியுமாய் முடிவதனைவிலக்கி ஆசிரியத்திற்குரிய சீராலுந்தளையாலும் முடியும் என
அறிவுறுத்துவது இச்சூத்திரமாகும்.

2. வஞ்சித்தூக்கு-வஞ்சிப்பாவின் இறுதி. செந்தூக்கு-ஆசிரியப்பாவின் இறுதி.

“ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப” (தொல்-செய் 65)

எனவும்,

‘இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே’
(தொல்-செய் 66)

எனவும் எய்திய விதி ஈண்டும் எய்துவிக்க.

“அனையை யாகன் மாறே” (புறம்-4)

என முச்சீரடி இடைவந்தது.

“இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்சீர்க் கொளைவல்பாண் மகனும்மே யெனவாங்
கொள்ளுற் புரிந்த தாமரை
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே”. (புறம்-11)

இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாகி வந்த செந்துாக்கியற்றாகி இற்ற வஞ்சிப்பா பிறவும் அன்ன. ஈண்டுத் தனிச்சொல் வேண்டு மென்று பிற்காலத்து நூல் செய்தாரும் உளர். அது சான்றோர் செய்யுள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும், பிற்காலத்தில் செய்த நூல்பற்றி முற்காலத்துச் செய்யுட்கெல்லாம் இலக்கணஞ் சேர்த்துத் தல் பயமின்றாதலானும் அஃதமையாதென்பது.¹ வஞ்சிப்பாவின் ஈற்றடி வரைந்தோதவே இடையாயின எல்லா அடியும் வரப்பெறு மென்பதாம் ²

‘நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
(பத்துப்-பட்டி 23-24)

என ஆசிரியவடியும் வெண்பாவடியும் இடைவந்தன. (68)

1. வஞ்சிப்பாவுக்குத் தனிச்சொல்வேண்டுமென்று நூல் செய்தார் அமிதசாகரர் முதலியோர். வஞ்சி தனிச் சொற்பெற்று வரும் என்னும் அவ்விதி சான்றோர் செய்யுட்கள் எல்லாவற்றோடும் பொருந்தாமையானும், பிற்காலத்திற் செய்த இலக்கணநூல்பற்றி முற்காலச் செய்யுட்க்கு இலக்கண அமைதிகாணல் பயனற்றதாகலானும் வஞ்சிப்பா தனிச் சொற்பெற்று வரும் எனப் பிற்காலத்தார் கூறிய அவ்விதி முற்கால இலக்கியங்களுக்குப் பொருந்தா-
தென்பதாம்.

2. வஞ்சிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியவடியால் முடியும் எனவரையறை கூறவே, வஞ்சிப்பாவின் இடையிலாயின் வரையறையின்றி எல்லாவடிவும் வரப்பெறும் என்பதாம்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வஞ்சிக்குஞ் சிந்தடி வரும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) வஞ்சிப்பாவினிறுதி ஆசிரியப்பாவினிறுதி போன்று இறுக. எ-று.

‘செந்தூக்கியற்று’ என்ற மாட்டேற்றானே, ஆசிரியத்திற் கோதிய சீரானுந் தளையானும் ஈற்றயலடி முச்சீரடியாய் வருதலும், இடைக்கண் முச்சீரடி வருதலும் பெறப்பட்டது.

உ - ம். “வாள், வலந்தர மறுப்பட்டன
செவ்வா னத்து வனப்புப் போன்றன
தாள், களங்கொளக் கழல்பறைந்தன
கொல் லேற்றின் மருப்புப் போன்றன
தோல், துவைத்தம்பிற் றுளைதோன்றுவ
நிலைக்கொரா விலக்கம் போன்றன
மாவே, யெறிபதத்தா னிடங்காட்டக்
கறுழ்பொருத செவ்வாயா
னெருத்துவ்வனிய புலிபோன்றன
களிறே, கதவெறியாச் சிவந்தராஅய்
நுதிமழுங்கிய வெண்கோட்டா
னாயிருண்ணுங் கூற்றுப்போன்றன
நீயே, யலங்குளைப் பரீ-இயிவுளிப்
பொலந்தேர்மிசைப் பொலிவுதோன்றி
மாக்கட் னிவந்தெழுதருஞ்
செஞ்ஞாயிற்றுக் கனினைமாதோ
யனையை யாகன் மாறே
தாயி றூவாக் குழனி போல
வோவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே”

(புறம் - 3)

என முச்சீரடியிடைவந்து மண்டலவாசிரியத்தானிற்றது.¹

1. இவ்வஞ்சிப்பாவின் இறுதி,

“தாயில் தூவாக் குழனி போல
ஓவாது கூஉநின் னுடற்றியோர் நாடே”

“அரிமயிர்த் திரண்முன்கை”

என்னும் பாட்டினுள் ‘இழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்சீர்க் கொளைவல்பாண் மகனும்மே
எனவாங்

கொள்ளுற் புரிந்த தாமரை
வெள்ளி நாராற் பூப்பெற் றிசினே’

(புறம் - 11)

இஃது ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தாகிச் செந்தூக்கியற்றாயிற்ற
வஞ்சிப்பா¹ : தனிச்சொற் பெறுமென்றுபின்னுள்ளோர் கூறியநூல்கள்
சான்றோர் செய்யுட் காகாவென்று கொள்க. ஈற்றடி வரைந்
தோதவே, இடையினெல்லாவடியும் வரப்பெறுமாயிற்று.

‘நேரிழை மகளி ருணங்குணாக் கவருங்
கோழி யெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை’

(பட்டினப்பாலை)

என ஆசிரியவடியும் வெள்ளடியும் இடைவந்தன.

ஆய்வுரை:

இது, வஞ்சிப்பாவின் ஈறு உணர்த்துகிப்பான்றது.

(இ-ள்) வஞ்சிப்பாவின் இறுதி ஆசிரியப்பாவின் இறுதியின்
இயல்பினதாய் முடிவடையும் எ-று.

ஈண்டுத் ‘தூக்கு’ என்பது, துணித்து முடிப்பதாகிய இறுதி
என்னும் பொருளில் ஆளப்பெற்றது. வஞ்சிப்பாவின் இறுதி
ஆசிரியப்பாவின் இயல்பினதாய் முடியும். எனவே வஞ்சிப்பாவின்
ஈற்றயலடி ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி போன்று முச்சீரான்
வருதலும் நாற்சீரால் வருதலும் கொள்ளப்படும்.

உதாரணம் முன்னைய உரைகளிற் காண்க.

என நிலைமண்டில ஆசிரியத்தால் முடிதலின் ‘மண்டலவாசிரியத்தான் இற்றது’
என்றார். மண்டலம் - நிலைமண்டிலம்; எல்லாவடியும் நாற்சீராய் வரும். அகவற்பா.
இறுதல் - முடிதல்.

1. செந்தூக்கு என்றது, எல்லாவடிகளும் நாற்சீரானியன்று ஈற்றயலடி யொன்றும்
முச்சீர்த்தாய் வரும் நேரிசை ஆசிரியப்பாவினை.

69. ¹வெண்பா ஈற்றடி முச்சீர்த் தாகும்
அசைச்சீர்த் தாகும்² அவ்வழி யான.

இளம்பூரணம்:

என் — எனின். வெண்பாவிற் கு இறுதியடியும் இறுதிச்சீரும் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்பாவினீற்றடி மூன்றுசீரையுடைத்தாகும்; அதன்கண் இறுதிச்சீர் அசைச்சீரான் வரும் என்றவாறு.

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும் (69)

பேராசிரியம் :

இது வெண்பாவிற் கு ஈறு உணர்த்துகின்றது. ஆசிரியத்துக் கோவெனின், தனக்கோதிய அளவடியானே இறுதலின் வேறுபாடு கூறவேண்டா. எருத்தடியும் இடையடியும் முச்சீரான் வருமென வேறுபட்டவழிக் கூறி, அல்லாதன அளவடியாதல் கொள்ள வைத்தானென்பது.³

(இ - ள்) வெண்பாவின் இறுதியடி ஒன்றும் முச்சீரான் அன்றி வாராது (எ - று).

அவை முன்னர்க் காட்டுதும். அஃதேல்,

“அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளவாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர் (மூதுரை 4)

1. இதனை இரண்டு சூத்திரங்களாகப் பகுத்துரைவரைவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். ‘வெண்பாட்டீற்றடி’ என்பதும், ‘அவ்வயினான்’ என்பதும் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

2. அசைச்சீர்த்தாகும் – அசைச்சீரையுடையதாகும், ஆகும் என்னும் பயனிலைக்கு ‘வெண்பாவீற்றடி’ என்பதனை எழுவாயாக வருவித்துரைக்க.

‘அசைச்சீராகும்’ என்பது பாடமாயின் அசைச்சீர் அவ்வயினான் ஆகும் என அசைச்சீர் என்பதனையே எழுவாயாகக் கொள்க.

3. ஆசிரியப்பா தனக்கோதிய அளவடியாலே முடிதலின் அதற்குவேறுபாடு கூற வேண்டியதில்லையாதலின் ஈற்றயலடியும் இடையடியும் முச்சீரால் வரும் என வேறுபாடுள்ள பகுதியை மட்டும் சுட்டிக்கூறி, ஆசிரியத்தில் முன்னும் பின்னும் உள்ள எல்லா அடிகளும் அளவடியாதலைக் கொள்ளவைத்த ஆசிரியர், இச்சூத்திரத்தால் வெண்பாவிற் கு இறுதி உணர்த்துகின்றார்.

என முச்சீரடி இடையும் வந்ததால் வெண்பாவினுளெனின்¹
முச்சீர்த்தென்னாது 'ஆகும்' என்று ஆக்கங் கொடுத்துக்கூறினமையான்²
அத்துணை ஆக்கமின்றி இடையுஞ் சிறுபான்மை வருமெனக்
கொள்க. அல்லாதார் அதனை வெண்பாவன்றென்ப. (72)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது வெண்பாவிற்கு முச்சீர் வருமாறு கூறுகின்றது.

இ-ள். வெண்பாவினிறுதியடி முச்சீரான் வருதலை உடைத்
தாகும். எ-று.

உதாரணம் மேற்காட்டுதும். சீர்த்தென்னாது 'ஆகும்' என
ஆக்கங் கொடுத்தமையான், அத்துணையாக்கமின்றி நாற்சீரான்
மண்டலித்து வருதலும், இடையினும் முதலினுஞ் சிறுபான்மை
முச்சீரான் வருதலுங் கொள்க.

உதாரணம் :

“அறையருவி யாடா டினைப்புனமுங் காவாள்
பொறையுயர் தண்சிலம்பிற் பூந்தழையுங் கொய்யாள்
உறைகவுள் வேழமொன் றுண்டென்றா ளன்னை
மறையறநீர் வாழிய மையிருங் குன்று”

என மண்டலித்து³ வந்தது.

“அட்டாலும் பால்சுவையிற் குன்றா தளவளாய்
நட்டாலு நண்பல்லார் நண்பல்லர்
கெட்டாலு மேன்மக்கண் மேன்மக்க னேசங்கு
சுட்டாலும் வெண்மை தரும்”

இது முதுரை.

“நாளுமொன் றீயாப் பகலும்
பாகஅ நண்புடைக் கேளிர்ப் பிரிவிந்
தகாஅ னிவனென்னுஞ் சொல்லுமிந் நான்கும்
வகாஅ தொழிக வெமக்கு”

1. 'முச்சீரடி வெண்பாவினுள் இடையும் வந்ததாலெனின்' என இயைத்துரைக்க.

2. ஆக்கங் கூறக் கொடுத்தமையான். பா. வே.

3. மண்டலித்து வருதலாவது, எல்லாவடிசுளும் நாற்சீரடிகளாய் ஒத்துமுடிதல்.

இது சான்றோரெல்லாரும் பிறைதொழுததேனும், பாட்டாய் வருதலின் மந்திரமாகாது.¹ இனி,

“வஞ்சி வெளிய குருகெல்லாம் பஞ்சவ
னான்மாடக் கூடலிற் கல்வலிது
சோழ னுறந்தைக் கரும்பினிது தொண்டைமான்
கச்சியுட் காக்கை களிது”

“கறைப்பற் பெருமோட்டுக் காடு கிழுவோட்
கரைத்திருந்த சாந்துதொட் டப்பேய்
மறைக்குமா மாட்டாது மற்றுந்தன் கையைக்
குறைக்குமாங் கூர்ங்கத்தி கொண்டு”

இவை ஔவையுங் காரைக்காலம்மையுங் கூறியன²

“உலகு பசிப்பப் பசிக்கு முலகு
துயர்தீரத் தீரு நிலவு
நிறுத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
மொருத்தியா லுண்டிவ் வுலகு”

அங்ஙனம் செய்யுள்செய்த முன்னோரைக்கண்டு பின்னுள்ளோர் இதனைச் செய்யுளாகச் செய்தலின் இவற்றை ஆரிடமென்பார் இவ்விதி யறியாதார்.³

1. இப்பாடல் சான்றோர் எல்லோரும் கூடிப் பிறைதொழுத நிலையிற் பாடுதற்குரிய தோத்திரப் பாடலாகும். இது மந்திரம் போன்று அமைந்ததாயினும் அடிவரையறையுடைய பாட்டாகி வருதலின் அடி வரையில்லாத மந்திரமாகாது என்றார்.

2. ‘வஞ்சிவெளியகுருகெல்லாம்’ என்ற பாடல் ஔவையார் பாடியது எனவும் ‘கறைப்பற் பெருமோட்டு’ என்ற பாடல் காரைக்காலம்மையார் பாடியது எனவும் முறையே கொள்க. ‘வஞ்சி வெளிய’ என்ற பாடலின் மூன்றாமடியில் ‘சோழனுறந்தைக் கரும் பெளிது’ என்றிருத்தலே பொருட்பொருத்தமுடையதாகும்.

3. இங்கெடுத்துக்காட்டிய செய்யுட்கள் யாவும் முன்னோர் பாடிய செய்யுட்களை யடியொற்றிப் பின்வந்தோர் பாடிய பாடல்கள் ஆதலின் இவை நல்லிசைப் புலவர் பாடிய உலகியல் விதிமுறைச் செய்யுட்களெனவே கொள்ளத்தக்கன. இவற்றை உலகியற் செய்யுள்குட்கெய்திய உறுப்புக்களின் மிக்குங் குறைந்தும் வந்த ஆரிடச் செய்யுட்களுக்கு மேற்கோளாகக் காட்டுவர் யாப்பருங்கல விருத்தியுரையாசிரியர். அவர் கூற்றை மறுக்கும் நிலையில் அமைந்தது நச்சினார்க்கினியர் எழுதிய இவ்வரைத் தொடராகும்.

பேராசிரியம் :

அசைச்சீர்த் தாகும் அவ்வயி னான.

இது, மேலதற் செய்தியதொரு விதி.

(இ-ள்.) வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடியின் ஈற்றுச்சீர் வரப்பெறாது அசைச்சீரல்லாது (எ-று).¹

மேல்,

‘அசைநிலை வரையார் சீர்நிலை பெறல்’ (தொல் செய்-27)

என்றான், அவற்றுள் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வருமென்பான்,

‘இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து (தொல்-செய் 28)

“ஆரிடமென்பது உலகியற் செய்யுள்கட் செய்திய உறுப்புக்களின் மிக்குங் குறைந்துங் கிடப்பன. அவ்வாரிடச் செய்யுள் பாடுதற்குரியார் ஆக்குதற்குங் கெடுத்தற்கும் ஆற்றலுடையோராயினார். அவர் இம்மை மறுமை முக்காலமு முணர்ந்த இருடிகளெனக் கொள்க; என்னை?

“ உலகியற் செய்யுட் கோதிய வகையிற் குறையவும் விதப்பவும் குறையா வாற்றல் இருடிகள் மொழிதலின் ஆரிடம் என்ப”

எனவும்,

“ ஆரிடச் செய்யுள் பாடுதற் குரியோர் கற்றோ ரறியா வறிவுமிக் குடையோர் மூவகைக் காலப் பண்புமுறை யுணரும் ஆற்றல் சான்ற அருந்தவத் தோரே”

எனவும் சொன்னார் பாட்டியன் மரபுடையார்” என ஆரிடச் செய்யுளாவன இவையென விளக்குவர் யாப்பருங்கலவிருத்தியாசிரியர். கற்றோரறியா அறிவுமிக் குடைய இருடிகள் உலகியல் மொழிநடை விதிகளைக் கடந்து பாடிய செய்யுட்களே வடமொழியில் ஆரிடம் என வழங்கப்பெறுகின்றன. யாப்பருங்கல விருத்தியில் பொய்கையார், குடமூக்கிற்பகவர், ஓளவையார் முதலிய புலவர் பெருமக்கள் பாடியனவாக எடுத்துக்காட்டப்பெற்றுள்ள பாடல்கள் நல்லிசைப் புலவர்களாகிய முன்னைப் புலவர் பெருமக்கள் பாடியுள்ள யாப்பியல் விதிகளை அடியொற்றிப் பாடப் பெற்றனவாகக் காணப்படுதலால் ‘இவற்றை ஆரிடமென்பார் விதியறியாதார்’ என்றார் நச்சினார்க்கினியர்.

1. ‘அவ்வயினான அசைச்சீர்த்து ஆகும்’ என இயைத்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. அவ்வயினான-வெண்பாவின் இறுதிவரும் முச்சீரடியின் ஈற்றின்கண். அசைச்சீர்த்து ஆகும்-அசைச்சீர் ஆவதல்லது ஏனைச்சீர் வரப்பெறாது.

இயற்றுதல் என்றான் அவ்வாறே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி¹ இறுதி வருமென்பது ஈண்டுக் கூறியவாறு.² (76)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது மேலதற்கு எய்தியதோர் விதி.

(இ-ள்.) அவ்வெண்பாவின் ஈற்றில்வரும் முச்சீரடியின் இறுதிச்சீர் அசைச்சீராய் நிற்கும். எ-று

‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே’ (செய் 28)

என்பதனுள் வெண்பாவின் முதலுமிடையும் இயலசைச்சீரிரண்டும் வாரா : உரியசைச் சீரிரண்டும் வரும் : என்றதனை, ஈண்டு இறுதிக்கண் இயலசைச்சீரும் உரியசைச்சீரும் வருமென்றவாறு³

ஆய்வுரை :

இது, வெண்பாவிற்கு ஈறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) வெண்பாவின் இறுதியடி மூன்று சீரையுடையதாகும். அவ்விடத்து (நேர், நிரை, நேர்பு, நிரைபு. என்னும்) அசைகளில் ஒன்றே சீராய் நின்று முடியும் எ-று.

இச்சூத்திரத்தின் முதலடியினை ஒரு சூத்திரமாகவும் இரண்டாமடியினை மற்றொரு சூத்திரமாகவும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் பகுத்து உரை கூறுவர். இளம்பூரணர் ஒரு சூத்திரமாகக் கொண்டவாறே இங்கும் கொள்ளப்பெற்றது.

1. இயலசைச்சீர் ருரியசைச்சீர் மல்லா முச்சீரடி. பா. வே.

2. செய்யுளியல் 37-ஆம் சூத்திரத்து, ஓசைநிலை நிறையாமையாற் சீர்த் தன்மைப்பட நிறைந்து நிற்குமாயின் அசைநிலைமைப்பட்ட சொற்களையெல்லாம் சீர்நிலை பெறுதற்கண் நீக்காது கொள்வர் என்றார், அவற்றுள் நேர்பு, நிரைபு என்னும் உரியசைச்சீர் முதலும் இடையும் இறுதியும் வந்து இயற்சீரேபோலத் தளை கொள்ளப்படும் என்பதனை இவ்வியல் 28-ஆம் சூத்திரத்திற் கூறினார். நேர், நிரை என்னும் இயலசையிரண்டும் சீராய் நிலைபெறினுந் தளைகொள்ளப்படா என அச்சூத்திரத்தால் விலக்கிய ஆசிரியர் உரியசைச்சீர் போன்றே இயலசைச்சீரும் முச்சீரடி இறுதிக்கண்வரும் என்பதனை இச்சூத்திரத்தாற் கூறுகின்றார், என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

3. வெண்பாவின் முதலும் இடையும் உரியசைச்சீர் வந்து இயற்சீரே போலத் தளை கொள்ளப்படும் என முன்னர்க் கூறிய ஆசிரியர் வெண்பாவின் இறுதிக்கண் அவ்வுரி-யசைகளையன்றி முதலும் இடையும் வாராவென்று விலக்கப்பட்ட இயலசையும் சீராய் வரும் என்றார் என்பதாம்.

70. நேரீற் றியற்சீர் நிரையும் நிரையும்
சீரேற் றிறூஉம் இயற்கைய என்ப.

இளம்பூரணம் :

என் — எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வெண்பாவி னிறுதிச்சீரின் அயற்சீர் நேரீற்றியற் சீராயின்¹ நிரையசையும் நிரைபு அசையுஞ் சீராந்தன்மையைப் பெற்று முடியும் இயற்கையை யுடைய என்றவாறு

“கோளில் பொறியிற் குணமில்வே எண்குணத்தான்
தாளை வணங்காத் தலை” (குறள். 9)

“தனக்குவமை யில்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்றல் அரிது” (குறள். 7)

என வரும். (70)

பேராசிரியம் :

இது, மேற்கூறப்பட்ட இயற்சீர் நான்கும் வருங்கால் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு கொள்ளப்படுமென்ப துணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்) நேரிறுதி வந்த நிரையும் நிரைபுமே இறுதிச் சீராய் நிற்பன (எ - று)²

1. நேரீற்றியற்சீர் என்பன தேமா, புளிமா என்னும் வாய்பாட்டு இயற்சீர்கள், 'நிரையும் நிரையும் சீர் ஏற்று இறுஉம்' என்றதனால், இந் நேரீற்றியற்சீர்கள் இறுதியடியின் ஈற்றயலில் நிற்பன என்பது புலனாம்.

ஏற்றல் - வருஞ்சீராக ஏற்றுப்பொருந்துதல்.

இறுஉதல் - முடிதல். எனவே மாச்சீர்முன் நிரையும் நிரையும் ஆகிய அசைச்சீர்களுள் ஒன்றுவரின் இயற்சீர் வெண்டளையெனப்படும் என்பதாம்.

2. நிரைநிரைபு என்னும் அசைச்சீர்கள் வெண்பாவின் இறுதிச்சீராய் நிற்பல் என்பது, தேமா புளிமா என்னும் இயற்சீர்களில் ஒன்றன்பின்னரேயே என இடம் வரையறுத் துணர்த்துவது இச்சூத்திரமாகும்.

எனவே, தனிவந்த நிரையும் நிரையும் நிரைமுதற்சீர் போலத் தளைகொள்ளப்படு மென்பதாம்.¹ 'ஏற்றிநூஉம்' என்ற இலேசினான் இடைவந்த நிரைபசையும் அவ்வாறு கொள்க.

அஃது,

'இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றினர் கொளலே'

(தொல்-செய்-28)

என்பதனான் அடங்காதோவெனின் அடங்காது என்னை? அசைச் சீர்தான் அடங்குமாற்றுக்கு ஆண்டுக் கூறினான், அது பிறிதுசீர் அசைச்சீரொடு தட்குமாற்றுக்குங் கூறல்வேண்டு மென்பது. அல்லதூஉம் ஆண்டு அளவடிக்குக் கூறினான் இது சிந்தடிக்கென்ப² வரலாறு;

**“வாரிய பெண்ணை வருகும்பை வாய்ந்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்வ---கூரிய
கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை”**

(முத்தொள்ளாயிரம்-71)

எனவும்,

**“அயிற்கதவம் பாய்ந்துழக்கி யாழித்தேர் குத்தி
யெயிற்கதவங் கோத்தெடுத்த கோட்டாற் பனிக்கடலுட்
பாய்செய்த நாவாய்போற் றோன்றிறே யெங்கோமான்
காய்சினவேற் கோதை களிறு.”** (முத்தொள்ளாயிரம்-17)

எனவும் இவற்றினுட் 'கொள்ளா' எனவுங் 'கோதை' எனவும் நின்ற நேரீற்றியற்சீர் முன்னர் முலையெனவுங் களிநெனவும் நிரையும் நிரைபுஞ் சீரேற்றவாறும், வெண்பாட்டடற்றடி முச்சீர்த் தாயவாறும் ஆண்டு அசைச்சீர் வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க.

1. எனவே ஈற்றில் வந்த நிரை, நிரைபு, என்னும் இவ்வசைச்சீர்கள் இரண்டும் நிரைமுதற்சீர்போல வந்து முன்னின்ற சீரோடு தளை கொள்ளப்படும் என்பதாயிற்று.

2. 'இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து' எனவரும் சூத்திரம், அசைச்சீர் இயற்சீருள் அடங்கு மாற்றிற்குக் கூறப்பட்டது. பிறிது சீர்நின்று அசைச்சீரொடு தளைக்குமாறு கூறுவது இச்சூத்திரமாகும். அன்றியும் 'இயற்சீர்ப்பாற்படுத்து' என்பது அளவடிக்குக் கூறியது. இது சிந்தடிக்குக் கூறியது. எனவே இவ்விதி அதன்கண் அடங்காது என்க.

என்றார்க்கு, முச்சீரடியின் முதற்சீர்க்குத் தளை கூறாரோ வெனின், ஆண்டுத் தளைவகையின்றியும் வருதலின், அதனை வரைந்து கூறாரென்பது; என்னை? ‘கோட்டுமண் கொள்ளா முலை’ எனவுங் ‘காய்சினவேற் கோதை களிறு’ எனவுந் தளை வகையான் வந்தன.

“உறாஅர்க் குறுநோ யுரைப்பாய்க் கடலைச்
செறாஅஅய்¹ வாழியென் நெஞ்சு” (குறள். 120)

எனவும்,

“கலாஅற் கிளிகடியுங் கானக நாட
விலாஅர்க் கில்லை தமர்” (நாலடி. 298)

எனவும் தளைவகையின்றி வந்தன.

(74)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது அவ்வசைச்சீர் நான்கனுள் நிரையும் நிரையும் இன்னுழி நின்று இன்னவாறு தட்கும் என்கின்றது.

(இ-ள்.) நிரையும் நிரையும் நேரீற்றியற்சீர்ப்பின்னே தளை-
கொண்டிறும் இயல்பின. எ-று

‘இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றுக்’ (செய்-28)

என்றவைதாம் வருஞ்சீரோடு தட்குமாறுகூறி, ஈண்டு அவை முன்னின்ற சீரோடு தட்குமாறு கூறுகின்றது.²

உ-ம் “கெடுப்பதூஉங் கெட்டார்க்குச் சார்வாய்மற் றாங்கே
யெடுப்பதூஉ மெல்லா மழை” (திருக்குறள்-15)

1. ‘செறாஅய் வாழியென் நெஞ்சு’ எனவும் ‘இலாஅர்க் கில்லை தமர்’ எனவும் வரும் அடிமுதற் சீரின்கண் ஓரளபே கொண்டு, முச்சீரடியின் முதற்சீர் தளைவகை யின்றி வந்தன என்றார் பேராசிரியர். வெண்பா தளைபிழையாமல் வருதல் வேண்டுமாதலின் ‘செறாஅஅய் வாழியென் நெஞ்சு’ எனவும் ‘இலாஅஅர்க்கில்லை தமர்’ எனவும் ஈரளபு கொள்ளுவர் நச்சினார்க்கினியர் முதலிய ஏனைய உரையாசிரியர்கள். இங்ஙனம் வெண்பாவில் வெண்டளை பிழையாது கொள்ளுதலே ஆசிரியர் கருத்துக்கு ஏற்புடையதாகும்.

2. “இயற்சீர்ப் பாற்படுத் தியற்றுக்” (செய்-28) என்ற நூற்பா உரியசைச் சீர் முன்னர் நின்று பின்வருஞ்சீரோடு தளைகொள்ளுமாறு கூறியது ‘நேரீற்றியற்சீர்’. எனவரும் இச்சூத்திரம் அசைச்சீர் இறுதிக்கண் நின்று முன்னின்ற சீருடன் தளை கொள்ளுமாறு கூறியது என்பதாம்.

“நன்றி வாரிற் கயவர் திருவுடையார்
நெஞ்சத் தவல மிலர்” (திருக்குறள்-1072)

“தனக்குவமை யில்லாதான் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லான்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது” (திருக்குறள்-7)

“அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு” (திருக்குறள்-1)

இவை தேமா புளிமா என்னும் நேரீற்றியற்சீர் நிரையசைச் சீரோடும் நிரைபசைச் சீரோடுத் தட்டன.

ஆய்வுரை :

இது, மேற்குறித்த அசைகளுள் நிரையும் நிரையும் சீராய் நின்று முடியும் இடம் இதுவெனவுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) வெண்பாவின் ஈற்றயற்சீர் நேரீற்றியற் சீராயின் அதன்முன் நிரையசையும் நிரைபசையும் சீராந்தன்மையைப் பெற்று முடியும் இயல்பினையுடையன எ-று.

உ-ம். ‘தூளை வணங்காத் தலை’
எனவும்,

‘மனக்கவலை மாற்ற லரிது’

எனவும் நேரீற்றியற்சீர்ப்பின் நிரையசையும் நிரைபசையும் வந்து இறுதிச் சீராய் முடிந்தன.

71. நிரையவண் நிற்பின் நேரு நேர்பும்
வரைவின் றென்ப வாய்மொழிப் புலவர்.

இளம்பூரணம் :

என் - எனின். இதுவுமது.

(இ-ள்.) வெண்பாவி னீற்றயற்சீர் நிரையீற் றியற்சீராயின் நேரசையும் நேர்பசையும் முடிபாம் என்றவாறு.¹

1. அவண் நிரைநிற்பின் நேரும் நேர்பும் வரைவின்று என இயையும். அவண்-வெண்பாவீற்றுடியின் இறுதிச்சீரின் அயலில் நிரை நிற்பின்; கூவிளம். கருவிளம் என்னும் நிரையீற்றியற்சீர் நிற்குமானால். அவ்வழிவருஞ்சீராக நேரும் விரைவின்று, நேர்பும் வரைவின்று

உதாரணம் :

“பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர்” (குறள். 1021)

“நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல
தன்றே மறப்பது நன்று” (குறள். 108)

என வரும்.

‘வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே.’ (செய்யுளியல். 28)

என்பதனான் ஈற்றயற்சீர் முதலசையான் வரினும் நேரும் நேர்பும் முடிபாகக் கொள்ளப்படும்.¹

உதாரணம் :

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்
இறைவ னடிசேரா தார்” (குறள். 10)

‘இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா இறைவன்
பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு’ (குறள். 5)

என வரும்.

(71)

பேராசிரியம் :

இஃது, ஒழிந்த அசைச்சீர் நிரையீற்றுப் பின்னன்றி வாரா வென்கின்றது.

(இ - ள்) நேரீற்றியற்சீர் நின்றவழி நிரையீற்றியற்சீர் நிற்பினென்பான் ‘நிரையவண் நிற்பின்’ என்றான்.² ஆண்டு நிரையும்

எனத் தனித்தனி இயைத்துரைக்க. வரைவின்று விலக்கத்தக்கதன்று. எனவே விளச்சீர்முன் நேர், நேர்பு ஆகிய அசைச்சீர்களுள் ஒன்று வரின் இயற்சீர் வெண்டளையெனப்படும் என்பதாம்.

1. நேரீற்று மூவசைச்சீராகிய வெண்சீரின் ஈற்றசை தளைவழங்குமிடத்து இயற்சீரசை நிரையீறுபோலும் என்பதனை ‘வெண்சீரீற்றசை நிரையசையியற்றே’ (செய். 28) என்பதனால் ஆசிரியர் முன்னர்க் கூறுதலின், வெண்பாவடியின் ஈற்றடியின் ஈற்றயற்சீர் வெண்பாவுரிச்சீராய் (நேரசையால்) வரினும் நேர், நேர்பு என்னும் அசைச்சீர்களுளொன்று முடிபாகக்கொள்ளப்படும் என்பதாம். முதலசை-நேரசை

2. முதற்கூத்திரத்திற் குறித்தபடி நேரீற்றியற்சீர் நின்றவிடத்திலே (முச்சீரடியின் இரண்டாஞ்சீராக) நிரையீற்றியற்சீர் நிற்பின் என்னும் கருத்தில் ‘நிரைஅவண் நிற்பின்’ என்றார் ஆசிரியர்.

நிரையும் வரின் தளைவழுவாமாதலான் நேரும் நேர்புமே வந்து
சீரேற்று முடிதல் வரைவின்று (எ - று).¹

“கொழுநனை மைந்தன் கொணர்ந்ததற் காக
முழுமுலை பாய்ந்தன பால்”

எனவும்,

“வண்டொன்று வந்தது வாரல் பனிவாடாய்
பண்டன்று பட்டினங் காப்பு” (முத்தொள்ளாயிரம். 97)

எனவும் இவற்றுட் பாய்ந்தன வெனவும் பட்டின மெனவும் வந்த
நிரையீற்றியற்சீர்ப்பின்னர் நேரும் நேர்பும் வந்தன. முன்னர்,

“நேரீற் றியற்சீர் நிரையு நிரையும்” (தொல். செய் 74)

எனக் கூறி ஈண்டு நிரையவண் நிற்பினெனச் சுட்டிக்கூறியவதனானே
அதுவும் நிரையீற்றியற்சீரென்பதூஉம் அஃதிரண்டாஞ் சீரென்பதூ
உங் கொள்க.² அல்லாதார், அதனை வெண்சீர்க்கும் பொதுவெனக்
கூறி,

“வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே (தொல்-செய். 29)

என்றதனான் வெண்சீரிறுதி நிரையாக இயற்றி அதன் அடிப்பின்
நேர்பகை கொடுப்ப;³

“எய்போற் கிடந்தானென் னேறு” (பு. வெ. வாகை. 22)

என்புழிக் ‘கிடந்தானென்’ என நின்ற ‘புலிசெல்வா’ யினைக் கணவிரி’
யாக இயற்றி.

‘நிரையவ ணிற்பின் நேரும் நேர்பும்’

1. அங்ஙனம் முச்சீரடியில் இரண்டாஞ்சீராய் நின்ற நிரையீற்றியற்சீரின் முன் (நிரை,
நிரையுவரின் தளைவழுவாமாதலால்) நேர், நேர்பு என்னும் அசைகளுள் ஒன்று சீராய் வந்து
முடியும் என்பதாம்.

2. இவ்வரைத் தொடர், மேற் கூறிய விளக்கத்தை வலியுறுத்தல் காண்க.

3. ஒருசாராசிரியர் இச்சூத்திரத்தில் நிரையவண் நிற்பின், என்ற தொடர்
நிரையீற்றியற்சீருடன் வெண்பாவுரிச்சீரினையும் பொதுப்படக் குறித்ததெனக் கூறி,

‘வெண்சீ ரீற்றசை நிரையசை யியற்றே’ (செய் - 29) என்ற சூத்திரத்துக்கு ‘வெண்சீர்
இறுதிநேரசை நிரையசையின் இயல்பினது’ எனப்பொருள் கூறிநேரசையை நிரையசையாக
இயற்றி, அதன்பின் நேர், நேர்பு என்னும் அசையினைக் கூட்டி முடிப்பர்.

என்றதனான் ஏறு என்னும் நேர்ப்பை கொடுப்பார். அஃது ஈண்டு ஆராய்ச்சி யின்றென்பது. என்னை? இது கட்டளையடியன்மையின்.¹

நச்சினாரக்கினியம்

இஃது ஒழிந்த நேருநேர்பும் இன்னுழிநின்று இன்னவாறு தட்குமென்கின்றது.

(இ-ள்) நேரீற்றியற்சீர் நின்ற விரண்டாஞ் சீரிடத்து நிரையீற்றியற்சீர் நின்றபின் அதன்பின் நேரும் நேர்பும்² வந்து தட்டல் நீக்கப்படா வென்பர் மெய்ம் மொழிப்புலவர். எ-று.

உ-ம். “பாலொடு தேன்கலந் தற்றே பணிமொழி
வாலெயி றூறிய நீர்” (திருக்குறள்-1121)

“அமிழ்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்
சிறுகை யளாவிய கூழ்” (திருக்குறள்-64)

“இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல்
கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று” (திருக்குறள்-100)

“படைகுடி கூழமைச்சு நட்பர ணாறு
முடையா னரசரு ளேறு” (திருக்குறள் 381)

எனப் பாதிரி கணவிரி நிரையீற்றியற் சீரோடும் நேரசைச் சீரோடும் நேர்ப்பைச்சீரோடுந் தட்டன.³ இனி, ஒன்றென. முடித்தலான் வெண்பாவுரிச்சீர் நின்று நேரசைச் சீரோடும் நேர்ப்பைச் சீரோடும் தட்டலும், ஒழிந்தன விரண்டொடும் தளையாமையுங் கொள்க.⁴

1. 'எய்போற் கிடந்தானென் னேறு' (பு. வெ. வாகை -22) எனவரும் வெண்பாவின் ஈற்றடியில் 'கிடந்தானென்' புலிசெல்-புலிவாய் மாங்காய் எனவரும் நேரீற்று மூவகைச் சீரினைக் கணவிரி (கருவிளம்) என நிறையீற்றியற்சீராக மாற்றி 'நிரையவண் நிற்பின் நேரும் நேர்பும்' எனவரும் இச்சூத்திரவிதிப்படி 'ஏறு' என நேர்ப்பை கொடுத்து முடிப்பார். 'வெண்சீ ரீற்றை நிரையசையிறே (செய். 29) என்னும் விதி கட்டளையடிபற்றியதாதலின் அதனைச் சீர்வகையடிபற்றிய இச்சூத்திர விதியுடன் தொடர்புபடுத்திக் காணும் ஆராய்ச்சி இங்கு வேண்டுவதில்லை என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

2. 'அதன்பின்னொரு நேர்பும்' எனப் பழைய அச்சுப்பிரதியிற் கண்ட பாடம் 'அதன்பின் னேரும் நேர்பும்' எனத் திருத்தப்பட்டது.

3. “பாதிரி, கணவிரி என்னும் நிரையீற்றியற்சீர் நின்று நேரசைச் சீரோடும் நேர்ப்பைச் சீரோடும் தட்டன” என்றிருத்தல் வேண்டும்.

4. 'ஒழிந்தன' என்றது, நிரை, நிரைபு என்னும் அசையிரண்டினையும்.

உ-ம். “பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
 ரிறைவ னடிசேரா தார்” (திருக்குறள்-10)

“இருள்சே ரிருவினையுஞ் சேரா விறைவன்
 பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு” (திருக்குறள்-5)

எனத்தட்டன.

ஆய்வுரை :

இது, நேரும் நேர்பும் அசைகள் சீராய் நின்று முடியும் இடம் கூறுகின்றது.

(இ - ள்) வெண்பாவின் ஈற்றயற்சீர் நிரையீற்றியற்சீராயின் அதன்முன் நேரசையும் நேர்பசையும் சீராந்தன்மையைப் பெற்று முடியும் எ - று.

உ - ம். ‘கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று’

எனவும்,

“அன்றே மறப்பது நன்று”

எனவும் நிரையீற்றியற்சீர்ப்பின் நேரசையும் நேர்பசையும் வந்து சீராய் முடிந்தன.

72. எழுசீர் இறுதி யாசிரியங் கலியே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். கலிப்பாவிற்கு முடிபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) கலிப்பாவிற்கு ஈற்றயலடி முச்சீரான்வரும் ஆசிரிய முடிபாகும் என்றவாறு.¹

1. ‘எழுசீர் இறுதியாசிரியம், என்றது, ஈற்றயலடிமுச்சீரும் இறுதியடி நாற்சீருமாக வரும் ஆசிரியப்பகுதியினை, இவ்வாறு முச்சீரடியும் நாற்சீரடியுமாய் (எழுசீரால்) முடியும் ஆசிரியப்பகுதி கலிப்பாவிற்கு முடிபாகும் என்பார்.

‘எழுசீரிறுதியாசிரியம்கலி’ என்றார். ‘எழுசீர் ஆசிரியம் கலியிறுதி’ என இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

இவ்வாறு ஆசிரியத்தால் முடியும் கலிப்பாவில் ஈற்றயலடி நாற்சீரானும் வருமென்பது ‘முச்சீர் முரற்கையுள் நிறையவும் நிற்கும்’ (செய். 67) என மேற்கூறப்பட்டது என்பதாம்.

உதாரணம்

“தொடங்கற்பட் டோன்றிய” என்னுங் கலியுள், சுரிதகம்.

“தொல்கவின் தொலைதல் அஞ்சியென்
சொல்வரைத் தங்கினர் காதலோரே” (கலித். 2)

என வந்தது ஈற்றலயடி நாற்சீரான் வருமென்பது மேற்கூறப்
பட்டது. (72)

73. வெண்பா இயலினும் பண்புற முடியும்.

இளம்பூரணம் :

(இ - ள்) கலிப்பா வெண்பாச்சுரிதகமாக முடியும் என்ற
வாறு.*

உதாரணம் :

“அறனின்றி அயல் தூற்றும்” என்னும் கலியுள், சுரிதகம்

‘யாநிற் கூறவும் எம்கொள்ளாய் ஆயினை
ஆனா திவள்போல் அருள்வந் தவைகாட்டி
மேனின்று மெய்கூறுங் கேளிர்போல் நீசெல்லுங்
கானந் தகைப்ப செலவு” (கலித். 3)

என வெண்பாவினியலான் இற்றவாறு காண்க.

இத்துணையும் அடியிலக்கணம். (73)

பேராசிரியம் :

இவை. இரண்டு சூத்திரமும் முறையானே கலிப்பாவிற்கு
அன்னதோர் அடி அதற்கு வகுத்தில்லாமையின் வகுக்கின்றது...

*வெண்பாச் சுரிதகமாகி முடியவும் பெறும் எ-து பா. வே.

1. ‘முடியும்’ என்னும் பயனிலைக்கு எழுவாயாக மேலைச் சூத்திரத்திலுள்ள ‘கலி’
யென்பது அதிகாரத்தால் வந்தியைந்தது. ‘வெண்பாவியல்’ என்றது வெண்பாவடியினாலியன்ற
வெள்ளைச் சுரிதகத்தினை. பண்புறமுடிதலாவது கலிப்பாவிற்கு குறித்த பொருளோடும்
ஓசையோடும் இயைந்து முடிதல். இவ்வியல் 31-ஆம் சூத்திரமுதல் 73-ஆம் சூத்திரம் முடிய
இத்துணையும் செய்யுளுறுப்பாகிய அடியின் இலக்கணம் கூறப்பட்டது என்பதாம்.

¹என்றார்க்கு, முதலது நேரடியும் ஈற்றது சிந்தடியுமாகக் கொள்ளல். அவ்வெழு நிலையுமெனின்² அங்ஙனங் கொள்ளாமைக் கன்றே,

“ஈற்றய லடியே யாசிரிய மருங்கிற்
றோற்ற முச்சீர்த் தாகு மென்ப” (தொல்-செய். 68)

எனவும்,

“இடையும் வரையார் தொடையுணர் வோரே”
(தொல்-செய் 69)

எனவுங் கூறிற்றென்பது. எழுசீர் இறுதி ஆசிரியமெனவே, ஆசிரியவடி பலவும் வந்து எருத்தடி முச்சீராக வருமென்பது கொள்க.³

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்” என்னும் (11) கலிப்பாவினுள்,

இனைநல முடைய கானஞ் சென்றோர்”

என்பது ஈற்றயன் முச்சீரிறுதி ஆசிரியத்தாற் கலிப்பா இற்றது.

“மணிநிற மலர்ப்பொய்கை”

என்னும் (70) கலிப்பாவினுள்.

“மெல்லியான் செனிமுதல் மேல்வந்தான் காலைபோ
லெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புக் நின்றபெண்டி

1. இங்கு இடம்பெறுதற்குரிய இவ்விரு சூத்திரப்பொருள்களும் முன்னுள்ள அச்சுப் புத்தகங்களிலும் அவற்றுக்கு மூலமாகக் கிடைத்த ஒலைச் சுவடிகளிலும் காணப்படவில்லை.

2. இவ்விரு சூத்திரங்களிலும் முதற்சூத்திரத்திலுள்ள ஆசிரியம் என்பது, நாற்சீரடி யினையும் இரண்டாம் சூத்திரத்திலுள்ள ‘வெண்பாவியல்’ என்பது முச்சீரடியினையும் குறித்தன வெனக்கொண்டு, முச்சீரடியும் நாற்சீரடியுமாகவும் நாற்சீரடியும் முச்சீரடியுமாகவும் எழுசீரால் முடிவதே கலிப்பா எனக் கொண்டாலென்னை என்பது இங்குத் தோன்றும் வினாவாகும்.

3. ஈற்றயலடி முச்சீரும் இறுதியடி நாற்சீரும் ஆக எழுசீரளவில் மட்டும் ஆசிரியப்பா வந்து கலிக்கீறாதல் இல்லையென்ப. அதற்கு முன்னும் ஒன்றும் பலவும் ஆசிரிய அடிகள் உளவென்பதும், ‘எழுசீரிறுதியாசிரியம்’ என அடை கொடுத்த தோதினமையாற் புலனாம் ஆதலின், ஆசிரியவடி பலவும் வந்து ஈற்றயலடி முச்சீராகவரும் ஆசிரியப்பகுதியே கலிப்பாவின் இறுதியாம் என்பது கொள்க என்பது மேற்குறித்த வினாவுக்குப் பேராசிரியர் தரும் விடையாகும்.

**ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்”**

என வெண்பாவியலினானும் பண்புற வந்தவாறு.

பண்புறவென்பது, விசேடம்மிக முடியுமென்றவாறு.¹ எனவே, ஈண்டுக்கூறாத இருசீரடியானும் நாற்சீரான்வந்த கலிப்பா வடியானும் ஐஞ்சீரடியானும் முடிவன கொச்சகக் கலியுள்,² அவை இத்துணை விசேடமில்வென்றவாறு. ஈண்டு விதந்து ஓதிய வெல்லாம் பெரும் பான்மையும் ஒத்தாழிசைக் கலிக்கெனவுணர்க. ‘இயல்’ என்ற தனாற் கட்டளை வெண்பாவே வரல் வேண்டுவதில்லை எனக்கொள்க.³ ‘பண்புற’ என்றதனான் மூன்றடியின் இழியிற் பண்புபட வாரா வெள்ளைச்சுரிதக மெனவுங் கொள்க.³ (76 77)

நச்சினார்க்கினியம் :

இரண்டும் உரையியைபுநோக்கி ஒன்றாகக் கூறிற்று. இது கலிக்குஞ் சிந்தடிக்கூறி ஈறுவருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) கலிப்பா எழுசீரிறுதியாகி ஆசிரியத்தாலும் வெண்பா வினிறுதியாலும் முடியும். ஏ-று.

‘எழுசீரிறுதி யாசிரியம்’ எனவே, ஆசிரியவடி பலவும் வந்து எருத்தடி முச்சீராகவே வருமென்பதூஉம், ‘வெண்பாவியல்’ எனவே, கட்டளையெண்பாவானும், சீர்வகையெண்பாவானும் வந்து ஈற்றடி முச்சீரான் வருமென்பதூஉம் பெற்றாம். உ-ம்.

“அரிதாய வறெனய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்”

(பாலைக்கலி-10)

1. ‘பண்புற முடியுமென்பது, விசேடம் மிக முடியுமென்றவாறு’. என இத்தொடர் இருத்தல் வேண்டும்.

2. ‘கொச்சகக்கலியுள்’ எனத் திருத்திக்கொள்க.

3. வெண்பாவென்னாது வெண்பாவியலினும் என்றதனால், கட்டளையடியால் இயன்ற வெண்பாவே வருதல் வேண்டும் என்பதில்லை, சீர்வகையடியால் வரும் வெண்பாவும் கலிக்குஈறாம் என்பது கொள்ளப்படும்.

4. கலிப்பாவின் இறுதிக்கண் வருதற்குரிய வெள்ளைச்சுரிதகம் மூன்றடியிற் குறையின் சிறப்புப் பொருந்த வாராது என்பதாம்.

என்னும் கலியிறுதியின் 'இணைநலமுடைய' என்னும் ஆசிரியம் ஈற்றடி நாற்சீரும் அயலடி முச்சீருமாக எழுசீரான்இற்றது.

‘மணிநிற மலர்ப்பொய்கை’ (மருதக்கவி-5)

என்னுங் கலியினிறுதி

‘மெல்லியான் செவிமுதன் மேல்வந்தான் காலையோ
லெல்லாந் துயிலோ வெடுப்புக நின்றபெண்டி
ரில்லி னெழீஇய யாழ்தழீஇக் கல்லாவாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்’

என வெண்பாவியலான் இற்றது இது கலிக்குறுப்பாய் வருதலின் ஆசிரியத்தளையும் வந்தது. இஃது ஒத்தாழிசைக்கும் பெரும். பான்மைவிதி¹. 'பண்புற' என்றது விசேடமிக முடியுமென்றவாறு; எனவே, இருசீரும் நாற்சீரும் ஐஞ்சீருமாயவடிகளான் முடிவன-வெல்லாங் கொச்சகம்; அவை இத்துணை விசேடமின்று என்றவாறு. ஆசிரியம் என்றதனான் மூன்றடியிற் குறைந்த வெள்ளைச் சுரிதகம் வரிற் பண்புறமுடியாவாம்.

ஆய்வுரை :

இது, கலிப்பாவிற் கு முடிபு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) ஈற்றயலடி முச்சீராய் வரும் ஆசிரியத்தின் முடிபே கலிப்பாவிற்கும் முடிபாகும் எ-று.

‘எழுசீரிறுதி கவி’ என்னாது ‘எழுசீரிறுதி யாசிரியம் கலியே’

என்று கூறவே ஆசிரியவடி பல வந்து, ஈற்றயலடி முச்சீரும் ஈற்றடி நாற்சீரும் ஆக எழுசீரான் முடிவதே ஈண்டுக் குறித்த கலிப்பாவின் முடிபு எனக்கொள்க.

ஆய்வுரை :

இதுவும் அது.

(இ-ள்) (மேற்குறித்த கலிப்பா) வெண்பாவியல்பினாலும் பண்புற முடிதல் உண்டு எ-று.

1. “இஃது ஒத்தாழிசைக்குப் பெரும்பான்மை விதி” என்றிருத்தல் வேண்டும் என்பது, “ஈண்டு விதந்து ஓதியனவெல்லாம் பெரும்பான்மையும் ஒத்தாழிசைக்கலிக் கெனவுணர்க” எனவரும் பேராசிரியருரையால் உய்த்துணரப்படும்.

வெண்பா என்னாது, வெண்பாவியல் எனக்கூறவே, கட்டளை வெண்பாவாலும் சீர்வகை வெண்பாவாலும் வந்து ஈற்றடி முச்சீரால் முடியும் என்பது பெறப்படும்.

இவ்விரண்டு சூத்திரங்களுக்கும் பொருட்டொடர்பு கருதி ஒருங்கே உரைவரைந்து விளக்குவர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். இங்குக் கூறிய விதிகள் பெரும்பாலும் ஒத்தாழிசைக்கு உரியன என்பது அவ்விருவர் கருத்துமாகும்.

இத்துணையும் அடியிலக்கணம் கூறப்பட்டது.

74. எழுத்து முதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல் யாப்பென மொழிப யாப்பறி புலவர்

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். யாப்பாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) எழுத்து முதலாக அசைசீர் அடி என ஈண்டோதப்பட்ட அடியினாற் றான் குறித்த பொருளை யிறுதியடியளவு முற்றுப்பெற நிறுத்துதல் யாப்பென்று சொல்லுவர் புலவர் என்றவாறு.

இது சொல்ல வேண்டிய தென்னை? 'செய்யுட்பாடுவார்க்கு இயல் பன்றோ எனின்' ஈண்டுச் செய்யுளுறுப்புள் ஒதுகின்றாராதலின் யாதானு மொருபொருட்கட் பலசொற் றொடுத்து வழங்குங்கால் குறித்த பொருளை முடிக்கவேண்டுஞ் சொல்லே சேர்த்துக் கூறல்வேண்டும் எனவும் அது மிகாமற் குறையாமற் கூறல்வேண்டும் எனவும் இலக்கணங் கூறல் வேண்டும் என்க. அதன் வகை முன்னர்க் காட்டுதும்.¹ (74)

1. மேற்கூறப்பட்ட அடிகளால் தாம் குறித்தபொருளை முற்றுப்பெற அமைத்தலாகிய யாப்பு என்னும் உறுப்பமையச் செய்யுள் செய்தல் செய்யுள் செய்வாரெல்லார்க்கும் இயல்பாயினும், யாதானுமொரு பொருளின்கண் பல சொற்றொடுத்து வழங்கும்போது தாம் குறித்தபொருளை முடித்தற்குவேண்டிய சொல்லையே சேர்த்துக் கூறுதல் வேண்டும் எனவும், அந்நிலையிற் சொற்கள் மிகாமலும் குறையாமலும் சேர்த்தமைத்தலே யாப்பு என்னும் உறுப்பாம் எனவும் அதற்கு இலக்கணங்கூற வேண்டுதல் இன்றியமை யாமையின், இச்சூத்திரத்தால் யாப்பாவது இதுவென ஆசிரியர் இலக்கணங்கூறினார் என்பது இங்கு இளம்பூரணர்தரும் விளக்கமாகும். அதன்வகை முன்னர்க்காட்டுதும்— அவ் யாப்பின் வகையினைப் பின்னே அடுத்த சூத்திர வுரையிற்காட்டுவோம்.

பேராசிரியம் :

இஃது

“யாத்த சீரே யடியாப் பெனாஅ” (தொல்-செய்-1)

என நிறுத்த முறையானே அடியுணர்த்தி யாப்புணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்.) எழுத்துமுதலா ஈண்டிய அடியிற் குறித்த பொருள்களை முடிய யாத்தல் யாப்பாவதென்று சொல்லுவர் புலவர் (எ - று).

அடிக்கண்ணே முடியுமெனவே இருசீரு முச்சீருங் கிடப்ப முடியநாட்டினும்¹ நாற்சீர் கொண்டு முடியநாட்டினும் அமையு மென்பது. மாத்திரை முதலாக வென்னாது ‘எழுத்து’ என்ற தென்னையெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீருங்கொண்டியன்ற ஒரோவடிக்கண்ணே இன்பஞ் செய்யும்; அது பொருட்காய் இன்றியமையாமையின் எழுத்து முதலாக வென்றா நென்பது. ‘ஈண்டியவடி’யென்பது அவை மூன்றும்² ஒன்றாகத் தொடர்ந்து ஈண்டிய அடியென்றவாறு. எனவே, இவற்றைப் பொருளன்றி வேறுவேறு செய்யாது, பொருட்டொடர்படச் செய்யவேண்டு மென்பதூஉங் கூறி, ஓரடிக்கட் பொருளாற் செய்யாது, ஒழிந்த அடிக்கண் ஒருசொல்லினைப் பகுத்து வாங்கிக்கொண்டு போய் வைத்திலானென்பதூஉங் கூறியவாறாயிற்று. குறித்த பொருளென்றது³ அவ்வடியில் தான் வைக்கக் கருதிய பொருளைப் பிறிதோர் அடியுங்கொண்டு கூட்டாது அமைந்து மாறச் செய்தல். “யாப்பறி புலவர்” என்பது அவ்வாறு செய்தல்வல்ல புலவர்⁴ அது கூறினாரென்ற வாறு. அது, இதுபோலச் சீரும் பொருண்முடிய நின்றலின் யாத்தசீரென்றானென்பது.

“மாயோன் மார்பி லாரம் போல
மணிவரை யிழிதரு மணிகிள ரருவி

1. நாட்டல் - யாப்புறு அமைத்தல்.
2. அவை மூன்றும் - எழுத்து, அசை, சீர் என்பன மூன்றும்.
3. குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல் என்றது - என்றிருத்தல்வேண்டும்.
4. யாப்பறி புலவர் - அவ்வாறு யாத்தல் (செய்தல்) வல்ல புலவர்.

**நன்பொன் வரன்று நாடன்
அன்புபெரி துடைய னின்சொல் லினனே”**

என இது குறித்த பொருளை நாற்சீரடிதோறும் முடிய நாட்டின வாறு.

**“மண்டில மழுங்க மறுநிறங் கிளர
வண்டின மலர்பாய்ந் தூத மீயிசைக்
கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப”** (அகம். 260)

என்றவழி, இருசீரானும் முச்சீரானும் நாற்சீரானும் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டினவாறு கண்டுகொள்க.¹

முச்சீரான் முடிய நாட்டுவன ஒருசார் வெண்பாட்டினுட் பயின்று வருமென வுணர்க.

“முயற்கோடு சீவி முதுவிசம்பு போழ்ந்தான்”

என்றவழி, எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் பொருளிலவாகி வந்த மையின் அஃதமையாது, யாப்பெனப்படாது; சொல்லிலக் கணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினுமென்பது.²

**“மணிவெண் ணகைவன முலைமதி முகமலர்
விழியிணைச் செவ்வாய் மென்னடைப் பேதை”**

என்றவழியும், முதலடிக்கட் பொருட்டொடர்பினை அறுத்துங் குறைத்துஞ் செய்தமையின் அதுவும் யாப்பறிபுலவரான் யாப்பெனப்படாதென்றவாறு.³ (78)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே யாப்புணர்த்துகின்றது.

1. ‘மண்டில் மழுங்க’, ‘மறுநிறங் கிளர’ என்பன இருசீரால் முடியநாட்டின. ‘வண்டின மலர்பாய்ந் தூத’ என்பது முச்சீரால் முடியநாட்டிற்று. ‘கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப’ என்பது நாற்சீரால் முடிய நாட்டிற்று.

2. ‘முயற்கோடு சீவி முதுவிசம்பு போழ்ந்தான்’ என்றவழி சொல்லிலக் கணத்தாற் சொற்றொறும் பொருளுடையவாயினும் எழுத்தும் அசையும் சீரும் பொருளிலவாகி வந்தமையின் அஃதமையாது; யாப்பெனப்படாது” என இயைத்துப் பொருள் கொள்க.

3. இதன்முதலடிக்கண்ணே, “மணிவெண்ணகை, வனமுலை, மதிமுகம், மலர்விழி” என இயைந்து வரவேண்டிய சொற்களைப் பொருட்டொடர்நிலை அறுத்துங் குறைத்துஞ் செய்யுள் செய்தமையின் இதனை யாப்பறி புலவர் யாப்பென உடன்படமாட்டார் என்பதாம்.

(இ-ள்.) எழுத்து ...வடியின் எ-து எழுத்துமுதலாக அசையுஞ் சீரு மொன்றாகத் தொடர்ந்தீண்டிய வடியிலே. குறித்த ... நாட்டல் எ-து தான் வைப்பக்கருதிய பொருளைப் பிறிதோரடியுங் கொண்டு கூட்டாதமைந்து மாறச்செய்தல். யாப்பென புலவர் எ-து யாப்பென்று சொல்லுவர் அவ்வாறி யாத்தலை வல்ல புலவர். எ-று.

உ-ம். “நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையும்”

எனவும்,

“துகடர் பெருஞ்செல்வந் தோன்றியக்காற் றொட்டு”

(நாலடி-2)

எனவும்,

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்”

(பாலைக்கலி-10)

எனவும்,

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்” (பட்டினப்பாலை)

எனவும் இந்நால்வகைச் செய்யுட்கண் முடியுந்துணையும் அடிதோறுங் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டியவாறு காண்க. ‘யாப்பறிபுலவர்’ என்றதனான் இருசீரானும் முச்சீரானும் குறித்த பொருளை முடிப்பனவும், அங்ஙன முடித்தொழிந்து அச்சீரை மேல்வருகின்ற வடியோடு பொருண்முடியச் செய்வனவும் சிறுபான்மை யாப்பென்று கொள்க. உ-ம்:

“மண்டில மழுங்க மலைநிறங் கிளர
வண்டின மலர்பாய்ந் தூத மீமிசைக்
கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்ப”

என¹ முச்சீரா னாட்டுவன வெண்பாவிற் பயின்றுவருமாறு உரையிற் கொள்க.

ஆய்வுரை :

இது, நிறுத்த முறையானே ‘யாப்பு’ என்னும் உறுப்பு உணர்த்துகின்றது. யாப்பு என்பது மேற்கூறிய அடிதோறும் பொருள் ஏற்றுநிற்பச் செய்வதோர் செய்கையாகும்.

1. ‘எனவரும்’ என்றிருத்தல் வேண்டும்.

(இ-ள்) எழுத்து முதலாக அசைசீர் அடி எனத் தொடர் புற்று இயன்ற அடியினால் புலவன் தான் சொல்லக்கருதிய பொருளை (சொற்கள் மிகாமலும் குறையாமலும்) இறுதியளவும் முற்றுப்பெற நிறுத்துதல் யாப்பு என்னும் உறுப்பாகும் என்பர் செய்யுள் செய்யவல்ல புலவர் எ-று.

75. பாட்டுரை நூலே வாய்மொழி பிசியே
அங்கதம் முதுசொல் அவ்வேழ் நிலத்தும்
வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்
நாற்பே ரெல்லை¹ அகத்தவர் வழங்கும்
யாப்பின் வழிய தென்மனார் புலவர்.

இளம்பூரணம் :

என் — எனின். இதுவும் அதன்பகுதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) பாட்டுமுதலாக முதுசொல்லீறாகச் சொல்லப்பட்ட எழுநிலத்தினும் வளவிய புகழையுடைய சேரன் பாண்டியன் சோழன் என்னும் மூவரது தமிழ்நாட்டகத்தவர் வழங்கும் தொடர்மொழிக் கண் வரும் மொழி யாப்பாவது என்றவாறு.

எனவே யாப்பாவது :- பாட்டியாப்பு, உரையாப்பு, நூலியாப்பு, மொழியாப்பு, பிசியாப்பு, அங்கதயாப்பு, பழமொழியாப்பு என எழுவகைப்படும். மேலைச் சூத்திரத்துள்,

‘குறித்த பொருளை முடிய நாட்டல்’

என்றமையானும், இச் சூத்திரத்துள்,

‘நாற்பேரேல்லை யகத்தவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியது’ என்று ஓதினமையானும், குறித்த பொருள் முடியுமாறு சொற் றொடுத்தல் என்று கொள்ளப்படும்.²

1. ‘அங்கத முதுசொல்லோ டவ்வேழ் நிலத்தும்’ ‘நாற்பெயரெல்லை’ என்பன பேராசிரியருரையிற் கண்ட பாடங்கள்.

2. பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி (மந்திரம்), பிசி, அங்கதம், முதுசொல் (பழமொழி) ஆகிய எழுநிலத்தினும் தாம் குறித்தபொருள் முடியுமாறு சொற்றொடுத்தல் யாப்பின் வகையாகும் என்பதாம்.

உதாரணம் :

“தாமரை புரையுங் காமர் சேவடிப்
பவளத் தன்ன மேனித் திகழொளிக்
குன்றி ஏய்க்கும் உடுக்கைக் குன்றின்
நெஞ்சபக எறிந்த அஞ்சுடர் நெடுவேற்
சேவலங் கொடியோன் காப்ப
ஏமவைகல் எய்தின்றால் உலகே.”

(குறுந். கடவுள்வாழ்த்து)

இதனுட் குறித்த பொருள் முருகவேள் காப்ப உலகங் காவற்
பட்டது என்னும் பொருள். இதனை முடித்தற்பொருட்டு எழுத்து
முதலாகி வந்து ஈண்டிய அடிகளெல்லாவற்றானும் நாட்டியவாறு
கண்டு கொள்க. (75)

பேராசிரியம் :

இச்சூத்திரம் அரிமானோக்கு, மேற்கூறிய யாப்பிற்கும் வருகின்ற
மரபிற்கும் அப்பகுதியுரிமை கூறினமையின்.¹

(இ - ள்) பாட்டும், உரையும், (172) நூலும், (167) வாய்
மொழியும், பிசியும், (176) அங்கதமும், (178) முதுசொல்லும், (177)
என்று சொல்லப்பட்ட அவ்வேழுநிலத்தும்

‘வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை” (தொல்-பாயிரம்)

நாட்டார் நடாத்துகின்ற செய்யுளின் பெயரே தனக்குப் பெயராகவு
முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு (எ - று).

எனவே, மேற் குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டல்
யாப்பென்றான்; அதுவேயன்றி இப்பகுதிப்படச் செய்தலும்
யாப்புறுப்பே யென்றானாம். இவ்வேழு வகையானுஞ் செய்தல்
மரபென எதிரது நோக்கிற்று. பாட்டு உரைநூல் என்பவற்றிலக்கணம்
முன்னர்ச் சொல்லுதும். யாப்பின் வழியதென்பது இவ்வேழு
வகைப்பட்ட யாப்பின் பெயரது மரபாகும். யாப்பாகிய உறுப்
பென்றவாறு. இதனை நூல்யாப்புப்போற் கொள்க. இப்பகுதிதாந்

1. முற்கூறிய யாப்பிற்கும் பிற்கூறும் மரபிற்கும் இடையே இச்சூத்திரத்துட் கூறும்
எழுவகைச் செய்யுட்பகுதிகளும் உரிய என்றமையின் இச்சூத்திரம் அரிமானோக்கு
(சிங்கநோக்கு) என்றார்.

தமிழ்நாட்டு மரபாகலின் மரபென்னும் உறுப்பு மரபென எதிரது நோக்கிற்று¹. 'வண்புகழ் மூவர்' என்பது வளனுடைமையாற் புகழ்பெற்றா ரென்றவாறு. அஃதாவது கொடுத்துப்பெறும் புகழெனக் கொள்க.² மூவரெனப்படுவார் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருமாயினார். 'தண்பொழில் வரைப்பு' என்பது நிலத்துக்கு நிழல்செய்யும் நாவலம்பொழிலுள் வரைந்து கொள்ளப்படும் வரைப்பினையுடைய வென்றவாறு. தண்பொழில் உடைமையின் நாவலந்தண் பொழிலெனப்பட்டது. நாற்பெயரெல்லையக மென்பது தமிழ்நாடென்றவாறு. *வடவேங்கடந் தென்குமரியன்றிக் கிழக்கும் மேற்கும் கடலெல்லை கூறினானோவெனின், அறியாது கடாயினாய். வரையறையில் வென்று கூறாதனவெல்லாங் களைந்து கொள்ளப்படுவனவல்ல. வகைகூறாமையுந் தமிழ் கொள்ளப்படுங் கண்டாய்.³ அவர் வழங்கும் யாப்பின் வழியதென்பது அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப்பகுதி அவை என்றவாறு. தமிழ் நாட்டார் வழங்கும் மரபுப்பகுதி அவையெனவே யாப்புமரபுங்கருதியதாயிற்று இச்சூத்திரமென்பது இதனாற் பெற்றாம். 'வடவேங்கடந் தென்குமரி யாயிடை' யென்புழி நான்கெல்லையுங் கூறினானென்பது. (79)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முற்கூறிய யாப்பிற்கோர் வேறுபாடு கூறுகின்றது.

1. குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடியநாட்டல் யாப்பு என்னும் உறுப்பாம் என மேற்கூறினார். அதுவேயன்றிப் பாட்டு, உரை முதலாக எழுவகைப்பகுதிப் படச் செய்தலும் முற்குறித்த யாப்பு என்னும் உறுப்பேயாம் எனவும் இங்குக் குறித்த எழுவகை யானும் செய்யுள் செய்தல் தமிழ்நாட்டில் வழங்கும் யாப்பியல் மரபாய் இனிக்கூறும் மரபென்னும் உறுப்பாமெனவும் கொள்க.

2. வண்புகழ் - வண்மையாற் பெற்ற புகழ், அஃது கொடைத்திறத்தாற் பெற்ற புகழ்.

3. வரையறையில்லாதன என்னுங் கருத்தினால் கூறாது விட்டன எல்லாம் நீக்கப் படுவன அல்ல; தமிழ்நாட்டின் கிழக்கும் மேற்கும் பிறநாடின்மையின் கடலே எல்லை யென்பது எல்லார்க்குந் தெரிந்த செய்தியாதலின் தொல்காப்பியப்பயிரத்திற் கிழக்கும் மேற்கும் எல்லைகூறாது விட்டார். குறிப்பிடாது விட்டமையினாலேயே தமிழ்நாட்டின் மேற்குங்கிழக்கும் கடல் எல்லையென்பது நீக்கப்பட்டுவிடாது. அது எதுபோல என்றால், இயல் இசை நாடகம் என வகை கூறாது போயினும் தமிழ் என்ற அளவில் முத்தமிழும் கொள்ளப்படுமாறு போன்று, நாற்பெயர் எல்லையகம் என்ற அளவிலேயே தெற்கே குமரியும், வடக்கே வேங்கடமும், கிழக்கும் மேற்கும் கடலும் எல்லையாகவடைய தமிழ்நாடு என்பது தானே பெறப்படும் என்பதாம்.

(இ-ள்). பாட்டுரை.....நிலத்தும் எ-து பாட்டுக்களும் உரைகளும் நூல்களும் மந்திரங்களும் பிசிகளும் அங்கதமும் முதுசொல்லும் எனப்பட்ட அவ்வேழுபொருளிடத்தும். வண் மூவர் எ-து கொடையாற் பெற்ற புகழினையுடைய சேரசோழ பாண்டியருடைய. தண் வரைப்பின் எ-து குளிர்ச்சியையுடைய நாவலர் பொழிலுட் டமக்கு வரைந்து கொண்ட வடவேங்கடந் தென்குமரி யிடத்து நாற்பெய... .. வழங்கும்-எ-து மலைமண்டலம் சோழமண்டலம் பாண்டியமண்டலம் தொண்டைமண்டல மென்னும் நான்கு பெயரையுடைய தமிழ் நாட்டார்¹ நடாத்தும் யாப்பின்.....புலவர் எ-து செய்யுளின் பெயர் தனக்குப் பெயராகவு முடைத்து மேற்கூறிய யாப்பு. எ-று.

என்றது, குறித்த பொருளை அடிக்கண் முடிய நாட்டுதலே யன்றி இப்பகுதிப்படச் செய்தலும் யாப்புறுப்பென்றதாம். பாட்டுச்செய்யுள் உரைச்செய்யுள் நூற்செய்யுள் எனத்தமிழ் நாட்டார் வழங்கியவாறே பெயர் பெறுமென்றவாறு. எனவே, அந்நாட்டார் வழங்கும் யாப்புப்பகுதி கூறினாராயிற்று.

1. 'நாற்பேரெல்லை' எனப்படாங் கொண்டார் இளம்பூரணர். அவர் கொண்ட பாடத்திற்கு ஏற்ப வடக்கே வேங்கடமும் தெற்கே குமரியும் கிழக்கும் மேற்கும் கடலும் ஆகிய நான்கு பெரிய எல்லையையுடைய தமிழ்நாடு எனப்பொருள் கொண்டார் பேராசிரியர். 'நாற்பெயரெல்லை' என்ற பாடத்திற்கு ஏற்ப 'மலை மண்டலம், சோழமண்டலம், பாண்டிய மண்டலம், தொண்டை மண்டலம்' என்னும் நான்கு பெயரையுடைய தமிழ்நாடு எனப்பொருள் வரைந்தார் நச்சினார்க்கினியர். சேர சோழ பாண்டியர் என்னும் வேந்தர் மூவராலும் ஆளப்பெறும் தமிழ்நிலப் பகுதிகளை முறையே குடபுலம் குணபுலம் தென்புலம் என மூன்றாகப் பகுத்துரைத்தல் சங்ககால மரபாகும். கடைச்சங்க காலத்தை யொட்டி மலைநாடு கொங்குநாடு சேரநாடு என இருபகுதியாகவும், சோழநாடு, தொண்டைநாடு எனச் சோழநாடு என இருபகுதி யாகவும் பிரிவுற்ற நிலையில் பாண்டியநாட்டுடன் சேர்த்துத் தமிழ்நாடு ஐந்து மண்டலங்களாக வழங்கப்பெறுவதாயிற்று. இச்செய்தி 'தமிழ்மண்டலம் ஐந்தும் தாவியஞானம்' என வரும் திருமந்திரத்தார் புலனாகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் கருதுவது போன்று தமிழ்நாடு நான்கு மண்டலங்களாக வழக்கிலும் செய்யுளிலும் குறிக்கப்படாமையானும் 'வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பு' என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் தமிழகத்தைப் பொதுப்பட மூன்று பகுதியுடையதாகவே குறிப்பிடு தலானும் 'நாற்பெயரெல்லை யகத்தவர்' என்ற தொடர்க்கு நச்சினார்க்கினியர் கூறும் பொருள் பொருத்த முடையதாகத் தோன்றவில்லை.

ஆய்வுரை :

இது யாப்பின் வகை உணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்) பாட்டு, உரை, நூல், வாய்மொழி, பிசி, அங்கதம், முதுசொல் எனச் சொல்லப்பட்ட ஏழுநிலத்தினும் வளவிய புகழையுடைய மூவேந்தராகிய சேர சோழ பாண்டிய வேந்தரது ஆட்சியுட்பட்ட குளிர்ந்த தமிழகத்தில் (வடக்கே வேங்கடமும் தெற்கே குமரியும் கிழக்கும் மேற்கும் கடலும் ஆகிய) நான்கு பேரெல்லைக்கு உட்பட்ட நிலப்பகுதியிலே வாழும் தமிழ் மக்கள் வழங்கும் தொடர்மொழி யமைப்பின்வழி நடைபெறுவதாகும் என்று கூறுவர் புலவர் எ-று.

முற்கூத்திரத்திற் கூறியவாறு புலவன் தான் குறித்த பொருளை முடிய நாட்டுதல் யாப்பென்னும் உறுப்பாதலோடு பாட்டு உரை முதலாக எழுவகைப்படச் செய்யுள் செய்தலும் தமிழகத்தார் தொன்றுதொட்டு வழங்கிவரும் யாப்பென்னும் உறுப்பாம் என்றவாறு.

76. மரபே தானும் நாற்சொல் வியலான் யாப்புவழிப் பட்டன்று.¹

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். மரபு ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மரபாவதுதான் இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்னும் நாற்சொல்லின் இயற்கையானே யாப்பின் வழிப்பட்டது என்றவாறு.

குறித்த ஒருபொருளை முடியச் சொற்றொடுக்குங்கால் இயற்சொல்லாகிய பெயர் வினை யிடை யுரியானும், ஏனைத் திரிசொல் திசைச் சொல் வடசொல்லானும், எழுவகை வழுவும் படாமல் புணர்ப்பது என்றவாறாம்.²

1. 'பட்டன்' என்பது பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைகளிற் கண்டபாடம். உரைக்கு ஒத்துவராமைபால் அது பிழை பட்ட பாடமே.

2. செய்யுளீட்டச் சொற்களாகிய இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல் என்னும் நால்வகைச் சொற்களாலும் செய்யுட் செய்யுங்காலத்து எழுவகை வழுவும் படாமல் ஒரு

அவற்றுள் இயற்சொல் மரபாவது சொல்லதிகார இலக்கணத் தோடு பொருந்துதல்.

திரிசொல் மரபாவது தமிழ்நாட்டகத்தும் பலவகை நாட்டினும் தத்தமக்குரித்தாக வழங்கும் மரபு.

திசைச்சொன் மரபாவது செந்தமிழ்சூழ்ந்த பன்னிருநிலத்தினும் வழங்கும் மரபு.

வடசொன் மரபாவது திரிந்தவகையாகிய சொல்மரபு.¹

யாதானும் ஒருசெய்யுட் செய்யுங் காலத்துப் பொருள் உணர்த்துஞ் சொற்கள் இவையாதலின் இவை ஒருபொருட்குரித்தாகிய ஆண் பெயரும் பெண்பெயரும் குழவிப் பெயரும் முதலாயின பிறபொருட்கண் வாராமையான், அவற்றை அவ்வம் மரபினாற் கூறுதலும், ஒருமை பன்மை மயங்காமையும் பெயரும் வினையும் முடிவுபெறக் கூறுதலும் வேண்டுதலின், இவ்விலக்கணமுங் கூறல் வேண்டிற்று. (76)

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்தமுறையானே மரபினை விளங்கக் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மரபேதானும்—அங்ஙனங் கூறப்பட்ட மரபு தானும்; ஏகாரம் பிரிநிலை; உம்மை இறந்தது தழீஇயிற்று;² மேல் எழுவகையான் யாக்கப்படுதன் மரபென்றமையின், மரபேதானுமென்றானென்பது: நாற்சொல்—பெயர்ச்சொல் வினைச்சொல் இடைச்சொல் உரிச்சொல்; இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லெனினும் அமையும். இயலான்—நாற் சொல்லினையும் பொருட்குரித்தாகிய ஆண்மை பெண்மை இளமை முதலிய மரபுபற்றிய சொற்களை அவ்வம்மரபு திரியாதவாறு யாப்பின்வழி அமைத்தலே மரபு என்னும் செய்யுளுறுப்பாகும் என்பதாம்.

1. சொல்லதிகார இலக்கணத்தொடு பொருந்துதல் இயற்சொல் மரபெனவும், தமிழ்நாட்டகத்தும் பலவகை நாட்டிலும் சொற்கள் தத்தமக்குரித்தாக வழங்கிவரும் முறைமை திரிசொல் மரபெனவும், செந்தமிழ் சூழ்ந்த பன்னிரு நிலத்தினும் தத்தமக் குரிய பொருளில் வழங்குதல் திசைச்சொல் மரபெனவும், ஆரியமொழியின் சிறப்பெழுத்துக்கள் தமிழொலிக்கேற்ப திரிந்த வகையாகிய சொல்மரபு வடசொல் மரபெனவும் இளம்பூரணர் தரும் விளக்கம் தமிழ்மரபு கெடாதவாறு செய்யுள் செய்வார்க்கு இன்றியமையாததாகும்.

2. தானும் என்புழி உம்மை முற்கூறிய யாப்பேன்றிமரபும் எனப் பொருள் தருதலின் இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாகும்.

உலகத்தார் வழங்குகின்ற வழக்குவடிவினான்; யாப்புவழிப்பட்டன¹
மேற்பகுத்த யாப்புவழிப் பொருத்தமுடைத்தாகிக் கிடப்பது
(எ - று).

அஃதாவது, வழக்கெனவுஞ் செய்யுளெனவும் இடைதெரி
யாமல்² ஒரு வாய்பாட்டான் வழக்குஞ் செய்யுளுமாகி ஒரு
சொற்றொடரினைச் சொல்லியதுபோலச் செய்யுள் செய்த
லென்றவாறு.

‘சாத்தனுண்டான் கொற்றனுண்டான்’

எனவும்,

‘சாத்தனுறங்கினான் கொற்றனுறங்கினான்’

எனவும்,

‘சாத்தனை யறியாதார் ஒருவரையு மறியாதார்’

எனவும்,

‘சாத்தனிற் கொற்றன்போமே’

எனவும் நின்ற வழக்கியலை முறையானே ஆசிரியமும் வெண்பாவுங்
கலியும் வஞ்சியுமாகப் பரப்பப்பட்ட யாப்புவழிப் படுத்துக்
கண்டுகொள்க.

“ஓதியு மோதா ருணர்னிலார்”

(நாலடி 270)

என்னுஞ் செய்யுள் வழக்கிற்றாகவுஞ் சொல்லப்படும். வழக்கு
வடிவினானெனவே சொன்மரபும் பொருண்மரபும் அடங்கக்
கூறினான்; என்னை? பொருளன்றி நாற்சொல்லையும் வழங்கா
ராகலின்; எனவே, சொல்லும் பொருளும் அவ்வக்காலத்தார்
வழங்கு மாற்றானே செய்யுள் செய்க என்பதாயிற்று.³ இதனது பயன்:
ஒருகாலத்து வழங்கப்பட்ட சொல் ஒருகாலத்து இலவாகலும்
பொருள் வேறுபடுதலும் உடைய. அவை அதோளி இதோளி

1. பட்டன என்ற பாடம் பிழை; உரையொடு பொருந்தாமையின், பட்டன்று
என்றிருத்தல் வேண்டும்.

2. வேறுபாடு தெரியாமல்.

3. சொல்லும் பொருளும் அவ்வக்காலத்தில் வாழ்வோர் வழங்கும் முறையானே
செய்யுள் செய்யப்பெறுதல் ‘மரபு’ என்னும் செய்யுளுறுப்பாகும்.

உதோளி (கலி-116) எனவுங் குயின் எனவும் இவை ஒரு காலத்துளவாகி இக்காலத்திலவாயின. அவை முற்காலத்துள வென்பதேகொண்டு வீழ்ந்த காலத்துஞ் செய்யுள் செய்யப் படா. அவை ஆசிரியர் நூல்செய்த காலத்துளவாயினுங் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வீழ்ந்தமையிற் பாட்டினுந்தொகையினும் அவற்றை நாட்டிக்கொண்டு செய்யுள் செய்திலர்; அவற்றுக்கு இது மரபிலக்கணமாகலினென்பது.¹

இனிப், பாட்டினுந் தொகையினும் உள்ள சொல்லே மீட்டொரு காலத்துக்கு உரித்தன்றிப்போயினவும் உள; அவை முற்காலத்துள வென்பதேகொண்டு பிற்காலத்து நாட்டிச் செய்யுள் செய்யப்பெறா என்பது.

இனிப், பொருளும் இவ்வாறே காலத்தானும் இடத்தானும் வேறுபடுதலுடைய. ஒருகாலத்து அணியுங் கோலமும் ஒரு காலத்து வழங்காதனவுள. ஓரிடத்து நிகழும் பொருண் மற்றோரிடத்து நிகழாதனவுமுள. அவ்வக்காலமும் இடனும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள் செய்யவேண்டுமென்பது. ஒருகாலத்துக் குழை பெய்தா ரென்றும், ஒருகாலத்துக் குழல்பட முடித்தாரென்றும், ஆண்மக்களை ஒழிந்தகாலத்தும் அது கூறார்². பதினெண்பாடைத் தேசிகமாக்கள் அணியினையுங் கோலத்தினையும் விரவிக் கூறாது அவ்வந்நாட்டாரே பூணுமாற்றானும் புனையுமாற்றானும் ஏற்பச்சொல்லுதல் மரபு.

இனி, நான்கு நிலத்தினும் ஓரிடத்துப் பொருளை ஓரிடத்தவாகச் சொல்லுதலும் உலகொடு மலைதலுஞ் சமயங்களொடு மலைதலும்

1. தொல்காப்பியனார் காலத்து வழக்கிலிருந்த அதோளி, இதோளி, உதோளி என்னும் இகரவீற்று உயர்திணைச் சுட்டுப்பெயர்களும் மேகத்தைக் குறிக்கும் 'குயின்' என்னும் னகர வீற்று அஃறிணைப்பெயரும் கடைச்சங்கத்தார் காலத்து வழக்கு வீழ்ந்தன. வழக்கு வீழ்ந்த அச்சொற்களைக் கடைச்சங்கத்தார் தாம் பாடிய பத்துப்பாட்டிலும் எட்டுத் தொகையிலும் மீளவும் நாட்டிக் கொண்டு செய்யுள் செய்யாமைக்கு இச்சூத்திரங் கூறும் மரபிலக்கணத்தினை அவர்கள் பின்பற்றினமையே காரணமாகும். பாட்டு-பத்துப்பாட்டு. தொகை எட்டுத்தொகை.

2. தமிழகத்தில் வாழ்ந்த ஆடவர்கள் முன்னொரு காலத்தில் வடிகாதிற் பெய்தற்குரிய குழை என்னும் காதணியினை அணிந்திருத்தார் எனவும், தலை மயிரைக் குழல் பட முடித்துக் கொண்டிருந்தார் எனவும் சங்க இலக்கியம் கூறுகின்றது. அக்காலத்து ஆண்மக்கள் கொண்ட கோலம் பிற்காலத்து மாறிவிட்டது. அவ்வாறு மாறிய பிற்காலத்திலும் குழைபெய்தார் என்றும் குழல்பட முடித்தார் என்றும் ஆண்மக்களைக் குறித்துச் செய்யுள் செய்தல் மரபு நிலைக்கு மாறுபட்டதாகும்.

சலையொடு மலைதலும் பிறவும் இன்னோரன்னவும் பொருண்மரபின்
பாற்பட்டடங்கும். இவை நாடகவழக்கின் ஆமென்பது முன்னர்
அகத்திணையியலுட் கூறினாம்.

“புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்”

(அகம். 7)

என்பது பருவத்துக்கேற்ற அணி கூறியது.

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்ங்குறும் பெஃகின்
வில்லோர் தூணி வீங்கப் பெய்த
வப்புநுனை யேய்ப்ப வரும்பிய விருப்பைச்
செப்பட ரன்ன செங்குழை யகத்தோ
றிழுதின் அன்ன தீம்புழல் துய்வாய்
உழுதுகாண் துளைய வாகி ஆர்கழல்
பாலி வானிற் காலொடு பாறித்
துப்பின் அன்ன செங்கோட் டியவின்
நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கும்
அத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறூர்க்
கொடுநுண் ணோதி மகளிர் ஓக்கிய
தொடிமா ணுலக்கைத் தூண்டுரற் பாணி
நெடுமால் வரைய குடினையோ டுரட்டுங்
குன்றுபி னொழியப் போகி உரந்துரந்து
ஞாயிறு படினு மூர்சேய்த் தெனாது
துணைபரி துரக்குந் தூங்சாச் செலவி
னெம்மினும் விரைந்துவல் லெய்திப் பன்மாண்
ஓங்கிய நல்லில் ஒருசிறை நிலைஇப்
பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரனிக்
கன்றுபுகு மாலை நின்றோள் எய்திக்
கைகவியாச் சென்று கண்புதையாக் குறுகிப்
பிடிக்கை யன்ன பின்னகந் தீண்டித்
தொடிக்கை தைவரத் தோய்ந்தன்று கொல்லோ
நாணொடு மிடைந்த கற்பின் வாள்நுதல்

**அந்தீங் கிளவிக் குறுமகள்
மென்றோள் பெறனசைஇச் சென்றஎன் நெஞ்சே”**

(அகம் 9)

என்றவழிக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தம் மரபிற்றாய் வந்தன பலவுங் கண்டு கொள்க.

மற்றும் நாற்சொல்லிய லென்பது வழக்காயின் அது செய்யுட்குரிய திரிசொற்கும் ஏற்றவாறென்னையெனின், அவையுஞ் சான்றோர் வழங்கினவாறன்றி வேறுபட நாட்டப்படாவெனவும் அவற்றுள்ளுங் காலம் பற்றித் திரிந்தனவும் உளவாயினும் அவை தவிர்த்துச் செய்யுள் செய்யப்படுமென்றற்கும் நாற்சொல்லியலான். என அடங்கக் கூறினானென்பது, மலையென்றதைப்பிறங்கலென்றா ரென்று இக்காலத்துச் செய்யுள் செய்யுங்கால் அப்பொருண்மையானே உயரென்று செப்பவோ வெனின் அது மரபன்று.

இனிக் குடவாயிலென்பதனைக்,

“கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த”, (அகம் 60)

எனவும், உறையூரென்பதனைப்,

“பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை போக்கி” (அகம் 69)

எனவும் மேலையார் திரித்தவகையானே இக்காலத்துந் திரித்துக் கொள்ளப்படுவன உள. அவை “களந்தை” என்றற் றொடக்கத்தன. பிறவும் இவ்வாறு வருவனவும் அறிந்து கொள்க.

“கடையாயார் நட்பிற் கழுகனையர்” (நூலடி. 216)

என இதனுள் ஓரினத்தவாகிய புல்லே கூறி ஒழிந்த மரங்களொப்பன உளவாயினும் உடன் கூறாராயினார். இன்னோரன்னவுஞ் செய்யுட்கு மரபெனப்படுமென்பது,

மற்றுப், ‘பாட்டுரைநூலே’யென எழுவகை வகுத்த பகுதியையுஞ் செய்யுட்கு மரபென மேற்கூறினான்; அதனானே இவ்வெழுவகை யானன்றி ஆசிரியர்¹ வேண்டுமாற்றானும் பிறபாடை மாக்கள்

1. அச்சிடப்பெற்று வழங்கும் பேராசிரியருரை பழைய பதிப்பில் இச்சொல் ‘ஆசிரியர்’ என்றிருத்தல் ஏடெழுதுவோரால் நேர்ந்த பிழையென்பதும், இஃது ‘ஆரியர்’ என்றே இருத்தல் வேண்டும் என்பதும், “இனித் தமிழ்நூற்கண் வழு வமைத்தவா றன்றி ஆரியரும்

வேண்டுங் கட்டளையானுந் தமிழ்ச்செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றவாறு. (80)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே மரபென்னு முறுப்பு யாப்பின்கண் வருமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மரபேதானும்¹-மரபென்ற வறுப்புத்தானும்; நாற் சொல்லியலான் - நான்கு சொல்லையும் உலகத்தோர் எழுவகை வழுவும் படாமல் வழங்குகின்ற வழக்கு வழுவாதன. யாப்பு வழிப்பட்டன - முற்கூறிய யாப்பிலக்கணத்தின் வழியிலே பொருத்த முடையவாய்க்கிடப்பன. எ - று.

இந்நூலிடத்து இதற்கு முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் மரபுளதாகலின், இந்நூலுட் கூறிய இலக்கணங்களினின்றும் இதனைப்பிரித்துப் பிரிநிலையேகாரத்தாற் கூறினார். நாற் சொல்லாவன ; - இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல். பெயர் வினையிடை யுரி என்பன இயற்சொல்லின் பாகுபாடாகலின், இயற்சொல் அந்நான்கு பாகுபாட்டானும் செய்யுட்குரித்தாயிற்று இந்நான்கு சொல்லானுங் காலந்தோறும் இடந்தோறும் வழங்குகின்ற வழக்குஞ் செய்யுளு மிடைதெரியாமற் றொடர்வுப்படுத்தி முறைமை பிறழாமற் செய்யுட்செய்க என்றவாறு. உ - ம்

‘ ஓதியு மோதா ருணர்விலா ரோதாது
மோதி யனைய ருணர்வுடையார் - தூய்தாக
நல்கூர்ந்துஞ் செல்வ ரிரவாதார் செல்வரு
நல்கூர்ந்தா ரீயா ரெனின்’ (நூலடி-270)

இது வழக்காகவும் கூறப்படும். ஒருகாலத்து வழங்கிய சொற்களும் பொருள்களும் அணிகளும் கோலமுமுதலியன ஒருகாலத்து வழங்காதனவுமுள. ஓரிடத்து நிகழும்பொருண் மற்றோரிடத்து

பிறபாடைமாக்களும் வேண்டுமாற்றாற் றமிழ்ச் செய்யுள் செய்தல் மரபன் றென்றுணர்க” எனவரும் நச்சினார்க்கினியர் உரைப் பகுதியால் நான்கு விளங்கும்.

1. ‘மரபேதானும் என்னும் பிரிநிலையேகாரத்தால், இந்நூலின் முன்னும் பின்னும் கூறப்படும் ஏனைய மரபுகளினின்றும் செய்யுளுறுப்பாகிய மரபினை வேறு பிரித்துக் கூறினார் என்பதாம்.

நிகழாதனவுமுள. அக்காலமும் இடமும்பற்றி ஏற்றவாற்றாற் செய்யுள்செய்க எற்றவாறு. அதோளி, இதோளி, உதோளி, குயின் என்றாற்போல்வன இடைச்சங்கத்திற்காகாவாயின.¹

‘அட்டா னானே குட்டுவன்’ (பதிற்றுப்பத்து 547)

‘உச்சிக் கூப்பிய கையினர்’ (திருமுருகாற்றுப்படை)

என்றாற் போல்வன கடைச்சங்கத்திற்காயின சொற்கள், இக் காலத்திற்காகாவாயின.

‘வரிமணன் னெருமரக் கற்பக நடக்கும்’

‘பெருமிதப் பகட்டிற்குத் துறையு முண்டோ’

(புறம்- 90)

‘கீழ்மரத் தியாத்த சேமவச் சன்ன’

(புறம்-102)

என்றாற்போலும் உவமப்பொருள்களும் இக்காலத்திற்காகாவாயின. இன்னும் அந்நான்கு நிலத்தும் ஓரிடத்துப்பொருள் ஓரிடத்துவரக் கூறலும், உலகொடு மலைதலும், சமய நூல்களோடு மலைதலும், கலைகளோடு மலைதலும், பிறவும் இன்னோரன்னவை பொருண்மரபிற் றப்பாம். இவை நாடகவழக்கிற்காமாறு அகத்திணையியலுட் கூறிற்று.

‘குண்டல மொருபுடை குலானி வில்விட
விண்டலர்ந் தொருபுடை தோடு மின்செய’

(சிந். குண. 159)

‘வண்காது நிறைந்த பிண்டி யொண்டளிர்
நுண்பூ ணாகந் திளைப்ப’ (திருமுருகாற்றுப்படை)

‘அம்மல ரடியுங் கையு மணிகிளர் பவள வாயுஞ்
செம்மலர் நுதலு நாவுந் திருந்தொளி யுகிரோ டங்கேழ்
விம்மிதப் பட்டு வீழ வலத்தக மெழுதி யிட்டா
ளம்மலர்க் கண்ட முள்ளிட டரிவையைத் தெரிவை தானே”

(சிந். இலக். 69)

என்றாற்போலும் அணியுங் கோலமும் இக்காலத்திற்காகாவாயின.

1. கடைச் சங்கத்திற்காகாவாயின என்றிருத்தல் பொருத்தமாகும்.

‘ புலிப்பற் கோத்த புலம்புமணித் தாலி
யொலிக்குழைச் செயலை யுடைமா ணல்குல்’

(அகம்-7)

இது பருவத்துக்கேற்ற அணி.

‘கொல்வினைப்பொலிந்த’

(அகம்-6)

என்னும் பாட்டுக் குறிஞ்சிக்கும் முல்லைக்கும் ஏற்றபொருள் தத்தமரபிற்றாய் வந்தன. பிறவுமன்ன. மலையைப் பிறங்கலென்று பின்பு திரித்தாற்போல, இக்காலத்தார் உயர் என்று மலையைக் கூறலாகாது. இனிக் குடவாயிலைக்

‘கொற்றச் சோழர் குடந்தை வைத்த (அகம் - 60)

எனவும்,

‘பிறங்குநிலை மாடத் துறந்தை’

(புறம்- 69)

எனவும் முன்னோர் திரித்தவகையானே, இக்காலத்துக் களத்தாரைக் களந்தை யென்றாற்போலத் திரிப்பனவும் அறிக. இனித் தமிழ்நூற் கண் வழுவமைத்த வாறன்றி ஆரியரும் பிறபாடை மாக்களும் வேண்டுமாற்றாற் றமிழ்ச் செய்யுள் செய்தல் மரபன்றென்றுணர்க.

ஆய்வுரை :

இது, செய்யுளுறுப்பாகிய மரபாமாறு இதுவென உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) மரபாவது, இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நால்வகைச் சொற்களின் இயல்பினானே யாப்பின்வழிப் பொருந்தி அமைவது எ-று.

குறித்த பொருளை முடிய நாட்டும் நிலையில் சொல் தொடுக் குங்கால், பெயர் வினை இடை உரி ஆகிய இயற்சொல்லானும், ஏனைத் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொல்லானும் எழுவகை வழுவும் படாமற் புணர்ப்பது செய்யுளுக்குரிய மரபாகும். அவற்றுள் இயற்சொல் மரபாவது சொல்லதிகார இலக்கணத்தொடு பொருந்துதல்; திரிசொல் மரபாவது தமிழ் நாட்டகத்தும் பலவகை நாட்டினும் தததமக்குரிததாக வழங்கும் மரபு; திசைச்சொல் மரபாவது செந்தமிழ் சூழ்ந்த பன்னிரு நிலத்தினும் வழங்கும் மரபு;

வடசொல் மரபாவது திரிந்த வகையாகிய சொல்மரபு என விளக்கந்தருவர் இளம்பூரணர்.

மரபாவது, வழக்கெனவும் செய்யுளெனவும் வேறு பிரித்துணர வொண்ணாதபடி ஒரு வாய்பாட்டால் வழக்கும் செய்யுளும் ஆகி, ஒரு சொற்றொடரினைச் சொல்லியது போலச் செய்யுள் செய்தல். அஃதாவது உலக வழக்கில் வழங்கும் தொடரை யாப்பு வடிவில் அமைத்தல். எனவே “சொல்லும் பொருளும் அவ்வக்காலத்தார் வழங்குமாற்றானே செய்யுள் செய்வது” மரபு என்பதாயிற்று என விளக்கந்தருவர் பேராசிரியர்.

77. அகவ லென்ப தாசிரி யம்மே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். இது தூக்காமாறு உணர்த்துவார் அவற்றுள் ஆசிரியத்திற்குரிய ஓசை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) அகவல் என்னும் ஓசை ஆசிரியத்திற் கென்றவாறு.

தூக்கெனினும் ஓசையெனினும்மொக்கும்.¹ அகவல் என்பது ஆசிரியன் இட்டதோர் குறி. அது வருமாறு:

“செங்கனம் படக்கொன் றவுணர்ந் தேய்ந்த
செங்கோல் அம்பின் செங்கோட் டியாளை
கழல்தொடிச் சேய் குன்றங்
குருதிப் பூவின் குலைக்காந் தட்டே” (குறுந்.1)

இதனுள் எழுத்தளவு மிகாமற் குறையாமல் உச்சரிக்க அவ்வழி நின்ற ஓசையால் ஆசிரியம் வந்தவாறு காண்க. 77

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்த முறையானே தூக்கு உணர்த்துவானெழுந்தான், அஃதாவது பாவினைத்* துணிக்கப்படுவதாகலான் அப்பாவினை உணர்த்துகின்றானென்பது நிறுக்கப்படும்பொருள் பொன்னானும் வெள்ளியானும் ஒன்று பெற்றவழியன்றிக் கழஞ்சுந் தொடியுந்

1. தூக்காவது பாக்களை அடிதோறுந் துணித்து நிறுத்துதலாகிய ஓசைவிகற்பு மாதலின் ‘தூக்கெனினும் ஓசையெனினும் ஒக்கும்’ என்றார் இளம்பூரணர்.

* பழைய பதிப்பில் ‘மரபினை’ என்றிருத்தல் பிழை

துலாமுமெனத் துலைக்கோலால் தூக்கி அளக்குமாறில்லை. அது போலப் பாவின்றித் தூக்கியளக்கப்படும்பொருள் இன்மையானும், பாவினை எழுநிலத்தெழுந்த செய்யுளடி (79) வரையறையுடைய பாட்டிற்கு இன்னவாறு வந்ததென்றறிவிப்பது தூக்காகலானும். எல்லாப் பாவினுக்குந் தூக்குப் பொதுவாகலானும் பாவொடு புணர்த்தே தூக்குணர்த்தப்பட்டது.¹

(இ-ள்) அகவல் என்பது ஆசிரியம்மே - வழக்கினுள் அகவலென்று வழங்கப்படும் பாவினை ஆசிரியத்திற்குரிய பாவென்ப (எ-று)

அகவிக் கூறுதலான் அகவலெனக் கூறப்பட்டது. அஃதாவது, கூற்றும் மாற்றமுமாகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக் கூறாது தாங்கருதியவாறெல்லாம் வரையாது சொல்லுவதோராரும் உண்டு. அதனை வழக்கினுள்ளார் அழைத்த லென்றுஞ் சொல்லுப. அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்து கிடந்த ஓசை அகவலெனப்படும்.² அவை தச்சுவினைமாக்கள் கண்ணும், களம்பாடும் வினைஞர்கண்ணும், கட்டுங்கழங்குமிட்டு உரைப்பார்கண்ணும், தம்மில் உறழ்ந்துரைப்பார்கண்ணும், பூசலிசைப்பார்கண்ணுங் கேட்கப்படும்.³ கழங்கிட்டுரைப்பார் அங்ஙனமே வழக்கினுள்ளதாய்க் கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பாவெனப்படுமென்றவாறு.

1. தூக்கு என்பது, பாக்களை அடிதோறுந் துணித்து நிறுத்துதலாகிய ஓசை விகற்பமாகும். தூக்கு என்னும் இச்சொல், துணித்தல், நிறுத்தல், பாடுதல் என்ற பொருளில் வழங்குவதாகலின், பாக்களை அடிதோறுந் துணித்து நிறுத்து இசைத்தலாகிய ஓசை விகற்பத்தைக் குறிக்கும் பெயராயிற்று. நிறுத்தற் குரிய பொருள்களாகிய பொன் வெள்ளி முதலியவற்றுள் ஒன்றைப் பெற்றாலல்லது, அப்பொருளைத் தொடியும் துலாமும் எனத் துலைக்கோலால் தூக்கி அளந்து அறுதியிடுதல் இயலாது. அதுபோலவே அளக்கப்படு பொருளாகிய பாக்களை யின்றி அவற்றையளந்து நிறுத்தலாகிய தூக்கென்னும் ஓசை வரையறையினை அளந்து உணர்த்துதலும் இயலாதசெயலாகும். ஆகவே 'பா' என்னும் செய்யுளுறுப்பொடு கூட்டியே 'தூக்கு' என்னும் உறுப்பாகிய ஓசைவிகற்பத்தையும் ஆசிரியர் இங்கு உணர்த்துகின்றார்.

2. ஒருவர் தாம் சொல்லக்கருதியனவெல்லாவற்றையும் விடாது தொடர்ந்து கூறுதலாகிய உரையாடல் முறையினை உலகியலிற் பலதிறத்தாரிடத்துங் காண்கின்றோம். அங்ஙனஞ் சொல்லுவார் சொற்போக்கின்கணெல்லாந் தொடர்ந்து அமைந்த ஓசை 'அகவல்' எனப்படும் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

3. தச்சுவினைமாக்கள் - பெருமரங்களை வெட்டிக்கொணர்ந்து செதுக்கிக் கட்டிடங்களுக்குரிய உத்தரம், தூண், நிலை முதலியனவாகவும், தேர் முதலியவற்றுக்குரிய

நச்சினார்க்கினியம்:

இது நிறுத்த முறையானே தூக்குணர்த்துகின்றது; நிறுக்கப்படும் பொன் வெள்ளிமுதலிய பொருள்களைப் பெற்றுழியன்றிக் கழஞ்சு, தொடி, துலாம் எனத் துலைக்கோலாற் றூக்கி யளக்கு மாறில்லை; அதுபோல அடிவரையறை யுடையவாய்ப் பரந்த பாவினையடிகளாற் றுணித்துத் தூக்கி ஓசைவேறுபாடுணர்த்துதலிற் றூக்கு எல்லாப் பாவிற்கும் பொதுவாயிற்று.

(இ—ள்.) வழக்கினுள் அகவல் என்று வழங்கப்படும் ஓசையை ஆசிரியத்திற்குரிய என்ப. (எ—று.)¹

அகவிக் கூறலின் அகவலாயிற்று. அஃதாவது கூற்றும் மாற்றமும் ஆகி ஒருவன் கேட்ப அவற்கு ஒன்று செப்பிக்கூறாது தாங்கருதியவாறெல்லாம் வரையாது கூறுவது. அதனை வழக்கினுள் அழைத்தலென்ப. அங்ஙனம் கூறுமிடத்துத் தொடர்ந்து கிடந்தவோசை அகவலாம். அவை களம்பாடு பொருநர்க்கண்ணும், கட்டுங் கழங்கும் இட்டுரைப்பார்க்கண்ணும், தம்மின் உறழ்ந்துரைப்பார் கண்ணும், பூசலிசைப்பார்க்கண்ணும் கேட்கப்படும். வழக்கின் கணுள்ளதாய் அங்ஙனம் அழைத்துக்கூறும் ஓசை ஆசிரியப்பா. (எ—று.)

பதுமை முதலிய பல்வேறு பொருள்களாகவும் அமைக்குந் தச்சத் தொழிலைச் செய்யுந் தச்சர்களாகிய தொழிலாளர்கள்.

களம்பாடும் வினைஞர் – ஏர்க்களம் போர்க்களம் ஆகியவிடங்களிற் சென்று ஏர்த்தொழிலையும் போர்த்தொழிலையும் புகழ்ந்துபாடும் கிணைஞர் முதலாய பாடலாளர்கள்.

கட்டு இட்டு உரைப்போர் என்றது, நெல்முதலிய தானியங்களைச் சேர்த்தும் பிரித்தும் எண்ணிச் சோதிடங்கூறுவோரை, கழங்கு இட்டுரைப்போர் என்றது. கழற்சிக்காய்களைக் கொண்டு ஒற்றை இரட்டையெண்ணிச் சோதிடங்கூறுவோரை. தம்மில் உறழ்ந்துரைப்போராவார், ஒருபொருளின் இயல்புகுறித்துத் தம்முள் மாறுபட்ட கருத்தினராய் வாதம் புரிவோர் ஆவர்.

பூசலிசைப்போர் – பகைகொண்டு பேசுவோர்,

பலதிறத்தினராக இங்குக் குறிக்கப்பட்ட எல்லோருடைய அழைத்தலாகிய தொழிலாரவாரங்களிலும் அழைத்துக்கூறும் உரையாடல்களிலும் அகவலோசையின் அமைப்பு செவிவாயிலாகப் புலனாகும் என்பதாம்.

1. 'அகவல் என்பது' – என்பதற்கு 'அகவல் என வழங்கப்படுவது' என்பபொருள் கொண்டமையால் 'வழக்கினுள்' என்னும் சொல்லும் 'என்ப' என்னும் முற்றுவினையும் உரையின்கண் வருவித்துரைக்கப்பெற்றன.

ஆய்வுரை :

இது, தூக்கு என்னும் உறுப்பு உணர்த்தத் தொடங்கி அக வற்பாவிற்குரிய ஓசையுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) அகவல் என்று வழங்கப்படும் ஓசை ஆசிரியப்பாவிற்கு உரியதாகும் (எறு.).

அகவிக் கூறுதலால் அகவல் என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. ஒருவன் ஒரு பொருளைப்பற்றிக் கூறுதலும் அது கேட்டு மற்றொருவன் மறுமொழி கூறுதலுமாகிய இம்முறையிலன்றி, ஒருவன் தான் கருதியன எல்லாவற்றையும் விடாது தொடர்ந்து சொல்லுதலாகிய உரையாடல் முறையை உலகியலிற் காண்கின்றோம். அங்ஙனம் சொல்லுவார் சொல்லின்கண் எல்லாந் தொடர்ந்து கிடந்த ஓசை 'அகவல்' எனப்படும் என்பர் பேராசிரியர்.

'தூக்கு' என்பது பாக்களை அடிதோறுந்துணித்து நிறுத்துதலாகிய ஓசை விகற்பாமாகும். தூக்கு என்னும் இச்சொல், துணித்தல் நிறுத்தல் பாடுதல் என்ற பொருளில் வழங்குவதாகலின், பாக்களை அடிதோறுந்துணித்து நிறுத்து இசைத்தலாகிய ஓசை விகற்பத்தைக் குறிக்கும் பெயராயிற்று. நிறுத்தற்குரிய பொருள்களாகிய பொன் வெள்ளி முதலியவற்றுள் ஒன்றைப் பெற்றாலன்றி அப்பொருளைத் தொடியும் துலாமும் எனத் துலைக்கோலால் தூக்கி நிறுத்து அளந்து அறுதியிடுதல் இயலாது. அதுபோலவே அளக்கப்படும் பொருளாகிய பாக்களையின்றி அவற்றை அளந்து நிறுத்தலாகிய தூக்கு என்னும் ஓசை வரையறையை அறுதியிட்டுரைத்தலும் இயலாத செயலாம். எனவே 'பா' என்னும் உறுப்பொடுபுணர்த்தே 'தூக்கு' என்னும் ஓசை விகற்பத்தினைத் தொல்காப்பியனார் இங்கு உணர்த்துகின்றார் எனப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம் 'தூக்கு' என்னும் உறுப்பிற்கும் 'பா' என்னும் உறுப்பிற்கும் அமைந்த நெருங்கிய தொடர்பினை நன்கு புலப்படுத்துவதாகும்.

78 அஃதன் றென்ப¹ வெண்பா யாப்பே.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். வெண்பாவிற்குரிய ஓசை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1 'அதாஅன்றென்ப' எனப்பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் பாடம்கொண்டனர்.

(இ-ள்.) வெண்பாவாக யாக்கப்பட்டது அகவலோசையன்று என்றவாறு.¹

எனவே அகவுதலில்லாத ஓசையாம். இதனைப் பிற நூலாசிரியர் செப்பலோசை என்ப. அகவுதல் என்பது ஒரு தொழில். அத்தொழில் இதன்கண் இல்லாமையின் 'அஃதன்று' என்றார்.

உதாரணம்:

‘பொன்னார மார்பிற் புனைகழற்காற் கிள்ளிபேர்
உன்னெனென் றூமுலக்கை பற்றினேந்-கென்னோ
மனனோடு வாயெல்லாம் மல்குநீர்க் கோழிப்
புனல்நாடன் பேரே வரும்’² (முத்தொள்.104)

இது மேற்சொல்லப்பட்டதுபோல இசைகுறித்து வருதலின்றிச் செப்புதலாகிய வாக்கியம்போன்ற ஓசைத்தாகி வந்தவாறு காண்க. (78)

பேராசிரியம்:

இது, வெண்பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற் கூறிய அகவலோசையன்றிச் செப்பிக்கூறும் ஓசையெல்லாம் வெண்பாவெனப்படும். (எ-று).

யாப்பென்றதனான் அப்பாக்கள் செய்யுண் முழுவதும் ஒருங்கு தழீஇக் கிடக்குமென்பது கொள்க. அகவிக் கூறாது¹ ஒருவற்கொருவன் இயல்புவகையானே ஒரு பொருண்மை கட்டுரைக் குங்கால் எழும்

1. 'வெண்பாயாப்பு' அஃது அன்று என்ப' என இயையும். 'அஃது' என்பது மேலைச்சுத்திரத்திற்குறிக்கப்பட்ட அகவலோசையைச் சுட்டிநின்றது. அகவலோசையல்லாதது வெண்பா ஓசை என்பதாம். இதனைப் பிற நூலாசிரியர் செப்பலோசையென வழங்குவர். இசைகுறித்துவருவது அகவலோசை. வெண்பாவோசையாகிய இது செப்புதலாகிய சொற்றொடர் போன்ற ஓசையுடையதாகி வருதலின் செப்பலோசையென்னும் பெயருடைய தாயிற்று.

2. அகவிக் கூறாது - அழைத்துக்கூறாது.

3. அகவலும் வெண்பாவும் ஆகிய இவ்விரண்டோசையுமல்லது உலக வழக்கினுட் பிறிதொன்றின்மையால் அகவலோசையல்லாத தெல்லாம் வெண்பாவமைப்பமாகிய செப்பலோசையுள் அடங்கிவிடும் என்பார், அவ்வகவல் அல்லாதது வெண்பாயாப்பு' என அவ்வகவலோடு சமமாய் எதிர்நிற்கும் வெண்பாவின் இலக்கணம் உணர்த்தினார்.

ஓசை செப்பலோசை யெனப்படும். இவ்விரண்டுமல்லது வழக்கினுள் இன்மையான் அதாஅன்றெனவே அதனிலக்கண மல்லது போல்வதாயிற்று. (82)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது வெண்பாவிற்குரிய செப்பலோசை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய அகவிக்கூறு மோசையன்றிச் செப்பிக்கூறு மோசை யெல்லாம் வெண்பா எனப்படும் என்று சொல்லுவர் ஆசிரியர். (எ-று.)

யாப்பு¹ என்றதனான் அவ்வோசை செய்யுண் முழுவதும் ஒருங்குதழீஇக்கிடக்கும் எ-று. அழைத்துக்கூறாதொருவற்கொருவன் இயல்புவகையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுரைக் குங்கால் எழுந்த வோசை செப்பலோசை யெனப்படும். அவ்விரண்டு மல்லது வழக்கினுள் இன்மையின் 'அதாஅன்றென்ப' என அவைகளினிலக்கணம் பெறலாயிற்று.

ஆய்வுரை:

இது, வெண்பாவிற்குரிய ஓசையுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) வெண்பாவாக யாக்கப்பட்டது. அகவலோசை அல்லாதது என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

“எனவே அகவுதல் இல்லாத ஓசையாம் இதனைப் பிற நூலாசிரியர் செப்பலோசை என்ப. அகவுதல் என்பது ஒரு தொழில். அத்தொழில் இதன்கண் இல்லாமையின் 'அஃதன்று' என்றார் என இளம்பூரணரும், “அழைத்துக்கூறாது ஒருவற்கு ஒருவன் இயல்புவகையான் ஒரு பொருண்மையைக் கட்டுரைக் குங்கால் எழுந்த ஓசை செப்பலோசை யெனப்படும். (அகவலும் செப்பலும் ஆகிய) அவ்விரண்டுமல்லது வழக்கினுள் (பிறிது) இன்மையின் 'அதாஅன்று' என அவைகளின் இலக்கணம் பெறலாயிற்று” எனப் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கூறும் விளக்கம் இங்கு அறியத்தக்கனவாகும்.

1. யாப்பு என்றது, மேற்குறித்த அகவலோசை யல்லாத ஓசையினை, 'அஃது அன்று யாப்பு வெண்பா என்ப' என இயைத்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

79 துள்ளல் ஓசை கலியென மொழிப.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். கலிப்பாவிற்கு ஓசையாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) துள்ளலோசை கலிப்பாவிற்காம் என்றவாறு.

துள்ளுதலாவது ஒழுகுநடைத்தன்றி இடையிடை யுயர்ந்து வருதல்; கன்று துள்ளிற்றென்றாற் போலக் கொள்க.¹

உதாரணம்

‘அரிதாய அறனெய்தி அருளியோர்க் களித்தலும்
பெரிதாய கைவென்று பேணாரைத் தெறுதலும்
புரிவமர் காதலிற் புணர்ச்சியுந் தருமெனப்
பிரிவெண்ணிப் பொருள்வயிற் சென்றநங் காதலர்
வருவர்கொல் வயங்கிழாஅய் வலிப்பல்யான் கேளினி’

(கலித். 19)

என்றவழி ‘அரிதாய வறன்’ என நின்றவழிச் செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்கேற்ற சொல்லொடு புணராத ஆண்டெழுந்த ஓசை துள்ளிவந்தமையால் துள்ளலோசை யாயிற்று.

(79)

பேராசிரியம்:

இனித், துள்ளலுந் தூங்கலும் செய்யுட்கணன்றி வழக்கினுஞ் செய்யுளிலும் ஒப்பவருவனவல்ல; அவற்றுள் துள்ளலோசை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) துள்ளலோசை யென்பது வழக்கியலாற் சொல்லாது முரற்கைப்படுமாற்றால்² துள்ளச்சொல்லும்³ ஓசை; அது கலிப்பா வெனப்படும் (எ-று).

1. கன்று துள்ளியோடுமாறுபோன்று இடையிடையேயுயர்ந்து செல்லும் பாவின் ஓசையமைப்பு துள்ளலோசையாகும்.

2. முரற்கைப்படுமாறாவது ஆரவாரமுண்டாதல்.

3. துள்ளலோசையாவது, ஒழுகு நடையின்றி இடையிடை உயர்ந்து வரும் ஓசை.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது செய்யுட்கண் நிகழுதற்குரிய துள்ளலோசை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வழக்கியலாற் கூறாது¹ முரற்கைப்படுமாற்றாற்
துள்ளச்சொல்லு மோசை கலிப்பா எனப்படும் எ-று.

ஆய்வுரை :

இது, கலிப்பாவிற் குரிய ஓசையுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) துள்ளலோசை கலிப்பாவிற் கு உரியதாகும் என்று
கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

துள்ளுதலாவது ஒழுக்குநடையின்றி இடையிடை உயர்ந்து
வருதல். செப்பலோசைத்தாகிய வெண்சீர்ப் பின்னும் வெண்டளைக்
கேற்ற சொல்லோடு புணராது ஆண்டு எழுந்த ஓசை துள்ளித்துள்ளி
வந்தமையால் துள்ளலோசையாயிற்று.

80. தூங்கல் ஓசை வஞ்சி யாகும்.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். வஞ்சிப்பாவிற் குரிய ஓசை உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தூங்கலாவது² அறுதியற்ற ஓசைத்தாகி³ வரும் வஞ்சி
என்றவாறு.

1. வழக்கியலாற் கூறுதலாவது, செய்யுட்கேயுரிய அகவலோசையும் துள்ளலோசையும்
தனியே வெளிப்பட்டுத் தோன்றாதபடி இயல்பாக உரையாடுதல், முரற்கைப்படுதலாவது, ஒழுக்கிய
ஓசைத்தன்றி இடையிடை உயர்ந்து துள்ளலோசைப்பட ஒலித்தல்.

2. தூங்கலாவது அறுதியற்றவோசைத்தாகிவரும் வஞ்சி. . 'சுரமறிவன துறை
யெல்லாம்' இதனுட் சீர் தோறும் ஓசையற்றவாறு கண்டுகொள்க, எனவும், 'தூங்கலாவது
இறுதியற்றவோசைத்தாகிவரும் வஞ்சி ... 'சுரமறிவன துறையெல்லாம்' இதனுட் சீர்தோறும்
ஓசையறாதவாறுகாண்க' எனவும் இளம்பூரணருரை இருவேறு பாடவேறுபாடுகளுடன்
காணப்படுகின்றது. இவ்விருபாட வேறுபாடுக்கும் ஏற்கும்வண்ணம் "சீர்தோறும் முடிந்தும்
முடியாத நிலையில் தொடர்ந்தும் செல்லும் ஓசைவிகற்பமே வஞ்சிப்பாவுக்குரிய
தூங்கலோசையாம்" எனக் கூறுதல் பொருத்த முடையதாகும்.

3. அறுதியற்றவோசையாவது, சீர்தோறும் முடிந்தும் முடியாதநிலையில் தொடர்ந்து
செல்லும் ஓசையாகும்.

“சுரமறிவன துறையெல்லாம்
இறவீன்பன இல்லெல்லாம்
மீன்திரிவன கிடங்கெல்லாந்
தேன்தாழ்வன பொழிலெல்லாம், எனத்
தண்பணை தழீஇய இருக்கை
மண்கெழு நெடுமதில் மன்னன் ஊரே.” (யாப். வி. பக். 63)

இதனுட் சீர்தோறும் ஓசை யற்றவாறு கண்டுகொள்க. (80)

பேராசிரியம் :

இது, தூங்கலோசை யுணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ-ள்) அடியிற்றுங்காது சீர்தோறுந் தூங்குமோசை தூங்கலோசை யெனப்படும்.¹ அதுபோலும் வஞ்சிப்பாவாவது (எ-று).

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது அச்செய்யுட்க ணிகழ்தற்குரிய தூங்கலோசை கூறு கின்றது.

(இ-ள்.) அடியிறுதியிற் றாங்காது சீர்தோறுந் தூங்கப்படும்² ஓசை வஞ்சிப்பாவாகும் எ-று.

துள்ளலுந் தூங்கலும் வழக்கின்கண் நிகழ்வென்றுணர்க.³

ஆய்வுரை :

இது, வஞ்சிப்பாவிற்றுகுரிய ஓசையுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) தூங்கலோசை வஞ்சிப்பாவிற்றகு உரியதாகும் எ-று.

தூங்கல்-அறுதிப்பட்டு உயராது தாழ்தல். அடியிறுதியில் தூங்காது சீர்தோறும் தூங்கப்படும் ஓசை தூங்கலோசை யெனப்படும்.

1. தூங்கலோசை, சீர்தோறுந் தாழ்ந்த நடையினதாகிய ஓசை.

2. தூங்குதல் - அறுதிப்பட முடிவறுதல்.

3. இவ்விரண்டோசைகளும் செய்யுட்கேயுரியன என்பதாம்.

‘தானிது வென்னுந் தனிநிலையின்றே’ என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்டபாடம்.

துள்ளலும் தூங்கலும் செய்யுட்கண் வருவன; வழக்கினுஞ் செய்யுளினும் ஒப்ப வருவன அல்ல என்பர் பேராசிரியர்.

81. மருட்பா ஏனை இருசார் அல்லது
தானிது என்னுந் தன்மை யின்றே.¹

இளம்பூரணம் :

என் - எனின். மருட்பாவிற்கு ஓசை இதுவென உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மருட்பாவிற்கு ஓசை இதுவென்னுந் தன்மை இல்லை; அதற்கு வெண்பாவும் ஆசிரியப்பாவும் உறுப்பாக, இவ் விரண்டின் ஓசையே அதற்கு ஓசை என்றவாறு.

“திருநுதல் வேரரும்புந் தேங்கோதை வாடும்
இருநிலனுஞ் சேவடி யெய்தும்—அரிபரந்த
போகிதழ் உண்கண் இமைக்கும்
ஆகு மற்றிவள் அகலிடத் தணங்கே” (பு.வெ.கைக்கிளை 3)

என்பதனுட்கண்டு கொள்க.

(81)

பேராசிரியம் :

இது, மருட்பாவிற்கு வேறுபாடு இல்லை என்பது உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மருட்பாவிற்கு உறுப்பாவது ஒழிந்த இரு கூறுமல்லது. தானாக வேறுபடுத்து இது வெனக் காட்டுந் தனிநிலையின்று (எ-று).

எனவே, இரண்டன் கூட்டத்துக்கண்ணது மருட்பாவாவ தென்றவாறு, பரிபாடற்கு இருசார் இன்மையின் ஈண்டுக்

1. 'ஏனைஇருசார்' என்றது, தமக்கெனத் தனியோசையினையுடைய வெண்பாவும் ஆசிரியமும் ஆகிய இரண்டினையும்.

வெண்பாவும் ஆசிரியமும் முன்னும் பின்னும் உறுப்பாக விரவியமைந்தயாப்பே மருட்பாவாதலின், அதற்கெனத் தனியோசையிலையென்பார், “ஏனை இரு சாரல்லது தான் இதுவென்னுந் தன்மை (மருட்பாவுக்கு) இன்று” என்றார். 'திருநுதல்...அணங்கே' எனவரும் இம்மருட்பாவில் முன்னிரண்டடிகளிலும் வெண்பாவிற்சூரிய செப்பலோசையும் பின்னிரண்டடிகளிலும் ஆசிரியப்பாவுக்குரிய அகவலோசையும் அமைந்துள்ளமை காண்க.

கூறிற்றிலர்; அது மேற்கூறுப, 'ஏனை இருசார்' என்ற தென்னை யெனின் இச்சூத்திரத்து முன்னர் அதிகாரப்பட்டு நின்ற துள்ள லோசையுந் தூங்கலோசையுமல்லது, அங்ஙனஞ் செய்யுட்கு உரியவன்றி வழக்கிற்கு வருவனவாகி ஒழிந்துநின்ற செப்பலும் அகவலுமே யென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது. அவை இரண்டுங் கொள்ளுங்கால் நிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது, எதிர் சென்று கொள்ளப்படும். கொள்ளவே, செப்பல் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவதாயிற்று மருட்பா¹. இனி நிறுத்த முறையானே கொள்வார் வெண்பாமுதல் அகவல் பின்னாக வருவது மருட்பாவன்றெனவும், வெண்பா வொழித்து ஒழிந்தபாத் தம்முண் மயங்குவனவே மருட்பாவெனவுங் கூறுப² கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் ஆசிரியத்தோடும் வெண்பாவோடும் மயங்கியிறினும் அவை மருட்பாவெனப்படாமையின் அது பிழைக்குமென்பது.

(85)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது மருட்பாவிற்கு வேறோசை யின்றென்கின்றது.

(இ-ள்.) மருட்பா எ-து மருட்பாவிற் கோசையாவது. ஏனையின்றே எ-து ஒழிந்த இருகூறுமல்லது தானாக வேறுபடுத்த இதுவென்று காட்டுந் தனிநிலை யின்று. எ-று.

எனவே செப்பலும் அகவலுங் கூடியது மருட்பாவாயிற்று. அதிகாரப் பட்டுச் செய்யுட்குரியவாய் நின்ற துள்ளலுந் தூங்கலும்

1. அகவல் முதலாகத் தூங்கல் இறுதியாக மேற்கூறப்பட்ட நால்வகையோசை-களையும் அடியிலிருந்து எண்ணுமிடத்துத் தூங்கல், துள்ளல், செப்பல், அகவல் என எண்ணுதல் முறையாதலின் அவற்றுட் பிற்கூறிய தூங்கலும் துள்ளலும் நீங்க ஏனைய செப்பலும் அகவலும் 'ஏனைஇருசார்' எனப்பட்டன. எனவே 'செப்பல் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவது மருட்பாவாயிற்று' என்றார் பேராசிரியர்.

2. இவ்வாறு கூறுவோர் இன்னாரென்பது தெரியவில்லை. இங்ஙனம் கூறுவார் கூற்றுப் பிழையுடையதாம் என்பார். அது பிழைக்கும் என்பது, என்றார்.

வெள்ளை முதலா வாசிரிய மிறுதி "கொள்ளத்தொடுப்பது மருட்பாவாகும்" எனவும், இம்மருட்பா புறநிலை வாழ்த்து மருட்பா. வாயுறை வாழ்த்து மருட்பா, செவியறிவுறாஉ மருட்பா, கைக்கிளை மருட்பா என நால்வகைப்படும்' எனவும் விளக்குவர் யாப்பருங்கலவுரை-யாசிரியர். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தும் இதுவேயென்பது, "கைக்கிளை தானே வெண்பா வாகி, ஆசிரியவியலான் முடியவும் பெறுமே" (செய்.109) எனப்பின்வரும் சூத்திரத்தால் இனிது புலனாதல் காணலாம்.

ஒழிந்தனவே வரும் என்றற்கு 'ஏனை' யென்றார்.¹ சூத்திரங்களை நிறுத்தமுறையாற் கொள்ளாது எதிர்சென்று கோடலிற் செப்பல் முன்னும் அகவல் பின்னுமாம்²

ஆய்வுரை :

இது, மருட்பாவிற்சூரிய ஓசையுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மருட்பாவிற்சூரிய ஓசையென்பது, (முற்கூறிய தூங்கலுந் துள்ளலும் ஒழிந்த) ஏனைச் செப்பலும் அகவலுமாகிய இருகூறுமல்லது, தானாக வேறுபடுத்து இதுவெனக்காட்டும் தனிநிலையுடையதன்று என்று.

அகவல் முதலாகத் தூங்கல் ஈறாக மேற்கூறப்பட்ட நால்வகையோசைகளையும் இடமுறைப்படி எதிர்சென்று எண்ணுங்கால் தூங்கல் துள்ளல் செப்பல் அகவல் என எண்ணுதல் முறையாதலின், அந்நான்கனுள் பிற்கூறிய தூங்கலும் துள்ளலும் நீங்கலாக 'ஏனையிருசார்' எனக் குறிக்கப்பட்டவை முறையே செப்பலும் அகவலும் ஆதலால், 'செப்பல் முன்னாகவும் அகவல் பின்னாகவும் வருவது மருட்பாவாயிற்று' என மருட்பாவின் அமைப்பினை விளக்குவர் பேராசிரியர்.

82. அவ்வியல் பல்லது பட்டாங்குக் கிளவார்.³

இளம்பூரணம் :

என் - எனின் பாக்கள் எல்லாவற்றிற்கும் உரியதோர் மரபு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மேற் சொல்லப்பட்ட ஓசை வகையா னல்லது பட்டாங்குக் கூறார் என்றவாறு.

1. 'ஏனை' என்றது இதற்கு முன்னுள்ள இரண்டு சூத்திரங்களிலும் கூறப்பட்ட தூங்கலும் துள்ளலும் அல்லாது அவற்றுக்கு முன் கூறப்பட்ட வெண்பாவும் ஆசிரியமும் ஆகிய இரண்டினையும்.

2. வெண்பா முன்னும் அகவல் பின்னுமாக வருவதே மருட்பா என்பதாம்.

3. 'அவ்வியல்பு' என்பது பேராசிரியருரையிற்கண்ட பாடம். அவ்வியல்பு மேற்குறித்த அவ்வோசைவகை. 'பட்டாங்கு' என்பதும். உரையிற்கண்ட பாடம்.

பாட்டாங்குக் கூறுதலாவது ஓசை ஒழித்துச் சீருந்தளையும் அடியும் படக் கூறுதல்¹ அவ்வாறு படக் கூறுதலால் பாட்டாங்கு ஆகாதென்ப தூஉம் அடியுந்தொடையும் பெறவந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் என்பதூஉம் கூறியவாறாம்.² அது வருமாறு:

“ஐவகை அடியும் விரிக்குங் காலை
மெய்வகை அமைந்த பதினேழ் நிலத்தும்
எழுபது வகையின் வழுவில வாகி
அறுநூற் றிருபத் தைந்தா கும்மே” (செய்யுளியல் 48)

என்பது ஆசிரியப்பாவிற்சூரிய இலக்கண முடைத்தாயினும் ஓசையின்மையான் ஆசிரியம் எனப்படாது நூலெனப்படும் என்று கொள்க.³

பேராசிரியம் :

இது, மேலவற்றிற்கு ஒரு வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய நான்கு பாவிலக்கணத்தா னல்லது பாட்டின்கண் வேறுபாக் கூறப்படாது (எ-று).

இது கூறிப் பயந்த தென்னையெனின், மேற்கூறிய பாக்களாற் பெயர்கூறாத செய்யுட்களும் அவை பாவாக வரினல்லது வேறு தமக்குப் பாவிலவென்பதூஉம்⁴.

1. இவ்வுரைத்தொடர்ப்பொருளைக் கூர்ந்துநோக்குங்கால் 'அவ்வியல்பல்லது பட்டாங்குக் கிளவார்' என்பதே இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம் எனத் தெரிகிறது. பட்டாங்கு - உள்ளவாறு, பட்டாங்குக் கூறுதலாவது ஓசையின்றிச் சீரும்தளையும் அடியும் உள்ளவாறு புலப்படக் கூறுதல்.

2. “அவ்வாறு சொல்லுதலால் பாட்டு ஆகாதென்பதூஉம் அடியுந்தொடையும் பெற்று வந்ததாயினும் நூலின்பாற்படுதல் உரையின்பாற்படுதல் (வேண்டும்) என்பதூஉம் கூறிய வாறாம்” என இவ்வுரைப்பகுதியமைந்திருத்தல் பொருட் பொருத்த முடையதாகும்.

3. இங்கு எடுத்துக்காட்டிய செய்யுளியற்குத்திரம் ஆசிரியப்பாவுக்குரிய சீரும் தளையும் அடியும் பெற்றுவந்ததாயினும் அப்பாவுக்குரிய அகவலோசையின்மையின் நூற்பா (குத்திரம்) எனப்படும் என்பதாம்.

4. இயற்றமிழ்ச்செய்யுட்கள் யாவும் மேற்கூறிய நால்வகைப்பாவின் கண் அடங்கி வரினல்லது தமக்கென வேறு ஓசையில் என்பதாம்.

“மருட்பா ஏனை இருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்று” (85)

எனவே அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின்கண்ணும் வேறொரு பாப் பிறக்குமென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவெனவும்¹ பிற்காலத்து நூல்செய்யும் ஆசிரியர் பிறவகையாற் பாவுறுப்பினை மயக்கம்பட வேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்கியுங் கூறியவாறு. அல்லதூஉம் மாணாக்கன் இதன் முதலுல்செய்த ஆசிரியன் பண்ணுந்திறனும் பகுத்தானைக் கண்டு இவற்றையும் பாவும் இனமுமெனப் பகுத்தான் கொலென்று ஐயுறாமை விலக்கி இயனூலுள் அவ்வாறு கூற்றில னெனச் சொல்லினா னென்பது². நான்கு பாவினையும் நோக்கி ஆங்கென்றான்:³ ஐந்து செய்யுளை நோக்கி அவ்வியலென்றா னென்பது⁴ (86)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது மேலனவற்றிற்கோர் வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறிய நான்கோசையானல்லது செய்யுளை முதலுற்கண் ஆசிரியர் கிளவார். எ-று.

எனவே, யானும் அதுவே கருதினேன் என்றார். ஆங்கு என்றது அகத்தியத்தினை. இதன் பயன் முற்கூறிய பாக்களாற் பெயர் பெறாத பரிபாடல் முதலிய செய்யுள்கட்கு மோசை இவையொழிய வேறின்றென்பதூஉம், மருட்பாப்போல வஞ்சியுங் கலியுந் தம்மிற்கலவா வென்பதூஉம். பிற்காலத்து நூல் செய்த ஆசிரியர் பாவுறுப்பினை மயக்கம்பட வேண்டுவாருளராயின் அவரை விலக்குவதூஉம், முதலாலாசிரியர் இசைக்குப் பண்ணுந்திறமும்

1. செப்பலும் அகவலும் உறுப்பாகக் கொண்டது மருட்பா என்பதல்லது அதனை அவ்விரண்டன் கூட்டத்தின் கண்ணும் பிறந்த மற்றொருபா எனக்கொள்ளற்க.

2. இதன் முதலுல் செய்த அகத்தியனார், தாம் இயற்றிய முத்தமிழிலக் கணமாகிய அகத்தியத்துள் இசைத்தமிழிற் பண்ணும் திறமும் பகுத்துரைத்தாற்போன்று, இயற்றமிழிற் பாவும் இனமுமெனச் செய்யுட்களைப் பகுத்து இலக்கணங் கூறினாரோ? என மாணாக்கர் ஐயுறாமல்பொருட்டு இயல்நூலுள் பாக்களை வகுத்துரைத்ததன்றி முதலாலாசிரியர் இனம் வகுத்திலர் என்பார், ‘அவ்வியல் பல்லது பாட்டு ஆங்குக் கிளவார்’ என்றார்.

3. ‘ஆங்கு’ என்றது, எல்லாச் செய்யுட்கும் இடனாகிய நான்குபாவினை.

4. ‘அவ்வியல்’ என்றது அப்பாக்களிடமாகப் பிறந்த ஐவகைச் செய்யுளை.

பகுத்தாற்போல, இயற்குப் பாவும்இனமும் பகுத்தார்கொல்
என்னும் ஐயம் நீக்குவதூஉம் ஆம். இவர் கருத்தாற்¹ சான்றோரும்
இனங்கொள்ளாராயினார்.

ஆய்வுரை :

இது, மேற்கூறியவற்றுக்கு ஓர் வரையறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேற்கூறப்பட்ட நால்வகை ஓசையாலல்லது அவ்
வோசை யொழித்துச் சீரும் தளையும் அடியும் பெறப் பாடல்
செய்யார் ஆசிரியர் எ-று.

எனவே பாவிற்சூரிய சீர் தளை அடி முதலிய இலக்கணமுடைய
வாயினும், பாட்டிற்கு இன்றியமையாதனவாக மேற்கூறப்பட்ட
ஓசையமையாதன நூல் (சூத்திரம்) எனவும் உரை எனவும் கூறப்
படுதலன்றிப் பாட்டு என்ற பெயராற் சிறப்பித்து உரைக்கப்படா
என்பது தொல்காப்பியனார் கருத்தாதல் பெறப்படும்.

83. தூக்கியல் வகையே ஆங்கென மொழிப.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். ஐயமறுத்தலை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்). மேல் அதிகாரப்பட்ட தூக்கியலும்வகை சொல்லப்
பட்ட நாலுமே என்றவாறு.

எனவே, இன்னும் உளவோ எனக்கருதற்க வென ஐயந்
தீர்த்தவாறு.² ஈங்கு ஒதப்பட்ட தூக்குச் செவிப்புலனாதலின்
அதனானே ஓர்ந்துணர்ந்து பாகுபாடறிக.

பேராசிரியர் :

இது, தூக்காமா றுணர்த்துகின்றது.

(இ - ள்) தூக்கெனப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இடவகை
அச்சொல்லப்பட்ட நான்கிடமுமாம் (எ - று).

1. 'இவர்' என்றது, முதலூலாசிரியராகிய அகத்தியனார்செய்த முதலூலை
யொட்டிநூல்செய்த தொல்காப்பியனாரை. 'சான்றோர்' என்றது சங்கப் புலவர்களை.

2. பாக்களுக்குரிய ஓசைவகை இன்னுமுளவோ? என்று ஐயுற்றார்க்கு, துள்ளல்,
அகவல், செப்பல் தூங்கல் எனமேற்கூறப்பட்ட நான்குமே என ஐயந்தீர்க்கும் முறையில்
அமைந்தது இச்சூத்திரம் என்பதாம்.

ஆங்கென்றது, அப்பெற்றித்து என்றவாறாகக் கொள்ளற்க. அவ்விடத் தூக்கு இயலும் இடப்பகுதியென்றவாறு: என்றார்க்குத் தூக்கினது இலக்கணம் ஈண்டுக் கூறியதிலனாலெனின், தூக் கென்பது சொல்லின் முடியு மிலக்கணத்திற்றது. தூக்கென்பது நிறுத்துலும் அறுத்தலும் பாடலுமென்று இன்னோரன்னவற்று மேல் நிற்கும்; ஈண்டும் அவ்வாறே பாவினை இத்துணையடியென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும், அவ்வத் தூக்குள்வழிச் சொல்லுவாரது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஓடுவது போன்று அசையுமாறுங்கண்டுகொள்க.¹ இனி, அதுதான் இன்ன பொருளை அறுத்து நிற்குமென்பான் பாக்கூறி, அப்பாவின்கண்ணது இவ்வறுதி யென்றான்; எனவே இனிக்கூறாது நின்றதில்லைதூக்கிற்கு வேண்டும் இலக்கணமென்பது.² இக்கருத்தினானே தூக்கினைப் பாவெனினும் அமையும்.

“பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே”

எனப் பிறருஞ் சொல்லுப.

அகவலோசைக்கண் தூக்கு வருங்கால் இருசீர்முதலா என்சீர் காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையை நாற்சீர்க்கண்ணே துணித்துக் கொள்ள, அஃது ஆசிரியத்தூக்காமென்றவாறு. இருசீரால் துணிப்ப ஆசிரியவோசையாகாது; முச்சீரால் துணிப்பினும் ஆசிரியவோசையாம்; என்னை? ஈற்றயலடி முச்சீர்த்தா மெனவும்; இடையும் வரையாரெனவுங் கூறினமையின். அஃதேல் அடிவகையானே அறுதியுணர்த்துமாகலின் தூக்கு எவன் செய்யும் எனின். அவ் வடியிணையுந் தூக்கானன்றி உணர்த்தலாகாது; என்னை? இருசீர் முதலாப் பலசீர் தொடர்ந்தவழித்தூக்கு அறுப்புக்கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர்கொண்ட அடி இஃதென்பது அறியலாகாமையின்³

1. தூக்கு என்னுஞ் சொல், நிறுத்தல், அறுத்தல், பாடல் என்ற பொருளில் வழங்குவது, பாவினை இத்துணையடியென அறுத்து நிறுத்துக் கூறுபாடறிதற்குக் கருவியாகிய செய்யுளுறுப்புத் தூக்கு ஆதலின், அது சொல்லின் முடியும் இலக்கணத்தது என்றார்.

2. “அதுதான் இன்னபொருளை அறுத்துநிற்கு மென்பான் பாக்கூறி, அப்பாவின்கண்ணது இவ்வறுதியென்றான், எனவே, தூக்கிற்கு வேண்டும் இலக்கணம் இனிக்கூறாது நின்றதில்லையென்பது” என இயையும்.

3. ஓடியுள் இருசீர் முதலிய பல சீர்கள் தொடர்ந்த நிலையில் அடிகளைத் துணித்து நிறுத்தலாகிய தூக்கு என்னும் உறுப்புக் கொண்டன்றி இத்துணைச்சீர் கொண்டது இவ்வடியென்பது அறியலாகாமையின் இங்ஙனம் அறுதிப்பட நிற்கும் அடியினைத் ‘தூக்கு’ என்னும் இவ்வறுப்பினாலன்றி உணர்த்தல் இயலாது என்பதாம்.

அல்லதூஉம் ஆசிரியத்துள் எண்சீர் தொடர்ந்து பாச்சென்றவழி அதற்கு வருமெனப்பட்ட முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமாகாது நாற்சீரடி இரண்டென்று அறிதற்குக் கருவி தூக்கென்பது கொள்க; அல்லாக் கால்,

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குருலை யீந்தின் சிலம்புபொதி செங்காய்”

(ஐங்குறுநூறு)

என்றவழி, ‘உள்ளார்’ ‘முள்ளுடை’ என்பன அடியெதுகையாக முச்சீரடியும் ஐஞ்சீரடியுமெனக் கொண்டு மயக்கமாமென்பது.

“நரந்த நாறுந் தன்கையாற்
புலவுநாறு மென்றலை தைவரு மன்னே”

(புறம். 235)

என்றவழி எண்சீரான் இரண்டு நாற்சீரடி வந்தனவென்று கோடு மன்றே தூக்கின்றாயினென்பது.

தூங்கலோசை அவைபோல நாற்சீரடிக்கணன்றி இருசீர்க் கண்ணுஞ் சிறுபான்மை முச்சீர்க்கண்ணுந் தூக்குக் கொள்ளப்படும். அங்ஙனங் கொள்ளாக்கால் இருசீரடியெனவும் முச்சீரெடியெனவுந் தூக்கின்றி இடை தெரியப்படாவென்பது.¹ (87)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது தூக்கிற்கு இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) தூக்கென்று சொல்லப்பட்ட உறுப்பு நடக்கும் இட வகை சொல்லப்பட்ட நான்கிடமும். எ-று.

தூக்கென்பது சொல்லின் முடியும் இலக்கணமாம். அது நிறுத்தலும் அறுத்தலும் பாடலும் என்றின்னோரன்னவற்றுமே னிற்கும். ஈண்டும் அவ்வாறே பாவென்னும் பொருளை இத்துணை யடியென நிறுத்துக் கூறுபாடறிதலும் அவ்வத்தூக்குள்வழிச் சொல்லுவார். அஃது உறுப்பு விகாரப்பட்டு ஒருவது போன்று அசையுமாறு காண்க.

1. இடைதெரியப்படா - வேறுபாடு அறியப்படா, இடை - வேறுபாடு.

“பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே”

என்றார் பிறராதலிற் றூக்கினைப் பா என்றலுமாம். இருசீர் முதல் ஐஞ்சீர்காறும் பரந்துபட்ட அகவலோசையைப் ‘பெரியகட் பெறினே’ எனச் சொற்சீரடியாகவும் ‘யாம்பாடத் தான்மகிழ்ந் துண்ணு மன்னே’ என அளவடியாகவும் ‘நரந்த நாறுந் தன்கையால்’ எனச் சிந்தடியாகவும் ‘சிறுசோற் றானு நனிபல கலத்தன் மன்னே’ என நெடிலடியாகவும் தூக்குத்துணித்தவாறு காண்க. இங்ஙனம் தூக்கின்றென¹

‘நரந்த நாறுந் தன்கையாற் புலவு நாறு மென்றலை தைவரு மன்னே’

என்றதனை இரண்டு நாற்சீரடியாக அலகிட அகவலோசை பிற வாமையுணர்க.

‘உள்ளார் கொல்லோ தோழி’

என்பதற்கு ‘முள்ளுடை’ என்பது அடியெதுகையாய்ச் சிந்தடியும் நெடிலடியுமாகக் கொள்ள நின்றதனையுந் தூக்குத்துணிந் திரண்டனையும்² அளவடியாக்கியவாறுங்காண்க. தூக்கின்றென மயக்கடிவஞ்சி யிடைதெரியாமையு³ முணர்க.

ஆய்வுரை :

இது, ‘பா’ என்னும் செய்யுளுறுப்பின்மேல் வைத்துத் தூக்கின் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்) தூக்கு எனப்பட்ட உறுப்பு நடக்குமிடம் மேற் சொல்லப்பட்ட (அகவல், செப்பல், துள்ளல், தூங்கல் என்னும்) நான்கிடமுமாம் என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

எனவே, இந்நான்கினுள் அடங்காத ஓசை எதுவும் இல்லை யென்பது தொல்காப்பியனார் கருத்தாதல் நன்கு புலனாம். ஆங்கு—அவ்விடம்; என்றது. நால்வகைப்பாவின் ஓசைகளை.

1. ‘தூக்கின்றேல், என்றிருத்தல் வேண்டும்.
2. ‘தூக்குத் துணித்திரண்டனையும் என்றிருத்தல் வேண்டும்.
3. இடைதெரியாமை ... வேறுபாடுதெரியாமை.

**84. மோனை எதுகை முரணே இயைபென
நால்நெறி மரபின தொடைவகை என்ப.¹**

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். தொடைப் பாகுபாடு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மோனை எனவும் எதுகை யெனவும் முரணெனவும் இயைபெனவும் நான்குநெறிப்பட்ட மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு என்றவாறு.

உதாரணந் தத்தஞ் சிறப்புச் சூத்திரங்களுட் காட்டுதும். (84)

பேராசிரியம் :

இது,

“மரபே தூக்கே தொடைவகை யெனாஅ” (தொல் செய்1)

என நிறுத்தமுறையானே, தூக்குணர்த்தித் தொடைவகை உணர்த்துவானெழுந்தான், அவைதாம் இவையெனப் பெயரும் முறையுந் தொகையுமுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) மோனைத்தொடையும் எதுகைத்தொடையும் முரண்டொடையும் இயைபுத்தொடையுமென நான்கு வகைப்படுந் தொடை (எ - று).

‘நெறிமரபு’ என்பது நெறிப்பட்ட தொடையிலக்கணம் இது வென்றவாறு; எனவே,

“அளபெடை தலைப்பெய வைந்து மாகும்”

(தொல். செய். 89)

என்றவழி, இதுபோலச் சிறந்ததன்று அளபெடைத்தொடையென்பதாம்; என்னை? அதுவும் வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்

1. தொடைவகை மோனை எதுகை முரண் இயைபு எனநானெறிமரபின என்ப என இயையும்.

நால்நெறி மரபு ஆவது, அடிதொறும் முதலெழுத்து ஒத்தலும், முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்க இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவருதலும், சொல்லும் பொருளும் முரண் பட்டு வருதலும், அடிதொறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவருதலும், என நான்கு நெறிப்பட்ட தொடை மரபாகும்.

தாகலானென்பது. 'தொடைவகை' யென்பது தொடைப் பகுதி பலவுமென்றவாறு. அவை மேற்கூறுமாற்றான் மோனை நான்கும்,¹ எதுகை பதினைந்தும்,² முரண் ஐந்தும்,³ இயைபு இரண்டுமென்று.⁴ இவ்வகைப்படுத்தலும், இனி ஈண்டு எண்ணப் பட்ட தொடைப் பகுதிகளும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியினையும் ஒரோவொன்றாகத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும்⁵ அவை தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பனவும்⁶, ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும்⁷, அவற்றைக் கட்டளையடியல்லவன்றும் ஈறாய் விராய்த் தொடுப்பனவும்,⁸ கட்டளையடியல்லவன்றைத் தம்மொடு தம்மைத் தொடுப்பனவும்,⁹ தம்மொடு பிறவந்தது தொடுப்பனவுமென¹⁰ இன்னோரன்ன பலவுமுள. அப்பகுதியெல்லாம் அறிவித்தற்குத் 'தொடைவகை' யென்றானென்பது. (88)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே தொடை கூறுகின்றார்; அவற்றது பெயரும் முறையுமுணர்த்திற்று.

1. மோனை நான்காவன; அடிமோனை, வருக்கமோனை, நெடில் மோனை, அனுமோனை.
2. எதுகை பதினைந்தாவன: தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, மூன்றா மெழுத் தொன்றெதுகை, ஆசிடையெதுகை, வருக்கவெதுகை, நெடிலெதுகை, வல்லினவெதுகை, மெல்லினவெதுகை, இடையினயெதுகை, உயிரெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஓரடிவெதுகை, முற்றெதுகை, இரண்டடியெதுகை, இடையீட்டெதுகை என்பன.
3. முரண் ஐந்தாவன: சொல்லுஞ் சொல்லும்முரணுதல், பொருளும் பொருளும் முரணுதல், சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதல்.
4. இயைபு இரண்டாவன: எழுத்தடியியைபு, சொல்லடியியைபு.
5. எடுத்த அடியுடன் அவ்வியல்பினதாகிய அடியைத் தொடுப்பன.
6. எடுத்த அடியுடன் பிற அடியைத் தொடுப்பன.
7. ஓரடிக்குள்ளேயே மோனைமுதலாயின தொடைவரத் தொடுப்பன.
8. எழுத்தெண்ணிக்கொள்ளப்பெற்ற கட்டளையடிகளை அங்கனம் எழுத் தெண்ணப் பெறாத சீர்வகையடிகளோடும் கலந்து தொடுப்பன,
9. கட்டளையடியல்லாத சீர்வகையடிகளுள் எடுத்துக்கொண்ட அடியொடு அவ் வியல்புடைய அடியைத் தொடுப்பன.
10. 'தம்மொடு பிறவந்து தொடுப்பனவும்' என்றிருத்தல் வேண்டும். எடுத்துக்கொண்ட அடியொடு பிற அடி வந்து தொடுப்பன.

இ-ள். தொடை, மோனையுங் எதுகையும் முரணும் இயையும் என நான்கு வழியாகிய முறைமையினையுடைய. எ-று.

நெறிமரபின எனவே அளபெடை, வழுவமைத்துக்கொண்ட எழுத்தாகலின் அவ்வாறு சிறந்ததன்றாம்.¹ தொடைவகை யென்ற தனான் அசையந்தாதியுஞ் சீரந்தாதியுங் கொள்க. இவைதாம் அறு நூற்றிருபத்தைந்தடிக்கண்ணும் வந்தவடியேவரவும் பிறவடி வரவும் தொடுப்பனவும், ஓரடிக்கண்ணே தொடுப்பனவும், கட்டளையடியொடு தொடுப்பனவும், சீர்வகையடி தம்மொடு தாமுந் தம்மொடு பிறவும் வந்து தொடுப்பனவும் எனப் பலவாறாயிற்று.

ஆய்வுரை :

இது, தொடைவகை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மோனை, எதுகை, முரண் இயையு, அளபெடை என நான்கு நெறிப்பட்ட மரபினையுடையன தொடைவகை என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

தொடைவகை என்பது எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் ஆகியவற்றை எதிரெதிர் நிறுத்தித் தொடுக்கப்படுவனவாகிய தொடை விகற்பமாகும். இவை மலரால் தொடுக்கப்பட்ட பூத் தொடையாகிய மாலை போன்று செய்யுட்குப் பொலிவு செய்வனவாதலின் தொடை எனப்பட்டன.

85. அளபெடை தலைப்பெய ஐந்தும்² ஆகும்.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்.) அளபெடைத் தொடையோடே கூட ஐந்தென்று சொல்லவும்பெறும் என்றவாறு. (85)

1. பேராசிரியர் தரும் விளக்கத்தை அடியொற்றியது இவ்வரைத் தொடராகும்.

2. தலைப்பெய்தல் - கூட்டிபெண்ணுதல்.

மோனை, எதுகை, இயையு, முரண், அளபெடை இவ்வைந்து தொடைகளும் அடிதோறும் வருந்தொடைகள்.

பேராசிரியம் :

இஃது, எய்தியதன்மேற் சிறப்பு விதி.

(இ - ள்) அந்நான்கேயன்றித் தொடைவகை ஐந்தெனவும் படும் அளபெடைத் தொடையோடு தலைப்பெய்ய (எ - று).

அளபெடை, எழுத்தோத்தினுள் வேறு எழுத்தெனப்படாமைச் சிறப்பின்மைநோக்கி, ஈண்டுமதனை வேறு போதந்து கூறினானென்பது¹ என்றார்க்கு மேலைச் சூத்திரத்து நானொறி மரபின வெனத் தொகை கூறினமையின் ஈண்டு அளபெடையுந் தொடையாமென அமையும். நான்கின்மேல் ஒன்றேறியக்கால் ஐந்தாமென்பது ஈண்டுச் சொல்ல வேண்டுவதன்று பிறவெனின், அற்றன்று: நான்கினொடு ஒன்றினையே சொல்லுகின்றானாயின் அது கடாவாவது? ஐந்தெனவும் ஆறெனவும் படுமென்றற்கு இது கூறினான்; எனவே, உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையு மென அளபெடை இரண்டாதலினென்பது, அஃதே கருத்தாயின், ஆறுமாகுமென்னு மெனின், அங்ஙனங் கூறின் உயிரளபெடையோடு ஒத்த சிறப்பிற்றாவான் சொல்லும் ஒற்றளபெடையென மறுக்க. உயிரின்பின்னது ஒற்றாகலான் எடுத்தோத்துப்பெறுவது உயிரளபெடையெனவும், உம்மையாற் பெறுவது ஒற்றளபெடையெனவுங் கொள்க.² உம்மை எச்சவும்மை. ஒற்றளபெடை மூன்றுபாவினுஞ் செல்லாது, கலிப்பாவினுள்ளதுள்ளலோசையான் நில்லாமையினென்பது. (89)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி.

(இ-ள்) அந்நான்குடனே உயிரளபெடையைக் கூட்டத் தொடையைந்துமாம். எ-று.

1. 'எழுத்தெனப்படுப' எனச் சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட முதலெழுத்து முப்பதினும் அடங்குவதாய அளபெடை அவற்றின் வேறெனப்படாமையின் அச்சிறப்பின்மை கருதி அளபெடைத் தொடையினைப் பிற்கூறினார்.
2. 'ஐந்துமாகும்' என எடுத்தோதப்பெறும் சிறப்புவிதி உயிரளபெடைக்கே யெனவும், 'ஐந்தும்' என்னும் எச்சவும்மையால் 'ஆறுமாகும்' எனத்தழுவிக்கொள்ளப்பெறுவது ஒற்றள பெடையெனவும் கொள்க,

உம்மை எச்சவும்மையாகலின் ஒற்றளபெடை கூட்ட ஆறுமாம் எ-று. உயிரின்பின்னது ஒற்றாகலின் உயிரளபெடையை யெடுத்தோதி ஒற்றளபெடையை உம்மையாற் கொண்டார்.¹ கலிக்கு ஒற்றளபெடை துள்ளலோசையை நிகழ்த்தாதவாறு மேற் காண்க.

ஆய்வுரை :

இதுவும் அது.

(இ-ள்) அளபெடைத் தொடையொடு கூட்டத்தொடை ஐந்தெனவும் கூறப்படும். எ-று.

இங்கு அளபெடையென்றது உயிரளபெடையினை, ஐந்தும் என்ற உம்மை எச்சவும்மை; ஒற்றளபெடையைக் கூட்டி எண்ண ஆறுமாகும் என்பது இவ்வும்மையாற் கொள்ளப்படும். தலைப்-பெய்தல் - கூட்டியெண்ணுதல்.

இளம்பூரணம் :

86. பொழிப்பும் ஒருஉஞ் செந்தொடை மரபும்
அமைந்தவை தெரியின்² அவையுமா ருளவே.

என் - எனின். இதுவுமது.

(இ - ள்) பொழிப்பெனவும் ஒருஉ வெனவும் செந்தொடையாம் எனவும் அமைந்தவை ஆராயின் அவையுந் தொடைப் பாகுபாடாம் என்றவாறு³. (86)

பேராசிரியம் :

இதுவும் அது.

1. இச்சூத்திரத்தில் 'அளபெடை' என்றது உயிரளபெடையை. 'ஐந்தும்' என்ற உம்மையால் ஒற்றளபெடை தழுவிக்கொள்ளப் பெற்றது.

2. 'அமைத்தனர்தெரியின்' என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

3. பொழிப்பு, ஒருஉ, செந்தொடைமரபு என அமைந்தனவற்றை ஆராயின் அவையும் தொடைவகையாகக் கொள்ளப்படும் என்பதாம்.

அவையுமாருள - அவையும் உள, ஆர், அசை.

(இ - ள்) மேற்கூறிய ஐந்துமேயன்றிப் பொழிப்புத் தொடையும், ஒருஉத்தொடையும், செந்தொடையுமென இவையுமுள (எ - று).

செந்தொடை மரபென்பது செந்தொடையிலக்கண மென்ற வாறு.

‘அமைத்தனர் தெரியின்’ என்றதனான் அமையுமாற்றான் அமைத்துக்கொள்ளப்படும். யாங்ஙனம்? பொழிப்பும் ஒருஉவும் ஓரடியுள்ளே வருமெனவும், செந்தொடை ஓரடியுள் வரினும் இரண்டடியானன்றி அறியவாராதெனவுங் கொள்க. இக்கருத்து நோக்கி¹ இவை ஈண்டுப் போதந்து கூறினானென்பது.

‘அவையுமா ருளவே’ யென்ற உம்மையான் இவைபோல ஓரடிக்கண்ணே வரும் முற்றெதுகையும்,² கிளைமுற்றெதுகையும்³, இரண்டந்தாதியும்⁴, இருவகை விட்டிசைத்தொடையுங்⁵ கொள்ளப்படும். (10)

நச்சினார்க்கினியம் :

இதுவுமது.

(இ-ள்) பொழிப்.....தனர் எ-து பொழிப்புத்தொடையும் ஒருஉத்தொடையுஞ் செந்தொடையிலக்கணமும் ஓரடிக் கண்ணே வருமென்றமைத்தனர் ஆசிரியர். தெரியி.....ளவே எ-து ஆராயின் அவையுந் தொடையாதற்குள. எ-று.

தெரியின் என்றதனாற் செந்தொடை ஓரடிக்கண் வரினும் ஈரடியானன்றி வாரா எனக்கொள்க. இக்கருத்தான் ஈண்டும்

1. முற்கூறிய மோனை முதலியன அடிதோறும் வருவன. இங்குச் கூறப்பட்ட பொழிப்பு, ஒருஉ, செந்தொடை என்பன ஓரடிக் கண்ணேவருவன. செந்தொடை ஓரடிக்குள் வருவதாயினும் இரண்டடியுள் வைத்து ஒத்துநோக்கினாலன்றி அஃது இன்னதொடையென வைத்து அறியவாராது.

2. முற்றெதுகையாவது, ஓரடியிற் சீர்தோறும் (முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்க) இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவருவது.

3. கிளைமுற்றெதுகையாவது, ஓரடியிற் சீர்தோறும் முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்ப இரண்டாமெழுத்து கிளையெழுத்துக்களாய் ஒன்றிவருவது.

4. 1. அசையந்தாதி. 2. சீரந்தாதி

5. இருவகை விட்டிசைத்தொடை. விட்டிசைமோனை, விட்டிசையெதுகை என்பன.

6. இவ்வரைப்பகுதி பேராசிரியர் உரையைத் தழுவியமைந்தது.

போதந்து வைத்தார். அவையும் என்ற உம்மையை எச்சப்படுத்திப் பிறவும் ஓரடிக்கண்ணே வருவனவும் உளவெனக் கொள்க. அவை முற்றெதுகையும். கிளைமுற்றெதுகையும், இரண்டந்தாதியும், இருவகை நிரனிறுத்தமைத்தவும் விட்டிசையுமாம்.

ஆய்வுரை :

இதுவும் அது.

(இ ள்) பொழிப்பும் ஒருஉவும் செந்தொடையியல்பும் என அமைந்தவற்றை ஆராயின் அவையும் தொடை வகையாக அமைந்துள்ளன என்று.

‘அமைத்தளர் தெரியின்’ எனவும் ‘செந்தொடை மரபும்’ எனவும் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் பாடங்கொண்டனர். ‘பொழிப்பும் ஒருஉம் ஓரடியுள்ளேவரும் எனவும், செந்தொடை ஓரடியுள் அமைந்தாலும் இரண்டடியானன்றி அறிய வாரா தெனவுங் கொள்வர் பேராசிரியர்.

**87. நிரனிறுத் தமைத்தலும் இரட்டை யாப்பும்
மொழிந்தவற் றியலான் முற்றும் என்ப.**

இளம்பூரணம் :

என்—எனின் இதுவுமது.

(இ-ள்) நிரலே நிறுத்தியமைத்துக் கோடலும் இரட்டைத் தொடையும் மேற்சொன்னவற்றான் முடியவும் பெறும் என்ற வாறு¹

நிரனிறைத் தொடையாவது பொருளைச் சேரநிறுத்திப் பயனையுஞ் சேரநிறுத்துதல்.

இரட்டைத்தொடையாவது ஓரடி முழுவதும் ஒருசொல்லே வருதல்.

1. பொருள்களை வரிசைப்படுத்தி அவற்றிற்கொத்த முடிக்குஞ்சொற்களையும் வரிசைப்படுத்தலாகிய நிரனிறைத்தொடையும், ஒருசொல்லேஓரடிமுழுதும் வருதலாகிய இரட்டைத் தொடையும் மேற்சொன்ன வகையால் தொடுக்கப்பெற்று முடிதலும் உண்டு.

இத்துணையுங் கூறப்பட்டது அடிதொறும் வருவன ஐந்து தொடை எனவும் அடிக்கண் வருவன ஐந்துதொடை எனவும் அவ்வைந்தும் மூன்றாகி அடங்குமெனவும் கூறியவாறாம்.¹ (87)

பேராசிரியம் :

இது, நிரனிறைத் தொடையும் இரட்டைத்தொடையுமென இரண்டு தொடை கூறி அவை முற்கூறிய தொடைப்பாற்படுமென்று அடங்கக் கூறுகின்றது.

(இ - ள்.) நிரனிறைப் பொருள்வகையால் தொடுக்குந் தொடையும், வந்த சீரே நாற்கால் தொடுக்குந் தொடையும் முன்னைத் தொடைப்பாற்பட்டு அடங்கும் (எ - று)

யாத்தலெனினும் தொடுத்தலெனினும் ஒன்று.²

“அடல்வே வமர் நோக்கி நின்முகங் கண்டே
யுடலு மிரிந்தோடு மூழ்மலரும் பார்க்குங்
கடலுங் கனையிருளு மாம்பலும் பாம்புந்
துமதிய மாமென்று தாம்”

என்றவழி உடலுங் கடலுமென நிரனிறைத் தொடைமேற் கூறு மாற்றான் எதுகைத் தொடையாய் அடங்கும்.³

“பரவை மாக்கடற் றொகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்”

(யா. வி. ப 155)

என இவ்வாறு நிரனிறுத்தலும் ஒன்று; அஃது இயையின் பாற் படுமென்ப. ஒழிந்தனவும் அன்ன.

1. பொழிப்பு, ஓரூஉ, செந்தொடை, நிரனிறை, இரட்டை என்னும் இவ்வைந்தும் ஓரடிக்குள் வரும் தொடைவகைகள் என்பதும் இவற்றுள் பின்னர்க் கூறப்பட்ட நிரனிறைத் தொடை, இரட்டைத் தொடையென்பன முற்குறித்த பொழிப்பு, ஓரூஉ, செந்தொடை என்னுந்தொடை விகற்பங்களுள் அடங்குதலின், இவ்வைந்தும் மூன்றாகியடங்கும் என்பதும் இளம்பூரணர் கருத்தாகும்.

2. 'இரட்டையாட்டும்' என்புழி 'யாத்தல்' என்னுஞ்சொல் 'தொடுத்தல்' என்ற பொருளிற் பயின்றது.

3. உடலும், கடலும் என இரண்டாமெழுத்து ஒன்றுதலின் எதுகைத் தொடை யாய் அடங்கிற்று.

இரட்டைத்தொடை யென்பது ஒரு சொல்லே நான்கு சீருமாகி வருமென்பது. அஃது,

“ஒக்குமே யொக்குமே யொக்குமே யொக்கும்”

(யா. வி. ப. 180)

என வரும். இது குறையீற்றிரட்டை¹; இயைபுத்தொடையாய் அடங்கும்.

“பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ
பாவீற் றிருந்த புலவிர்காள் பாடுகோ”

(யா. வி. ப. 181)

என்பது நிறையீற்றிரட்டை²; இதுவும் இயைபாய் அடங்கிற்று.

செந்தொடையாய் அடங்குவன உளவேற் கண்டுகொள்க.

(மற்று இவை) இவ்வாறு அடங்குவனவற்றை விதந்தோதுவது என்னையெனின், இவையுந் தொடைப்பாடு கண்டு ஐயுற்றானை ஐயமறுத்தானென்பது³. எனவே, ஒழிந்த பொருள்கோள்தாமே நின்று தொடைப்பாடு காட்டி ஐயஞ் செய்யாமையின் அவை கூறானாயினானென்பது⁴ நிரனிறையாயின் இனைத்தென்றெண்ணி நிறுத்த பொருட்கேற்ப எதிர்ப்பொருளும் எண்ணி நிறுத்துச்

1. ‘ஒக்குமே ஒக்குமே ஒக்குமே ஒக்கும்’ என்ற அடியில் ஒக்கும் என்ற ஒரு சொல்லே நான்குசீருமாகிவரினும், முதன்மூன்று சீர்களும், ‘ஒக்குமே’ யென ஏகாரம் பெற ஈற்றுச்சீர் ஒன்றும் ஏகாரம் பெறாது ‘ஒக்கும்’ எனக் குறைந்து வந்தமையின் குறையீற்றிரட்டை யெனப்பட்டது.

2. “பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ பாடுகோ” என நான்குசீர்களிலும் இறுதி ஒகாரம் நிறைந்து நின்றமையின் இது நிறையீற்றிரட்டை யெனப்பட்டது.

மேற்குறித்த இரட்டைத் தொடையிரண்டும் சீர்தொறும் இறுவாயொன்றினமையின் இயைபுத்தொடையின் பாற்பட்டு அடங்கின.

3. நிரனிறை, இரட்டை என்பன செய்யுளுக்கிரியனவாக முற்கூறிய தொடை வகைபோன்று தொடுக்கப்படுதலால் இவையும் செய்யுளுறுப்பாகிய தொடைவகை யாகுமோ என ஐயுற்ற மாணவனை நோக்கி, இவை முற்கூறிய மோனை முதலியன போல வேறு தொடையெனப் பகுத்துரைக்கப்பெறா; முற்கூறிய தொடைவகையுள் அடங்கவனவே என இச்சூத்திரத்தால் ஐயமகற்றினார் ஆசிரியர்.

4. நிரனிறைப்பொருள்கோளல்லாத கண்ணம் முதலிய ஏனைய பொருள் கோள்வகை செய்யுளில் தாமே தொடையமைப்புக் காட்டி நிலலாமையால் அவை தொடையாகுமோவென ஐயந்தோன்றற்கு இடமின்மையின் ஆசிரியர் அவற்றை இங்குக் கூறாது விட்டார்.

செய்யப் படுதலின் அது வேறு தொடையாங்கொலென்று ஐயஞ்செல்லு மென்பது.

‘மொழிந்தவற் றியலான்’ எனவே, தனக்கு வேறியல்பில்லாத செந்தொடை நீக்கப்பட்டது.¹ பொழிப்பும் ஒருஉவும் போல ஓரடியுள் நின்றுந் தொடைமை செய்யினும் அவை முற்றாய் அடங்கும். ஈரடிக் கூட்டத்துத் தத்தம் வகையால் தொடைமை செய்யாவென்பது.² (91)

நச்சினார்க்கினியம் :

1. இச்சூத்திரத்திற்கு நச்சினார்க்கினியருரை ஏடுகளிற் காணப் படவில்லை.

ஆய்வுரை :

இதுவும் அது.

(இ-ள்) நிரல்நிறைப் பொருள்கோள் வகையால் அமைக்குந் தொடையும் வந்த சீரே அடி முழுவதும் அடுக்கிவரத் தொடுக்கும் இரட்டைத் தொடையும் முன்னர்க் கூறப்பட்ட தொடைகளின் இயல்பின்பாற்பட்டு முடியும் என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

நிரல்நிறைத் தொடையாவது, கூற எடுத்துக்கொண்ட பொருள்களை வரிசைப்பட நிறுத்தி அவை கொண்டுமுடியும் பயனிலைகளையும் வரிசைப்பட நிறுத்துதல்.

இரட்டை யாப்பாவது, ஒரு சொல்லே ஓரடி முழுவதும் வரத் தொடுத்தல். முற்றுதல் - முடிதல்; அடங்குதல்.

88. அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை.

1. ‘மொழிந்தவற்றியலான்’முற்றும் எனவே தமக்கென இலக்கணங்கூறப்பட்ட மோனையெதுகை முதலிய தொடைகளே ஈண்டுக்கொள்ளப்பெற்றன. தனக்கென்று வேறிலக்கணம் பெறாத செந்தொடை இங்கு விலக்கப்பட்டது.

2. நிரலிறை,இரட்டை என்பன, ஓரடிக்குள் வரும் பொழிப்பு, ஒருஉ முதலிய விகற்பத் தொடைகள் போன்று ஓரடியுள் நின்றே தொடைத்தன்மை செய்யினும், அவை முற்றாய் அடங்கு மென்பதும், ஈரடிகள் தம்மிற் கூடிய கூட்டத்து அவை தத்தம் திறத்தால் தொடைத்தன்மை செய்வன அல்ல என்பதும் கருத்து.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின் மோனை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அடிதோறும் தலையெழுத்து ஒப்பது மோனைத் தொடையாம் என்றவாறு.²

அஃதேல் ‘அடியுள்ளனவே தளையொடு தொடையே’ (செய்யுளியல். 32) எனவோதி ஈண்டும் அவற்றை யடியினும் வருமென்றல் பொருந்தா தெனின் ஆண்டு மற்றையடியில் வாராதென்றாரல்லர்; அடியல்லாத உரை முதலாயினவற்றில் தளையொடு தொடையில்லை என்பார் ‘அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே’ என்றார்³

“மாவும் புள்ளும் பதிவயின் படர
மாநீர் விரிந்த பூவுங் கூம்ப
மாலை தொடுத்த கோதையுங் கமழ
மாலை வந்த வாடையும்
மாயோய் நின்வயின் புறத்திறுத் தற்றே”

(யாப். வி. ப. 130)

என வரும்.

(88)

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்த முறையானே மோனைத்தொடையாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்தே வரத்தொடுப்பது மோனைத்தொடையாம் (எ-று)

1. தலையெழுத்து—முதலெழுத்து. ‘எழுவாயெழுத்தொன்றின் ‘மோனை’ எனவரும் யாப்பருங்கலக்காரிகைத்தொடர் இத்தொல்காப்பிய நூற்பாவையடி யொற்றியதாகும்.

2. ‘அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே’ (செய்யுளியல்-32) என ஓரடிக்குள்ளேயே தளையும் தொடையும் வரும் எனக்கூறிய ஆசிரியர், இச்சூத்திரத்தில் ‘அடிதொறுத் தலையெழுத்து ஒப்பது மோனை’ என மோனை முதலிய தொடைகள் மற்றையடியினும் வரும் என்றல் பொருந்தாது என்பார் கூற்றைமுன்மொழிந்துகொண்டு, ‘அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே’ என்ற நூற்பாவுக்கு ஓரடிக்குள்ளேயே தளையும் தொடையும் வரும்; மற்றையடிக்கண் வருதல் இல்லை’ என்பது பொருளன்று எனவும், ‘அடிவரையறை யில்லாத உரை முதலிய யாப்புவகைகளுள் தளையும் தொடையும் கோடல் இல்லை’ என்பதே அச்சூத்திரத்தின் பொருளெனவும் விளக்கும்முறையில் அமைந்தது இவ்வரைப்பகுதியாகும்.

“கண்டற் கானற் குருகின மொப்பக்
கரையா டலவ னனைவயிற் செறிய” (அகம் 260)

என்பது அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றி மோனைத்தொடை
வந்தவாறு.¹

“கோதை மார்பிற் கோதை யானுங்
கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்”
(புறம். 48)

என்பதும் அது.

இனிவருந் தொடையும் இதுவுமெல்லாம் அறுநூற்றிருபத்
தைந்தடிக்கு உரியவாகியும், பிறவடிக்கு உரியவாகியும், வஞ்சியடிக்கு
குரியவாகியும், குறளடி சிந்தடி நெடிலடி கழிநெடிலடி யெனும்
நால்வகையடிக்கு உரியவாகியும் வருமெனக்கொள்க.² அற்றன்று,
அறுநூற்றிருபத்தைந்தடிக்கும் மோனைத் தொடை ஒன்றொன்றாகச்
சென்று பெருகி அறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாமென்பது.³
மற்று அடியிரண் டியைந்தவழி யன்றே தொடையாவது? இவை
அறு நூற்றிருபத்தைந்து தொடையாங்கால் இஃது ஓரடிக்கண்ணே
வரல்வேண்டும்; வேண்டவே, அடிதொறுந் தலையெழுத்தொப்பது
மோனையென்றதனோடு மாறுகொள்ளும் பிறவெனின், இது
நோக்கியன்றே.

‘அடியுள் ளனவே தளையொடு தொடையே’
(தொல்- செய். 33)

எனக் கூறி,

‘அடியிறந்து வருதலில்’ (தொல்-செய். 34)

1. தலையெழுத்து – சீரின் முதலெழுத்து.

2. அறுநூற்றிருபத்தைந்தடிகள் என்பன நாத்சீரடிதன்னையே பதினேழ் நிலத்து
ஐவகையடிகளாக முன்னர் எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெற்ற கட்டளையடிகள், பிறவடியாவன
அவ்வாறு எழுத்தெண்ணி வகுக்கப்பெறாத சீர்வகை அளவடிகள். வஞ்சியடிக்குரியவாகி
வருவனஎன்றது, எழுத்தெண்ணி வகுக்கப் பெற்ற நேர்நிலை வஞ்சியடிகளை. நால்வகையடிகள்
என்றது நாத்சீரடியாகிய அளவடி நீங்கலாகவுள்ள குறள், சிந்து, நெடில், கழிநெடிலடி என்னும்
சீர்வகையடிகளை.

3. அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒவ்வோரடியினையும் இரட்டித்துத் தொடை
கொள்ள மோனைத்தொடை அறுநூற்றிருபத்தைந்தாகும்.

என்பானாயிற்று. எனவே, அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஒன்றையே இரட்டித்துத் தொடை கொள்க வென்பது பெற்றா மன்றே, ஈண்டு அடிதொறுமெனப் பன்மை கூறவே அவற்றையே இரட்டித்தலும் பிற அடிவந்து தொடுத்தலும் எல்லாம் அடங்கக் கூறினான் ஈண்டென்பது.

“மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை” (தொல்-செய் 101)

என மேல் வரையறுக்கப்படுந் தொகை பதின்மூவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டனுள்ளும், மோனைத்தொடை வருங்கான் மூன்று பாவிற்கும் ஓதிய எழுபத்தெட்டுச்சீரினும்¹ வரப்பெறும்; அவ்வாறு வருங்கால்,

“அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே”

என்ற தளையிலக்கணமும்,

“அடியிறந்து வருதலில்”

எனப்படுமாகலான், அவ்வடி இரண்டன் கூட்டத்துத் தளையவழக் களையல் வேண்டும். களையுங்கால் ஆசிரியத்து நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளையடியுட் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத்தொன்பது நிலங்களை யப்படும். கலிப்பாவிற்ரு அவ்வாறு களையவேண்டுவதில்லையென்பது.

ஆசிரியத்து நாற்பத்தொரு நிலமாவன : தனக்கு ஓதிய இரு பத்தேழு சீரும் பதினான்கு நேராதியும் பதின்மூன்று நிரையா தியுமாதலான். அவற்றுள் நேராதி பதினான்கும் ஒரோவொன்று பன்னிரண்டடி உறமுங்காற் பெருகிய நிலத்தின்² இவ்விரண்டடியாக

1. ஆசிரியத்துள் இயற்சீர் பத்தொன்பதும், ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் அசைச்சீர் நான்கும் என 27. வெண்பாவினுள் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் ஒழித்து ஒழிந்த சீர் இருபத்து மூன்றும், வெண்பாவுரிச்சீர் நான்கும் ஆக 27.

கலிப்பாவிற்ரு நேரீற்றியற்சீர் மூன்றொழித்து ஒழிந்த இயற்சீர் பதினாறும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கும் வெண்சீர் நான்கும் என 24. ஆக மூன்று பாவிற்கும் ஓதிய சீர்கள் எழுபத்தெட்டு.

2. பெருகிய நிலமாவது, எழுத்துக்கள் எண்ணில் மிகுந்தநிலம். நேர்முதற்சீர் பதினான்கில் பெருகிய நிலத்தில் இவ்விரண்டாக இருபத்தெட்டடியும், நிரை முதற் சீர் பதின்மூன்றனுள் சுருங்கிய நிலத்தில் ஒவ்வொன்றாகப் பதின்மூன்றடியும் ஆக நாற்பத் தொருநிலம் வழுவென்று களையப்படும்.

இருபத்தெட்டடியும், இனி நிரையாதி பதின்மூன்றற்குஞ் சுருங்கிய நிலத்தின் ஒரோவொன்றாகப் பதின்மூன்றடியுமென **நாற்பத்தோரடியந்** தம்மொடு தாம்வந்திரட்டிக்குங்கால் தளைவழுப்படுதலின், அவை தொடுக்கப்படாவென்பது.¹

இனி, **வெண்பாவடி** உறமுஞ்சீர் இருபத்தேழினுள்ளும் நேராதிச்சீர் பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்துள் ஒரொன்றாகப் பதினான்கடியும், நிரையாதிச்சீர் பதின் மூன்றனுள் ஒன்பதொழித்து ஒழிந்த நான்கு சீரும் நின்றுறழ்ந்த அடியுட் பதினான்கெழுத்தடி பெருகியநிலத்துள் நான்குமாகப் **பதினெட்டடியந்** தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தளை வழுவுமாகலிற் களையப்படு மென்பது.²

நிரையாதிச்சீர் நான்காவன :

¹வரகு, ²வலியது, ³கடியாறு, ⁴விறகுத்தீ என்பன.

ஒழிந்த நிரையாதி ஒன்பது சீரும் நின்று உறழ்ந்த அடி எஞ்ஞான்றுங் களையப்படாது தொடைப்படுமென்பது. அவை ஒன்பதுமாவன:

¹அரவு, ²புளிமா, ³கணவிரி, ⁴பெருநாணு, ⁵உருமுத்தீ ⁶மழகன்று, ⁷நரையுருமு, ⁸புலிசெல்வாய், ² ⁹குளிறுபுலி என விலை.

¹வரகு, ²நரையுருமு, ³காருருமு, ⁴பாதிரி எனவும்,
¹வலியது, ²கடியாறு, ³காருருமு, ⁴பாதிரி எனவும்,

1. இவை நாற்பத்தோரடியும் தம்மொடு தாம் வந்து தொடைப்படுங்கால் எழுத்துக்களின் மிகுதிசுறைவுபற்றித் தளைவழுவுமாதலின் அவை 41 நிலமும் ஆசிரியத்துள் மோனைத் தொடைப்படத் தொடுக்கப்பெறா என்பதாம்.

2. வெண்பாவடி உறமுஞ்சீர் இருபத்தேழினுள் நேர்முதற்சீர் பதினான்கும் எழுத்துச்சுருங்கிய நிலத்துள் ஒரொன்றாகப் பதினான்கடியும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றனுள் வரகு, வலியது, கடியாறு, விறகுத்தீ என்பன நான்கும் நின்றுறழ்ந்து, பதினான்கெழுத்தடியாய்ப் பெருகிய நிலத்துள் வரும் நான்கடியும் ஆகப் பதினெட்டடிகளும் தம்மொடு தம்மை இரட்டித்துத் தொடுப்பத் தளை வழுப்படுவன.

3. ஆசிரியப்பாவில் நாற்பத்தொன்றும் வெண்பாவில் பதினெட்டும் ஆக ஐம்பத் தொன்பது நிலம் வழுவுவனக் களையப்படும்.

புலிசெல்வாய் என்பது 'புலிவருவாய்' என்றிருத்தல் வேண்டும் எனத் திருத்தப் பெற்றது.

1கடியாறு, **2**தேமா, **3**நரையுருமு, **4**காருருமு எனவும்,
1விறகுத்தீ, **2**தேமா, **3**புலிவருவாய், **4**காருருமு எனவும்,

இப்பதினான்கெழுத்தடி நான்குந் தொடுக்குமாறில்லை.³ ஒழிந்த நேராதியும் இவ்வாறே சுருங்கினநிலத்து உறழ்ந்தவடி தொடுக்கு மாறில்லை யென்பதூஉங் கண்டுகொள்க.

இனிக், களையப்படாத நிரைமுதற்சீர் ஒன்பானுள்ளஞ் சுருங்கிய எழுத்துச்சீர் ஒன்பது, பெருகிய எழுத்துச்சீர்,

1நரையுருமு, **2**புலிவருவாயென்பன.

1அரவு, **2**வரகு, **3**வரகு, **4**வரகு

எனவும்,

1அரவு, **2**புலிவருவாய், **3**காருருமு, **4**தேமா

எனவும் இவை முதலும் முடிவுங்காட்டிய அடிக்கண் அவை தம் மொடு தம்மைத் தொடுக்கப்படுதலிற் களையுநிலம் இலவாயின.

1நரையுருமு, **2**வண்டு, **3**வரகு, **4**வரகு

எனவும்

1நரையுருமு, **2**காருருமு, **3**பாதிரி, **4**தேமா

எனவும் ஐயெழுத்துச்சீர் முதலும் முடிவுங் காட்டிய அடிகளையப் படாது தொடைப்படுமென்பது புலிவருவாய்க்கும் இஃதொக்கும். ஒழிந்தனவும் இவ்வாறே ஒட்டிக்கொள்க.

இவ்வாற்றான் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியுள் ஐம்பத்தொன்பது நிலங்களைந்து ஒழிந்த அடி ஐந்நூற்றுபத்தாறானும் பெற்ற மோனைத்தொடை ஐந்நூற்றுபத்தாறெனப்படும்.

இவ்வாறே தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, எழுத்தடியியைபு சொல்லடியியைபு என்னும் நான்கு தொடைக்குங் களைவன களைந்து தொகை கூட்டிக்கொள்க.

3. இங்கெடுத்துக்காட்டிய பதினான்கெழுத்தடிகள் நான்கும் இரண்டடியாய்த் தம்முள் தொடைப்படுங்கால் விளமுன்நிரையும் காய்முன்நிரையும் ஆகிவெண்டளை வழுவதலால் தொடுக்குமாறில்லை என்றார்.

இவற்றுள், ஆசிரியப்பாவினுள் வரும் அடிமோனைத்தொடை இருநூற்றெண்பத்துமூன்றும், வெண்டொடை நூற்றறுபத்து மூன்றும், கலிப்பாவிற்றுகரிய தொடை நூற்றிருபதுமாகி மூன்றுபாவிற்றுகுந் தொகுப்பத் தொடை ஐந்நூற்றறுபத்தாறாம் ஒழிந்த நான்கற்கும் இவ்வாறே கொள்க. கொள்ளவே இத்தொடை ஐந்தனானும் பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத் தெண்ணூற்று முப்பதாம் (2830)¹. இவற்றுள் அகவற்றொடை ஆயிரத்து நானூற்றொருபத்தைந்து; வெண்டொடை எண்ணூற்றொருபத்தைந்து; கலித்தொடை அறுநூற்றெனக் கொள்க.

“ அடியெதுகை மோனை தலையா கெதுகை
 1யடியியைபு தாமிரண்டென் றைந்துங்.கடியப்
 படுநில மைம்பது மொன்பது மென்ப
 வெழுபத்தெண் சீரடிக்கு மேற்று”

எனவும்,

“ ஒழிந்த நிலத்து² நிரைபதின்மூன் றொல்லா
 தொழிந்த வயர்ந்துழி யொன்றாக்-றாகு
 நிரையொன்றாய் நேரிரண்டாய் நாற்பத்தொன் றாகு
 மவையகவற் காகா தன்”

எனவும்,

“ வரகு வலியது வான்கடி யாறு
 விறகுதீ வெள்ளைக்கு மேனிலத்து ளொன்றா
 வழிவழி³ நேர்முகற்சீ ரேழிரண்டு மாக
 வவையம்பத் தொன்பா னகற்று”

1. 625 அடியுள், தளைவழுவும்நிலம் 59-களைந்து ஒழிந்த 566 அடிகளாலும் பெற்ற மோனைத் தொடை	566
தலையாகெதுகை	566
அடியெதுகை	566
எழுத்தடியியைபு	566
சொல்லடியியைபு	566
இவ்வைந்து தொடைகளாலும் பெற்ற தொடைகள்	<u>2830</u>

1. எழுத்தடியியைபு, சொல்லடியியைபு என அடியியைபுத் தொடை இரண்டாகும்.
2. ஒழிந்த நிலம்-எழுத்துச் சுருங்கியநிலம். 'இழிந்த நிலம் என்றிருத்தல் வேண்டும்' என்பர் சி. கணேசையர்.
3. 'வழிவழி' என்புழி முதல் நின்ற வகரத்தை உடம்படுமெய்யாகக் கொண்டு 'அழிவழி-சுருங்கிய நிலத்து' எனப்பொருளுரைத்தல் பொருந்தும்.

எனவும்,

“ஐம்பத்தொன் பானன்றி யெஞ்ஞாற் றறுபத்தா
றொன்றற் குரியவா றொட்டு”

எனவும்,

“ஐந்து தொடையா னகவற் றொடையிருநூற்
றெண்பத்து மூன்றா மெனமொழிப வொன்றொன்றா
வெள்ளைத் தொடைநூற் றறுபத்து மூன்றாகுந்
துள்ளற்கு நூற்றிருப தாம்”

எனவுஞ்,

“சொல்லி னவைதன் றொடையிரண் டாயிரத்
தெண்ணூற்று முப்பஃ தெனல்”

எனவும், இவ்வாறே விரித்துரைத்துக்கொள்க.

(92)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது மோனையிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அடிதொறும் முதற்கண் ஓரெழுத்துவரத் தொடுப்பது
மோனைத்தொடையாம். எ-று.

முன்னர்

“அடியுள் எனவே தளையொடு தொடையே”

(செய்33)

என்பதனான் ஓரடிக்கண்ணே தளையுந்தொடையும் வருமென்பது
பெறுதலானும், ஈண்டு அடிதொறும் எனப் பன்மை கூறுதலானும்,
ஈரடிக்கூட்டத்துந் தளையுந் தொடையும் வருமென்பது பெறுதலானும்
ஓரடிக்கண்ணும் ஈரடிக்கண்ணும் தளையுந்தொடையுந் கோடல்
வேண்டுமென்றுணர்க. ‘தலையெழுத்தொப்பது’ என்றற்கு, அடிகளின்
முதலெழுத்தும் சீர்களின் முதலெழுத்தும் என்பது பொருளாம்.
அடிதொறுமென்பது ஈரடியையும் ஓரடியையும் உணர்த்தலின்,
அடிமோனையும் இணைமோனையும் பொழிப்புமோனையும்
ஓரூஉமோனையும் கூழைமோனையும் மேற்கதுவாய்மோனையும்
கீழ்க்கதுவாய் மோனையும் முற்றுமோனையுமென மோனை
எண்வகைப்படுமாயிற்று.

‘பொழிப்பு மொளுஉ²வும்’

(செய்90)

என்னுஞ் சூத்திரத்தான், இவ்வாசிரியர் கொண்ட பொழிப்பும் ஓரூஉவுங் கோடற்கு அஃது இணைகொள்ளுமாறென்னை யெனின்: - அச்சூத்திரத்து ‘அவையுமாருளவே’ எனச் சூத்திரஞ் செய்தமையான் அவையும் முன்பிறவும் ஓரடித்தொடையுமுள என்று பொருடருதலிற் றொடைக்குச் சிறந்துதோன்றும் வினை முதலியவுங் கோடும்.உ—ம்.

‘கான மஞ்ஞை யீன்ற முட்டை
காத வின்றி வீசு மந்தி’

இஃது ஈரடியும் எழுத்தொத்தலிற் றன்னொடுதான்வந்து தொடுத்த கட்டளை அடிமோனை.

“கோதை மார்பிற் கோதை யானுங்
கோதையைப் புணர்ந்தோர் கோதை யானும்”

இஃது எழுத்தொன் வாமையிற் பிறவடி தொடுத்த கட்டளை யடிமோனை.

‘யாண்டுங் காணேன் மாண்டக் கோனை
யானுமோ ராடுகள மகளே’

(குறுந்தொகை 31)

இஃது இருவகையுந் தொடுத்தது.

‘கண்டற் கானற் குருகின மொலிப்பக்
கரையா டலவற் வளைவயிற் செறிய’

இது சீர்வகையடிதொடுத்தது.

‘உவவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை’

(புறம் 3)

ஓடுங்கா வொலிகடற் சேர்ப்ப னெடுந்தேர்’

இவை கட்டளையிணைமோனை.

‘உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு’

(திருமுருகாற்றுப்படை)

இது சீர்வகையிணைமோனை.

‘செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை’
(திருமுருகாற்றுப்படை)

‘கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோர் முகத்திரண்டு’
(திருக்குறள்-29)

இவை கட்டளைப் பொழிப்புமோனை.

‘வெயிலுறுப் புற்ற வெம்பரல் கிழிப்ப’

இது சீர்வகைப் பொழிப்பு மோனை.

‘வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்’ (புறம்-6)

‘வானிடு வில்லின் வரைவறியா வாய்மையால்’
(நாலடி,கடவுள்வாழ்த்து)

இவை கட்டளை யொருமோனை.

‘கல்வாதவரு நனிநல்லர் கற்றார்முன்’
(திருக்குறள்-402)

இது சீர்வகை யொருமோனை

‘வானம் வாய்த்த வாங்குகதிர் வரகின்’
‘அம்பு மழலு மனிகதிர் ஞாயிறு’
(நாலடி, பிறனில்விழையாமை)

இவை கட்டளைக் கூழைமோனை.

‘மடக்கண் மயிலின மறலி யாங்கு’

இது சீர்வகைக்கூழைமோனை.

‘கந்திற் பிணிப்பர் களிற்றைக் கதந்தவிர’
(நான்மணி-12)

‘பயவார்கட் செல்வம் பரப்பப் பயன்கொல்’
(நாலடி,நன்றியில்செல்வம்)

இவை மேற்கதுவாய் மோனை.

‘எல்லை யெம்மொடு கழிப்பி யெல்லுற’
‘நல்லா ரிருவ ருவப்ப நயமிலார்’ (நாலடி)

இவை கீழ்க்கதுவாய்மோனை.

‘ஓல்லா தொல்வ தென்றலு மொல்லுவது’

(புறம்-196)

இது சீர்வகைக் கீழ்க்கதுவாய்மோனை.

‘கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்’

(திருக்குறள்-391)

இது முற்றுமோனை. இது சீர்வகை முற்றுமோனை.

இனிக் கலிக்கு

‘இணையிரண் டியைந்தொத்த முகைநாப்பட் பிறிதியாதும்

(கலி.மருதம்-12)

இஃது இணைமோனை.

‘அரிமதர் மழைக்கண்ணீ ரலர்முலைமேற் றெறிப்பபோல்’

இது பொழிப்பு மோனை.

‘பெண்டெனப் பிறர்கூறும் பழிமாறப் பெறுகற்பின்’

(கலி-மருதம்-12)

இஃது ஒருஉமோனை.

‘கழிபட்டார் கமழ்கோதை கயம்பட்ட வருவின்மேல்’

இது கூழைமோனை.

‘அளியென வுடையேன்யா னவலங்கொண் டழிவலோ’

(கலி,பாலை,19)

இது மேற்கதுவாய்மோனை.

‘முளிகழை யுயர்மலை முற்றிய முழங்கழல்’

(கலி,பாலை, 24)

இது சீர்வகை மேற்கதுவாய்மோனை.

‘மணிநிற மலர்ப்பொய்கை வளர்ந்தருளு மயிலோனை’

இது கீழ்க்கதுவாய்மோனை.

‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’

(கலி,பாலை-10)

இது முற்றுமோனை. இவற்றுக்குச் சீர்வகைபலவும் வருமாறுணர்க. இச்சூத்திர முதலாகக் கூறுங் கட்டளையடிக்குத் தொடை கொள்ளுங்காற் றளைவழிக் கழித்துத் தொடை கொள்ளுமாறு 'மெய்பெறு மரபின்'(செய்.101) என்பதனுட் காட்டுதும்.

ஆய்வுரை:

இது, மோனைத் தொடையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) செய்யுளின் அடிதொறும் முதலெழுத்து ஒத்து அமைவது மோனைத் தொடையாம் என்று.

தலையெழுத்து-சீரின் முதலெழுத்து.

89 அஃதொழிந் தொன்றின் எதுகை ஆகும்.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். எதுகை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடிதொறும் முதலெழுத்தொன்றாமல் இரண்டா மெழுத்து ஒன்றின் எதுகை யாகும் என்றவாறு.

அஃதேல் முதலெழுத்தும் ஒன்றி இரண்டாமெழுத்தும் ஒன்றில் யாதாகு மெனின், முந்துற்ற மோனையாற் பெயரிட்டு வழங்கப்படும் என்க¹.

உதாரணம்

“ அடிதாங்கும் அளவின்றி அழலன்ன வெம்மையாற்
கடியவே கனங்குழாஅய் காடென்றார் அக்காட்டுள்
துடியடிக் கயந்தலை கலக்கிய சின்னீரைப்
பிடியூட்டிப் பின்னுண்ணுங் களிற்றெனவும் உரைத்தனரே”

(கலித். 11)

எனவரும்.

(89)

1. முதலெழுத்து அளவொத்துநிற்க இரண்டாமெழுத்து ஒன்றுதலே எதுகைத் தொடையாம் எனவும், முதலெழுத்தும் ஒன்றி இரண்டாமெழுத்தும் ஒன்றி வருமாயின் அது மோனைத் தொடையெனவே வழங்கப்படும் எனவும் கொள்க.

பேராசிரியம்:

இஃது, இரண்டாமெண்ணும் முறைமைக்கணின்ற எதுகைத் தொடையுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இரண்டடியினும் முதனின்ற சீர் முதலெழுத்திரண்டும் ஒழிய அல்லனவெல்லாம் ஒன்றிவருதலும், ஒரோ வெழுத்தே ஒன்றிவருதலுமென இங்ஙனங் கூறியவற்றுள் அஃதொழித்து அச்சீர் முழுதொன்றில் தலையாகெதுகையென்றும், இரண்டாமெழுத் தொன்றில் அடியாகெதுகை யென்றும் வழங்கப்படும். அயலெழுத்தொன்றினென்னாது முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக் கூறுதலென்னையெனின், இவ்வாறு எதுகையாங்கான் முதலெழுத்துக் களின் மாத்திரை தம்மின் ஒத்துவரல் வேண்டுமென்றற்குக் கூறினானென்பது.¹

உதாரணம்

“மாயோன் மேய காடுறை யுலகமுஞ்
சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்”

(தொல். அகத்-5)

என்பது தலையாகெதுகை.

அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் நெழுதரும் பல்கதிர்ப் பருதி”

(பத்துப் - பெரும்பாண்-1-2)

என்பது அடியெதுகை. இது இடையாகெதுகை யெனவும் அமையும். ஒழிந்தன கடையாகெதுகை யெனப்படும். பிறவும் அன்ன.

அஃதேல், தலையாகெதுகை யென்றதுபோலத் தலையாகு மோனையுங் கொள்ளாமோவெனின், அற்றன்று; ஆசிரியன்,

1. ‘அயலெழுத்தொன்றன் எதுகை’ என்னாது ‘அஃதொழித்தொன்றின் எதுகையாகும்’ என முதலெழுத்தினைச் சுட்டிக்கூறியது முதலெழுத்து மாத்திரையளவு ஒத்துநிற்க இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவருதலே எதுகைத் தொடையாம் என அறிவித்திற்பொருட்டு என்பதாம். சீர்முழுதும் ஒன்றிவருவது தலையாகெதுகை. இரண்டாமெழுத்து ஒன்றி வருவது அடியெதுகை. இஃது இடையாகெதுகையெனவும் வழங்கப்பெறும். ஒழிந்தன கடையாகெதுகையெனப்படும்.

“அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை”

(தொல் செய் 92).

என்றானாகலின், அடிமோனையே கொண்டாமென்பது.¹
என்றார்க்கு,

**“வைகலும் வைகல் வரக்கண்டு மஃதுணரார்
வைகலும் வைகலை வைகுமென் நிற்புறுவர்
வைகலும் வைகற்றம் வாழ்நாண்மேல் வைகுதல்
வைகலை வைத்துணரா தார்”**

(நாலடி 39)

என்றவழி. அடிதோறும் ஒருசொல்லே வந்து தொடையாயிற்
றன்றோவெனின், அஃது இரண்டடிக்கண்ணே வந்ததன்று, செய்
யுண்முழுவதும் பயின்றுவந்து சுவைமைப்படாதாகலின் வழி
மோனைப்பாற் பட்டடங்கும் என்க.² இச்சூத்திரத்துக் காட்டப்
பட்ட தொடை இரண்டும் மூன்று பாவிற்கும் ஓதிய அறுநூற்
றிருபத்தைந்து அடியோடுங்கூட்டித் தொகைசொல்லுமாறு மேலைச்
சூத்திரத் துரைக்கப்பட்டது.³ (92)

நச்சினார்க்கினியம் :

இஃது எதுகை கூறுகின்றது.

(இ—ள்) முற்கூறிய முதலெழுத்தினையொழித்து இரண்டடி
யினும், சீர் முழுதும் ஒன்றினும், இரண்டாமெழுத்தே ஒன்றினும்,
ஓரடிக்கண் முதலிருசீர்க்கண் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும்,
முதற்சீரினும் மூன்றாஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும்,
முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றினும்,

1. ‘அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை’ என ஆசிரியர் அடிமோனையே கொண்டமையால் அடியெதுகையில் வேறாகத் தலையாகெதுகை கொண்டாற்போன்று அடிமோனையின் வேறாகத் தலையாகுமோனையென்றதொருவகையினை யாம் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை; அடிமோனை யொன்றே கொண்டாம் என்றார் பேராசிரியர்.

2. ‘வைகலும் வைகல்’ என்ற பாடலில் ‘வைகல்’ என்ற ஒருசொல்லே செய்யுள் முழுதும் பயின்று வருதல் பொருளுணர்ச்சிக்குச் சுவைதராதாகலின் அப்பாடலிற் பயிலும் மோனை வழிமோனையின்பாற்படும். இரண்டடிக்கண் அமைவதே அடிமோனையென்படும்.

3. தலையாகெதுகை, அடியெதுகை யெனப்பட்ட எதுகைத் தொடையிரண்டும் மூன்று பாவிற்கும் ஓதிய 625 அடியோடுங் கூட்டித் தொகைகொள்ளும் முறை முன்னைச் சூத்திரவரையில் (செய்யுளியல் - 92) வகுத்துரைக்கப்பட்டது.

முதற்சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும் முதலயற் சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், ஈற்றயற் சீரொழித்து ஏனைய ஒன்றினும், நாற்சீரும் ஒன்றினும் தலையாகெதுகை, அடியெதுகை, இணையெதுகை, பொழிப்பெதுகை, ஒருஉவெதுகை, கூழையெதுகை, மேற்கதுவாயெதுகை, கீழ்க்கதுவாயெதுகை, முற்றெதுகை எனக்கூறப்படும். எ-று.

அயலெழுத் தொன்றின் என்னாது முதலெழுத்தைச் சுட்டிய வதனான், முதலெழுத்தின் மாத்திரை தம்முள் ஒத்தல்வேண்டுமென்றுகொள்க.

உதாரணம் :

‘மாயோன் மார்பி னாரம் போலுஞ்
சேயோன் சேர்ந்த வெற்பிற் றீநீர்’

இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளைத் தலையாகெதுகை.

“வானிடு வில்லின் வரவறியா வாய்மையாற்
கானிலந் தோயாக் கடவுளை
யாநிலம்” (நாலடி, கடவுள்வாழ்த்து)

இது தம்மொடு தாம்வந்த கட்டளை அடியெதுகை.

‘சிலைவிலங்கு நீள்புருவஞ் சென்றொசிய நோக்கி
முலைவிலங்கிற் றென்று முனிவாள்’

இது சீர்வகையடிக்கட்டளையொடு தொடுத்த தலையாகெதுகை.

‘அகலிரு விசம்பிற் பாயிருள் பருகிப்
பகல்கான் றெழுதரும் பல்கதிர்ப் பரிதி’
(பெரும்பாணாற்றுப்படை)

இது கட்டளையடிச் சீர்வகையடியோடு தொடுத்த அடியெதுகை.

‘தலையெழுத் தொப்பது மோனை’ (செய்-92)

என்றலிற் றலையாகுமோனை இவ்வாசிரியர் கொள்ளார்.

‘வைகலும் வைகல்’ (நாலடி-அறன்வலியுறுத்தல்)

என்னும் வெண்பாவிற் சீர்முழுதும் வருதலின் வழிமோனைப் பாற்படும்.

‘புன்கா லுன்னத்துப் பகைவ னெங்கோ’

(பதிற்றுப்பத்து-71)

மறந்தும் பிறன்கேடு சூழற்க சூழின்’

(திருக்குறள்-204)

இவை இணையெதுகை.

‘பொன்னேர் மேனி நன்னிறஞ் சிதைத்தோர்’

‘உருவக் கடுந்தேர் முருக்கிமற் றத்தேர்’

இவை பொழிப்பெதுகை.

‘உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை’

‘பறம்பிற் கோமான் பாரியும் பிறங்குமிசை’

(சிறுபாணாற்றுப்படை)

‘வாண்மாய் குருதி களிறுழக்கத் தாண்மாய்ந்து’

(களவழி - 1)

இவை ஒரூஉவெதுகை.

‘இன்னரென்னா தின்பம் வெஃகி’

‘குன்றஞ் கொன்ற குன்றாக் கொற்றத்து’

(திருமுருகாற்றுப்படை)

இவை கூழையெதுகை.

‘பொன்னேர் மேனி துன்னினர்’

‘கொண்டுபா ராட்டுவார் கண்டிலர்கொல் மண்டி’

(நாலடி, தூஉய்தன்மை)

இவை மேற்கதுவாயெதுகை.

‘உள்ளி னுள்ளம் வேமே யுள்ளாது’

(குறுந்தொகை-402)

‘படியை மடியகத் திட்டா னடியினான்’

(நான்மணி, கடவுள்வாழ்த்து)

இவை கீழ்க்கதுவாயெதுகை.

‘கன்னி புன்னை யன்னந் துன்னும்’

‘இன்றுகொ லென்றுகொ றென்றுகொ லென்னாது’

(நாலடி, அறன்வலியுறுத்தல்)

இவை முற்றெதுகை.

இனிக்கலிக்கு.

‘அடங்காதார் மிடல்சாய யமரர்வந் திரத்தலின்’

‘எறிதிரை செறிகையான் மிகவாங்கி மீதோங்கி’

இவை இணையெதுகை.

‘பெருவரை யறழ்மார்பிற் நிருவோங்குங் கரியோனை’

இது பொழிப்பெதுகை.

‘அணிவேங்கை செறிநீழற் கிளியோப்பு மணிநிறத்தாள்’

இஃது ஒருஉவெதுகை.

‘மணிவரை யணிமார்பிற் பணிமேவும் பெரியோனை’

இது கூழையெதுகை.

‘அலைகடற் றுயிலுணரா மலையெடுத்த நிலையோனை’

இது மேற்கதுவாயெதுகை.

‘கதிபல விதியாற்சென் றழுந்தாமற் றுதித்தேத்தி’

இது கீழ்க்கதுவாயெதுகை.

‘திரிபுர மெரிசூழ வரிவாங்கும் பெரியோனை’

இது முற்றெதுகை¹

ஆய்வுரை :

இஃது எதுகைத் தொடையமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்க அதனை யொழித்து இரண்டாமெழுத்து முதலியன ஒன்றி வரின் எதுகையாகும் என்று.

90. ஆயிரு தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய.²

1. பேராசிரியர் உரையைத் தழுவியது.

2. அ + இருதொடை = ஆயிருதொடை எனச் சுட்டு நீண்டது. அவ்விரு தொடையாவன: முற்கூறிய மோனையும் எதுகையும். கிளையெழுத்து-வருக்கவெழுத்து. கிளையெழுத்து ஒன்றிவருவன வருக்கமோனை யெனவும் வருக்க வெதுகையெனவும் வழங்கப்படும் என்பதாம்.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மோனைத் தொடைக்கும் எதுகைத் தொடைக்கும் எடுத்த வெழுத்தே வருதலன்றி வருக்க வெழுத்தும் உரிய என்றவாறு.

“பகலே, பல்பூங் காணற் கிள்ளை ஓப்பியும்
பாசிலைக் குளவியொடு கூதளம் விரைஇயப்
பின்னுப்பிணி அவிழ்ந்த நன்னெடுங் கூந்தல்
பீரங்கப் பெய்து தேம்படக் கருதி” (யாப். வி. ப. 135)

என்பது வருக்க மோனை.

“ஆற்றி அந்தணர்க் கருமறை பலபகர்ந்து
தேறுநீர் சடைக்கரந்து திரிபுரம் தீமடுத்துக்
கூறாமற் குறித்ததன்மேற் செல்லுங் கடுங்குளி
மாறாப்போர் மணிமிடற் றெண்கையாய் கேள்இனி”
(கலித். கடவுள் வாழ்த்து)
(90)

என்பது வருக்கவெதுகை. பிறவுமன்ன.

பேராசிரியம் :

இது, மேற்கூறிய தொடைப்பாற்பட்டு வருவன வேறுபல தொடைகண்டு அவை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஆயிரு தொடையென்பன மோனையும் எதுகையும்; இவை இரண்டற்கும் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப் பெறும் (எ - று).

இதன்கருத்து: அங்ஙனங் கிளையாகிவந்த வேறுபாட்டான் எல்லாத்தொடையும் வேறு பலவாமென்றவாறு.¹ கிளையெழுத்-

1. 'மோனை' எதுகை என்னும் இருதொடைக்கும் கூறப்பட்ட எழுத்துக் களையன்றி அவற்றுக்கு உறவாகியொத்த கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப் பெறும் என இக்குத்திரத்திற் கூறவே, அவ்விரு தொடைகளின் எண்ணிக்கையும் முற்கூறியவற்றின் அடங்காது வேறுபலவாய் விரியும் என்பது புலனாம்.

தென்பன வருக்கமும் நெடிலும் அனுவும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் உயிருமெனவிவை. இவையெல்லாம் ஒரோகிளைமையுடையெனப்பட்டுன.¹

இனி, ஆசெதுகையும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகையும் அடியெதுகைக் குரித்தாகிய இரண்டாமெழுத்தின் முன்னும் பின்னும் தொடர்ந்துநின்றலின் அவையுங் கிளையெனினும் அமையும்; அற்றன்று; அடிமோனையுந் தலையாகெதுகையும் அடியெதுகையும் 'வந்து நுந்தை' யென்னுஞ் சீர்க்கண் மூன்றா மெழுத்தொன்றி வருதல்,

“மெய்பெறு மரபிற் றொடை” (தொல்-செய்-101)

எனப்பட்டமையின், ஆண்டு அது கிளையாகாது; ²‘மெய்த்தல் ஒத்த’லென்ற வழியன்றி ‘ஈதல் காய்த’லென்றவழி நெடின் மோனையாய்த் திரிபுபடுதலின் ஆசிடையெதுகையுங் கிளையாகாது.³ ‘உரிய’ வென்றதனானே இவை அத்துணையுரியவன்றா மெனக்கொள்க.⁴ மற்று ‘நுந்தை தந்தை’ யென்றவழி, ⁵ஆண்டு முதலின்ற வழிமோனை சிறந்ததென்னாமோவெனின் என்னாமன்றே, இரண்டாயவழி ஈரெழுத்துத் தேமாவாகலே பெரும்

1. வருக்கம் என்றது, மெய்யும் உயிரும் கூடியநிலையில், ககர வருக்கம் சகர வருக்கம் என்றாற்போன்று மெய்யின் பெயரால் வழங்கப்பெறும் தொகுப்பாகிய உறவுநிலையினை. வருக்கம், நெடில், அறு, வலி, மெலி, இடையினம், உயிர் என இவ்வாறு எழுத்துக்களைப் பகுத்துக்கூறும் பகுப்பனைத்தும் ஒரு வகையால் எழுத்திற்கமைந்த கிளைமை (உறவு) பற்றியன வாதலால் கிளை யெனப்பட்டன.

2. ‘நுந்தை’ என அடிமுதற்கண் நின்றசீர் அடுத்த அடியிலும் முதற்சீராய் வந்து தொடைப்பட்டவழிச் சீர்முழுதும் ஒன்றித் தலையாகெதுகையும் அடி யெதுகையுமாய் வந்தமையால், அடியெதுகைக் குரித்தாகிய இரண்டாமெழுத்தின்பின்வரும் மூன்றாமெழுத்து ஒன்றுதலை மெய்பெறுமரபிற்றொடைவகையாகக் கொள்வதன்றிக் கிளையென்றல் பொருந்தாது.

3. மெய்த்தல், ஒத்தல் எனவரும் இரண்டும் எதுகைத் தொடைப்படவருமிடத்து யகரம் ஆசிடையெதுகையாகக் கொள்ளப்படுதுபோன்று, ‘ஈதல், காய்தல்’ என்பன ஆசிடையெதுகையெனப்படாது நெடின் மோனையாய்த் திரிவுபடுதலின் ஆசிடையெதுகையைக் கிளை யென்றலும் பொருந்தாது.

4. ‘கிளையெழுத்து உரிய’ எனக் கிளையெழுத்தினையும் தழுவிக்கொண்டமையின், கிளையெழுத்துக்கள் மோனையெதுகைத்தொடைகட்கு அத்துணை உரியவல்ல என்பதே ஆசிரியர் கருத்தாமெனக்கொள்க.

5. ‘நுந்தை நுந்தை’ யென்றவழி என இவ்வரைத்தொடர் அமைந்திருத்தல் வேண்டும்.

பான்மையாகலின். இதனானே, இது தலையாகுமோனையெனத் தலைமைகூறப் படாததூஉமாயிற்று;¹ என்னை? தொடை யென்பன 'பூத்தொடை' போலச் செய்யுட்குப் பொலிவுசெய்ய வேண்டுமாகலின். இக்கருத்தினானன்றே சொல்லடியியைபினைத் தலையாகியைபெனத் தலைமை கூறாராயிற்றென்பது. அடியெதுகையாயின் தலையாகெதுகைபோலச் சிறந்து காட்டுமென்பது. செந்தொடையுஞ் செய்யுட்பொலிவு செய்யுங்காற் கொன்றையுங் கடம்பும்போல நின்றவாறே நின்று தொடைப்பொலிவு செய்யுமென்பதாம்.² அனுவுங் கிளையெனப்படுமோ வெனின், அதுவுங் கிளைமை பற்றியல்லது அனுவாகாதென்றற்கு இவற்றோடுங் கூறினானென்பது.

ஈண்டு ஓதிய கிளை உயிரும் ஒற்றுமென இரண்டாகலின் அவ்விருவாற்றானுங் கிளைமைபற்றி அனுகொள்ளப்படும். என்னை?

“அஆ வாயிரண் டங்காந் தியலும் (தொல்-எழுத்-பிறப்-3)

என அகர ஆகாரங் கிளையாயின. ஐகார ஒளகாரம் போலி வகையான் அவையெனப்படும். இ ஈ எ ஏ என்பனவும் உ ஊ ஒ ஓ என்பனவும் உடன்பிறப்பினவாகலான் அவையுங் கிளையெனப்படும். 'ஒற்றுக் கிளையென்பன தம்முன்னர்த் தாம் வருதலும் பிற வருதலுமென இரண்டு. அவற்றுள் தம்முன்னர்த் தாம்வருங்கால் வந்த உயிரே வாரா. அவ் அனுவிற்கு ஓதிய உயிரே வேறுபட வருமென்பது. இனி, ஓரடிக்கண்ணாயின் ஐஞ்சீரானும் அறுசீரானும் வந்த வழியினும் அனுவெனப்படுமென்பது இனித் தம் முன்னாகப் பிறவருங்கால் வந்த உயிரே வரவும்பெறுமெனக் கொள்க. பிற வருங்கால் ஞகரநகரங்களும் மகரவகரங்களஞ் சகரதகரங்களும்

1. 'நுந்தை' என்பது அடியிரண்டிலும் முதற்கண் நின்றவழி 'நு' என்பது மொழிமுதற் குற்றுகரமாய் எண்ணப்படாதொழிதலின் அதனை முதற்கண் உள்ள தனியெழுத்தாகப் பிரித்து மோனையாக்குமிடத்து ஒரேழுத்துத் தேமாவாகிய அதனை ஈரெழுத்துத் தேமாப்போலக் கொண்டு தொடைகொள்ளவேண்டியிருத்தலால் "இது 'தலையாகுமோனை' எனத் தலைமை கூறப்படாததூஉமாயிற்று" என்றார்.

2. செயற்கைவகையாலன்றி இயற்கையிலேயே பூந்துணராற் பொலிந்து தோன்றும் கொன்றைப் பூங்கொத்தும் கடப்பம் பூங்கொத்தும்போல நின்றவாறே நின்று இயற்கைவகையாற் செய்யுட்குத் தொடைப்பொலிவு செய்தல்பற்றி மோனை முதலிய தொடைப்பகுப் பில்லாத இயற்கைத் தொடையும் செந்தொடையென ஒரு தொடையாகக் கொள்ளப்படுவதாயிற்று என்பதாம்.

இனம்பற்றிக் கிளையாமென்பது அவற்றுள் மகரவகரங்களும் இதழ்பற்றிப் பிறத்தலிற் கிளையாயின. இவ்வாறே இ ஈ எ ஏ என்பனவும் யகரமும் மிடற்றுவளியாற் பிறத்தலானும் இயல்பு கொளப்புமையானுங் கிளையா மென்பது ¹

ஒற்றும், உயிரும், உயிர்மெய்யும் என மூன்றுவகையாற் கிளைமை கூறி மெய்மோனை உயிர்மோனை உயிர்மெய் மோனை யெனவுங் கொள்ளாமோவெனின், —அவை,

“மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை” (தொல்-செய்-101)

அன்மையிற் கொள்ளாமென்பது அல்லதூஉம் அவையெல்லாங் கொள்ளிற் செந்தொடை இழவுபடுமென மறுக்க². எதுகைக்கும் இஃதொக்குமாறு கண்டுகொள்க ³

இங்ஙனம் ஈண்டுக் கிளையெனக் கூறியவற்றுள், ‘ஏற்புழிக் கோடல்’ (665) என்பதனால் வருக்கமென்பது மோனைக்கும் எதுகைக்கும் உரிமையான், வருக்கமோனை வருக்கவெதுகையென்று

1. ‘அநு’ என்னும் வடசொல் தமிழில் ‘அனு’ எனவும் வழங்கப்படும். அனு...ஒத்தது என்ற பொருளது. அஃது, அ, ஆ, ஐ, ஔ, எனவும் இ, ஈ, எ, ஏ, எனவும், உ, ஊ, ஓ, ஔ எனவும் உயிர்கள் தம்முள் ஒத்து நின்றலையும் ஞ, ந எனவும் ம, வ எனவும், த, ச எனவும் மெய்கள் ஒத்து நின்றலையும் குறித்து வழங்குதல் மரபு. உயிரிலும் மெய்யிலும் அனுவெழுத்துக்களாவன இன்ன இன்ன என்பதனை.

“அகரமோ டாகாரம் ஐகாரம் ஔகான்
இகரமோ டகாரம் எஏ – உகரமோ
ஓகாரம் ஔ ஞ ந மவ தச்சகரம்
ஆகாத வல்ல அனு” (யா. வி. உரைமேற்கோள்)

எனவரும் வெண்பா வரித்துரைத்தல் காணலாம். இதன் ஈற்றுடியினை ‘அனு ஆகாத அல்ல’ என இயைத்து இவை அனுவாம் எனப்பொருள் கொள்க.

2. எழுத்துக்களை, ஒற்று, உயிர், உயிர்மெய் என மூவகையாற் கிளைமைப்படுத்தி (உறவுசெய்து), மெய்மோனை, உயிர்மோனை, உயிர்மெய் மோனை எனத் தொடைகொள்ளின் அவை மெய்பெறுமரபின் (வடிவுபெறும் முறைமையிணையுடைய) தொடையாகாமையின் அவை அங்ஙனம் மோனைத் தொடையாகக் கொள்ளப்படா. அன்றியும் இவ்வாறு எழுத்துவகை பற்றிய சிறப்புத் தொடர்பு பற்றாது தொடைகொண்டால், மோனை முதலியன கருதாது தன்னியல்பில் அமைந்த செந்தொடை யென்னுந்தொடைகொள்ளுதற்கு இடமில்லாது போய்விடும். எனவே மெய், உயிர், உயிர்மெய் என எழுத்துப்பொதுமை பற்றித் தொடை கொள்ளுதல் இங்கு ஆசிரியர் கூறுந் தொடையிலக்கண அமைப்பினைச் சிதைப்பதாகும் என்க.

3. இவ்விளக்கம் எதுகை, இயைபு முதலிய ஏனைத்தொடைகளுக்கும் ஏற்குமாறு அறிந்துகொள்க.

இருவகைப்படும். நெடிலும் அனுவும் மோனைக்குரிய; உயிரும் வல்லினமும் மெல்லினமும் இடையினமும் ஆசிடையிடுதலும் மூன்றாமெழுத் தொன்றுதலுமென்ற ஆறும் எதுகைக்கே உரியவாம். இவை பத்துத்தொடையுள்ளும்¹ மோனைமூன்றும் வருமாறு :

“வயங்குகதிர் கரரத வாடை வைகறை
விசம்புரி வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி”

(அகம் 24)

என்பது வகரவருக்கம் முதற்கண் வந்தமையின் வருக்கமோனையாயிற்று.

“கலக்கொண்டன கள்ளென்கோ
காழ்கோத்தன சூட்டென்கோ”

(யா. வி. ப. 349)

என்பதும் அது. இவை ஒரு மெய்யின் வருக்கமாகலான் வருக்கமெனப்பட்டன.

அஃதேல், உயிர்வருக்கமும் வருக்கமெனப் படாதோ வெனின், அங்ஙனங் கொள்ளின் நெடிலும் அனுவும் விரவும் வருக்கமும் வருக்கமெனப்படுமென மறுக்க;² அல்லதூஉம் நெடிலும் குறிலும் ஊர்ந்த மெய்யிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாகல் வேண்டுமன்றோ வென்பது; என்றார்க்கு, முதற்கண் உயிர்வந்ததையே இன்ன தொடை என்றுமோவெனின், அவை அனுவாகி வருவன வழி மோனையெனவும் அல்லாக்காற் செந்தொடையெனவுங் கூறுபவென்பது.³ இஃது, ஓர் அடிக்கண் வரினும் ஒக்குமென்ப தய்த்துணர்க.

1. பத்துத்தொடையாவன: வருக்கமோனை, வருக்கவெதுகை, நெடில் மோனை, அனுவோனை, உயிரெதுகை, வல்லினவெதுகை, மெல்லினவெதுகை, இடையினவெதுகை, ஆசிடையெதுகை, மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை என்பன.

2. உயிரை வருக்கமெனக் கொண்டால், நெடில் மோனை, அனுவோனை என்ற தொடைப் பாசுபாட்டிற்கு இடமேயில்லை. அன்றியும் நெடிலும் குறிலும் ஊர்ந்த மெய் இரண்டும் உயிர்வருக்கம் என்பதே பற்றித் தொடையாகாது. ஆகவே உயிரை வருக்கமெனக் கொண்டு தொடைவகுத்தல் பொருந்தாது.

3. முதற்கண் உயிர் வந்த சீர்பற்றி இன்ன தொடையெனக் கூறல் வேண்டின் முற்குறித்தவாறு அனுவாகி வருவதனை வழிமோனையெனவும் அனுவாகாக்கால் செந்தொடையெனவுங் கூறுதல் மரபு.

“மடவரன் மகளிர் பிடகைப் பெய்த
செல்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து”

(பத்துப்-நெடுநல்-39, 40)

என்றவழிச் செந்தொடையாவதன்றி மோனைத்தொடைப்பா
டின்றென்பது. இவ்வாறே குறிலும் நெடிலும் எதுகையாகாமையின்
அவையும் வேண்டியதிலரென்பது.

“வெள்ளி வள்ளி விளங்கிறைப் பணைத்தோண்
மெத்தென் சாயன் முத்துறழ் முறுவல்”

(பத்துப்-நெடுநல்-36-37)

என்பது வழிமோனை.

“ஓங்குதிரை வியன்பரப்பி
னொலிமுந்நீர் வரம்பாக”

(பத்துப்-மதுரை-1-2)

என்பதும் அது, இவற்றை அனுமோனையெனினும் அமையும்.¹
அவை விகற்பங் கொள்ளாம்.

“முன்னைத்தஞ் சிற்றின் முழங்கு கடலோத மூழ்கிப்பேர
அன்னைக் குரைப்ப னறிவாய் கடலேயென் றலறிப் பேரும்”

என்னும் அறுசீரடியினும் எழுசீரடியினும் எண்சீரடியினும் (நாற்
சீரடியினும்) ஒப்பவருதலானும், எண்சீரடியுள் ஒருநான்கு சீர்
அற்றவழி ஒழிந்த நான்கனுள் முதற்கண்ணும் இடைக்கண்ணும்
இனம் வந்தால் அவை வந்தவழியெல்லாந் தொடையா கைமயானு
மென்பது. பிறவும் அன்ன. எதுகைக்குப்போல இனமோனை
கொள்ளா; தனிமெய், மொழிக்கு முதலாகாமையி னென்பது.²

“கேடில் விழுப்பொரு டருமார் பாசிலை
வாடா வள்ளியங் காடிறந் தோரே

(குறுந்-216)

என்பது, வருக்கவெதுகை.

1. வெள்ளி, மெத்தென் என வகரமும், மகரமும் ஓங்குதிரை, ஒலி முந்நீர் என
ஓகாரமும் அடி முதற்கண் ஒத்துத் தொடைப்பட்டு வருவனவற்றை வழிமோனையெனினும்
அனுமோனையெனினும் பொருந்தும் என்பது கருத்து.

2. வலி, மெலி, இடை என மூவினம்பற்றி எதுகைத்தொடை கொள்ளுமாறுபோல
இனம்பற்றி மோனைத்தொடை கொள்ளுதல் இல்லை; அவ்வாறு கொள்ளாமெக்கும் காரணம்
மெய் தனியே மொழிக்கு முதலாகாமையேயாகும்.

“அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி” (அகம்-7)

என்பது, வல்லினவெதுகை.

“நும்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை” (அகம்-58)

என்பது, மெல்லினவெதுகை.

“மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந்” (பெரும்பாண்-455-6)

என்பது, இடையினவெதுகை.

“புள்ளி யிறுதியு முயிரிற் கிளவியுஞ்
சொல்லிய வல்ல வேனைய வெல்லாம்”
(தொல்-எழுத்-உருபியல்-30)

என்பதும், அது.

“இமிழ்கண் முழவி னின்சீ ரவர்மனைப்
பயிர்வன போலவந் திசைப்பவந் தவிரான்” (அகம்)

என்பது உயிரெதுகை; இஃது ஒற்றுார்ந்த உயிர் ஒன்றின்மையின் உயிரெதுகையாயிற்று.

“நெய்த்தோர் மீமிசை நிணத்திற் பரிக்கு
மத்த நண்ணிய வங்குடிச் சீறார்” (அகம்.9)

என்பது யகரவொற்றிடையிட்டு வந்த ஆசிடையெதுகை. பிற ஒற்றிடையிடினும்,

“மெய்பெறு மரபிற் றொடை” (தொல். செய். 101)

யாவன கொள்க.

“உலவுமதி யுருவி னோங்கல் வெண்குடை
நிலவுக்கடல் வரைப்பின் மண்ணக நிழற்ற”
(புறம்.3)

என்பது மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை.

இவையும் மேற்கூறப்பட்டனவும், இனிக் கூறுவனவு மெல்லாம் நான்குபாவினும் வருமாறு கண்டு கொள்க.¹

இனி, மூன்று பாவினும்² அறுநூற்றிருபத்தைத்தடியோடும் இவற்றைப் பெருக்கி உணருங்கால் இவை பத்துத்தொடை யானும் பெற்ற தொடை மூவாயிரத்தெண்ணூற்றுபத்தேழு. இவற்றுள், வருக்கமோனையும். வழி மோனையும், உயிரெதுகையுமென இவை மூன்றும் நுந்தை யென்னுஞ் சீர்க்கு ஏலாமையின்³ அச்சீர் முதற்பா இரண்டினும் உறழ்ந்த அடி இருபதும் ஒழித்து, ஒழிந்த சீர் எல்லாவற்றானு முறழ்ந்த அடி அறுநூற்றைந்தனுள் ஐம்பத்தாறு நிலங்கனைய ஒரோவொன்றற்குப் பெற்ற தொடை ஐஞ்சூற்று நாற்பத்தொன்பதாம்.

இவ்விலக்கணமெல்லாம் இனிக் கூறும் முரணைந்தற்கும் ஒக்கும்.

அவற்றை அகவற்றொடை இருநூற்றெழுபத்து மூன்றெனவும், வெண்டொடை நூற்றைம்பத்தாறெனவும், கலியிற் களைவன இன்மையின் அவை நூற்றிருபஃதெனவும் பகுத்துக் காணப்படும். இம்மூன்று தொடையும், முரண் ஐந்துந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடைநாலாயிரத்து முந்நூற்றுத் தொண்ணூற்றிரண்டு (4392). இவை பிற அடிக்கண் வருங்கால்⁴ அவ்வரையறையாற் பயிலாவென உணர்க. பிறவும் அன்ன.

“வழிவருக்க மோனை யுயிர்முரணைந் தெட்டு
மொழிகின்ற நுந்தை யொழிய-வழுநில
மைப்பதின்மே லாறகற்ற வைஞ்சூற்று நாற்பதின்மே
லொன்பதென் றோதப் படும்”

எனவும்

1. நான்குபா: ஆசிரியம், வெண்பா, கலி, வஞ்சி என்பன.
2. மூன்றுபா: ஆசிரியம், வெண்பா, கலி என்பன.
3. நுந்தையென்பதன்கண் 'நு' மொழிமுதற்குற்றியலுகரமாதலின் அதற்கு வருக்கம், கிளை, உயிர் என்னும் வகைமையில்லாமையால், “வருக்க மோனையும் வழிமோனையும் உயிரெதுகையும் நுந்தையென்னுஞ்சீர்க்கு ஏலாமையின்” என்றார்.
4. பிறவடியாவன: அளவடியல்லாத குறள், சிந்து, நெடில், கழிநெடிலடி என்பன.

“இருநூற்றெழுபத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்றைம் பத்தா றுரிய—வொருநூற்
றிருபதாந் துள்ளற் கெனல்”

எனவும்,

“நாலா யிரத்துமுந் நூற்றுத்தொண் ணூற்றிரண்டி
னாலீ ரிடத்து நனிற்று”

எனவும்,

“பதின்மூன்று பாற்றொடை யேழா யிரத்தோ
டிருநூற் றிருபத் திரண்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைக்கு,

¹வண்டு, ²மின்னு ³நுந்தை, ⁴சேற்றுக்கால், ⁵நீடுகொடி
என்னும் ஐந்துசீரானும் உறழ்ந்த அடி அறுபஃதொழித்து, ஒழிந்தசீர்
இருபத்திரண்டானும் பெற்ற அடி இருநூற்றறுபத்து நான்கனுள்ளும்,
ஒன்பது நேர்முதற்சீராற் பதினெட்டும், பதின்மூன்று நிரை முதற்
சீராற் பதின்மூன்றுமாக முப்பத்தொரு நிலங்களைந்து கொள்ளப்
பெற்ற ஆசிரியத்தொடை இருநூற்று முப்பத்துமூன்று.

இனி, வெண்பாவினுள் நீடுகொடி வாராமையின்,

¹வண்டு, ²மின்னு, ³நுந்தை, ⁴சேற்றுக்கால் என்னும் நான்கு-
சீரும் உறழ்ந்த அடி முப்பத்தொன்றொழித்து, ஒழிந்த சீர் இருபத்து
மூன்றானும் பெற்ற அடி நூற்றைம்பதாகலின், அவற்றுள்ளும்
நேர்முதற்சீர்ப்பத்தும், வரகு, வலியது, கடியாறு, விறகுத்தீ என்னும்
நான்கும் ஆகப் பதினான்கு சீரானும், பதினாலு நிலங்களைந்து
பெற்ற வெண்டொடை நூற்று முப்பத்தாறாம். இவ்வாற்றான்
இரண்டு பாவிற்ருங் களையுநிலம் நாற்பத்தைந்து,

கலிப்பாவினுள்ளுஞ் சேற்றுக்கால் நீடுகொடி என்னும்
இரண்டும், மூன்றாமெழுத்தெதுகைக்கு ஏலாமையின். ஒழிந்த சீர்
இருபத்திரண்டனானும் பெற்ற தொடை நூற்றொருபதாம்.

இவ்வாற்றான் இவை மூன்றுபாவின் தொடையுந் தொகுப்ப
நானூற்றெழுபத்தொன்பதாம் (479). இம் மூன்றாமெழுத்து ஒன்றுங்

கால் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாது வரல்வேண்டும். அல்லாக்கால் தலையாகெதுகையா மாகலினென்பது.¹

“வண்டுமின்னி ரண்டுநுந்தை சேற்றுக்கா நீடுகொடி
யென்றிரண்டு மூன்றா மெழுத்தியையா -- நின்ற
வறுபத்தேழ் சீரா னடித்தொடை நானூற்
றெழுபத்தொன் பானு மியற்று”

எனவும்,

“வந்த பதினான்கு மேழா யிரத்தெழுநூற்
றொன்றென் றுரைக்கப் படும்”

எனவும்,

“நேர்முத லொன்பா னிரட்டி நிரைபதின்மூன்
றாசிரியப் பாமுப்பத் தொன்றகற்றி நேர்முதற்சீர்
பத்தொடு நான்குவெண் பாவகற்ற வாங்கதற்
கற்றன நாற்பத்தைந் தாம்”

எனவும்,

“இருநூற்று முப்பத்து மூன்றகவல் வெள்ளைக்
கொருநூற்று முப்பத்தா றாகு- மொருநூற்
றொருபதாந் துள்ள லொருங்கிவை மூன்றா
மெதுகையாற் பெற்றனவா மீண்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வருக்கவெதுகை ஆசிரியத்துள் எழுசீர்க்கும், வெண்பா வினுள் ஐந்து சீர்க்கும் கலிப்பாவினுள் நான்குசீர்க்கும் ஏலாது. அவை,

¹வண்டு, ²மின்னு, ³போதுபூ, ⁴மேவுசீர், ⁵நீடுகொடி, ⁶நானூத் தளை, ⁷நுந்தை என இவை யேழும் ஆசிரியத்துள் ஆகாதன. இவற்றுள் நீடுகொடி நானூத்தளை இரண்டும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் ஐந்தும் வெண்பாவிற்கேலா. அவ்வேழனுள்ளும், வண்டு, மின்னு,

1. முதலெழுத்து அளவொத்து நிற்க, இரண்டாமெழுத்து ஒன்றாதநிலையில் மூன்றாமெழுத்தாற் கொள்ளப்பெறுவதே மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை யெனப்படும். இரண்டாமெழுத்துடன் மூன்றாமெழுத்தும் ஒன்றிவரின் அது தலையாகெதுகையெனப்படும்.

நுந்தை ஒழித்து ஒழிந்த நான்குங் கலிப்பாவிற்காகா வெனவுணர்க.
இனி ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீர் ஏழும், பதின்மூன்று நிரைமுதற்
சீரும் உறழ்ந்த அடி இருநூற்று நாற்பதாம். இவற்றுட் களையும் நிலம்
இருபத்தேழாம். ஆகவே, அகவற்றொடை இருநூற்றொருபத்து
மூன்றாயின. வெண்பாவின், ஐந்துசீரானும் முப்பத்தெட்டடி
யொழித்து, ஒழிந்த அடி நூற்றுநாற்பத்து மூன்றானும் நேர்முதற்
சீரொன்பதும், நிரைமுதற்சீர் நான்குமெனப் பதின்மூன்றானும்
களையும் நிலம் பதின்மூன்றகற்றிப்பெற்ற வெண்டொடை
நூற்றுமுப்பதாம். கலிப்பாவிற்கு களைந்தசீர் நான்கொழித்து ஒழிந்த
சீரான் அடி நூறெனப்படும். அம்மூன்றுந் தொகுப்ப வருக்க
வெதுகை (443) நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாயின.

“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதனான்கு நுந்தையுமென்
றாகாச்சீ ரேழைந்து நான்காக வாகாத
நாற்பதும்போய் நானூற்று நாற்பத்து மூன்றாகித்
தோற்றும் வருக்கத் தொடை”

எனவும்,

“முறையா னிருநூற் றொருபத்து மூன்றோ
டொருநூற்று முப்பதுநூ றொட்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, நெடின்மோனையும், மெல்லின வெதுகையும், இடையின
வெதுகையும், ஆசிடையெதுகையுமென நான்கற்கும் நிரை முதற்சீரும்
நுந்தையுமெனப் பதினாற்சீர் ஏலாமையின், ஒழிந்த நேராதிச்சீர்
பதின்மூன்றான் ஆசிரியத்து ஒரோசீர்க்கு இரண்டுநிலங் களைந்து
பெற்றதொடை நூற்றுமுப்பதாம்.

வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பதின்மூன்றும் உறழ்ந்த அடி
தொண்ணூற்று மூன்றனுள் ஒருசீர்க்கு ஒருநிலமாகப் பதின்மூன்று
நிலங்களைந்து பெற்ற வெண்டொடை எண்பஃதாம்.

கலிப்பாவிற்கு நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனாற் பெற்ற
தொடை அறுபஃதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்குந் தொடை ஒரோ
வொன்றற்கு இருநூற்றொழுபதாக நான்களானும் பெற்றதொடை
(1080) ஆயிரத்தெண்பதாம்.

“இடையின மெல்லின மாசெதுகை யேனை
நெடின்மோனை நான்காகி நின்ற-தொடைதா
மிருநூற் றெழுபஃ தொடொவொன்றற் கெய்து
நிரைமுதலு நுந்தைய நீத்து”

எனவும்,

“பதின்மூன் றிரட்டித் தகவலினே ராதி
பதின்மூன்றே வெண்பாவிற் பாற்றி யவைதொகுப்ப
மூவகை மூன்று தலையிட்ட முப்பஃது
நால்வகையா னிற்க நவிறு”

எனவும்,

“மூவகைப் பாவின் மொழிந்த தொடைத்தொகை
யாயிரத்து மேலெண்ப தாகுமாம் பாவின்
முந்நூற்று முப்பதா மெண்பதலும் வெண்பாக்
கடைய கலிக்கறுபஃ தாம்”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

இனி, வல்லின வெதுகைக்கு நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்றும்,

1மின்னு, 2நுந்தை, 3மேவுசீர், 4நாணுத்தளை

யென நான்குமாகப் பதினேழுசீர் தொடைகொள்ளாமையின்,
ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பத்தனானுங் களைவன களைந்து பெற்ற
அகற்றொடை நூறாகவும்; வெண்பாவிற்கு நாணுத்தளை வாராமை
யின் அஃதொழிக்கல் வேண்டுவதன்றாயிற் றாகவே,

1மின்னு, 2நுந்தை, 3மேவுசீர்

என்னும் மூன்றொழிந்து, ஒழிந்த நேராதிச்சீர் பதின்மூன்றனானுங்
களைவன களைந்துகொண்ட வெண்டொடை அறுபத் தெட்டாகவும்,
கலிப்பாவின் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டனுள் மேவுசீர் நாணுத்தளை
ஒழித்து ஒழிந்த பத்தனானும் கலித்தொடையைம்பதாகவும்
மூன்றுபாவினானும் வல்லினவெதுகை (218) இருநூற்றொருபத்
தெட்டாயின வென்பது.

“முற்றுக்கர நேர்புநேர் முன்னாகுஞ் சீரிரண்டுங்
குற்றுக்கரத் தேமாவுங் கொள்ளாது மற்றை

நிரைமுதலுங் கூட்டாது நேர்முதலான் வல்லொற்
றெதுகையிரு நூற்றொருபத் தெட்டு”

எனவும்,

“இருப தகவல்பதி னொன்றுவெள்ளைக் காகா
நிலமுப்பத் தொன்றாக நீக்கி - வலியெதுகைக்
கீரைம்ப தாமகவல் வெள்ளைக் கறுபத்தெட்
டோரைம் பதுதுள்ளற் கொட்டு”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைக்க.

இவையெல்லாங் கிழமைபற்றி¹ வந்தமையின் ‘ஆயிரு
தொடைக்குங் கிளையெழுத் துரிய’ என்றானென்பது, இப்பத்துத்
தொடையானும் முரணைந்தானும் பெற்றதொடை (6612)
ஆறாயிரத் தறுநூற் றொருபத்திரண்டென்பபடும். ஆறாயிரத்தறு
நூற்றொருபத்திரண்டும் பெறும், கிளை முரண் ஐந்தும்² மேற் கூறிய
மோனை எதுகையிரண்டனோடும் இனிக்கூறும் முரணைந்தும்
இயைபு இரண்டும் உடன்கூட்டித் தொடை கூறினாம், இவற்றோடு
இயைந்தமையினென்பது, இத்தொடை யெல்லாந் தொகுப்ப
(9442) ஒன்பதினாயிரத்து நானூற்று நூற்பத்திரண்டாயினவாறு
கண்டு கொள்க.³

“மோனை யெதுகை முரணியையு நான்கற்கு
மானவை யொன்பதி னாயிரத்து நானூற்று
நூற்பத் திரண்டாகு மோரடியே யாயினுங்
கூட்டத்துக் கொண்ட குழாம்” (94)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முற்கூறியவற்றோ டொப்பனசில தொடைகூறுகின்றது.

1. ‘கிளைமைபற்றி’ எனக்காணப்பெறும் பாடமே ஏற்புடையதாகும்.
2. ‘ஆறாயிரத்தறுநூற்றொருபத்திரண்டுபெறும். கிளையும் முரண் ஐந்தும்’ எனவரும் இத்தொடர் ஏடெழுதுவோரால் மீண்டும் எழுதப்பெற்றிருத்தல் வேண்டும் எனத்தொரிதலால் இவற்றை நீக்கிப் படிக்க.
3. செய்யுளியல் 92-ஆம் சூத்திரவுரையில் ஐந்து தொடைகட்கும் உரியவாகச் சொல்லப்பட்ட இரண்டாயிரத்து எண்ணூற்று முப்பதுடன் கிளைமைபற்றி இங்குச் சொல்லப் பட்ட பத்துத் தொடையாலும் முரண் ஐந்தாலுஞ் சொல்லப்பட்ட ஆறாயிரத்தறுநூற்றுப் பன்னிரண்டனையுங் கூட்ட ஒன்பதினாயிரத்து நானூற்று நூற்பத்திரண்டாயின.

இ-ள். முற்கூறிய மோனைக்கும், எதுகைக்கும் கிளையெழுத்துக்களும் ஒன்றிவரப்பெறும். எ-று.

கிளையெழுத்தாவன :- வருக்க மோனையும், வருக்கவெதுகையும், வல்லினவெதுகையும், மெல்லினவெதுகையும், இடையினவெதுகையும் என ஐந்தாம்¹ உ-ம்.

‘வயங்குகதிர் காய்ந்த வாடை வைகறை
விசம்புனிர் வதுபோல் வியலிடத் தொழுகி’

இது கட்டளையடிச் சீர்வகையடியொடு தொடுத்த வருக்கமோனை.

‘கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றாயினுங்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்’ (திருக்குறள்-104)

இது கட்டளை வருக்கமோனை.

‘கேளிர் போலக் கேளவ வேண்டி
வேளாண் வாயில் வேட்பக் கூறிய’

இது கட்டளை வருக்கவெதுகை.

‘வாரியும் வடித்து முந்தியு முறழ்ந்துஞ்
சீருடை நன்மொழி நீரொடு சிதறி’

இஃது இரண்டுந் தொடுத்தது.

‘வானுயர் வெற்ப விரவின் வரல்வேண்டா
யானை யுடைய சுரம்’

இது கட்டளை வருக்கவெதுகை.

‘தக்கார் தகவில ரென்ப தவரவ
ரெச்சத்தாற் காணப் படும்’ (திருக்குறள்-114)

இது கட்டளை வல்லினவெதுகை.

‘அத்தக் கள்வ ராதொழு வறுத்தெனப்
பிற்படு பூசலின் வழிவழி யோடி’

இஃதிரண்டுந்தொடுத்தது

1. கிளை-உறவு; மெய்யும் உயிரும் கூடிய நிலையிற் கொள்ளப் பெறும் ககர வருக்கம், சகர வருக்கம் முதலாக வரும் உடலுயிர்பற்றிய உறவு.

‘அந்தணர் நூற்கு மறத்திற்கு மாதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல்’

இது கட்டளை மெல்லின வெதுகை.

‘நும்மில் புலம்பினு முள்ளுதொறு நலியுந்
தண்வர லசைஇய பண்பில் வாடை’

இது சீர்வகை மெல்லினவெதுகை.

‘எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு’ (திருக்குறள்-299)

இஃதிரையினவெதுகை.

‘மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
செல்வர் செல்வ செருமேம் படுந்’

(பெரும்பாணாற்றுப்படை)

இது சீர்வகை இடையினவெதுகை.

ஆய்வுரை :

இஃது எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மோனை, எதுகை என்னும் அவ்விருவகைத்
தொடைக்கும் எடுத்த எழுத்தே வருதலன்றி வருக்க எழுத்தும்
உரியனவாகும் என்று.

கிளையெழுத்து - வருக்க எழுத்து.

91. மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். முரணாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடிதொறும் வந்த சொல்லினா னாதல் பொருளினா
னாதல் மாறுபடத்தொடுப்பது அடிமுரண்தொடையாம் என்ற
வாறு.¹

1. சொல்லினாலாவது பொருளினாலாவது மாறுபடும் அமைப்பு அடிதொறும் பெற்றது அடிமுரண்தொடையெனப்படும்.

சொல்முரணாவது சொல்லானன்றிப் பொருளான் மாறு படாமை. பொருள் முரணாவது மாறுபாடுடைய பொருளைச் சொல்வது.

‘இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
பொன்னின் அன்ன நுண்தா துறைக்கும்”

(யா. வி. ப. 146)

என்பது இரும்பும் பொன்னும் மாறுபாடுடைத்தாதலிற் பொருள் முரண் ஆயிற்று.

“சிறுகுடிப் பரதவர் மடமகள்
பெருமதர் மழைக்கணும் உடையவால் அணங்கே”

(யாப். வி. ப. 146)

என்றவழிக் குடியுங் கண்ணுமாகாது சிறுமைபெருமை என்னும் சொல்லே மாறுகோடலிற் சொன்முரணாயிற்று. (91)

பேராசிரியம் :

இது, முறையானே முரண், தொடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

(இ - ள்) சொல்லும் பொருளும் பகைத்தல் காரணமாக முரண்டொடை வரும் (எ - று)

அவை ஐவகப்படும்;

¹சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதலும்,

²பொருளும் பொருளும் முரணுதலும்,

³சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணுதலும்,

⁴சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும்,

⁵சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும்

முரணுதலும் என.

¹“செல்வி வாய்த்த செம்பாட் டரத்து
வெள்ளை வெண்மறி மேய்புலத் தொழிய”

1. செல்வி, வெள்ளையென்பன நிறங்குறியாது முறையே பருவமும் சாதியுங் குறித்துச் சொல்லளவில் முரண்தோன்ற வந்தமையின் சொல்லுஞ்சொல்லும் முரணியன என்றார். வெள்ளை - ஆட்டின் சாதிப்பெயர்.

என்புழி, செவ்வி வெள்ளையென்பன பொருளின்றிச் சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணியன. வெள்ளையென்பது சாதிப்பெயர்.¹

**“செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து
கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்”**

(யா. வி. ப. 145)

என்பதும் அது.

¹“நீரோ ரன்ன சாயற்
நீயோ ரன்னவென் னுரனவித் தேன்ற” (குறுந்.95)

என்பது பொருளும் பொருளும் முரணியது.¹

²“தண்ணிய லற்றத் தயங்கறற் கானத்து
வெந்தீர்ப் பொருணசைஇ முன்னிச் சென்றோர்”

என்பது சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது.²

³“தீநீர் நஞ்சந் திருமிடற் றொடுக்கிய
வுவரி யன்ன வுடைப்பெருஞ் செல்வர்”

என்பது சொல்லும் பொருளும் பொருளோடு முரணியது.³

இதனைச் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு முரணியது போலப் போய்ப் பொருளொடு முரணுதல் வேண்டுமென்று கொள்ளற்க.⁴

**“⁵செவ்வேற் சேஎய் திருமண மறுத்த
கருவிற் கானவன் வரிலவ ரிவரே, (யதுபோல)”**

1. நா, த, எனப்பொருளொடு பொருள் முரணியது.

2. ‘தண்ணியல்’ எனக்குளிர்ந்த தன்மையைக் கட்டிய சொல்லும்பொருளும் அடுத்த அடியில் வெந்தீர் என்ற சொல்லொடுமுரணியது. ஈண்டு ‘வெந்தீர்’ வெம்மையைக் குறியாது விரும்புந்தன்மையினைக் குறித்தலின் சொல்லளவில் முரணாயிற்று.

3. ‘இனியநீர்’ என்னும் பொருளுடையதாய் அடிமுதற்கண்ணுள்ள ‘தீநீர்’ என்னுஞ் சொல்லும் பொருளும் அடுத்த அடியின் முதற்கண்ணுள்ள ‘உவரி’ யென்னும் பொருளொடு முரணியன.

4. ‘தண்ணியல்’ என்னுஞ்சொல்லும் பொருளும் வெந்தீர் என்னுஞ் சொல்லொடு முரணியது போலத் தீநீர், உவரி எனவரும் இதனைச் சொல்லும் பொருளும் போய்ச் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியதாகக்கொள்ளற்க; உவரி என்பதுபொருளெனவே கொள்க என்பதாம்.

என்புழி, சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியது¹ பிறவும் அன்ன.

இவை ஐந்துதொடையுந் தளைவகை யடிக்கண் வருங்கால் இன்னவாறு வருமென்பது மேற்கூறியவாற்றானே கொள்ளப்படும். இவை விரித்துநோக்கப் பலவாமாறும் விரித்துறழ்ந்து கண்டு கொள்க. (95)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முறையானே முரண் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.), சொல்லானும் பொருளானும் பகைத்தல் முரண் டொடை. எ-று.

அவை ஐவகைய ; சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதலும் என உதாரணம் :-

**‘செல்வரை நிவந்த சேணிடை யருளி
வெண்மறி கறித்த முல்லை’**

இது கட்டளை ஈரடியும் சொல்லும் சொல்லும் முரணிற்று.

**‘செந்தொடைப் பகழி வாங்கிச் சினஞ்சிறந்து
கருங்கைக் கானவன் களிற்றுநிறத் தழுத்தலின்’**

அஃதிருவகை யடியும்² அங்ஙனம் முரணிற்று.

**‘நெருப்பி னன்ன சூட்டுச் சேவ
னீர்சேர் கானத்து நெடுமணற் கிளைப்ப’**

இது கட்டளையீரடியும் பொருளும் பொருளும் முரணிற்று.

1. செல்வேல், கருவில் என்புழிச் செல், கரு என்னும் அடைமொழியும் வேல் வில் என்னும் படைக்கலமும் சொல்லும் பொருளுமாய் நின்று முரணினைமையின் சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணியதாயிற்று.

2. இருவகையடி யென்பனகட்டளையடியும் சீர்வகையடியும்.

‘நீரோ ரன்ன சாயற்
நீயோ ரன்னவென் னூரனவித் தன்றே’

இஃதிருவகை யடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று.

‘தண்ணே றாடிய தயங்கிணர்க் கடந்து
வெம்பொருட் பிரிவை வேண்டிச் சென்றார்’

இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளுஞ் சொல்லொடு
முரணிற்று.

‘சிறுநல் கூர்ந்த செல்சுடர் மாலை
நெடுநீர்ப் பொய்கைக் குறுநர் தந்த’

இஃதிருவகை யடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று: சிறுநல் கூர்ந்த துக்குச்
சிறிய பொருளின்து.

செந்தீக் கானஞ் சென்ற மாதர்
நீரின் மையி னெஞ்சழிந்து வருந்த’

இது கட்டளையீரடியுஞ் சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு
முரணிற்று. செந்தீக்கு நிறமும் சொல்லுமுண்டு, நீர்க்குச்
சொல்லின்து.

‘செந்தீ யன்ன சினத்த யானை
நீர்நசை பெறாஅக் கற்பிற் றேர்நசைஇ’

இஃதிருவகை யடியும் அங்ஙனம் முரணிற்று.

‘செங்குரற் பைந்தினை விளைபுன மேவிப்
பைங்கிளி கடியும் பான்மொழி மகளிர்’

இது கட்டளையீரடியும் சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும்
பொருளொடும் முரணிற்று.

‘செவ்வேற் சேஎய் திருமண மறுத்த
கருவிற் கானவன் வரில்’

இது சீர்வகையடி அங்ஙனம் முரணிற்று.

‘பன்மை சின்மை பற்று விடுதலென்
றன்ன’

(தொல் - வேற்றுமை 17)

இது கட்டளை இணைமுரன்.

‘நிலவு மிருளும் போல்வ நீர்வரை’

இது சீர்வகை.

‘கார்பெயல் பெய்தபிற் செங்களக் கோட்டுக்கீழ்’

‘எழுநூறு நன்றிசெய் தொன்றுதீ தாயின்’

(நாலடி-கயமை)

இவை கட்டளைப் பொழிப்புமுரண்.

‘வருது மெனமொழிந்தார்’ வாரார்கொல் வானங்

கருவிருந்தா லிக்கும் பொழுது’

(கார்நாற்பது, 9)

இது சீர்வகை.

‘பின்னாவ தென்று பிடித்திரா முன்னே’

(நாலடி-செல்வநிலையாமை)

‘இன்சொற் குழியு ளினிதெழுஉம் வன்சொல்’

(நான்மணி, 19)

இவை கட்டளை ஒருஉமுரண்.

‘வரினு நோய் மருந்தல்லர் வாராது’

இது சீர்வகை.

‘நிறுத்தலி னளனி னெண்ணி னென்றா’

(தொல்-வேற்றுமை 11.)

‘தேரும் யானையுங் குதிரையும் பிறவும்’

(தொல்-வேற்றுமை)

இவை கட்டளைக் கூழைமுரண்.

‘கண்ணுந் தோளுந் தண்ணறுங் கதுப்பும்’

(நற்றிணை-84)

இது கட்டளைக் கீழ்க்கதுவாய் முரண்.

‘அறுத்தலிற் குறைத்தலின் றொகுத்தலிற் பிரித்தலின்’

(தொல். சொல், வேற்றுமையியல். 0.க.)

‘நிற்ற லிருத்தல் கிடத்த வியங்குதல்’

இவை கட்டளை முற்றுமுரண்

**‘நீரு நிலனுந் தீயும் வளியு
மாக விசம்போ டைந்து மாகும்’**

என்பது சீர்வகை. இவற்றை ஐவகையாக முற்கூறியாங்கு விரிப்பிற் பெருகுமாகலின் அவற்றுளேற்றன கொள்க.

ஆய்வுரை :

இது, முரண்டொடை யாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) சொல்லினாலாவது பொருளினாலாவது மாறுபடத் தொடுப்பது முரண்டொடை யெனப்படும் ஏ-று.

சொல்லுஞ் சொல்லும் முரணுதல், பொருளும் பொருளும் முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதல், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதல் என முரண் ஐவகைப்படும் என்பர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும். இவற்றுக்கு உதாரணம் அவ்விருவருரையிற் காண்க.

92. இறுவாய் ஒப்பினஃ தியைபென மொழிப.¹

இளம்பூரணம் :

என்-எனின், இயைபுத்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) அடிதோறும் ஈற்றெழுத்து ஒன்றிவரின் அஃது இயைபுத்தொடை என்று சொல்வர் என்றவாறு.

“இன்னகைத் துவர்வாய்க் கிளவியும் அணங்கே
நன்மா மேனிச் கணங்குமார் அணங்கே
ஆடமைத் தோளி கூடலும் அணங்கே
அரிமதர் மழைக்கணும் அணங்கே
திருநுதற் பொறித்த திலகமும் அணங்கே”

(யாப். வி. ப. 153)

என வரும்.

1. ‘இறுவாயொன்றலியைபின் யாப்பே’ என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

அசை சீரென வரையாது கூறினமையான் ஓரெழுத்து
இறுதிக்கண் ஒப்பினும் இளைபாம் என்று கொள்க.¹ (92)

பேராசிரியம் :

இது, முறையானே இயைபிரண்டும் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) இரண்டடியும் ஈறொத்தல் இயைபுத்தொடைக்
கிலக்கணம் (எ - று).

வாளாதே 'இறுவாயொன்றல்' என்றானாயினும் ஆண்டு
ஒன்றுவது பொருளியைபின்றி எழுத்துஞ்சொல்லும் ஒன்றி
யடையின் இயைபா மென்பது.² எனவே, எழுத்தடியியையும்
சொல்லடியியையும் என இத்தொடை இரண்டாயின.³

**“அவரோ வாரார் கார்வந் தன்றே
கொடிதரு முல்லையுந் கடிதரும் பின்றே”**

என்பது எழுத்தடியியைபு.

**“பரவை மாக்கடற் றொகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவள் வரவும்”**

(யா. வி. ப. 155)

என்பது சொல்லடியியைபு.

இவையும் அடிமோனைபோல எல்லா அடியொடுந் தொடுக்
கப்படுமென்பதூஉம் அவற்றதுவிரியும் எல்லாம்,

“அடிதொறுந் தலையெழுத் தொப்பது மோனை”

(தொல்-செய்-92)

என்புழிச் சொல்லியவாற்றானே கொள்ளப்படும்.

(94)

1. இறுவாய்-இறுதி; என்றது, ஈற்றில்நின்ற சீரினையும் அசையினையும்
எழுத்தினையும்.

2. இறுவாய் ... இறுதி; என்றது, இறுதிக்கண் அமைந்த பொருளையுணர்த்தாது
எழுத்தையும் சொல்லையும் உணர்த்திற்று. ஒன்றல் - இயைதல்.

3. எழுத்தால் இயைந்தது, எழுத்தடியியைபு. சொல்லால் இயைந்தது சொல்லடி
யியைபு.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முறையே இயைபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) இரண்டடியினும் பொருளியைபின்றி எழுத்தாதல் சொல்லாதல் ஈற்றிலே பொருந்தத் தொடுப்பது இயைபுத் தொடைக்கிலக்கணம் என்று.

‘அவரோ வாரார் கார்வந் தன்றே
கொடிதரு முல்லையங் கடிதரும் பின்றே’

இது கட்டளை எழுத்தடியியைபு.

‘பரவை மாக்கடற் றொகுதிரை வரவும்
பண்டைச் செய்தி யின்றிவன் வரவும்’

இது கட்டளைச் சொல்லடியியைபு; சீர்வகையடிக்கு வந்துழிக் காண்க.

‘ஒங்கிய சுரத்தை நீங்கி யேகி’

இஃது திணையியைபு.

‘விரிந்தானா மலராயின் விளித்தாலுங் குயிலாயின்’

இது பொழிப்பியைபு.

‘கரவெழுஉங் கண்ணில் குழியு ளிரவெழுஉம்’

(நான்மணி 14)

இஃது ஒரூஉவியைபு.

‘பொருசமத் தெழுவனர் பொருவினர் விரைவனர்’

இது கூழையியைபு.

‘நீருந் தீயு மாகிய விறைவனும்’

இது மேற்கதுவாயியைபு.

‘பொருவனர் விடுகணை தகைவன ரெதிர்வனர்’

இது கீழ்க்கதுவாயியைபு.

‘இயற்கையி னுடைமையின் முறைமையிற் கிழமையின்’

(தொல், சொல், வேற்றுமையியல், (19)

இது முற்றியைபு.

‘காம்பிவர் தோளுங் கருமதர் மழைக்கணும்’

இது சீர்வகைப் பொழிப்பு,

‘பகலுங் கங்குலு மகலா தொழுகும்’

இது சீர்வகை மேற்கதுவாய். ஏனையவற்றிற்குச் சீர்வகை வந்துழிக்காண்க. இவற்றிற்கு எழுத்தியைபினும் சொல்லியைபினும் ஏற்றன கொள்க.¹ வெவ்வேறாகக் கோடல் அரிதென்றுணர்க.

ஆய்வுரை :

இஃது இயைபுத் தொடையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) ஈறு ஒன்றிவரின் இயைபுத் தொடையாம் எ-று.

இங்கு ‘ஒன்றுதல்’ என்றது அடிதோறும் எழுத்தும் சொல்லும் ஒன்றிவருதலை. எனவே எழுத்தடியியைபு, சொல்லடியியைபு என இயைபுத்தொடை இருவகைப்படும் என்பர் பேராசிரியர். இயைபின் யாப்பு - இயைபுத் தொடை. ‘இறுவா யொப்பினஃ தியைபென மொழிப’ என்பது இளம்பூரணர் கொண்ட பாடம்.

93. அளபெழின் அவையே அளபெடைத் தொடையே.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். அளபெடைத்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று

(இ - ள்.) அடிதொறும் அளபெழத் தொடுப்பின் அஃது அளபெடைத் தொடையாம் என்றவாறு.²

‘ஓஓ இனிதே எமக்கிந்நோய் செய்தகண்

தாஅம் இதற்பட்டது’

(குறள் 1176)

என வரும்.

(93)

1. பேராசிரியர் அடியியைபிற்கு மட்டுமே உதாரணங் காட்டினார். அடிதொறும் வரும் விகற்பத் தொடைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உதாரணங் காட்டியுள்ளமை காண்க.

2. அளபு எழுதல் - எழுத்தின் மாத்திரை மிகநீண்டொலித்தல். அடிதொறும் அளபெடைவரத் தொடுப்பது அடியளபெடைத்தொடையாகும்.

பேராசிரியம் :

இது முறையே அளபெடைத்தொடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அடிமுதற்கண் எழுத்துக்கள் அளபெழுந்தனவாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும். (எ-று).

‘அவை’ யென்றது, உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையு மென்றிரண்டென்பது கோடற்கு.¹

“பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தாண் மாநிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்கி” (கவி 5)

என்பது உயிரளபெடை.

“கஃஃ றென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச்
கஃஃ றென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை”

என்பது ஒற்றளபெடை.

இவை கட்டளையடியொடு தொடுக்குங்கால் உயிரளபெடை முந்நூற்று முப்பத்துமூன்றாம். அவை மூன்று பாவினும் வருங்கால் உரியசைச்சீர் நான்கும். உரிமுதற்சீர் எட்டும்², நேரசையு³ மெனப் பதின்மூன்றும் ஒழித்து, ஒழிந்தவற்றுள் வரும்.

அவை ஆசிரியத்துள் நேர்முதற்சீரேழும், நிரைமுதற்சீரேழும்;
வெண்பாவினுள் நேர்முதற்சீரொன்பதும் நிரைமுதற்சீரொன்பதும்;⁴

1. உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை இரண்டினையுந் தழுவிக்கோடற் பொருட்டு அவை எனப்பன்மையாற் சுட்டினார்.

2. உயிரளபெடைக்கு வாராத சீர்கள் 13. உரியசைச்சீர் நான்கு:— வண்டு, மின்னு, வரகு, அரவு, உரிமுதற்சீர் எட்டு:— போதுபு, மேவசீர், விறகுதீ, உருமுத்தீ, நீடுகொடி, நாணுத்தளை, குளிறுபுலி, விரவுகொடி.

3. நேரசையும் என்ற பாடமே பொருத்தமாகும். நிரையசையும், நிரை நுந்தையும் என்ற பாடங்கள் பொருத்தமற்றன. ஈண்டு ‘நேரசை’ என்றது ஒரெழுத்துத் தேமாவாகிய ‘நுந்தை’ என்னும் சீரினை.

4. வெண்பாவினுள் வரும் நேர்முதற்சீர் 9

1. ஞாயிறு 2. போரேறு. 3. தேமா. 4. பாதிரி. 5. நன்னாணு 6. பூமருது 7. மாசெல்வாய் 8. மாவருவாய். 9. காரருமு.

நிரை முதற்சீர் 9.

1. வலியது 2. கடியாறு. 3. புளிமா. 4. மழுகளிறு 5. கணவிரி. 6. மாசெல்வாய். 7. புலிசெல்வாய். 8. புலிவருவாய். 9. நனிமுழவு

கலிப்பாவினுள்ளும் உரிமுதற்சீரெட்டொழித்து நேர்முதற் சீரெட்டும், நிரைமுதற்சீரெட்டும் எனப் பதினாறுமாக, நாற்பத் தெட்டுச் சீர்க்கண்ணும் வருமென்பது. அங்ஙனம் வருங்கால் ஆசிரியத்து நூற்று நாற்பத்தேழும், வெண்பாவினுள் நூற்றாறும், கலிப்பாவினுள் எண்பதுமாகி முந்நூற்றுமுப்பத்து மூன்றாம். அவை, ஆசிரியத்துள் இருபத்தொன்றும், வெண்பாவினுட் பதினொன்றுமாக முப்பத் திரண்டு நிலங் களைந்துபெறப்பட்டன.

“உரியசைச்சீர் நான்கு முரிமுதற்சீர் ரெட்டும்
அளபெடைக்கு நூந்தையோ டாக-வொருநாற்பத்
தெண்சீரான் முந்நூற்று முப்பத்து மூன்றென்ப
ரொண்சீர் பெருமுறையா னுய்த்து”

எனவும்,

“நேரேழ் நிரையேழ் முதற்சீர் முகற்பாவிற்
கோரேழான் மூவேழ் நிலமிலவா-னேராதி
யொன்ப திரண்டு நிரையாதி வெண்பாவிற்
கென்றிவை முப்பத் திரண்டு”

எனவும்,

“நூறொடு நாற்பத்தே ழாமகவ னூற்றின்மே
லாறு தொடவென்னைக் காகுமா — வேறுதுள்ளற்
கெண்பதா மீரேழ்சீ ரொன்பஃ தெண்ணிரண்
டென்றுமாம் பாமூன் றிடத்து”

எனவும் இவற்றை விரித்துக்கொள்க ¹

1. ஆசிரியத்திற்கு நேர்முதற்சீர் ஏழும் நிரைமுதற்சீர் ஏழும் எனப்பதினான்கும். வெண்பாவிற்சீர் நேர்முதற்சீர் ஒன்பதும் நிரைமுதற்சீர் ஒன்பதும் எனப்பதினெட்டும், கலிக்கு நேர்முதற்சீர் எட்டும் நிரைமுதற்சீர் எட்டும் எனப்பதினாறும் எனநாற்பத்தெட்டுச் சீர்களாலும் மூன்றுபாவிற்கும் வரும் உயிரளபெடை முந்நூற்று முப்பத்துமூன்றாகும்.

ஆசிரியத்தில் நேர்முதற்சீர் ஏழற்கும் எழுத்துப் பெருகியநிலத்தில் பதினான்கும் நிரைமுதற்சீர் ஏழற்கும் எழுத்துச் சுருங்கியநிலத்தில் ஏழும் ஆக 21 நிலம் களையப்படும். வெண்பாவில் நேர்முதற்சீர் ஒன்பதற்கும் ஒன்பதும், நிரைமுதற்சீர் இரண்டற்கும் இரண்டும் ஆக 11 நிலம் களையப்படும். ஆக இரண்டுபாவிற்கும் களையப்படும் நிலம் 32. கலிப்பாவிற் களையப்படும் நிலம் இல்லை.

ஆசிரியத்துக்கு 147. வெண்பாவுக்கு 106, கலிப்பாவுக்கு 80 ஆக மூன்று பாவிற்கும் உயிரளபெடை 333.

ஈரொற்றளபெடை கலிப்பாவினுள் வராது: என்னை? அது துள்ளலோசை தள்ளிநிற்றலின். அங்ஙனமாதல்,

“அசையுஞ் சீரு மிசையொடு சோத்தி” (தொல். செய். 11)
அறிக.²

இனி, ஆசிரியத்துள் தேமா புளிமா வென்னும் இரண்டும், வெண்பாவினுள் தேமா, புளிமா, மாசெல்வாய் புலிசெல்வாயென்னும் நான்குமாகச் சீராறன்கண்ணும் பெற்றதொடையென்பதைந்து. இவை, ஆசிரியத் திருபத்தொன்றும், வெண்பாவினுள் திருபத்துநான்கு மெனப்படும். இவை ஆசிரியத்துண் மூன்றும் வெண்பாவினுள் இரண்டுமாக ஐந்துநிலங் களைந்து பெறப்பட்டன. களையுநிலம் அதனிற் சுருங்குவதில்லை.

“தேமா புளிமா மாபுலிசெல் வாயென்றா
நானாற்பத் தைந்தொற் றளபாகும் — வேறு
தனித்தொலி யொன்றா களையுநில மூன்றா
முதற்பாவின் வெள்ளைக் கிரண்டு”

“எழுமூன்றா மாசிரியத் தெண்மூன்றாம் வெள்ளைக்
கழியாத னீரொற் றளபு”

என இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க. ஆக அளபெடைத் தொடை இரண்டுங் கூட்டிப் பெற்றதொடை (378) முந்நூற் றெழுபத்தெட்டு¹ ஆக முதற்றொடை இருபத்திரண்டனானும்² பெற்றதொடை (9820) ஒன்பதினாயிரத்தெண்ணூற்றிருபஃது.

2. ஒற்றளபெடை என்பது, ஒற்று இரண்டாய் இரட்டித்து நின்று அளபெடுத்த தாதலின் அதனை ஈரொற்றளபெடை என்ற பெயராற் குறித்தார் பேராசிரியர். ஒற்று இரண்டாய் அளபெடுத்து வரும் ஒற்றளபெடை துள்ளலோசைக்கு ஒவ்வாததாய் விலகி நிற்றலின் அது கலிப்பாவினுள் வராது என்றார்.

1 உயிரளபெடை 333, ஒற்றளபெடை 45 ஆக இரண்டுக்கூட்டப்பெற்ற தொடை 378.

2. முதற்றொடை இருபத்திரண்டாவன:

அடிமோனை, தலையாகெதுகை, அடிபெதுகை, எழுத்தடியியைபு, சொல்லடியியைபு, வழிமோனை, வருக்கமோனை, உயிரெதுகை, சொல்முரண், பொருள்முரண், சொல்லும் பொருளுஞ்சொல் லொடுமுரணுதல், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதல், சொல்லும்பொருளஞ் சொல்லொடும் பொருளொடும் முரணுதல், மூன்றாமெழுத்தொன்வறதுகை, வருக்கவெதுகை, நெடில்மோனை, வல்லினவெதுகை, மெல்லினவெதுகை, ஆசிடையெதுகை, உயிரளபெடை, ஒற்றளபெடை.

“ஒன்பதி னாயிரத் தெண்ணூற் றிருபஃதா
மந்தமில் காட்சி யளபெடைத்தே
வந்த விருபத்தி ரண்டு” (97)

நச்சினார்க்கினியம் :-

இது முறையே அளபெடைத் தொடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அடி முதற்கண்ணே எழுத்துக்கள் அளபெழுந்தன வாயின் அவை அளபெடைத்தொடை எனப்படும். (எ-று.)

அவையென்றார், உயிரளபெடையும் ஒற்றளபெடையுங் கோடற்கு உ-ம்.

‘உறார்க் குறுநோ யுரைப்பாய் கடலைச்
செறாஅஅய் வாழியென் னெஞ்சு’
(திருக்குறள், 1200)

இது கட்டளை உயிரளபெடை.

‘பாஅ லஞ்செவிப் பணைத்தான் மாநிரை
மாஅல் யானையொடு மறவர் மயங்க’

இதுவும் இருவகையடியும் வந்த உயிரளபெடை

‘எஃஃ கிலங்கிய கையரா யின்னாயிர்
வெஃஃகு வார்க்கில்லை வீடு’

இது கட்டளை யொற்றளபெடை.

‘கஃஃ நென்னுங் கல்லதர்க் கானிடைச்
சஃஃ நென்னுந் தண்டோட்டுப் பெண்ணை’

இது சீர்வகை யொற்றளபெடை. இவ்வொற்றளபெடை கட்டளைக்குக் கொள்ளாம்;¹ ஒழிந்தனவற்றிற்கும் வந்துழிக் காண்க. இவற்றிற்கு இணை முதலியன கொள்ளாம், சிறப்பின்மையின்.

ஆய்வுரை :

இஃது அளபெடைத் தொடையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

1. ‘இவ்வொற்றளபெடை கட்டளைக்குக் கொள்ளாம்’ என்றது, சீர்வகையொற்றளபெடையினை.

(இ-ள்) அளபெடைவரத் தொடுப்பது அளபெடைத் தொடையாகும். எ-று.

மேற்குறித்த மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்னும் ஐந்து தொடைகளும் பாட்டின் அடிதோறுந் தொடர்ந்து வருவதற்குரிய தொடைகளாகும்.

94. ஒருசீ ரிடையிட் டெதுகை யாயின் பொழிப்பென மொழிதல்¹ புலவர் ஆறே.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். பொழிப்புத்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) ஒருசீ ரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்புத் தொடையாம் என்றவாறு.²

எதுகையென ஒதினார் ஆயினும், 'வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்'³ என்பதனான் மோனை இயைபு முரண் அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத் தொடையாம் என்று கொள்ளப்படும்.

உதாரணம்

‘அரிக்குரற் கிண்கிணி யரற்றுஞ் சீரடி’

(யாப் வி. ப. 130)

இது பொழிப்பு மோனை.

‘பன்னருங் கோங்கின் நன்னலங் கவற்றி’

என்பது பொழிப்பெதுகை.

(யாப்.வி.ப.147)

‘சுருங்கிய நுகப்பிற் பெருகுவடந் தாங்கி’

என்பது பொழிப்பு முரண்.

(யாப்.வி.ப.147)

1. ‘மொழிப’ எனப்பாடங் கொண்டார் பேராசிரியர்.

2. ஒருசீர் இடையிட்டுவருதலாவது அடியின் முதற்சீரினும் மூன்றாஞ்சீரினும் மோனை முதலாயினவர்த்தொடுத்தல்.

3. வந்ததுகொண்டு வாராதது முடித்தலாவது, ஒருங்கு எண்ணப்படுவனவற்றுள் ஒன்றைப்பகுத்து இலக்கணங்கூறியவழி, வந்த அவ்விலக்கணத்தினை இங்கு விதந்துகூறப் படாதனவாய் அபற்றொடுதொடர்புடைய ஏனையவற்றின் கண்ணும் கூட்டி முடித்தலாகும்.

‘கடலே, கானலங் கழியே கைதையந் துறையே’

என்பது பொழிப்பியைபு

‘பூஉங் குவளைப் போல தருந்தி’

(யாப்.வி.ப.158)

என்பது பொழிப்பளபெடை.

(94)

பேராசிரியம்:

இது, பொழிப்பெதுகையாமாறுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) ஒரு சீரிடையிட்டு எதுகையாயிற் பொழிப்பாம் (எ-று).

இடையிடினெனவே முதற்சீர் நிற்பதாயிற்று. எனவே ‘எதுகையாயின் மூன்றாஞ்சீரோடு தொடுப்பதாயிற்று.’¹ இவற்றுள் ஆசிரியம் களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுநாற்ப தெனவும், வெண்பா களைவன களையப்பெற்ற தொடை நூற்றுமூன்றெனவுங் கொள்க.

“நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டுங் கீழ்நிலத்துள் ஒன்ற வருகலி முந்நூற்றெட் டாம்”²

எனவும்

‘மேவுசீர் வெள்ளைக்கொன் றேற்கிளை முற்றே
லோரிரு நூற்றுமுப்பத் தெட்டாகு மாக
விருநூறு நானூறொ டேழ்பத்தைந் தாக
வருமுற்று மொன்றாம் வகை’³

எனவும் இவை முற்றெதுகைக்கு உரைச்சூத்திரம்.

‘ஒருசீர்இடையிட்டு எதுகையாயின் பொழிப்பு’ என எதுகைத்தொடையைக் குறித்து ஆசிரியர் ஒதினாராயினும், பொழிப்பு எனப்படும் இவ்வமைப்பு, மோனை இயைபு முரண் அளபெடை எனவரும் ஏனைத்தொடைகட்கும் ஒக்கும் என்பதாம்.

1. இங்குப் பொழிப்புத்தொடையின் கணக்குப்பற்றிய உரைத்தொடர்கள் ஏடெழுதுவோரால் விடுபட்டிருத்தல்கூடும் எனக் கருதவேண்டியுளது.

2. இவ்வெண்பாவின் முன்னிரண்டுவரிகளும் இதற்குமுன் ஆசிரியம் வெண்பாக்களின் தொடைக்கணக்குப்பற்றிய பாக்களும் ஏடுகளில் விடுபட்டிருத்தல் வேண்டும்.

3. ‘ஒருசீரிடையிட்டு எதுகையாயின்’ எனவே இடையிடாது நூற்சீர்க் கண்ணும் வரும் முற்றுவிசிற்பமும் இச்சூத்திரத்தால் தழுவிக்கொள்ளப்பெற்றது. முற்றெதுகைப்பற்றிய இவ்வுரைச்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட தொடக்கணக்குப்பகுப்பு விளங்கவில்லை.

இன்னும் 'புலவராறே' என்று மிகுத்துச் சொல்லியதனானே அமைவன வேறுளவெனத் தழீஇப் புகுந்தவற்றுள் ஈண்டுக்கூறாத அந்தாதித்தொடையும் ஆமாறு சொல்லிக் கொள்க. அவற்றை விகற்பத்தொடையாகிய ஒருஉத் தொடையுங்¹ கூறுவது. (98)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது நிறுத்த முறையானே பொழிப்பிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) ஒரு சீர்.....மொழிதல் பொழிப்பு எ-து ஒரு சீரை நடுவே யிட்டுவைத்து எதுகையாயிற்; பொழிப்பெதுகை யென்று பெயர் கூறுக; அன்றிப் பொழிப்பு ஒருசீர் இடையிட்டு மோனை முரணியைபாய் வந்தனவாயிற் பொழிப்பு மோனை, பொழிப்பு முரண், பொழிப்பியைபு எனப் பெயர் கூறுக; புலவராறே எ-து இங்ஙனம் பெயர் கூறுதல் ஆசிரியர் கொண்டநெறி. எ-று.

இங்ஙனம் எதுகையைப் புலப்பட வைத்து ஏனைய அருத் தாபத்தியாற் கூறியது, எல்லாவற்றினும் எதுகை சிறந்து தோன்றுதல் கருதி.² இவற்றிற்கு உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினாம்.

ஆய்வுரை:

இஃது, ஓரடிக்குள் வருதற்குரிய விகற்பத் தொடைகளுள் பொழிப்புத் தொடையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) ஒருசீர் இடையிட்டு (முதற்சீரும் மூன்றாஞ்சீரும்) எதுகையாய்வரின் அதனைப் பொழிப்பு என வழங்குதல் புலவர் மரபாகும். எ-று.

1. ஒருஉத்தொடை வருஞ்சூத்திரத்தில் தொல்காப்பியனாரால் எடுத்துரைக்கப்படு தலானும் அந்நூற்பாவின் உரையில் இங்குக்குறித்த அந்தத் தொடையொடு விட்டிசைத்தொடை இடம்பெற்றிருத்தலானும் இங்குள்ள 'ஒருஉத்தொடை' என்பது 'விட்டிசைத்தொடை' என்றிருத்தல் வேண்டும் என்பர் சி. கணேசையர்.

2. மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்னும் ஐவகைத் தொடைகளுள் எதுகையை மட்டும் இச்சூத்திரத்தில் வெளிப்பட வைத்து ஏனைய நான்கினையும் அருத்தாபத்தியால் உணர வைத்தது எல்லாத் தொடைகளினும் எதுகைத் தொடை சிறந்து விளங்குதல் பற்றி என்பதாம்.

“எதுகையென ஒதினாராயினும் ‘வந்தது கொண்டு வாராதது முடித்தல்’ என்பதனால் மோனை, இயைபு, முரண், அளபெடை என்பனவும் பொழிப்புத் தொடையாமென்று கொள்க” என இளம்பூரணரும், “இங்ஙனம் எதுகையைப் புலப்பட வைத்து, ஏனைய அருத்தாபத்தியாற் கூறியது, எல்லாவற்றினும் எதுகை சிறந்து தோன்றுதல் கருதி” என நச்சினார்க்கினியரும் கூறும் விளக்கம் இங்கு நோக்கத்தக்கனவாகும்.

95 இருசீர் இடையின் ஒருஉவென மொழிப.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். ஒருஉத்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) இரண்டு சீர் இடையிட்டு மோனை முதலாயின வரத்தொடுப்பது ஒருஉத் தொடையாம் என்றவாறு.¹

‘அம்பொற் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் அகற்றி’

(யாப். வி. ப 130)

என்பது ஒருஉ மோனை.

‘மின்னிவர் ஒளிவடந் தாங்கி மன்னிய’

(யாப். வி. ப 134)

என்பது ஒருஉ வெதுகை.

‘குவிந்துசுணங் கரும்பிய கொங்கை விரிந்து’

(யாப். வி. ப. 147)

என்பது ஒருஉ முரண்.

‘நிழலே இனியதன் அயலது கடலே’

(யாப். வி. ப. 153)

என்பது ஒருஉ வியைபு.

‘காஅய்ச் செந்நெற் கறித்துப் போலய்’

(யாப். வி. ப. 158)

என்பது ஒருஉ அளபெடை.

(95)

1. நாற்சீரடியுள் நடுவிருசீர்க்கண்ணுமின்றி முதற்சீரினும் நான்காஞ்சீரினுமாக மோனைமுதலாயினவரத்தொடுப்பது ஒருஉவென்னுந் தொடைவிகற்பமாம் என்றவாறு.

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்தமுறையானே ஒருஉத்தொடை உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) நாற்சீருள்ளும் இடையிருசீரொழித்து, ஒழிந்த முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத் தொன்றிவரத்தொடுப்பின் அதனை ஒருஉவென்ப (எ-று).

அதிகாரத்தான் ஒருஉவெதுகை யெனப்பட்டது.¹ அதுவும் பொழிப்புப்போல வந்த எழுத்தே வருதலும், கிளையெழுத்து வந்து கிளையொருஉ எனப்பட்டு இரண்டாதலுமுடைத்து.

‘உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை’ (ஐங்குறு)

என்பது ஒருஉவெதுகைத்தொடை.²

‘சூரலங் கடுவனி யெடுப்ப வாருற்று’ (அகம் 1)

என்பது கிளையொருஉவெதுகை.³

இவை, இரண்டுதொடையுங் கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் ஒருஉவெதுகை ஐஞ்சூற்றிருபத்தெட்டாம்.

அவை ஆசிரியத்திற்கு உரியசீர் இருபத்தேழனுள்ளும் நேர் முதற்சீர் பதினான்கும் ஒரோவொன்று உறழ்ந்தஅடி பன்னிரண்டனுட், சுருங்கிய நிலந்தொறும் ஒன்பதொன்பதாக நூற்றிருபத்தாறும், நிரைமுதற்சீர் பதினமூன்றும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று பத்தாக நூற்றுமுப்பஃஜமாக அகவற்றொடை இருநூற்றைம்பத்தாறு ; அவற்றுண் மின்னு, மேவுசீர், நாணுத்தளை என்னும் மூன்று

1. ‘ஒருசீரிடையிட்டெதுகையாயின்’ என மேலைச்சூத்திரத்து எதுகை அதிகாரப் பட்டமையின், ஈண்டு ‘இருசீரிடையிடின் ஒருஉ’ என்றது, ‘ஒருஉவெதுகையெனப்பட்டது’ என்றார் பேராசிரியர். பொழிப்பு, ஒருஉ என்பன, மோனை, எதுகை, முரண், இயையு, அளபெடை ஆகிய தொடைகளுக்கொல்லாம் பொதுவாய் ஒரடிக்குள் கொள்ளப்படுந் தொடை விகற்பங்களாகவே தொல்காப்பியனாராற் குறிக்கப் பெற்றன வென்பது இளம்பூரணர் கருத்தாகும்.

2. ‘உள்ளார்’ என முதற்சீரிலும் ‘முள்ளுடை’ என நான்காஞ்சீரிலும் எதுகைவந்து இடையிருசீரிகளிலும் விடுபட்டமையின் ஒருஉ வெதுகைத்தொடையாயிற்று.

3. ‘சூரலங்’ என முதற்சீரிலும் ‘வாருற்று’ என நான்காஞ்சீரிலும் ர, ரு என்னுஞ்சீரிகளையெழுத்துக்கள் இரண்டாமெழுத்தாய் ஒன்றிவந்தமையின் கிளை யொருஉ வெதுகையாயிற்று.

சீரானும் மூன்றுநிலம் முதலிலத்தகற்றிப் பெற்ற தொடை இருநூற்றைம்பத்து மூன்று. வெண்டொடை இருபத்தேழு சீருறழ்ந்த அடி அணைத்தினும் பெற்ற தொடைநிலை நூற்றெண்பத்தொன்று ; இவற்றுள் மின்னு, மேவுசீர் என்னும் இரண்டனானும் முதலிலைத்து இரண்டு நிலங் களைந்து பெற்ற தொடை நூற்றெழுபத்தொன்பதாம்.

இனி, கலிப்பாவினுள் நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டாகப் பெருகியநிலத்து ஒரோவொன்று களையப்பெற்ற தொடை நாற்பத் தெட்டும், நிரைமுதற்சீர் பன்னிரண்டும், சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று களையப்பெற்ற தொடை நாற்பத்தெட்டுமாகக் கலிப்பாவிற்சூரிய தொடை தொண்ணூற்றாறும் ஆக மூன்று பாவினும் பெற்ற ஒரூஉத்தொடை ஐஞ்சூற்றிருபத்தெட்டாம்.

கிளையொரூஉவும் இவ்வாறே ஐஞ்சூற்றிருபத் தெட்டாகவும், அவற்றுமேல் மின்னு, மேவுசீரென்னும் இரண்டும் வெண்பாவினுள் உறழ்ந்த முதலிலையிரண்டுங் களையாது கொள்ளக் கிளையொரூஉத்தொடை ஐஞ்சூற்றுமுப்பதாம். ஆகவொரூஉத் தொடை இரண்டனானும்¹ பெற்ற தொடை ஆயிரத்தைம்பத் தெட்டாம் (1058)

“நேராதி யாதி நிலத்தொன்ப தொன்பதாம்
ஈரைந்தா மாசிரியத் தீற்று—நிரையாதி
யாக விருநூற் றைம்பத்து மூன்றாதி
நேர்புகா மூன்றனையு நீத்து”

எனவும்,

“மேவுசீர் மின்னுக்குண் முன்னைநிலத் தோரோவொன்
றாகா வொரூஉவெள்ளைக் காதலா னாவன
நூற்றெழுபத் தொன்பதா நோக்கு”

எனவும்,

“முன்பினே ராதி நிரையாதி துள்ளற்கோ
ரொன்றொழியத் தொண்ணூற்றா றாகுங் கிளைவெள்ளைக்

1. ஒரூஉத்தொடை இரண்டாவன ஒரூஉ, கிளையொரூஉ என்பன.

கொன்றா யிரண்டா னொருவிரண்டு மாயிரத் தைம்பான்மே லெட்டா மவை”

எனவும் இவற்றை விரித்துரைத்துக்கொள்க.

மேலைப்பொழிப்பிரண்டும் முற்றிரண்டும் இவையிரண்டு மென விகற்பத்தொடை ஆறனாலும்¹ பெற்ற தொடை இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞாற்றிருபத்தொன்று. (2521). இவை ஆறு தொடையும் ஓரடிக்கண்ணே வருதலின் தளை வழுவப்பட்டன வென்று களையும் நிலமில்லவென்பது.

இன்னும் புலவராறென்றதனால், தொடையந்தாதியும் விட்டிசையும் ஒரொவொன்று இரண்டாகி அசையந்தாதியும் சீரந்தாதியும் விட்டிசைத்தொடையங் குறிப்புவிட்டிசையுமென நான்காம்.

ஓரடியுள் இறுதிச்சீருள் ஈற்றசையும் மற்றையடியின்முதற் சீரின் முதலசையும் ஒன்றத் தொடுப்பது அசையந்தாதி. அவை தொடுக்குங்காற் கட்டளையடிக்கண் உரியசைச்சீரினை அசையெனக் கொள்ளற்க; இவை பிறசீர்ப்பாற்படுத்துத் தளைகோடலின் அடியிறுதிக்கட் கடியாறு மழுகளிற்றென வந்தவழி, யாறுகளிறு என்னும் இரண்டு உரியசையும் நிரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும், இயற்கை நிரையசையோடு தொடுக்கப்படா; இரண்டசையும் ஒருசொல்லாயினன்றி அந்தாதியாகாமையி னென்பது².

இனி, இறுதிச்சீர் முதற்சீரோடு சேரிற் சீரந்தாதியாம்.

(உ-ம்.) “குன்றகச் சாரற் குதித்தன கோண்மா
மாவென மதர்த்தன கொடிச்சி வான்கண்”

1. பொழிப்பிரண்டாவன பொழிப்பு, கிளைப்பொழிப்பு என்பன. முற்றிரண்டாவன முற்று, கிளைமுற்று என்பன. ‘இவையிரண்டும்’ எனச் சுட்டப்பட்டவை முற்கூறிய எழுத்தடி யியைபு சொல்லடியைபு ஆகிய இரண்டும். ஆக ஓரடிக்குள் வரும் விகற்பத் தொடை ஆறாதல் காண்க.

2. கட்டளையடிக்கண் உரியசைச்சீர்கள் பிறசீர்ப்படுத்துத் தளைகொள்ளப்படுதலின் அவற்றை அசையெனக் கொள்ளலாகாது. ஓரடியின் இறுதியில் கடியாறு மழுகளிறு என உரியசைகள் வருமிடத்து யாறு, களிறு என்னும் இரண்டு உரியசையும் நிரையசையாக இயற்றப்பட்டன. ஆயினும், இவை அந்தாதித் தொடையாய் வருமிடத்துப் பிற இயற்கைநிரையசை யொடு தொடுக்கப்படாமல் தம்மொடு தாமே தொடுக்கப்படினே அந்தாதித்தொடையாகும்.

என்பது அசையந்தாதி.

**“ தழைபூஞ் சாரற் பூத்த முல்லை
முல்லை சான்ற கற்பி னல்லோள்”**

என்பது சீரந்தாதி.

இது கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் அசையந்தாதி முந் நூற்றிருபத்தைந்தாம். (325)

அவை ஆசிரியத்துள் இரண்டு நேர்ப்பைச்சீர்க்கும்¹ ஓரெழுத்துத் தேமாவிற்² ஏலாமையின் ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்றுமுப்பத்திரண்டனுள் ஒரு சீர்க்கு முதனிலத்தொன்றும் இறுதிநிலத்தொன்றுமென இவ்விரண்டானும், முதனிலமிரண்டும் இறுதிநிலமொன்றுமென மும்முன்றாக முப்பத்து மூன்றகற்றி ஒரோ சீர்க்கு ஒன்பதொன்பதாகப் பெற்ற தொடை தொண்ணூற்றொன்பது. இனி நிரைமுதற்சீரூள் நிரைபைச்சீரி-ரண்டும் ஒழித்து³ ஒழிந்த பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி நூற்று முப்பத்திரண்டனுள் முதனிலத்தொன்றுவன இவ்விரண்டாக இருபத்திரண்டு நிலங்களைய ஒவ்வொன்றும் பத்தாகப் பெற்ற தொடை நூற்றொருபதாக ஆசிரியத்துள் அசையந்தாதி இருநூற்றொன்பதாயின்.

வெண்பாவினுள் அசையந்தாதி வருங்கால் நேர்ப்பைச் சீரிரண்டும், ஓரெழுத்துத் தேமாவும், நிரைமுதற்சீர் பதின்மூன்று மெனப் பதினாறொழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பதினொன்றும் உறழ்ந்த அடி எழுபத்தெட்டனுள் ஒரோவொரு சீர்க்கு இரண்டாக முதனிலந்தோறுங் களைந்தவழி இருபத்திரண்டொழித்துப் பெற்ற வெண்டொடை ஐம்பத்தாறாம்.

1. நேர்ப்பைச்சீர் இரண்டாவன--: வண்டு, மின்னு என்பன.

2. ஓரெழுத்துத்தேமா என்றது, 'நுந்தை' என்னுஞ்சீரினை, வண்டு, மின்னு, நுந்தை இம்மூன்றும் ஆசிரியத்துள் அசையந்தாதியாய் வருதற்கு ஏலாதனவாதலின் இவை விலக்கப்பட்டன.

3. நிரைமுதற்சீரூள் கடியாறு, மழுகளிறு என்பனவற்றுள் உரியசை யிரண்டும் நிரையசை போன்று இயற்றிக்கொள்ளப்படுதலின் அவைதொடை எண்ணிக்கையில் விலக்கப்பட்டனவெனக்கொள்ளவேண்டியுளது. எனவே “நிரைமுதற்சீரூள் நிரைபைச் சீர் இரண்டு மொழித்து” எனவரும் இவ்வரைத்தொடர் “நிரைமுதற்சீரூள் உரியசை யீற்றுச்சீர் இரண்டு மொழித்து” என்று இருத்தல் கூடுமோ? என எண்ண வேண்டியுளது.

கலிப்பாவினுள் நிரைமுதற்சீர் ஒழித்து ஒழிந்த நேர்முதற்சீர் பன்னிரண்டானானுந் தொடை அறுபதாம். ஆக மூன்றுபாவிற்கும் அசையந்தாதி முந்நூற்றிருபத் தைந்தாயினவாறு கண்டுகொள்க.

‘நேர்பசைச்சீர் நுந்தையொழித் தேனைப் பதினொரு
நேராதி முன்பினிரண் டொன்றகற்றிச்-சீராக
நீங்கிய வாறாக நிரைமுதல் பத்தாக
ஈங்கிரு நூற்றொன்ப தென்’

எனவும்,

“நேர்முதல் லொன்ப தியற்சீ ருரிவெண்சீ
ராகியினி யிவ்விரண் டாங்கொழிப்ப-நேர்பொடு
வெண்பாநீ நுந்தை நிரைமுதல் வீழ்த்தசை
யந்தாதி யைம்பத்தா றாம்”

எனவும்,

“நேரசை யந்தாதி யன்றிக் கலிக்கியையா
வாகலி னாங்கறுப தாம்”

எனவும்;

“அவ்வகை யந்தாதி முந்நூற் றிருபத்தைந்
திவ்வகை முப்பாக் கியற்று”

எனவும் இவ்வுரைச்சூத்திரங்களான் அசையந்தாதி முந்நூற்றிருபத்தைந்தும் ஆயினவாறு அறிந்துகொள்க.

இனிச் சீரந்தாதி நூற்றறுபத்துநான்கு. (164)

அவை, ஆசிரியத்து வருங்கால் நேர்பசைச்சீரிரண்டுந் தேமா விரண்டுமென நான்கனானுந் தத்தம் முதனிலந்தொடங்கி ஒரோவொன்று அவ்வாறாக நாலா றிருபத்துநான்காம். இனி, நிரைமுதற் சீருள் நிரைபசைச் சீரிரண்டும் புளிமாவு மென மூன்றொழித்து ஒழிந்த பத்துச்சீரானும் வருங்கால் அவை உறழ்ந்த அடி பன்னிரண்டனுள் முதனிலம் மூன்றும் பெருகிய நிலத்திரண்டுமாக வைந்து ஒழித்து ஒரோவொன்று எவ்வேழாக எழுபதாம். ஆக, அகவற்றொடை தொண்ணூற்று நான்காம்.

இனி, வெண்பாவினுள் வருங்கால் நேர்ப்பைச் சீரிரண்டுந் தேமா விரண்டும் நிரைமுதல் வெண்சீரிரண்டும் நிரைமுதல் நிரையீறாகலிற் கணவிரி எட்டுமாகச் சீர் பதினான்கும் ஒழித்து ஒழிந்தசீர் பதின்மூன்றனானும் பெற்ற அடி தொண்ணூறாம். அவற்றுள் வரகும் அரவும் புளிமாவும் என்னும் மூன்றும் பெற்ற அடி பத்தொன்பதாகலின், அவற்றுள் வரகிற்குப் பெருகிய நிலத்து மூன்றும், அரவும் புளிமாவுஞ் சுருங்கிய நிலத்தும் பெருகிய நிலத்தும் ஒரோவொன்றாக நான்குமாக ஏழுமொழித்து ஒரோவொன்று நான்காகப் பெற்ற அடி பன்னிரண்டாம். காருருமு. மாவருவாய் என்னும் இரண்டானானும் பெற்ற அடி பன்னிரண்டனுள் முதலிலத்து மும்மூன்றாக ஆறொழித்துப் பெற்ற தொடை இருமூன்றாம். பாதிரியேழும் மாசெல்வாயுமென எட்டனானும் பெற்ற அடி ஐம்பத்தொன்பதாகலின் அவற்றுள் ஈரெழுத்துப் பாதிரி மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்றும், பெருகியநிலத்து இவ்விரண்டுமாக மும்மூன்றொன்பதும் ஒழிந்த மூவெழுத்துப் பாதிரி நான்கும். மாசெல்வாயுமென ஐந்துஞ் சுருங்கிய நிலத்து இவ்விரண்டாகப் பத்துமெனப் பத்தொன்பதுங் களைந்து பெற்றதொடை நாற்பதாமெனக் கொள்க. ஆகக் களையும் நிலம் முப்பத்திரண்டு ஒழித்து ஒழிந்த தொடை வெண்பாவிற்கு ஐம்பத்தெட்டாயின.

இனிக் கலிப்பாவினுள் வெண்சீர் நான்கனானும் பெற்ற அடி இருபஃதாகலின், அவற்றுண் மாசெல்வாய் உறழ்ந்த அடி ஐந்தினும் ஏறியநிலத்திரண்டும், புலிவருவாய் உறழ்ந்த அடிஐந்தினுஞ் சுருங்கிய நிலத்திரண்டும், ஒழிந்த மாவருவாய் புலிசெல்வாய் இரண்டும் முன்னும் பின்னும் ஒரோவொன்றாக நான்காகும்; ஆக எட்டுங் களைய ஒரோவொன்று மும்மூன்றாகப் பெற்ற தொடை பன்னிரண்டாம். ஆக மூன்று பாவிற்குஞ் சீரந்தாதி நூற்றறுபத்து நான்காம்.

“வண்டொன்று தேமா விரண்டு வலியதுபன்
னொன்றொடச்சீ ரந்தாதிக் கீரேழாம் நேராதி
பத்தும் புளிமா வரகிரண்டும் வெள்ளைக்காம்
ஓத்த கலிக்ருரிச்சீர் நான்கு”

எனவும்,

“நிரைநிரைபத் தெவ்வேழா மூன்று மிரண்டு
முதனில் னீக்கிமூன் றாக வகவலின்
நேராதி நான்கு மெழுவாய் நிலங்கொடங்கி
யாறாகு மந்தாதிச் சீர்”

எனவும்,

“ஆக வகவற்சீ ரந்தாதி (தொண்ணூற்று)
நால்வகை யாக நவிறு”

எனவும்,

“வரகு பெருநிலத்து மூன்றகற்றி மற்றை
அரவு புனிமா வருகிரண்டு மாற்றி
முதனிலத்துக் காரூமு மாவருவாய் மும்மூன்
றெனவுரை யந்தாதிக்கீண்டு”

எனவும்,

“ஈரெழுத்துப் பாதிமூன் றீரருகு மோமிரண்டாய்
மூவெழுத்துப் பாதிமூன் முன்னிரண்டாய் மாசெல்வா
யொன்றற்கு மவ்வா றொழித்துரைப்ப நாற்பஃதாம்
வெண்டொடைச்சீ ரந்தாதி வேறு”

எனவும்,

“விரித்தசீ ரந்தாதி வெண்டொடை யைம்ப
தெனப்படு மெட்டுமே விட்டு”

எனவும்,

“மாசெல்வா யீற்றும் புலிவருவாய் மற்றிடத்தும்
ஏனை யிரண்டு மிரண்டிடத்து மாக
இரண்டிரண்டு நீக்கிச்சீ ரந்தாதி துள்ளற்
கமைந்த தொடைநான்மூன் றாம்”

எனவும்,

“பாத்தோறும் வந்தசீ ரந்தாதி பாற்படுப்ப
நூற்றோ டறுபத்து நான்கு”

எனவும், இவ்வாற்றானே சீரந்தாதியாமா றுரைத்துக் கொள்க.

**“அந்தாதி யோரிரண்டு மாகத் தொடைநானூற்
றெண்பான்மே வொன்பா னெனல்”**

இனி, விட்டிசைத் தொடை கூறுங்கால் எழுத்தினானும்
எழுத்தல் ஓசையானும் விட்டிசைத்தல் இருவகைப்படும்.

**“அ உ வறியா வறிவி லிடைமகனே
நொஅலைய னின்னாட்டை நீ”** (இடைக்காடனார்)

என்பதெழுத்தினானாகியது.

விட்டிசையின் இறுதியடி வல்லொற்றடுப்பின் விட்டிசை
வல்லொற்றெதுகை யென்பாரும் உளர். ஆண்டு வல்லொற்றெதுகையா
(மாறா) காமையின் அது வேண்டுவதன்று; வேண்டினும்
விட்டிசையெனவே அடங்குமென்பது.

**“த என்று தாமிசைப்ப தாகியே தண்ணுமைகேட்
டெ என் றெழுந்தார் பலர்”**

என்பது குறிப்புவிட்டிசை.

இவை கட்டளையடிக்கண் வருங்கால் ஒரொவொன்று
நூற்றறுபத்து நான்காகி முந்நூற்றிருபத் தெட்டாம்.(328)

அவை வருங்கால் நேர்பசைச் சீரிரண்டும் ஒரெழுத்துத்
தேமாவும் போதுபூவிரண்டும் ஒழித்தொழிந்த தேமாவும்
பாதிரியிரண்டும் போரேறு இரண்டும் (ஒன்றிக் கலிப்பாவிற்குத்
தொடை நாற்பஃதாகவும், இரண்டு விட்டிசையுந் தொகுப்பப்)
பூமரு, திரண்டும் நேர்முதல் வெண்சீரிரண்டுமாக ஒன்பதுசீரும்
பற்றி விட்டிசைக்குமெனவுங் கொள்க. அவற்றை அகவற்றொடை
ஒரொவொன்றெழுபதாகவும், வெண்டொடை ஒரொவொன்றைம்
பத்து நான்காகவும், கலிப்பாவிற்குத் தொடை நாற்பஃதாகவும்
இரண்டு விட்டிசையும் தொகுப்பத் தொடை முந்நூற்றிருபத்
தெட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

இவை ஆசிரியத்துப் பதினான்கும் வெண்பாவினு ளொன்
பதுமாக இருபத்துமூன்று நிலங் களைந்து பெற்றன.

**“நேர்பிரண்டு நேர்பு முதலிய சீர்நான்கு
மோரெழுத்துத் தேமாவும் விட்டிசைக் கொன்றாவா**

மேனை நிரைமுதற் சீர்களு மிவ்வாறே
யாகா தனவென் றறி”

எனவும்,

“அகவற்கேழ் நேராதி யொன்பதும்வெண் பானிற்
குளவென் றுரைக்கப் படும்”

எனவும்,

“வெள்ளையு ளொன்ப தகவலி னீரேழாய்க்
கொள்ள விருபத்து மூன்றாகுந் துள்ளலுட்
போரேறு பாதிரி பூமருது மாசெல்வாய்
மாவருவா யெட்டும் வரும்”

எனவும்,

“அகவற் கெழுபதா மைம்பத்து நான்காம்
நிகரற்ற வெள்ளைக்குத் துள்ளல் புகரற்ற
நாற்பதாய் விட்டிசை நூற்றறு பத்துநான்
கேற்பதா மோரொன் றெனல்”

எனவும்,

“இருவிட் டிசைமுந்நூற் றீரொருபத் தெட்டா
வருவித்துக் கோடல் வழக்கு”

எனவும், இவற்றைப் பதம் நெகிழ்த்துரைக்க.

“விகற்பா றந்தாதி விட்டிசைநான் கேற்றி
யிசைத்தவீ ரைந்து தொடையாற் றொடைத்தொகை
மூவா யிரத்தொடு முந்நூற்று முப்பத்தா
றாமா றறிந்து கொளல்”

“இருபத் திரண்டு மிவைபத்து மாக
வருவித்த முப்பத் திரண்டா னொருபத்தின்
மூவா யிரத்தொரு நூற்றைம்பத் தாறைந்நூற்
றோடோரைம் பத்திரண் டேற்று”

என விவை உரைச் சூத்திரம். ஆகத் தொடை முப்பத்திரண்டனாற்
பெற்றன பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு (13,708) (99)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே ஒருஉவிற்கெல்லாம் இலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) இரண்டு சீரை நடுவேயிட்டுவைத்து முதற்சீரும் நாலாஞ்சீரும் ஒன்றிவரின் ஒருஉமோனை, ஒருஉவெதுகை, ஒருஉமுரண், ஒருஉவியைபு எனப்படும் எ-று.

ஒருஉவை விதந்தோதினார்,¹ வெண்பாவிற்குச் சிறந்துவருதலானும், ஆசிரியத்திற்கு ஏனையவற்றிற் சிறந்துதோன்றுதலானும். உதாரணம் முன்னர்க் காட்டினாம். (98)

ஆய்வுரை:

இஃது, ஒருஉத் தொடையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) இரண்டு சீர் இடையிட்டு (முதற்சீரிலும் நான்காஞ்சீரிலும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பின் அதனை ஒருஉத் தொடையென்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

96 சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட்டியலின் சொல்லியற் புலவர்அது செந்தொடை என்ப

இளம்பூரணம் :

என் - எனின். செந்தொடை யாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையும் தொடை விகற்பமும் போலாது வேறுபடத் தொடுப்பது செந்தொடையாம் என்றவாறு.²

1. ஒருஉவை விதந்தோதுவதாவது, 'எதுகையாயிற் பொழிப்பு' என்றாற்போன்று எதுகை முதலிய தொடைகளுடன் கூட்டிக் கூறாமல் 'ஒருஉ' என்னும் தொடை விகற்பத்தை மட்டும் தனித்து எடுத்து இலக்கணங் கூறுதல்.

2. சொல்லிய தொடையொடு வேறுபட்டியலுதலாவது மேற்குறித்த வண்ணம் மோனையெதுகை முதலாகப் புலவன் செயற்கைவகையாற் கருதியமைக்கப்பெறுந்தொடைகள் போலாது சொற்களின் இயல்புவகையான் அமைந்த தொடை செந்தொடையென்பதும் என்பதாம்.

செந்தொடை - விகாரவகையானன்றி இயல்பாகவே அமைந்ததொடைநலம்.

“பூத்த வேங்கை வியன்சினை ஏறி
மயிலினம் அகவும் நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே” (யாப்.வி.ப.179)

என வரும்.

இனி நிரனிறுத்தியற்றலும் இரட்டையாப்பும் மொழிந்த
வற்றியலான் (செய்யுளியல். 87) வருமாறு.

“அடல்வேல் அமர்நோக்கி நின்முகங் கண்டே
உடலும் இரிந்தோடும் ஊழ்வரும் பார்க்குங்
கடலுங் கனையிருளும் ஆம்பலும் பாம்புந்
தடமதி யாமென்று தாம்” (யாப்.வி.ப. 182)

இது பொருளான் வேறுபட்ட துணையல்லது எழுத்தான்
வேறுபட்டமையின் எதுகைத் தொடையாயிற்று. இனி, இரட்டைத்
தொடை வருமாறு:

“ஓக்குமே ஓக்குமே ஓக்குமே யொக்கும்
விளக்கினிற் சீறெரி ஓக்குமே ஓக்கும்
குளக்கொட்டிப் பூவின் நிறம்.” (யாப். வி. ப. 180)

இதுவுஞ் சொல்லிய தொடைப்பாற் பட்டவாறு காண்க.

இணைமோனை, கூழைமோனை, மேற்கதுவாய்மோனை,
கீழ்க்கதுவாய் மோனை, முற்றுமோனை முதலாயினவும் அந்தாதித்
தொடையுங் கூறாத தென்னையெனின். ‘தெரிந்தனர் விரிப்பில்
வரம்பில வாகும்’ என வருகின்ற சூத்திரங் கூறுகின்றாராதலின். அச்
சூத்திரத்தின்காறும் பாட்டிற் கின்றியமையாத தொடையுணர்த்தினா
ரென்று கொள்க.¹ (96)

1. முதலிரு சீர்க்கண்ணும் மோனை முதலாயினவர்த்தொடுப்பது இணையெனப்படும்.
இறுதிச்சீர்க்கண் இன்றி முதல்மூன்று சீர்க்கண்ணும் தொடுப்பது கூழையெனப்படும்,
முதலயற்சீர்க்கண் (இரண்டாஞ்சீர்க்கண்) இன்றி முதற்சீர் மூன்றாஞ்சீர் நான்காஞ்சீர்கள்
தொடுப்பது மேற்கதுவாய். ஈற்றயற்சீர்க்கண் (மூன்றாஞ்சீர்க்கண்) இன்றி முதற்சீர்
இரண்டாஞ்சீர் நான்காஞ்சீர்க்கண் தொடுப்பது கீழ்க்கதுவாய். (இயைபுத்தொடை இறுதிச்
சீரினை முதலாகக் கொண்டு தொடங்குதலின் மூன்றாஞ்சீர்க்கண் இன்றிவருவது
மேற்கதுவாய் எனவும் இரண்டாஞ்சீர்க்கண் இன்றிவருவது கீழ்க்கதுவாய் எனவும்
கொள்ளப்படும்.) நான்கு சீர்க்கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது முற்று
எனப்படும். இவ்வாறெல்லாந் தொடைவிகற்பங்களைப் பகுத்துரைக்கப்புகின் எல்லையின்றிப்

பேராசிரியம் :

இது, மேற் செந்தொடையாமெனக் கூறியதுணர்த்து கின்றது, எய்தாத தெய்துவித்ததூஉமாம்.

(இ ள்) மேற்கூறப்பட்ட தொடை எல்லாவற்றோடும் ஒவ்வாதுவாரின் அதனை இயற்கைச் சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவரது செந்தொடை¹ யென்று சொல்லுப ஆசிரியர் (எ-று).

எனவே, விகாரப்படச் செய்யுள் செய்யுஞ் செந்தொடை இன்னாதென்றானாம்; அஃது;

“இருங்கழி மலர்ந்த வள்ளிதழ் நீலம்
புலாஅன் மறுகிற் சிறுகுடிப் பாக்கத்
தினமீன் வேட்டுவர் ஞாழலொடு மிலையு
மெல்லம் புலம்ப நெகிழ்ந்தன தோனே” (அகம். 270)

எனவும்,

“சேயிறா முகந்த நுரைபிதிர்ப் படுதிரைப்
பராரைப் புன்னை வாங்குசினை தோயும்” (அகம். 270)

எனவும் வரும்.

“பூத்த வேங்கை வியன்சினை யேறி
மயிலின மகவு நாடன்
நன்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே”
(யாப். வி. ப. 179)

என்பதும் அது.

‘இயலின்’ என்றதனான் இரண்டடியால் தொடை பெற்ற நின்று இரண்டடி யெதுகையாகியவை தம்முள் தொடுக்குங்காற் செல்வன் தொடுப்பினும் அதனைச் செந்தொடையென்னாது இரண்டடி யெதுகை யென்றும், இனி ஓரடி இடையிட்டிடுத்

பெருகுமாதலின், ஆசிரியர் இவற்றையெல்லாங்கூறாது பாட்டிற்கின்றியமையாத சிறப்பின வாகிய தொடைகளைமட்டுந் தெரிந்தெடுத்துக் கூறினார். இவ்வண்மை ‘தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில வாகும்’ (செய்யுள்-98) எனப் பின்வரும் சூத்திரத்தால் இனிது புலனாம்.

1. ‘சொல்லியற்புலவர்’ என்பது, ‘இயற்சொற்புலவர்’ என மொழிமாற்றி யுரைக்கப் பட்டது. இயற்சொற்புலவர்-இயற்கைச் சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவர்.

தொடுத்தவழியுந் தொடர்ந்த அடி இரண்டுஞ் செந்தொடையாமாயினும் மூன்றாமடி எதுகைபடத் தொடுத்தன் மாத்திரையானே அதனை இடையிட்டெதுகையென்றுங் கொள்ளப்படும் என்னை? அவ்வெதுகை ஆண்டுச் சிறந்தமையினென்பது அவை முன்னர்க் காட்டுதும்.

**“முன்பொழுது முன்செல்வந் தூரியமா மந்நிலையே
பின்பொழுது பின்செல்லு நெய்தலா-னன்பிலவே
கொல்யானை வேகப்போர்க் கோக்கோதை மாறேற்ற
பல்யானை மன்னர் பறை”**

என வரும். இஃது இவ்விரண்டடிகளது கூட்டத்துக் கண்ணன்றி வாராவாயினுங் கட்டளையடிக்கு அகப்பட்ட தொடையொடுங் கூறினார். கட்டளையடிக்கண் வருந் தொடையே சிறந்தனவென்று கொள்ளினுங் கொள்ளற்கவென்பான், ஒழிந்த தொடையுள்ளுமென்று கூட்டித் தொடை கூறினானென்பது.¹

இனி, செந்தொடை கட்டளையடிக்கண் தொடையாங்கால் ஒரெழுத்துத் தேமா ஒழித்து ஒழிந்த சீரெல்லாவற்றினும் வருமென்பது இம்மூவகை அடியினானும் பெற்ற தொடையெல்லாந் தொகுப்பத் தொடை ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதாம். அவற்றோடும் இரண்டடி யெதுகை இரண்டும் இடையீடுங் கூட்டத்தொடை ஐஞ்ஞாற்றைம்பத்திரண்டாம். நுந்தை என்பது கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படுமில்க்கணத்த வாகிய தொடைக் கூறுபாடெனப் பிரித்துக் கூறியவாறு.

**“நுந்தையில் செந்தொடை யைஞ்ஞாற்று நாற்பான்மே
லொன்பானை யோரிடையிட் டோரிரட்டி
வந்த வெதுகை யிரண்டென வைத்தெஞ்ஞாற்
றைம்பத் திரண்டென் றறி”**

என்பது உரைச் சூத்திரம். ஆக முப்பத்து மூன்று தொடையும்¹ அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியுட் களைவன களைந்து பெற்ற

1. இங்குச் சொல்லப்பட்ட தொடைகள் கட்டளையடிக்கேயன்றிச் சீர்வகையடிக்கும் சிறந்தன என்பதே தொல்காப்பியனார் கருத்தென்பது இருவகையடிக்கும் பொதுவகையாற் கூறியதனாற் புலனாம்.

1. முப்பத்துமூன்று தொடையாவன மோனை4, எதுகை 15, முரண் 5, அளபெடை 2, அந்தாதி2, இயையு 2 விட்டிசை 2, செந்தொடை 1, என்பன,

தொடைவிரியெல்லாந் தொகுப்பப் பெற்ற தொடை பதின் மூவாயிரத் தெழுநூற்றைந்துடன் இரண்டடி யெதுகை யிரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத் தொடை பதின் மூவாயிரத்தெழு நூற்றெட்டாயினவாறு கண்டுகொள்க.

‘தொடையின் பகுதி முழுவதூஉஞ் சொன்மற்
றடியி னறுநூற் றிருபத்தைத் தாயி
னடிய திலக்கண மாமதுவென் றஞ்சிப்
பிற்தொடைமூன் றேற்றினார் பின்”

இவ்வாறு தொடை கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதியெல்லாம், அவ்வச்சுத்திரங்கடோறும் எடுத்தோதாது கட்டளையடிக்கும் அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற்கூறி வந்தானாசிரியனாயினும்

“மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை” (தொல்-செய்-101)

என்னுந் தொடைச் சூத்திரத்திற் கேற்பதாம் அவற்றை அவ்வச் சூத்திரங்கட்போலக் கூறி வந்ததாமென்பது.¹ முற்கூறிய முப்பத்து மூன்று தொடையினையும் அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியோடு மாறியக்கால் இருபதினாயிரத் தறுநூற்றிருபத்தைந்து தொடையாகப் பாலனவாம்; அன்னவை தொடைக்குந் தளைக்கு மாகாதன களைந்துகொள்ளப்பதினமூவாயிரத் தெழுநூற்றைந் தாயினவென்பது. ஆயிரத்துத் தொள்ளாயிரத் திருபது நிலங்களையப்பட்டன. இங்ஙனம் இவை களைந்து பெற்ற தொடையோடும் இரண்டடி யெதுகை இரண்டும் இடையீடொன்றுங் கூட்டத் தொடை பதினமூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டாயின. (100)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது செந்தொடை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) சொல்லிய டியலின் எ-து முற்கூறிய தொடைகளெல்லாவற்றோடும் ஒவ்வாதுவரின் அதனை

1. இவ்வாறு கூறப்பட்ட தொடைப்பகுதியெல்லாம் அவ்வச்சுத்திரங்கள் தோறும் எடுத்தோதாது கட்டளையடிக்கும் அல்லாவடிக்கும் பொதுவகையாற்கூறிவந்தானாசிரியனாயினும் ‘மெய்பெறு மரபிற்றொடைவகை’ (தொல். செய்-101) என்னுந்தொகைச்சூத்திரத்திற்கேற்ப நாம் அவற்றை அவ்வச் சூத்திரங்களுட்போலக் கூறி வந்தாமென்பது என இவ்வரைப்பகுதியமைதல் பொருத்தமுடையதாகும்.

சொல்லியற்யென்ப எ-து இயற்சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவர் செந்தொடை யென்று கூறுவராசிரியர். எ-று.

எனவே விகாரப்படச் செய்யுஞ் செய்யுட்குச் செந்தொடையின்னாதாயிற்று. உ - ம்¹

“நெடுவேண் மார்பி னாரம் போலச்
செவ்வாய் வானந் தீண்டி னருந்து” (அகம் 120)

“விருந்தினர் மூத்தார் பசுசிறை பிள்ளை”

இவை கட்டளைச் செந்தொடை.

“பூத்த வேங்கை வியன்சினையேறி
மயிலின மகவு நாட
என்னுதற் கொடிச்சி மனத்தகத் தோனே”

இது சீர்வகைச் செந்தொடை.

ஆய்வுரை:

இது, செந்தொடையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையும் தொடை விகற்பமும் போலன்றி வேறுபட்டு இயல்பாகத் தொடுக்கப்பட்டியலுமாயின், சொல்லின் இயல்பறிந்த புலவர் இயல்பாக அமைந்த அத்தொடையினைச் செந்தொடை என வழங்குவர் ஆசிரியர் எ-று.

செயற்கை வகையானன்றி இயற்கையிலே பூந்துணர்களாற் பொலிந்து தோன்றும் கொன்றையும் கடம்பும் போல நின்றவாறே நின்று இயற்கை வகையால் தொடைப்பொலிவு செய்தல்பற்றிச் செந்தொடையென்னும் பெயர்த்தாயிற்று என்பது பேராசிரியர் உரையால் நன்கு புலனாகும்.

97 மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை தாமே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு

1. இயற்சொல்லாற் செய்யுள் செய்யும் புலவர் செந்தொடையென்று கூறுவர்., எனவே, விகாரப்படச் செய்யும் செய்யுட்குச் செந்தொடை தோன்றாதென்றாயிற்று.

தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற் றொன்பஃ தென்ப உணர்ந்திசி னோரே.¹

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட தொடை யெல்லாம் விரிவகையான் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்முவாயிரத்தறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது என்றவாறு.

அவையாமாறு: மொழிமுதலாகிய எழுத்து உயிர் பன்னிரண்டு. இதன் கிளையெழுத்து¹ ஒரோவொன்றிற்குப் பதினொன்றுளவாகலின் அவற்றை உறழ் நூற்றுமுப்பத்திரண்டாம். 'சுதநபம்' என்பவற்றை உயிர் பன்னிரண்டோடுறழ் அறுபதாம். அவ்வறுபதையும் முதற் றொடையாக்கிக் கிளையெழுத்தோ டுறழ் அறுநூற்றறுபதாம். சுகரத்தின் முதலாகெழுத்து ஒன்பது; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோ டுறழ் எழுப்பத்திரண்டாம். வகரத்தின் முதலாகெழுத்து எட்டு; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோ டுறழ் ஐம்பத்தாறாம். யகரத்தின் முதலாகெழுத்து ஒன்று; கிளையெழுத்தில்லை. ருகரத்தின் முதலாகெழுத்து மூன்று; அவற்றைக் கிளையெழுத்தோ டுறழ்

1. 'வடிவுபெற்ற மரபினையுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்முவாயிரத்தறு நூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது' என இளம்பூரணர் இச்சூத்திரத்திற்குப் பொருள் கொண்டிருத்தலால்,

'மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தாமே
யையீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
தொண் டெலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூ
றொன்று மென்ப வுணர்ந்திசி னோரே'

என்பதே இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் கொண்டபாடம் என்பதும், 'தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறையெழுநூற் றொன்பஃதென்ப' என்பது பேராசிரியர் கொண்ட பாடம் என்பதும், அஃது ஏடெழுதுவோரால் இளம்பூரணருரையில் தவறாகச் சேர்க்கப்பட்டதென்பதும் இவ்விருவர் உரையினையும் ஒப்புநோக்கி ஆராய்வார்க்கு இனிது விளங்கும். செய்யுள்களின் அமைந்த எழுத்தமைப்பினால் இங்குப்பகுத்துரைக்கப்படுந் தொடைவகைகள் வடிவுபெற்றுத் தோன்றும் என்பார். 'மெய்பெறுமரபிற் றொடைவகை' என்றார். மெய்-வடிவு.

2. கிளையெழுத்து-வருக்க எழுத்து. ஆய்தத்தையும் கூட்டி ஒற்றுப்பத்தொன்பது என்றார்.

ஆறாம். இவ்வகையினான் முதலெழுத்துத் தொண்ணூற்றுமூன்றுங் கிளையெழுத்துத் தொளாயிரத்திருபத்தாறும் ஆக மோனைத் தொடை ஆயிரத்தொருபத்தொன்பதாம்.

எதுகையாமாறு : உயிரெழுத்து மொழியிடையில் வாராது. உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றொருபத்தாறில் ஙவ்வருக்கம் ஒழிந்த எழுத்து இருநூற்று நாலினையுங் கிளை யெழுத்தினோடு உறழ் இரண்டாயிரத்து நானூற்றுநாற்பத்தெட்டாம். இதனோடு ஒற்றுப் பத்தொன்பதுங்¹ குற்றுகரம் ஆறுங்கூட்ட எதுகைத்தொடை இரண்டாயிரத்து நானூற்று எழுபத்துமூன்று பாகுபாடாம்.

முரண்தொடை சொன்முரண் பொருண்முரண் என இரண்டாம்.

இயைபுத்தொடையாமாறு: உயிரெழுத்து மொழியீற்றின் கண் உயிர்மெய்யாகி வருதலின் அவையாகா. உயிர்மெய் இரு நூற்றொருபத்தாறில் இறுதிக்கண் வாராத ஙகரவுயிர்மெய் பன்னி ரண்டும் அகரம் பதினேழும் இகரம் பதினாலும் உகரம் இரண்டும் எகரம் ஒன்றும் ஓகரம் ஒன்றும் இவை ஒழிந்து நின்ற எழுத்து நூற்றுபத்தைந்தும் ஞணநமன யரலவழள என்னும் புள்ளியிறுதி பதினொன்றும் குற்றுகரவீறு ஆறும் ஆக இயைபுத்தொடை நூற்றெண்பத்திரண்டு பாகுபாடாம்.

அளபெடைத்தொடையாமாறு: மொழிமுதலாகு முயிரள பெடை ஏழு, கதநபம என்னும் உயிர்மெய்யளபெடைமுப்பத்தைந்து, சகர அளபெடை ஐந்து, வகர அளபெடை ஐந்து, யகர அளபெடை இரண்டு, இவை ஐம்பத்துநான்கில் உயிரளபெடை தனிநிலையாம்: ஏனையவற்றை முதனிலை இடைநிலை இறுதிநிலை எனவுறழ் நூற்றுநாற்பத்தொன்றாம்; ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாறும் ரகரமும் முகரமும் ஒழித்து² ஏனைய பதினொன்றும் அளபெடுக்க ஒற்றள பெடை பதினொன்றாம். இவ்வகையினான் அளபெடைத்தொடை நூற்றைம்பத்தொன்பது வகையாம்.

1. புள்ளிபெறுதலும் அரைமாத்திரைத்தாதலும் பற்றி ஆய்தம் ஒற்றெண்பட்டது

2. 'மகரமும் முகரமுமொழித்து' என முன்னைப்பதிப்புகளில் உள்ள பாடம் பிழை.

இவ்வகையினோடு இத்தெடை¹ மூவாயிரத்தெண்ணூற்று முப்பத்தைந்து வகையாம்.

பொழிப்புத் தொடையிற் கிளையெழுத்து வாராது.

மோனைப்பொழிப்புத் தொண்ணூற்றுமூன்று, எதுகைப் பொழிப்பு இருநூற்றுப்பத்தொன்பது, முரண்பொழிப்பு இரண்டு, இயைப்புப் பொழிப்பு நூற்றெண்பத்திரண்டு; அளபெடையுள் ஒற்றளபெடை பொழிப்பாகி வாராமையின் உயிரளபெடைப் பொழிப்பு நூற்றுநாற்பத்தெட்டு. இவையெல்லாங் கூட்டப் பொழிப்புத்தொடை அறுநூற்றைம்பத்து நாலுவகையாம்.

ஒருஉத்தொடையும் இவ்வகையினால் அறுநூற்றைம்பத்து நாலாம்.

இனிச் செந்தொடையாமாறு மொழிமுதலாகும் எழுத்துத் தொண்ணூற்று மூன்று மற்றையடியினு மொத்து வருங்கால் அவை மோனையுள் அடங்குதலின் அவற்றை ஒழித்து ஏனையெழுத்துத் தொண்ணூற்றிரண்டோடும் உறழ் எண்ணாயிரத் தைந்நூற்றைம்பத்தாறு வகையாம்.

இவ்வகையினால் தொடைவிகற்பம் பதின்மூவாயிரத்தறு நூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பதாம். (97)

பேராசிரியம்:

இது, மேற்கூறிய தொடையுள் ஒருசீரான் வரையறையுடைமையின் அவற்றை அடிக்கட்போலத் தொகுத்தோதுகின்றது; விரித்ததுஉந் தொகுத்துதூஉமாம்; என்னை? கட்டளையடியொடு பட்ட தொடை விகற்பம் முற்கூறிய சூத்திரங்களுட் பெற்றமையானும் அவற்றையும் ஈண்டுத் தொகுத்துக் கூறினமையானு மென்பது.²

1. 'இவ்வகையினோடித்தொடை' என்பது 'இவ்வகையினோரடித் தொடை' என்றிருத்தல் வேண்டும் எனக் கருத வேண்டியுள்ளது.

2. மேற்கூறிய கட்டளையடியொடு பொருந்திய தொடைவகைகள் முற்கூறிய சூத்திரங்களாற் பெறப்பட்டன. முற்கூறிய அடிகளைத் தொகுத்தோதினாற்போன்று சீரான் வரையறையப்பட்ட தொடைகளையெல்லாந்தொகுத்துக் கூறுவது இச்சூத்திரமாதலின் இது விரித்தது தொகுத்ததாம்.

(இ-ள்.) மெய்ப்பெறு மரபில் தொடைவகை கேட்டார்க்குத் தொடைப்பாடு வெளிப்படும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறு பாடு.¹ 'தாமே' என்பது பிரித்துக் கூறியவாறு; ஐயீராயிரத் தாறைஞ்ஞாற்றொடு பதின்மூவாயிரத்தோடு; தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது -எழுநூற்றெட்டு (எ-று.)

தொடைப்பகுதி பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென்று சொல்லுப ஆசிரியரென்பது இதன் பொழிப்பு.

'மெய்ப்பெறு மரபின்'; இவை யெனவே, விளங்கத் தோன்றா தனவுந் தொடையுள்ளவென்பதாம் அவை,

¹இணை² கூழை³மேற்கதுவாய்⁴கீழ்க்கதுவாய்⁵கடையிணை⁶கடைக்கூழை⁷இடைப்புணர்⁸பின்

எனச் சொல்லுப. பிறவும் வேறுபடுத்துக் கூறுவார் கூறுவன வெல்லாம் இதனானே தழீஇக் கொள்ளப்படுமென்பது.

'தொடைவகை' யென்பது கட்டளையடியொடு வருமெனப் பட்ட முப்பத்துமூன்று தொடையும் பிறவாற்றால் வருமெனப்பட்ட இடையீட்டெதுகை இரண்டடி எதுகையென இருகூற்றனவு மென்றவாறு.

'ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு' என்பது உம்மைத் தொகை.² 'தொண்டு தலையிட்ட' என்பது ஒன்பாணையகப்படும். மொழியாகவுடைய வென்றவாறு.³ அது செய்தவென்னும் பெய ரெச்சமாகலின் எழுநூற்றொன்பதென்னும் பெயர்கொண்டு முடியும். எனவே, எழுநூற்றொருபத்தெட்டாமென்றஞ்சிப் பத்துக் குறை எழுநூற்றொன்பது என்றானென்பது. எனவே ஆண்டு நின்ற

1. செய்யுளைக்கூறக்கேட்டார்க்கு இதன்கண் அமைந்தது இன்னதொடையெனத் தமது வடிவுபுலப்படுத்துத் தோன்றும் இலக்கணத்தனமேற்கூறிய தொடை வகைகள் என்பார் 'மெய்ப்பெறுமரபின் தொடைவகை' என்றார். மெய்-வடிவு.

2. ஐயீராயிரமும் ஆறைஞ்ஞாறும் என விரிதலின் உம்மைத்தொகையாயிற்று. ஐயீராயிரம்-பத்தாயிரம். ஆறுஐஞாறு-மூவாயிரம்.

3. தொண்டு-ஒன்பது. தலையிட்ட-தன்னுள் அகப்படுத்திக்கொண்ட.

ஒன்பானொடுந் தொண்டுதலையிட்ட ஒன்பானையுங் கூட்ட
எழுநூற்றெட்டாயின வென்றவாறு;¹

அஃதே கருத்தெனின்,

**“பதினொ வாயிரத் தெழுநூற் றெட்டென
மொழியப் பட்டன தொடைதெரி வகையே”**

என அமையும்; இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ்செய்த
தென்னையெனின். அங்ஙனமே அதனை **ஞாபகப்பட்ச்** செய்தான்
ஆசிரியன் ஒரு காரணம் நோக்கி. என்னை? இத்தொடைகளை
அடியொடு மாறுங்காற் குறைக்கப்படுவன உளவென்பதூஉம்,
அவை தொண்டு தலையிட்ட ஐந்துபத்தளவும் ‘ஒன்பது’ என்று
இருகாற் சொல்லிய வதனான் அங்ஙனங் குறைக்கப்படுநிலங்கள்
ஒன்பது பகுதியவாமெனக் கொள்க. அவையாவன:

¹ஐம்பத்தொன்பது ²ஐம்பத்தாறு ³நாற்பத்தைந்து

⁴நாற்பது ⁵முப்பத்தொன்பது ⁶முப்பத்திரண்டு

⁷முப்பத்தொன்று ⁸இருபத்து மூன்று ⁹ஆறு

என ஒன்பதுபகுதியாற் குறைவனவாயின. இங்ஙனம் ஐம்பத்
தொன்பது நிலத்தின வாகலால் ‘தொண்டு தலையிட்ட பத்து’
என்றானெனவும். ஒன்பதுந் தொண்டுமென இருகாற் கூறியவதனான்
அங்ஙனங் களையுநிலம் ஒன்பஃதெனவுங் கொள்ளப்பட்டது.

**“பாய பதினா யிரமென் றிலனையீ
ராயிர மென்றா னதனானுந்-தூயதன்றிப்
பத்துங் குறைத்த பயத்தானும் ஒன்பதென்
றய்த்துக் கொளற்பாற் றொருங்கு”**

எனவும்,

**“ஓரோன்ப தேற்றியு மோரொன்ப திட்டுரைத்து
மீரொன் பதுமிகுத்தா னீங்கிவற்று-ளோரொன்ப**

1. பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்பது - அறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பது.
ஒன்பதினைக்கூட்டிய அறுநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்பது எனவே எழுநூற்றெட்டாயின.
ஆகவே தொடைப்பகுதி பதினமூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு என்றாயிற்று.

தைம்பான்மே லேறவு மைந்தந்த மாய்க்குறைத
லொன்பான் வகைத்தென்று மோர்ந்து”

எனவும்,

“ஆறென்றான் மூவா யிரமென்னா தாங்கதனா
லாறந்த மாங்குறையு மாறு”

எனவும்,

“ஐம்பத்தொன் பானேழெட் டையொன் பதுநாற்பஃ
தொன்பா னுடைமுப்பத் தெண்ணான்கு முப்பத்தொன்
றென்பா லிருபத்து மூன்றா றெனக்குறைப்ப
வொன்பான் பகுதி யுள்”

எனவும், இவ்வுரைச் சூத்திரங்களான் அவை குறைக்கப்படுமா
றறிந்து குறைக்க.¹ இவற்றுள் ஒன்பது நிலங் களையப்படும். மோனை
முதலாயின தொடை ஐந்தற்கும் ஒரெழுத்துத் தேமா உரித்தென்றி
ராயின். அதனை நுந்தை நுந்தையென்று இருகால்தொடுக்க
வேண்டும்; தொடுத்தவழி அடிமோனையுந் தலையாகெது கையும்
அடியெதுகையும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகைமென நான்குதொடை
பெறப்படுமாகலின், அவற்றுள் அதனை என்ன தொடையெறு
மோவெனின். செய்யுள் செய்த ஆசிரியன் தொடைப்படச் செய்து
வைத்தவழி, அவற்றட்சில களைந்து ஒன்று கோடற்குக்
காரணமின்மையினான் அவையனைத்துங் கோடுமென்பது;

1. ‘பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு’ என எல்லார்க்கும் விளங்கச் சொல்ல
வேண்டிய தொகையினைத் ‘தொண்டுகலையிட்ட பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பது’ என
இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ்செய்ய வேண்டியது என்னை? என்றதொரு வினாவை
எழுப்பிக்கொண்டு, இத்தொடைகளை அடிகளோடு கூட்டிப் பெருக்குங்கால் 59, 56, 45, 40,
39, 32, 31, 23, 6 என ஒன்பது நிலங்கள் களையப்படும் என்பதனைப் புலப்படுத்தவே இவ்வாறு
கூறப்பட்டது எனப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கம், ‘பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு’ என
அவர்கொண்ட தொகைக்கு அமைதி காண்பதாக அமைந்துள்ளது, பேராசிரியர் காட்டும்
உரைச்சூத்திரங்களைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால் இச்சூத்திரத்திற்கு இளம்பூரணர் முதலியோர்
கொண்ட பாடம் போன்று பேராசிரியர் கொண்ட பாடமும் அவர்க்குமுன் நெடுங்காலமாக வழங்கி
வரும் பழையபாடமே என்பதும், அப்பாடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே பேராசிரியர் இங்கு
வகுத்துக்காட்டிய தொடைவகைபற்றிய விளக்கமும் பழமையுடையதேயென்பதும் நன்கு
புலனாகும்.

அல்லாதார் முதனின்ற தொடையே கொண்டொழிகவென்ப¹ அது குற்றம்; என்னை?

**“செங்காற் பைந்தினை யிதனை மேறிப்
பைங்காற் சிறுகினி கடிவோ டந்தை”**

என்றவழி எதுகையும் முரணும் வந்தவழி இவற்றுண் முதற்கண் இன்ன தொடையென்றுதுணியலாகாமையின் அது நிரம்பாதாகலான் அது வந்த தொடை யெல்லாவற்றானும் விரித்துத் தொடை கூறுதல் அமையுமென்பது; என்போலவோவெனின், எழுத்தும் அசையுஞ் சீரும் அடியும் அங்ஙனம் முதல் வந்தனான் எண்ணுந் தொகையும் பெயருங் கொடுத்து வழங்காதவாறு போலவென்பது; அல்லதாஉந் தொடைகளெல்லாந் தம்மையுணரும் மாத்திரையானே தனித்தனி வருதல் இலக்கண மென்பதாஉம் இல்லையென உணர்க. என்னை? உறுப்புக்கொண்டது ஓர் செய்யுளென்றமையின்.²

இனி, ஓரெழுத்துத் தேமா முதற்கணிற் ப அடியிறுதிக் கண்ணும் இயைபு வருதலின் அச்சீர் நின்றழந்த அடிக்கண் இயைபு வருதற்கு ஆராய்ச்சியின்றென்பது, ஒழிந்த தொடைக்குரியவல்லவெனப் பட்ட சீருள் அவை வாராமையும் உரியவெனப்பட்ட அவற்றுள் அவை வருமாறும் முறையிற்கொண்டு உதாரணங் கண்டுகொள்க.

இனி, இக்காலத்துள்ள ஆசிரியருள் ஒருசாரார்.

1. ஒருசெய்யுளகத்தே தொடைகளும் தளைகளும் பலவாக விரவிவந்தால் அவற்றுள் முதல்வந்த தொடையாலும் தளையாலும் பெயர்கொடுத்து வழங்கப்படும் என்பது தொல்காப்பியனார்க்கு நெடுங்காலம் பிற்பட்டுத்தோன்றிய யாப்பிலக்கணவாசிரியர்கள் கருத்தாகும்.

“தொடைபல தொடுப்பினுந் தளைபல விரவினும்
முதல்வந் ததனால் மொழிந்திசிற் பெயரே” (யாப்பருங்கலம்-53)

எனவரும் சூத்திரம் இக்கருத்தினைப்புலப்படுத்தல் காணலாம்.

2. பலவறுப்புக்களால் இயன்றது செய்யுளாதலின் அதன்உறுப்பாகிய தொடைகளெல்லாம் தம்மையுணருமளவில் தனித்தனியே வருதல் வேண்டும் என்னும் இலக்கணத்தன அல்ல. எனவே, செய்யுளின் முதல்வந்த தொடை இன்னது எனத் துணிதல் இயலாது. எனவே முதற்றொடைகொண்டு பெயர் வழங்குதல் நிரம்பிய இலக்கணமாகாது. ஆகவே வந்த தொடையெல்லாவற்றானும் விரித்துத் தொடைகூறுதலே அமைவுடையதாகும்.

‘தொண்டுதலை யிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூ றொன்றும்’
எனப்பாடந் திரிப்பாரும்.¹

(இன்னொருசாரார்) “எழுநூறொன்றும்”
எனப் பாடந் திரிப்பாரும் என இருபகுதியார்;

(ஒரு பகுதியார்) ஒன்றுமென்பது முற்றுவினை யென்ப.

“மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை
பத்துக்குறை யெழுநூறு”

என்னும் எண்ணினோடு ஒன்றுமெனக் கூட்டுப² பதின்முவாயிரத்
தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது என்பது அவர் கருத்து. ஒன்று
மென்பதனை எண்ணுப்பெயர் முற்றும்மையடுத்ததென்பாரும்
அதுவே கூறுப.³ அவரறியார். அவ்வாறு சூத்திரஞ்செய்வது
ஆசிரியர் கருத்தன்று அல்லதூஉம்,

“ஒன்பஃ தென்ப வுணர்ந்திசி னோரே”

என்பது பழம்பாடமாகனும் அஃதமையாதென்பது.⁴ அவ்வாறு
கொள்வார்க்குத் தொடை பதின்முவாயிரத் தறுநூற்றுத்

1. ‘பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பஃதென்ப’ எனத் தாம்கொண்ட பாடமே பழைய
பாடம் எனவும், ‘பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்றும்’ எனவும் ‘பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்றும்’
எனவும் தம் காலத்தில் வழங்கிய பாடவேறுபாடுகள் தம் காலத்தவரால் திரித்துக்கொள்ளப்பட்ட
புதிய பாடங்கள் எனவும் கொள்வர் பேராசிரியர். ‘பத்துக்குறை எழுநூற்றொன்றும்’ என்ற
பாடத்திற்குரிய பொருளே பேராசிரியர்க்கு முற்பட்ட இளம்பூரணருரையிலும் யாப்பருங்கல
விருத்தியிலும் இடம் பெற்றிருந்தலால் இப்பாடங்கள் தம் காலத்தாரால் திரித்து வழங்கப்
பெற்றவையே எனப் பேராசிரியர் துணித்து கூறுதல் அத்துணைப் பொருத்தமுடையதாகத்
தோன்றவில்லை.

2. ஒன்றும் – பொருந்தும்.

3. ஒன்றும் என்பதனை ஒன்று என்னும் எண்ணுப்பெயர் முற்றும்மை பெற்றுவந்த
தென்போர், “மெய்பெறுமரபின்தொடை வகை விரிப்பின் பதின் முவாயிரத்தறுநூற்றுத்
தொண்ணூற்றொன்பது ஒன்றுமே” எனப்பொருள் விரித்துரைப்பார்.

4. பேராசிரியர் கருதுமாறு தொடைவகை பதின்முவாயிரத்தெழுநூற்றொட்டு என்பதே
ஆசிரியர் கருத்தாயின், ‘தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை யெழுநூற்றொன்பது’ என
இவ்வாறு அரிதும் பெரிதுமாகச் சூத்திரஞ் செய்யவேண்டிய இன்றியமையாமை யில்லை.
ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார். எழுத்து முப்பத்து மூன்று என்ற பொருள்பட ‘மூன்றுதலையிட்ட
முப்பதிறெழுத்தின்’ எனவும், மொழிமுதலாம் எழுத்துக்கள் இருபத்திரண்டு என்பதுபட
‘இரண்டுதலையிட்ட முதலாகிருபஃது’ எனவும் தாம் சொல்லக்கருதிய தொகையின் முடிந்த
எண்ணினை முன்வைத்துக்கூறும் முறையினைக் கூர்ந்து நோக்குங்கால், ‘தொண்டு

தொண்ணூற்றொன்பதாகலும் பிழைக்குமென்று மறுக்க; என்னை? அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியினையுந் தமக்குப் பொருந்து மாற்றான் இருபத்திரண்டு தொடையோடும் பெருக்குங்கால் அவர்க்கும் ஓரடிக்கண்ணே தொடை கோடல் வேண்டுமாகலானும். அங்ஙனங் கொள்ள இரட்டைத்தொடை முதலாயின அறுநூற்றிருபத்தைந் தாகாமையானு மென்பது. (101)

முன்பக்கத் தொடர்ச்சி

தலையிட்ட 'எனவரும் இத்தொடரும் ஒன்ப தென்னும் எண்ணினை முடிந்த எண்ணாகவடைய' என்ற பொருளிலேயே இச்சூத்திரத்தில் ஆளப்பெற்றிருத்தல் வேண்டுமென்பதும், பேராசிரியர் கருதுமாறு 'ஒன்பதுடன் கூட்டிய' என்ற பொருளிலோ, நச்சினார்க்கினியர் கருதுமாறு 'ஒன்பதாலே பெருக்கின்' என்ற பொருளிலோ இங்கு ஆளப்பெறவில்லையென்பதும் நன்று புலனாம்.

“அவைதாம் பதின்மூவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது”

என்பாரும் வரம்பில என்பாரும் என இரு திறத்தார் ஆசிரியர். என்னை?

‘முந்திய மோனை எதுகை அளபெடை
அந்தமில் முரணே செந்தொடை இயைபே
பொழிப்பே ஓரூஉவே இரட்டை என்னும்
இயற்பு தொடைகள் இவைமுதலாகப்
பதின்மூவாயிரத் தறுநூ றன்றியும்
தொண்ணூற் றொன்பதென் றெண்ணினர் புலவர்’

“வல்லொற்றுத் தொடர்ச்சியும், மெல்லொற்றுத் தொடர்ச்சியும்
இடையொற்றுத் தொடர்ச்சியும் முறைபிறழ்ந் தியலும்”

என்றார் சங்கயாப்பு உடையார்.

‘மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை தானே
ஐயீ ராயிரத் தாறைஞ் ஞாற்றொடு
தொண்டுதலை இட்ட பத்துக்குறை எழுநூற்
றொன்றும் என்ப உணர்ந்திசினோரே’.

என்றார் தொல்காப்பியனார்.

‘மோனை எதுகை முரணே அளபெடை
ஏனைச் செந்தொடை இயைபே பொழிப்பே
ஓரூஉவே இரட்டை ஒன்பதும் பிறவும்
வருவன விரிப்பின் வரம்பில என்ப’

என்றார் பல்காயனார்.

பதின்மூவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்று ஒன்பது தொடை ஆமாரும், அவற்றுள் மிக்கு வருமாரும் உபதேச முறையான் உறழ்ந்து கொள்க.

முன்பக்கத் தொடர்ச்சி

உபதேச முறைமையால் உறமுமாறு : நான்கு பாவம் பெற்ற ஐம்பத்தொரு நிலத்தவாகி விரிந்த அறுநூற்று இருபத்தைந்தடிபும், அவற்று ஒரோ அடி இருபத்திரண்டு தொடையும் பெறப் பதின்மூவாயிரத்து எழுநூற்றைம்பதாய் வரும் அவற்றுள் ஐம்பத்தொரு நிலமும் களையப் பதின்மூவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது தொடையாம். அடியிரண்டு இயைந்த வழித் தொடையாம் என்ப வாகலின் ஐம்பத்தொரு நிலமும் களையப்பட்டன. என்னை?

(நேரிசை வெண்பா)

‘ஆறிரண்டோ டைந்தடியை ஐந்நான் கிருதொடையான்
மாறி நிலமைம்பத் தொன்றகற்றத்-தேறும்
ஒருபதின்மூ வாயிரத்தோ டொன்றுன மாகி
வருமெழுநூ ரென்னும் வகை.

அறுநூற்று இருபத்தைந்து அடியாவன : ஆசிரிய அடி இருநூற்று அறுபத்தொன்றும், வெண்பா அடி இருநூற்று முப்பத்திரண்டும், கலியடி நூற்று முப்பத்திரண்டும் என இவை. என்னை?

‘இருநூற் றிருமுப்பத் தொன்றகவற் கேனை
இருநூற்றோ டெண்ணான்கு வெள்ளைக் - கொருநூற்று
முப்பத் திரண்டாம் முற்கைக் கிவையறுநூற்
ற்றற்றில் ஐயைந் தடி.

இருபத்திரண்டு தொடையவான :

‘மோனை இரண்டாம்; எதுகையோர் எட்டாகும்;
ஏனை முரணைந் தியைபொன்றாம்; - ஏனைப்
பொழிப்பாதி ஐந்தும் குறிப்புத் தொடையோ
டிழுக்கா இருபத் திரண்டு.’

இவை.

மோனை இரண்டாவன ; அடிமோனையும், கிளைமோனையும் என இவை.

எதுகை எட்டாவன : இரண்டாம் எழுத்து ஒன்றியதூஉம், மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றியதூஉம், சீர்முழுதும் ஒன்றியதூஉம், கிளைஎதுகையும், வான்பால் எதுகையும், மென்பால் எதுகையும் இடைப்பால்எதுகையும், உயிர்ப்பால் எதுகையும் என இவை.

முரண் ஐந்தாவன ; சொல்லும் சொல்லும் முரணுதலும், பொருளும் பொருளும் முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் சொல்லொடு முரணுதலும், சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு முரணுதலும், சொல்லும்பொருளும் சொல்லினொடும் பொருளினொடும் முரணுதலும் என இவை.

இயைபுத் தொடை, கிளை இன்மையின் ஒன்றே.

பொழிப்பாதி ஐந்தாவன : பொழிப்பும், ஒருஉவும், செந்தொடையும், இரட்டைத்தொடையும், நிரனிறையும் என இவை.

குறிப்புத் தொடையாவது, எழுத்து அல்லாத மொழிக்குறிப்பு ஓசை. அது மாத்திரை குறித்து அலகுபெற வைக்கப்படும் என்று வேண்டினமையான் அதனாலும் தொடை கொள்ளப்படும்.

நச்சினிர்க்கினியம்:

இது வரையறைப்படுங் கட்டளையடிக்குத் தொடைத் தொகை கூறுகின்றது; எனவே சீர்வகைக்குத்¹ தொடை வரையறையின்று. எ-று. முன்பக்கத் தொடர்ச்சி

இருபத்திரண்டு தொடையாவன :

‘அடிமோனை ஏனைக் கிளைமோனை என்று முடியுமாம் மோனைப் பெயர்.’ (மோனை 2)

‘இரண்டாம் எழுத்தொன்றல் மூன்றாவ தொன்றல் திரண்டமைந்த சீர்முழுதும் ஒன்றல் – முரண்டீர் கிளைவன்பால் மென்பால் இடைப்பால் உயிர்ப்பால் விளையும் எதுகையோர் எட்டு.’ (எதுகை .8)

‘மொழியும் மொழியும் பொருளும் பொருளும் மொழியும் பொருளும் மொழியோ – டழியாத சொல்லும் பொருளும் பொருளொடு சொற்பொருளும் சொல்லும் பொருளுமோர் ஐந்து.’ (முரண். 5.)

‘பொழிப்பொருஉச் செந்தொடை பொய்தீர் இரட்டை அழிப்பில் நிரனிறையோ டைந்தும்-எழுத்தல் குறிப்புத் தொடையியையும் கொண்டுரைப்பார்க் கல்லால் நெறிப்படுமோ நூலின் நிலை?’ (பிறதொடை. 7)

ஐம்பத்தொரு நிலாவன :

‘வெள்ளை நிலம்பத் தகவல் பதினேழு துள்ளல் இருநான்கு தூங்கல்பத்-தெள்ளா இருசீர் அடிமுச்சீர் ஐந்தாறே ழெண்ணீர் ஒருவா நிலமைப்பத் தொன்று.’ (நிலம். 51)

இவற்றால் அடியும், தொடையும் நிலமும் ஆமாறு உரைத்துக்கொள்க.

‘வரம்பில்’ என்பார் கருத்து, ஈண்டு உரைத்த பாவும்தொடையும் பிறவற்றாற் பெருகி வரும் என்பதும், இவ்வாற்றானும் பிறவற்றானும் உறழ்ப் பெருகும் என்பதும் அவை போக்கி,

‘நிரனிறை முதலிய பொருள்கோட் பகுதியும்’

என்னும் சூத்திரத்துட் கூறுப.

(நேரிசை வெண்பா)

‘இணைகூழை முற்றோ டிருகதுவா யுள்ளிட் டணையும் தொடையனைத்தும் கூட்டிக்-கணிதநூல் வல்லார் தொடைப்பெருமை நோக்கி வரம்பின்மை சொல்லார்மற் றஃதன்றோ தோம்?’ (யாப்பருங்கலம், உறுப்பியல், தொடையோத்து-18)

எனவரும் யாப்பருங்கல விருத்தி, இங்கு இத்தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு அமைந்த விளக்கமாதல் அறியத்தகுவதாகும்.

(இ-ள்.) மெய் தாமே எ-து கேட்டார்க்குத் தொடைப் பாடு வெளிப்படுக்கும் இலக்கணத்தவாகிய தொடைக்கூறுபாடுதாம்; ஐயீரா ஞ்ஞாற்றொடு எ-து பதின்மூவாயிரத்தோடே; தொண்டு தென்ப எ-து ஒன்பது தலையிலே வைத்த பத்துக்குறைந்த எழுநூற்றொன்பது என்று கூறுவர்; என்பது ஆறாயிரத்திருநூற்றுத்தொண்ணூற்றொன்று என்று கூறுவர்; உணர்ந்திசினோரே எ-து கட்டளையின் றொடைப்பகுதி யறிந்தோர் எ-று.

பதின்மூவாயிரத்தோடே ஆறாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றெனவே, தொகை பத்தொன்பதினாயிரத் திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. ஆக 19291. ... பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பதாவது, அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. இதனை ஒன்பதனோடு பெருக்க ஆறாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாயிற்று. இதனை ஆறாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று என்று விளங்கக் கூறாது ஒருகாற்குறைத்து அதன்மே லொருகாலேற்றி ஞாபகப்படச் சூத்திரஞ்செய்தது ஒரு பயனோக்கி; அது கட்டளையடி அறுநூற்றிருபத்தைந்துத் தொடை கொள்ளுங்கால் ஐம்பத்தொன்பது வழுவள; அவை களையப்படு மென்றற்கு. அவற்றுள் அடிமோனைத் தொடை மூன்று பாவினும் எழுபத்தெட்டுச் சீரானும் வருங்கால் ஈரடிக் கூட்டத்துத் தளைவழுகளையவேண்டும்; அவ்வழி அகவற்கு நாற்பத்தொன்றும் வெள்ளைக்குப் பதினெட்டுமாக ஐம்பத்தொன்பது களையப்படும் அவைகளையுமாறு:- நுந்தை, வண்டு, தேமா, மின்னு, ஞாயிறு, போதுபூ, போரேறு, பாதிரி, மேவுசீர், நான்னாணு, பூமருது, நீடுகொடி, காருருமு, நாணுத்தளை யென இந்நேராதி பதினான்கும் அகவற்குப் பெருகிய நிலத்து இவ் விரண்டடி தளை வழும்படும். வரகு, புளிமா, அரவு, வலியது, கடியாறு, விறகுத்தீ, கணவிரி, உரறுபுலி, பெருநாணு, உருமுத்தீ, மழகளிறு, விரவுகொடி, நரையுருமு என இந் நிரையாதி பதின்மூன்றுஞ் சுருங்கிய நிலத்து நாற்பத்தொருதளை வழுவாயின. இனி வெள்ளைக்கு முற்கூறிய சீர்களும் ஆசிரியவுரிச்சீர் நான்கு நீக்கி வெண்சீர் நான்குங்கூட்ட இருபத்தேழாம். இதில் நேராதி பதினான்குஞ் சுருங்கிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளைவழும்படும். நிரையாதியில் வரகு, கடியாறு,

விறகுத்தீ, வலியது என்னுநான்கும் பெருகிய நிலத்து ஒரோவொன்று தளைவழுப்பும். ஆக வெள்ளைக்குப் பதினெட்டு வழுவாயிற்று. ஆகத் தளைவழு ஐம்பத்தொன்பதாயிற்று. அவை வருமாறு:- வண்டு காருருமு நளிமுழவு நளிமுழவு என நிற்பக் 'கண்டு' எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். பதினான் கெழுத்திற்கும் இவ்வாறே கூறிக்கொள்க. வரகு நாகு காம்பு வண்டு என நிற்பக் 'குரவு' எனத் தொடைவருங்கால் வெண்டளையாய் வழுவாம். இனி வண்டு வரகு வரகுவரகு என நிற்பக் 'கண்டு' எனத் தொடை வருங்கால் ஆசிரியத்தளையாய் வழுவாம் வரகு நளிமுழவு காருருமு பாதிரி என நிற்பக் 'குரவு' எனத் தொடை வருங்கால் ஆசிரியத் தளையாய் வழுவாம். இவ்வாறே எல்லாவற்றோடும் ஒட்டி வழக்காண்க. கலிக்குத் தளைவழுவின்று. நுந்தை மொழி முதற்குற்றுகரமாதலின் இதற்கொத்த மொழி முதற்குற்றுகர மின்மையிற் கட்டளைக்குத் தொடை கோடல் சிறப்பின்று இச்சிறப் பின்மை கருதாது தொடைகோடலும்ஒன்று. நுந்தைக்கு இருபதடி கழித்து அறுநூற்றைந்தடியுள் ஐம்பத்தாறு தளைவழுக்களைந்து ஒழிந்தவடி ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பதனாற் பெற்ற அடி மோனைத்தொடை ஐந்நூற்று நாற்பத்தொன்பது 549. நுந்தை யொழிந்த நேர்பதின்மூன்றுங் குற்றெழுத்து ஒற்றடுத்த நேரசையும் நெட்டெழுத்துத் தனியே வந்த நேரசையுமாக உதாரணங் காட்டிற்றேனும் அவற்றிற்குரிய மூவகையசையானும் வரும் உதாரணங்களையும் கூறிக்கொண்டு தொடைகொள்க. ஒழிந்தன வற்றிற்கும் இவ்வாறே வேறுபடுமாறு அறிந்து சொற்களை வரு வித்துத் தொடைகொள்க.

“ஒன்று தலையிட்ட வையைந்து சீரும்
வழுவா யகவல் தொடைகொளல் கூறி
னேரா திச்சீர் பதின்மூன் றற்குத்
தத்தமக் குரிய பன்னீ ரடிக்குண்
முடிவில் வரும் ரடிக ளெல்லாம்
பின்வரு மடியின் முதற்சீ ரோடு
வெண்டளை யாகித் தளைவழுஉப் படுதலு
நிரையா திச்சீர் பதின் மூன்றற்குந்
தத்தமக் குரிய பன்னீ ரடிகளுண்

முதல்வரு மொரோவோ ரடிக ளெல்லாம்
பின்வரு மடியின் முதற்சீ ரோடு
வெண்டளை யாகி முற்கூறி யாங்குத்
தளை வழுஉப் படுதலு
முடையவிவ் வடித்தொகை முப்பத் தொன்பதுந்
தொடைகோ ளின்றெனத் துணிந்தனர் புலவர்”

“ஓன்று தலையிட்ட வையெந்து சீரும்
வழுவா வெள்ளைத் தொடைகொளல் கூறி
னேரா திச்சீர் பதின்மூன் றானு
முறழு நிலங்களுட் பெற்ற வடிகளுண்
முதல்வரு மொரோவோ ரடிக ளெல்லாம்
பின்வரு மடியின் முதற்சீர் தம்மோ
டாசிரி யத்தளை தட்டுவழுப் படுதலும்
வரகு கடியாறு விறகுத்தீ வலியதெனு
நிரையாதி யாகிய சீர்க ணான்கா
னுறழு மடிகளு ளிறுதி யடிகளு
மங்ஙனந் தளைவழுப் படுதலு முடைமையி
னிவற்றான் வந்த வடிபதி னேமுந்
தொடைக்கியை பின்றெனத் துணிந்தனர் புலவர்”

“வழுஉக் களைந்த முதற்பா விரண்டிற்குங்
கலிக்கும் வழுஉ மடிமோ னைத்தொடை
யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்”

“அவை பகுக்குங்கால்
அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும்
வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங்
கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும்”

“வண்டு தேமா மின்னு ஞாயிறு
போதுபூ போரேறு பாதிமி மேவுசீர்
நன்னாணு பூமருது நீடுகொடி காருருமு
நாணுத்தளை யிவை யொரோவொன்று பத்தாக

வகவல் பெற்ற விணைமோ னைத்தொடை
யீரெம் பஃதொடு முப்ப தாகும்”

நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 130

“வரகு புளிமா வரவு வலியது
கடியாறு விறகுத்தீக் கணவிரி யுரறுபுலி
பெருவேணு உருமுத்தீ மழகளிறு விரவுகொடி
நரையுருமு ஒரேவொன்று பதினொன் றாக
வகவல் பெற்ற விணைமோ னைத்தொடை
நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்”

நிரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை 143. ஆக அகவற்கு இணை
மோனைத்தொடை 273.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வே ழாகத்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர்
நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வா யிவை
யொரோவொன் றாகக் காருருமு மாவருவா
யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமோனை
யெண்ப தாக வியலு மென்ப”;

நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 80.

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீக்
கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு
உருமுத்தீப் புளிமா விவையவ் வாறு
நரையுருமுப் புலிவருவா
யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற
விணைமோ னைத்தொடை யெழுபத் தாறாம்”

நிரை யாதிச்சீர் பதின்மூன்றற்குத்தொடை 76. ஆக வெள்ளைக்கு
இணை மோனைத்தொடை 156.

“நேராதிச் சீரானு நிரையாதிச் சீரானு
மொரோவொன் றைந்தாகக் கலிக்குவரு மிணைமோனை
நூற்றிரு பஃதா நுவன்றனர் புலவர்”

ஆகக் கலிக்கு இணைமோனைத் தொடை 120.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமோனை
ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்”

ஆகத் தொடை 549.

“நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்றா
னொரோவொன்று பத்தாக வகவல் பெற்ற
பொழிப்புமோ னைத்தொடை நூற்றுமுப் பஃதே”

நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 130.

“நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்றா
னொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக
வகவல் பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை
நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்ப”

நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 143. ஆக அகவற்குப்
பொழிப்பு மோனைத் தொடை 273.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றென்றிவை யொரோவொன் றெவ்வே ழாகத்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர்
நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வா யிவை
யொரோவொன் றிருமூன் றாகக் காரூருமு
மாவருவா யிவை யொரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை
யெண்ப தாக வியம்பினர் புலவர்”

நேராதி பதின் மூன்றற்குத் தொடை 80.

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுதீக்
கணினி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிற்று
உருமுத்தீப் புனிமா விவை யொரோவொன்
றிருமூன் றாக வியைந்த பின்னர்
நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பு மோனைத்தொடை
யெழுபத் தாறென வியம்பினர் புலவர்”

நிரையாதி பதின்மூன்றற்குத் தொடை 76. ஆக வெள்ளைக்குப் பொழிப்புமோனை 156.

“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க
ளிருபத்து நான்கா னொரோவொன் றைந்தாகத்
துள்ளல் பெற்ற பொழிப்புமோ னைத்தொடை
யீரெம் பஃது மிருபது மாகும்”

ஆகக்கலிக்குப் பொழிப்புமோனை 120

“மூவகைப் பாவின் பொழிப்புமோ னைத்தொடை
ஐந்நாற்று நாற்பத் தொன் பதாகும்”

ஆகத்தொடை 549

“நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்றா
னொரோஓ வொன்றுபத் தாக வகவல்
பெற்ற வொருமோனைத் தொடைநூற்று முப் பஃதே”

நேராதிபதின்மூன்றுக்குத் தொடை 130

“நிரையாதியாகிய சீர்பதின் மூன்றா
னொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக
வகவல் பெற்ற வொருமோ னைத்தொடை
நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்”

நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 143. ஆக அகவற்கு ஒருமோனைத்தொடை 273

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றென்றிவை யொவ்வொன் றெவ்வே ழாகத்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர்
நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வா யிவை
யொரோவொன் றிருமூன் றாகக் காருருமு
மாவருவா யிவை யொரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்ற வொருமோ னைத்தொடை
யெண்ணொரு பஃது மெய்து மென்ப”

நேராதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 80

“வரகு வலியது கடியாது விறகுதீக்
கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு
உருமுத்தீப் புனிமா யிவை யொரோவொன்
றிருமூன் றாக வியன்ற பின்னர்
நரையுருமுப் புலிவருவா யிவையொரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்ற வொரு உமோ னைத்தொடை
யேழொரு பஃது மாறு மாகும்”

நிரையாதி பதின்மூன்றுக்குத் தொடை 76. ஆக வெள்ளை ஒருஉ
மோனைத்தொடை 156

“கலிக்கு வருஞ்சீர் பத்து நான்கு
மொரோவொன் றைந்தாகப் பெற்ற வொருஉமோனை
யீரைம் பஃது மிருபது மாகும்”

ஆகக்கலிக்கு 120.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொருஉமோனை
ஐந்நூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்”

ஆகத்தொடை 549

“நேர்பதின் மூன்றா னொரோவொன்று பத்தாக
வகவல் பெற்றகூழைமோ னைத்தொடை
நூற்றுமுப் பஃதென நுவன்றனர் புலவர்”
130

“நிரையாதி யாகிய சீர்பதின் மூன்றா
னொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக
வகவல் பெற்ற கூழைமோ னைத்தொடை
நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்”
143

ஆக அகவற்குக் கூழைமோனைத்தொடை 273

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு
எனவிவை ஓரோவொன் றெவ்வே ழாகத்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர்
நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வா யிவை

யொரோவொன் றாகக் காருருமு மாவருவா
யொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளை பெற்ற
கூழைமோனைத்தொடை யெண்பஃ தாகும்” 80

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீக்
கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளிறு
உருமுத்தீப் புளிமா விவையொ ரோவொன்
றீரா றாக வியன்ற பின்னர்
நரையுருமுப் புலிவருவா யொரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்றக் கூழைமோ னைத்தொடை”
யெழுபத் தாறா வியலு மென்ப” 76

ஆக வெள்ளைக்குக் கூழைமோனை 156

“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க
விருபத்து நான்கா னொரோவொன் றைந்தாகத்
துள்ளல் பெற்ற கூழைமோ னைத்தொடை
யீரைய் பஃது மிருபது மாகும்” 120.

“மூவகைப் பாவிற்குங் கூழைமோ னைத்தொடை
ஐஞ்சூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 549.

“நேர்பதின் மூன்றா னொரோவொன்று பத்தாக
வகவற் குவரு மேற்கதுவாய் மோனை
நூற்று முப்பஃதெனநுவன் றனரே” 130

“நிரையாதியாகியசீர் பதின் மூன்றா
னொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக
வகவல் பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை
நூற்று நாற்பத்து மூன்றென நுவல்வர்”143.

ஆக அகவற்கு மேற்கதுவாய்மோனை 273.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு
என்றிவை யொரோவொன் றெவ்வே ழாகத்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசேர்
நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வா யிவை
யொரோவொன் றாறாகக் காருருமு மாவருவா

யாரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய்
மோனை யெண்பஃ தாகு மென்ப” 80.

“ வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீக்
கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகவிறு
உருமுத்தீப் புனிமா விவையொ ரோவொன்
நீரா றாக வியன்ற பின்னர்
நரையுருமுப் புவிவருவா யாரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை
யேழொரு பஃது மாறு மாகும்” 76

ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாய்மோனை 156.

“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க
விருபத்து நான்கா னொரோவொன் றைந்தாகத்
துள்ளல் பெற்ற மேற்கதுவாய் மோனை
யீரைய் பஃது மிருபது மாகும்” 120

“மூவகைப் பாவிற்கு முற்றுமோ கைத்தொடை
ஐஞ்சூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்”; 549

“எண்வகை மோனைக்கு மியன்ற பெருந்தொகை
முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றிரண்டு தலையிட்ட
நாலா யிரமா நவின்றனர் புலவர்”

ஆக மோனைத்தொடை 4392,

இனி எதுகை வருமாறு

“அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும்
வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங்
கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக
மூவகைப் பாவிற்குந் தலையா கெதுகை
ஐஞ்சூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 549

“அடியெது கைத்தொடை கொள்ளுங் காலு
மிய்மூ வகையா னதுபெ றுந்தொகை
யெஞ்சூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 30

“வண்டு தேமா மின்னுவிவை யொரோவொன்
றீரைந் தெய்திய விணையெது கைதா
முப்ப தாக மொழிந்தன ரகவற்கு” 30

“வலியது கடியாறு விறகுத்தீக் கணவிரி
யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிற்று
விரவுகொடி நரையுருமு விவையொரோ வொன்றற்
கொன்றுட னீரைந்தா வியன்ற விணையெதுகை
நூற்றொரு பஃதாக நுவன்றன ரகவற்கு” 110.

ஆக அகவற்கு இணையெதுகை 140.

“ஞாயிறு போதுபூ வெட்டுமுத லேழும்
போரேறு நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது
மாசெல்வா யொன்பன் முதலா மாறு
மேவுசீர் காருருமு மாவருவா யிவை
யீரைந்து தொட்டே யீரே மெய்த
வெள்ளை பெற்ற விணையெது கைத்தொகை
யைம்பத் தொன்ப தாகு மென்ப” 59

“வரகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான்
முதலா வொரோவொன் நிருமூன் றாக
வெள்ளைக் கிணையெதுகை மூவா றாகும்” 18

ஆக வெள்ளைக்கு இணையெதுகை 77.

“நேர்நிரை யீற்றாற் கலிக்கிணை யெதுகை
யிருமுப் பஃதாக வியலு மென்ப” 60.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணையெதுகை
யிருநூற் றெழுபத் தேழா கும்மே”

ஆக 277.

“வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா
வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றாறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு

நாணுத்தளை யெட்டு முதலா வந்தவவை
யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்பெற வகவற்குத்
தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் றொன்றே”

91

“வரகிரு நான்கு புளிமா அரவொன்பான்
வலியது விறகுத்தீக் கடியாது பத்துக்
கணவிரி யுருமுத்தீப் பெருநாணு வுரறுபுலி
மழகனிறு பதினொன்று நரையுருமு விரவுகொடி
யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன்
றொன்பது நிலம்பெற வகவற்குப் பொழிப்பெதுகை
நூற்றோ டொருபத் தேழென நுவல்ப” 117

ஆக அகவற்குப் பொழிப்பெதுகை 208.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றெட்டு முதலா வேழுந் தேமா
மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
பூமருது மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறுங்
காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்து
மாக வெள்ளைக்கு வந்த பொழிப்பெதுகை
யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப”

80

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய்
மழகனி றுருமுத்தீப் புளிமா விவையொன்பது
நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து முதல்
வந்த வவையொரோ வொன்றைந் தாக
வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொடை
யாறொரு பஃது மைந்து மாகும்”

65

வெள்ளைப் பொழிப்பெதுகை

“வலியது விறகுத்தீக் கடியா றெனுமிவை
யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட் டளவுங்
கணவிரி பெருநாணு வுருமுத்தீ மழகனிறு

- புலிசெல்வா யுரறுபுலிப் பதினைந்து முதலாப்
 பத்தொன் பாளை வுயரவு நரையுருமு
 விரவுகொடிப் புலிவருவாய் பதினாறு முதலா
 விருபதின் காறு முயரவும் வருதலிற்
 றுள்ளல் பெற்ற பொழிப்பெ துகைதா
 மறுபஃ தாக வறைந்தனர் புலவர்” 60.
- “மூவகைப் பானிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை
 நானூற் றொருபத்து மூன்றென நவில்ப” 413.
- “நேர்பதின் மூன்றா வகவற் கொருஉவெதுகை
 வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா
 வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே
 றாறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
 பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு
 நாணுத் தளையெட்டு முதலா வொரோவொன்
 றெவ்வேழாக வியன்ற தொகைதா
 மேழொரு பஃதோ டிருபத் தொன்றே” 91.
- “நிரைபதின் மூன்றா ககவற் கொருஉவெதுகை
 வரகிரு நான்கு புனிமா அரவொன்பான்
 வலியது கடியாறு விறகுத்தீப் பத்துக்
 கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ
 மழகனிறு பதினொன்று விரவுகொடி நரையுருமு
 வீராறு முதலா வொரோவொன் றொன்பா
 னாகத் தொகைநூற் றொருபத் தேழே” 117.

ஆக அகவற்கொருஉவெதுகை 208

- “நேர்பதின் மூன்றான் வெள்ளைக் கொருஉவெதுகை
 வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
 றெட்டு முதலா வேழுந் தேமா
 மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
 பூமருது மாசெல் வாயிவை யொன்பான்
 முதலா வொரோவொன் றாறுங் காருருமு
 மாவருவாய் பத்து முதலாக வொரோவொன்

றைந்து மாக வறைந்த தொகைதா
மெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” 80.

“நிரைபதின் மூன்றான் வெள்ளைக் கொழுஉவெதுகை
வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீப்
புலிசெல்வாய் மழகளிறு புளிமாவை யொன்பது
நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்துமுத லாக
வொரோவொன் றைந்து நிலம்பெற்
றாறொரு பஃது மைந்து மாகும்” 65.

ஆக வெள்ளைக்கு ஒழுஉவெதுகை 145.

“நேரீ ராறாற் கலிக்கொழுஉ வெதுகை
பெருகிய நிலத்தி லொரோவொன்று களையப்
பெறுந்தொகை நாற்பத்தெட்டுப் பின்னர்
நிரையீ ராறாற் சுருங்கிய நிலத்திற்
கொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொகை யஃதா
மிருவகைத் தொகையுந் தொண்ணூற் றாறே” 94.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொழுஉவெதுகை
நானூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 449.

“வண்டு தேமா மின்னுவிவை மூன்று
மொரோவொன்று சுருங்கிய நிலத்த தந்நான்
ககவல் பெற்ற கூழை யெதுகை
யீரா றாக வியலு மென்ப” 12.

“வலியது கடியாறு விறகுத்தீப் பத்துக்
கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ
மழகளிறு பதினொன்று விரவுகொடி நரையுருமு
வீராறு முதலாக வொரோவொன் றொன்பா
னாக வகவற்குக் கூழை யெதுகை
தொண்ணூ றாகத் தொகுத்தனர் புலவர்” 90.

ஆக அகவற்குக் கூழையெதுகை 102

“ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேழாப்
பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது
மாசெல்வா யிவை யொரோவொன் றாகக்
காருருமு மாவருவா யொரோவொன் றைந்தாக
வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை
யாறொரு பஃது மொன்று மாகும்” 91

“வரகிரு நான்கு புளிமா அரவொன்பான்
முதலா வொரோவொன்று நந்நான் காக
வெள்ளை பெற்ற கூழை யெதுகை
யீராறாக வியலு மென்ப” 12.

ஆக வெள்ளைக்குக் கூழையெதுகை 73.

“நிரையீ ராறாற் கூழை யெதுகை
யிருமுப் பஃதா வியலுங் கலிக்கே” 90.

“மூவகைப் பாவிற்குக் கூழை யெதுகை
யிருநூற்றுமுப்பத் தைந்தாகும்மே” 235

“நேராதி யாகிய சீர்பதின் மூன்றாற்
சுருங்கிய நிலத்தி லொரோவொன்று நான்காக
வகவல் பெற்ற மேற்கதுவா யெதுகை
யையொரு பஃது மிரண்டு மாகும்” 52.

“வரகீ ரைந்து புளிமா அரவு
பதினொன்று வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யீராறு கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு
வுருமுத்தீ மழகளி நிவைபதின் மூன்று
விரவுகொடி நரையுருமு வீரேழ் முதலா
வொரோவொன் நேழாக வகவல் பெற்ற
மேற்கதுவா யெதுகை தொண்ணூற் றொன்றே” 91.

ஆக அகவற்கு மேற்கதுவா யெதுகை 143.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றெட்டு முதலா வொரோவொன் நேழுந்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர்

நன்னாணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை
யொன்பான் முதலா வொரோவொன் றாறுங்
காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா
வொரோவொன் றைந்து மாக வெள்ளைக்கு
மேற்கதுவா யெதுகை யெண்பஃ தாகும்” 80.

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யெட்டு முதலா வொரோவொன்று நான்குங்
கணவிரி பெருவேணுப் புலிசெல்வாய் மழகளி
றுருமுத் தீப்புளி மாவிவை யொன்பா
னரையுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா
வொரோவொன் றொருநான் காக வெள்ளைக்கு
மேற்கதுவா யெதுகை யைம்பத் திரண்டே” 52.

ஆக வெள்ளைக்கு மேற்கதுவாயெதுகை 132.

“நிரையீ ராறாற் கலிக்கு மேற்கதுவா
யெதுகை நாற்பத் தெட்டா வெய்தும்” 48

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த மேற்கதுவா
யெதுகை முந்நாற் றிருபத்து மூன்றே” 323.

“வண்டு நான்கு தேமா மின்னுவிவை
யைந்து முதலா வொரோவொன் றேழாக
வகவல் பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை
யொன்று தலையிட்ட நாலைந் தாகும்” 21.

“வலியது கடியாறு விறகுத்தீப் பத்துக்
கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ
மழகளிறு பதினொன்று விரவுகொடி நரையுருமு
வீராறு முதலா வொரோவொன் றொன்பா
னாக வகவற்குக் கீழ்க்கது வாயெதுகை
தொண்ணூ றாகத் தொகுத்தனர் புலவர்” 90.

ஆக அகவற்குக் கீழ்க்கதுவாயெதுகை 111.

“ஞாயிறு போதுபூப் போரே நென்றிவை
யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும்

பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது
 மாசெல்வா யொன்பான் முதலா வாறுங்
 காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா
 வொரோவொன் றைந்து மாகக் கீழ்க்கதுவா
 யெதுகை வெள்ளைக் கறுபத் தொன்றே” 61.

“வரகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான்
 முதலா வொரோவொன் றொருநான் காக
 வெள்ளை பெற்ற கீழ்க்கதுவா யெதுகை
 யீரா றாக வியலு மென்ப” 12.

ஆக வெள்ளைக்குக் கீழ்க்கதுவாயெதுகை 73.

“நிரையீராறாற் கலிக்குக் கீழ்க்கதுவா
 யெதுகை நாற்பத் தெட்டே யாகும்”

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த கீழ்க்கதுவா
 யெதுகை யிருநூற்று முப்பத் திரண்டே” 232.

“வண்டு தேமா மின்னவை மூன்றுஞ்
 சுருங்கிய நிலத்தி லொரோ வொன்று நந்நான்
 காக வகவல் பெற்றமுற் றெதுகை
 யீரா றாக வியலு மென்ப” 12.

“வலியது கடியாறு விறகுத்தீ யீராறு
 கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ
 மழகனிறு பதின்மூன்று விரவுகொடி நரையுருமு
 னீரேழ் முதலா வொரோவொன் றேழாக
 வகவல் பெற்ற முற்றெது கைதா
 மேழொரு பஃதா வியலு மென்ப” 70.

ஆக அகவற்கு முற்றெதுகை 82.

“ஞாயிறு போதுபூப் போரே றென்றிவை
 யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும்
 பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது
 மாசெல்வா யொன்பான் முதலாக வாறு
 காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா

வொரோவொன் றைந்தா முற்றெதுகை வெள்ளைக்
காறொரு பஃது மொன்று மாகும்” 91.

“வரகிரு நான்கும் புளிமா வொன்பான்
முதலா வொரோவொன் றொருநான் காக
வெள்ளை பெற்ற முற்றெது கைதா
மீரா நாக வியலு மென்ப” 73.

ஆக வெள்ளைக்கு முற்றெதுகை 73.

“நிரையீ ராறாற் கலிக்குமுற் றெதுகை
நாவொரு பஃது மெட்டு மாகும்” 48.

“முவகைப் பானிற்கு மொழிந்தமுற் றெதுகை
மூன்றுதலை யிட்ட விருநா நாகும்” 203.

“எதுகையென் பதனா னியன்ற பெருந்தொகை
முவா யிரத்தோ டிருநூற்று முப்பது”

ஆகவே யெதுகைத்தொடை 3230.

“மோனைக்கு மெதுகைக்கு மொழிந்த தொடைத்தொகை
யிருபத் திரண்டு முடியி னிட்ட
வறுநூற் றுடனே ழாயிர மாகும்”

ஆக மோனைக்கு மெதுகைக்கும் 7622

இனி முரண் வருமாறு

“அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும்
வெள்ளைக் கொருநூற் றைம்பத் தாறுங்
கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாகும்”

“முவகைப் பானிற்கு மொழிந்த வடிமுரண்
ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 549

“நேரா திச்சீர் பதின்மூன் றானு
மொரோவொன்று பத்தாக வகவற் கிணைமுர
ணீரையும் பஃது முப்பது மாகும்” 130.

“நிரையா திச்சீர் பதின்மூன் றானு
மொரோவொன்று பத்து மொன்று மாக
வகவல் பெற்ற வினைமுரண் டொடைதா
யீரைம் பஃதொடு நாற்பத்து மூன்றே” 143.

ஆக வகவற்கு 273.

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றெட்டுமுதலா வொரோவொன் றேழுந்
தேமா மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர்
நன்னாணுப் பூமருது மாசெல் வாயிவை
யொன்பான் முதலா வொரோவொன் றானுங்
காருருமு மாவருவா யீரைந்து முதலா
வொரோவொன் றைந்து மாக வெள்ளைக்
கிணைமுர ணெண்பஃ தாகுமென்ப” 80.

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய்
மழகனி றுருமுத்தீப் புளிமா வரவொன்பான்
முதலா வொரோவொன் றிருமூன் றாக
நரையுருமுப் புலிவருவா யீரைந்து முதலா
வொரோவொன் றைந்தாக வெள்ளைக் கிணைமுர
ணெழொரு பஃது மாறு மாகும்” 76

ஆக வெள்ளைக்கு 156.

“நேரு நிரையு மாகிய சீர்க
ளிருபத்து நான்காற் கலிக்கிணை முரண்டொடை
யீரைம் பஃது மிருபது மாகும்” 120.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த விணைமுர
ணெஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பது மாகும்” 549.

“ஈண்டிணை முரணிற்ருக் கூறிய சூத்திரங்களைப் பொழிப்பு
முரணுக்கு மொருஉ முரணுக்குங் கூழைமுரணுக்கும் மேற்கதுவாய்
முரணுக்குங் கீழ்க்கதுவாய் முரணுக்கும் முற்றுமுரணுக்குங் கூறி
இணைமுரணுக்குத் தொடை கொண்டிவ்வாறே கொள்ள ஒரோ
வொன்று ஐஞ்ஞாற்று நாற்பத்தொன்பதாம். 549

“இணைமுரண் டொடையோ டேனைய கொள்ள
யொரோவொன் றைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்பதே”

“எண்வகை முரணா னியன்ற தொடைத்தொகை
முந்நாற்றுத் தொண்ணூற் றிரண்டு முடிவிட்ட
நாலா யிரமா நவின்றனர் புலவர்”

ஆக, 4392

இனி இயைபு வருமாறு

“அகவற் கிருநூற் றெழுபத்து மூன்றும்
வெள்ளைக் கிருநூற் றைம்பத் தாறுங்
கலிக்கு நூற்றிரு பஃது மாக
மூவகைப் பாவிற்கு மெழுத் தடியியைபே
யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 549.

“சொல்லடி யியைபு கொள்ளுங் காலு
மூவகை யானும் வந்த பெருந்தொகை
யைஞ்ஞாற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 549.

“நேரா திச்சீர் பதின்மூன் றானு
யொரோவொன்று பத்தாக வகவற் கிணையியை
பீரைம் பஃது முப்பஃது மாகும்” 130.

இவ்வைந்தியைபு மூன்றுபாவிற்கும் பகுக்குமாறு :-

“ஐந்து தொடையா னகவற்கு வருந்தொகை
யொரோவொன் றிருநூற் றெண்பத்து மூன்றா
வாயிரத்து நானூற் றொருபத் தைந்தே” 1415.

“ஐந்து தொடையான் வெள்ளைக்கு வந்ததொகை
யொரோவொன் றொருநூற்றுப் பத்து மூன்றா
வெண்ணூற் றொருபத் தைந்தென மொழிப” 815

“ஐந்து தொடையாற் கலிக்கு வருந்தொகை
யொரோவொன் றொருநூற் றிருபஃ தாக
நூறு தலையிட்ட ஐஞ்ஞா றாகும்” 600.

“கூறிய மூன்றின் றொடைத்தொகை கூறின்
நாவைஞ்சூற் றுடனெண்ணூற்று முப்பது” 2830.

ஆகவைந்து தொடையானும் பெற்றதொகை 2830.

இனி

“ஐவகை முரணும் வருக்க மோனையும்
வருக்க வெதுகையும் வழிமோ னையும்
உயிரெது கையு முரைத்தசெந் தொடையும்
அறுநூற் நிருபத் தைந்தடி யோடுந்
தொடைகொளும் வகையைத் தோன்றக் கூறின்
நுந்தை யெனுஞ்சீர் முதற்பா விரண்டிற்கு
முறழ்ந்த வடிக ளிருபது நீக்கி
யேனைச் சீரா லுறழ்ந்த வடித்தொகை
யறுநூற் றைந்தே யாகு மவற்றுள்
வழுநில மைம்பத் தாறுங் களைய
வொரோவொன் றெய்திய தொடைத்தொகை கூறி
னைஞ்சூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகப்
பத்துத் தொடையும் பெற்ற தொகைதா
மையா யிரத்தொடு நானூற்றுத் தொண்ணூறு”

ஆகப் பத்துத் தொடைக்கு மொரோவொன் றைஞ்சூற்று
நாற்பத்தொன்பஃதாகப் பெற்ற தொகை 5490. நுந்தைக்கிரண்டு
மரபிற்குமூன்றும் வழப்போய் ஐம்பத்தாறு வழுவாயிற்று. இனி
இத்தொகையை மூன்று பாவிற்கும் பகுக்குமாறு :—

“ஓரோவொன் நிருநூற் றெழுபத்து மூன்றாப்
பத்தி னானு மகவல் பெறுந்தொகை
யீரா யிரத்தோ டெழுநூற்று முப்பது” 2730

“ஓரோவொன் றொருநூற் றைம்பத் தாறாப்
பத்தினானும் வெள்ளை பெறுந்தொகை
யாயிரத் தைஞ்சூற் றறுபஃ தாகும்” 1560.

“ஓரோவொன் றொருநூற் நிருபஃ தாகப்
பத்தி னானுந் துள்ளல் பெறுந்தொகை
யாயிரத் திருநூ றாகு மென்ப” 1200.

“தொடைமு வைந்தா னியன்ற தொகைதா
மெண்ணா யிரத்தொடு முந்நூற் றிருபது”

முற்கூறியவைந்து மிதனாற்கூறிய பத்துமாகப் பதினைந்தானும்
பெற்றதொகை 8320.

இனி மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை

எழுத்தெண்ணப்படு மெழுத்துக்களிலும் எழுத்தாக வெண்ணாத
வொற்றுக் குற்றுகரங்களிலுந் தொடை கொள்ளுமாறு:-

“வண்டு மின்னு நுந்தைசேற் றுக்கா
னீடுகொடி யிவ்வாற்றா னறுபது நீக்கி
யேனைச் சீரா னுறழ்ந்த வடிக
ளிருநூற் றறுபத்து நான்கா மவற்றுண்
முப்பத் தொருவழுக் களைந்து கொள்ளப்
பெற்ற வகவற் றொடைத்தொகை கூறின்
இருநூற்று முப்பத்து மூன்றா கும்மே” 233.

இதனுட் களைந்த சீரைந்துநீக்கி யேனை நேராதி யொன்பதிற்குப்
பதினெட்டும் நிரையாதி பதின்மூன்றற்குப் பதின்மூன்றுமாக வழு
முப்பத்தொன்றாயிற்று.

“வண்டு மின்னு நுந்தைசேற் றுக்கா
லிவற்றான் முப்பத் தொன்று நீக்கி
யேனைச் சீரா னுறழ்ந்த வடிக
ணுற்றோ டைம்ப தாகு மவற்றுள்
வழுப்பதி னான்குங் களைய வெள்ளை
பெறுந்தொடை நூற்று முப்பத் தானே” 126.

இதனுட் களைந்த சீர் நான்குநீக்கி யேனைநேராதி பத்திற்குப் பத்தும்
நிரையாதியுள் வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீயென்னும்
நான்கற்கு நான்குமாக வழுப்பதினான்காயிற்று. ஆக விரண்டற்கும்
வழு நாற்பத்தைந்து.

“சேற்றுக்கா னீடுகொடிச் சீரைந்து நீக்கி
யேனைச் சீராற் றுள்ளல் பெறுந்தொடை
யொருநூற் றொருபஃ தாகு மென்ப” 110.

“மூவகைப் பாவின் மூன்றா மெழுத்தொன்
றெதுகை நானூற் றெழுபத் தொன்பது” 479.

அகவற்கைந்தும் வெள்ளைக்கு நான்குங் கலிக்கிரண்டுமாக
இவ்வகையாற் களைந்தசீர்க ளைந்து மிரண்டா மெழுத்தும்
மூன்றாமெழுத்துஞ் சேரவொன்றிற் றலையாகெதுகைப்பாற்
படுதலானும் பிறசீர் குறைந்து வேறுபடுத்திற் பிறதொடை சிறந்து
இத்தொடை சிறந்து காட்டாமையானும் அங்ஙனங்களைய
வேண்டிற்றென வுணர்க.

மெல்லினவெதுகை முதலியன

இனி,

“மெல்லின வெதுகையு மிடையின வெதுகையு
மாசிடையெதுகையு நெடின்மோ னையு
நிரைமுதற் சீரு நுந்தையு நீக்கி
நேர்முதற் சீர்கள் பதின்மூன் றானு
வொரோவொன் றுறழு மடித்தொகை கூறி
னூற்றோ டைம்பத் தாறா மவற்றுள்
வழுநில மிருபத் தாறுங் களைய
வொரோவொன் றெய்துந் தொடைநூற்று முப்பஃது” 130.

“அந்நாற் றொடையா னகவல் பெறுந்தொகை
யெஞ்ஞாற் றிருபஃ தாகு மென்ப” 520.

“நேர்பதின் மூன்றான் முன்னர்க் கூறிய
நால்வகைத் தொடைக்கு மொரோவொன் றுறழ்ந்த
வடித்தொகை தொண்ணூற்று மூன்ற னுள்ளும்
வழுப்பதின் மூன்று களைய வொரோவொன்
றெய்திய தொடைதா மெண்ப தென்ப
தாகநாற் றொடை பெற்றவெண் டொடைதா
னெழுநூற் றிருபஃ தெனமொழிந் தனரே” 720.

அவற்றுள்,

- “நுந்தை வந்த மெல்லின வெதுகை
முதற்பா விரண்டற்குந் தளைவழுக் களைந்து
கொள்ளப் பெறுந்தொடை பதினே ழாகும்” 17.
- “நுந்தை தேமாக் களைந்துநேர் முதற்சீர்
பன்னிரண் டானு முன்னர்க் கூறிய
நாற்றொடை யொரோவொன் றெய்துந் தொடைதா
மறுபஃ தாகக் கலிக்கு வருந்தொடை
யிருநூற்று நாற்பஃ தென்றனர் புலவர்” 240.
- “நாற்றொடை யானும் பெற்ற தொடைதா
மாயிரத் தோடு தொண்ணூற் றேழே”

ஆகவிந்நான்கு தொடைக்கும் பெற்ற தொகை 1097.

இனி வல்லினவெதுகை வருமாறு

- “வல்லின வெதுகை வகுக்குங் காலை
நிரைபதின் மூன்று மின்னு நுந்தையு
மேவு சீரு நாணுத் தளையுங்
களைய நேராதி பத்தா மவற்றிற்
கிருபது வழுவங் களைந்த பின்னர்
அகவல் பெற்ற தொடைநூ றாகும்” 100.
- “நிரைபதின் மூன்று மேவு சீரு
மின்னு நுந்தையுங் களைந்து நேராதி
பதினொன் றற்கும் பதினொரு வழுவங்
களைந்தபின் வெள்ளைக் கறுபத் தெட்டெ
நிரையீ ராறு நாணுத்தளையு
மேவு சீருங் களையநே ராதி
பத்தாற் கலித்தொடை யைம்பஃ தாகும் 50.
- “மூவகைப் பாவிற்கும் வல்லின வெதுகை
யிருநூற் றொருபத் தெட்டென மொழிப” 218.

இனி உயிரளபெடை வருமாறு

“அசைச்சீர் நான்குரி முதற்சீ ரெட்டு
நுந்தை யெனப்பதின் மூன்று மொழிந்தது
நேரேழ் நிரையே மூகிய சீராற்
பெற்ற வடிநூற் றறுபத் தெட்டனுள்
மூவேழ் வழவு நீக்கிய பின்ன
ரகவல் பெற்ற வளபெடைத் தொடைதா
நூற்றொடு நாற்பத் தேழென நுவல்ப” 147.

“கூறிய பதின்மூன் றொழித்த பின்னர்
நேரொன் பானு நிரையொன் பானு
மாகிய சீராற் பெற்ற வடிதா
நூற்றொ டொருபத் தேழா மவற்றுள்
வழுப்பதி னொன்று நீக்கி வெள்ளைக்
களபெடை நூற்றா றாகு மென்ப” 106.

“உரியமுதற் சீரெட் டொழிந்த பின்னர்
நேர்நிரை யீரெண் சீராற் றுள்ளற்
களபெடை யெண்பஃ தாகு மென்ப” 80.

“மூவகை யாற்பெறு முயிரள பெடைதா
முந்நூற்று முப்பத்து மூன்றென மொழிப” 333.

இனி ஒற்றளபெடை வருமாறு

“தேமாப் புளிமா வெனுமிரண் டற்கும்
வழுநில மூன்று களைய வகவற்
கொற்றள பெடைதா மிருபத் தொன்றே” 21.

“மாசெல்வாய் தேமா வழுவிரண்டு களைந்து
புளிமாப் புலிசெல்வாய் கூட்டநான் கானும்
வெள்ளைக் கொற்றள பிருபத்து நான்கே” 24.

“முதற்பா விரண்டிற் கொற்றள பெடைதா
மைந்துதலை யிட்ட நாலொரு பஃதாம்”

ஆகவிரண்டு அளபெடையுங் கூட்ட 378. இனி, ஒற்றளபெடை
துள்ளலோசையைத் தள்ளி நின்றலாற் கலிக்கு வாராதென்றுணர்க.

“எட்டுத் தொடையா னியன்ற தொகைதா
மொருநூற் றெழுபத் திரண்டுதலை யிட்ட
வீரா யிரமே யாகு மென்ப” 2172.

இனி அசையந்தாதி வருமாறு

தேமா முதலின்றுறழ்ந்த வடிக்கு, நான்காஞ் சீருந் தேமா-
வெனநின்று மேல்வருமடியோ டந்தாதிக்க வேண்டுமென்றுணர்க.
அது, “தேமா வண்டு வண்டு காமர்” எனநின்று மாவென மதித்தென
வருமென்று கொள்க. இஃது ஒழிந்தவடிகட்கும் மேல்வருஞ்
சீரந்தாதிக்குமென்றுகொள்க. இது, முதற்பா விரண்டற்குமே
கொள்க. அங்ஙனம் கொள்ளுங்காற் போதுபுவுக்குப் போதுகளு-
னவும் விறகுத்தீக்கு விரியாரெனவுங்கொள்க. ஒழிந்தனவற்றிற்கு
மில்வாறே கூறவேண்டுவன கூறிக்கொள்க.

“தேமா வாறு ஞாயிறு புளிமாப்
போதுபூ வேழு பாதிரி பூமருது
நீடு கொடியெட் டுக்கா ருருமு
நாணுத்தளை யொன்பது முதலா வந்த
வசையந் தாதி யொரோவொன் றொன்ப
தொன்ப தாக வகவல் பெறுந்தொகை
நாலொரு பஃது மெட்டு மாகும்” 48.

இதற்குமேல் வருவனவற்றிற்கு “முதலா” வென்பதனை
யெண்களோடு கூட்டிப் பொருளுரைக்க.

“புளிமா வொன்பான் வலியது விறகுத்தீப்
பத்துக் கணவிரி யுரறுபுலி மழகளி
நீரா றுநரை யுருமு விரவுகொடி
யீரேழ் முதலா வந்தா தியொரோ
வொன்றே ழாக வகவல் பெறுந்தொகை
யையொரு பஃது மாறு மாகும்” 56.

ஆக, 104.

‘போதுபூப் போரே நிருநான்கு மேவுசீர்
நன்னாணு மாசெல்வா யீரைந்து முதலா
வொரோவொன் றைந்து மாவரு வாய்பன்
னிரண்டு முதலாக மூன்று நிலமாக
வெள்ளை பெற்ற வசையந் தாதி
நாலைந் ததனோ டெட்டு மாகும்” 28.

“விறகுத்தீக் கடியா றொன்பான் பெருநா
ணுருமுத்தீப் புலிசெல்வாய் பதினொன்று முதலா
வொரோவொன்று நான்காக வெள்ளை பெற்ற
வசையந் தாதி நாலைந் தாகும்” 20.

ஆக, 48.

இனிக், கலிக்கசையந்தாதி வருங்காற் றனக்குரிய இருபத்து
நான்குசீரு முறழ்ந்தவடிகளுக்கு வெண்சீர் நான்கு மீற்றின்கண்
வருவதல்ல தொழிந்த வியற்சீர் பதினாறு முரிச்சீர் நான்கு மீற்றின்
கண் வந்த அந்தாதித்தொடை கொள்ளாவென்றுணர்க.

“நேரீ ராறு நிரையீ ராறு
மாகிய சீர்கட் கொரோவொன் றைந்தாத்
துள்ளல் பெற்ற வசையந் தாதி
நூற்றோ டிருபஃ தாகு மென்ப” 120.

“மூவகைப் பாவிற்கு மசையந் தாதி
யிருநூற் றெழுபத் திரண்டா கும்மே” 272.

இனிச் சீரந்தாதி வருமாறு

“வண்டு நுந்தை நான்கு தேமா
மின்னிரு மூன்றாறு முதலா வொரோவொன்
றவ்வா றாக வகவல் பெற்ற
சீரந் தாதி யிருபத்து நான்கே” 24.

“வலியது விறகுத்தீக் கடியா றீரைந்து
கணவிரி யுரறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ
மழகனி றீராறும் விரவுகொடி நரையுருமு
வீரேழ் முதலா வொரோவொன் றேழாக

வகவல் பெற்ற சீரந் தாதி
யேழொரு பஃதே யாகு மென்ப” 70.

ஆக 94.

“ஞாயிறு போதுபூப் போரே றெட்டுப்
பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப் பூமருது
பத்து முதலாக வொரோவொன் றையெந்
தாகியுங் காரருமு வீராறு முதலா
முன்று மரவு புளிமாப் பத்து
முதனான்கும் வரகெட்டு முதலா நான்கு
மாகியும் வெள்ளை பெற்றசீ ரந்தாதி
யையொரு பஃது மெட்டு மாகும்” 58.

“மாசெல் வாயீ ரேழ்புலி செல்வாய்
மாவரு வாயீ ரெட்டுப் புலிவரு
வாயீ ரொன்பது முதல் வந்து
மும்முன் றாகுஞ் சீரந் தாதி
துள்ளற் சீரீரா றாகு மென்ப” 12.

இதற்கு வந்த சீர் வருதல் கொள்க.

“மூவகைப் பாவிற்குஞ் சீரந் தாதி
நூற்றோ டறுபத்து நான்கென நுவல்ப
நானூற்று முப்பத் தாநீ ரந்தாதி”

ஆக விரண்டந்தாதியும் 436.

இனி எழுத்துவிட்டிசையும் குறிப்புவிட்டிசையும் வருமாறு:-

“தேமா வைந்து ஞாயிறு போரேறு
நன்னாணுப் பாதிரி பூமரு தேழுகா
ருருமெட்டு முதலா வந்தவை யொரோவொன்
றைந்தா வகவல் பெற்ற விட்டிசைதா
மேழொரு பஃதே யாகு மென்ப” 70.

“ஞாயிறு போரே றிருநான்கு முதலேழ்
பாதிரி தேமா நன்னாணுப் பூமருது

மாசெல்வா யொன்பான் முதலா வாறு
காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்தா
வெள்ளைக்கு வந்த விட்டிசை தாமே
யையொரு பஃது நான்கு மாகும்” 54.

“ஞாயிறு போரேறு பதின்மூன்று நன்னாணுப்
பாதிரி பூமருது மாசெல்வா யீரேழ்
காருருமு மாவருவாய் மூவைந்து முதலா
வந்தவை யொரோவொன் றையெந் தாகத்
துள்ளல் பெற்ற விட்டிசை தாமே
நாலொரு பஃதே யாகு மென்ப” 40.

“மூவகைப் பானிற்கு மெழுத்து விட்டிசை
நூற்றோ டறுபத்து நான்கேபின்னர்க்
குறிப்பு விட்டிசையு மவ்வா றாகு
மிருதொகை முந்நூற் றிருபத் தெட்டே” 328.

ஆகவிருவகை விட்டிசையும்

“மோனை முதலா விட்டிசை யீறா
வீரடித் தொடைகொளு மிருபத் தைந்தின்
றொகைநிலை பதினோ ராயிரத் திருநூற்
றைம்பத் தாரென வறைந்தனர் புலவர்”

ஆகவீரடித்தொகை யிருபத்தைந்தாலும் பெற்றதொகை
11256.

இனி, யோரடித்தொடை கொள்ளுங்கால் அவையும் பின் -
வருமடியோடு தளைவழுப்படாமற் கோடும்.

அவற்றுட் பொழிப்பெதுகை வருமாறு

“வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா
வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றாறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
பூமருது நீடுகொடி யேழுகா ருருமு
நாணுத்தளை யெட்டு முதலா வந்தவை
யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்பெற வகவற்குத்

தொக்க பொழிப்பெதுகை தொண்ணூற் றொன்றே
 வரகிரு நான்கரவு புளிமா வொன்பான்
 வலியது விறகுத்தீக் கடியாறு பத்துக்
 கணினி யருமுத்தீப் பெருநாணு வுரறுபுலி
 மழகனிறு பதினொன்று நரையுருமு விரவுகொடி
 யீராறு முதலா வந்தவை யொரோவொன்
 றொன்பது நிலம்பெற வகவற் பொழிப்பெதுகை
 நூற்றோ டொருபத் தேழென நுவல்ப” 117.

இனி வருக்கப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :-

“வண்டைந்து மின்னுத் தேமா வாறு
 ஞாயிறு போதுபூப் போரே நேழு
 பாதிரி நன்னாணுப் பூமருது நீடுகொடி
 மேவுசீ ரெட்டுக் காருருமு நாணுத்
 தளையொன்பான் முதலா வொரோவொன் றாறா
 வகவல் பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொடை
 யெழுபத் தெட்டே யாகு மென்ப” 78.

இனி நிரையாதி வருக்கப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர்
 நிரையாதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறின வுரைச் சூத்திரத்தைக்
 கூறிக்கொண்டு அதன்றொகையே இதற்குங்கொள்க.

நேராதி வல்லினப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :-

“வண்டு நான்கு தேமா வைந்து
 ஞாயிறு போதுபூப் போரே றாறு
 நன்னாணுப் பாதிரி பூமருது நீடுகொடி
 யேழு காருருமு வெட்டு முதலா
 வந்தவை யொரோவொன் றெவ்வேழ் நிலம்பெற
 வகவல் பெறும்வல் லினப்பொழிப் பெதுகை
 யேழொரு பஃதே யெய்து மென்ப” 70.

இனி நேராதி மெல்லினப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர்
 நேராதிப் பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய உரைச்சூத்திரத்தைக்
 கூறிக்கொண்டு அதன்றொகையே யிதற்குங்கொள்க.

“நால்வகை யகவற் பொழிப்புத் தொகைதா
மைந்நூற் றெழுபத் தெட்டா கும்மே” 578.

ஆக 578.

இனி வெள்ளைக்குப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :-

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
றெட்டு முதலா வேழுந் தேமா
மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
பூமருது மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறுங்
காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்து
மாக வெள்ளைக்கு வந்தபொழிப் பெதுகை
யெண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” 80.

“வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணுப் புலிசெல்வாய்
மழகனி றுருமுத்தீப் புளிமாவிலை யொன்பது
நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து
முதலா வந்தவை யொரோவொன் றைந்தா
வெள்ளை பெற்ற பொழிப்பெது கைத்தொடை
யாறொரு பஃது மைந்து மாகும்”

இனி வருக்கப் பொழிப்பு வருமாறு :-

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரேறு
பாதிரி மாசெல்வா யொன்பான் முதலாறு
மின்னு நன்னாணுத் தேமா மேவுசீர்
பூமருது பத்து முதலா வைந்து
மாவருவாய் காருருமுப் பதினொன்று முதலா
நான்கு மாக வந்த வாற்றான்
வெள்ளை பெற்ற வருக்கப் பொழிப்பெதுகை
யாறொரு பஃது மொன்பது மாகும்” 49.

இனி நிரையாதி வருக்கப் பொழிப்பிற்கு முன்னர் நிரையாதிப்
பொழிப்பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைச் சூத்திரத்தைக்கூறியதன்
றொகையே இதற்குங்கொள்க.

இனி வல்லினப் பொழிப்பெதுகை வருமாறு :-

“வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
 நெட்டு முதலா வொரோவொன் நேழு
 மாசெல் வாய்பூ மருது தேமாப்
 பாதிரி நன்னாணு வொன்பான் முதலாறுங்
 காருருமு மாவருவாய் பத்துமுத லைந்து
 மாக வந்த வாற்றான் வெள்ளை
 பெற்ற வல்லினப் பொழிப்பெது கைதா
 மாறொரு பஃதோ டெட்டு மாகும்” 68.

இனி மெல்லினப் பொழிப்பெதுகைக்கு முன்னர் நேராதிப்
 பொழிப் பெதுகைக்குக் கூறிய வுரைச்சூத்திரத்தையே கூறி
 அதன்றொகையே இதற்குங் கொள்க.

“நால்வகை வெள்ளைப் பொழிப்பெது கைதா
 நானூற்று நாற்பத் தொன்றென மொழிப”

ஆக 441

இனிக் கலிக்குப் பொழிப்பெதுகையும் வருக்கப்
 பொழிப்பெதுகையும் வருமாறு

“வலியது விறகுத்தீ கடியா நெனுயிவை
 யீரேழ் தொட்டுப் பதினெட் டளவுங்
 கணினிப் பெருநாணு வருமுத்தீ மழகளிறு
 புலிசெல்வா யுரறுபுலி பதினைந்து முதலாப்
 பத்தொன் பானள வுயரவு நரையுருமு
 விரவுகொடி புலிவருவாய் பதினாறு முதலா
 விருபதின் காறு முயரவும் வருதவிற்
 றுள்ள லோசை பெற்றபொழிப் பெதுகை
 யறுபஃ தாக வறைந்தனர் புலவர்” 60.

“மூவகைப் பானிற்கு மொழிந்த பொழிப்பெதுகை
 நானூற் றொருபத்து மூன்றென நனில்ப” 413.

முற்றெதுகையும் வருக்கமுற்றெதுகையும் வருமாறு

“நுந்தை வண்டு நான்கு தேமா
வைந்து முதலா வொரோவொன்று நான்கு
மின்னிரு நான்கா வொருநிலத்து வருதலு
மாக வகவல் பெற்ற முற்றெதுகை
யீராறு மொன்று மாகு மென்ப” 13.

இவற்றை யொரோவொன்றாகக் கொள்ளின் மற்றைய
யடியொடு தளைவழுப்படும்; அது “மந்தி தந்த பைந்தாட் செந்தினை”
எனநிற்ப மெல்லடி வந்தெனத் தொடை வந்தாற் றளைவழுவாமாறு
காண்க.

“வலியது விறகுத்தீக் கடியாறீ ராறுங்
கணவிரி பெருநாணு மழகளி றுருமுத்தீ
யுரறு புலிபதின் மூன்று நரையுருமு
விரவு கொடிபதி னான்கு முதலா
வொரோவொன் றேழாய் முற்றெது கைபெறும்”

“வருக்கமுற் றெதுகையு மவ்வா றேபெற்
றொருநாற் பஃது மகவற் கெய்தும்”

ஆக இருவகை முற்றும் 153.

“ஞாயிறு போதுபூப் போரே றென்றிவை
யெட்டு முதலா வொரோவொன் றேழும்
பாதிரி நன்னாணுப் பூமருது மாசெல்வாய்
மேவுசீ ரொன்பது முதலா வாறுங்
காருருமு மாவருவாய் பத்து முதலைந்
துயரவும் புளிமா வொன்பது முதனான்கும்
வரகெட்டு முதலா நான்கு மாகி
வந்த விவற்றான் வெள்ளை பெறுமுற்
றெழுபத்து மூன்றே யாகு மிங்ஙனம்
வருக்க முற்றும் வந்தவெண் ணாக
விரண்டன் றொகைநூற்று நாற்பத் தானே
நிரையீ ராறுறழ்ந்த வடியறு பஃதிற்

சுருங்கிய நிலத்தி லொரோவொன்று களையத்
 துள்ள லோசை பெற்றமுற்றுத் தொடைதா
 நாற்பத் தெட்டே யாகும் வருக்க
 முற்றுத் தொடையு மவ்வா றாக
 விரண்டன் றொகையுந் தொண்ணூற் றாறே”

“மூவகைப் பாவிற்கு மிருவகை முற்று
 முந்நூற்றுத் தொண்ணூற் றைந்தென மொழிப”

395

ஆக 1534.

இனிஒரு வெதுகை வருமாறு

“நேர்பதின் மூன்றா னகவற் கொரு வெதுகை
 வண்டு நான்கு மின்னுத் தேமா
 வைந்து ஞாயிறு போதுபூப் போரே
 றாறு பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்
 பூமருது நீடுகொடி யேழு காருருமு
 நாணுத்தளை யெட்டு முதலா
 றெவ்வே ழாக வியன்ற தொகைதா
 மேழொரு பஃதோ டிருபத் தொன்றே”

91

“நிரைபதின் மூன்றா னகவற் கொரு வெதுகை
 வரகிரு நான்கு புளிமா வொன்பான்
 வலியது கடியாறு விறகுத்தீப் பத்துக்
 கணினி யுறுபுலி பெருநாணு வருமுத்தீ
 மழுகளிறு பதினொன்று விரவுகொடி நரையுருமு
 வீராறு முதலா வொரோவொன் றொன்பா
 னாகத் தொகைநூற் றொருபத் தேழே”

117.

ஆக 208

“நேர்பதின் மூன்றான் வெள்ளைக் கொரு வெதுகை
 வண்டு ஞாயிறு போதுபூப் போரே
 றெட்டு முதலா வேழுந் தேமா
 மின்னுப் பாதிரி மேவுசீர் நன்னாணுப்

பூமருது மாசெல் வாயிலை யொன்பான்
முதலா வொரோவொன் றானுங் காருருமு
மாவருவாய் பத்து முதலா வொரோவொன்
றைந்து மாக வறைந்த தொகைதா
மொண்ணொரு பஃதே யெய்து மென்ப” 80.

“நிரைபதின் மூன்றான் வெள்ளைக் கொளுஉவெதுகை
வரகு வலியது கடியாறு விறகுத்தீ
யெட்டுக் கணவிரி பெருநாணு வருமுத்தீப்
புலிசெல்வாய் மழகளிறு புளிமா வரவிவை
யொன்பது நரையுருமுப் புலிவருவாய் பத்து
முதலா வொரோவொன் றைந்து நிலம்பெற்
றாறொரு பஃது மைந்து மாகும் 65.

“நேரீ றானாற் கலிக்கொளுஉ வெதுகை
பெருகிய நிலத்தி லொரோ வொன்று களையப்
பெறுந்தொடை நாற்பத் தெட்டுப் பின்னர்
நிரையீ ராறிற் சுருங்கிய நிலத்தி
லொரோவொன்று களையப் பெறுந்தொடை யஃதா
மிருவகைத் தொடையுந் தொண்ணூற் றாறே” 96.

“மூவகைப் பாவிற்கு மொழிந்த வொளுஉ வெதுகை
நானூற்று நாற்பத் தொன்ப தாகும்” 119.

இனி வருக்க வொளுஉ வருமாறு

“வண்டைந்து மின்னுத் தேமா வாறு
ஞாயிறு போதுபூப் போரே றேழு
மேவுசீர் பூமருது நன்னாணு நீடுகொடி
யெட்டுக் காருருமு நாணுத்தளை யொன்பான்
முதலா வந்தவை யொரோவொன் றானும்
பாதிரி யேழு முதலா வேழு
மாக வகவற்கு வருக்க வொளுஉத்தொகை
யேழொரு பஃது மொன்பது மாகும்” 79.

இனி நிரையாதி வருக்கவொருஉவிற்கு முன்னர் நிரையாதி யொருஉவிற்குக் கூறிய உரைச் சூத்திரத்தையேயிதற்குங் கொள்க.

ஆக 196.

இனி வெள்ளைக்கு நேராதி வருக்கவொருஉ நுந்தை யொழிய முன்னர் நேராதியொருஉவிற்குக்கூறிய உரைச்சூத்திரதைக் கூறியதன் றொகையி லிதற்கே முகுறைத்துக் கொள்க. 80. இனி வெள்ளைக்கு நிரையாதி வருக்க வொருஉவிற்கு முன்னர் நிரையாதி யொருஉவிற்குக் கூறிய வுரைச் சூத்திரத்தைக்கூறியதன் றொகையே யிதற்குங் கொள்க. 65 ஆக 145. இனிக் கலிக்கு வருக்க வொருஉவிற்கு முன்னொருஉவிற்குக் கூறியவுரைச் சூத்திரத்தையே கூறியதன் றொகையே யிதற்குங் கொள்க. 96.

ஆக 4937.

“மூவகைப் பாவிற் று மிருவகை யொருஉத்தொகை தொள்ளா யிரமே யாகு மென்ப”

ஆக 900.

“அளவடிக் களவரும் விகற்பத் தொடைதாம் நானூற்று முப்பத்து நான்கு தலையிட்ட ஈரா யிரமே யாகு மென்ப”

ஆக ஓராடித்தொடை 2434.

“இருவகைத் தொடையா னியன்ற தொகைதாம் பதின் மூவாயிரத் தறுநூற்றுத் தொண்ணூற் றீரடித் தொடையு மோரடித் தொடையு”

13660.

இனி, இச்சூத்திரத்திற்குத் ‘தொண்டுதலையிட்ட பத்துக்குறையெழு நூற்றொன்றுமென்ப’ வென்று பாடமோதிப் பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றென்பாரும் இனி “பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்றுமென்ப” வென்று பாடமோதிப் தொண்டுதலையிட்ட பத்தென்பாரும் இனித் தொண்டு “தலையிட்ட பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்று மென்பவென்று” பாடமோதிப்பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதென்பாரும், இனிப் “பத்துக் குறைய

யெழுநூற்றொன்பஃதென்ப” வென்று பாடமோதி யிதனைமிகவும் நலிந்து பொருள்கொண்டு பதின்முவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டென் பாரு மெனப் பல பகுதியராசிரியர், இவற்றுள் நல்ல துய்த்துணர்ந்து கொள்க. இனி மெய்ப்பெறு மரபிற்றொடையெனவே விளங்கத் தோன்றாதனவுஞ் சிலதொடையுளவாயிற்று. அவை ஆசிடையெதுகை வேறுபாடும் இரண்டடி யெதுகையுஞ் செந்தொடை வேறுபாடும் இரட்டையும் அந்தாதி வேறுபாடும் இணை கூழை மேற்கதுவாய் கீழ்க்கதுவாய் முற்றுக் கடையிணை கடைக்கூழை இடைப்புணர் பின் என்பனவும் பிறவும் வேறுபாடாகக் கூறுவார். கூறுந்தொடைகளு மெல்லாம் இதனானேதழீஇக் கொள்க. அவை மேற்கூறுதும். இனி,

“அடிதொடை மிசைபல விரவின வரினு
முதல்வரு மதனது பெயர்கொளன் முறையே”

எனச்சூத்திரஞ்செய்து பலரும் முதல் வந்த தொடையே தளையே முதலியனவே கொள்வர் பின்னுள்ளோர், அவரறியார்; என்னை?

“செங்காற் பைந்தினை யிந்ண மேறிப்
பைங்காற் சிறுகிளி கடிவோ டந்தை”

யென்புழி எதுகையு முரணும் வந்துழி முதற்கண்ணதினன திறுதிக்கண்ணதினனதென்று துணியலாகாமை கொள்க. இன்னுஞ் செய்யுட் செய்த சான்றோர் பலதொடையும் பலவிதகணமும் படவேண்டுமெனக் கருதிச் செய்தவற்றுட் சிலகளைந்தொன்று கோடற்குக் காரணமின்மையுமுணர்க.

ஆய்வுரை:

இது, மேற்கூறப்பட்ட தொடையெல்லாம் வகைப்படுத்து விரிக்கப் புகின் இத்துணையவாம் என்கின்றது.

(இ-ள்) வெளிப்பட வடிவுபெற்றுத் தோன்றும் மரபினை யுடைய தொடையினது பாகுபாடு பதின்முவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்று ஒன்பது எனப்பொருந்தும் எ-று.

இச்சூத்திரத்தில் வரும் ‘ஐயீராயிரத்து ஆறைஞ்சூறு’ என்னுந் தொடர், ‘பதின்முவாயிரம்’ எனப் பொருள்படும். ‘தொண்டுதலை

யிட்ட என்பது ¹ஒன்பதினை முடியும் எண்ணாகவுடைய' என்ற பொருளையுடையது. 'பத்துக் குறை எழுநூறு' என்பது, 'அறுநூற்றுத் தொண்ணூறு' எனப் பொருள்படும். 'ஒன்றும்' என்பது, பொருந்தும் என்னும் பொருள்பட வந்த முற்றுவினை. ஐயீராயிரத்து ஆறு ஐஞ்சூற்றொடு (பதின்முவாயிரத்துடன்) தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறை எழுநூறு (அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது) ஒன்றும் (பொருந்தும்) என இயைத்துப் பொருளுரைக்குமிடத்துத் தொடைவகை பதின்முவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாதல் காண்க.

மோனை

மொழிமுதல் உயிர்	12
இவை ஒவ்வொன்றிற்கும் கிளையெழுத்துப் பதினொன்றுள, பதினொன்றையும் பன்னீருயிடன் உறழ் (பெருக்க)	132
க, த, ந, ப, ம ஐந்தையும் பன்னீருயிருடன் உறழ்	60
மேற்கூறிய அறுபதினையும் கிளையெழுத்துப் பதினொன்றுடன் உறழ்	660
சகரத்தின் முதலாகெழுத்து	9
அவ்வொன்பதைக் கிளையெழுத்து எட்டுடன் உறழ்	72
வகரத்தின் முதலாகெழுத்து	8

1. 'சீர்வகையடிக்கு' என்றிருத்தல் வேண்டும்'

2. ஐயீராயிரம் - 10000

ஆறஞ்சூறு - 3000

ஆக - 13000

பத்துக்குறை எழுநூறு 690, அதனுடன் ஒன்பது 699. தொண்டு -ஒன்பது. தொண்டு தலையிடுதல் ஆவது ஒன்பதினாற் பெருக்குதல். 699 என்னுந் தொகையினை ஒன்பதினாற் பெருக்கிப் பெற்ற பேறு (699 X 9 = 6291) ஆறாயிரத்திருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாகும். இதனை முற்கூறிய பதின்முவாயிரத்தொடு கூட்ட (19291) பத்தொன்பதினாயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்று எனக் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர்.

அவற்றை அவைதமக்குக் கிளையாகிய ஏழெழுத்- துடன் உறழ	56
யகரத்தின் முதலாகெழுத்துக்குக் கிளையெழுத்தில்லை	1
ஏகரத்தின் முதலாகெழுத்து	3
ஒவ்வொன்றிற்கும் கிளையெழுத்து இரண்டாக வைத்துறழ	6
இவ்வகையால் முதலாகெழுத்து 93	-----
கிளையெழுத்து 926 ஆக மோனைத்தொடை	1019

எதுகை

உயிரெழுத்து மொழியிடையில் வாராது.

உயிர்மெய்யெழுத்து இருநூற்றுப் பதினாறில்
ங்வருக்கம் பன்னிரண்டும் நீங்க எதுகையாதற்குரியவை 204

இருநூற்று நாலினையும் கிளையெழுத்துப் பதினொன்
றோடு உறழ 2244

ஆய்தம் உள்பட. ஒற்று 19

குற்றுகரம் 6

ஆக எதுகைத் தொடை 2473

முரண்

சொல் முரண், பொருள் முரண் என இரண்டு.

இயைபு

உயிரெழுத்துக்கள் மெய்யீற்றில் உயிர்மெய்யாகியே வருதலின் அவை இயைபுத் தொடைக்கு உரியவாகா. உயிர்மெய் இருநூற்றுப் பதினாறில் இறுதிக்கண் வாராத ஙகரவுயிர்மெய்12, அகரம் 17, இகரம் 14, உகரம் 2, எகரம் 1, ஓகரம் 1 ஆகிய இவையொழிந்து

நின்ற எழுத்து	165
ஞணநமன யரலவழள என மெய்யீறு	11
குற்றுகரவீறு	6

ஆக இயைபுத் தொடை	182

அளபெடை	
மொழி முதலாகும் உயிரளபெடை	7
கதநபம என்னும் உயிர்மெய்யளபெடை	35
சகரவுயிர்மெய்யளபெடை	5
வகரவுயிர்மெய்யளபெடை	5
யகரவுயிர்மெய்யளபெடை	2
ஆக இவை நாற்பத்தேழையும் முதனிலை, இடைநிலை, இறுதிநிலை என மூன்றாக வைத்துறழ உயிர்மெய்யளபெடை	141
ஒற்றுக்களுள் வல்லெழுத்தாறும் ரகரழகரமும் ஒழிந்த	
பத்தொற்றும் ஆய்தமும் அளபெடுக்க ஒற்றளபெடை	11

ஆக அளபெடைத்தொடை	159

பொழிப்புத் தொடையில் கிளையெழுத்து வாராது.	
மோனைப் பொழிப்பு	93
எதுகைப் பொழிப்பு	229
முரண் பொழிப்பு	2
உயிரளபெடைப் பொழிப்பு அளபெடையுள் ஒற்றளபெடைப் பொழிப்பாக வாராமையின்	

அவை நீங்க உயிரளபெடைப் பொழிப்பு 148

ஆகப் பொழிப்புத் தொடை 654

ஒருஉ

மேல் பொழிப்புத் தொடைக்குக் காட்டியவகைப்படியே
ஒருஉத்தொடையும் அறுநூற்றைம்பத்து நான்காம். 654

செந்தொடை

மொழி முதலாம் எழுத்துத் தொண்ணூற்று மூன்றாம்
மற்றையடியினும் ஒத்து வருங்கால், அவை மோனையுள் அடங்கு-
தலின் ஒத்தனவாகிய அவை நீங்க, ஒவ்வாதனவாகிய ஏனைய
தொண்ணூற்றிரண்டெழுத்தொடும் உறழ்ச் செந்தொடை
எண்ணாயிரத்தைநூற்றைம்பத்தாறு வகையாம் 8556

“இவ்வகையினால் தொடை விகற்பம் பதின்மூவாயிரத்து
அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பதாம் என அறிக”

என்பது இளம்பூரணர் தரும் தொடை பற்றிய விளக்கமாகும்.

இனி, இச்சூத்திரத்திற் குறிக்கப்பட்ட 13699 என்ற தொகைக்கு
வேறொரு வகையில் விளக்கங் கூறுவதும் உண்டு.

“நான்கு பாவும் பெற்ற ஐம்பத்தொரு நிலத்தவாகி
விரிந்த அறுநூற்றிருபத்தைந்தடியும் அவற்று ஒரோவடி
இருபத்திரண்டு தொடையும் பெறப் பதின்மூவாயிரத்து
எழுநூற்றைம்பதாய் வரும். அவற்றுள் ஐம்பத்தொரு
நிலமும் களையப் பதின்மூவாயிரத்தறுநூற்றுத் தொண்-
ணூற்றொன்பது தொடையாம்”

என்பது யாப்பருங்கல விருத்தியாசிரியர் தரும் விளக்கமாகும்.

யாப்பருங்கல விருத்தியாசிரியர் கூறும் ஐம்பத்தொரு நிலமாவன :

நாற்சீரடியுள் ஏழெழுத்து முதல் பதினாறெழுத்து

முடியவுள்ள வெள்ளை நிலம்.

நாலெழுத்து முதல் இருபதெழுத்து முடியவுள்ள ஆசிரிய நிலம்	17
பதின்மூன்றெழுத்து முதல் இருபதெழுத்து முடியவுள்ள கலிநிலம்	8
நாலெழுத்து முதல் பதினேழெழுத்து முடிய உள்ள வஞ்சி நிலம்10 அளவடியல்லாதனவாகிய இருசீரடி, முச்சீரடி, ஐஞ்சீரடி, அறுசீரடி, எழுசீரடி, எண்சீரடி ஆகிய சீர்வகையடி நிலங்கள்	6

(யா. வி. ப. 177).	ஆக 51

ஆசிரிய அடி 261, வெண்பாவடி 234, கலியடி 131, ஆக 625 அடியாகும் (யா. வி. ப. 176).

“அடியிரண்டு இயைந்தவழித் தொடையாம்” என்பவாகலின் (அவ்வாறு இரண்டாகத் தொடுக்கப்பெறாது ஓரடியாகவுள்ள) ஐம்பத்தொரு நிலம் களையப்பட்டன (யா. வி. ப. 175)

இனி, இச்சூத்திரத்திற்குத் ‘தொண்டு தலையிட்ட பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பது’ எனப் பாடங்கொண்டு பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் வேறு வேறு பொருளுரைத்தனர். தொண்டு தலையிட்ட - ஒன்பதுடன் கூடிய பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பது - அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. ஒன்பதுடன் கூடிய அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது. எனவே, எழுநூற்றெட்டு என்பது பொருள் இத்தொகையினை ஐயீராயிரத்து ஆறெஞ்ஞாறாகிய பதின்மூவாயிரத்துடன் கூட்டிப் பதின்மூவாயிரத்தெழுநூற்றெட்டு எனக் கொண்டார் பேராசிரியர்.

இனி, ‘தொண்டு தலையிட்ட’ என்ற தொடர் ‘ஒன்பதாலே பெருக்கின’ எனப் பொருள்படும் எனவும், ‘பத்துக்குறையெழுநூற்றொன்பது (அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது) என்ற தொகையை ஒன்பதாலே பெருக்கினால் ஆறாயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாம் எனவும், அத்தொகையை முற்கூறிய பதின்மூவாயிரத்துடன்

கூட்டத் தொடைவகை பத்தொன்பதினாயிரத்து இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்றாம் எனவும் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர்.

இங்ஙனம் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் இச்சூத்திரத்திற்கு வெவ்வேறு பொருள் கொண்டு கூறிய விளக்கங்கள் அவரவர் உரைகளிற்கண்டு சிந்தித்துத் தெளியத்தக்கனவாகும்.

98. தெரிந்தனர் விரிப்பின் வரம்பில ஆகும்¹

இளம்பூரணம் :

என்— எனின். எய்தியதன்மேற் சிறப்புவிதி உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட தொடையினை ஆராய்ந்து விரிப்பின் வரம்பிலவாகி விரியும் என்றவாறு.

அவையாவன மோனை, எதுகை, முரண், இயைபு, அளபெடை என்பனவற்றின்கண் இணை, கூழை, முற்று, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், கடை, கடையிணை, கடைக்கூழை, இடைப்புணரென வேறுபடுத்துறழ்ந்தும், எழுத்தந்தாதி அசையந்தாதி சீரந்தாதி அடியந்தாதி எனவும், உயிர் மோனை உயிரெதுகை நெடில்மோனை நெடிலெதுகை வருக்கமோனை வருக்கஎதுகை இனமோனை இனவெதுகை ஆசெதுகை எனவும் மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை இடையிட்டெதுகை எனவும், இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய வகையினான் எழுத்து வேறுபாட்டினா னுறழவும், நிரைனிறையாகிய பொருள்கோள் வகையானும் ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை முதலாகிய சித்திரப்பாக்களானும் உறழவும், வரம்பிலவாகி விரியும்.

அவற்றுட் சில வருமாறு: இணையாவது முதலிருசீர்க்கண்ணும் மோனை முதலாயின வரத் தொடுப்பது. கூழையாவது முந்துற்ற மூன்று சீரினும் வந்து இறுதிச்சீரின் வாராதது.

“அணிமலர் அசோகின் தளிர்நலங் கவற்றி”

(யாப். வி. ப. 130)

இஃது இணைமோனை.

1. 'பல்கும்' என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்டபாடம்.

“பொன்னின் அன்ன பொறிசுணங் கேந்தி”

(யாப் வி. ப. 134)

இஃது இணையெதுகை.

“சீறடிப் பேரகல் அல்குல் ஓல்குடி”

(யாப். வி. ப 147)

இஃது இணைமுரண்.

“மொய்த்துடன் தவழு முகிலே பொழிலே”

(யாப். வி. ப 153)

இஃது இணையியைபு.

“தாஅட் டாஅ மரைமல ருழக்கி”

(யாப். வி. ப 158)

இஃது இணையளபெடை: எனவரும்.

இனிக் கூழை வருமாறு :

“அகன்ற அல்குல் அந்நுண் மருங்குல்”

(யாப்.வி.ப 130)

இது கூழை மோனை.

“நன்னிற மென்முலை மின்னிடை வருந்த”.

(யாப்.வி ப 134)

இது கூழை யெதுகை.

“சிறிய பெரிய நிகர்மலர்க் கோதைதன்”.

(யாப் விப 147)

இது கூழைமுரண்

“மாதர் நகிலே வல்லே இயலே”.

(யாப் வி.ப. 153)

இது கூழை யியைபு.

“மாஅத் தாஅண் மோஓட் டெருமை”.

(யாப்.வி.ப 158)

இது கூழையளபெடை: என வரும்.

முற்றாவது நான்கு சீரும் ஒத்துவருவது.

“அயில்வேல் அனுக்கி அம்பலைத் தமர்த்த”.

இது முற்றுமோனை. பிறவுமன்ன. (யாப் வி.ப 130)

இனி மேற்கதுவா யாவது நான்கு சீரினும் இரண்டாம் சீரொழிய ஏனைய வருவது.

“அரும்பிய கொங்கை அவ்வளை அமைத்தோள்”

(யாப்.வி.ப. 131)

பிறவுமன்ன.

கீழ்க்கதுவா யாவது மூன்றாஞ் சீரொழிய ஏனைய வருவது.

“அவிர்மதி அனைய திருநுதல் அரிவை”

பிறவுமன்ன.

(யாப். வி. ப. 131)

அந்தாதித் தொடைக்குதாரணம் :

‘உலகுடன் விளங்கும் ஒளிதிகழ் அவிர்மதி
மதிநலன் அழிக்கும் வளங்கெழு முக்குடை
முக்குடை நீழல் பொற்புடை ஆசனம்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவன்
ஆசனத் திருந்த திருந்தொளி அறிவனை
அறிவுசேர் உள்ளமொ டருந்தவம் புரிந்து
துன்னிய மாந்தரஃ தென்ப
பன்னருஞ் சிறப்பின் விண்மிசை உலகே”

எனவரும்.

(யாப் வி.ப 158)

இவ்வகையினான் ஒருபாட்டிறுதி மற்றைப்பாட்டி னாதிச்-
சீராகி வருதல் கொள்க.¹

இத்துணையுங் கூறப்பட்டன சிறப்புடையவென ஒரு
நிகராகக் கூறுப.

இனி “மீன்தோந் தருந்திய கருங்கால் வெண்குருகு.”

இது கடையினைமுரண்.²

(யாப். வி.ப. 148)

பின்முரணாவது நாலாஞ்சீரும் இரண்டாஞ்சீரு மொன்றத்
தொடுப்பது; அது,

1. இவ்வாறு ஒரு செய்யுளுள்ளே வரும் அடிகள் அந்தாதித்தொடையமையவருதல்
கொண்டு ஒருசெய்யுளின் இறுதி அடுத்த செய்யுளின் முதலாய் வரும்
பனுவலாகிய அந்தாதியமைப்பும் கொள்க என்பதாம்.

2. கடையினை முரணாவது அடியின்கடையிலுள்ள நான்காஞ்சீரும் மூன்றாஞ்
சீரும் இணைந்து ஒன்றத்தொடுப்பது.

‘கொய்ம்மலர் குவிந்து தண்ணிழல் விரிந்து’

என வரும்.

(யாப். வி. ப. 148)

கடைக்கூழை முரணாவது முதற்சீரொழித்து மூன்றுசீரும் ஒத்து வருவது.

உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

இடைப்புணர் முரணாவது இடையிருசீரும் ஒன்றத் தொடுப்பது; அது,

“போதுவிடு குறிஞ்சி நெடுந்தண் மால்வரைக்
கோதையில் தாழ்ந்த ஓங்குவெள் அருவிக்
காந்தளஞ் செங்குலைப் பசங்கூ தாளி
வேரல் விரிமலர் முகையொடு விரைஇப்
பெருமலைச் சீறார் இழிதரு நலங்கவர்ந்
தின்னா வாயின இனியோர் மாட்டே”

என வரும்.

(யாப். வி. ப. 149)

மோனை எதுகை இயைபு அளபெடையினும் இவ்வாற்றான் வருவன வந்தவழிக் காண்க.

இனி, உயிர்மோனை யாவது முதலெழுத்தாகிவந்த உயி ரெழுத்து முற்றை யடியினும் வருவது ; அது,

“கயலேர் உண்கண் கலுழ நாளுஞ்
சுடர்புரை திருநுதல் பசலை பாய

(யாப். வி. ப. 124)

என வரும்.

எதுகைக்கும் இதுதானேயாம்.

நெடின்மோனையாவது நெட்டெழுத்தொத்து வருவது :

“தாமின் புறுவ துலகின் புறக்கண்டு
காமுறுவர் கற்றறிந் தார்”

(குறள். 399)

என வரும்:

நெடிலெதுகையாவது :

“ஆவா என்றே அஞ்சினர் ஆழ்ந்தார் ஒருசாரார்
கூகூ என்றே கூவிளி கொண்டார் ஒருசாரார்”

(யாப். வி. ப. 139)

என வரும்.

இனவெதுகை மூன்றுவகை.

“தக்கார் தகவிலர் என்ப தவரவர்
எச்சத்தாற் காணப் படும்

(குறள். 114)

இது வல்லின வெதுகை.

“அன்பீனும் ஆர்வம் உடைமை அதுஈனும்
நண்பென்னும் நாடாச் சிறப்பு.”

(குறள். 74)

இது மெல்லின வெதுகை.

“எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.”

(குறள். 299)

இஃது இடையின வெதுகை.

மோனையும் இவ்வாறு வருவன பாகுபடுத்துக் கொள்க.

ஆசெதுகையாவது இடையினவொற்று இடைவரத் தொடுப்பது.

“காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழக் கழுகி னெற்றிப்
பூமாண்ட தீந்தேன் தொடைகீறி வருக்கை போழ்ந்து
தேமாங் கனிசிதறி வாழைப் பழங்கள் சிந்தும்
ஏமாங் கதமென் நிசையால்திசை போய துண்டே.”

(சீவகசிந் 31)

என வரும். இதன்கண் யகரம் ஆசாகி வந்தது. பிறவுமன்ன.

இனி இரண்டடியெதுகையாவது முதலிரண்டடியு
மோரெதுகையாய்ப் பின்னிரண்டும் ஒரெதுகையாகி வருவது.

“உலக மூன்றும் ஒருங்குட னேத்துமாண்
திலக மாய திறலறி வன்னடி
வழுவில் நெஞ்சொடு வாலிதின் ஆற்றவுந்
தொழுவல் தொல்வினை நீங்குக என்றியான்”

என வரும்.

(யாப். வி. ப. 139.)

இடையிட் டெதுகையாவது ஓரடி யிடையிட்டுத் தொடுப்பது.

“தோடார் எல்வளை நெகிழ் நாளும்
நெய்தல் உண்கண் பைதல் உழப்ப
வாடா வவ்வரி புதைஇப் பசலையும்
வைகல் தோறும் பையப் பெருகின
நீடார் அவரென நீமனங் கொண்டாற்
கேளார் கொல்லோ காதலர் தோழீஇ
வாடாப் பவ்வ மறமுதந் தெழிலி
பருவஞ் செய்யாது வலனேர்பு வளைஇ
ஓடா மலையன் வேலிற்
கடிது மின்னுமிக் கார்மழைக் குரவே”

எனவரும். (யாப். வி. ப. 143)

இவ்வகையினான் மோனை வருவனவுங் கொள்க. பிற
தொடையும் இவ்வகையினான் வருவனவும் கொள்க.

மூன்றா மெழுத்தொன் றெதுகையாவது இரண்டா மெழுத்து
ஒன்றாது மூன்றாம் எழுத்து ஒன்றுவது. இதுவும் அவ்வாறே
உதாரணம் வந்தவழிக் காண்க.

இவையெல்லாம் மேலெடுத்தோதப்பட்ட தொடைக்கட்-
படும்.¹ நாற்சீரடியொழிந்த அடிக்கண்ணும் இப்பாகுபாடெல்லாம்
விரிப்பின் வரம்பிலவாகும்.

பேராசிரியம் :

இது, மேற்கூறிய தொடைக்காவதொரு புறனடை.

(இ - ள்) அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடு மாறிப் பெற்ற
தொடை பதின்மூவாயிரத் தெழுநூற்றெட்டெனப்பட்டன மேல்;
இனி அவ்வடி ஒன்றன்கண்ணேயன்றி ஒன்றுநிற்ப நின்றவடி
அறுநூற்றிருபத்து நான்கணையுந் தந்து தந்து தடுமாற வந்து தோன்றத்
தொடை விகற்பமும் இருசீரடி முதலாக எண்ணீரடியீறாகக் கிடந்த

1. நாற்சீரடிக்குக் கூறிய இத்தொடைப்பாகுபாடு நாற்சீரடியல்லாத ஏனையடிகளிலும்
கொள்ளப்படும் என்பதாம்.

அடி வேறுபாட்டின்கணெல்லாம் இத் தொடைகளைக் கூட்டவும் பிற விகற்பத் தொடைகளைக் கூட்டவும் வருந் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றிப் பலவாம் (எ - று).¹

வரையறை உடையனவற்றுக்கன்றி வரையறை கூறுதல் பயமின்றாகலின் ஒழிந்த விகற்பமெல்லாங் கூறிய நிலங் கூற்றிற்றில னென்பதூஉம்,

“மெய்பெறு மரபிற் றொடைவகை” (தொல். செய். 101)

எனப்பட்டன. வரையறையுடைமையின் அது கூறினானெனப் பதூஉஞ் சொல்லினான் இச்சூத்திரத்தானென்பது.²

இனி ஐந்துதொடை, விகற்பத்தொடை பலவற்றோடுங் கூட்டவும் பிறவாற்றான் விரிப்பவும் வரம்பிலவா மென்றாருமுளர்.³ அவை எவ்வாறு விரிப்பினும் வரம்பிலவல்லனவென மறுக்க.⁴ வரம்பில வென்பதற்கு வரையறை கூறப்படாவென மேலுரைத்ததே உரை.

1. அறுநூற்றிருபத்தைந்து அடியோடு அந்த அந்த அடிகளை இரண்டாமடியாக வைத்துப் பெருக்கிப்பெற்ற தொடை 13708 என மேல் வரையறுக்கப்பட்டன. இனி அவ்வவ்வடிக்கு முன்னே அவையல்லாத ஏனைய 624 நான்கடி களையுந் தனித்தனியே தந்து பெருக்கத்தோன்றும் தொடை விகற்பமும், இங்கு எழுத் தெண்ணி எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட நாற்சீரடியல்லாத ஏனைய இருசீரடி முதலாக எண்சீரடியீறாகக்கிடந்த அடிவேறுபாட்டின்கணெல்லாம் மோனையெதுகை முரண் இயைபு அளபெடை யென்னுந் தொடைகளைக் கூட்டவும் பொழிப்பு ஒருஉ முதலிய பிற விகற்பத் தொடைகளைக் கூட்டவும் வரும் தொடைப்பகுதியெல்லாம் எல்லையின்றிப் பலவாய் விரியும் என்பதாம்.
2. வரையறையுள்ளனவற்றுக்கன்றி வரையறையில்லாதவற்றுக்கு வரையறை கூறுதல் பயனில்லாத முயற்சியாதலின் வரையறையுடையனவாக இங்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட தொடைப்பகுதிக்குரிய நிலமன்றி வரையறையில்லாத ஏனைய தொடைவகைகளுக்குரிய நிலம் இங்குக் கூறினேன் அல்லேன் எனவும், ‘மெய்பெறு மரபின் தொடைவகை’ எனப்பட்ட தொடைகள் வரையறையுடைமையின் அவற்றுக்குரிய வரையறையினையே இங்குக்கூறினேன் எனவும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் இச்சூத்திரத்தால் புலப்படுத்தினார் எனக் கருத்துரைப்பார் பேராசிரியர்.
3. மோனை முதலாக அளபெடையீறாக இங்குச்சொல்லப்பட்ட தொடைகளை இணை, கூழை, முற்று, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், கடை, கடையிணை கடைக்கூழை, பின், இடைப்புணர் முதலாகவுள்ள ஏனைய விகற்பத் தொடைகளொடு கூட்டிப்பெருக்க வரம்பிலவாகி விரியும் என்போர் இளம்பூரணர், யாப்பருங்கல வுரையாசிரியர் முதலியோர்.
4. இங்குச் சொல்லப்பட்ட தொடைகளை மோனை முதலிய தொடைகளொடு உறழ்ந்து பெருக்குமிடத்தும் அவை ஒரு தொகையுட்பட்டு அடங்குவனவேயாதலின் அவை

நச்சினார்க்கினியம் :

இது கட்டளையடிக்கோர் புறனடை.

(இ-ள்.) அறுநூற்றிருபத்தைந்துள் ஒன்றைநிறுத்தி யதனோடு அறுநூற்று நான்களையுங்¹ கூட்டியு மதனோடு சீர்வகையடிகளையும் விகற்பத்தொடைகளையுங் கூட்டியுந் தொடுக்குந் தொடைப்பகுதிகளை விரிப்பின் எண்ணிறந்து பலவாம்.²

எனவே, இங்ஙனங் கூறாமல் வரையறைப்படுத்தி யிலக் கணங்கூறினார் என்றார். எ-று.

ஆய்வுரை :

இது, மேற்கூறிய தொடைக்கு ஆவதோர் புறனடை.

(இ-ள்) முற்கூறப்பட்ட தொடை வகையினை ஆராய்ந்து மேலும் விரித்துரைப்பின் வரம்பில்லாதனவாம் எ-று.

தெரிதல் - ஆராய்தல்.

99. தொடைநிலை வகையே³ யாங்கென மொழிப.**இளம்பூரணம் :**

என்-எனின். இதுவுந் தொடைக் குரியதோர் மரபுணர்த்து தல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) தொடைநிலைவகை மேற்சொல்லப்பட்ட பாகு பாட்டின⁴ என்றவாறு.

எனவே வகுத்துணர்த்துவார்க் கெல்லாம் இடனுடைத்து என்றவாறாம்⁵

வரம்பில்லாதன அல்ல, வரம்புடையனவேயாம், என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். எனவே இச் சூத்திரத்தில் 'வரம்பில்' என்றது, வரையறையுட்படும் நான்குரடியல்லாத இருசீரடிமுதல் எண்சீரடி வரையுள்ள அடிகளோடு இத்தொடைகளைக் கூட்டியுற்று வரையறை கூறப்படா என்பதே கருத்து.

1. 'அறுநூற்றிருபத்துநான்களையும்' என்றிருத்தல் வேண்டும்.
2. பல்குதல் - பலவாக எண்ணிறந்து விரிதல்.
3. 'தொடைவகைநிலையே' என்றபாடம் பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரைகளிற் காணப்படுகிறது.

4. ஆங்கு என மொழிப-(மேற்சொல்லப்பட்ட) அவ்வகையின என்று கூறுவர்.

5. 'தொடைநிலைவகை மேற்சொல்லப்பட்டபாகுபாட்டினையுடையன'

எனவே, இப்பாகுபாடுகள் மேலும் இத்தொடைகளை வகுத்துணர்த்துவார்க் கெல்லாம் இடந்தரும் என்பதாம்.

அஃதாவது எழுத்தான் வேறுபடுதலும் சொல்லான் வேறுபடுதலும் பொருளான் வேறுபடுதலுமாம்.

இத்துணையுந் தொடை கூறப்பட்டது.¹

பேராசிரியம் :

இதுவுமது. மேல் ஒருசாரன வரையறையுடைமையிற் கூறப்பட்டனவென்புழி, ஒழிந்தன வரையறையின்மையிற் கூறப்படாவெனவுங் கூறினானைக் கண்ட மாணாக்கன், வரம்பில்லன தொடுக்கப்படாக்கொல்லென ஐயுற்றானை அவையுந் தொடுக்கப்படுங் கண்டாயெனக் கூறினமையின் ஐயம் அறுத்த தெனவும் அமையும்.²

(இ - ள்.) தொடையது பகுதி வழக்கே அவ்விரண்டு மென்ப³ (எ - று).

எனவே, அப்பகுதியுளொன்று தெரித்திலமென்பது இதன் கருத்து. ஆங்கென்றதனான் மேற்பகுத்த இரண்டிடமுங் கொள்க.⁴

நச்சினார்க்கினியம்:

இது ஐயமறுக்கின்றது.⁵

1. இவ்வியல் 81-ஆம் சூத்திரம்முதலாக 99-ஆம் சூத்திரமுடியத் தொடை வகை பற்றிய இலக்கணம் கூறப்பட்டது என்பதாம்.
2. 'பதினமூவாயிரத்து எழுநூற்றெட்டு' என்ற வரையறைகூறிய தொடைப்பகுதிகளே செய்யுளில் தொடுக்கப்படுவன. வரையறையில்லாதனவாய் தொடைகள் செய்யுளில் தொடுக்கப்படாவே? எனவினவிய மாணவனை நோக்கி வரையறை யுடையனவும் வரையறையில்லாதனவும் ஆகிய இருவகைத் தொடைகளும் செய்யுளில் தொடுக்கப்படுவனவே ஆயினும் இருவகைத் தொடைப்பகுதியுள் வரையறையுடைய தொடைப்பகுதியினைமட்டும் தெரிய விரித்துரைத்தோம். அப்பகுதியுளொன்றாகிய வரையறையில்லாத தொடைப்பகுதியினை இங்குத் தெரிய விரித்துரைத்திலம் என ஆசிரியர் இச்சூத்திரத்தினால் ஐயம் அகற்றினார் என்பது இதற்குப் பேராசிரியர் தரும் விளக்கமாகும்.
3. அவ்விரண்டும் என்றது, வரையறையுடையனவும் வரையறையில்லனவும் ஆகிய இருவகைத் தொடைப்பகுதிகளையும் சுட்டியது.
4. வரையறையுடையன, வரையறையில்லன எனப்பகுத்த இரண்டிடம்.
5. கட்டளையடிகளை நிலைக்களமாகக் கொண்டு தொடைப் பகுதிகளை வரையறுத்தல் போன்று சீர்வகையடிகளை நிலைக்களமாகக் கொண்டு தொடைப் பகுதிகளை வரையறுத்தல் கூடாதோ? என ஐயுறுவார்க்கு, சீர்வகையடிகளும் முற்கூறிய கட்டளையடிகள் போன்று தொடை கொள்ளப்படும் என இச்சூத்திரத்தால் ஐயமகற்றுதலின் 'இஃது ஐயம் அறுக்கின்றது' எனக் கருத்துரை வரையப்பட்டது.

(இ-ள்). சீர்வகையடியின் தொடைப்பகுதி வரையறைப்படா-வேனும் அவை செய்யுட்க ணிற்கும் நிலைமை¹ முற்கூறிய கட்டளைபோலின்று தொடை கொள்ளப் பெறுமென்று கூறுவர் புலவர் ; எ - று.

என்றது, வரையறை யின்றேனுந் தொடைச்சுவடுபடு மென்றவாறு.²

ஆய்வுரை :

இதுவும் அது.

(இ-ள்) தொடை நிலைவகை மேற்கூறப்பட்ட பாகுபாட்டின்-கண் அடங்குவன என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

மேல் அடியெனச் சிறப்பித்துரைக்கப்பட்ட நாற்சீரடிக்கண் பெருக்கிப் பெற்ற தொடை பதின்முவாயிரத்து அறுநூற்றுத் தொண்ணூற்றொன்பது எனப்பட்டன. இவ்வாறே நாற்சீரடி-யொழிந்த இருசீரடி முதலாக எண்சீரடி யீறாகக் கிடந்த ஏனை அடி வேறுபாட்டின்கணெல்லாம் இத்தொடைகளைக் கூட்டவரும் தொடைப்பகுதி வரையறையின்றி வரம்பிலவாய்ப் பலவாகும் என்பதும், இங்ஙனம் எழுத்தாலும் சொல்லாலும் பொருளாலும் பலவேறு வகைப்பட விரித்துணர்த்தப்படும் தொடைவிகற்பங்கள் யாவும் மேற்சொல்லப்பட்ட பாகுபாட்டின்கண் அடங்குவன என்பதும் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கருத்தாகும்.

இனி, “மோனை எதுகை முரண் இயைபு அளபெடை என்பனவற்றின்கண், இணை, கூழை, முற்று, மேற்கதுவாய், கீழ்க்கதுவாய், கடை, கடையிணை, பின், கடைக்கூழை, இடைப் புணர் என வேறுபடுத்து உறழ்ந்து, எழுத்தந்தாதி, அசையந்தாதி, சீரந்தாதி எனவும், உயிர்மோனை. உயிர் எதுகை, நெடில் மோனை,

1. “தொடைவகைநிலை” என்றது, சீர்வகையின் தொடைப்பகுதியினை, ‘ஆங்கு’ என்றது முற்கூறிய கட்டளையடியினை. ஆங்கெனவே அக்கட்டளையடிபோல் (நின்று தொடை கொள்ளப் பெறும்) என்பதாம்.

2. தொடைச்சுவடுபடுதலாவது, செய்யுளிடத்தே இஃது இன்ன தொடை என்பது புலப்படப் பதிந்து தோன்றுதல். சீர்வகையடியின் தொடைப் பகுதி இத்துணைய என வரையறைப்படுத்தற்கு அடங்காவாயினும் கட்டளையடியிற் கொள்ளப்படும் தொடை யமைப்பினையே அவை அடியொற்றியமைவன என்பதாம்.

நெடிலெதுகை, வருக்கமோனை, வருக்க வெதுகை, இனமோனை, இனவெதுகை எனவும், மூன்றாமெழுத்தொன்றெதுகை, இடையிட்டெதுகை, ஆசெதுகை எனவும் இவ்வாறு வருவனவற்றை மேற்கூறிய வகையினான் எழுத்து வேறுபாட்டினான் உறழவும், நிரல்நிறையாகிய பொருள் கோள் வகையானும் ஏகபாதம் எழுகுற்றிருக்கை முதலிய சித்திரப் பாக்களானும் உறழவும் வரம்பிலவாய் விரியும்” என்றார் இளம்பூரணர்.

100 மாத்திரை முதலாக அடிநிலை காறும்¹ நோக்குதற் காரணம் நோக்கெனப் படுமே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின். இது நோக்கென்னும் உறுப்பு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ.ள்) மாத்திரை முதலாக அடிநிலையளவும் நோக்குதலாகிய கருவி நோக்கென்று சொல்லப்படும் என்றவாறு.

காரணமெனினுங் கருவியெனினும் ஒக்கும். நோக்குதற் காரணமென்பதனை உண்டற்றொழில் என்றாற்போலக் கொள்க.²

அஃதாவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங் காலத்துக் கருதிய பொருளை முடிக்குங்காறும் பிறிது நோக்காகது அது தன்னையே நோக்கி நிற்கு நிலை³ அடிநிலை காறும் என்றதனால் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க. அஃது ஒரு நோக்காக ஒடுதலும் பல நோக்காக ஒடுதலும் இடையிட்டு நோக்குதலும் என மூன்றுவகைப்படும்.⁴

1. 'அடிநிறைகாறும்' என்பது பேராசியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம்.

2. உண்டற்றொழில் என்பதனை உண்ணுதலாகிய தொழில் என விரித்தாற் போன்று நோக்குதற்காரணம் என்பதனை நோக்குதலாகிய காரணம் எனவிரிக்க என்பதாம். காரணம்—கருவி.

3. அது தன்னையே நோக்கி நிற்கும் நிலை—அத்தொடரையேயுண்டும் மறித்து நோக்கி நிற்கும் நிலை.

4. ஒருநோக்காக ஒடுதலாவது முதலிலிருந்து முடியும்வரைத் தொடர்ப்பொருளை இடையறவின்றி நோக்கியுணரும்படி ஒரே தொடராகச் செல்லுதல்.

பலநோக்காக ஒடுதலாவது, கருதிய பலபொருள்களையும் நோக்கி யுணரும் படி ஒருசெய்யுள் தனித்தனியே பலதொடர்களையுடையதாய் அமைதல்.

“அறுசுவை உண்டி அமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட
மறுசிகை நீக்கியுண் டாரும்—வறிஞராய்ச்
சென்றிரப்பர் ஓரிடத்துக் கூழென்றிற் செல்வமொன்
றுண்டாக வைக்கற்பாற் றன்று” (நாலடி 1.)

இஃது ஒரு நோக்காக ஓடிற்று.

“அறிமின் அறநெறி அஞ்சமின் கூற்றம்
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொற் போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மைஎஞ் ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்.” (நாலடி 172)

இது பல நோக்காகி வந்தது.

“உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்
கோவற இமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி
உறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்தாட்
செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை
மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்” (திருமுருகாற்-16)

என்றவழி ‘ஒளி’ என்பது அதனயற் கிடந்த தாளை நோக்காது கணவனை நோக்குதலின் இடையிட்டு நோக்கிற்று. பிறவுமன்ன.

பேராசிரியம் :

இது, நிறுத்த முறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. நாற் சொல்வழக்கினையும் பாவிற்படுப்பது மரபென்றான். எனவே, ஆண்டு நோக்கி யுணரப்படுவதொன்றின்றிச் செய்யுளுள்ளும் வழக்கியல்பினவாகி வெள்ளைமையுமாய்க் காட்டுவனவாயின; அவ்வாறன்றி நோக்கென்பதோர் உறுப்புப்பெற்ற வழியே அது செய்யுளாவதாகலான் அது கூறுகின்றானென்பது.¹

இடையிட்டு நோக்குதலாவது, ஒருதொடர், அதன் அயலிற்கிடந்ததனை நோக்காது அடுத்துப்பின்வருந் தொடரை நோக்கிநிற்றல்.

1. ‘அடிநிறைகாறும்’ என்பது பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும் கொண்ட பாடம். ‘அடிநிலைகாறும்’ எனப்பாடங்கொண்டார் இளம்பூரணர் என்பது முன்னர் அடிக் குறிப்பிற் குறிக்கப்பட்டது.

(இ-ள்.) மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைநிலையுஞ் சீரும் முதலாக அடிநிரம்புந்துணையும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படுவது நோக்கென்னும் உறுப்பாவது (எ-று)

கேட்டார் மறித்து நோக்கிப் பயன்கொள்ளுங் கருவியை நோக்குதற் காரணமென்றாமென்பது. அடிநிலைகாறுமென்பது ஓரடிக்கண்ணேயன்றியுஞ் செய்யுள் வந்த அடி எத்துணையாயினும் அவை முடியுங்காறு மென்றவாறு.¹ வரலாறு:

“முல்லை வைந்நுனை தோன்ற இல்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பிணி அவிழ
இரும்பு திரித்தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவல் அடைய இரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறங் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதழுறை சிதறிக்
கார்செய் தன்றே கவின்பெறு கானம்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதூறல் அஞ்சி
மணிநா ஆர்த்த மாண்வினைத் தேரன்
உவக்காண் தோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னூறந்தைக் குணாஅது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவிழ் அலரின் நாளும்
ஆய்தொடி அரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே”

(அகம் 4)

நாற்சொல்லாலாய உலகியல் வழக்கினைப் பாவின் கண் அமைப்பது மரபு என மேற்கூறிய ஆசிரியர், அங்ஙனம் அமைக்குங்கால் வழக்கியல்போன்று வெள்ளைமைகலவாது, அரும்பொருள்களைத் தன்னகத்தேகொண்டு, அப்பொருளை உய்த்துணர்த்தற்குக் கருவியாகிய 'நோக்கு' என்னும் உறுப்புடையதாய் வருவதே செய்யுளாதலின் நோக்கு என்னும் உறுப்பினை இங்குக் கூறுகின்றார்.

1. காரணம் - கருவி. 'அவைமுடிசாறும்' எனவரும் இவ்வரைத்தொடரால், 'அடிநிறைகாறும்' என்பதே பேராசிரியர் கொண்ட பாடம் என்பது நன்கு புலனாம்.

என வரும். இப்பாட்டின் ஓசை முதலியனவெல்லாங் கேட் டோரை மீட்டுந் தன்னை நோக்கி நோக்கப் பயன்கொள நிற்கும் நிலைமை தெரிந்துகொள்க.

இனி, 'அடி நிறைகாறும்' என்றதனாற் செய்யுண் முழுவதும் எவ்வகையறுப்புங் கூட்டி நோக்கி யுணருமாறுங் கூறுதும்: - முல்லை யென்பது முதலாகக் **கானம்** என்பதீறாக நாற்சொல்லியலான் யாப்பு வழிப்பட்டதாயினும் பருவங்காட்டி வற்புறுக்குந் தோழி பருவந் தொடங்கிய துணையேகாணென்று வற்புறுத்தினாளென்பது நோக்கி யுணரவைத்தானென்பது. **'உவக்காண்டோன்றுங் குறும் பொறை நாடன்'** என்னுந்துணையும் தலைமகனது காதன்மிகுதி கூறி வற்புறுத்தினாளென்பது நோக்கி யுணரவைத்தான். ஒழிந்த அடிநிறைகாறும் பிரிந்த காலம் அணித்தெனக்கூறி வற்புறுத்தினாளென்பது நோக்கி யுணரவைத்தானென்பபடும்: என்னை? முல்லையென்னாது **வைந்நுணை** யென்றதனான் அவை அரும்பியது அணித்தென்பது பெறப்பட்டது; சின்னாள் கழியின் வைந் நுணையாகாது மெல்லெனுமாகலின். இல்லமுங்கொன்றையும் மெல்லென்ற பிணியவிழ்ந்தன வென்றாள். கரிந்த துணை அவை முதல் கெடாது முல்லையரும்பிய காலத்து மலர்ந்தமையின். இரலை மருப்பினை **இரும்பு திரித்தன்ன மருப்பு**, என்றதூஉம் 'நீர்தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்பந் தணிந்தில' இரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பம் **மாறாதுவிட்டவாறு** போல வெம்பா நின்றன வின்னு மென்றவாறு. **'பரலவலடைய விரலை தெறிப்ப'** எனவே பரல்படு குழிதோறும் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாகலாற் பல காலும் நீர் பருகியும் அப்பரல் அவலினது அடைகரை விடாது துள்ளுகின்றனவென அதுவும் பருவந் தொடங்கினமை கூறிய வாறாயிற்று. **'கருவி வானங் கதழுறை சிதறி'** என்பதூஉம் பல வறுப்புங் குறைபடாது தொக்குநின்ற மேகந் தனது வீக்கத்திடைக் காற்றெறியப்படுதலின் விரைந்து துளி சிதறினவென்று அவற்றையும் புதுமை கூறினாள். எனவே, இவையெல்லாம் பருவந் தொடங்கி யணித்தென்றமையின் வற்புறுத்துதற்கு இலேசாயிற்று. **'குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்கவற் புரவி'** என்பது கொய்யாத உளை பல்கியும் கொய்த உளை பலகாலுங் கொய்யவேண்டுதலுமுடைய குதிரை யென்றவாறு; எனவே தனது மனப்புக்கழ்ச்சி கூறியவாறு. அத்துணை மிகுதியுடைய குதிரை பூட்டின வாரொலி விலக்காது மணியொலி

விலக்கி வாராநின்றான் அங்ஙனம் மாட்சிமைப்பட்ட மான் நேரனாதலானென்றவாறு. அதற்கென்னை காரணமெனின். 'துணையொடு வதியுந் தாதுண் பறவை' எனவே பிரிதலஞ்சி யென்றவாறு. மணிநாவொலி கேட்பின் வண்டு வெருவு மாகலின் அது கேளாமை மணிநாவினை இயங்காமை யாப்பித்த மாண்வினைத் தேரனாகி வாராநின்றானென இவையெல்லாந்தலைமகள் வன்புறைக்கேதுவாயின். 'கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தள்' தெய்வ மலை ஆகலான் அதனு ளமன்ற காந்தளைத் தெய்வப்பூவெனக் கூறி அவை போதவிழ்ந்தாற்போல அவர் புணர்ந்த காலத்துப். புதுமணங் கமழ்ந்த நின் கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப் பிரிந்த காலத்துப் போன்று வடிவொத்து மணங்குறைபட்ட துணையேயால் அவர் பிரிந்துசெய்த தன்மையினென¹ இதுவும் வன்புறைக்கே உறுப்பாயிற்று.

இவ்வாறே பலவும் நோக்கி யுணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளும் எல்லாம் மாத்திரை முதலா அடிநிறை காறுமென அடங்கக்கூறி நோக்குதற்காரணம் நோக்கென்றானென்பது. மாத்திரை முதலாயினவுந் தத்தம் இலக்கணத்தில் திரியாது வந்தமையின் அவையும் அவ்விலக்கணம் அறிவார்க்கு நோக்கிப் பயன் கொள்ளுதற்கு உரியவாயினவாறு கண்டு கொள்க. 'எனப்படு' மென்றதனான் இவ்வாறு முழுவதும் வந்தன நோக்குதற்குச் சிறப்புடையவெனவும் இவையிடையிட்டு வந்தன சிறப்பிலவெனவுங் கொள்ளப்படும். பிறவும் அன்ன. (104)

1. இத்தொடரை 'அவர் பிரிந்து சேய்த்தன்மையினென' எனத் திருத்துக. அவர்பிரிந்து காலம் நீட்டிக்காது விரைந்துவந்தனர் என்பதனை வற்புறுத்தும் நிலையில் அமைந்தன. 'நெடும்பெருங்குன்றத் தமன்ற காந்தட் போதவிழலரி நாறு மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே' எனவரும் இவ்வடிகளாகும், 'தெய்வமலையாகலான் அதனுள் அமன்ற காந்தளைத் தெய்வப்பூ எனக்கூறி. அவை போதவிழ்ந்தாற்போல, அவர் புணர்ந்தகாலத்துப் புதுமணம் கமழ்ந்த நின்கைத்தொடிகள் அவை அரியவாகிப்பிரிந்த காலத்துப்போன்று மணம் குறைபட்ட அளவேயன்றி மணம் முற்றிலும் நீங்காவாயுள்ளன, அவர்பிரிந்து நெடுங்காலம் அன்மையின், எனத்தோழி வற்புறுத்தியதிறம் இவ்வடிகளை மறித்து நோக்குவார்க்கு இனிது புலனாதல் காண்க.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்துகின்றது. இது மேல் நாற்சொல்லாற் செய்யுஞ் செய்யுள் வழக்கியல்பினவாய் வெள்ளைமை கலந்து நின்றலாகா தென்பதோரிலக்கணம்.

(இ-ள்.) மாத்திரை காறும். எ-து மாத்திரை முதலிய வறுப்புக் கொண்ட வடிநிரம்புந்துணையும். நோக்கு காரணம்¹ எ-து கேட்டோர் மீண்டுநோக்கிப் பயன்கோடலையுடையவாகச் செய்யுள் கருவியை. நோக்கு.....படுமே. எ - து நோக்கென்று பெயர் கூறப்படுமென்றவாறு.

அடி நிறைகாறுமென்றது,² ஓரடிக்கணன்றிச் செய்யுள் வந்தவடி யெத்துணை யானும் நின்று முடிபுறும். எ - று.

உ-ம். “முல்லை வைந்நுனை தோன்ற வில்லமொடு
பைங்காற் கொன்றை மென்பினிய விழ
விரும்புதிரித் தன்ன மாயிரு மருப்பிற்
பரலவ லடைய விரலை தெறிப்ப
மலர்ந்த ஞாலம் புலம்புறக் கொடுப்பக்
கருவி வானங் கதமுறை சிதறிக்
காட்செய் தன்றே கவின்பெறு கானங்
குரங்குளைப் பொலிந்த கொய்சுவற் புரவி
நரம்பார்ப் பன்ன வாங்குவள் பரியப்
பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதிந்த
தாதுண் பறவை பேதுற லஞ்சி
மணிநா வார்த்த மாண்வினைத் தேர
னுவக்காண் டோன்றுங் குறும்பொறை நாடன்
கறங்கிசை விழவி னுறந்தைக் குணாது
நெடும்பெருங் குன்றத் தமன்ற காந்தட்
போதவி ழலரி னாறு
மாய்தொடி யரிவைநின் மாணலம் படர்ந்தே”

(அகம் - 4)

1. காரணம் - கருவி

2. நிறைகாறும் - நின்று முடியுமளவும்.

வைந்நுனை யென்றதனா லலருந்துணையு மெல்லென்னாது வன்மையவாய்க் கூரிதாய் நின்றலி னரும்பி யணித்தென்பது கூறிற்று. இல்லமுங் கொன்றையும் பிணி யவிழ்ந்தனவென்றது, அவையு மரமாதலிற் கடிதிற்கரியாவாகலிற் கடிதிற்கரிந்த முல்லைக்கு முன்னே மெல்லிய பிணியவிழ்ந்தமை கூறிற்று. காய்ந்த விரும்பு முறுக்கிவிட்டவழியும் வெப்பமாறாதவாறு போல நீர் தோய்ந்தும் வெயிலுழந்த வெப்ப மின்னுந்தணிந்தில வென்பதுதோன்ற இரும்புதிரித்தன்ன மருப்பென்றார். இரலை குழிதோறுந் தெளிந்து நின்ற நீர்க்கு விருந்தினவாதலிற் பலகால் நீர்பருகுதற்குப் பரலையுடைய பள்ளத்தைச்சேர நின்றது என்றதாம். இத்துணையும் பருவந் தொடங்கியதுணையே வற்புறுத்திக் கூறிற்று. புலம்பு முழுவது நீங்கிற்றென்னாது ஒருபுடை தோன்றப் புறக்கொடுத்த- தென்றமையின் அதுவும் பருவந் தொடங்கிய துணையே கூறிற்று. தொகுதியையுடைய மேகங் காற்றின் விசையான் விரைந்த கொடுத்துளியைச் சிதறிற்றெனவே புதுமை கூறிற்று. இத்துணையும் பருவந்தொடங்கி யணித்தென்றலின் வற்புறுத்தற்கு இலேசானமை நோக்கிற்று. கொய்யாத வுளை பெருகுதலுங் கொய்த வுளை பல்காற் கொய்யப் பெருக வேண்டுதலுங் கூறவே குதிரை மனச்செருக்குக் கூறிற்றாம். அதன் கழுத்து வளையும்படி விசித்தவாரொலி நரம்பிற்கு ஓதிய நால்வகைக் குற்றத்தினும் ஆர்ப்பென்னுங் குற்றமெய்திய நரம்போசைபோல விசைப்பவென்க. பூத்தபொங்கரென்பதனாற் பசிப்பிணிதீர நுகரும் பொருளை யதுகுறைவறக் கொடுப்ப வுண்டு மகிழ்ந்து பின்புதாம் நுகராநின்று வதியுமெனவே, யாமும் இல்லற நிகழ்த்துதற்கும் நுகர்தற்குமேற்ற பொருள்களைக் குறைவறப் பெற்றுப் பின் னின்பநுகர்தல்வேண்டுமென்பது கூறினாளாம். பொங்கரிற் பசி தீர்ந்து துணையொடு வதியும் பறவையுந் தாதையுண்கிற பறவையுங் கலக்கமுறுதற்கஞ்சி மணி யொலியை வீக்கிய தேரனென்றதனாற் காதலும் அருளுமுடை மையின் அவற்றின் பிரிவிற்கும் பசிக்கும் இரங்கினானெனக் கூறவே¹ அவை அவற்கு நின்கண்ணும் பெருகுமென்றாளாம். வதியும் பறவை வண்டுந் தேனு மென்பதுந் தாதுண்பறவை சுரும்பென்பதும்,

1. 'முல்லைவைந்நுனை, என்ற பாடலில் நோக்கு என்னும் உறுப்பு அமைந்திருத் தலைப் பேராசிரியருரை கொண்டு விளக்கும் நச்சினார்க்கினியர் 'பூத்த பொங்கர்த் துணையொடு வதியும் தாதுண்பறவை பேதுறல் அஞ்சி' என்ற தொடரில்

“எங்கமோடி யீடறுஞ் சுரும்புகாள்
வண்டுகாள் மகிழ் தேனினங்காள்” (சிந். குண. 42)

எனப் பின்னுள்ளோர் கூறியவாற்றானுமுணர்க. இதனாற் சேணிடை வரவை யுணர்த்தும் மணியொலியை வாரொலி-கேட்கும் அணிமைக்கண்ணுங் கேளாயாயினையெனவும் அவ்வாரொலி தாதுண்பறவை யொலிக்கணடங்குதலின் கேட்கின்றிலை யெனவுங் கூறினாளாயிற்று. வாரொலி நரம்போசை போறலின் பெரு வரவாயிற்று. மாண்வினைத்தேரனென்றாள், அவன்றன் கருத்திற்கேற்ப வினைமுடித்தமை தோன்ற; எனவே வன்புறைக்கேதுவாயின. தெய்வந்தங்கு மலையாதலிற் றெய்வமண நாறுங் காந்தளினுடைய போதவிழாநின்ற மலர்போல அவர் புணர்ந்தகாலத்துப் புதுமண நாறும் அரிவையெனவே யவர்பிரிந்து சேய்த்தன்றென வன்புறைக் கேதுவாயிற்று. ஆய்தொடி யென்றது. தோண் மெலிந்துழி அயலார்க்குப்புறமறைத்தல் வேண்டிச் செருகுந்தன்மையன்றி யணிந்த நிலையே கிடக்குந் தொடியென்ற வாறாம். இதுவும் பிரிந்து சேய்த்தன்றென்றவாறதாம். ஈண்டுமாணலமென்றது அவன் பிரிவுணர்த்திய காலத்துப் பிரிவிற்குடம்பட்டாள்போன்றுடம் படாது நின்ற நலத்தை: அது மெய்ப்பாடாம். இங்ஙனம் கோடல் நோக்கென்றுணர்க.

ஆய்வுரை :

இது, செய்யுளுக்கு இன்றியமையாத நோக்கு என்னும் உறுப்பு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மாத்திரையும் எழுத்தும் அசைநிலையும் சீரும் முதலாக அடி நிரம்பும் அளவும் நோக்குடையவாகச் செய்தல் வன்மையாற் பெறப்படும் கருவி நோக்கென்னும் உறுப்பாகும் எ-று.

ஒரு செய்யுளைக் கேட்டோர் அதன்கண் மாத்திரை முதலாக அடி நிரம்புந்துணையும் பாடற்பகுதியினை மீண்டும் மீண்டும்

பொங்கர்த் துணையொடு வதியும் பறவை, தாதுண்பறவை-என இயைத்து, “பொங்கரிற் பசிதீர்ந்து துணையொடு வதியும் பறவையும் தாதையுண்கின்ற பறவையும் கலக்கமுறுதற்கு அஞ்சி மணியை விலக்கிய தேரன் என்றதனால் காதலும் அருளும் உடைமையின் அவற்றின் பிரிவிற்கும் பசிக்கும் இரங்கினான்” என நோக்கின் நுட்பத்தை மேலும் விளக்கியதிறம் உணர்ந்து மகிழ்த்தக்கதாகும்.

கூர்ந்து நோக்கி அப்பாடலின்கண் அமைந்த பொருள் நலங்களை உய்த்துணர்தற்குக் கருவியாயதோர் உறுப்பு 'நோக்கு' எனப்படும் என்பதாம். "நோக்காவது யாதானும் ஒன்றைத் தொடுக்குங்காலத்துக் கருதிய பொருளை முடிக்குங்காறும் பிறிது நோக்காது அது தன்னையே நோக்கி நிற்கும் நிலை" எனவும் 'அடிநிலை காறும்' என்றதனால் ஓரடிக்கண்ணும் பலவடிக்கண்ணும் நோக்குதல் கொள்க' எனவும், 'அஃது ஒரு நோக்காக ஓடுதலும் பலநோக்காக ஓடுதலும் இடையிட்டு நோக்குதலும் எனப் பலவகைப்படும்' எனவும் கூறுவர் இளம்பூரணர். "அடிநிலைகாறும்" என்பது இளம்பூரணர் பாடம். "அடிநிறை காறும்" எனப் பாடங்கொள்வர் பேராசிரியரும் நச்சினார்க்கினியரும்.

நாற்சொல்லால் ஆய உலகியல் வழக்கினைப் பாவின்கண் அமைப்பது மரபு என மேற்கூறிய ஆசிரியர், அங்ஙனம் அமைக்குங்கால் வழக்கியல் போன்று வெள்ளைமை கலவாது, அரும் பொருள்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு, அப்பொருளை உய்த்துணர்தற்குக் கருவியாகிய நோக்கென்னும் உறுப்புடையதாய் வருவதே செய்யுள் என்பது விளங்க 'நோக்கு' என்னும் உறுப்பினை ஈண்டுக் கூறினார் என்பர் பேராசிரியர். இங்ஙனம் நோக்கி உணர்தற்குக் கருவியாகிய சொல்லும் பொருளுமெல்லாம் அமையவந்த நோக்கென்னும் உறுப்பினை, "முல்லை வைந்நுனை தோன்ற" (அகம்-4) எனவரும் அகநானூற்றுப் பாடலிற் பேராசிரியர் விளக்கிக் காட்டிய திறம், சங்கச் செய்யுட்களில் அமைந்த 'நோக்கு' என்னும் உறுப்பினையுணர்ந்து அதனைக் கருவியாகக் கொண்டு செய்யுளின் நயங்களைத் தேர்ந்துணர்வார்க்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளமை உணர்ந்து போற்றத்தகுவதாகும்.

101. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பாக் கலியென நாலியற் றென்ப பாவகை விரியே.

இளம்பூரணம் :

என்—எனின், நிறுத்தமுறையானே பாவாமாறு உணர்த்துவான் எடுத்துக்கொண்டார். அவை யினைத்தென வரையறுத்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்) ஆசிரியமெனவும் வஞ்சியெனவும் வெண்பா வெனவும் கலியெனவும் நான்கியல்பினையுடைத்து என்று சொல்வார் பாவினது வகையை விரிக்குங் காலத்து என்றவாறு.

அஃதேல் ஒருசாராசிரியர் வெண்பா ஆசிரியங் கலி வஞ்சி என ஒதினார்; யாதெனின், அவரும் ஒரு பயனோக்கி யோதினார்; இவரும் ஒருபயன் நோக்கி ஒதினார் என்க.

என்னை? வெண்பாவாவது பிறதளையோடு மயங்காமையானும் மிக்குங் குறைந்தும் வாராத அடியான் வருதலானும் அந்தணர் நீர்மைத்தென முற்கூறினார். அதன்பின் அந்நிகர்த்தாகிப் பிறதளையும் வந்து இனிய ஓசையையுடைத்தாய்ப் பரந்து வருதலின் அரசுத்தன்மையது என்பதனான் ஆசிரியப்பாக் கூறினார். அதன்பின் அந்நிகர்த்தாகிச் சிறுபான்மை வேற்றுத்தளை விரவலின் வணிகர் நீர்மைத்தெனக் கலிப்பாக் கூறினார். அதன்பின் வஞ்சிப்பா அளவடியான் வருதலின்றிக் குறளடியுஞ் சிந்தடியுமாய் வந்து பல தளையும் விரவுதலின் வேளாண்மாந்தரியல்பிற்றென வஞ்சிப்பாக் கூறினார். இவ்வாசிரியரும் பதினேழ் நிலத்தினும் வருதலானும் இனிய ஓசைத்தாகலானும் அடிப்பரப்பினானும் ஆசிரியப்பா முற்கூறினார். அதன்பின் ஆசிரிய நடைத்தாகி இறுதி யாசிரியத்தான் இறுதலின் வஞ்சிப்பாக் கூறினார்; இந்நிகர்த்தன்றி வேறுபட்ட ஓசைத்தாகலான் வெண்பா அதன்பின் கூறினார்; அதன்பின் வெண்சீர் பயின்று வருதலானும் வெண்பாவுறுப்பாகி வருதலானும் கலிப்பாக் கூறினா ரெனவறிக.¹ (101)

1. ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலி என்னும் இம்முறைவைப்பு, ஆசிரிய நடைத்து வஞ்சி, வெண்பாநடைத்து கலிஎன்னும் பாவின் தொகைவரையறையைக் கருதியமைந்ததாகும், (செய்யுளியல் 104 - ஆம் சூத்திரம் நோக்குக)

வெண்பா ஆசிரியம் கலி வஞ்சி என்னும் முறைவைப்பு வெண்பாமுன்வந்து அகவல் பின்னாகவரும் மருட்பா என்னும் பாவிவரையறையினையும் கலியும் வஞ்சியும் வெள்ளைச் சுரிதகமும் ஆசிரியச் சுரிதகமும் பெற்றுவரும் தொடர்பினையும் கருதியமைந்ததாகும்.

இவ்வாறன்றி நால்வகைப் பாக்களை நால்வகை வருணவேறுபாட்டுடன் பிற காலவுரையாசிரியர்கள் ஒப்பிட்டுரைக்கும் விளக்கம் தொல்காப்பியனார் முதலிய முன்னைத் தமிழ்ச்சான்றோர் கருத்துக்கு ஏற்புடையதன்றென்க.

பேராசிரியம் :

‘நோக்கே பாவே’ (102) யென நிறுத்தமுறையானே நோக்குணர்த்திப் பாவுணர்த்தியவெழுந்தான்¹ அதனை இத்துணைப் பெயர் வேறுபாட்டதெனவும். பொருட்குரிமையவும் அடிக்குரிமையவுமாமாறுஞ் செய்யுட்கு வரையறைவகையான் உரியவாறும் ஒரோசெய்யுட்கண் ஒரோவுறுப்புப்பற்றி வருங்கால் அவ்வுறுப்புக்கள் இத்துணையடியவாகுமெனவும் எல்லாங்கூறுவான் தொடங்கினமையின், அவற்றுள் இது, பெயர்வேறுபாடும் அஃது இனைத்தென விரியும் உணர்த்துகின்றது², இவ்வுறுப்பு வேறுபாட்டானே, உறுப்பியலாகிய செய்யுளும்³ இவ்வாறு பெயர்கொள்ள வைத்தானென்பது.

(இ - ள்) ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் வெண்பாவுங்கலிப்பாவுமென நாற்கூற்றது பாக்களவற்று⁴ விரி, (எ - று)

‘வகை’ யென்றதனான் உறுப்பாகிய⁵ செய்யுளின் வேறுபட நோக்கி உணரப்படும் இவ்வுறுப்பெனவும், இவற்றுள் வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு வந்தனவும் வழக்கிற்கேயுரியவாகிக் கூறுபடுவனவும், ஒன்றொன்றனோடு விராய்ப் பிறக்கும் பகுதியுமெல்லாங் கொள்ளப்படும். பாக்கூற்றுவிரி நான்கெனவே, பாவினை உறுப்பாகவுடைய செய்யுட்கு வரையறை கூறிற்றிலென்பது பெற்றாம்; என்னை? அவற்றுப் போதுங்கால்⁶ அவற்றது பெயர் வேறுபாடும் அச்சூத்திரங்களான் அறிதுமென்பது; என்றார்க்கு இவை நான்கேயன்றிப் பாவாமாறு, கூறானோவெனின்? இவையின்றித் தூக்குப் பிறவாமையின், இப்பாவினிலக்கணமும் நோக்கோத்தினுட் கூறினானாகலான்⁷ ஆண்டோதியவாரே அமையுமென்பது. இக்கருத்தே பற்றிப்,

1. பாவுணர்த்திய எழுத்தான் - பா என்னும் உறுப்புணர்த்தத் தொடங்கினான்.
2. இச்சூத்திரம் பாவினது பெயர் வேறுபாடும் அது நால்வகைத்து என்பதும் உணர்த்துகின்றது.
3. ‘உறுப்பியாகிய செய்யுளும்’ என்றிருத்தல் பொருத்தமாகும். உறுப்பி உறுப்பிணையுடையது.
4. ‘பாக்களவற்றுவிரி’ என்னும் உரைத்தொடர் ‘பாக்கூற்றுவிரி’ என்றிருத்தல் வேண்டும்.
5. ‘உறுப்பியாகிய’ என்றிருத்தல் வேண்டும்.
6. ‘அவற்றுறுப்போதுங்கால்’ எனத்திருத்திப் பொருள்கொள்க.
7. தூக்கோத்தினுட் கூறினானாகலான்’ எனத்திருத்திப் பொருளுணர்ப்க.

“பாவென மொழியினுந் தூக்கினது பெயரே” (யா. வி 241)

என்றார் இந்நூலின் வழிநூல் செய்த ஆசிரியருமென்பது.¹

“உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குதலை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கும்
அகில்படு கள்ளியங் காடிநந் தோரே” (ஐங்குறு)

என்பது, ஆசிரியப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

“வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்
திசைதிரிந்து தெற்கேகினும்” (பத்து-பட்டின1-2)

என்பது, வஞ்சிப்பா உறுப்பாகி வந்த செய்யுள்.

“வாரிய பெண்ணை வருகும்பை வாய்த்தனபோ
லேரிய வாயினு மென்செய்வ-கூரிய
கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை” (முத்தொள்ளாயிரம்-71)

என்பது, வெண்பாவுறுப்பு வந்த செய்யுள்.

“அரிதாய வறனெய்தி” (கலி-11)

என்பது, கலிப்பாவுறுப்பு வந்தது. பிறவும் அன்ன.

இவை இன்ன அடியான் வந்தன வென்பது என்னையறியு
மாறெனின், அதுவன்றே தூக்குப் பயம்படுகின்ற இடமென்பது².
மூன்றுபாவினை நாற்சீரானும், வஞ்சிப்பாவினை இருசீரானும்
முச்சீரானுந் தூக்குக்கொண்டு இத்தூக்காமாறு உணர்ந்து கொள்க;³

1. இந்நூலின் வழிநூல்செய்த ஆசிரியர் என்றது, இத்தொல்காப்பியத்தின் வழி
யாப்பிலக்கணநூல் செய்த நத்தத்தனார் என்னும் ஆசிரியரை. நத்தத்தனார் இயற்றிய
யாப்பிலக்கணநூற் சூத்திரங்கள் பல யாப்பருங்கலவிருத்தியுள் மேற்கோளாக எடுத்தாளப்
பெற்றுள்ளமை காணலாம்.

2. தூக்கு என்னும் உறுப்பினைக்கொண்டே அடிகளைத் துணித்து நிறுத்தி
இன்ன அடியான் வந்தது இன்னபா என அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.

3. ஆசிரியம், வெண்பா, கலி என்னும் மூன்று பாவினையும் நாற்சீராலும்
வஞ்சிப்பாவினை இருசீராலும் முச்சீராலும் அடிகளைத் துணித்து நிறுத்துதல் கொண்டு தூக்கு
என்னும் உறுப்பாமாறு இதுவென உணர்ந்து கொள்க என்பதாம்.

ஆசிரியம் வெண்பாக் கலி வஞ்சியெனச் சிறப்புமுறையாற்
கூறாத தென்னையெனின், அது,

“முந்து மொழிந்ததன் றலைதடு மாற்றே”

(தொல்-மரபியல்-110)

என்பாருமுளர். வஞ்சிப்பா முதற்கூறாமையின்¹ அற்றன்றென்பது. மற்றென்னை கருதியதெனின், ஆசிரியம் வெண்பாவென்று ஒதினவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உரிமையின் அவையே போலுஞ் சிறப்புடையவென்று கொள்வானாயினும், அற்றன்று; இவை செய்யுளிலக்கணமாகலான் அவை நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்து செய்யுளென்றற்கு இம்முறையான் ஒதினானென்பது² இனி ஒருசாரார் இந்நான்கணையும் ஒன்று மூன்றாக விகற்பித்துக் கூறுப; என்னை? ஏந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை என்றாற்போல; அற்றன்று! ஓரெழுத்துமுதல் ஐயெழுத்துச் சீரளவும் உயர்ந்த சீரான்வரும் செய்யுட்கு ஒன்று ஒன்றனின் வேறுபட்டொலிக்கும்; அவ்வேறு பாடுதோறும் பாவேறுபடா; என்னை?

“எழுத்தள வெஞ்சினுஞ் சீர்நிலை தானே

குன்றலு மிகுதலு மில்லென மொழிப” (தொல்-செய்-43)

என்றமையினென மறுக்க; அல்லதூஉம் அங்ஙனம் வேறுபாடு கொள்ளின் ஓரோவொன்று ஐந்தாகலுந் தூங்கலோசை ஆறும் ஏழுமாகலுமுடையவென்பது.³ (105)

1. ஆசிரியர் இங்கு எண்ணிய முறையில் வஞ்சிப்பாவிற் கு இலக்கணம் முதற்கண் கூறாமையின் இது முந்து மொழிந்ததன் தலைதடுமாற்றம் எனக் கொள்ளுதற்கில்லை.

2. ஆசிரியர் வெண்பா என்று ஒதின் அவை வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்கும் உரிமையின் அவையேபோலுஞ் சிறப்புடையவென்று கொள்ளநேரும், இவை செய்யுளிலக்கணமாதலான் ‘அவை நான்கும் ஒத்த இலக்கணத்தன செய்யுள்’ என்றற்கு இம்முறையான் ஒதினான்.

3. பாக்களிற் பபிலுஞ் சீர்கள் ஓரெழுத்து முதல் ஐந்தெழுத்தளவும் எழுத்துக்களால் வேறுபடினும், அச்சீர்களின் ஓசை குறைதலும் மிகுதலும் இல்லையென்பது தொல்காப்பியனார் கருத்தாதலின், பிற்காலத்தார் ஒவ்வொரு பாவின் ஓசையினையும் ஏந்திசை தூங்கிசை ஒழுகிசை என்றாற்போன்று மூவகையாகப் பகுத்துரைக்கும் ஓசைப்பாகுபாடு தொல்காப்பியனார்க்கு உடன்பாடன்றென்பது புலனாம். அன்றியும் இங்ஙனம் எழுத்தமைப்புப்பற்றிப் பாவினைப் பகுத்துரைக்கப்புகின் ஆசிரியம் வெண்பா கலி என்னும் மூவகைப்பாவோசைகளும் ஒவ்வொன்றும் ஐவகைப்படுதலும், வஞ்சிப் பாவின் தூங்கலோசை ஆறும் ஏழும் ஆதலும் உடையன. சீர்களின் எழுத்தளவு வேறுபடினும் பாவேறுபடுதல் இல்லையென்பதே தொல்காப்பியனார் துணிபாகும்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இது நிறுத்த முறையானே பாவென்னு முறுப்புணர்த்து கின்றது.

(இ - ள்.) ஆசிரியப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும், வெண்பாவும், கலிப்பாவுமென நான்கு கூற்றது பாக்கூற்று விரி எ-று.

வகை யென்றதனாற் றுக்கின் றொடர்ச்சியாகிய இப்பா-
வென்னும் உறுப்பு நிகழுமோசையையும் அது நிகழுஞ்செய்யுளின்
வேறுபடநோக்கிச் செய்யுட்கோ ருறுப்பென்றுணர்க வென்பதூஉம்,
வழக்கிற்குரியன செய்யுட்கு முரியவாமென்பதூஉம் ஓரோர்
செய்யுட்கண் ஓரோருறுப்பு வருமாறும் ஒன்றொன்றனோடு
விராஅய்ப் பிறக்கும் பகுதியும், பொருள் வரையறையும்,
அடிவரையறையும் எல்லாங்கொள்க. பா நான்கெனவே, பாவினை
யுறுப்பாகவுடைய செய்யுளும் நான்கென்னும் வரையறையும்
அவற்றாற் பெயர்கோடலும் அச்சுத்திரங்களாற் பெறுதும். “தூக்கே
பாவே” யென்பதற்குப் “பாவென மொழியினுந் தூக்கினது
பெயரே” யென்றார் இதன்வழிநூலோரும்.

உ-ம். “உள்ளார் கொல்லோ தோழி முள்ளுடை
யலங்குருவை யீந்தின் சிலம்பிபொதி செங்காய்
துகில்பொதி பவள மேய்க்கும்
அகில்படு கள்ளியங் காடிநந் தோரே’

இஃது ஆசிரியப்பாவுறுப்பாகிய செய்யுள்.

‘வசையில்புகழ் வயங்குவெண்மீன்’

இது வஞ்சியுறுப்பாகிய செய்யுள்.

“வாரிய பெண்ணை வளர்குரும்பை வாய்த்தனபோல்
ஏரிய வாயினு மென்செய்வ-கூரிய
கோட்டியானைத் தென்னன் குளிர்சாந் தணியகலங்
கோட்டுமண் கொள்ளா முலை”

இது வெண்பாவுறுப்பாக வந்த செய்யுள்.

‘அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும்’

இது கலியுறுப்பாக வந்த செய்யுள். இவற்றின் பாவைத் தூக்கி யடி வரையறுத்தவாறு காண்க. ஆசிரியப்பா வெண்பாவென முன்றுக்கிற் கூறியவாறன்றி ஆசிரியம் வஞ்சி யென்று கூறினார், வழக்கிற்குஞ் செய்யுட்குமுரிய வாசிரியமும் வெண்பாவும் போலச் செய்யுட்குரிய கலியும் வஞ்சியுஞ் சிறப்பிலவோ வென்று ஐயுறமைக்கும் அவற்றிற் கவ்வையுறவுடைய¹ வென்றற்கு மென்க.

ஆய்வுரை:

இது, நிறுத்த முறையானே ‘பா’ என்னும் உறுப்பு உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) பாவினது வகையை விரிக்குங்காலத்து ஆசிரியம், வஞ்சி, வெண்பா, கலி என நான்கியல்பினையுடையது என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

‘பா’ என்பது, “சேட்புலத்திருத்த காலத்தும் ஒருவன் எழுத்துஞ் சொல்லும் தெரியாமற் பாடம் ஒதுங்கால், அவன் சொல்லுகின்ற செய்யுளை விகற்பித்து இஃது இன்ன செய்யுள் என்று உணர்த்தற்கு ஏதுவாகிப் பரந்துபட்டுச் செல்வதோர் ஓசை” யென்பர் பேராசிரியர்.

102 அந்நிலை மருங்கின் அறமுத லாகிய முமமுதற் பொருட்கும் உரிய வென்ப.

இளம்பூரணம்:

என்—எனின். மேற்கூறப்பட்ட பாக்கள் பொருட்குரியவா-
மாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) அப் பாக்கள் நான்கும் பொதுப்பட நின்றவழி அறம்பொருளின்ப மென்னும் மூன்று முதற்பொருட்கும் உரிய என்றவாறு.

1. ‘அவற்றிற்கு அவையுறவுடைய’ என்றிருத்தல் பொருத்தம்.

முதற்பொருள் என்றது பாகுபாடல்லாத பொதுமைகுறித்த, பொருள்.¹ சில பொருள்களை எடுத்து விலக்குகின்றாராதலின், இவ்வாறு கூறப்பட்டது.² அப்பொருட்கண்³ உரியவாகியவாறு சான்றோர் செய்யுளகத்துக் கண்டுகொள்க. (102)

பேராசிரியம்:

இது, பாவினைப் பொருட்குரியவாற்றான் வரையறை கூறுவான் தொடங்கிப் பொருட்குரிமை பொதுவகையான் உணர்த்துகின்றது; இது பொருளதிகாரமாகலின் இங்ஙனங் கூறுகின்றான்.

(இ-ள்) அந்நிலை மருங்கின். அம் மேலைச்சுத்திரத்துத் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளினிடத்து;⁴ அறமுதலாகிய மும்முதல்- அறம்பொருளின்மென்பன; அறமுதற் பொருளெனவே அவையும் அவற்றது நிலையின்மையும் அடங்கும்.⁵ பொருட்கும் உரிய வென்ப-அப் பொருட்கெல்லாம் உரிய நான்கு பாவும் (எ-று).

‘அந்நிலைமருங்கின்’ எனவே அவை மும்முதற்பொருட்கு உரியவாங்காற் செய்யுளிடத்தன்றித் தாமாக உரிமை பூணாவென்பது. வீடென்பது செய்யுளுள் வாராதோவெனின்,

1. அறம், பொருள், இன்பம் எனத் தனித்தனியே பகுத்துரைக்கப்படுதலின்றி அம் மூன்றினையும் ஒன்றாக அடக்கிய பொதுமையுடையபொருள் என நால்வகைப் பாக்களுக்கும் ஒப்ப உரிய பொருளின் முழுமை நிலைமையினைப் புலப்படுத்துவார். அறமுதலாகிய மும்பொருள் என்னாது அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருள் என்றார் என்பது இத்தொடர்க்கு இளம்பூரணம் தரும் விளக்கமாகும்.

2. அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் பகுப்பிற் சிலபொருள்களைக் குறிப்பிட்டு இவை இன்னபாவிற்கு வாரா என ஆசிரியர் விலக்குதலால், இங்கு மும்முதற்பொருள் என்றது அங்ஙனம் விலக்கப்படும் மூவகைப் பகுப்பினைச் சுட்டாது அம்மூன்றற்கும் பொதுவாகிய பொருட்பொதுமையினையே சுட்டி நின்றது எனக் காரணங்காட்டுவார், “சிலபொருள்களை எடுத்துவிலக்குகின்றாராதலின் இவ்வாறு கூறப்பட்டது” என்றார்.

3. அப்பொருட்கண்-அறம் பொருள் இன்பம் எனப் பிரிக்கப்படாது முழுமையாய் அறம்பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றனையும் உள்ளடக்கிய பொதுமைப்பொருளின் கண்ணே.

4. ‘அந்நிலை’ என்றது, மேலைச்சுத்திரத்தில் தோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளை. மருங்கு - இடம்.

5. ‘பொருளாவன; அறம் பொருளின்பமும் அவற்றது நிலையின்மையும், (தொல். அகத். 1) எனவரும் நச்சினார்க்கினியர் உரைத்தொடர் இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தகுவதாகும்.

அறமுதலென்பது புறப்பாட்டெல்லையாகக் கூறினா னென்பார் நான்குபொருளுந் தழீஇயுரைப்ப.¹ இனியொருசாரார் மும்முதற் பொருட்கும் உரியவென்பதனை எச்சப்படுத்திக்கொள்ப. அற்றன்று, உலகிற் பொருண்மூன்றனையுங் கூறுவான் அவற்றை மும்முதற் பொருளென்றான், அவையன்றி வீடுபெறுமாறு வேறின்மையின் வீடும் ஆண்டுக் கூறினானென்பது. அல்லா² தார் வீடென்னும் பொருண்மை செய்யுட்கண் வாராமையின் அது கூறானென்ப. அங்ஙனங் கருதின் அறமுதற்பொருளுஞ் செய்யுட்கண் வாராவென மறுக்க.³ (109)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது பாப்பொருட்குரிமை கூறுகின்றது.

(இ-ள்) மேலைச்சூத்திரத்திற் நோற்றுவாய் செய்யப்பட்ட செய்யுளிடத்து வரும் அறம் பொருளின்பமென்னும் மூன்று முதற்பொருட்கும் அந்நான்கு பாவு முரியன. எ-று.

மும்முதற்பொருளெனவே, அவற்றது துணைப்பொருளாகிய⁴ அறநிலையின்மையும் பொருணிலையின்மையும் இன்பநிலை

1. 'அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருட்கும்' எனவரும் இத்தொடர்க்கு 'அறத்தை முதன்மையாகக் கொண்டுள்ள பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் மூன்று பொருட்கும்' என உரைகூறுமிடத்து முதல்நின்ற அறம் என்பது மும்முதற் பொருள்' என்னுந்தொகையுள் அடங்காது. புறத்தே நின்றலின் புறப்பாட்டெல்லையாயிற்று. அதனை மூன்றொடுஞ்சேர்க்க நாற்பொருளாதல் காண்க.

2. உலகிற் பொருள் என மதிக்கத்தக்க எல்லாப்பொருள்களையும் மும்முதற் பொருள் என அடங்கக்கூறினார் தொல்காப்பியனார். அம்மும்முதற் பொருள்களின் வேறாக வீடுபெறுதற்குரிய ஆறு (வழி) வேறு இல்லாமையால் அம்முப்பொருள்களின் வாயிலாகவே வீடுபேறாகிய நாலாவது பொருளையும் அடங்கக்கூறினார், என விளக்குவர் பேராசிரியர். இவ்விளக்கம்,

'முப்பாலின் நாற்பால் மொழிந்தவர்' (திருவள்ளுவமொலை 19)

எனவரும் கீரந்தையார் வாய்மொழியினை நினைவுபடுத்துவதாகும்.

3. வீடு என்னும் பொருண்மை அதன் உண்மை இயல்பு புலனாகச் செய்யுட்கண் வாராதென்பாராயின் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் ஏனைப்பொருண்மையும் அவற்றின் சிறப்பியல்பு விளங்கவாரா எனக்கூறி மறுக்க என்னும் இப்பேராசிரியர் கூற்று, அறம் பொருளின்பம் என்னும் முப்பொருளுடன் வீடுபேறாகிய நாற்பொருட்கும் நிலைக்களமாவது செய்யுளே என அதன் சிறப்புணர்த்தும் நிலையில் அமைந்துள்ளமை உணர்ந்து போற்றத் தகுவதாகும்.

யின்மையும் அடங்குமென்ப. உலகியற் பொருண் மூன்றனை யுமிவையெனக்கூறி அவற்றை விடுமாறுங் கூறவே வீடுங் கூறிற்றாம். அது கூறுதற்குரிய செய்யுளும் மேற்கொச்சகமென்று கூறு மாறுணர்க.

ஆய்வுரை:

இது, முற்கூறிய பாக்கள் பொருட்கு உரியவாமாறு உணர்த்து கின்றது.

(இ-ள்) மேற்குறித்த பாக்கள் நான்கும் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்று முதற்பொருட்கும் உரியன என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

**103 பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்
ஆசிரி யப்பா வெண்பா என்றாங்
காயிரு பாவினுள் அடங்கும் என்ப.**

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். மேற்சொல்லப்பட்ட பாக்களைத் தொகை-வகையான் உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) மேற்சொல்லப்பட்ட நான்கு பாவும் ஆசிரியப்பா வெண்பா என இரண்டாய் அடங்கும் என்றவாறு.²

அவையடங்குமாறு மேலே வருகின்ற சூத்திரத்தான் உரைப்ப.
(103)

இளம்பூரணம்:

**104. ஆசிரிய நடைத்தே வஞ்சி ஏனை
வெண்பா நடைத்தே கலியென மொழிப.**

என்-எனின். மேல் அடங்குமெனக் கூறப்பட்ட பாக்கள் அடங்குமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று,

1. அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருளது வகையாகிய.

2. பாவிரிமருங்கு - பாவாகிய ஓசை பலபகுதிப்படவிரியும் பக்கம்.

பலவாகிவிரியும் செய்யுளின் ஓசைப்பகுதியாவும் அகவல், செப்பல் என்னும் இரண்டாயடங்கும் என்பதாம்.

(இ-ள்.) ஆசிரியம் போன்ற நடையை உடைத்து வஞ்சி; வெண்பாப் போன்ற நடையை உடைத்து கலி என்றுரைப்ப என்றவாறு.

நடையென்றது அப்பாக்கள் இயலுந் திறம்.¹ (104)

பேராசிரியம் :

இவை இரண்டு சூத்திரமும் உரையியைபுநோக்கி உடனெழு தப்பட்டன. மேற் பாவினது விரி நான்கென்றமையின் தொகையுமுண்டென்பது பெற்றாம். அவை தொகுக்குங்கால் இரண்டாகித் தொகுமென்பதூஉம், அங்ஙனம் இரண்டாமிடத்தும், யாதானும் ஒன்றடக்கி இரண்டாகா; முதற்பாவென நாட்டப்படுவன இவையெனவும், அவை முதலாகத் தோன்றி ஆண்டடங்குவன இவையெனவும் உணர்த்துகின்றது.²

(இ - ள்) மேற் பாக்கண் விரிந்த பகுதியை உண்மைத் தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின் ஆசிரியமும் வெண்பாவுமேயாம். அவற்றுள் ஆசிரியத்து விகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும். வெண்பாவின் விகற்பமாகிக் கலிப்பா விரிந்தடங்கும் : அங்ஙனம் அடங்கி இரண்டாகும் பாவின்றொகை (எ-று).

“வீடுபேறு மிகவிழைந்து, நீடுநினைந்து நெடிதிருந்து”

என அகவற்சீரான் வஞ்சித் தூக்குப் பிறந்தது.³

1 மாசேர்வாய் 2 மாசேர்வாய் 3 மாசேர்வாய் 4 மாசேர்வாய்⁴

1. நடையென்பது, பாக்கள் இயலும் ஓசைத்திறம். ஆசிரியப்பாவின் ஓசையினை அடியொற்றி இயல்வது வஞ்சிப்பா, வெண்பாவின் ஓசையினை அடியொற்றி இயல்வது கலிப்பா என்பதாம்.

2. மேல் 'பாவகை விரியே நாலியற்று' என ஆசிரியர் கூறினமையின் அவற்றுக்குத் தொகையும் உண்டென்பது பெறப்படுதலால் அவை ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டாகித் தொகும் எனவும், அவையிரண்டுமே முதற்பா எனவும் ஏனைய வஞ்சிப்பா ஆசிரியத்துள்ளும் கலிப்பா வெண்பாவினுள்ளும் அடங்கும் எனவும் கூறுவன இச்சூத்திரங்கள்.

3. 'வீடுபேறு மிகநினைந்து நீடுநினைந்து நெடிதிருந்து' எனவரும் அகவற்சீர்களால்.

வீடுபேறு மிகநினைந்து
நீடுநினைந்து நெடிதிருந்து

என வஞ்சித்துக்குப் பிறந்தது.

4. 'வாமான்றோர் மீதேறி வானோர்கள் வந்தேத்த' என வெண்பாவினுட் கலிப்பா பிறந்தது.

என வெண்பாவினுட் கலிப்பா பிறந்தது, பிறவும் அன்ன.

இனி, ஒரு சாரார் வஞ்சிப்பாவினுங் கலிப்பா பிறக்குமாதலின் அது கூறி நிரம்பாதென்ப (யா. வி. பா. 209) என்னை?

**விளங்குமணிப் பசும்பொன்னின்
“விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று”** (யா. வி. ப. 298)

என்னும் இரண்டு வஞ்சியடியும் ஒரு கலியடியாகச் சொல்லப் படுமென்பது அவர் கருத்து ; அற்றன்று அவையிரண்டு மாதற் கொரோர் கட்டளையிலவாம் ; அன்னது ³கட்டளையழிந்த கலியடியெனினும், வஞ்சியடியாதற்கு ஒரு காரணம் இல்லை; தலைகுலுக்கி வலியச் சொல்லினுந் தன் சீரின்மையினென மறுக்க⁴ அல்லதூஉம் ஒன்று ஒன்றோடு ஒக்குங்காற் பிறப்பித்ததனோடு பிறந்ததொப்ப வேண்டுமென மறுக்க.

**“வயலாமைப் புழுக்குண்டும்
வறளடம்பின் மலர்மலைந்தும்”** (பத்துப்-பட்டின-64.65)

என்றக்காற் கலிப்பாவாகச் சொல்லியவழியும் அத் தூங்கலோ சையோடு ஒத்தல்வேண்டும், அதனின் அது பிறந்தாயினென மறுக்க.¹ அல்லதூஉம் அவ்விரண்டடியுங் கூட்டிச்சொல்லியவழி அகவலோசையாதலே வலிது ; என்னை ? தன்றனை விராய் வந்தமையின்.² பண்புறவென்றதனான் ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும்

1. மேற்குறித்த வண்ணம் இரண்டடிகளும் வஞ்சிப்பாவின் கட்டளையடிகளால்.

2. இது, கட்டளையழிந்த கலிப்பாவேயாயினும் இதனை ‘விளங்குமணிப் பசும் பொன்னின் விசித்தமைத்துக் கதிர்கான்று’ எனப் பிரித்துரைத்தவழியும் இவை வஞ்சியடியாதற்கு ஒருகாரணமும் இல்லை; வஞ்சித்தூக்குண்டாகுமாறு தலையையசைத்து வலிந்து கூறாலும் இதன்கண் வஞ்சியுரிச்சீரின்மையின் இவை வஞ்சியடியாதல் இல்லை.

3. ‘வயலாமைப் புழுக்குண்டும் வறளடம்பின் மலர்மலைந்தும்’ எனக் குறளடி யிரண்டினையும் கலிப்பாவாகக் கூட்டிச் சொல்லியவழி அவ்வடி வஞ்சியடியிற் பிறந்ததாயின் அது தூங்கலோசையோடு ஒத்தம் வேண்டும்.

4. ‘வயலாமைப் புழுக்குண்டும் வறளடம்பின் மலர்மலைந்தும்’ என அவ்விரண்டடியும் கூட்டிச் சொல்லிவழி அகவலோசையோடு கலித்தளை விரவிவந்தமையின் அவ்வடியினை அகவலோசையினதாகிய அடியெனக் கொள்ளுதலே பொருத்தமுடையதாகும் என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும்.

இயல்பெனவும், ஒழிந்தன விகாரமெனவுங் கொள்க.¹ என்னை ? வெண்பாவென்றதனான் மூன்றுபாவினுந் துள்ளிய கலியோசையும் ஒருவகையான் வெண்பாநெறித்தேயாம், இலக்கணக்கலியோசையன்றாயினு மென்பது கொள்க.² (107, 108)

நச்சினார்க்கினியம் :

இவை யிரண்டும் உரையியைபு நோக்கி உடன் கூறினார். இவை விரிந்தது தொகுத்தல்.

(இ—ள்) பாவிரி தொகுப்பின் எ—து, பாக்கள் விரிந்த பகுதியை உண்மைத் தன்மை நோக்கித் தொகுப்பின்; ஆசிரியப்பா ... மென்ப. எ—து, ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவுமென் றவ்விரண்டு-பாவினு ளடங்குமென்று கூறுவர். அதற்குக் காரண மென்னையெனின், ஆசிரிய வஞ்சி. எ—து ஆசிரிய விகற்பமாகித் தூங்கலோசை விரிந்தடங்கும். ஏனை - மொழிப- எ—து, ஒழிந்த வெண்பாவின் விகற்பமாகித் துள்ளலோசை விரிந்தடங்குமென்று முதலூலாசிரியர் கூறுதலின். எ—று.

உ—ம். “வீடுபேறு மிகவிழைந்து நீடுநினைந்து நெடிதிருந்து”

என அகவற்சீரான் வஞ்சித்தூக்குப் பிறந்தது. மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் மாசேர்வாய் என வெண்பாவினுட் கலிப்பாப் பிறந்தது பண்புற வென்றதனான் ஆசிரியமும் வெண்பாவு மியல்பெனவும் ஒழிந்தன³ விகார மெனவுங்கொள்க. ஏனையென்றதனான் மூன்றுபாவினுந் துள்ளிய கலியோசையும் ஒருவகையான் வெண்பா நடைத்தேயாம், இலக்கணக்கலி யோசையன்றாயினுமென்பது⁴

1. 'பாவிரி மருங்கினைப் பண்புறத் தொகுப்பின்' என ஆசிரியர் பாவின் பண்பினை நிலைக்களமாகக் கொண்டு அவற்றை விரித்தலும் தொகுத்தலும் செய்தமையால், ஆசிரியம் வெண்பா என்னும் இரண்டும் இயற்கை எனவும், வஞ்சியும் கலியும் முறையே அவ்விரண்டின் திரிபெனவுங் கொள்க.

2. ஆசிரியப்பாவல்லாதனவெல்லாம் வெண்பா வென்றமையால், ஏனைமூன்று பாக்களிலுந் துள்ளிய ஓசை இலக்கணக் கலியோசையன்றாயினும் ஒருவகையான் வெண்பா நெறித்தேயாகக் கொள்ளப்படும் என்பதாம்.

3. 'ஒழிந்தன' என்றது, வஞ்சி, கலி என்னும் இரண்டு பாக்களையும்.

4. 'மூன்றுபாவினுந் துள்ளிய கலியோசையும் இலக்கணக் கலியோசையன்றாயினும் ஒருவகையான் வெண்பா நடைத்தேயாம் என்பது' என இயைத்துப்பொருள் கொள்க.

ஆய்வுரை : 103

இது மேற்கூறிய பாக்களைத்தொகைவகையால் உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) மேல் நால்வகையாக விரிந்த பாவினது பகுதியை உண்மைத் தன்மை நோக்கித் தொகுத்துரைப்பின் (அவை நான்கும்) ஆசிரியப்பா வெண்பா என இரண்டாயடங்கும் என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

‘பண்புற’ என்றதனால், ‘ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் இயல்பெனவும், ஒழிந்தன விகாரமெனவுங் கொள்க’ என்பர் பேராசிரியர்.

ஆய்வுரை : 104

இது, நால்வகைப்பாக்களும் இரண்டாயடங்குமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ஆசிரியத்தின் நடையினையுடையதாய் அதன்கண் அடங்குவது வஞ்சிப்பா; வெண்பாவின் நடையினையுடையதாய் அதன்கண் அடங்குவது கலிப்பா என்று கூறுவர் ஆசிரியர் எ-று.

105 வாழ்த்தியல் வகையே நாற்பாக்கும் உரித்தே.**இளம்பூரணம் :**

என்—எனின். வாழ்த்தியற் குரிய பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) வாழ்த்தியலின்வகை நான்கு பாவிற்குமுரித்து என்றவாறு.¹

வகையென்றது தேவரை வாழ்த்தலும் முனிவரை வாழ்த்தலும் ஏனையோரை வாழ்த்தலும்.² செய்யுள் வந்தவழிக் கண்டு கொள்க. (105)

1. நாற்பாக்கும் வாழ்த்தியல்வகை உரித்து என இயையும்—நாற்பா என்னும் பெயருடன் குல்வருபு புணர்வழி ‘நாற்பாக்கு’ எனச் சாரியையின்றிப் புணர்ந்தது ‘நாற்பாக்கும்’ என்புழி உம்மை முற்றும்மை. நான்கு பாவினுக்கும் என்பது பொருள். நான்குபா வாவன ஆசிரியம் வஞ்சி வெண்பா கலியென முற்கூறப்பட்டன.

2. வாழ்த்தியல் என்ற அளவிலமையாது வாழ்த்தியல் வகை யென்றதனால் தேவரை வாழ்த்துதல், முனிவரை வாழ்த்துதல் ஏனையோராகிய மக்களை வாழ்த்துதல் என வாழ்த்தியலை மூவகையாகப் பகுத்துரைத்தார் இளம்பூரணர்.

பேராசிரியம் :

இது, மேற்கூறிய 'மும்முதற் பொருட்கண்' (தொல்-செய்-106) ஒரு சாரானவற்றை வாழ்த்துதல் என்பதோராரும் உண்மையின் அப்பகுதி நான்கு பாவிிற்கும் உரித்தென்கின்றது¹

நால்வகைப்பட்டது பாவாகலின் அப்பாவினை நான் கென்றான்; வாழ்த்தியலென்னாது 'வகை' யென்றதனான் மேற்கூறிய மும்முதற்பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்மை யெனப்படு மென்பதூஉம், அங்ஙனம் வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப்பொருட்குப் பயன்படுதலுமென இரு வகையான் வாழ்த்துமென்பதூஉம், இனி முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப் படுமென்பதூஉம் எல்லாங் கொள்க.² அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன: கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் மழையும் நாடு மென்பன. அவற்றுட் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள்வாழ்த்தெனப்படும். ஒழிந்த பொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அறுவகைவாழ்த்தெனப்படுமென்பது.

1. அறம் பொருள் இன்பம் எனப்படும் மும்முதற்கண், ஒருசார்ப்பொருள்களை வாழ்த்துதல் என்ற நெறியும் அடங்கும். அங்ஙனம் வரும் வாழ்த்தியற் பொருள் நால்வகைப் பாவிிற்கும் ஒப்படியதாகும் என இச்சூத்திரம் கூறுகின்றது.

2. “வாழ்த்தியலென்னாது வகையென்றதனான். அங்ஙனம் வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்கு (உலகிற்குப்) பயன்படுதலுமென இரு வகையான் வாழ்த்துமென்பதூஉம், இனி முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுமென்பதூஉம் எல்லாங்கொள்க” என இயைத்துப் பொருள் கொள்க. இவ்வுரைப் பகுதியினிடையே புள்ளியிட்ட இடத்தில் “மேற்கூறிய மும்முதற்பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்மையெனப்படுமென்பதூஉம்” என்ற உரைப்பகுதி காணப்படு கின்றது. இங்கு 'மும்முதற்பொருளின் அறுவகையும் பெரும்பான்மை' என்றது அறமுதலாகிய மூன்று பொருள்களின் நிலையும் நிலையின்மையுமாகிய அறுவகைப் பொருளாகக்கொண்டு பாடப்பெறுதலே பெரும்பான்மையென்பதும், வாழ்த்தியல்வகை சிறுபான்மையென்பதூஉம்' இத்தொடரின் பொருளாகக் கொள்ளவேண்டியுள்ளது. இனி, 'மும்முதற்பொருளின் அறுவகை, என்றது, அறம்பொருள் இன்பம் என்ற பொருளின் கண்வரும் அறுமுறைவாழ்த்தினையெனக் கொள்வர் சி. கணேசஜயர். அது வாழ்த்தியற்பகுதிபற்றிய பின்வரும் உரைத்தொடர்களால் விரித்துரைக்கப்படுதலானும் செய்யுட்குரிய பொருள் வகைகளுள் பெரும்பான்மையும் இடம் பெறுவன மும்முதற்பொருளின் நிலையும் நிலையின்மையுமாகிய அறுவகைப்பொருட் பகுதிகளையென்பது பேராசிரியர் கருத்தாதலானும் கடவுள் வாழ்த்து அறுவகை வாழ்த்தினுள் அடங்காமையின் அதனை அறுவகைவாழ்த்தின் வேறாகப் பேராசிரியர் பிரித்துரைத்தலானும் மும்முதற்பொருளின் அறுவகையென்றது அறுவகைவாழ்த்து ஆகாமையறிக.

“மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைஞரல் பெளவ முடுக்கை யாக
விசம்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே”

(நற்றிணை-கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது தெய்வவாழ்த்து.

“கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையில் நுண்ஞாண்
நுதல திமையா நாட்டம் இகலட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலும் உண்டத் தோலா தோற்கே
ஊர்ந்தது ஏறே சேர்ந்தோள் உமையே
செவ்வான் அன்ன மேனி அவ்வான்
இலங்குபிறை அன்ன விலங்குவால் வைஎயிற்று
ளியகைந் தன்ன அவிர்ந்துவிளங்கு புரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடரும் சென்னி
மூவா அமரரும் முனிவரும் பிறரும்
யாவரும் அறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகிளர் வயமான் உரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
தாவில் தாள்நிழல் தவிர்ந்தன்றால் உலகே”

(அகம், கடவுள் வாழ்த்து)

என்பது அது. முன்னையது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது;
பின்னையது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது . பிற பாவினும்
மருட்பாவினும் பிற பொருட்கண் வந்த வாழ்த்து வந்துழிக்
கண்டுகொள்க.

வாழ்த்தென்பது அறமாகலின் அறமுதலாகிய மும்முதற்
பொருள்கள் (தொல்-செய்-106) என்புழி அடங்கும்பிற, இச்

சூத்திரம் மிகையாலெனின், அற்றன்று; புறநிலைவாழ்த்து முதலியன உள; அவை நீக்குதற்கு இது விதந்தோதினானென்பது. 'வாழ்த்தியல்' என்றதனான், இயற்கை வாழ்த்தெனப்படுவன இவையெனவும், இனிவரும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா; ஒருவகையான் வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தி யுணரப்படுவதல்லதெனவுங்கொள்க.¹ (109)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முற்கூறிய மும்முதற்பொருட்கண் அறமானது வாழ்த்துதற் பொருட்டுமாய் நாற்பாவிற் கு முரித்தாமென்கின்றது.

(இ-ள்.) வாழ்த்தியலின் கூறுபாடு நான்குபாவிற் கு முரித்து. எ-று

வகை யென்றதனாற் கடவுளரும், முனிவரும், பசுவும் பார்ப்பாரும், அரசரும், மழையும், நாடுமென்னும் அறுமுறை வாழ்த்து வருதலே பெரும் பான்மைய என்பதூஉம், அங்ஙனம் வாழ்த்துங்காற் றனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்குப் பயன்பதலுமென இருவகையான்வரும் வாழ்த்து மென்பதூஉம், முன்னிலையாகவும் படர்க்கையாகவும் வரும் வாழ்த்து மென்பதூஉங் கொள்க.

உ-ம் “மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநூல் பௌவ முடுக்கை யாகப்
பசங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் ணாக
வியன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய

1. ஒருவரைவாழ்த்துதல் என்பது, அறத்தின் பாற்பட்டசெயலாதலின் அஃது அறமெனவேயடங்கும். வாழ்த்தியல் என வேறாகப்பிரித்துரைத்தல் மிகையென்னும் குற்றத்தின் படுமன்றோ? என்பது இங்கு எழும் தடையாகும். இங்கு வாழ்த்தியல் வகை' என்றது, அறமுதலிய மும்முதற்பொருளின் வேறென்ற கருத்திற் கூறப்பட்டதன்று. இயல்பாக வாழ்த்தும் இவ்வாழ்த்தின் வேறாகச் செயற்கைப்படுத்தி வாழ்த்தும் புறநிலைவாழ்த்து முதலியன உள. அவை ஒருவகையான் வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தி யுரைக்கப்படுவதல்லது இயற்கைவாழ்த்தெனப்படா; இயற்கை வாழ்த்தாவன இவையே என்பது அறிவுறுத்துவார் 'வாழ்த்தியல்' என இங்கு வேறுபிரித்து எடுத்துக் கூறினார் என்பத மேற்குறித்த தடையிணையகற்றிப் பேராசிரியர் தரும் விடையாகும்.

வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளங்கிய திகிரி யோனே”

(நற்றிணைவாழ்த்து)

இது தனக்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது.

‘நீல மேனி வாலிழை பாகத்
தொருவ னிருதா ணிழற்கீழ்
மூவகை யுலகமு முகிழ்த்தன முறையே’

(ஐங்குறுநூற்று வாழ்த்து)

இஃது உலகிற்குப் பயன்பட வாழ்த்தியது.

“முக்கட் பகவ னடிதொழா தார்க்கின்னா
பொற்பனை வெள்ளையை யுள்ளா ரெழிலின்னா
சக்கரத் தானை மறப்பின்னா வாங்கின்னா
சத்தியான் றாடொழா தார்க்கு”

(இன்னா நாற்பது
வாழ்த்து)

“வானிடு வில்லின்... .. முடிகவென்று” (நாலடி வாழ்த்து)

“ஆற்றியந் தணர்க்கு” (கலித்தொகை வாழ்த்து)

இவற்றின் வேறுபாடுமுணர்க. இவற்றைக் கடவுள் வாழ்த்து
தென்று பெயர் கூறப்படும்.

“உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்புக்கோர் வித்து (திருக்குறள் 24)

இது முனிவரை வாழ்த்தியது.

“ஆயிர வெள்ள ஓழி
வாழி யாத வாழிய பலவே”

இஃது அரசரை வாழ்த்தியது.

“விசம்பிற் றுளிவீழி னல்லான்மற் றாங்கே
பசம்புற் றலைக்காண் பரிது” (திருக்குறள்-19)

இது மழையை வாழ்த்தியது. ஒழிந்தன வந்துழிக்காண்க. இவை
அறுமுறை வாழ்த்தெனப் பெயர் கூறப்படும். இயலென்றதனான்
இயற்கையாய வாழ்த்திவையெனவும், மேல்வரும் புறநிலை

வாழ்த்து முதலியன இயற்கையன்றி வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தப் படுவன எனவுங்கொள்க. வஞ்சிக்குதாரணம் வந்துழிக்காண்க.¹ 'அங்கண்வானத் தமரரர்' என்பது பின்னுள்ளோர் கூறிய வாழ்த்தியல்.

ஆய்வுரை :

இது, வாழ்த்துதற் பொருண்மைக்குரிய பாவாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) வாழ்த்தியல்வகை மேற்கூறிய நான்கு பாவிற்கும் உரியதாகும் எ-று.

'வாழ்த்தியல் வகை' என்றது. தேவரை வாழ்த்துதலும் முனிவரை வாழ்த்துதலும் ஏனையோரை வாழ்த்துதலும் ஆகிய பாகுபாட்டினைக் குறிக்கும் என்றார் இளம்பூரணர். "வாழ்த்துங்கால் தனக்குப் பயன்படுதலும் படர்க்கைப் பொருட்குப் பயன்படுதலும் என இருவகையான் வாழ்த்தும் என்பதூஉம். இனி முன்னிலையாக வாழ்த்துதலும் படர்க்கையாக வாழ்த்துதலும் என இருவகைப்படுஉ மென்பதூஉம் எல்லாங்கொள்க. அங்ஙனம் வாழ்த்தப்படும் பொருளாவன: கடவுளும் முனிவரும் பசுவும் பார்ப்பாரும் அரசரும் நாடும் மழையும் என்பன. அவற்றுள் கடவுளை வாழ்த்துஞ் செய்யுள் கடவுள் வாழ்த்தெனப்படும். ஒழிந்த பொருள்களை வாழ்த்திய செய்யுள் அறுவகை வாழ்த்தெனப்படும் என்பது. வாழ்த்தியல் என்றதனான், இயற்கை வாழ்த்து எனப்படுவன (மேற்கூறப்பட்ட) இவையெனவும், இனிவரும் புறநிலை வாழ்த்து முதலிய ஒரு வகையான் வாழ்த்தின்பாற் சார்த்தியுணரப்படுவதல்லது இயற்கை வாழ்த்தென்படா' என்று கூறுவர் பேராசிரியர்.

**106. வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலியின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெறாஅ.**

1. வாழ்த்தியற் பொருளில் வஞ்சிப்பா வந்தமைக்குப் பண்டை இலக்கியங்களில் உதாரணம் கிடைக்காமையால், வஞ்சிக்கு உதாரணம் வந்துழிக் காண்க என்றார். 'அங்கண்வானத்' என்பது பிற்காலத்தவர் பாடிய வஞ்சிப்பா.

இளம்பூரணம்:

என்-எனின். இது புறநிலை வாழ்த்திற்குரிய பாவாமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) வழிபடு தெய்வம் நினைபு புறங்காப்பாக் குற்றந் தீர்ந்த செல்வத்தோடு வழிவழியாகச் சிறந்து பொலிமின் என்னும் புறநிலை வாழ்த்துக் கலிப்பாவகையினும் வஞ்சிப்பாவகையினும் வரப்பெறாது என்றவாறு.¹

எனவே, வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும் இவையிரண்டும் புணர்ந்த மருட்பாவினும் வரப்பெறும் என்றவாறாம்.² (106)

பேராசிரியம்:

இது, நாற்பாக்கும் உரித்தன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) நினக்குத் தொழுகுலமாகிய தெய்வம் நினைபு புறம் காப்ப, இல்லறம் முதலிய செல்வத்தாற் பழியின்றிப் பூத்த செல்வமொடு புதல்வர்ப்பயந்து, புதல்வரும் இப்பெற்றிய ராகி எல்லீரும் நீடுவாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புற நிறுத்தி வாழ்த்துவது புறநிலைவாழ்த்து. (அங்ஙனம் வாழ்த்திய அச்செய்யுள் கலிப்பா உறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பாவினும் வருதலில்லை) (எ-று).*

தெய்வத்தைப் புறநிறுத்தி வாழ்த்துதலிற் புறநிலைவாழ்த் தாயிற்று.

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்ப”

என்றோதினமையின் வழிபடுதெய்வம் உள்வழியே புறநிலை வாழ்த்தெனப்படுவதென்பது. எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு

1. தெய்வம் நினைபு புறங்காப்ப நீவிர் குற்றந்தீர்ந்த எல்லாச் செல்வங்களும் பெற்றுச் சுற்றத்துடன் வழிவழி சிறந்து நெடுங்காலம் வாழ்மின் எனத் தெய்வத்தைப் பாதுகாவலாகப் புறத்தே நிறுத்தி வாழ்த்துதலின் இது புறநிலைவாழ்த்து என்னும் பெயர்த் தாயிற்று.

2. நால்வகைப்பாக்களுள் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் ஆகியவிரண்டும் புறநிலை வாழ்த்துக்கு வரப்பெறா. எனவே, இவையொழிந்த வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும் இவையிரண்டாலும் இயன்ற மருட்பாவினும் புறநிலை வாழ்த்து வரப்பெறும் என்றாராயிற்று.

*. இவ்வரைத்தொடர் உரை முற்றுப்பெறுதல்வேண்டிப் பின்னுள்ள உரைப்பகுதி யினின்றும் சேர்க்கப்பெற்றது.

ஏதுவாகிய கடவுள் நிற்ப, அக்கடவுளாற் பயன்பெற நின்றானொரு சாத்தனை முன்னிலையாக்கி அவற்குக் காரியங் கூறுதலின் இது புறநிலையாயிற்று: அங்ஙனம் வாழ்த்திய செய்யுள் கலிப்பாவுறுப் பாகியும் வஞ்சிப்பாவினும் வரப்பெறாதென்றான் என்பது; 'கலிநிலை வகை' யென்றதனாற் கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் இஃதொக்கும்.¹ இனிக் கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தனை வாழ்த்தென்றால் அவ்வாறு பொருள் படாமையினென்பது² இவற்றுக்குச் செய்யுள்:

“இமையா முக்க ணிலங்குசுடர் பயந்த
வுமையொரு பாகத் தொருவன் காப்பநின்
பல்கிளைச் சுற்றமொடு நல்லிதி னந்தி
நீபல வாழிய வாய்வாட் சென்னிநின்
னொருகுடை வரைப்பி னீழல் பெற்றுக்
கிடந்த வெழுக்க னாப்ப
ணகலிரு விசம்பின் மீனினும் பலவே”

எனவும்,

“திங்க ளிளங்கதிர்போற் றென்திங்க ளூர்த்தேவன்
மைந்தர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து- திங்கட்
கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப
நிலைபெற்று வாழியரோ நீ”

எனவும் வரும். இனி,

கலிப்பாவினும் வருங்காற் கடவுண்முன்னிலையாக வரும்;

என்னை?

1. புறநிலைவாழ்த்து கலிநிலைவகையினும் வஞ்சிப்பாவினும் வாராது. எனவே, கலிவகைத்தாகிய பரிபாடற்கும் வாராதென்பது தானே பெறப்படும்.

2. 'நின்னால் வழிபடப்பெறுந் தெய்வம் நின்னைப் புறங்காப்ப நீ சுற்றத் தாருடன் பொலிவு பெற்றுவாழ்வீராக' என வாழ்த்தும் புறநிலைவாழ்த்தும் பெறுதற்குரியோன், கடவுளாற் பயன்பெறநின்ற சாத்தனே. முன்னமே கடவுளாற் காக்கப்பட்ட சாத்தன் புறநிலை வாழ்த்தால் வாழ்த்தப்படான் என்பார் சிலர். அன்னோர் 'கடவுள் வாழ்த்து' என்பதற்குக் 'கடவுளால் வாழ்த்தப்பெறுதல்' எனப்பொருள் கொண்டனர்போலும். தன்னால் வாழ்த்தப்பெறுவோனைக் கடவுள்காக்க எனக்கடவுளை முன்னிறுத்தி வாழ்த்தும் வாழ்த்தே புறநிலை வாழ்த்தாதலின் கடவுளாற்காக்கப்பட்டோனையும் வழிபடு கடவுள் நிற்புறங்காப்ப வழிவழிவாழ்க என வாழ்த்துதல் தவறாகாது என்பதாம்.

‘தேவர்ப் பராஅய முன்னிலைக் கண்ணே’

(தொல்.செய்.138)

என்றமையின்.¹ அது ‘வாழ்த்தியல் வகை’ யென மேலே யடங்கிற்று. வஞ்சிப்பாவிற்கும் அவ்வாறு கொள்ளப்படும்.

இச் சூத்திரம் பாவென்னும் உறுப்பிற்குப் பொருள்வரையறுத்தது. மற்று ‘நிற்புறங் காப்ப’ வென ஒருமைகூறிப் ‘பொலிமின்’ எனப் பன்மைகூறிய தென்னையெனின்.

“வழிபடு தெய்வ நிற்புறங் காப்ப”

(ப்பொலிமின்)

என்றமையிற் புதல்வரோடுங் கூட்டிப் பாட அமையுமென்றற்கு அவ்வாறு கூறினானென்பது.² (110)

நச்சினார்க்கினியம் :-

இது, நான்கு பாவிற்கு முரித்தேயன்றி வரையறைப்படும் வாழ்த்து வேறுபாடு கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வழி... .. காப்ப எ-து, நீ வழிபடும் நின்குல-தெய்வம் நினைப்புறத்தேநின்று காப்ப, பழி... .. சிறந்து. எ-து, இல்லறத்தாற் பொலிந்த செல்வத்தோடே நீ பெறும் புதல்வரும் அவர் பெறும் புதல்வருஞ் சிறப்பெய்தி. பொலி வாழ்த்தே. எ-து, எல்லீரும் நீடு வாழ்வீராமினென்று தெய்வத்தைப் புறத்தே நிறுத்தி வாழ்த்தும், கலி..... பெறாஅ. எ-து, கலிப்பாவுறுப்பாகவும் வஞ்சிப்பா வுறுப்பாகவும் பாடப் பெறா. எ-று.

எடுத்துக்கொண்ட காரியத்துக்கு ஏதுவாகிய தெய்வத்தினைப் படர்க்கையாக்கி அத்தெய்வத்தாற் பயன்பெறாநின்றா னொருவனை முன்னிலையாக்கிக் கூறலிற் புறநிலையாயிற்று.³ வகையென்றதனாற் கலியின் கூறாகிய பரிபாடற்கும் ஒக்கும்.

1. கலிப்பாவினுள் புறநிலை வாழ்த்து வாராது. எனவே, கடவுள் முன்னிலையாக வாழ்த்தியற்குதி வரும் என்பதாம். அங்ஙனம் வருதல் ‘வாழ்த்தியல்வகை’ என மேலே கூறியதனுள் அடங்கும்.

2. ‘நிற்புறங்காப்ப’ என வாழ்த்துப்பெறுவோனை ஒருமையிற்கூறிப் ‘பொலிமின்’ எனப் பன்மை கூறியது, அவனைப் புதல்வர் முதலிய சுற்றத்தாரோடுங் கூட்டி வாழ்த்துதலிற் பொருந்தும் என அறிவுறுத்தற் பொருட்டாம்.

3. புறநிலைவாழ்த்து என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தந்த விளக்கம். இது பேராசிரியரது உரையைத் தழுவி யெழுதப்பெற்றதாகும்.

உ-ம். ‘அறிதுயி ரரவணை யமர்ந்தோன் காப்ப
வருட்கடம் பூண்ட வகலாச் செல்வமொடு
நீயுநின் புதல்வருஞ் சிறந்து
வாழிய பெரும் பூழியர் கோவே’

“திங்க ளிளங்கதிர்போற் றேந்திங்க னூர்த்தேவன்
மைந்தனர் சிறப்ப மகிழ்சிறந்து-திங்கட்
கலைபெற்ற கற்றைச் சடைக்கடவுள் காப்ப
நிலைபெற்று வாழியரோ நீ”

எனவரும் இது பாவென்னுமுறுப்பிற்குப் பொருள் வரையறுத்தது.
நின்னென ஒருமைகூறிப் பொலிமினெனப் பன்மை கூறியது,
புதல்வரோடு கூடப் பாடுதற்கமையு மென்றற்கு.

ஆய்வுரை :

இது, புறநிலை வாழ்த்துக்குரிய பாவாமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) ‘நின்னால் வழிபடப்பெறுந் தெய்வம் நின்னைப்
புறங்காப்பக் குற்றந் தீர்ந்த செல்வத்தோடு வழிவழியாகச்
சிறந்து பொலிமின்’ என வாழ்த்தும் புறநிலை வாழ்த்து, கலிப்பா
வகையினும் வஞ்சிப்பாவினும் வருதல் இல்லை எ-று.

தெய்வத்தைப் புறம் நிறுத்தி வாழ்த்துதலின் புறநிலை
வாழ்த்து என்னும் பெயர்த்தாயிற்று. தன்னால் வாழ்த்தப்பெறும்
தலைவனைப் புதல்வரொடும் சுற்றத்தார் நண்பர் முதலியவர்களோடுங்
கூட்டி வாழ்த்துதல் வாழ்த்தியல் மரபு என்றற்கு. ‘நின்புறங்காப்ப’
என ஒருமை கூறிப் ‘பொலிமின்’ எனப் பன்மை கூறினார். கலியும்
வஞ்சியும் பெறா, எனவே, வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும்
இவ்விரண்டும் விரவிய மருட்பாவினும் இவ்வாழ்த்து வரும்
என்பதாம்.

107. வாயுறை வாழ்த்தே அவையடக் கியலே
செவியறி வுறாஉ என அவையும் அன்ன.¹

1. ‘செவியறிவு றுறாஉ வென்றவையும் அன்ன’ என்பது பேராசிரியருரையிலும்
நச்சினார்க்கினியருரையிலும் கண்ட பாடம்.

இளம்பூணரம்:

என் எனின். ஒருசார் பொருட்குரிய மரபுணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்.) வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலும் செவியறிவுறுத்தற்பொருளுங் கலியினும் வஞ்சியினும் வரப்பெறா என்றவாறு.

எனவே, முன்னையவொப்ப ஏனையிரண்டிலும் வரப்பெறும் என்றவாறாம். (107)

பேராசிரியம்:

இதுவும் பாக்களை (மூன்றாக) வரையறுக்கின்றது.¹

(இ-ள்) வாயுறை வாழ்த்தும், அவையடக்கியலும், செவியறிவுறுதலும் என மூன்றும் மேலைப் புறநிலைவாழ்த்துப்போல் வாழ்த்துப்பகுதியவாகலுங் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறாமையு முடையவென மாட்டெறிந்தவாறு. அவையாமாறு முன்னர்ச் சொல்லுதும்.

வாய்-வாய்மொழி; உறை-மருந்து; வாயுறை யென்பது, சொன்மருந்தெனப் பண்புத்தொகையாம்; இனி வாய்க்கட்டோன்றிய மருந்தென வேற்றுமைத் தொகையுமாம்; மருந்துபோறலின் மருந்தாயிற்று அவன் சிறப்புக்கூறி வழுத்தி ஒரு சாத்தற்குப் பயன்படச் சொல்லினமையின் வாயுறைவாழ்த்தேன்றானென்பது. மற்று, 'நிற்புறங் காப்ப' வெனப் புறநிலை வாழ்த்திற்கு இடம் நிறமித்தாங்கு இதற்கும் இடநியமங் கூறாரோவெனின், அது, மாட்டேற்றானே அடங்குமென்பது.

அவையடக்கியல்-அவையை வாழ்த்துதல். அவையடக்குதல் லென்பது இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை; அடக்கியலென்பது.

அன்ன-அத்தன்மைய; என்றது, முற்குறித்த புறநிலைவாழ்த்துப்போல வாயுறை வாழ்த்து அவையடக்கியல் செவியறிவுறுதல் என்னும் இவையும் கலிப்பாவினும் வஞ்சிப்பாவினும் வரப்பெறா; வெண்பாவினும் ஆசிரியப்பாவினும் வரப்பெறும் என்றவாறு.

1. 'அவையடக்கியல்' என்றதொடர், 'அவையைடக்குதல்' என விரிதலின் இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாயிற்று. அடக்கியல் என்றது அடக்கு இயல் என நின்று, அடக்கிய இயல், அடக்குகின்ற இயல், அடக்கும் இயல் என முக்காலத்திற்கும் ஒப்ப விரிதலின் வினைத்தொகையாயிற்று என்பர் பேராசிரியர்.

வினைத்தொகை; தானடங்குதலாயின் அடங்கியலெனல் வேண்டும். அஃதாவது, அவையத்தாரடங்குமாற்றால் இ (னிய) (ளிவர) ச்சொல்லி அவரைப் புகழ்தல்.

செவியறிவுறாஉ-ஒரு சாத்தற்குச்¹ செவியறிவுபடுத்து அவனை வாழ்த்துதல்; என அவையும் அன்ன- என்ற இம்மூன்றும் அத்தன்மையவேயாம் என்றவாறு.

தெய்வத்தொடுபட்டமையிற் புறநிலைவாழ்த்து முற்கூறி இவை பிற்கூறினான். இவற்றுள் வாயுறை வாழ்த்து முன்னிலைக்கு ரிமையின் அதன்பின் வைத்தான்; முன்னிலைக்கே உரித்தாயினுஞ் செவியறிவுறாஉவினை ஈற்றுக்கண் வைத்தான், பயம்பெறுவானையே நீ இன்ன குணத்தையாவாயென்று புகழ்பட வாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறுபாடுமைமையினென்பது.² இங்ஙனம் வரையறுக்கின்றது நால்வகைப்பாவாகிய உறுப்பினை நோக்கியாகலின், அவற்றுள் இவ்வுறுப்புடைய³. நால்வகைச் செய்யுட்கும்⁴ இவ்வுறுப்பினதிலக்கணம் எய்துவித்துக் கொள்ளப்படும்; கொள்ளவே ஆசிரியப்பாட்டும் வெண்பாட்டும் மருட்பாவும் எல்லா வாழ்த்திற்கும் உரியவென்பதூஉம் கலிப்பாட்டும் வஞ்சிப்பாட்டும் புறநிலை முதலிய நால்வகைப் பொருட்கும் உரியவல்லவென்பதூஉம் பெற்றாம்; என்னை?

“மருட்பா வேனை யிருசா ரல்லது
தானிது வென்னுந் தனிநிலை யின்றே”

(தொல்-செய் 85)

என்றமையின்.⁵

(111)

1. 'ஒருசாத்தற்கு' என்பது, எவனாயினும் ஒருவனுக்கு, என்ற பொருளில் இங்கு ஆளப்பெற்றது.

2. பயம்பெறுவானையே நீ இன்ன குணத்தையாவாயென்று புகழ்பட வாழ்த்திச் சொல்லப்படுதல் வேறுபாடுமைமையின் முன்னிலைக்கேயுரித்தாயினும் செவியறிவுறாஉவினை ஈற்றுக்கண் வைத்தானென்பது.

3. இவ்வுறுப்புடைய - ஆசிரியப்பா, வெண்பா என்னும் பாவுறுப்புடைய.

4. நால்வகைச்செய்யுள் என்றது புறநிலை, வாயுறை, அவையடக்கியல், செவியறிவுறாஉ என்னும் வாழ்த்தியல்வகை நான்கும் பற்றியமைந்த செய்யுட்களை.

5. ஆசிரியப்பாவும், வெண்பாவும், இவ்விருதன்மையுடைய மருட்பாவும் எல்லா வாழ்த்திற்கும் உரியன என்பது, கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் நால்வகை வாழ்த்திற்கும் உரியவல்ல என்பதும் இவ்விருகுத்திரத்தாலும் பெறப்படும்.

நச்சினார்க்கினியம் :

இதுவும் பாக்களைப் பொருண்மேல் வரையறுக்கின்றது.

(இ-ள்) வாயுறைவாழ்த்தும் அவையடக்கியலுஞ் செவியறிவுறா உவன்னும் மூன்றும் மேலைப் புறநிலைவாழ்த்துப்போல வாழ்த்துப்பகுதியவாகலுங் கலிநிலைவகையும் வஞ்சியும் பெறாமையுமுடைய.எ-று.

அவையாமாறு மேற்கூறுதும். வாயுறையென்றது வாய்மை மொழியாகிய மருந்தெனப் பண்புத்தொகை மருந்துபோறலின் மருந்தென்றார். ஒருவன் சிறப்புக்கூறி வழுத்தி அவற்குப் பயன்படக்கூறலின் வாயுறை வாழ்த்தென்றார். மாட்டேற்றானே நிற்புறங்காப்ப என இடநியமத்தாற்போல இடநியமமுங் கொள்க.

அவையடக்கியலென்பது அவையடக்கியவியலென விரியும்; அஃது அவரடங்கு மாற்றாற் றன்னையிழித்துக்கூறி அவரைப் புகழ்தல், அவைக்கண் தானடங்குதலாயின், அவையடங்கிய லென்பது பாடமாதல் வேண்டும்.

செவியறிவுறாவாவது ஒருவர்க்குக் கேள்வியறிவு படுத்து அவரை வாழ்த்துதல்; (என்று அவையும் அன்ன) என்று கூறப்பட்ட வவையும் ஆசிரியத்தானும் வெண்பாவானுங் கூறப்பெறும். எ-று.

எனவே, இந்நான்கு பொருண்மேலும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் வருமென்பதூஉம் ஒழிந்தன வாரா வென்பதூஉம் மருட்பா அவ்விரண்டினாலும் வருதலின் இப்பொருண்மேல் வருமென்பதூஉம் பெற்றாம். தெய்வத்தோடு பட்டமையிற் புறநிலைமுற்கூறி, முன்னிலைக்குரிமையின் வாயுறை அதன்பின் கூறி, வரையறையின்மையின் அதன்பின் அவையடக்கியல்கூறி, முன்னிலைக்கண் வருமேனும் இன்னகுணத்தையாவாயெனப் புகழ்பட வாழ்த்திப் பிற்கூறுதல் வேறுபாடுடைமையின் அதன் பின் செவியறிவுறாக்கூறி இம்முறையே வைத்தார். இங்ஙனங் கூறிய பாவுறுப்பினை யுடைய நால்வகைக் செய்யுட்கும் இவ்வுறுப்பின திலக்கண மெய்துவிக்க.¹

1. இவ்வுறுப்பினது இலக்கணமாவது, பாவாகிய இவ்வுறுப்பிற்குக் கூறப்பட்ட இலக்கணம். என்றது, ஆசிரியப்பாவும் வெண்பாவும் மருட்பாவும் எல்லா வாழ்த்திற்கும் உரிய வாதலும் கலிப்பாவும் வஞ்சிப்பாவும் புறநிலை முதலிய நால்வகைப்பொருட்கும் உரியவாதலும் ஆகும்.

ஆய்வுரை :

இஃது ஒருசார் பொருட் குரியதோர் மரபு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) வாயுறை வாழ்த்தும் அவையடக்கியலும் செவியறி-
வுறத்தற் பொருளும் கலிப்பாவினும் வஞ்சிப்பாவினும் வரப்பெறா
எ-று.

108. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க நாடிந்
வேம்புங் கடுவும் போல வெஞ்சொல்
தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்குமென்
றோம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்றே.

இளம்பூரணம் :

என் - எனின். வாயுறைவாழ்த்து ஆமாறு உணர்த்துதல்
நுதலிற்று.

(இ - ள்) வாயுறை வாழ்த்தை விளங்க ஆராயின் வேம்பினையுங்
கடுவினையும் போல வெஞ்சொ லடக்காது பிற்பயக்கு மெனக்
கருதிப் பாதுகாவற் கிளவியானே மெய்யறிவித்தல் என்றவாறு.¹

உதாரணம்

“ இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்²
உடையிலை நடுவண திடையிறர்க் கின்றித்

1. வேம்புங்கடுவும்போல வெஞ்சொல் என்றது, வேம்பினையுங் கடுக்காயினையும் போன்று கேட்குங்கால் இன்னாததாய்க், கேட்டொழுகியபின் நலம்விளைக்கும்படி இடித்துரைத்தற்குரிய கடுஞ்சொல்லினை. வேம்பு கசப்புச் சுவையுடையது. கடு-கடுக்காய்; துவர்ப்புச் சுவையுடையது. தாங்குதல்-தடுத்தல்; என்றது, வெளிப்படக்கூறாது அடக்குதலை. தாங்குதலின்றி எனவே அடக்காது வெளிப்படக்கூறி என்பதாம். வேம்புங் கடுக்காயும் உண்ணுங்கால் வெறுப்பினைவிளைப்பனவாயினும் உண்டபின் உடம்புக்கு நன்மைதருதல் போன்று, தீமையினைக் கடிந்துரைக்கும் வெஞ்சொல்லாகிய இடித்துரையும் குற்றங்களின் நீக்கிப் பிற்காலத்து நன்மையே பயக்குமாதலின் 'வேம்புங்கடுவும் போல வெஞ்சொல்' என அடைபுணர்த்தோதினார். இங்ஙனம், வெஞ்சொல் பிற்பயப்பனவாயினும் கேட்போர்க்கு இன்னாததாய் வெறுப்பினை விளைக்குமாதலின் அவ்வெறுப்புத்தோன்றாதவாறு அவர்க்கு இனிமை பயக்கும் பாதுகாவற் சொல்லையும் உடன்கூட்டி மெய்யறிவித்து வாழ்த்துதலே வாயுறைவாழ்த்தாம் என்பார் 'ஓம்படைக் கிளவியின் வாயுறுத் தற்று' என்றார் தொல்காப்பியனார். வாயுறை என்பது வாய்மொழியாகிய மருந்து என விரியும். உறை-மருந்து.

2. 'இருங்கடற் றாணையொடு பெருநிலங் கவைஇ'

என்பது இளம்பூரணருரைப் பதிப்பிற் கண்ட பாடம்.

தாமே ஆண்ட ஏமங் காவலர்
 இடுதிரை மணலினும் பலரே சுடுபிணக்
 காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
 நாடு பிறர்கொளச் சென்றுமாய்ந் தனரே
 அதனால், நீயுங் கேண்மதி யத்தை வீயா
 துடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
 மடங்க லுண்மை மாயமோ அன்றே
 கள்ளி வேய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
 வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
 உப்பிலாஅ அவிப்புழுக்கல்
 கைக்கொண்டு பிறக்குநோக்கா
 திழிபிறப்பினோன் ஈயப்பெற்று
 நிலங்கல னாக விலங்குபலி மிசையும்
 இன்னா வைகல் வாரா முன்னே
 செய்நீ முன்னிய வினையே
 முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் துறந்தே”

(புறம். 363)

என்னும் பாட்டு.

(108)

பேராசிரியம் :

இது, முறையானே வாயுறைவாழ்த்துணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ - ள்.) முற்பருவத்துக் கைத்துப் பிற்பருவத்து உறுதி
 பயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யவாய சொல்லினைத்
 தடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கிளக்குங்
 கிளப்பினான் மெய்யாக அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த்தெனப்
 படும் (எ-று)¹

‘வாயுறை’ யென்பது மருந்தாகலான் ‘வேம்புங் கடுவும் போல’
 என்றானென்பது;² அதற்குச் செய்யுள்:

1. வேம்புங் கடுவும்போல வெஞ்சொல் முற்பருவத்திற் கசந்து பிற்பருவத்து
 உறுதியுக்கும் என்றுகருதி அவற்றைத் தடுத்து அடக்காமல் பாதுகாக்குஞ்சொற்களால்
 மெய்மையாக அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த்தாகும்.

2. வாயுறை என்பது வாய்மொழியாகிய மருந்தாகலின் அதற்கு ஆசிரியர்
 ‘வேம்புங்கடுவும் போல’ என எடுத்துக்காட்டுத்தந்தார் என்பதாம்.

“இருங்கட லுடுத்த விப்பெருங்கண் மாநிலம்

... ..

முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே”¹

(புறம்.363)

பிறவும் அன்ன.

(112)

நச்சினார்க்கினியம்:

இது முறையானே வாயுறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) வேம்புங்... சொல்.எ-து, முற்பருவத்துக் கைத்துங் கடுத்தும் பிற்பருவத்துறுதிபயக்கும் வேம்புங் கடுவும்போல வெய்யசொல்லினை. ‘தாங்குதல் இன்றி... பயக்குமென்று’ எ-து ஒருதடையின்றிப் பிற்பயக்குமெனக்கருதி. ஒம்படை... தற்றே. எ--து, பாதுகாத்த சொல்லினானே மெய்யாக உறுத்துவது. வாயுறை வாழ்த்தே எ--து, வாயுறை வாழ்த்தாம். எ--று.²

உ-ம் “இருங்கட லுடுத்தவிப் பெருங்கண் மாநிலம்

... ..

முந்நீர் வரைப்பக முழுதுடன் றுறந்தே”³

(புறம்.363)

எனவரும்.

ஆய்வுரை :

இது, வாயுறை வாழ்த்து ஆமாறு கூறுகின்றது.

(இ-ள்) உண்ணுங்கால் முன்னே கசப்புடையதாகியும் துவர்ப்புடையதாகியும் உண்டபின் உடலுக்கு உறுதி பயக்கும் இயல்பினவாகிய வேம்பினையும் கடுக்காயினையும் போல வெம்மையுடைய சொல்லினைத் தடை செய்தலின்றிக் கேட்டோர்க்குப் பிற்காலத்து நற்பயன் விளைக்குமெனக் கருதிப் பாதுகாத்துக் கூறுஞ் சொற்களால் உண்மைப் பொருளை அறிவுறுத்துவது வாயுறை வாழ்த்து எனப்படும் எ-று.

வேம்பு - வேப்பிலை. கடு-கடுக்காய், கூறக்கேட்குங் காலத்துக் கைப்புடையதாய்த் தோன்றிக் கேட்டு அதன்வழி ஒழுகுவார்க்கு

1. இப்பாடல் முழுவதும் இளம்பூரணர் உரையில் உள்ளது.
2. பேராசிரியர் உரையைத் தழுவினமைந்தது.
3. இப்பாடலை இளம்பூரணருரையிற்காண்க.

உறுதிபயக்குஞ் சொல் 'வெஞ்சொல்' எனப்பட்டது. தாங்குதல் இன்றி-நாம் கூறுவானேன் என எண்ணிச் சொல்ல வேண்டிய அறிவுரையை அடக்கிக் கொள்ளுதல் இன்றி. வழி-பிற்காலத்தில் நனி பயக்கும் என்று-மிகவும் பயன்தரும் என்று கருதி. வாய்-வாய்மொழி. உறை-மருந்து. வாயுறை என்பது, சொல் மருந்து (சொல்லாகிய மருந்து) தோன்றிய மருந்து என வேற்றுமைத் தொகையும் ஆகும். மருந்து போறலின் மருந்தாயிற்று.

**109. அவையடக் கியலே அரித்தபத் தெரியின்
வல்லா கூறினும் வகுத்தனர் கொண்டினென்
றெல்லா மாந்தர்க்கும் வழிமொழிந் தன்றே.**

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். அவையடக்கியல் ஆமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) அவையடக்கியலைக் குற்றமற ஆராயின் அறியாதன சொல்லினும் பாகுபடுத்துக் கோடல்வேண்டும் என எல்லா மாந்தர்க்குந் தாழ்ந்துகூறல் என்றவாறு¹.

உதாரணம் வந்தவழிக் கண்டுகொள்க. (109)

பேராசிரியம் :

இது, முறையானே அவையடக்கியலுணர்த்துகின்றது.

1. அரில் தபத் தெரிதல்.குற்றம் அற ஆராய்தல். வல்லா-(எடுத்துக்கொண்ட பொருளை உள்ளவாறு) உணர்த்தவல்ல ஆற்றல் இல்லாத சொற்கள். வகுத்தனர் கொள்ளுதலாவது. சொற்றொடர்களின் மாற்றம் நோக்காது சொல்வாரதுகருத்து நோக்கிப் பொருளை உள்ளவாறு பகுத்துணர்தல். அவையின்கண் உள்ளாரில் உயர்ந்தோர் ஒத்தோர் தாழ்ந்தோர் என்னும் வேறுபாடின்றி அவையிலுள்ளார் அனைவர்க்கும் தன் பணிவினைப் புலப்படுத்தலே அவையடக்கியலாம் என்பார். 'எல்லா' மாந்தர்க்கும் வழி மொழிந்தன்று' என்றார். வழிமொழிந்தன்று-வழி-மொழிந்தது. வழிமொழிதல்-பணிவினைப்புலப்படுத்தும் மொழியால் தாழ்ந்து கூறுதல். உயர்ந்தோர் ஒத்தோர், தாழ்ந்தோர் ஆகிய எத்திறத்தாரையும் தன் பணி மொழியாற் பணித்துத் தான் கூறுவதனை விரும்பிக்கேட்கும்முறையில் அவையிலுள்ளார் அனைவரையும் தன் சொல்வழி அடக்கிக்கொள்ளும் முறையிற் கூறப்பெறுவதே அவையடக்கமெனப்படும் செய்யுள் வகை என்பது தெரித்து மொழிவார் அவையடக்கியல் என்னாது 'அவையடக்கியல்' என்றார் தொல்காப்பியனார்.

(இ-ள்) வல்லாதன சொல்லினும் அவற்றை ஆராய்ந்து
கொண்மினென அவையகத்தாரெல்லார்க்கும் வழிபடு கிளவி
சொல்லுதல் அவையடக்கு (எ-று).

‘வல்லுத’ லென்பது ஒன்று வல்லனாதல்; ஒருவன் வல்லன
வற்றை ‘வல்ல’ வென்பவாகலான் வல்லாதனவற்றை ‘வல்லா’
வென்றானென்பது¹ அதற்குச் செய்யுள்;

“திரைத்த விரிக்கிற் றிரைப்பினா வாய்போ
லுரைத்த ஷுரைபோகக் கேட்டு- முரைத்த
பயன்றவா செய்வார் சிலரேதந் நெஞ்சத்
தியன்றவா செய்வார் பலர்”

இது, பூதத்தார் அவையடக்கு² ‘அரித்தபத் தெரியின்’
என்றதனானே யாப்பினும் பொருளினும் வேற்றுமையுடைய
கொச்சகவொருபோகினும் அவையடக்கியல் சிறுபான்மை
தொடர்நிலைக் கண் வருமெனக் கொள்க.³ (113)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முறையே அவையடக்கியல் கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) அவை யின் எ-து, அவையடக்கியலைக்
குற்றமற ஆராயின். வல்லா... னென்று எ-து, வல்லாதவற்றைக்
கூறினும் அவற்றை ஆராய்ந்து கொள்க என்று, எல்லாதன்று எ-து,
எல்லார்க்கும் வழிபடு கிளவி கூறியதாம். எ-று.

வல்லுதல் என்பது ஒன்றுவல்லனாதல்; அஃது ஒருவன்
வல்லனவற்றை வல்ல என்பவாகலின், அதனெதிர்மறை ‘வல்லா’
என்றாயிற்று.⁴

1. வல்லுதல் என்பது ஒன்றிற்கற்றுவல்லமையுடையாராதல். கற்றுவல்லனவற்றை
‘வல்ல’ என வழங்குவர். அங்ஙனம் வல்லன அல்லாதனவற்றை ‘வல்லா’ என எதிர்
மறுத்துரைத்தார்.

2. பூதத்தார் என்றது, பூதத்தாழ்வாரைக்குறித்தது எனக்கொள்ளுதற்கும் இட முண்டு.

3. அரில் தபத் தெரிதல்-பிணக்கற ஆராய்தல். அரித்தபத்தெரியின் என்றமையால்
அவையடக்கியல் ஆசிரியத்தாலும் வெண்பாவாலும் வருதலேயன்றி சிறுபான்மை தொடர்
நிலைச் செய்யுளாகிய காப்பியங்களில் கொச்சகவொரு போகாலும் வரும் எனக் கொண்டார்
பேராசிரியர். சீவகசிந்தாமணிமுதலிய தொடர்நிலைச் செய்யுட்களில் அவையடக்கம்
கொச்சகவொருபோகிற் பயின்றுள்ளமை காண்க.

4. ‘வல்லா’ என்றது, தாம் எண்ணியவற்றைப் புலப்படுத்தும் ஆற்றல் வன்மையில்லாத
சொற்களை.

‘திரைத்த விரிக்கிற்.... பலர்’

இது பூதத்தாரவையடக்கு.¹ அரிறப என்றதனாற் சிறுபான்மையாப்பினும் பொருளினும் வேறுபட்ட கொச்சகத்தாற் கூறுந் தொடர்நிலைச் செய்யுட்கும், அவையடக்கியல் கொள்க அது

“கற்பா லுமிழ்ந்த மணியங்கழு வாது விட்டா
 னற்பா வழியு நகைவெண்மதி போனி ரைந்த
 சொற்பா லுமிழ்ந்த மறுவு மதியாற் க((உனிப்
 பொற்பா விழைத்துக் கொளற்பாலர் புலமை மிக்கார்”
 (சீவக சிந்தாமணி -பாயிரம்)

எனவரும்.

ஆய்வுரை :

இஃது, அவையடக்கியல் ஆமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) அவையடக்கியல் என்பதனைக் குற்றமற ஆராயின் (யான்) கூறக்கருதியபொருளை விளங்க அறிவிக்குந் திறமில்லாத சொற்களைக் கூறினாலும் அவற்றை வகைப்படுத்து ஏற்றுக் கொள்வீராக’ என இவ்வாறு அவையில் உள்ள எல்லா மாந்தர்க்கும் பணிவுதோன்றத் தாழ்ந்து கூறுதல் எ-று.

அவையடக்கியல் அவையினரை வாழ்த்துதல். அவையை அடக்குதல் என இரண்டாம் வேற்றுமை விரிக்க. ‘அவையத்தார் அடங்குமாற்றால் அவரைப் புகழ்தல்’ என்பர் பேராசிரியர். தான் அடங்குதலாயின் அவையடங்கியல் எனல் வேண்டும் என்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

110. செவியுறை தானே,
 பொங்குத லின்றிப் புரையோர் நாப்பண்
 அவிதல் கடனெனச் செவியுறுத் தன்றே.

இளம்பூரணம் :

என் – எனின். செவியறிவுறுஉ வருமாறு உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

1. இதனைப் பேராசிரியர் உரையிற்காண்க.

(இ - ள்) செவியுறையாவது பெரியோர் நடுவு வெகுடலின்றித்
தாழ்ந்தொழுகுதல் கடன் எனச் செவியறிவுறுத்துதல் என்றவாறு.¹

“அறிமின் அறநெறி, அஞ்சமின் கூற்றம்,
பொறுமின் பிறர்கடுஞ்சொல், போற்றுமின் வஞ்சம்
வெறுமின் வினைதீயார் கேண்மை, எஞ்ஞான்றும்
பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்”

(நாலடி. 172)

எனவரும்.

இத்துணையும் பாக்கட்குரிய பொருளுணர்த்தியது² (110)

பேராசிரியம் :

இஃது, இறுதி நின்ற செவியுறை யுணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்.) செவியுறை செவிமருந்து, அதுவும் ஒப்பினாகிய
பெயர்; தானேயென நின்ற ஏகாரம் பிரிநிலை. பொங்குதலின்றி
பெருக்கமின்றி;³ (புரையோர் நாப்பண் அவிதல் கடன் எனச்
செவியுறுத்தன்றே) பெரியோர் நடுவண் அடங்கி வாழ்தல்
கடப்பாடெனச் சொல்லிச் செவிக்கணறிவுறுத்துவது செவியறிவு
றாஉ (எ-று)⁴

அஃது அடங்கி வாழ்வார்க்குப் புகழாதலான் வாழ்த்தின்
பாற்பட்டது⁵ அதற்குச் செய்யுள் :

“வடாஅது பணிபடு நெடுவரை வடக்கும்” (புறம் 6)

என்பதனுள்,

1. செவியுறை - செவிவாயிலாகத் தரப்படும் மருந்து. பொங்குதல் - வெகுளுதல்.
புரையோர் - உயர்ந்தோர். நாப்பண் - நடு. அவிதல் - அடங்கியொழுகுதல். செவியுறுத்தன்று -
செவியறிவுறுத்தியது.

2. 105 - ஆம் சூத்திரம் முதல் 110 - ஆம் சூத்திரம் முடிய இவ்வளவும் பாக்களில்
இடம்பெறுதற்குரிய பொருள்களின் வகை உணர்த்தப்பெற்றது என்பதாம்.

3. பொங்குதல் - பெருக்கம்; என்றது, தான்பணியவேண்டுமிடத்துப் பணியாது
தன்னுயர்வுபுலப்படத் தருக்கிநிற்றல்.

4. புரையோர். உயர்ந்தோர். நாப்பண்-நடு. செவியுறுத்தன்று - செவியறிவுறுத்தியது.

5. செவியறிவுறுத்தவண்ணம் அடங்கியொழுகுவார் புகழுடன் வாழ்வராதலால்
செவியறிவுறாஉ வாழ்த்தின்பாற்பட்டது.

“பணியிய ரத்தைநின் குடையே முனிவர்
முக்கட் செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே
யிறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முதல்வ ரேந்துகை யெதிரே” (புறம் 6)

எனவும்,

“என்றும்,
இன்சொல் வெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும”

எனவும்,

(புறம்.40)

“பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற” (குறள் 10: 5)

எனவும் வரும்.

இத்துணையும் பாவினது பெயரும் முறையும் எண்ணும்
பொருட்கு உரியவற்றுக்கண் வரையறையுங் கூறியவாறு¹. (114)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முறையே செவியுறை கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) செவிமருந்து போறலிற் செவியுறை யென்றார்.²
பெருக்க மின்றிப் பெரியோர் நடுவண் அடங்கி வாழ்தல் கடப்பாடு
எனக்கூறிச் செவிக்கு அறிவுறுத்துவது செவியறிவுறா உ.எ-று.

தானே என்னும் ஏகாரம் பிரிநிலை ; அஃது அடங்கி
வாழ்வார்க்குப் புகழாதலின் வாழ்த்தின்பாற் பட்டது. அது-

“வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்குந்
தெனாஅ துருகெழு... ..
மன்னுக பெரும நீ நிலமிசை யானே” (புறம்-6)

“என்று-மின்சொ லெண்பதத்தை யாகுமதி பெரும” (புறம்-40)

1. இவ்வியல் 105 ஆம் சூத்திரம் முதலாக 114 ஆம் சூத்திரம் இறுதியாக
இதுவரையும் பாவென்னும் உறுப்புப்பற்றி அவற்றது பெயர், அவை நின்றமுறை, பாவின்தொகை,
அவை பொருட்கு உரியவாம் நிலைக்கண் அமைந்தவரையறை ஆகியன கூறப்பட்டன என்பதாம்.

2. உறை-மருந்து. செவி வாயாக நுகருமருந்தாகலின் செவியுறையென்னும்
பெயர்த்தாயிற்று.

எனவரும் (செவியுறை) தானே என்றதனான் இன்னகுணத்தை யாவாயென்று வாழ்த்திப் பின் செவியறிவுறுத்தல் கொள்க. இத்துணையும் பாவின்பெயரும், எண்ணுமுறையும், வரையறையும், அவை பொருட்குரிமையுங் கூறிற்று.

ஆய்வுரை :

இது, செவியுறையாமாறு உணர்த்துகின்றது.

(இ-ள்) செவியுறையாவது, பெரியோர் நடுவண் தன்பெருமை தோன்ற நடவாது தாழ்ந்தொழுகுதல் கடன் எனச் செவியறிவுறுத்தலாகும் எ-து.

பொங்குதல் -தன் பெருமை தோன்ற ஒழுகுதல். புரையோர் உயர்ந்தோர். நாப்பண்-நடு. அவிதல்- அடங்கி யொழுகுதல். செவியறிவுறுஉ - அறிவுரைகேட்டற்கு உரியாரைத் தனியே அழைத்துச் செவிக்கண் அறிவுறுத்துதல். இது செவியுறையெனவும் கூறப்படும். செவியுறை-செவி மருந்து; ஒப்பினாலாகிய பெயர். செவியறிவுறுத்தவண்ணம் பெரியோர் நடுவிற் பெருக்கமின்றி அடங்கியொழுகுவோர் புகழோடும் நெடுங்காலம் நிலைபெற்று வாழ்வராதலால் இது வாழ்த்தியல் வகையின்பாற் படுவதாயிற்று.

111. ஒத்தாழிசையும் மண்டில யாப்புங் குட்டமும் நேரடிக் கொட்டின வென்ப.

இளம்பூரணம் :

என்-எனின். சில செய்யுட்களில் அடி வரையறுத்தலை நுதலிற்று.

(இ-ள்) ஒத்தாழிசைக் கலிக்கு உறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையும்,¹ ஆசிரியப்பாவின்கண் நிலைமண்டிலம் அடிமறிமண்டிலம் என்பனவும், ஒத்தாழிசைக்கும் கொச்சகத்திற்கும் பொதுவாகிய குட்டமும் நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தின் என்றவாறு.²

1. இங்கு 'ஒத்தாழிசை' என்றது, ஒத்தாழிசைக்கலிப்பாவாகிய பாவினையுணர்த்தாது அப்பாவுக்கு உறுப்பாகிய ஒத்தாழிசையினை யுணர்த்தியது.

2. 'மண்டிலயாப்பு' என்றது, நாற்சீரடியினால்வரும் நிலைமண்டில ஆசிரியம், அடிமறிமண்டில ஆசிரியம் ஆகிய ஆசிரியப்பாவின் வகையினைக் குட்டம் என்றது,

மேல் ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலினும், இடையினும், முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் அறுசீரும் வரும் என்றதனானே, எல்லாவடியும் ஒத்து வருவனவு முளவென மண்டிலம் கூறவேண்டிற்று.¹

கலிப்பாவிற்குச் சுரிதகம் ஈற்றடி முச்சீரானும் ஈற்றயலடி முச்சீரானும் வரும் என்றமையால், தாழிசையுந் தரவும் நாற்சீரானல்லது பிறவாற்றான் வாராவெனக் கூறல் வேண்டிற்று². குட்டமெனினும் தரவெனினும் ஒக்கும்.

இனிக் கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்கள் இருசீரானும் முச்சீரானும் வருதலானும் தனிச்சொல் ஒருசீரானும் வருதலானும் வேறு ஒதவேண்டிற்று.³

உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும். (111)

பேராசிரியம் :

இதுவும், மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது.

ஒத்தாழிசைக் கலிப்பாவிற்கும் கொச்சகக் கலிப்பாவிற்கும் பொதுவாக முதற்கண் வருதற்குரிய 'தரவு' என்னும் உறுப்பினையென்பது இளம்பூரணர் கருத்தாகும். இங்குக் கூறப்பட்ட நான்கும் நாற்சீரடியால் வருவன என்பார் 'நேரடிக்கு ஒட்டின' என்றார். நேரடி-நாற்சீரடி. ஒட்டுதல்-பொருந்தாதல்.

1. நாற்சீரடியால் இயல்வது ஆசிரியப்பா என்பது புலனாமாயினும் அதன் ஈற்றயலினும் இடையினும் முச்சீரும் இருசீரும் ஐஞ்சீரும் வரும் என ஆசிரியர் பின்னர்க் கூறுதலால் எல்லாவடிகளும் நாற்சீரான் இயன்றுவரும் ஆசிரியப்பாவும் உள என்பது அறிவித்தற்கு 'மண்டில யாப்பும் நேரடிக்கு ஒட்டின, என்றார்.

2. கலிப்பாவின் உறுப்பாகிய சுரிதகம் ஈற்றடி முச்சீராலும் ஈற்றயலடி முச்சீராலும் வரும் என்றமையால் கலிப்பாவின் ஏனையுறுப்புக்களாகிய தரவும் தாழிசையும் முச்சீரடியாலும் வருமோ? என்று ஐயுற்றார்க்கு அவை நாற்சீரடி யாலல்லது பிறவாற்றால் வருதலில்லை என ஐயமகற்றுதல் வேண்டி 'ஒத்தாழிசையும்குட்டமும் நேரடிக்கு ஒட்டின' என்றார் ஆசிரியர். குட்டம் என்றது ஈண்டுத் தரவினை என்பார் 'குட்டம் எனினும் தரவெனினும் ஒக்கும், என்றார் இளம்பூரணர்.

3. கலிக்குறுப்பாகிய சின்னங்களாவன இருசீராலும் முச்சீராலும் வரும் எண் (அம்போதரங்க) உறுப்புக்கள். கலியுறுப்புகளுள் சின்னமும் தனிச் சொல்லும் நாற்சீரடியிற் குறைந்து வருவனவாதலின், இவற்றைநீக்கி நாற்சீரடியால் வருவன ஒத்தாழிசையும் குட்டமும் என வேறுபிரித்தோதவேண்டியதாயிற்று என்பது கருத்து.

(இ-ள்.) ஒத்தாழிசைக்கலியின் கண்ணும் மண்டிலயாப்பின் கண்ணுங் குட்டம்¹ வருங்கால் அளவடிக்குப் பொருந்தி வருந்தத்தம் பாக்கள் (எ-று.)

பாவென்பது அதிகாரத்தாற் கொள்ளப்படும். ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடியுஞ் சிந்தடியும் குறளடியும் விராய்நிற்குமாயினும் அளவல்லாவடியேனும் அளவடிக்குப் பொருந்து மாற்றாற் பாக் கொளுத்தப்படுமென்பது.²

“அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களிந்தலும்” (கலி.11)

என அளவடிக்கண் துள்ளலோசை வந்தது.

‘போரவுணர்க் கடந்தோய்நீ
புணர்மருதம் பிளந்தோய்நீ” (விளக்கத்தனார் பாடல்.)

எனக் குறளடிக்கண்ணும் அவ்வாறே துள்ளலோசை வந்தவாறு கண்டுகொள்க.

“நீரின் றண்மையுந் தீயின் வெம்மையுஞ்
சாரச் சார்ந்து தீரத் தீருஞ்
சார னாடன் கேண்மை
சாரச் சாரச் சார்ந்து
தீரத் தீரத் தீர்பொல் லாதே”

என இஃது இடையடி குறைந்தமையிற் குட்டமெனப்பட்டது. நாற்சீரடி யாத்து வருவன மண்டிலயாப்பெனப்படும். அவை போலக் குட்டமும் நேரடிக்குப் பாப்பொருந்தின. (எ-று).

ஈற்றின் மண்டிலமோதிய தென்னையெனின், அது சொல்லாக் காற்குட்டமே நேரடிக்கு ஒட்டுவதாவான் சொல்லுமாகலினென்பது.³ மண்டிலமென்பன.

“மாறாக் காதலர் மலைமறந் தனரே
யாறாக் கப்பனி வரலா னாவே

1. குட்டம் என்பது, நாற்சீரடியிற்குறைந்து முச்சீரானும் இருசீரானும் வருவது.
2. ஒத்தாழிசைக்கலி அளவடி சிந்தடி குறளடி என்பன கலந்து நிற்பினும் அளவடியல்லாதவடிக்கு அளவடிக்கு ஏற்ப்பா என்னும் உறுப்பு பொருத்தப் பெறும் என்பதாம்.
3. நாற்சீரடியாகிய மண்டிலயாப்புக் கூறாக்கால் இருசீர் முச்சீரடிகளே நேரடிக்குப் பொருந்துவதாவான் செல்லும். அங்ஙனம் செல்லாமையொட்டு அளவடிக்குரிய பாக்களாகிய ஒத்தாழிசையும் மண்டிலயாப்பும் உடன் கூறினார்.

**வேறா மென்றோள் வளைநெகி மும்மே
கூறாய் தோழியான் வாழு மாறே” (யா.வி.பா. 369)**

என்றற் றொடக்கத்தன.

ஒத்தாழிசையை முன்வைத்ததென்னை யெனின், மண்டிலம் போல்வனவுங் குட்டம்போல்வனவுங் கலிப்பாவினுட் சிறு பான்மைய என்றற்கென்பது. அவை அளவடிக்குரிமை யாண்டுப் பெறுதுமெனின், அவை தம்மை உறமுங்கால் ஒதிய நிலவகை யானும்,

“இன்சீர் வகையி னைந்தடிக்கு முரிய” (தொல்-செய்-54)

என்னுஞ் சீர்வகையானும் பெறுது மென்பது. இதனது பயம் குறளடி வஞ்சிப்பாப்போலப் பா வேறுபடாவென்பது.¹ ஒட்டின வென்றதனான் இத்துணை போகாது சிறுவரவிறறாய் வரும் வெண்பாக்கண்ணுமென்பது கொள்க. (115)

நச்சினார்க்கினியம் :

இதுவும் பாவிலக்கணங் கூறுகின்றது.

(இ-ள்). ஒத்தாழிசையும் -ஒத்தாழ்ந்த வோசையும். மண்டில யாப்பும்- மண்டிலித்துவரும் யாப்பும் குட்டமும் -இருசீரும் முச்சீருமாகிக் குறைந்துவருவனவும். நேரடி என்ப நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்று கூறுவராசிரியர். எ-று.

என்றதனால், நாற்சீரடி முரற்கைபடத் துள்ளிவருதலேயன்றித் தாழம்பட வோசைபெற்றும் வருமென்றார். அதுவே ஒத்தாழிசையை ஒத்த மூன்றாய்வருமென்று “ஒத்துமூன் றாகு மொத்தா ழிசையே” (141) என்புழிக் கூறுமாற்றானுணர்க. இனி. நாற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியமும் வெண்பாவும் ஈற்றயலடியும் ஈற்றடியும் முச்சீராய் வருமென முன்விதித்தவை ஒருகால் நாற்சீராயும் வருமென்றற்கு மண்டிலயாப்பென்றார்; அது மண்டிலவாசிரியப்பாவும் மண்டில வெண்பாவுமாம்.²

1. ஒத்தாழிசைக்கலியினும் மண்டிலயாப்பின்கண்ணும் இருசீரடியும் முச்சீரடியும் வருங்கால் அவை நாற்சீரடிக்குப்போலப்பாவென்னும் உறுப்புக் கொளுத்தப் பெறும் எனக்கூறிய இதனது பயன், குறளடி வஞ்சிப்பாப்போன்று இங்குப்பாவென்னும் உறுப்பு வேறுபடாது என்பது அறிவித்தல்,

2. மண்டில ஆசிரியப்பா என்பது, எல்லாவடிகளும் நாற்சீரடிகளானியின்றது. எல்லாவடிகளும் நாற்சீரடிகளால் இயன்ற வெண்பா மண்டில வெண்பா எனப்படும்.

உ-ம். வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சார னாட செவ்வியை யாகுமதி
யாரஃ தறிந்திசி னோரே சாரற்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கியாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே? (குறுந் - 18)

எனவும்

“அறையருவி யாடா டினைப்புனமுங் காவாள்.....குன்று”¹

எனவும் மண்டலித்து வந்தன. இனி நாற்சீரடியாய் வரும் ஆசிரியப்பாவும் குட்டம்பட்டு வருமென்றார் ஆசிரியப்பாவிற்குக் குட்டமாவது குறளடி வஞ்சியும் சிந்தடிவஞ்சியும் பொருந்தி வருதல். வெண்பாவிற்குக் குட்டமாவது ஈற்றயலடியேயன்றி ஏனையடியுங் குறைதல்.

உ-ம். “வளித்தலைஇய தீயும்
தீமுரணிய நீருமென் றாஅங்கு” (புறம் - 2)

என நாற்சீரடிக்கு இருசீரும் முச்சீரும் பொருந்தி ஆசிரியம் வந்தது. “அட்டாலும்பால்” “வஞ்சிவெளிய” “நகாஅ” “நாளும்” “கறைப்பற்பெரு” இவையே எழுதுக இவை வெண்பாக் குட்டம் பட்டு வந்தன.

ஆய்வுரை :

இது, மேனின்ற அதிகாரத்தாற் பாவிலக்கணமே கூறுகின்றது எனப் பேராசிரியரும், இது சில செய்யுட்களின் அடிவரையறுத்தலை நுதலிற்று என இளம்பூரணரும் கருத்துரை வரைந்தனர்.

(இ - ள்) ஒத்தாழ்ந்த ஓசையும், மண்டலித்து வரும்யாப்பும், (இரு சீரடியும் முச்சீரடியுமாகிக் குறைந்து வரும்) குட்டமும் நாற்சீரடிக்குப் பொருந்தின என்பர் ஆசிரியர் எ-று.

குட்டம் என்பதற்குத் தரவு எனப் பொருள் கொண்டார் இளம்பூரணர். இரு சீரடியும் முச்சீரடியும் ஆகிக் குறைந்து வருவனவற்றையே குட்டம் என்ற பெயரால் வழங்குதல் தொல்

1. இது மண்டில வெண்பாவுக்கு உதாரணம். இது நாற்சீரடிகளால் இயன்று ‘மறையறநீர் வாழிய மையிருங் குன்று’ என ஈற்றடியும் நாற்சீராய் வந்தமையால் மண்டில வெண்பா என்னும் பெயர்த்தாயிற்று.

காப்பியனார் கருத்தாமென்பது பின்வரும் சூத்திரங்களால் இனிது விளங்கும்-

112. குட்டம் எடுத்தடி உடைத்துமாகும்.

என்-எனின். மேலதற்கோர் புறனடை உணர்த்துதல் நுதலிற்று.

(இ-ள்) தரவு ஈற்றயலடி முச்சீரான் வரவும்பெறும் என்றவாறு.

எடுத்தடியுடைத் தென்றதனானே ஈற்றயலடி முச்சீர் எனப் பொருள்படுமோ? எனின், ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதல் பெருவழக்காதலானும் இனிவருகின்ற சூத்திரம் தூக்கிய-லென ஒதுகையானும் இவ்வாறு பொருள்படுமென்று கொள்க.¹ உதாரணம் முன்னர்க் காட்டுதும்.

இன்னும் குட்டம் என்பதனைத் தரவு கொச்சகமாகிய கொச்சக வொருபோகிற்குப் பெயராக வழங்கினும் அமையும். அவ்வழி ஒத்தாழிசை என்பதனை ஒத்தாழிசையெனத் தரவெனத் தரவையுங் கூட்டிப் பொருளுரைக்கப்படும்.² (112)

பேராசிரியம் :

இது, குட்டத்திற்கொரு சிறப்புவிதி.

(இ-ள்.) குட்டம் எடுத்தடியின்கண்ணும் வரும் (எ-று).

மேல் ஆராய்ச்சிப்பட்ட குட்டம் இடைவருதலன்றி ஒரு பாட்டின் ஈற்றயலடிக்கண்ணே வந்தொழிதலும் உண்டன்றே? அதுவும் பாவிற்சேற்பக் குறைக்கப்படு மென்பான்,

“குட்டம் எடுத்தடி யுடைத்து மாகும்”

1. தரவு என்னும் உறுப்பின் ஈற்றயலடி முச்சீராய் வருதலும் உண்டு என்பார், குட்டம் எடுத்தடியுடைத்துமாகும்' என்றார். குட்டம்-தரவு இங்கு 'எடுத்தடி' என்பதற்கு 'முச்சீர்த்தாய் வரும் ஈற்றயலடி' எனப்பொருள் கொண்டமைக்குரிய காரணத்தைப் புலப்படுத்தும் நிலையில் அமைந்தது இவ்வரைத்தொடராகும். ஆசிரியப்பாவின் ஈற்றயலடி முச்சீரான் வருதல் பெருவழக்காதலானும் இனி வருகின்ற சூத்திரம் செந்தூக்கியல என ஒதுகையானும் ஈண்டு எடுத்தடியென்றது, முச்சீர்த்தாய் வரும் ஈற்றயலடியினை எனக்கொண்டர் இளம்பூரணர்.

2. இனி, மேற்கூற்றித்திற் குறிக்கப்பட்ட குட்டம் என்பதனைத் தரவு கொச்சகமாகிய கொச்சகவொருபோகின் பெயராகக்கொண்டு, அவ்வழி ஒத்தாழிசையும் தரவும் எனத் தரவையும் உடன்கூட்டி, “ஒத்தாழிசையும் தரவும் மண்டிலயாப்பும் குட்டமெனப்படும் கொச்சகவொருபோகும் நாரீரடிக்குப் பொருந்தின” எனப் பொருளுரைத்தலும் பொருந்தும் என்பது இவ்வரைப்பகுதியின் கருத்தாகும்.

என்றான்; குறைத்தற்குக் கூறினானல்ல நென்பது¹ இதனை இவ்வாறு கூறவே மேற்கூறிய குட்டம் ஒத்தாழிசைக்கட்போல இடையிடை வருமென்பது பெற்றாம்².

“உடைதிரைப் பிதிர்விற் பொங்கிமுன்
கடல்போற் றோன்றல காடிநந் தோரே” (அகம்-2)

என, ஈற்றயலடி முச்சீரான் வந்தது. பிறவும் அன்ன. (153)

நச்சினார்க்கினியம் :

இது முற்கூறிய குட்டம் தரவுக்கும் உரித்தென்கின்றது.

(இ-ள்.) தரவினது ஈற்றடி குறைந்துவருதலை யுடைத்தாம்.³
எ-று. எருத்து என்றது தரவை; அஃது “எருத்தே கொச்சகம்”

(146) என்பதனானுணர்க.

“மெல்லினர்க் கொன்றையும்” (முல்லைக்கலி - 3)

“மலிதிரையூர்ந்துதன்” (முல்லைக்கலி - 4)

எனவும் வரும்.

ஆய்வுரை :

இது, குட்டத்திற்கு ஒரு சிறப்புவிதி கூறுகின்றது.

(இ-ள்.) மேற்கூறப்பட்ட (முச்சீரடியாகிய) குட்டம் ஒரு பாட்டின் இடையே வருதலன்றி ஈற்றயலடிக்கண்ணே வருதலும் உண்டு எ-று

ஈண்டு ‘எருத்து’ என்றது தரவை; அஃது ‘எருத்தே கொச்சகம்’ (செய்-146) என்பதனான் உணர்க’ என்பர் நச்சினார்க்கினியர். இங்கு ‘எருத்து’ என்னாது ‘எருத்தடி’ என ஆசிரியர் கூறுதலால் ‘ஈற்றயலடி’ எனப்பொருள் கொள்ளுதலே ஏற்புடையதாகும்.

1. எருத்தடி-ஈற்றயலடி
2. குட்டம் ஈற்றயலடிக்கண் வருதலுமுடைத்து என ஈண்டுக்கூறவே, முற்கூத்திரத்திற் கூறியது ஒத்தாழிசைக் கலிக்கட்போல இடையிடை வருதல் என்பது பெறப்படும்.
3. எருத்து அடி குட்டம் உடைத்துமாகும்-என இயைத்துப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. ‘எருத்து’ என்பது தரவினைக் குறித்த பெயரெனவும் ‘அடி’ என்றது இங்குத் தரவின் இறுதியடியைக் குறித்ததெனவும் ‘குட்டம்’ என்பது குறைதல் எனவும் பொருள் கொண்டார் நச்சினார்க்கினியர்.

தொல்காப்பிய நூற்பா முதல்பாகம்

எண்	நூற்பா	பக்க எண்	நூற்பா எண்	உரைகள்
1.	மாத்திரை யெழுத்தியல்	...	1	1
2.	அவற்றுள் மாத்திரை	...	18	2
3.	குறிலே நெடிலே	...	29	3
4.	அ. இருவகை உகரமோ	...	34	4
	ஆ. குறிலிணை யுகரம்	...		
5.	இயலசை முலிரண்	...	44	5
6.	தனிக்குறில் முதலசை	...	47	6
7.	ஒற்றெழுத் தியற்றே	...	52	7
8.	முற்றிய லுகரமும்	...	57	8
9.	குற்றிய லுகரமும்	...	65	9
10.	அசையுஞ் சீரும்	...	69	10
11.	ஈரசை கொண்டு	...	79	11
12.	இயலசை மயக்கம்	...	86	12
13.	முன்நிரை இறினும்	...	92	13
14.	நேரவண் நிற்பின்	...	96	14
☆	1) இளம்பூரணம்			
	2) பேராசிரியம்			
	3) நச்சினார்க்கினியம்			
	4) ஆய்வுரை (வெள்ளை வாரணன்)			

15.	இயலசை ஈற்றுமுன்	...	99	15
16.	அளபெடை அசைநிலை	...	101	16
17.	ஒற்றள பெடுப்பினும்	...	112	17
18.	இயற்சீர் இறுதிமுன்	...	119	18
19.	வஞ்சிச் சீரென	...	123	19
20.	தன்பா அல்வழித்	...	134	20
21.	வஞ்சி மருங்கி	...	136	21
22.	வெண்பா உரிச்சீர்	...	138	22
23.	கலித்தளை மருங்கிற்	...	141	23
24.	கலித்தளை யடிவயின்	...	145	24
25.	வஞ்சி மருங்கினும்	...	147	25
26.	இசைநிலை நிறைய	...	153	26
27.	இயற்சீர்ப் பாற்படுத்	...	156	27
28.	வெண்சீர் ஈற்றுசை	...	161	28
29.	இன்சீ ரியைய	...	169	29
30.	அந்நிலை மருங்கின்	...	171	30
31.	நாற்சீர் கொண்ட	...	175	31
32.	அடியுள் எனவே	...	179	32
33.	அடி இறந்து வருதல்	...	181	33
34.	அடியின் சிறப்பே	...	186	34
35.	நாலெழுத் தாதி	...	189	35
36.	எழெழுத் தென்ப	...	189	36

- ☆ 1) இளம்பூரணம்
 2) பேராசிரியம்
 3) நச்சினார்க்கினியம்
 4) ஆய்வரை (வெள்ளை வாரணன்)

37.	பத்தெழுத் தென்ப	...	190	37
38.	மூவைந் தெழுத்தே	...	190	38
39.	மூவா நெழுத்தே	...	191	39
40.	அ. சீர்நிலை தானே	...	198	40
	ஆ. நேர்நிரை வஞ்சிக்	...	205	
41.	எழுத்தள வெஞ்சினும்	...	205	41
42.	உயிரில் லெழுத்தும்	...	215	42
43.	வஞ்சி அடியே	...	217	43
44.	தன்சீர் எழுத்தின்	...	220	44
45.	முச்சீ ரானும்	...	222	45
46.	அசைகூன் ஆகும்	...	224	46
47.	சீர்கூன் ஆதல்	...	227	47
48.	ஐவகை அடியும் விரிக்குங்	...	230	48
49.	ஆங்ஙனம் விரிப்பின்	...	261	49
50.	ஐவகை அடியும் ஆசிரிய	...	266	50
51.	விராஅய் வரினும்	...	270	51
52.	அ. தன்சீர் வகையினுந்	...	273	52
	ஆ. தன்சீருள்வழித்	...		
53.	சீரியல் மருங்கின்	...	283	53
54.	குறளடி முதலா	...	287	54
55.	அளவுஞ் சிந்தும்	...	302	55
56.	அளவடி மிகுதி	...	308	56
57.	நிரைமுதல் வெண்சீர்	...	312	57

- ☆ 1) இளம்பூரணம்
 2) பேராசிரியம்
 3) நச்சினார்க்கினியம்
 4) ஆய்வுரை (வெள்ளை வாரணன்)

58.	விராஅய தளையு	...	315	58
59.	இயற்சீர் வெள்ளடி	...	318	59
60.	வெண்டளை விரவியும்	...	322	60
61.	அறுசீர் அடியே	...	327	61
62.	எழுசீ ரடியே	...	332	62
63.	முடுகியல் வரையார்	...	333	63
64.	ஆசிரிய மருங்கினும்	...	336	64
65.	ஈற்றயல் அடியே	...	341	65
66.	இடையும் வரையார்	...	341	66
67.	முச்சீர் முரற்கையுள்	...	346	67
68.	வஞ்சித் தூக்கே	...	349	68
69.	அ. வெண்பா ஈற்றடி	...	354	69
	ஆ. அசைச்சீர்த் தாகும்	...		
70.	நேரீற் றியற்சீர்	...	359	70
71.	நிறையவண் நிற்பின்	...	362	71
72.	எழுசீர் இறுதி	...	366	72
73.	வெண்பா இயலினம்	...	367	73
74.	எழுத்து முதலா	...	371	74
75.	பாட்டுரை நூலே	...	375	75
76.	மரபே தானும்	...	379	76
77.	அகவ லென்ப	...	388	77
78.	அஃதன் றென்ப	...	391	78
79.	துள்ளல் ஓசை	...	394	79

- ☆ 1) இளம்பூரணம்
 2) பேராசிரியம்
 3) நச்சினார்க்கினியம்
 4) ஆய்வுரை (வெள்ளை வாரணன்)

80.	தூங்கல் ஓசை	...	395	80
81.	மருட்பா ஏனை	...	397	81
82.	அவ்வியல் பல்லது	...	399	82
83.	தூக்கியல் வகையே	...	402	83
84.	மோனை எதுவை	...	406	84
85.	அளபெடை தலைப்பெய	...	408	85
86.	பொழிப்பும் ஒருஉம்	...	410	86
87.	நிரனிறுத் தமைத்தலும்	...	412	87
88.	அடிதொறுந் தலையெழுந்	...	415	88
89.	அஃதொழிந் தொன்றின்	426	89
90.	ஆயிரு தொடைக்குங்	...	431	90
91.	மொழியினும் பொருளினும்	...	446	91
92.	இறுவாய் ஒப்பினஃ	...	452	92
93.	அளபெழின் அவையே	...	455	93
94.	ஓரசீ ரிடையிட்	...	460	94
95.	இருசீர் இடையிடின்	...	463	95
96.	சொல்லிய தொடையொடு	...	473	96
97.	மெய்பெறு மரபின்	...	478	97
98.	தெரிந்தனர் விரிப்பின்	...	531	98
99.	தொடைநிலை வகையே	...	538	99
100.	மாத்திரை முதலா	...	541	100
101.	ஆசிரியம் வஞ்சி	...	549	101
102.	அந்நிலை மருங்கின்	...	555	102

- ☆ 1) இளம்பூரணம்
 2) பேராசிரியம்
 3) நச்சினார்க்கினியம்
 4) ஆய்வுரை (வெள்ளை வாரணன்)

103. பாவிரி மருங்கினைப்	...	558	103
104. ஆசிரிய நடைத்தே	...	558	104
105. வாழ்த்தியல் வகையே	...	562	105
106. வழிபடு தெய்வம்	...	567	106
107. வாயுறை வாழ்த்தே அவையடக்	...	571	107
108. வாயுறை வாழ்த்தே வயங்க	...	575	108
109. அவையடக் கியலே	...	578	109
110. செவியுறை தானே	...	580	110
111. ஒத்தா ழிசையும்	...	583	111
112. குட்டம் எருத்தடி	...	588	112

○○○

பேராசிரியர் க.வெள்ளைவாரணனார் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

- பிறப்பு : 14.01.1917
- மறைவு : 13.06.1988
- பெற்றோர் : கந்தசாமி, அமிர்தம்
- ஊர் : தஞ்சை மாவட்டம் - திருநாகேச்சரம்
- குடும்பம் : மனைவி திருமதி பொற்றடங்கண்ணி,
மகள் திருமதி மங்கையர்க்கரசி திருநாவுக்கரசு
- கல்வி : திருப்பெருந்துறை தேவாரப்பாடசாலை (1928 - 1930).
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் வித்துவான் - (1930 - 1935); அறிஞர் கா.சுப்பிர மணிய பிள்ளை, சுவாமி விபுலானந்தர், நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் ஆகியோர் ஆசிரியர்கள். ஆய்வு மாணவர்.
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் - நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் வழி காட்டி (1933 - 37) தொல்காப்பியம் - நன்னூல் எழுத்ததிகாரம் ஒப்பாய்வு.
- கல்விப்பணி : கரந்தைத் தமிழ்ச்சங்கம் - விரிவுரையாளர் (1938 - 1943)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகம் - விரிவுரையாளர் (1943 - 1962)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் - இணைப் பேராசிரியர் (1962 -77)
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக பேராசிரியர், துறைத் தலைவர் புலமுதன்மையர் (1977 - 79)
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் - சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியர் (1979 - 1982)
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் - இலக்கியத் துறைத் தலைவர், சிறப்பு நிலைப் பேராசிரியர், புல முதன்மையர் (1982 - 87)

எழுத்துப்பணி : கவிதை:

1. காக்கை விடுதூது -

(இந்திமொழி கட்டாய பாட எதிர்ப்பு, 1939)

2. விபுலானந்தர் யாழ் நூலுக்குச் சிறப்புப் பாயிரம்

உரைநடை : சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்- (1948) சென்னை

குறிஞ்சிப் பாட்டாராய்ச்சி - பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள் (கழகப் பதிப்பு) திருநெல்வேலி தமிழிலக்கிய வரலாறு - (தொல்காப்பியம் 1957)

தொல்காப்பியம் நன்னூல் - எழுத்ததிகாரம் (1962) (அ.நகர்)

சேக்கிழார் நூல் நயம் - (1970) சென்னை

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு -1ஆம் பகுதி (1961)

பன்னிரு திருமுறை வரலாறு -2ஆம் பகுதி (1969) (தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது)

தில்லைப்பெருங் கோயில் வரலாறு (1984) சிதம்பரம் மணிவாசகர் பதிப்பகம்

திருவருட்பாச் சிந்தனை - (1986) சிதம்பரம்

(தமிழக அரசு பரிசு பெற்றது)

தொல்காப்பியம் - நன்னூல் சொல்லதிகாரம் (1971). இசைத்தமிழ் 1979, சிதம்பரம்.

திருத்தொண்டர் வரலாறு (சுருக்கம்) 1986, அரிமழம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகார ஆய்வு, 1987 தஞ்சாவூர்

சைவசித்தாந்த சாத்திர வரலாறு 2002

சைவசித்தாந்த தத்துவத்தின் வேர்கள்.

உரை : 1) அற்புதத் திருவந்தாதி, (1970) சிதம்பரம்

2) திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப் பாடியார் (1982) திருப்பனந்தாள்

3) திருமந்திர அருள்முறைத்திரட்டு (1973) சிதம்பரம்

4) கம்பராமாயணத்தில 16 படலங்கள் (1963)

5) திருவருட்பயன் - 1965 சென்னை.

பதிப்பு : பரதசங்கிரகம் - 1954 - அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம் -சிதம்பரம்

உரைவளப்

பதிப்பு : 1.தொல்காப்பியம்: புறத்திணையியல் - 1983
 2. தொல்காப்பியம்: களவியல் - 1983
 3. தொல்காப்பியம்: கற்பியல் - 1983
 4. தொல்காப்பியம்; பொருளியல் - 1983
 5. தொல்காப்பியம்; உவமையியல் - 1985
 6. தொல்காப்பியம்; மெய்ப்பாட்டியியல் - 1986
 7. தொல்காப்பியம்; செய்யுளியல் - 1989

ஆகியவை மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக வெளியீடுகள்.

சிறப்புகள்:

1. சித்தாந்த செம்மல் -
தூத்துக்குடி சைவசித்தாந்த சபை (1944)
2. திருமுறை ஆராய்ச்சிக் கலைஞர் -
தருமபுரம் ஆதினம் (1971)
3. திருமுறை உரை மணி -
காஞ்சிபுரம் ஸ்ரீசங்கர மடம் (1984)
4. கலைமாமணி -
தமிழ்நாடு இயல் - இசை, நாடக மன்றம் (1985)
5. தமிழ்ப்பேரவைச் செம்மல் -
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம் (1984 - 1989)
6. தமிழகப் புலவர் குழு உறுப்பினர்
7. திருச்சிராப்பள்ளி தமிழ்ச்சங்கத் திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை நினைவு பொற்கிழி (1986)

குறிப்புகள்

குறிப்புகள்